

ROATA TIMPULUI
A DOUA CARTE

ROBERT
JORDAN

ÎN CĂUTAREA
CORNULUI

*Cu „Roata Timpului“, Robert Jordan aduce la apogeu
opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES*

ROBERT JORDAN

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

VOLUMUL - 2

SERIA ROATA TIMPULUI

ROBERT JORDAN

THE GREAT HUNT

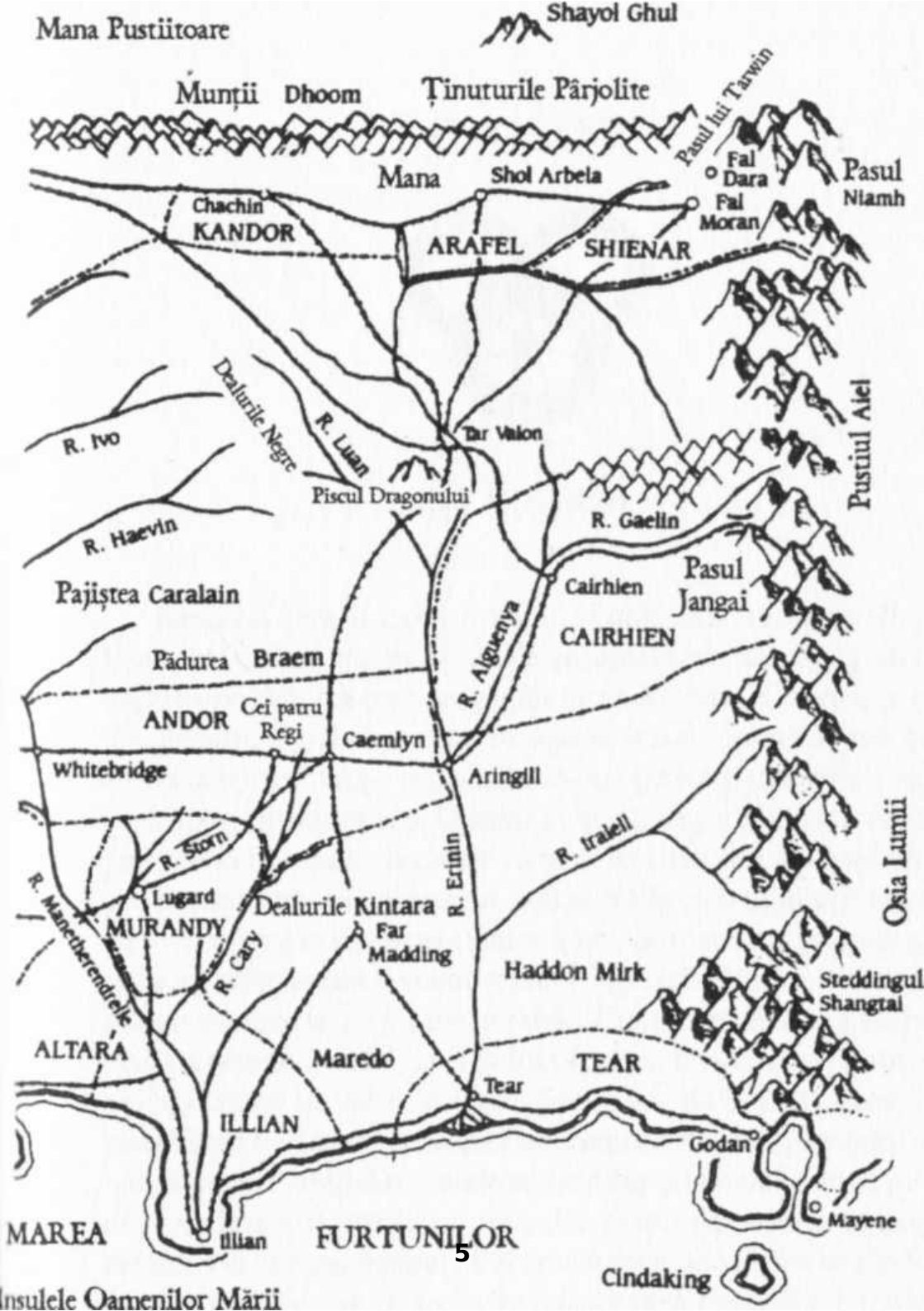
VERSIUNE EBOOK: 1.0

Și se va întâmpla cândva ca toate cele făurite de om să se sfărâme și ca Umbra să se întindă peste Pânza acelei Vârste, iar Cel Întunecat să atingă iarăși lumea. Femeile au să jelească și bărbații au să tremure, atunci când semințiile pământului se vor fi sfâșiat ca pânza putrezită. Nimic nu va rămâne în picioare și totul se va pierde...

Și totuși, se va naște unul care să înfrunte Umbra, se va naște din nou așa cum s-a mai născut, și asta pentru vecie. Dragonul va Renaște și în clipa aceea mulți vor plânge și vor scrâșni din dinți – în pânză de sac și cenușă își va îmbrăca poporul și va frânge iarăși lumea cu venirea sa, retezând toate legăturile care strâng. Ca zorii cei curați ne va orbi și ne va arde, și totuși se va înfrunta cu Umbra, Dragonul Renăscut, când vine Ultima Bătălie, iar sângele său ne va da Lumina. Lăsați-vă lacrimile să curgă, seminții ale lumii. Plângeți pentru salvarea voastră.

din *Ciclul Karaethon: Profețiile Dragonului* traduse de ELLAINE MARISE'IDIN ALSHINN, întâiul Bibliotecar la Curtea din Arafel în anul de grație 231 al noii epoci, vârsta a Treia

PROLOG

În Umbră

Bărbatul care-și zicea Bors, cel puțin câtă vreme se afla în locul acela, rânji, auzind șoaptele înfundate care răsunau prin încăperea boltită, precum un gâgâit încet de găște. Cu toate acestea, grimasa rămase ascunsă în spatele măștii negre, de mătase, care-i acoperea fața - așa cum erau acoperite și celelalte o sută de chipuri din încăpere. O sută de măști negre și o sută de perechi de ochi care încercau să vadă ce se ascundea în spatele lor.

Dacă nu priveai cu atenție, puteai crede că te aflai într-un palat - în camera uriașă erau cămine înalte de marmură și lămpi aurite care atârnavă din tavanul rotunjit, tapiserii pline de culoare și podele mozaicate, cu felurite modele. Dar asta numai dacă nu priveai cu atenție - altfel, ai fi putut observa, mai întâi de toate, că nici un cămin nu dădea căldură. Erau pline de bușteni, groși cât brațul unui bărbat, iar deasupra lor dănțuiau flăcările, dar totul rămânea rece. Pereții din spatele tapiseriilor și tavanul care se pierdea pe deasupra lămpilor erau din piatră nevăruită, aproape neagră. Nu existau ferestre. Uși erau numai două, câte una la fiecare capăt. S-ar fi spus că cineva încercase să făurească o imitație a odăii de primire dintr-un palat, dar nu-și dăduse osteneala decât s-o schițeze, adăugând câteva amănunte ici și colo.

Bărbatul care-și zicea Bors nu știa unde se afla această încăpere - probabil că nici ceilalți nu știau. Nu-i făcea nici o plăcere să se gândească unde ar fi putut fi. Fusesse chemat - și asta era îndeajuns. Nici la asta nu voia să se gândească; dar unei asemenea chemări, până și el i se supusese.

Își potrivea mantia, mulțumit că flăcările nu încălzeau - altfel, ar fi fost mult prea cald pentru a mai purta veșmântul de lână neagră care-l acoperea până la călcâie. Era îmbrăcat de sus și până jos în negru. Faldurile ample ale mantiei îi

ascundeau cocoașa prefăcută – nu voia să se știe cât era de înalt – și nu lăsau să se vadă dacă era slab sau corpulent. Și nu era singurul de-acolo care-și pusese pe el asemenea haine largi.

Își privi tovarășii, fără să spună nici o vorbă. De multe ori, în viață, răbdarea îl călăuzise. Dacă aștepta și privea îndeajuns de mult, mai devreme sau mai târziu cineva făcea o greșală. Din câte observa, mulți dintre bărbații și femeile de acolo aveau același gând; priveau în jur și-i ascultau în tăcere pe cei care nu se puteau abține să vorbească. Unii nu puteau îndura așteptarea, sau tăcerea, așa că lăsau să se vadă mult mai multe decât își dădeau seama.

Printre oaspeți se strecurau slujitorii, tineri zvelți, bălai care le ofereau vin, făcând plecăciuni și zâmbind, fără să spună nimic. Erau și fete, și băieți care semănau foarte bine între ei, îmbrăcați în alb, cu pantaloni strâmți și cămăși largi. Mișcările tuturor erau tulburător de grațioase. Fiecare părea imaginea răsfrântă în oglindă a celorlalți – băieții erau la fel de chipeși pe cât erau fetele de frumoase. Nu puteau fi deosebiți între ei, nici măcar de cineva care avea ochi buni și ținea bine minte chipurile.

O fată zâmbitoare, îmbrăcată în alb, veni spre el cu o tavă pe care se aflau pocale de cristal; luă unul, cu toate că era hotărât să nu bea; dacă n-ar fi primit pocalul, ar fi putut părea bănuitor – sau și mai rău, ceea ce putea fi mortal, în locul în care se afla pentru că într-o băutură putea fi pusă cu ușurință o picătură de altceva... Era limpede că unii dintre tovarășii săi ar fi fost bucuroși să vadă că numărul celor care se luptau pentru putere se micșora, oricare ar fi fost ghinionistii.

Cu gândurile aiurea, se întrebă dacă, după această întâlnire, slujitorii aveau să fie uciși. „Aștia aud totul.” Dar apoi privirea sa întâlni ochii slujnicei, care tocmai ridica fruntea. Zâmbetul îi era dulce, dar ochii goi, inexpressivi. Ca de păpușă. Fără cea mai mică urmă de viață. În timp ce fata se îndepărta, parcă plutind, el ridică pocalul la gură. Apoi își dădu seama ce făcea și se opri. Era tulburat – dar nu din pricina a ceea ce i se făcuse fetei, ci la gândul că, de câte ori credea că observa o slăbiciune la cei pe care-i slujea de ceva

timp, vedea că altcineva i-o luase înainte și că totul fusese aranjat cu o nemiloasă precizie care-l uimea și-l îngrijora. Dintotdeauna se călăuzise după un singur gând: să caute slăbiciunile celorlalți – fiecare slăbiciune era o despicătură care se putea cerceta, lărgi și mânui. Dacă cei pe care-i slujea acum și pe care avea sa-i mai slujească o vreme nu aveau slăbiciuni...

Încruntându-se în spatele măștii, își cântări din priviri tovarășii. La ei se observau o mulțime de slăbiciuni. Tulburarea îi dădea de gol chiar și pe cei care aveau îndeajuns de multă minte pentru a-și ține gura. Unul stătea prea bățos, alta își pipăia fustele cu mișcări tremurate. Cam un sfert dintre ei, din câte i se părea, nu-și bătuseră capul să se ascundă altminteri decât cu ajutorul măștii. Veșmintele lor dezvăluiau mult prea multe. În fața unei tapiserii roșu cu auriu stătea o femeie care vorbea cu o siluetă cu mantie cenușie și gluga trasă – bărbat sau femeie, nu se putea ști. Cât despre cealaltă, însă, era limpede că alesese locul acela pentru că tapiseria se potrivea cu culoarea veșmintelor sale. Mare prostie să atragă atenția asupra ei, căci rochia stacojie, foarte decoltată, pentru a lăsa cât mai mult la vedere, și nu foarte lungă, pentru a nu-i ascunde papucii aurii, arata că era din Illian – o femeie bogată, probabil, poate chiar cu sânge nobil.

Nu departe de cea din Illian se afla altă femeie, singură și tăcută – o încântare pentru ochi. Avea gâtul subțire ca de lebădă și plete de un negru sclipitor care i se unduiau până la brâu. Stătea cu spatele la perete, observând totul în jur. Nu era tulburată, ci cu totul stăpână pe sine. Da, era încântătoare, dar pielea arămie și rochia sa crem, cu guler înalt, care nu-i lăsa la vedere decât mâinile și totuși se mula prea strâns pe trup și era aproape străvezie, făcând ca totul să se ghicească, fără să fie dezvăluit, arătau la fel de limpede că era o doamnă nobilă, din Arad Doman. Avea și o brățară lată, de aur, la încheietura mâinii stângi, incrustată – era sigur – cu însemnele Casei sale. Cum nici un nobil din Doman nu-și călca vreodată mândria în picioare pentru a purta pecetea altei Case, probabil că nici ea n-o făcuse. Uriașă prostie.

Prin mulțime trecu un bărbat îmbrăcat cu un surtuc cu

guler înalt, albastru precum cerul, din Shienar. Îl cântări din creștet până-n tălpi, din spatele măștii. După cum se mișca, părea soldat; totul o dovedea – umerii lați, ochii care i se tot mișcau înapoi și încolo, brațul pregătit să înșface sabia pe care însă n-o avea la cingătoare. Nu-și pierdu prea multă vreme cu bărbatul care-și zicea Bors. Umerii aduși și spatele încovoiat nu păreau o amenințare. Trecu mai departe, cu mâna dreaptă încleștată și căutând din ochi alte primejdii. Celălalt pufni. Putea să-i recunoască pe toți, după țară, după rang. Neguțători și războinici, oameni de rând și nobili. Din Kandor și Cairhien, Saldaea și Ghealdan. Din toate colțurile lumii și aproape toate semințiile. Dintr-odată, strâmbă scârbit din nas – era până și un Pribeag acolo, cu pantalonii săi de un verde-aprins și surtucul galben, țipător. „Când va veni ziua cea mare, *de ăștia* ne putem lipsi.”

Dar nici majoritatea celor deghizați nu erau mai breji, cu toate mantiele și hainele lor largi. Pe sub pulpana unei robe de un brun-închis, zări vârful încălțărilor încrustate cu argint ale Marilor Seniori din Tear. Sub alta, pintenii aurii, cu cap de leu, purtați numai de ofițerii de rang înalt din Garda Reginei din Andor. Un bărbat zvelt – zvelt chiar și cu roba sa neagră, care-i atârna până-n pământ, și cu o mantie cenușie, fără însemne, prinsă cu un ac simplu din argint – privea pe sub faldurile glugii largi. Putea fi oricine, putea veni de oriunde... numai că pe mâna dreaptă, între degetul mare și arătător, avea tatuată o stea în șase colțuri. Era, așadar, din Seminția Mării și atunci pe mâna stângă avea semnele clanului și neamului. Dar bărbatul care-și zicea Bors nu se obosi să încerce să le vadă. Dintr-odată, ochii i se îngustară, oprindu-se asupra unei femei învăluite în negru, căreia nu i se vedeau decât degetele. Pe mâna dreapta avea un inel de aur, în forma unui șarpe care-și înghițea coada. Era Aes Sedai, sau cel puțin o femeie instruită de Aes Sedai, în Tar Valon – pentru el era totuna. Nimeni altcineva nu ar fi putut purta inelul. Bărbatul întoarse capul, înainte ca ea să-și dea seama că era privită, și dădu, aproape imediat, peste o alta, tot învăluită în negru din cap până-n picioare și tot cu inelul pe deget. Cele două vrăjitoare nu dădeau nici un semn că s-ar fi cunoscut. În Turnul lor Alb, stă-

teau toate ca niște păianjeni ascunși în pânză, trăgând sforile care-i făceau pe regi și pe regine să joace după cum li se cânta, amestecându-se mereu, în toate. „Blestemate să fie. Să le ajungă moartea veșnică!” Își dădu seama că scrâșnise tare din dinți. Numărul lor trebuia să scadă, înainte de ziua cea mare; era musai. Iar unii dintre ei erau și mai puțin importanți decât Pribegii.

Se auzi un clopot – un sunet tremurător care venea din toate părțile și le tăia pe toate celelalte, ca o lamă de cuțit. Ușile de la capătul îndepărtat al încăperii se deschiseră și înăuntru pășiră doi troloci. Armurile lor negre, care le atârnavă până la genunchi, erau împodobite cu țepi. Toată lumea se trase înapoi. Chiar și bărbatul care-și zicea Bors. Erau cu un cap și ceva mai înalți decât cel mai înalt bărbat dinăuntru, un amestec scârbos de om și fiară, cu chipuri omenești strâmbate și preschimbate. Unul avea un cioc mare, încovoiat, în loc de gură și nas, și capul acoperit de pene, nu de păr. Celălalt avea copite, un bot păros și coarne ca de țap deasupra urechilor. Fără să-i bage în seamă pe oameni, trolocii se întoarseră spre ușă și se plecară umili, înfricoșați. Penele unuia se zbârliseră, ca o creastă. Căzură în genunchi, când între ei apărură un Myrddraal. Pe lângă negrul mantiei sale, care atârna drept, fără să fluture, armurile trolocilor și măștile oamenilor păreau de-a dreptul strălucitoare. Se mișcă șerpuit, ca o viperă. Bărbatul care-și zicea Bors își simți buzele strângându-se, pe jumătate de silă și pe jumătate, recunoscându-l cu rușine, de frică. Myrddraalul avea chipul descoperit – avea o față albă ca varul, o față de om, dar fără ochi, ca o coajă de ou sau ca un vierme de mormânt. Se întoarse încoace și încolo, părând să-i cântărească pe toți. Oamenii se înfiorară, atunci când privirea tainică pluti pe deasupra lor. Buzele subțiri, palide, se răsuciră – Myrddraalul părea a zâmbi, pe măsură ce, unul după altul, oamenii cu mască încercară să se piardă în mulțime, fugind de el. Încet, încet, îi rânduie pe toți într-un semicerc, cu ochii la ușă.

Bărbatul care-și zicea Bors înghiți în sec. „Va veni o zi, Ju-mate-Om... când Marele Stăpân al Întunericului se va-ntoarce, își va alege noi Stăpâni ai Spaimei, iar voi vă veți culca la

pământ în fața lor... a unor oameni. În fața mea! De ce nu vorbești? Nu te mai uita la mine și vorbește!”

— Sosește Stăpânul vostru, rosti Myrddraalul, cu un glas aspru ca pielea uscată de șarpe care se fărâmă. Pe burtă, viermilor! Capul jos, dacă nu vreți ca strălucirea lui să vă ardă și să vă orbească!

Și tonul, și vorbele îl umplură de mânie pe bărbatul care-și zicea Bors, dar apoi văzduhul de deasupra lui Jumate-Om începu să sclipească, iar el își dădu seama de ceea ce auzise. „Nu se poate! Nu se poate!” Trolocii se întinseseră deja pe podea, tremurând, de parcă voiau să scurme prin piatră.

Fără să mai aștepte să vadă dacă ceilalți fac vreo mișcare, bărbatul care-și zicea Bors se aruncă cu fața la podea, lovindu-se de piatră, începu să murmure, o vrajă împotriva pericolului – o vrajă la fel de subțire ca o trestie în fața a ceea ce îl înspăimânta – și atunci auzi sute de alte voci spunând aceleași cuvinte cu fața spre podea.

— Marele Stăpân al Întunericului este Seniorul meu și îl slujesc din toată inima, până la ultima fărâmă de suflet, începu el, dar în străfundurile minții auzi un alt glas, îngânând speriat: „Cel Întunecat și toți Rătăciții sunt ferecați...” Tremurând, îl sili să tacă – de multă vreme nu-l mai asculta. Priviți cu toții, Stăpânul meu este Regele Morții. Fără îndoieli, îl slujesc până în ziua Venirii sale, dar îl slujesc în nădejdea nezdruncinată și neabătută a vieții veșnice... ferecați în Shayol Ghul de mâna Creatorului, în clipa zidirii. Nu, acum slujesc unui alt stăpân.” În lume, credincioșii vor fi negreșit acoperiți de slavă, slăviți mai presus de necredincioși, mai presus de cei ce stau pe tronuri, și totuși eu îl slujesc cu umilință până la ziua Venirii. „Brațul Creatorului ne apără și Lumina ne adăpostește de Umbră. Nu, nu, un alt stăpân.” Fie ca iute să răsară ziua Venirii și, odată cu ea, Marele Stăpân al Întunericului să ne călăuzească și să domnească asupra lumii în vecii vecilor.

Își sfârși Crezul gâfâind, ca și cum ar fi alergat. Și cei din jur răsuflau întretăiat – deci nu fusese singurul.

— Ridicați-vă cu toții. Ridicați-vă.

Glasul melodios îl surprinse. Era limpede că nici unul

dintre tovarășii săi, întinși pe burtă, cu chipurile mascate lipite de podea, nu putea să fi vorbit, dar nu era glasul pe care-l aștepta de la... Cu mare grijă, își ridică fruntea ca să poată privi cu un ochi. În văzduh, pe deasupra Myrddraalului, plutea silueta unui bărbat cu robă roșie ca sângele. Poalele ei atârnavă la o palmă de creștetul lui Jumate-Om. Purta o mască roșie. Oare era cu puțință ca Marele Stăpân al Întunericului să li se înfățișeze în chip de om? Și cu masca, pe deasupra? Și totuși, Myrddraalul părea o imagine a spaimei, tremura și aproape că se prăbușise în locul în care stătea, în umbra celui alt. Bărbatul care-și zicea Bors se chinuie să găsească un răspuns pe care mintea sa nu-l putea cuprinde fără să se rupă în două. Poate că era unul dintre Rătăciți - gândul era mai puțin dureros, dar numai puțin. Chiar și așa, însemna că ziua Venirii Celui Întunecat era aproape, dacă unul dintre Rătăciți se eliberase.

Rătăciții, treisprezece dintre cei mai înzestrați oameni care se foloseau de Puterea Supremă, într-o Vârstă când aceștia erau în număr mare, fuseseră ferecați în Shayol Ghul împreună cu Cel Întunecat, alungați din lume de Dragon și cei O Sută de tovarăși ai săi. Din pricina lor, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor fusese pângărită și toți bărbații Aes Sedai, blestemații, cei care foloseau Puterea, înnebuniseră și frânseseră lumea, o făcuseră bucățele precum un vas de lut sfărâmat de stânci, punând capăt Vârstei Legendelor înainte să moară, putrezind încă din timpul vieții. O moarte potrivită pentru Aes Sedai - după părerea lui. Prea bună, chiar. Nu-i părea rău decât că femeile fuseseră cruțate.

Încet și chinuit, se sili să-și alunge frica nevolnică, s-o prindă și s-o țină bine, cu toate că se zbătea să scape. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nimeni nu se ridicase încă, și doar câțiva îndrăzniseră să-și ridice capul.

— Ridicați-vă, glăsui iarăși bărbatul cu mască, ceva mai aspru și fluturându-și brațele. Sus!

Bărbatul care-și zicea Bors se ridică împleticindu-se; nu era încă în picioare când se opri. Mâinile pe care le văzuse erau înfricoșătoare, arse, pline de răni negre, prin care se vedea carnea roșie ca roba pe care-o purta bărbatul. „Oare

Cel Întunecat s-ar putea înfățișa astfel? Sau chiar unul dintre Rătăciți?” Masca sângerie se întoarse spre el, încet, făcându-l să se îndrepte într-o clipă. I se părea că simte, în privirea aceea, arșița unui cuptor deschis. Ceilalți se supuseră și ei poruncii, la fel de stângaci în mișcări și de temători. După ce-i văzu pe toți în picioare, silueta plutitoare vorbi:

— Am fost chemat cu multe nume, dar voi mă veți cunoaște drept Ba'alzamon.

Barbarul care-și zicea Bors își încleștă fălcile ca să nu-i clănțâne dinții. Ba'alzamon. În limba trolocilor însemna „Inima Întunericului” și până și necredincioșii știau că era numele dat de troloci pentru Marele Stăpân al Întunericului, Cel al cărui Nume nu trebuia Rostit. Nu era Shai'tan, Adevăratul Nume, dar era oricum neîngăduit; mai ales pentru cei adunați aici, și pentru alții asemenea lor, era o blasfemie să le rostească, murdărindu-le cu graiul lor omenesc. Răsufila greu și-i auzi și pe cei din jur gâfâind. Slujitorii dispăruseră, la fel ca și trolocii, fără ca el să vadă asta.

— Acest loc se afla aproape de Shayol Ghul, spuse bărbatul, iscând multe gemete; cel care-și zicea Bors nu era sigur dacă nu cumva gemuse și el. În glasul lui Ba'alzamon se strecură o urmă de ceva ce aducea a batjocură; își desfăcu larg brațele și continuă: Nu vă temeți, căci ziua Venirii Stăpânului vostru în lume este aproape. Ziua Reîntoarcerii. Nu vă dați seama de asta, văzându-mă aici, în fața voastră, a puținilor care au parte de acest noroc dintre atâția alții? În curând, Roata Timpului se va frânge. Marele Șarpe va muri și cu puterea acelei morți, a morții Timpului însuși, Stăpânul vostru va clădi iarăși lumea după chipul său, în această Vârsta și în cele care vor să vină. Iar cei care mă slujesc, cei credincioși și dârzi, vor sta la picioarele mele mai presus de stelele de pe cer și vor stăpâni pentru vecie lumea oamenilor. Așa am făgăduit și așa va fi, o dată pentru totdeauna. Veți trăi și veți domni veșnic.

Ascultătorii fremătară de încântare, iar unii dintre ei înaintară câțiva pași către silueta plutitoare, stacojie, cu ochii la ea, vrăjiți. Până și bărbatul care-și zicea Bors simți ispita acelei făgăduințe, pentru care își pusese sufletul gaj, de sute

de ori.

— Ziua Venirii se apropie, spuse Ba'alzamon. Dar sunt încă multe de făcut. Multe.

La stânga lui, văzduhul sclipi, se închegă și apăru silueta unui tânăr, ceva mai jos de locul în care se afla Ba'alzamon. Făptură vie sau nu, bărbatul care-și zicea Bors nu-și putu da seama. După veșminte, era un flăcău de la țară, cu o sclipire obraznică în ochii căprui și cu umbra unui surâs pe buze, de parcă-și amintea sau punea la cale vreo năzdrăvănie. Trupul său părea cald, dar pieptul nu i se ridica și ochii nu clipeau.

Și la dreapta lui Ba'alzamon văzduhul tremura, parcă din pricina căldurii, și apăru o a doua siluetă, în veșminte simple, la aceeași înălțime cu prima. Un tânăr cu părul creț, puternic ca un fierar. Ca o ciudățenie, la brâu îi atârna o secure de luptă, o semilună mare de oțel prinsă de o țepușă ascuțită. Bărbatul care-și zicea Bors se aplecă în față, observând ceva încă și mai neobișnuit. Tânărul avea ochii galbeni.

Pentru a trei oară, din văzduh se întrupă un tânăr, de această dată chiar sub privirile lui Ba'alzamon, aproape la picioarele lui. Era înalt, cu ochii când cenușii, când aproape albaștri, după cum cădea lumina, și cu părul roșu-închis. Tot un om de la țară, sau un fermier. Bărbatul care-și zicea Bors rămase cu gura căscată. Încă o ciudățenie – cu toate că se întreba de ce-ar fi trebuit să se aștepte la lucruri firești, tocmai aici. Tânărul avea la cingătoare o sabie, cu un bătlan de bronz pe teacă și altul incrustat pe plăselele lungi, făcute să fie apucate cu două mâini. „Un băiat de la țară cu o asemenea lamă? Cu neputință! Ce-o fi însemnând? Și celalalt, cu ochii săi galbeni.” Observă că Myrddraal îi privea pe cei trei, tremurând, dar nu de frică – de-acum, tremura de ură. Împrejur se lăsase tăcerea, pe care Ba'alzamon o lăsă să se adâncească, înainte să spună:

— În lume este acum un om care a fost și va fi, dar încă n-a ajuns să fie, Dragonul.

Ascultătorii săi scoaseră un murmur de uimire.

— Dragonul Renăscut? Trebuie să-l ucidem, Mărite Senior? Îngăimă bărbatul din Shienar, cu mâna încleștată la șold, nerăbdătoare, acolo unde ar fi trebuit să-i atârne sabia.

— Poate că da, răspunse simplu Ba'alzamon. Dar poate că nu. Poate că se va lăsa ispitit să mă slujească. Mai devreme sau mai târziu așa va fi, în Vârsta asta, sau într-alta.

Bărbatul care-și zicea Bors clipi surprins. „În Vârsta asta sau într-alta? Credeam că ziua Reîntoarcerii se apropie. Ce-mi pasă mie de alte Vârste, dacă eu îmbătrânesc și mor în asta?” Dar Ba'alzamon prinse din nou să vorbească:

— Deja în Pânză se alcătuiește un nod, una din numeroasele clipe în care cel ce va deveni Dragonul poate fi adus de partea mea. Și așa trebuie să fie! E mai bine să mă slujească viu și nu mort, dar, viu sau mort, trebuie să o facă. Și o va face! Țineți-i minte pe aceștia trei, căci fiecare este un fir din pânza pe care vreau s-o țes, și va fi treaba voastră să faceți ca ei să ajungă acolo unde poruncesc. Uitați-va bine, ca să-i cunoașteți.

Deodată, orice zgomot încetă. Barbarul care-și zicea Bors se foi neliniștit și-i văzu și pe alții făcând-o. Pe toți, își dădu el seama, cu excepția femeii din Illian. Cu mâinile la piept, de parcă voia s-ascundă rotunjimile care se întrezăreau, cu ochii mari, pe jumătate înfricoșați, pe jumătate vrăjiți, încuviința puternic, ca și cum ar fi vorbit cu cineva aflat chiar în fața ei. Din când în când părea să dea un răspuns, dar bărbatul care-și zicea Bors nu auzi nici o vorba. Dintr-odată, ea se arcui de spate, tremurând, ridicându-se pe vârfuri. Se ținea în văzduh fără să cadă – cum, nu se putea ști, dacă nu cumva o susținea ceva nevăzut. Apoi, la fel de repede, se lăsă iarăși cu picioarele pe pământ și dădu din cap, plecându-se, tremurând. Când ea se liniști, una dintre femeile cu inelul cu Marele Șarpe tresări și începu să încuviințeze la rândul ei.

„Așa, deci. Fiecare își primește poruncile, dar nimeni nu le aude pe-ale celuilalt.” Bărbatul care-și zicea Bors mormăi, furios și neputincios. Dacă ar fi știut ce-aveau ceilalți de făcut, măcar unul dintre ei, ar fi putut trage foloase, dar așa... Plin de nerăbdare să-i vină rândul, uită că trebuia să stea gheboșat.

Unul câte unul, cei adunați își primiră poruncile, în spatele unui val de liniște. Se simțea ispitit să încerce să afle câte ceva din gesturile lor. Bărbatul din Seminția Marii, Atha'an

Miere, încuviința parcă împotriva voinței lui, încordat. Cel din Shienar părea năucit, chiar și când se arăta gata de orice. Cea de-a doua femeie din Tar Valon tresărise, tulburată, iar silueta – bărbat sau femeie – înveșmântată în cenușiu scuturase din cap, apoi căzuse în genunchi și încuviințase din toate puterile. Unii se zbăteau, așa cum făcuse femeia din Illian, de parcă durerea însăși îi făcea să se ridice pe vârful picioarelor.

— Bors.

Bărbatul tresări. Avea în fața ochilor o mască roșie. Vedea încăperea, silueta plutitoare a lui Ba'alzamon și celelalte trei de lângă ea, dar în același timp nu vedea decât chipul mascat. Amețit, simți că-i plesnește capul și ochii îi ies din orbite. O clipă i se păru că vede flăcări aprinzându-se prin găurile măștii.

— Ești credincios... Bors? spuse batjocoritor glasul, făcându-l să simtă un fior pe șira spinării.

— Sunt credincios, Mare Senior. Nu mă pot ascunde de tine. „Sunt credincios, jur!”

— Nu, nu te poți ascunde! rosti Ba'alzamon cu atâta siguranță încât celuilalt i se uscă gura; se chinui să răspundă:

— Poruncește, Mare Senior, și mă supun.

— Mai întâi, trebuie să te întorci în Tarabon și să-ți continui treaba cea... folositoare. Că veni vorba, îți poruncesc să fii de două ori mai zelos decât până acum.

Omul se holbă uimit la Ba'alzamon; pe dată, flăcările se aprinseră din nou în spatele măștii, iar el făcu o plecăciune, fericit să-și poată lua ochii de la ele.

— Cum poruncești, Mare Senior, așa va fi.

— Apoi, îi vei urmări pe cei trei tineri, și-i vei pune și pe slujitorii tăi să vegheze. Ai grijă: sunt primejdioși.

Bărbatul care-și zicea Bors trase cu ochiul la siluetele care pluteau în fața lui Ba'alzamon. „Cum să fac asta? Îi văd, și totuși nu văd nimic altceva decât *chipul lui*.” Capul era gata să-i plesnească își simțea palmele asudate pe sub mânușile subțiri și cămașa lipită de spate.

— Primejdioși, Mare Senior? Niște băieți de la țară? Oare unul dintre ei este...

— Sabia e primejdioasă pentru cel către care i se

îndreaptă vârful, nu pentru cel care-i ține plăselele, dacă nu cumva cel de-al doilea e un neghiob, sau n-are grijă ori nu-i înzestrat – căci atunci e de două ori mai primejdioasă pentru el decât pentru ceilalți. E suficient că ți-am spus să-i urmărești. E suficient că-mi dai ascultare.

— Cum poruncești, Mare Senior, așa va fi.

— A treia poruncă: despre cei care-au sosit pe ocean la Capul Toman și în Arad Doman nu vei vorbi cu nimeni. Când te întorci în Tarabon...

În timp ce asculta, bărbatul care-și zicea Bors își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. Poruncile nu aveau nici un sens. „Dacă-aș fi știut ce li s-a spus celorlalți, poate că aș înțelege ceva.” Pe neașteptate, se simți înșfăcat de cap, ca și cum o mână uriașă îi strivea tâmpilele, se simți ridicat, iar lumea întreagă se sparse într-o mie de văpăi. Fiecare se preschimbă într-o imagine care-i pluti prin minte sau se răsuci și pieri în depărtări, înainte să apuce s-o înțeleagă. Un cer de spaimă, cu nori vărgați, roșii, negri și galbeni, întrecându-se de parcă erau împinși de vântul cel mai puternic care bătuse vreodată. O femeie – o fată? – îmbrăcată în alb, pierzându-se în depărtare și dispărând de îndată ce apăruse. Un corb îl privi în ochi, aflându-i toate tainele, apoi nu-l mai văzu. Un bărbat în armură, cu un coif înfricoșător, poleit, de forma și culoarea unui cap de insectă uriașă, veninoasă, ridică sabia și se năpusti într-o parte, dispărând apoi din fața ochilor săi. De la depărtare veni rostogolindu-se un corn răsucit și auriu care scoase un singur sunet pătrunzător, înfiorându-l până în măduva oaselor. Când să-l lovească, se transformă într-un inel de lumină orbitoare, aurie, care trecu prin el copleșindu-l cu un frig mai cumplit ca moartea. Dintre umbre sări un lup care-i sfâșie beregata. Nu putea striga. Potopul continuă, înecându-l, îngropându-l. Își amintea cu greu cine sau ce era. Din ceruri curgea foc, iar luna și stelele se prăbușiră, râurile se umplură de sânge, iar morții se ridicară să umble; pământul se spintecă și stânca topită se prăvăli în jur...

Bărbatul care-și zicea Bors se trezi, pe jumătate ghemuit la pământ, în încăpere, alături de ceilalți. Cei mai mulți îl priveau în tăcere. Oriunde se uita, în sus sau în jos, în toate

părțile, chipul mascat al lui Ba'alzamon îl copleșea. Imaginile care i se revărsaseră în minte dispăreau – i se părea că multe le și uitase. Șovăind, se îndreptă de spate. Ba'alzamon era tot în fața lui.

— Mare Senior, ce?...

— Unele porunci sunt prea importante pentru a fi cunoscute chiar și de cel care le îndeplinește.

— Fie cum spui, Mare Senior, rosti bărbatul care-și zicea Bors cu glasul răgușit, făcând o plecăciune până aproape de pământ. Fie cum spui.

Când ridică fruntea, era din nou singur, într-un zid de tăcere. Un altul, înaltul Senior din Tear, începuse să încuviințeze și să se plece în fața cuiva rămas nevăzut. Bărbatul care-și zicea Bors își duse mâna tremurătoare la frunte, încercând să prindă câte ceva din cele văzute, cu toate că nu era sigur că voia să-și amintească. Ultimele rămășițe se stinseră și, dintr-odată, se întreba ce se tot străduia să-și amintească. „Știu că era ceva, dar ce, oare? Era ceva! Sau mă înșel?” Își freca palmele, strâmbându-se din pricina sudorii pe care-o simțea prin mănuși, și-și îndreptă din nou ochii către cele trei siluete care pluteau lângă Ba'alzamon.

Tânărul cel zdravăn, cu părul creț, fermierul cu sabia și băiatul cu privirea obraznică. În gând le dăduse deja nume: Fierarul, Săbierul și Păcăliciul. „Care este locul lor în acest puzzle?” Probabil că fiecare era important, altfel Ba'alzamon nu i-ar fi adus acolo, în fața tuturor. Dar, judecând fie și numai după poruncile pe care le primise el, puteau pieri oricând – și era ușor de crezut că și ceilalți tovarăși primiseră porunci la fel de mortale pentru cei trei. „Cât or fi de importanți?” Ochii albaștri l-ar fi putut duce cu gândul la nobilii din Andor – dar cu veșmintele acelea, nu părea cu puțință – și mai erau și oameni de la Hotare cu ochii la fel de deschiși la culoare, și câțiva din Tear, unii din Ghealdan și, firește... Nu, era inutil. Nu putea să afle nimic. „Dar ochii galbeni? Cine-or fi tinerii ăștia? Ce-o fi cu ei?”

Tresări, simțind o atingere pe braț, și întoarse capul. Văzu un servitor îmbrăcat în alb, un băiat, care se apropiase de el.

Se întorseseră cu toții și erau mai mulți decât înainte – câte unul pentru fiecare dintre cei cu mască. Clipi. Ba'alzamon dispăruse, la fel ca și Myrddraalul, iar în locul ușii rămăsese numai piatră aspră. Cu toate acestea, cele trei siluete erau încă acolo. I se păru că-l priveau ținută.

— Seniore Bors, dacă binevoști, am să va conduc în cameră.

Ferindu-și privirea de ochii morți, se mai uită o dată la cele trei siluete, apoi îl urmă pe servitor. Neliniștit, se întrebă de unde știuse acesta ce nume să folosească. Numai după ce ușile ciudate, cioplite, se închiseră în urma lui și făcu câțiva pași pe coridor, își dădu seama că era singur acolo, cu servitorul. Se încruntă bănuitor, în spatele măștii, dar înainte să apuce să deschidă gura, acesta spuse:

— Toata lumea este condusă în camere, Seniore. Cu voia dumneavoastră... Nu avem multă vreme și Stăpânul nostru e nerăbdător.

Bărbatul care-și zicea Bors scrâșni din dinți, atât din pricină că nu aflase nimic, cât și pentru că servitorul părea să-l considere egalul său. Dar nu deschise gura. Numai un neghiob se răstea la servitori. Mai mult, amintindu-și de ochii aceluia, se gândi că, probabil, asta nu i-ar fi fost de nici un folos. „Și de unde a știut ce voiam să întreb?” Slujitorul zâmbi. Bărbatul nu se simți cătuși de puțin liniștit decât când ajunsese în camera în care așteptase, la sosire – și nici măcar atunci tulburarea nu-i dispăru cu totul. Pечеțile desagilor de la șa erau neatinse – dar asta nu însemna mare lucru. Servitorul rămase pe coridor, fără să intre.

— Dacă doriți, Seniore, vă puteți schimba hainele. Nimeni nu vă va vedea nici plecând de-aici, nici sosind unde trebuie să ajungeți, dar poate că ar fi mai bine să purtați deja veșmintele potrivite. În scurta vreme, are să vina cineva să vă călăuzească.

Ușa se închise, fără să fi fost atinsă de mână omenească.

Bărbatul care-și zicea Bors se înfioră fără să vrea. În mare grabă, desfăcu pечеțile și cataramele desagilor și-și scoase mantia pe care o purta de obicei. În străfundurile minții, un glas slab se întreba dacă puterea făgăduită și chiar nemurirea

meritau o altă întâlnire precum aceea. Începu să râdă, dar se opri brusc. „Pentru atâta putere, l-aș slavi pe Marele Stăpân al Întunericului până și sub Cupola Adevărului.” Amintindu-și de poruncile lui Ba'alzamon, pipăi soarele auriu, înconjurat cu raze, brodat pe pieptul mantiei sale albe, și cârja roșie de dedesubt, însemnele slujbei pe care-o îndeplinea în lumea oamenilor. Aproape că-i veni din nou să râdă. Avea treabă, multă treabă de făcut, în Tarabon și pe întinsul Șesului Almoth.

CAPITOLUL 1

Flacăra din Tar Valon

Roata Timpului se învârteste, Vârstele vin și trec lăsând în urma amintiri care devin legenda, apoi se preschimba în mituri și sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Într-o Vârsta, numita de unii A Treia Vârsta, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munții Dhoom. Vântul nu era începutul. Învărtirea Roții Timpului nu are nici început, nici sfârșit. Dar era un început.

Zămislit printre piscurile negre, ascuțite ca niște lame de cuțit, unde moartea rătăcea pe deasupra trecătorilor înalte, dar ascundea lucruri încă și mai primejdioase, vântul sufla spre miazăzi, prin pădurea încâlcită din Mana Pustiitoare, o pădure mânjită și strâmbată de atingerea Celui Întunecat. Mirosul îngreșător de dulce al putreziciunii păli când vântul trecu dincolo de acea linie invizibilă pe care oamenii o numeau hotarul lui Shienar, unde copacii se plecau sub greutatea florilor de primăvară. Ar fi trebuit să fie deja vară, dar primăvara venise greu, iar ținutul încercase din răspuțeri să recupereze timpul pierdut. Fiecare tufiș era plin de mlădițe întârziate, de un verde-palid, fiecare creangă de copac era grea de muguri roșii. Vântul vălurea câmpurile fermierilor ca pe niște iazuri de apă verde, densă datorită grânelor pe care aproape că le vedeai crescând.

Duhoarea morții dispăru aproape cu totul cu mult înainte ca vântul să ajungă la dealurile din jurul Fal Dara, orașul cu ziduri de piatră, și să sufle șfichiuitor în jurul unui turn al fortăreței din mijlocul cetății, un turn în vârful căruia părea că dansează doi bărbați. Fal Dara, cu ziduri groase și înalte, deopotrivă citadelă și oraș, niciodată cucerit, niciodată trădat. Vântul gemea deasupra acoperișurilor din șindrilă, în jurul hornurilor înalte de piatră și al turnurilor încă și mai înalte, iar geamătul îi semăna cu un bocet.

Dezgolit până la brâu, Rand al'Thor se înfiora sub dezmier-

darea rece a vântului și apucă plăselele lungi ale sabiei de antrenament pe care o ținea în mână. Soarele fierbinte îi făcuse pieptul să lucească, iar părul roșcat-închis îi atârna pe frunte, încâlcit și încrețit de sudoare. Un miros slab din vârtejul de aer îl făcu să strâmbе din nas, dar nu lega mirosul de imaginea unui mormânt vechi, proaspăt deschis, care îi trecu ca un fulger prin minte. Aproape că nu își dădea seama nici de miros, nici de imagine; se străduia să își păstreze mintea goală, dar celălalt bărbat cu care împărțea vârful turnului îl tulbura. Zece pași de-a curmezișul, atât avea vârful turnului, împresurat de un zid crenelat, care îi ajungea până la piept. Îndeajuns de mare cât să nu te simți înghesuit, doar dacă nu era un Străjer lângă tine.

Deși tânăr, Rand era mai înalt decât majoritatea bărbaților, dar Lan era la fel de înalt și mult mai solid, chiar dacă nu atât de lat în umeri. O fâșie îngustă de piele împletită îi împiedica părul lung să îi cadă pe față, o față care părea cioplită în piatră, o față neridată care contrasta cu firele cărunte de la tâmple. În pofida căldurii și a istovirii, pieptul și brațele nu îi erau acoperite decât de un strat subțire de sudoare. Rand cercetă ochii albaștri, ca de gheață, ai lui Lan, sperând să citească în ei ce intenționa să facă. Străjerul nu părea să clipească niciodată și când trecea de la o poziție la alta sabia de antrenament din mână lui avea mișcări sigure și line. Sabia de antrenament, cu un mănunchi de bucăți subțiri de lemn, legate slab, în loc de lamă, trosnea când se lovea de ceva și lăsa o urmă acolo unde atingea carnea. Rand o știa prea bine. Coastele îl usturau din pricina a trei dăre lungi și roșii, iar o alta îi ardea umărul. Avusese nevoie de toată dibăcia lui ca să nu dobândească și alte decorații. Lan n-avea nici un semn.

Așa cum fusese învățat, Rand își făuri în minte o flacăra și se concentra asupra ei, încercând să strângă acolo toate sentimentele, toată suferința, să facă un gol în interiorul lui, lăsând deoparte până și gândurile. Izbuti. Însă, așa cum se întâmplase de multe ori în ultima vreme, golul nu era perfect; flacăra încă mai dăinuia sau cel puțin o urmă de lumină care unduia în acea nemișcare. Dar era destul și așa. Liniștea

plăcută a golului îl cuprinse treptat și era una cu sabia de antrenament, cu pietrele netede de sub picioare, chiar și cu Lan. Totul era unu, și se mișca fără să se gândească într-un ritm care îl imita pe cel al Străjerului, pas cu pas și mișcare cu mișcare.

Vântul se înteeți din nou, aducând cu sine dangătul clopotelor din oraș. „Cineva încă mai sărbătorește venirea primăverii.” Gândul străin fâlfâi prin gol pe valuri de lumină, tulburând vidul și, ca și cum Străjerul ar fi putut citi gândurile lui Rand, sabia de antrenament se învârteji în mâna lui Lan.

O vreme, vârful turnului răsună de trosnetul iute al mănunchiurilor de lemne care se încrucișau. Rand nu se căzni să-l atingă pe Lan; tot ce putea face era să se ferească de loviturile Străjerului. Ripostând la atacurile lui Lan în ultimul moment, era silit să se dea înapoi. Expresia de pe chipul lui Lan nu se schimba niciodată; în mâinile lui, sabia de antrenament părea vie. Mișcarea legănată a sabiei Străjerului se transformă pe neașteptate, din mers, într-o împunsătură. Surprins, Rand făcu un pas în spate, deja chircindu-se sub lovitura care, de data aceasta, nu avea cum să-l ocolească.

Vântul urla în jurul turnului... și îl prinse. Era ca și cum aerul s-ar fi întărit, ținându-l ca într-un cocon. Împingându-l în față. Timpul și mișcarea încetiniră; îngrozit, privi cum sabia lui Lan se îndreaptă spre pieptul lui. Lovitura fu lipsită de lentoare și de blândețe. Coastele îi pârâiră, ca și cum ar fi fost izbit de un ciocan. Gemu, dar vântul nu îl lăsa să se dea bătut: îl purta tot înainte. Bucățile de lemn de la sabia lui Lan se încovoieră și se arcuiră – atât de încet, i se păru lui Rand – apoi se frânseră; vârfuluri ascuțite îi pătrunseră spre inimă, așchii îi înțepară pielea.

Durerea îi cuprinse trupul; toată pielea îi părea ciopârțită. Ardea de parcă soarele îl încinsese ca pe o bucată de slănină într-o tigaie.

Scoase un țipăt și se dădu înapoi, împleticindu-se, prăbușindu-se lângă zidul de piatră. Cu mâna tremurândă, își atinse tăieturile de pe piept și își înălță neîncrezător degetele însângerate în fața ochilor cenușii.

— Ce-a fost cu mișcarea aia prostească, păstorule? spuse

Lan, scrâșnind din dinți. Acum ar trebui să fii mai priceput, dacă n-ai uitat tot ce am încercat să te învăț. Cât de rău ești?...

Se opri când îl văzu pe Rand ridicându-și privirea spre el.

— Vântul. Lui Rand i se uscaseră gura. M-a... m-a împins! Era... era tare ca piatra!

Străjerul îl privi în tăcere, apoi îi întinse o mână. Rand o apucă și se lăsă ridicat în picioare.

— Se întâmplă uneori lucruri neobișnuite aici, atât de aproape de Mana Pustiitoare, zise Lan în cele din urmă, dar, în ciuda tonului său sec, părea neliniștit. Era un lucru neobișnuit. Străjerii, acei războinici aproape legendari care le slujeau pe femeile Aes Sedai, arătau rareori ce simțeau, iar Lan era foarte reținut, chiar și pentru un Străjer. Azvârli deoparte sabia de lemn ruptă și se sprijini de zidul unde se găseau adevăratele lor săbii, la loc ferit.

— Dar asta era altceva, protestă Rand.

Se duse lângă Lan, lăsându-se pe vine, cu spatele lipit de piatră. Așa vârful zidului era mai înalt decât el și îl proteja într-un fel de vânt. Dacă vânt era. Nici un vânt nu fusese vreodată atât de... solid.

— Liniște! Poate nici măcar în Mană.

— Pentru cineva ca tine... Lan ridică din umeri, ca și cum asta ar fi explicat totul. Cât mai e până să pleci, păstorule? A trecut o lună de când ai zis că te duci și credeam că acum o să fii deja plecat de trei săptămâni.

Rand se uită la el, mirat. „Se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic!” Încruntându-se, puse jos sabia de antrenament și o luă pe cea adevărată pe genunchi, trecându-și degetele peste plăselele lungi, învelite în piele, pe care era gravat un bătlan de bronz. Un alt bătlan de bronz se găsea pe teacă și un alt treilea era incrustat pe lama acum băgată în toc. Încă i se părea ciudat că are o sabie. Orice sabie, cu atât mai mult una care purta însemnele unui maestru săbier. Era doar un fermier din Ținutul celor Două Râuri, aflat acum atât de departe. Poate că avea să fie departe pentru totdeauna. Era păstor, ca și tatăl lui – „Eram păstor. Ce sunt acum?” – iar tatăl lui îi dăduse o sabie cu un

bâtlan pe ea. „Tam este tatăl meu, orice ar spune ceilalți.” Ar fi vrut ca gândurile lui să nu pară că încearcă să se convingă singur. Din nou Lan îi citi gândurile.

— În Ținuturile de la Hotar, păstorule, dacă cineva crește un copil, copilul acela e al lui, și nimeni nu poate spune altceva.

Mohorât, Rand nu luă în seamă vorbele Străjerului. Era o treabă care îl privea numai pe el.

— Vreau să învăț cum să mă folosesc de asta. Trebuie. Sabia cu bâtlan îi pricinuise multe necazuri. Nu toata lumea știa ce înseamnă sau îi dădea atenție, dar, chiar și așa, o lamă cu un bâtlan incrustat pe ea, mai ales în mâinile unui tinerel pe care încă nu-l puteai numi bărbat, trezea bănuiele.

— Câteodată, când nu puteam să fug, am izbutit să îi păcălesc, și am avut și noroc. Dar ce o să se întâmple când n-o să mai pot să fug, n-o să mai pot să-i păcălesc și n-o să mai am nici noroc?

— Ai putea s-o vinzi, zise Lan cu grijă. Lama asta e rară chiar și printre săbiile cu pecetea bâtlanului. Ți-ar aduce o sumă frumoasă.

— Nu!

Se gândise de mai multe ori la asta, și acum alungă această idee pentru aceleași motive ca întotdeauna, dar cu mai multă înverșunare, căci propunerea venea de la altcineva. „Atâta vreme cât o păstrez, am dreptul să-i spun lui Tam tată. El mi-a dat-o și ea îmi dă acest drept.”

— Credeam că orice sabie cu pecetea bâtlanului este rară. Lan îl privi pieziș.

— Deci Tam nu ți-a spus? Știa sigur. Poate ca nu a crezut. Mulți nu cred.

Apucă propria lui sabie, aproape aidoma cu a lui Rand, cu excepția bâtlanilor, și o smulse din teacă. Lama, ușor curbată și cu un singur tăiș, luci argintiu în lumina soarelui.

Era sabia regilor din Malkier. Lan nu vorbea de asta – de altfel, nu-i plăcea nici ca alții să vorbească despre asta – dar al’Lan Mandragoran era Seniorul celor Șapte Turnuri, Seniorul Lacurilor și Regele neîncoronat din Malkier. Cele Șapte Turnuri erau acum zdrobite, iar cele O Mie de Lacuri deveniseră

adăpost pentru lucruri necurate. Malkier fusese înghițit de Mana Pustiitoare, iar dintre toți Seniorii Malkier nu mai trăia decât unul.

Unii spuneau că Lan devenise Străjer, legându-se de o femeie Aes Sedai, ca să-și poată găsi moartea în Mană și să se alăture neamului său. Rand îl văzuse într-adevăr pe Lan înfruntând primejdiile fără să pară că îi pasă de ce i s-ar putea întâmpla, dar, mai presus de propria lui viață și siguranță, erau viața și siguranța lui Moiraine, femeia Aes Sedai de care era legat. Rand nu credea că Lan își va căuta cu adevărat moartea atâta vreme cât Moiraine era încă în viață.

Învârtind lama în lumină, Lan spuse:

— În Războiul Umbrei, Puterea Supremă însăși era folosită ca armă, iar armele erau făcute cu Puterea Supremă. Unele arme *foloseau* Puterea Supremă, arme ce puteau distruge un oraș întreg dintr-o lovitură, puteau pârjoli leghe întregi de pământ. E mai bine că toate s-au pierdut la Frângerea Lumii, e mai bine că nimeni nu-și mai amintește cum se făureau. Dar existau și niște arme mai simple, pentru cei care ar fi trebuit să-i înfrunte în luptă pe Myrddraali și alte creaturi născocite de Stăpânii Spaimei.

Cu ajutorul Puterii, femeile Aes Sedai au scos din pământ fier și alte metale, le-au topit, le-au dat formă. Toate acestea cu ajutorul Puterii. Săbii și alte arme. Multe din cele care au supraviețuit Frângerii Lumii au fost distruse de oamenii care se temeau și urau lucrurile făurite de femeile Aes Sedai, iar altele au dispărut de-a lungul veacurilor. Puține au mai rămas și puțini oameni le știu cu adevărat povestea. Au existat legende, povești gogonate despre săbii care păreau să aibă putere proprie. Ai auzit poveștile Menestrelilor. Realitatea e de ajuns. Săbii care nu se frâng și nu se fărâcă și care nu se tocesc niciodată. Am văzut oameni care le ascuteau – se făceau că le ascut, de fapt, doar pentru că nu le venea să creadă că nu era nevoie să ascută sabia după ce se serviseră de ea. Dar nu izbuteau decât să-și tocească piatra de șlefuit.

Acele arme au fost făurite de Aes Sedai și nu vor mai fi niciodată altele. Când s-a terminat, războiul și Vârsta au luat sfârșit în același timp – lumea era zdrobită, erau mai mulți

morți neîngropați decât vii, iar viii fugeau, încercând să găsească un loc, orice loc, în care să fie la adăpost, iar o femeie din două își jelea soțul sau fiii pe care nu avea să-i mai vadă niciodată; când s-a terminat, femeile Aes Sedai au jurat că nu vor mai făuri niciodată arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Fiecare femeie Aes Sedai a făcut acest jurământ, și de atunci încoace nici una dintre ele nu l-a încălcat. Chiar și femeile din Ajah Roșie, iar lor puțin le pasă de ce li se întâmplă bărbaților.

Unele dintre aceste săbii, săbiile simple de soldat – cu o ușoară strâmbătură, aproape cu tristețe, dacă se putea spune că Străjerul arata vreodată ce simțea, puse sabia la loc în teacă – au devenit mai mult decât atât. Pe de altă parte, săbiile făcute pentru Seniorii-generalii, din oțel atât de dur, încât nici un fierar nu le poate însemna, dar purtând deja pecetea bătălanului, acele săbii sunt foarte căutate.

Rand își luă mâna de pe sabia pe care o ținea pe genunchi. Sabia se rostogoli și o prinse din instinct înainte să se lovească de pardoseală.

— Vrei să spui că asta a fost făcută de Aes Sedai? Credeam că vorbești de sabia ta.

— Nu toate săbiile cu pecetea bătălanului au fost făcute de Aes Sedai. Puțini bărbați mânuiesc sabia cu destulă pricepere ca să fie numiți maeștri săbieri și să li se dea o sabie cu pecetea bătălanului, dar, chiar și așa, au rămas prea puține săbii făurite de Aes Sedai și nu ar ajunge decât pentru câțiva. Cele mai multe vin de la maeștrii fierari; din cel mai bun oțel, dar, totuși, lucrat de mâna omenească. Dar sabia aceea, păstorule... sabia aceea ar putea să spună povești vechi de trei mii de ani și mai bine.

— Nu pot scăpa de ele, nu-i așa? spuse Rand. Cântări sabia în mână, ținând-o de vârf; nu părea deloc diferită. Făurită de Aes Sedai. „Dar mi-a dat-o Tam. Mi-a dat-o tatăl meu.” Nu voia să se gândească la cum putuse dobândi o astfel de sabie un păstor din Ținutul celor Două Râuri. Erau lucruri primejdioase în astfel de gânduri, erau adâncimi pe care nu dorea să le sondeze.

— Chiar vrei să scapi, păstorule? Te mai întreb o dată.

Atunci de ce nu ai plecat? Sabia? În cinci ani te fac vrednic de ea, fac din tine un maestru săbier. Ai încheieturi bune, te ții bine pe picioare, nu faci de două ori aceeași greșeală. Dar eu nu am cinci ani să mă ocup de tine, și nici tu nu ai cinci ani ca să înveți. Ai la dispoziție mai puțin de un an, și știi asta. La cum ești acum, cel puțin nu o să-ți vâri singur sabia în picior. Poartă-te ca și cum se cuvine să ai o sabie la brâu, iar cei care caută gâlceava or să te lase în pace. Oricum, te-ai purtat așa aproape de prima dată de când ți-ai legat sabia la cingătoare. Deci, de ce mai ești aici?

— Mat și Perrin sunt încă aici, îngăimă Rand. Nu vreau să plec înaintea lor. Niciodată n-o să-i... s-ar putea să nu-i mai văd ani de zile. Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de zid. Sânge și cenușă! Ei cel puțin cred că sunt nebun că nu mă întorc și eu acasă. Nynaeve ba se uită la mine ca la un copil de șase ani care și-a julit genunchiul și ea trebuie să-l îngrijească ba ca la un străin. Ca la unul pe care se teme că l-ar putea jigni dacă se uită prea atent. E Meștereașă și, pe lângă asta, nu cred că i-a fost vreodată frică de ceva, dar... Scutură din cap. Și Egwene. Arde-m-ar! Știe de ce trebuie să plec, însă de fiecare dată când aduc vorba despre asta, îmi arunca niște priviri de mi se face stomacul ghem... Închise ochii, apăsându-și fruntea cu plăselele sabiei, ca și cum prin asta și-ar fi putut alunga gândurile. Aș vrea... Aș vrea...

— Ai vrea ca totul să fie cum era, păstorule? Sau ai vrea ca fata să meargă cu tine și nu în Tar Valon? Crezi că va renunța să devină Aes Sedai în schimbul unei vieți de pribegie? Cu tine? dacă vei ști să îți alegi vorbele, s-ar putea să vrea. Dragostea e un lucru foarte curios. Lan părea dintr-odată istovit. Un lucru foarte curios.

— Nu.

Asta își dorea, ca ea să accepte să meargă cu el. Deschise ochii, își îndreptă spatele și vorbi cu glas hotărât.

— Nu, nu aș lăsa-o să meargă cu mine, nici dacă m-ar ruga. Nu-i putea face așa ceva. „Dar, Lumină, ce bine ar fi, chiar și pentru o clipă, să spună că vrea!” Se încăpățânează ca un catâr de fiecare dată când crede că încerc să-i spun ce trebuie să facă, dar pot totuși să o împiedic să facă una ca

asta. Își dorea ca fata să fie acasă, în Emond's Field, dar această speranță se spulberase în momentul în care Moiraine venise în Ținutul celor Doua Râuri. Chiar și dacă asta înseamnă că va fi Aes Sedai! Văzu cu colțul ochiului cum Lan ridică din sprâncene, și roși.

— Asta e tot? Vrei să stai cât mai mult cu prietenii tăi de acasă înainte să plece? De asta nu te dai dus? Știi ce vine din urmă.

Rand sări mânios în picioare.

— Bine, e din pricina lui Moiraine! dacă n-ar fi fost ea, nu m-aș mai afla acum aici, iar ea nici nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— dacă n-ar fi fost ea, acum ai fi mort, păstorule, spuse Lan sec, dar Rand se grăbi să continue.

— Îmi zice... Îmi zice lucruri îngrozitoare despre mine – strânse sabia cu atâta putere încât i se albiră degetele. Că o să înnebunesc și o să mor! Și apoi, dintr-odată, nu-mi mai spune nici o vorbă. Se poartă ca și cum nu m-aș fi schimbat deloc de când m-a văzut prima oară, și până și asta e ciudat.

— Ai vrea să te ia drept ceea ce ești?

— Nu, nu am vrut să spun asta. Arde-m-ar, aproape că nu mai știu ce vreau să spun. Sunt lucruri pe care nu mi le doresc, lucruri de care mi-e frică. Acum a plecat pe undeva, a dispărut...

— Ți-am spus că uneori are nevoie să stea singură. Nici tu, nici altcineva nu are dreptul să pună sub semnul întrebării ce face.

— ... Fără să spună nimănui unde se duce, sau când are de gând să se întoarcă, sau măcar dacă o să se-ntoarcă. Trebuie să îmi poată spune ceva care să mă ajute, Lan. Ceva. Trebuie. Dacă se mai întoarce vreodată.

— S-a întors, păstorule. Aseară. Dar cred că ți-a spus tot ce putea. Mulțumește-te cu atât. Ai aflat de la ea tot ce se putea. Lan dădu din cap, iar glasul i se însufleți. Cu siguranță n-o să înveți nimic dacă stai aici. E vremea să mai faci niște exerciții pentru echilibru. Treci prin Sfâșierea Mătășii, începând de la Bâtlanul care înaintează prin papură. Ține minte, poziția Bâtlanului e numai ca să înveți să îți ții

echilibrul. Altminteri, te lasă complet descoperit: poți lovi din această poziție, dacă aștepti ca adversarul să facă prima mișcare, dar nu te poți feri din calea sabiei lui.

— Trebuie să poată să îmi spună ceva, Lan. Vântul acela. Era nefiresc, indiferent cât de aproape de Mană suntem.

— Bâtlanul care înaintează prin papură, păstorule. Și ferește-ți încheieturile.

Dinspre miazăzi se auzi un sunet slab de trâmbițe, zgomotul din ce în ce mai puternic făcut de o fanfară, însoțit de bubuitul ritmic al tobelor. Rand și Lan rămaseră o clipă uitându-se unul la celalalt, apoi, atrași de tobe, se apropiară de zidul turnului ca să se uite spre miazăzi.

Orașul era așezat pe niște coline înalte; de jur împrejurul zidurilor orașului pământul fusese curățat, astfel încât vedeai până la o poștă depărtare, iar fortăreața se afla în vârful celei mai înalte coline. Din turn, Rand vedea limpede până la pădure, pe deasupra coșurilor și acoperișurilor. Mai întâi se iviră toboșarii, vreo zece; tobele săltau în cadența pașilor, iar bețele se învârtejeau. În urma lor veneau trâmbițașii, încă suflând în trâmbițele lungi, ridicate. De la distanța aceea, Rand nu izbutea să deslușească flamura uriașă, pătrată, care flutura în vânt. Dar Lan scoase un mormăit; Străjerul avea ochi de vultur.

Rand îi aruncă o privire, însă Străjerul nu spuse nimic și rămase cu ochii ațintiți asupra coloanei care ieșea din pădure. Bărbați călare, îmbrăcați în armură, și femei călare. Apoi un palanchin purtat de cai, unul în față și unul în spate, cu perdelele coborâte, însoțit de alți bărbați călare. Șiruri de bărbați pe jos, cu sulile ridicate deasupra capetelor ca o pădure de țepi, arcași cu arcurile petrecute pieziș peste piept, toți înaintând în ritmul tobelor. Trâmbițele răsunară din nou. Coloana se îndrepta șerpuind spre Fal Dara, în sunetul fanfarei.

Vântul umfla flamura mai înaltă decât un stat de om. Chiar dacă era atât de mare, acum era îndeajuns de aproape pentru ca Rand să o vadă lămurit. Un vârtej de culori care nu îi spuneau nimic, doar, în mijloc, o lacrimă de un alb imaculat. Sângele îi îngheță din vene. Flacăra din Tar Valon.

— Ingtar e cu ei. Lan părea că se gândește la altceva. S-a întors în cele din urmă. A fost plecat destulă vreme. Mă întreb dacă a avut noroc.

— Aes Sedai, murmură Rand când își mai reveni. Toate femeile care erau acolo... Moiraine era și ea Aes Sedai, dar măcar călătoriseră împreună și, chiar dacă nu avea pe deplin încredere în ea, cel puțin o cunoștea. Sau cel puțin așa credea. Însă ea era una singură. Atâtea femei Aes Sedai laolaltă, apărând astfel, era altă poveste. Își dresе glasul; când vorbi, vocea îi era hârâită. De ce atât de multe, Lan? Până și una ar fi prea mult. Plus tobele, trâmbițele și flamura care să le vestească sosirea.

Femeile Aes Sedai erau respectate în Shienar de cei mai mulți, iar restul aveau față de ele un soi de teamă amestecată cu respect, însă Rand fusese în locuri unde nu era deloc așa, unde nu exista decât teamă și, adesea, ură. Când era copil, unii vorbeau de „vrăjitoarele din Tar Valon” tot așa cum vorbeau de Cel Întunecat. Încercă să numere femeile, dar nu mergeau în șir și nu păreau a ține seama de vreo ordine, ci se mișcau într-o parte și într-alta ca să vorbească între ele sau cu persoana din palanchin.

I se făcu pielea de găină. Călătorise împreună cu Moiraine, întâlnise și alte femei Aes Sedai și începuse să se creadă cunoscător într-ale lumii. Nimeni nu plecase vreodată din Ținutul celor Două Râuri, sau aproape nimeni, însă el o făcuse. Văzuse lucruri pe care nimeni de acasă nu le zărise vreodată, făcuse lucruri la care alții doar visaseră, sau poate nici nu îndrăzniseră să viseze. Văzuse o regină și se întâlnise cu Domnița-Moștenitoare din Andor, înfruntase un Myrddraal și mersese pe Căi, însă nimic nu îl pregătise pentru această clipă.

— De ce atât de multe? șopti el din nou.

— A venit însăși Suprema Încăunată. Lan se uită la el, fără ca pe chipul său împietrit să se citească ceva. S-a terminat cu învățătura, păstorule. Făcu o pauză, iar lui Rand i se păru că vede compătimire pe fața lui. Firește, nu se putea una ca asta. Ar fi fost mai bine pentru tine dacă ai fi plecat acum o săptămână. Acestea fiind spuse, Străjerul își luă în

grabă cămașa și dispăru în jos pe scară.

Rand încercă să își umezească buzele. Se uita ținta la coloana care se apropia de Fal Dara, ca și cum ar fi fost un șarpe, o viperă ucigătoare. Tobe și trâmbițele îi răsunau în urechi. Suprema Înscăunată, cea care era în fruntea femeilor Aes Sedai. „A venit din pricina mea.” Nu-și putea închipui un alt motiv.

Femeile Aes Sedai știau tot felul de lucruri care l-ar fi putut ajuta, era sigur de asta. Dar nu ar fi îndrăznit să le întrebe nimic, îi era frică să nu fi venit să îl domolească. „Și la fel de frică să nu fi venit pentru altceva”, recunosc el, fără tragere de inimă. „Lumină, nici nu știu ce mă înspăimântă mai mult.”

— Nu am vrut să conduc Puterea! murmură. A fost o întâmplare. Lumină, nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Jur că n-o să mă mai ating niciodată de ea! Jur!

Tresări când își dădu seama că grupul de Aes Sedai intra pe porțile orașului. Vântul se înteți, prefăcându-i broboanele de sudoare în picături de gheață, făcând ca sunetul trâmbițelor să pară un hohot de râs răutăcios; i se păru că simte în aer miasma unui mormânt deschis. „Mormântul meu, dacă mai pierde vremea pe aici.”

Își luă cămașa, cobori anevoie scara și o luă la fugă.

CAPITOLUL 2

Primirea

Încăperile din fortăreața Fal Dara, cu zidurile lor de piatră netedă, împodobite ici și colo cu tapiserii simple și elegante și paravane pictate, fremătau de vestea sosirii grabnice a Supremei Înscăunate. Servitori îmbrăcați în negru și auriu alergau în toate părțile, grăbindu-se să pregătească odăile sau să dea porunci la bucătărie, plângându-se că nu era chip să fie totul așa cum se cuvenea pentru un personaj atât de însemnat, din moment ce nu fuseseră anunțați din timp. Războinicii cu privire întunecată și cu capetele rase, în afară de un smoc în creștet, legat cu o sforicică, nu alergau, dar

pașii le erau grăbiți, iar chipurile le străluceau, ca și cum ar fi pornit la luptă. Unii dintre ei i se adresau lui Rand când acesta trecea iute pe lângă ei.

— Ah, iată-te, Rand al'Thor. Pacea fie cu sabia ta. Te duci să te speli? Trebuie să arați cât mai bine când o să-i fii prezentat Supremei Înscăunate. Poți fi sigur ca va vrea să vă vadă, pe tine și pe cei doi prieteni ai tai, ca și pe femei.

Se îndreptă cu pași repezi spre scările late, pe care ar fi încăput douăzeci de oameni unul lângă altul, care duceau spre camerele bărbaților.

— Suprema Înscăunată însăși, care vine fără să fi dat de veste, ca un neguțător ambulant. Probabil din pricina lui Moiraine Sedai și a voastră, ăstora de la miazăzi, nu? De ce altceva?

Ușile mari, cu zăvoare de fier, de la camerele bărbaților erau deschise și pe jumătate pline de bărbații rași în cap care forfoteau pe acolo.

— Hei, tu, ăla de la miazăzi! A sosit Suprema Înscăunată. A venit după tine și după prietenii tăi, de bună seamă. Ce cinste pe tine! Rareori iese din Tar Valon și nu-mi aduc aminte să fi venit vreodată în Ținuturile de la Hotar.

Se descotorosi de ei, aruncându-le câteva cuvinte. Trebuia să se spele, să găsească o cămașă curată. N-avea timp de vorbă. Ei crezură că înțeleg și îl lăsară în pace. Nici unul dintre ei nu știa nimic, doar că el și prietenii lui călătoreau împreună cu o femeie Aes Sedai, că două dintre prietenele lui erau femei care mergeau în Tar Valon ca să devină Aes Sedai, dar cuvintele lor îl atinseră ca și cum ar fi știut totul. „A venit după mine.”

Trecu în grabă prin odăile bărbaților și năvăli în cea pe care o împărțea cu Mat și cu Perrin... și rămase ținut pe loc, cu gura căscată. Camera era plină de femei îmbrăcate în negru și auriu, care munceau cu sârg. Nu era o încăpere mare, iar ferestrele, două crăpături înalte și înguste ca niște săgeți, care dădeau înspre una din curțile interioare, nu o făceau deloc să pară mai mare. În plus, era ticsită - trei paturi pe niște postamente de teracotă negru cu alb, cu un cufăr la capul fiecăruia, trei scaune obișnuite, o poliță cu cele

trebuincioase pentru spălat lângă uşă şi un dulap mare şi larg. Cele opt femei semănau cu nişte peşti într-un coş.

Femeile abia dacă îi aruncară o privire; continuară să îi scoată hainele – şi pe ale lui Mat şi ale lui Perrin, deopotrivă – din dulap şi să pună în loc unele noi. Tot ce găseau prin buzunare puneau pe cufere, iar hainele vechi erau făcute grămadă, ca nişte zdrenţe.

— Ce faceţi? întrebă el poruncitor când îşi recapătă suflul. Astea sunt hainele mele!

Una dintre femei pufni dispreţuitor şi îşi vârî degetul printr-o gaură din mâneca singurului surtuc pe care îl avea, apoi îl aruncă în mormanul de pe jos.

O alta, o femeie cu părul negru cu un mănunchi mare de chei la brâu, se uita la el. Era Elansu, *shatayan* a fortăreţei. Rand o considera pe femeia cu trăsături colţuroase un fel de menajeră, deşi casa de care se ocupa era o fortăreaţă şi câteva zeci de servitori îi dădeau ascultare.

— Moiraine Sedai a spus că toate hainele voastre sunt uzate, iar Domniţa Amalisa a poruncit să vi se facă altele noi. Dacă nu o să ne stai în cale, continuă ea hotărâtă, o să terminam mai repede.

Puţini erau bărbaţii pe care *shatayan* nu-i putea convinge să-i facă pe plac – unii îl pomeneau chiar şi pe Seniorul Agelmar – şi cu siguranţă nu se aştepta să i se împotrivească tocmai un băietan căruia ar fi putut să-i fie mamă.

Rand îşi înghiţi cuvintele; n-avea timp să se certe. Suprema Înscăunată putea trimite după el în orice clipă.

— Cinste Domniţei Amalisa pentru darul ei, izbuti el să spună, după obiceiurile din Shienar, şi cinste şi ție, Elansu Shatayan. Te rog, prezintă-i vorbele mele Domniţei Amalisa şi spune-i că am zis că o slujesc cu trup şi suflet.

Asta ar fi trebuit să le mulţumească pe cele două femei în ceea ce priveşte ceremonia, atât de dragă celor din Shienar.

— Dar acum aş vrea să mă schimb.

— Foarte bine, zise Elansu pe un ton calm. Moiraine Sedai a spus să arunci toate hainele vechi. Tot, tot. Chiar şi lenjeria.

Mai multe femei se uitau la el pieziş. Nici una nu dădu semne că vrea să plece.

Își mușcă obrazul, căznindu-se să nu izbucnească în râs. Multe erau altfel în Shienar decât era el obișnuit și erau unele lucruri cu care nu s-ar fi obișnuit nici dacă ar fi trăit o veșnicie. Începuse să se spele la primele ore ale dimineții, când scăldătorile mari, acoperite cu faianță, erau goale, după ce descoperise că în oricare alt moment se putea întâmpla ca vreo femeie să intre în apă lângă el. Vreo bucătăreasă sau Domnița Amalisa însăși, sora Seniorului Agelmar – baia, în Shienar, era un loc unde nu se ținea seama de ranguri – care se aștepta să o spele pe spate după ce îi făcuse și lui același serviciu și care îl întreba de ce era atât de roșu la față, stătuse prea mult la soare? Curând însă, femeile aflară de la ce i se trăgea îmbujorarea, și majoritatea celor din fortăreață păreau încântate de sficiunea lui.

„Peste un ceas s-ar putea să fiu mort sau chiar mai rău, iar ele așteaptă să mă vadă înroșindu-mă!” Își dresе vocea.

— Dacă aștepți afară, o să-ți dau restul de haine. Pe cuvânt.

Una dintre femei chicoti ușor și chiar și lui Elansu îi veni să râdă, însă în cele din urmă se mulțumi să încuviințeze din cap și le spuse celorlalte să adune grămezile de pe jos. Plecă ultima și se opri în ușă ca să adauge:

— Și cizmele. Moiraine Sedai a zis „totul”.

Rand deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Cizmele, cel puțin, erau încă bune, făcute de Alwyn al’Van, cizmarul din Emond’s Field, bine lucrate și comode. Dar dacă trebuia să renunțe la cizme pentru ca shatayan să îl lase în pace, era dispus să i le dea și, pe deasupra, orice altceva ar mai fi vrut. Nu avea timp.

— Da. Da, bineînțeles. Pe cuvânt, împinse ușa, silind-o să iasă.

Rămas singur, se lăsă pe pat să își scoată cizmele – erau încă bune, puțin roase, pielea era crăpată pe ici și pe colo, dar puteau fi încă purtate și îi veneau bine – apoi își dădu hainele jos, grăbit, punând totul teanc peste cizme, după care se spălă, la fel de iute. Apa era rece; apa era întotdeauna rece în camerele bărbaților.

Dulapul avea trei uși largi sculptate simplu, așa cum se

obișnuia în Shienar, mai degrabă sugerând decât înfățișând mai multe cascade și iazuri mărginite de stânci. Deschise ușa din mijloc și se uită la ce era acum în locul puținelor veșminte pe care le adusese cu el. Douăsprezece surtuce cu guler înalt din cea mai fină lână, atât de bine croite cum nu văzuse decât la marii neguțători și la Seniori, cele mai multe brodate, ca hainele de sărbătoare. O duzină! Trei cămăși pentru fiecare dintre ele, din in și din mătase, cu mâneci largi și manșete strâmte. Două mantii. Două, de unde până atunci se descurcase tot timpul cu una singură. O mantie era simplă, din lână groasă, verde-închis, iar cealaltă era albastru-închis, cu guler tare, cu bătlani brodați cu fir de aur... și, în partea stângă, sus, acolo unde Seniorii își purtau blazonul...

Mâna i se întinse singură după mantie. Ca și cum nu ar fi știut la ce să se aștepte, degetele meraseră pe urma broderiei – un șarpe încolăcit, aproape făcut ghem, dar un șarpe cu patru picioare și coama aurie de leu, cu solzi purpurii și aurii, cu cinci gheare de aur la fiecare picior. Mâna se trase înapoi ca arsă. „Ajută-mă, Lumină! Amalisa a făcut asta sau Moiraine? Câți au văzut-o? Câți știu ce este, ce înseamnă? De-ar ști unul singur și tot e prea mult. Arde-m-ar, încearcă să mă omoare. Nenorocita de Moiraine nici nu vrea să vorbească cu mine, dar acum mi-a dat niște nenorocite de haine noi și frumoase în care să mor!” O bătaie ușoară în ușă îl făcu să tresară, speriat.

— Ai terminat? se auzi vocea lui Elansu. Tot, tot. Poate că ar fi mai bine să...

Un scârțâit, ca și cum ar fi încercat clanța. Rand își dădu brusc seama că era încă gol.

— Sunt gata, striga el. Pace! Nu intra!

Se grăbi să adune lucrurile pe care le avusese pe el, cizmele și celelalte.

— Le aduc eu!

Ascunzându-se în dosul ușii, o deschise doar atât cât să pună grămada în brațele lui Elansu.

— Asta-i tot.

Shatayan încercă să privească prin crăpătura ușii.

— Ești sigur? Moiraine Sedai a zis totul. Poate că ar fi mai

bine să mă uit...

— Asta-i tot, bodogăni el. Pe cuvânt.

Împinse ușa cu umărul și i-o închise în nas; din partea cealaltă se auziră râsete.

Mormăind ceva în barbă, se îmbracă rapid. Le credea în stare să găsească un motiv oarecare ca să intre peste el în cameră. Pantalonii erau mai strâmți decât cei cu care era obișnuit, dar comozi, iar cămașa, cu mânecile ei largi, era îndeajuns de albă cât să o mulțumească și pe cea mai pretențioasă gospodină din Emond's Field. Cizmele până la genunchi îi veneau atât de bine de parcă le purtase un an întreg. Spera doar că era vorba de un cizmar bun și nu lucrătura femeilor Aes Sedai.

Toate hainele puse la un loc aveau să facă o legătură mare cât el. Totuși, se obișnuise din nou cu cămăși curate, să nu poarte aceiași pantaloni zi după zi până când sudoarea și murdăria îi făceau la fel de scortoși precum cizmele din picioare, și apoi să îi poarte în continuare. Își scoase desagii din cufăr și vârî înăuntru tot ce putu, apoi, fără tragere de inimă, întinse mantia neobișnuită pe pat și puse deasupra câteva cămăși și pantaloni. Împăturită cu blazonul primejdios în interior și legată cu o sfoară înfășurată în așa fel încât să o poată atârna pe umăr, nu arăta mult diferit de boccelele pe care le văzuse pe drum la alți tineri.

Sunetul trâmbițelor pătrunse prin crăpăturile ca niște săgeți care țineau loc de ferestre, trâmbițele din fanfara de dincolo de ziduri, trâmbițele din turnurile fortăreței care le răspundeau.

— O să desfac broderia de îndată ce o să pot, murmură el.

Văzuse femei care făceau asta când greșeau sau se răzgândeau în privința modelului, și nu părea prea complicat.

Restul de haine – de fapt, cele mai multe – le băgă la loc în dulap. Nu era cazul ca prima persoană care își vâra capul în cameră după ce pleca să își dea seama imediat că fugise.

Încruntat, se lăsă în genunchi lângă pat. Postamentele de teracotă pe care erau puse paturile erau de fapt sobe, iar focul mocnit care ardea toată noaptea ținea patul cald în timpul celor mai friguroase nopți de iarnă. Noapțile erau și

acum mai reci decât era el obișnuit în această perioadă a anului, dar păturile erau de ajuns. Deschise ușița de la sobă și scoase o legătură pe care nu o putea lăsa acolo. Era bucuros că Elansu nu se gândise că cineva ar putea să țină haine în acel loc.

Puse legătura pe pături, desfăcu un colț și o despături în parte. O mantie de Menestrel, întoarsă pe dos ca să ascundă sutele de petice care o acopereau, petice de toate mărimile și în toate culorile imaginabile. Mantia era încă destul de bună; peticele erau însemnele Menestrelului. Fuseseră însemnele Menestrelului.

Înăuntru erau doua cutii de piele. Cea mare adăpostea o harfă, pe care nu o atinsese niciodată. „Harfele nu sunt făcute pentru degete nepricepute de fermier, băiete.” În cealaltă, lungă și subțire, era un flaut gravat în aur și argint, de care se servise de mai multe ori de când plecase de acasă, ca să aibă ce mânca și unde dormi. Thom Merrillin îl învățase să cânte la flaut, înainte să moară. Rand nu putea pune mâna pe el fără să-și amintească de Thom, cu ochii lui albaștri, pătrunzători și mustățile lungi și albe, care îi aruncase în brațe mantia și îi strigase să fugă. Și apoi Thom fugise la rândul lui, cuțite apărându-i ca prin minune în mână ca și cum ar fi fost un spectacol, ca să îl înfrunte pe Myrddraalul care venea să îi ucidă. Înfiorat, împături la loc legătura.

— Asta s-a terminat. Gândindu-se la vântul din vârful turnului, adăugă: Se întâmplă lucruri neobișnuite aici, atât de aproape de Mana Pustiitoare.

Nu era sigur că credea asta, nu în felul în care o zisese Lan. În orice caz, chiar și dacă nu ar fi venit Suprema Însăunată, era timpul să plece din Fal Dara.

Zgribulindu-se de frig în surtucul pe care îl îmbrăcase – era verde-închis, și îi aducea aminte de pădurile de acasă, de ferma lui Tam din Pădurea de la Apus unde crescuse, de Pădurea Îmbibată unde învățase să înoate – își prinse sabia cu pecetea bătălanului la cingătoare și își agață tolba plină de săgeți de partea cealaltă. Arcul, cu coardele slăbite, de două ori mai mare decât el, era sprijinit într-un colț, împreună cu cele ale lui Mat și Perrin. Și-l făcuse singur de când venise la

Fal Dara și, în afară de el, doar Lan și Perrin puteau trage cu el. Își îngrămădi pătura făcută sul și mantia cea nouă printre urechile celor doua legături, le petrecu pe amândouă peste umărul stâng, puse desagii deasupra și înșfacă arcul. „Să îmi las liberă mâna cu care mânuiesc sabia”, își spuse el. „Să-i fac să creadă că sunt primejdios. Poate că măcar unul o să creadă asta.”

Întredeschise ușa și văzu că holul era aproape gol; un servitor în livrea trecu în fuga, dar nici măcar nu se uită la Rand. De îndată ce pașii repezi ai bărbatului se stinseră, Rand se strecură pe coridor.

Încercă să meargă firesc, nepăsător, dar știa că desagii de pe umăr și legăturile din spate îl dădeau de gol și că arata exact ca un om care pleacă la drum fără intenția de a se mai întoarce. Trâmbițele răsunară din nou, dar aici, în interiorul fortăreței, sunetul era mai slab.

Avea un cal, un armăsar murg, mare, în grajdul de la miazănoapte, care se numea Grajdul Seniorial, aproape de poarta pe care ieșea Seniorul Agelmar când mergea să călărească. Dar nici Seniorul din Fal Dara, nici vreo rudă de-a sa nu avea să călărească azi și se putea întâmpla ca în grajd să nu fie nimeni în afară de grăjdari. Două drumuri duceau din camera lui Rand până la Grajdul Seniorial. Unul care l-ar fi purtat în jurul fortăreței, prin spatele grădinii personale a Seniorului Agelmar, apoi în jos, prin fierăria potcovarului, probabil și ea goală, până la grajd, însă, până ar fi ajuns la cal, cei din fortăreață ar fi avut suficient timp să dea ordine și să pornească pe urmele lui. Celălalt drum era mult mai scurt: mai întâi trebuia să traverseze curtea interioară, unde chiar acum sosea Suprema Înscăunată, împreună cu alte vreo douăsprezece femei Aes Sedai.

I se făcea părul măciucă numai când se gândea la asta; avusese parte de atâtea femei Aes Sedai, încât i-ar fi fost de ajuns pentru o viață întreagă. Și una era prea mult. Toate poveștile spuneau asta, iar el știa că este adevărat. Dar nu fu deloc surprins când picioarele îl purtară spre curtea interioară. Nu va vedea niciodată legendarul Tar Valon – nu-și putea permite să riște atât de mult, nici acum, nici altă dată –

dar ar putea să o zărească măcar pe Suprema Înscăunată înainte să plece. Ar fi ca și cum ar vedea o regină. „Nu poate fi nici o primejdie dacă doar mă uit, de departe. Nu o să mă opresc și o să plec înainte să afle că am fost aici.”

Deschise o ușă grea, cu drugi de fieri, care dădea în curtea interioară, și se furișă fără zgomot afară. Erau oameni peste tot, pe ziduri, soldați cu smocuri de păr prinse în creștet și servitori în livrea, lachei încă nădușiți, îngrămădiți unii într-alții; copiii li se cocoțaseră pe umeri ca să vadă peste capetele celor mai mari sau se băgau printre picioarele lor ca să tragă cu ochiul. Toate locurile în care stăteau de obicei arcașii erau acum pline-ochi, ca niște butoaie cu mere, și vedeai chipuri chiar și la crăpăturile înguste ca niște săgeți din ziduri. O mare masă de oameni mărginea curtea interioară, formând un al doilea zid. Și toți priveau și așteptau în tăcere.

Își croi drum de-a lungul zidului, prin fața fierăriilor și săgetarilor din jurul curții – Fal Dara era o fortăreață, nu un palat, în ciuda mărimii și a grandorii sale sumbre și tot ce se afla acolo slujea acestui scop – cerându-și scuze de la oamenii pe care îi îmbrâncea. Unii se uitau încruntați la el, alții aruncau chiar și o privire la desagii și boccelele pe care le ducea, dar nimeni nu spuse nimic. Cei mai mulți nici nu catadicsiră să se uite cine îi împinsese.

Vedea destul de bine peste capetele lor, cât să își dea seama limpede ce se petrece în curte. Chiar dincoace de poarta principală, șaisprezece bărbați stăteau lângă cai. Fiecare dintre ei purta un alt tip de armură și un alt fel de sabie și nici unul dintre ei nu semăna cu Lan, dar Rand era convins că erau Străjeri. Fețe rotunde, fețe pătrate, fețe prelungi, fețe înguste, toate chipurile dădeau aceeași impresie – că văd lucruri pe care ceilalți nu le văd, că aud lucruri pe care ceilalți nu le aud. Așa cum stăteau acolo, liniștiți, erau la fel de înfricoșători ca o haită de lupi. Toți aveau însă ceva în comun. Toți purtau mantii în culori schimbătoare, ca aceea pe care o văzuse la Lan, mantia care părea să imite culorile din jur. Atâția bărbați îmbrăcați în astfel de mantii nu era o priveliște prea ușor de suportat.

La vreo zece pași în fața Străjerilor, un șir de femei stăteau lângă capetele cailor, cu glugile mantiiilor date pe spate. Acum le putea număra. Paisprezece. Paisprezece femei Aes Sedai. Trebuie că erau femei Aes Sedai. Înalte și scunde, zvelte și durdulii, brune și bălaie, cu părul scurt sau lung, lăsat liber pe spate sau împletit, hainele lor erau la fel de diferite ca și acelea ale Străjerilor, în tot atâtea culori și croite în tot atâtea feluri cât numărul femeilor. Totuși, și între ele exista o asemănare, ceva ce nu ieșea în evidență decât atunci când stăteau împreună, ca acum. Ca femei, păreau fără vârstă. De la distanța aceea, Rand ar fi spus că toate sunt tinere, dar știa că mai de aproape ar fi fost ca Moiraine. Păreau tinere, dar nu erau, aveau pielea netedă, dar chipurile prea mature pentru a fi tinere, ochii prea știutori.

„Mai aproape? Sunt nebun! Sunt și așa prea aproape! Arde-m-ar, ar fi trebuit s-o apuc pe drumul cel lung.”

Se grăbi să își continue drumul, îndreptându-se spre o altă poartă cu drugi de fier de la celalalt capăt al curții, dar nu se putea înfrâna să nu privească.

Calme, femeile Aes Sedai nu luau în seamă privitorii și își concentrau atenția asupra palanchinului acoperit, aflat acum în mijlocul curții. Caii care îl purtau erau nemișcați, ca și cum ar fi fost ținuți în frâu de rândași, deși lângă palanchin nu era decât o femeie înaltă, cu chip de Aes Sedai, care de altfel nu se ocupa deloc de cai. Toiagul pe care îl ținea drept în fața ei, cu ambele mâini, era la fel de mare ca și ea, iar flacăra aurită din vârf îi venea deasupra ochilor.

Seniorul Agelmar, cufruntea lui lată și fața pătrată, stătea în celalalt capăt al curții, cu fața la palanchin, cu o față inexpressivă. Pe haina lui albastru-închis, cu guler înalt, erau brodate cele trei vulpi roșcate gonind, blazonul Casei Jagad, precum și șoimul negru coborând în zbor, simbolul Shienarului. Lângă el stătea Ronan, zbârcit de vreme, dar încă înalt; în vârful toiagului pe care îl purta *shambayan-ul* erau trei vulpi, cioplite din piatră roșie. Ronan era egalul lui Elansu în treburile fortăreței, *shambayan* și *shatayan*, dar Elansu nu lăsa prea multe în seama lui, în afară de ceremonii și îndeplinirea rolului de secretar pe lângă Seniorul Agelmar.

Smocurile de păr de pe creștetele lor erau albe ca zăpada.

Toți – Străjerii, femeile Aes Sedai, Seniorul din Fal Dara și *shambayan-ul* său – erau neclintiți. Mulțimea din jur părea că își ține răsuflarea. Rand își încetini pașii fără să vrea. Dintr-odată, Ronan lovi de trei ori cu toiagul pe pietrele mari ce pavau curtea, strigând în liniștea din jur:

— Cine vine aici? Cine vine aici? Cine vine aici?

Femeia de lângă palanchin îi răspunse, bătând la rândul ei de trei ori cu toiagul în pământ.

— Păzitoarea Sigiliilor. Flacăra din Tar Valon. Suprema Încăunată.

— Pentru ce trebuie să le păzim? Întrebă Ronan.

— Pentru speranța omenirii, răspunse femeia cea înaltă.

— De cine le păzim?

— De umbra de la miezul zilei.

— Cât timp le vom păzi?

— De la răsăritul soarelui la răsăritul soarelui, atât timp cât se învârteste Roata Timpului.

Agelmar făcu o plecăciune, iar smocul de păr alb din vârful capului i se mișcă în bătaia vântului.

— Fal Dara vă primește cu pâine și sare. Suprema Încăunată este bine-venită în Fal Dara, căci aici se stă de pază, aici este respectat pactul. Fiți bine-veniți.

Femeia cea înaltă dădu la o parte perdelele palanchinului, iar Suprema Încăunată păși afară. Cu părul închis la culoare, fără vârstă, ca toate femeile Aes Sedai, își îndreptă spatele și își plimbă privirea deasupra celor adunați acolo. Rand se înfioră când privirea ei ajunse la el; se simțea de parcă l-ar fi atins. Dar ochii ei trecură mai departe și se opriră asupra Seniorului Agelmar. Un servitor în livrea îngenunche lângă ea, ducând niște prosoape împăturite, din care încă se mai ridica aburul, pe o tavă de argint. Foarte ceremonios, ea își șterse mâinile și fața cu țesătura umedă.

— Îți mulțumesc pentru primire, fiule. Fie ca Lumina să protejeze Casa Jagad. Fie ca Lumina să protejeze Fal Dara și pe toți cei de aici.

Agelmar făcu din nou o plecăciune.

— Ne faci mare cinste, maică.

Nu părea deloc ciudat ca ea să îi spună „fiule” sau ca el să îi spună „maică”, deși, dacă te uital la obrajii ei netezi și la fața lui brăzdată de riduri, Seniorul Agelmar părea mai degrabă tatăl, sau chiar bunicul ei. Exista o asemănare de netăgăduit între ei.

— Casa Jagad îți aparține. Fal Dara îți aparține.

Din toate părțile izbucniră urale, izbindu-se de zidurile fortăreței ca valurile de țărnam.

Cutremurându-se, Rand se grăbi înspre ușă; acum nu îi mai păsa de cine se izbea. „E doar în nenorocita ta de imaginație. Nici nu știe cine ești. Nu încă. Sânge și cenușă, dacă ar ști...” Nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi știut cine este, ce anume este. Ce se va întâmpla când, în cele din urmă, avea să afle. Se întrebă dacă Suprema Încăunată avusese ceva de-a face cu vântul din turn; femeile Aes Sedai puteau să facă astfel de lucruri. Când împinse ușa și o trânti în urma lui, înăbușind strigătele de bun-venit care făceau încă să răsunе curtea, răsuflă ușurat.

Coridoarele erau la fel de pustii ca și celelalte, dar el aproape o rupse la fugă. Traversă o curte mai mică, cu o fântână în mijloc, care împrōșca cu apă, străbătu un alt coridor și ieși în curtea grajdului, acoperită cu lespezi. Grajdul Seniorial, construit în zidul fortăreței, era înalt și lung, cu ferestre mari tăiate în zid, iar caii erau ținuți pe două caturi. Din fierăria din partea cealaltă a curții nu se auzea nici un zgomot – fierarul și ajutoarele sale plecaseră să vadă venirea Supremei Încăunate.

Tema, lacheul cu fața tăbăcită, îl întâmpină în dreptul porților largi; făcu o plecăciune adâncă și își duse mâna la frunte, apoi la inimă.

— Sunt trup și suflet în slujba dumatăle, stăpâne. Cum te poate sluji Tema, stăpâne?

Tema nu avea capul ras, ca războinicii; părul lui semăna cu un castron cenușiu cu fundul în sus. Rand oftă.

— Pentru a suta oară, Tema, nu sunt Senior.

— Cum porunciți, stăpâne.

De data aceasta, lacheul făcu o plecăciune și mai adâncă.

Numele și o asemănare erau pricina acestei neînțelegeri.

Rand al'Thor. Al'Lan Mandragoran. Pentru Lan, potrivit obiceiului din Malkier, acest „al” îl făcea rege, deși nu îl folosea niciodată pentru sine. Pentru Rand, „al” făcea doar parte din numele lui, deși auzise că odată, demult de tot, înainte ca Ținutul celor Doua Râuri să se numească Două Râuri, însemnase „fiul lui”. Cu toate acestea, unii dintre servitorii din fortăreața Fal Dara credeau că și el era rege sau cel puțin prinț. Și, deși se împotrivise din răspuțeri, nu izbutise decât să îi facă să i se adreseze cu Senior. Dacă se putea într-adevăr spune că izbutise; nici în fața Seniorului Agelmar nu se plecau atât de adânc și de des.

— Am nevoie să-l înșeuzezi pe Roșcat, Tema. Știa că nu trebuie să se ofere să-l înșeuzeze singur; Tema nu l-ar fi lăsat să își murdărească mâinile. Mă gândeam să petrec câteva zile în afară orașului, să văd împrejurimile. Odată urcat pe murg, în câteva zile avea să ajungă până la râul Erinin sau chiar dincolo de hotar, în Arafel. „Și atunci n-or să mă mai găsească niciodată.”

Lacheul se înclină până la pământ și rămase aplecat.

— Iartă-mă, stăpâne, murmură el cu voce răgușită. Iartă-mă, dar Tema nu îți poate da ascultare.

Rand roși, stânjenit, se uită îngrijorat în jur – nu se vedea nimeni prin preajmă – apoi îl apucă pe Tema de umăr și îl îndreptă de spate. Nu avea cum să-l împiedice pe Tema, sau pe alți câțiva, să se poarte așa, dar măcar putea să încerce să nu mai fie văzut și de alții.

— De ce nu, Tema? Tema, uită-te la mine, te rog. De ce nu?

— Așa mi s-a poruncit, Senior Rand, spuse Tema, tot în șoaptă, își ținea ochii în pământ, nu de teamă, ci de rușine că nu putea îndeplini porunca lui Rand. Cei din Shienar se rușinau tot așa cum alții se rușinau când se dovedea că sunt hoți. Nici un cal nu poate ieși din grajdul asta. Și din nici un alt grajd din fortăreață.

Rand deschise gura ca să îi spună lacheului că nu era nici o problemă, dar își umezi doar buzele.

— Nici un cal din nici un grajd?

— Întocmai, Senior Rand. Am primit poruncă de curând.

Acum câteva clipe. Vocea lui Tema deveni ceva mai puternică. Toate porțile sunt și ele închise. Nimeni nu poate să intre sau să iasă fără permisiune. Nici măcar străjerii, așa i s-a spus lui Tema.

Rand înghiți în sec, dar nu reuși să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Porunca asta, Tema, a venit de la Seniorul Agelmar?

— De bună seamă, Senior Rand. De la cine altcineva? Seniorul Agelmar nu i-a poruncit direct lui Tema, firește, sau bărbatului care i-a spus lui Tema, dar, Senior Rand, cine altcineva ar fi putut da o asemenea porunca în Fal Dara?

„Cine altcineva?” Rand tresări când clopotul cel mare din clopotnița fortăreței scoase un dangăt răsunător. Celelalte clopote începură și ele să bată, urmate de cele din oraș.

— Dacă lui Tema îi poate fi iertată îndrăzneala, strigă la-cheul, acoperind sunetul clopotelor, Seniorul Rand e probabil foarte fericit.

Rand trebui să țipe la rândul lui ca să se facă auzit.

— Fericit? De ce?

— Primirea s-a încheiat, Senior Rand. Tema făcu un gest cu mâna, arătând și spre clopotniță. Acum Suprema Înscăunată va trimite după dumneata și după prietenii dumitale.

Rand o rupse la fugă. Abia avu vreme să vadă uluirea de pe chipul lui Tema, apoi dispăru. Nu îi pasa ce credea Tema. „Acum va trimite după mine.”

CAPITOLUL 3

Prieteni și dușmani

Rand nu fugi prea departe, doar până la poarta de lângă grajd, prin care se ieșea din fortăreață. Înainte să ajungă acolo, se opri și începu să meargă încet, încercând să pară nepăsător și lipsit de grabă.

Poarta boltită era bine închisă. Abia dacă era destul de mare ca să poată trece prin ea doi bărbați călare, dar, ca toate porțile din zidurile exterioare, era acoperită cu bare late de fier negru și închisă cu un drug greu. În fața porții erau doi paznici, cu coifuri ascuțite, simple, îmbrăcați în armură din plăci și zale și purtând pe spate niște săbii lungi. Pe pieptul mantiiilor lor aurii era brodat Șoimul Negru. Rand îl cunoștea puțin pe unul dintre ei, Ragan. Săgeata unui troloc lăsase o cicatrice albă, triunghiulară, pe obrazul smeard al lui Ragan, care se zărea în spatele vizierei. Când îl văzu pe Rand, obrajii lui zbârciți se încrețiră într-un rânet.

— Pacea fie cu tine, Rand al'Thor. Ragan aproape că striga ca să acopere sunetul clopotelor. Vrei să te duci să le dai iepurilor în cap sau tot te încapățânezi să spui că bâta aia e de fapt un arc?

Celalalt paznic se mișcă puțin, așezându-se mai în dreptul porții.

— Pacea fie cu tine, Ragan, spuse Rand, oprindu-se în fața celor doi. Era greu să își păstreze vocea calmă. Știi bine că e un arc. M-ai văzut trăgând cu el.

— Nu e bun de nimic dacă ești călare, spuse acru celalalt paznic.

Rand îl recunoscuse acum, cu ochii lui afundați în orbite, aproape negri, care păreau că nu clilesc niciodată. Priveau scrutător în jur de sub coif, ca două peșteri gemene din adâncul altei peșteri. Rand își zise că ar fi putut nimeri mai rău și că poarta ar fi putut fi păzită de altcineva în locul lui Masema, dar nu prea știa cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva,

afară doar dacă ar fi dat peste o Aes Sedai roșie.

— E prea lung, adăugă Masema. Dacă sunt pe cal, eu trag trei săgeți cu arcul meu până izbutești tu să dai drumul la una cu monstrul ăla al tău.

Rand se căzni să zâmbească, ca și cum ar fi fost o glumă. Nu-l auzise niciodată pe Masema glumind sau râzând la o glumă. Majoritatea celor din Fal Dara îl acceptau pe Rand; se antrena cu Lan, lua masa cu Seniorul Agelmar și, lucrul cel mai important, sosise la Fal Dara însoțit de Moiraine, o femeie Aes Sedai. Totuși, unora le era imposibil să uite că nu era din partea locului și abia de îi spuneau două vorbe, și asta numai dacă trebuia. Masema se număra printre aceștia din urmă.

— E destul de bun pentru mine, zise Rand. Dacă tot veni vorba de iepuri, Ragan, ce-ar fi să mă lași să ies? Tot zgomotul și toata zarva asta - e prea mult pentru mine. Mai bine mă duc să vânez iepuri, chiar dacă nu găsesc nici unul.

Ragan se întoarse pe jumătate ca să se uite la tovarășul lui și Rand începu să se simtă ceva mai plin de speranță. Ragan era un bărbat simpatic, felul în care se purta nu se potrivea deloc cu cicatricea urâtă de pe obraz și, în plus, părea să-l placă pe Rand. Dar Masema dădea deja din cap a refuz. Ragan oftă.

— Nu se poate, Rand al'Thor.

Arată scurt cu capul înspre Masema, ca și cum ar fi vrut să-l lămurească. Dacă n-ar depinde decât de el...

— Nimeni nu poate ieși fără un permis scris. Păcat că n-ai venit acum câteva minute. Ordinul de a închide porțile abia a sosit.

— Dar de ce ar vrea Seniorul Agelmar să mă țină tocmai pe mine aici?

Masema se uită la legăturile pe care Rand le purta în spate și la desagi. Rand încercă să nu-l bage în seamă.

— Sunt oaspetele lui, continuă el, vorbind cu Ragan. Dacă aș fi vrut, aș fi putut pleca oricând în ultimele săptămâni. De ce ar da un astfel de ordin? Este ordinul Seniorului Agelmar, nu-i așa?

Masema clipi și păru să încrunte și mai mult din sprâncene; aproape că nu părea că-și mai aduce aminte de

boccelele lui Rand. Ragan râse:

— Cine altcineva ar fi putut da un astfel de ordin, Rand al'Thor? Firește, mie mi l-a spus Uno, dar al cui altcuiva ar fi putut fi ordinul?

Ochii lui Masema, ațintiți asupra chipului lui Rand, nu clipiră.

— Voiam doar să ies puțin singur, asta-i tot, zise Rand. Atunci o să merg într-una din grădini. Nu sunt iepuri, dar măcar n-o să fie lume. Să vă scalde Lumina și pacea fie cu voi.

Se îndepărtă, fără să aștepte să i se răspundă, hotărât să nu se apropie cu nici un chip de vreuna din grădini. „Arde-m-ar, după ce se termină ceremonia s-ar putea să fie femeii Aes Sedai în oricare dintre ele.” Simțind privirea lui Masema în spate – era sigur că despre Masema era vorba – merse fără să se grăbească.

Deodată clopotele încetară să mai bată și fu pe punctul de a o rupe la fugă. Minutele treceau. Unele după altele, unele după altele. Venise vremea ca Suprema Înscăunată să fie condusă în iatacul său. Venise vremea să trimită după el, să înceapă să-l caute când va vedea că nu este de găsit. De îndată ce nu mai putea fi zărit de cei doi paznici, începu din nou să alerge.

Lângă bucătării, Poarta Căruțașilor, pe unde aduceau mâncarea pentru fortăreață, era și ea închisă, zăvorâtă și păzită de doi soldați. Trecu în fugă pe lângă ea, traversând curtea, ca și cum nu ar fi avut intenția să se oprească.

Poarta Câinelui, din spatele fortăreței, prin care de-abia dacă putea intra un om pe jos, era și ea păzită. Coti înainte să fie văzut de paznici. Nu erau prea multe porți, chiar dacă fortăreața era foarte mare, dar, dacă până și Poarta Câinelui era păzită, însemna că și celelalte erau.

Poate reușea să găsească o bucată de funie... Urcă niște trepte până în vârful zidului exterior, până la parapetul lat, cu ziduri crenelate. Nu se simțea prea în largul lui atât de sus, mai ales că s-ar fi putut isca din nou vântul acela, dar de acolo putea vedea, peste coșurile înalte și acoperișurile ascuțite ale caselor, până departe, la zidurile orașului. Chiar și

acum, după aproape o lună, casele încă păreau ciudate pentru ochii lui, obișnuiți cu Ținutul celor Doua Râuri: streșinile aproape atingeau pământul, ca și cum casele ar fi fost doar un acoperiș cu șindrilă, iar coșurile erau înclinate, ca să lase zăpada să alunece pe lângă ele. Fortăreața era înconjurată de o piață largă, pavată, dar, la numai o sută de pași depărtare de zid, erau străzi pline de oameni care își vedeau de treburile zilnice, precupeți cu șorțuri care stăteau sub tende, în fața prăvăliilor, fermieri îmbrăcați prost, aflați în oraș ca să vândă și să cumpere, neguțători ambulanți și mici comercianți, pâlcuri de orășeni care vorbeau fără îndoială de sosirea neașteptată a Supremei Înscăunate. Vedea căruțe și oameni care se revărsau prin una din porțile din zidul orașului. Se pare că paznicii de acolo nu primiseră nici un fel de ordin să oprească pe cineva.

Se uită la cel mai apropiat turn de pază și unul dintre soldați ridică o mână acoperită cu o mănușă de fier spre el. Cu un surâs amar, Rand îl salută și el cu mâna. Fiecare palmă din zid era păzită. Aplecându-se printr-o deschizătură în zid, privi cercetător pe deasupra scobiturilor în care se țineau proviziile, peste întinderea de piatră goală, până jos de tot. Lat de douăzeci de pași și înalt de zece, acoperit cu pietre netede și alunecoase. În jurul lui, pentru ca nu cumva să cadă cineva din întâmplare, era un zid scund, ușor povârnit, astfel încât să nu poată fi folosit ca ascunzătoare, iar în partea de jos a zidului era o pădure de țepușe ascuțite. Chiar dacă ar fi avut o funie și ar fi ajuns până jos, fără să fie văzut de paznici, tot nu ar fi putut trece de țepușe. Ceea ce i-ar fi ținut departe pe troloci îl ținea și pe el închis aici.

Deodată se simți istovit până în măduva oaselor, vlăguit. Suprema Înscăunată era acolo, iar el nu avea cum să plece. Nu avea cum să plece, iar Suprema Înscăunată era acolo. Dacă știa că el este acolo, dacă ea trimisese vântul care îl prinsese, atunci înseamnă că era deja pe urmele lui, îl urmarea folosindu-se de puterile femeilor Aes Sedai. Mai ușor i-ar fi fost unui iepure să nu se lase atins de arcu său. Cu toate acestea, refuză să se dea bătut. Erau unii care spuneau că oamenii din Ținutul celor Două Râuri puteau învăța pietrele

și să dea lecții catârilor. Când nu mai rămânea nimic, oamenii din Ținutul celor Două Râuri se agățau de îndărătnicia lor.

Se îndepărtă de zid și începu să umble prin fortăreață. Nu îi păsa pe unde o ia, atât timp cât nu ajungea în locurile în care ceilalți s-ar fi putut aștepta să-l găsească. Nu pe lângă camera lui, nici pe lângă grajduri, nici pe lângă vreo poartă – Masema l-ar putea pune pe Uno să spună că încearcă să plece – nici în vreo grădină. Tot ce putea face era să se țină deoparte de toate femeile Aes Sedai. Chiar și de Moiraine. Ea știa adevărul despre el. În ciuda acestui lucru, însă, nu îi făcuse nici un rău. „Până acum. Din câte știi tu. Dar dacă s-a răzgândit? Poate că ea a trimis după Suprema Înscăunată.”

Simțindu-se pierdut, se sprijini o clipă de peretele coridorului și simți piatra tare sub umăr. Cu privirea rătăcită, se uită în gol și vedea lucruri pe care nu voia să le vadă. „Domolit. Ar fi oare chiar atât de rău să se termine totul? Să se termine cu adevărat?” Închise ochii, dar continua să se vadă, ghemuindu-se ca un iepure care nu mai are unde să fugă, în timp ce femeile Aes Sedai se adunau în jurul lui ca niște corbi. „Bărbații care au fost domoliți mor de obicei curând după aceea. Nu mai vor să trăiască.” Își amintea prea bine cuvintele lui Thom Merrilin ca să vrea să treacă prin așa ceva. Se scutură și porni în grabă pe coridor. Nu era nevoie să stea într-un loc până când aveau să-l găsească. „Oricum, cât o să mai dureze până or să te găsească? Ești ca o oaie în țarc. Cât?” Atinse teaca sabiei care îi atârna la brâu. „Nu, nu ca o oaie. Nu pentru femeile Aes Sedai, nici pentru altcineva.” Se simțea puțin nesăbuit, dar hotărât.

Oamenii se întorceau la treburile lor. Larma glasurilor și zăngănitul oalelor umplea bucătăria cea mai apropiată de Sala Mare, unde Suprema Înscăunată și însoțitorii ei aveau să ia masa în seara aceea. Bucătarii, ajutoarele de bucătar și restul servitorilor mișunau dintr-o parte într-alta; niște câini alergau în roți de răchită, făcând să se întoarcă pe partea cealaltă carnea pusă la frigare. Se grăbi să-și croiască drum prin căldură și aburi, prin mirosul de mirosenii și aroma mâncărilor puse la gătit. Nimeni nu se uită la el; erau cu toții ocupați.

Încăperile din spate, unde, în mici apartamente, locuiau servitorii, fremătau ca un mușuroi de furnici lovit cu piciorul, căci bărbații și femeile căutau să-și pună cele mai bune livrele. Copiii se jucau mai într-o parte, prin colțuri. Băieții agitau săbii de lemn, iar fetițele se jucau cu păpuși și, din când în când, una dintre ele spunea că păpușa ei este Suprema Înscăunată. Cele mai multe uși erau deschise și doar perdelele de mărgele blocau intrarea în cameră, în mod normal, aceasta ar fi însemnat că persoana care locuia acolo era dispusă să primească oaspeți, dar astăzi însemna pur și simplu că toata lumea era grăbită. Chiar și cei care făceau o plecăciune în fața lui aproape că nu se opreau din drum.

Oare dacă vreunul dintre ei ar auzi, când aveau să meargă să servească la masa, că este căutat, ar spune că l-a văzut? Ar îndrăzni să vorbească cu o femeie Aes Sedai și să îi spună unde să îl caute? I se păru dintr-odată că fețele pe lângă care trecea îl cercetează cu viclenie și cântăresc lucrurile în spatele lui. În mintea lui, chiar și copiii începură să pară amenințatori. Știa că nu era decât imaginația lui – era sigur că așa era; așa trebuia să fie – dar când lăsa în urma odăile servitorilor se simți ca și cum ar fi scăpat dintr-o cursă care s-ar fi putut închide în orice moment.

Unele locuri din fortăreață erau goale; oamenilor care lucrau de obicei acolo li se dăduse drumul în cinstea sărbătorii neașteptate. În fierăria armurierului toate focurile erau stinse, toate nicovalele tăcute. Totul era tăcut. Rece. Fără viață. Dar cumva fierăria nu era goală. I se făcu pielea de găină; se întoarse brusc. Nu era nimeni acolo. Doar lăzile mari, pătrate, în care se țineau uneltele și butoaiile de răcire pline de ulei. I se ridică părul pe ceafă și se învârti din nou în loc. Ciocanele și cleștii erau agățați la locul lor pe perete. Se uită furios de jur împrejurul camerei mari. „Nu e nimeni aici. Mi se pare doar. Vântul ăla, și Suprema Înscăunată; e destul ca să mă facă să-mi imaginez tot felul de lucruri.”

Afară, în curtea armurierului, vântul se învolbură pentru o clipă în jurul lui. Tresări fără să vrea, crezând că vântul vrea să-l prindă. Simți din nou, doar o clipă, mirosul slab de putreziciune și auzi pe cineva râzând pe ascuns în spatele lui.

Doar o clipă.

Speriat, făcu încet ocolul curții, uitându-se scrupulos și cu băgare de seamă în toate părțile. Curtea, pavată cu pietre neregulate, era goală. „E doar nenorocita ta de imaginație!” O luă la fugă și i se păru că aude din nou acel râset în spatele lui, de data aceasta fără să fie vânt.

În curtea de lemne, simți din nou că era cineva acolo. Simțea ochii care îl cercetau de după stivele înalte de lemne tăiate pentru foc din șoproanele lungi, aruncându-i câte o privire pe deasupra grămezilor de scânduri uscate și cherestea care așteptau de partea cealaltă a curții, gata să fie duse la prăvălia tâmplarului, acum închisă. Refuza să se uite în jur, refuză să se gândească cum ar putea doi ochi să se miște atât de repede dintr-un loc în altul, să traverseze curtea pustie, de la șopronul cu lemne de foc până la adăpostul pentru cherestea, fără ca el să vadă măcar umbra unei mișcări. Era sigur că era vorba de doi ochi. „Imaginația mea. Sau poate că deja înnebunesc.” Se înfioră. „Nu încă. Lumină, te rog, nu încă.” Străbătu încet curtea, cu spatele țeapăn; următorul nevăzut veni după el.

Pe coridoarele adânci luminate doar de câteva torțe din papură, în cămarile pline cu saci de mazăre sau fasole uscată, cu polițe pe care se îngrămădeau napi zbârțiți și sfecă, sau ticsite cu buți de vin, poloboace de carne sărată și butoiașe de bere, ochii erau întotdeauna acolo, uneori urmărindu-l, alteori așteptându-l când intra. Nu auzea decât propriii lui pași, nu auzea nici o ușă scârțâind decât atunci când o deschidea și o închidea el însuși, dar ochii erau acolo. „Lumină, înnebunesc.”

Apoi deschise ușa de la alta cămară și voci omenești, râsete omenești se revărsară spre el, făcându-l să se simtă ușurat. Acolo nu aveau să fie ochi nevăzuți. Intră.

Jumătate din încăperea era plină până la tavan cu saci de cereale. În cealaltă jumătate, un grup mare de oameni stăteau în genunchi, în semicerc, în fața unuia dintre pereții goi. Toți aveau vestoane de piele și părul tuns precum lacheii. Nu aveau capetele rase, ca războinicii, și nu purtau livrea. Nu era nimeni acolo care să-l dea de gol fără să vrea. „Dar dacă

ar face-o înadins?” Printre șoaptele lor se auzea zornăitul zarurilor și unul dintre ei râse răgușit când fură aruncate.

Loial se uita la ei cum joacă zaruri, frecându-și gânditor bărbia cu un deget mai gros decât degetul mare al unui bărbat mătăhălos, iar capul aproape că îi ajungea la grinzile aflate la două palme mai sus. Jucătorii nu îi aruncau nici măcar o privire. Ogierii nu erau o prezență foarte obișnuită în Ținuturile de la Hotar, sau oriunde altundeva, dar aici erau cunoscuți și acceptați, iar Loial era de destul timp în Fal Dara ca să nu mai stârnească prea mare interes. Tunica lui închisă la culoare, cu guler tare, era închisă până sus; partea de jos, mai largă, îi ajungea până deasupra cizmelor înalte. Unul dintre buzunarele mari era umflat și atârna greu. Probabil că erau cărți, își spuse Rand. Chiar și când se uita la oameni cum joacă zaruri, Loial avea mereu o carte la îndemână.

În ciuda tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră, Rand se trezi rânjind. I se întâmpla adesea asta în preajma lui Loial. Ogier știa atât de multe despre unele lucruri, atât de puține despre altele și părea că vrea să afle tot. Rand își mai aducea însă aminte de prima data când îl văzuse pe Loial, cu urechile lui acoperite cu smocuri de păr, cu sprâncenele care îi atârnavă ca niște mustăți lungi, cu nasul lătareț, aproape cât fața de mare – îl văzuse și crezuse că are în fața un troloc. Încă îi mai era rușine. Ogieri și troloci. Myrddraal și alte lucruri din ungherele întunecate ale poveștilor spuse la miezul nopții. Lucruri din povești și legende. Așa crezuse înainte să plece din Emond's Field. Dar de atunci văzuse atâtea povești prinzând viață, încât nu mai era sigur de nimic. Femei Aes Sedai, urmăritori nevăzuți, un vânt care te prindea și te ținea. Zâmbetul i se topi.

— Toate poveștile sunt adevărate, spuse el încetișor.

Loial ciuli urechile și întoarse capul spre Rand. Când văzu cine este, un rânjel îi acoperi chipul și se apropie de el.

— A, aici erai.

Vocea îi era groasă și semăna cu bâzâitul unui bondar.

— Nu te-am zărit la Primire. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Doua lucruri. Primirea Shienaran și Suprema Încăunată. Pare obosită, nu crezi? Nu e treabă ușoară să fii

Suprema Încăunată. Cred că e mai greu decât să fii Fruntaș.

Făcu o pauză, gânditor, dar doar pentru o clipă.

— Spune-mi, Rand, și tu joci zaruri? Cei de aici joacă ceva mai simplu, cu numai trei zaruri. Noi folosim patru în *stedding*. Știi, nu vor să mă lase să joc. Zic doar „Glorie Ziditorilor” și refuză să parieze împotriva mea. Nu cred că e cinstit. Zarurile pe care le folosesc sunt destul de mici – se uită încruntat la mâinile lui, suficient de mari cât să cuprindă un cap de om – dar tot cred că... Rand îl apuca de braț, întrerupându-l. „Ziditorii!”

— Loial, Ogierii au construit Fal Dara, nu-i așa? Știi vreo altă ieșire în afară de porți? O gaură prin care să te poți strecura. Un culoar. Orice, numai să fie destul de mare cât să încapă un om. Dacă se poate, să nu fie nici în calea vântului.

Loial se încruntă, mâhnit, capetele sprâncenelor aproape atingându-i obraji.

— Rand, Ogierii au zidit Mafal Dadaranell, dar orașul acela a fost distrus în timpul Războaielor Troloce. Acesta – atinse ușor zidul de piatră cu vârfurile late ale degetelor – a fost construit de oameni. Pot să îți fac planul orașului Mafal Dadaranell – am văzut odinioară hărțile, într-o carte veche, în *stedding* Shangtai – dar nu știu mai multe despre Fal Dara decât știi tu. Totuși, e bine făcut, nu-i așa? Masiv, dar bine făcut.

Rand se lăsă să cadă lângă zid, strângând din ochi.

— Trebuie să găesc o ieșire, murmură el. Porțile sunt închise și paznicii nu lasă pe nimeni să treacă, dar eu trebuie să găesc o ieșire.

— Dar de ce, Rand? Întrebă Loial încetișor. Nimeni de aici n-o să-ți facă vreun rău. Ți-e bine? Rand?

Deodată ridică glasul.

— Mat! Perrin! Cred că lui Rand îi e rău.

Rand deschise ochii și îi văzu pe prietenii lui ridicându-se din grupul celor care jucau zaruri. Mat Cauthon, cu picioare lungi, ca de barză, cu umbra unui zâmbet pe buze, ca și cum vedea ceva amuzant de care nimeni altcineva nu își dădea seama. Perrin Aybara, cu părul vâlvoi, lat în umeri și cu brațe groase, care fusese ucenic de fierar. Cei doi încă mai purtau

hainele din Ținutul celor Două Râuri, simple și zdravene, dar ponosite de atâta drum.

Ieșind dintre oameni, Mat aruncă din nou zarurile în semicerc, iar unul dintre jucători strigă:

— Hei, nu poți pleca când câștigi.

— E mai bine decât să plec când pierd, zise Mat, râzând.

Fără să se gândească, își atinse surtucul în dreptul cingătorii, iar Rand tresări. Sub surtuc, Mat avea un pumnal cu un rubin incrustat în plasele, un pumnal de care nu se despărțea niciodată, un pumnal de care nu putea să se despartă. Avea lama mânjită, din orașul mort Shadar Logoth, mânjită și strâmbată de o forță a răului aproape la fel de necruțătoare ca și Cel Întunecat, forța răului care ucisese Shadar Logoth cu două mii de ani în urmă, dar care încă mai dăinuia printre ruinele abandonate. Acea pată avea să-l ucidă pe Mat dacă păstra pumnalul, dar avea să-l ucidă încă și mai repede dacă renunța la el.

— O să mai aveți și alte prilejuri să câștigați.

Pufniturile nemulțumite ale bărbaților îngenuncheați dădură de înțeles că nu prea credeau că au vreo șansă.

Perrin îl urmă pe Mat până la Rand, ținând ochii în pământ. În ultima vreme, Perrin își ținea mereu ochii în pământ, iar umerii îi erau lăsați, ca și cum ar fi purtat o greutate prea mare chiar și pentru puterea lor.

— Ce s-a întâmplat, Rand? întrebă Mat. Ești galben precum ceara. Hei! De unde ai luat hainele astea? Vrei să te faci Shienaran? Poate o să-mi cumpăr și eu un surtuc ca ăsta și o cămașă frumoasă.

Își scutură buzunarul și se auzi un zornăit de monede.

— Se pare că am noroc la zaruri. Câștig aproape întotdeauna.

— Nu trebuie să cumperi nimic, spuse Rand, istovit. Moiraine ne-a înlocuit toate hainele. Din câte știu eu, le-a ars deja pe cele vechi, în afară de hainele pe care le purtați voi doi. Probabil că Elansu o să vină și după astea, așa că în locul vostru m-aș grăbi să mă schimb, dacă nu vreți să vă dezbrace chiar ea.

Perrin nu ridică privirea, dar se îmbujoră; Mat zâmbi și mai

mult, dar zâmbetul îi părea forțat. Și ei avuseseră parte de întâlniri la baie și doar Mat încerca să pretindă că nu îi păsa.

— Și nu mi-e rău. Doar că trebuie să plec de aici. Suprema Însăunată e aici. Lan spunea... spunea că, dacă e ea aici, ar fi mai bine ca eu să plec o săptămână. Trebuie să plec, dar toate porțile sunt închise.

— A spus el asta? Mat se încruntă. Nu înțeleg. N-a spus niciodată nimic rău despre vreo femeie Aes Sedai. De ce acum? Uite, Rand, nici mie nu-mi plac femeile Aes Sedai, dar n-or să ne facă nimic.

Coborî vocea când spuse asta și se uită peste umăr să vadă dacă vreunul dintre jucători era atent la ce zicea. Oricât de temute ar fi fost femeile Aes Sedai, în Ținuturile de la Hotar oamenii nu le urau și orice vorbă nerespectuoasă la adresa lor putea să provoace o încăierare sau chiar ceva mai grav.

— Moiraine, de pildă. Nu e chiar atât de rea, chiar dacă este și ea o femeie Aes Sedai. Gândești ca bătrânul Cenn Buie, care ne spunea tot felul de povești la hanul *Izvorul de Vin*. Vreau să spun că Moiraine nu ne-a făcut nici un rău și nici celelalte n-or să ne facă. De ce ar face așa ceva?

Perrin ridică ochii din pământ. Ochi galbeni, strălucind în lumina slabă ca aurul șlefuit. „Moiraine nu ne-a făcut rău?” Își spuse Rand. Ochiul lui Perrin fuseseră la fel de căprui ca al lui Mat când plecaseră din Ținutul celor Două Râuri. Rand habar n-avea cum se petrecuse schimbarea – Perrin nu voia să vorbească despre asta, de fapt nu voia să vorbească aproape despre nimic de când se întâmplase – dar se petrecuse în același timp cu umerii lăsați și purtarea mai rece, ca și cum s-ar fi simțit singur chiar înconjurat de prietenii lui. Ochiul lui Perrin și pumnalul lui Mat. Nici unul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi plecat din Emond's Field și Moiraine era cea care îi îndemnase să plece. Știa că nu era drept. Dacă Moiraine nu ar fi venit în sat, probabil că ar fi fost toți trei uciși de troloci, ca de altfel mai toți cei din Emond's Field. Dar asta nu îl făcea pe Perrin să râdă ca pe vremuri și nici nu făcea să dispară pumnalul de la brâul lui Mat. „Și eu? Dacă aș fi acasă și încă în viață, aș fi tot ceea ce sunt acum?”

Cel puțin nu m-aș întreba ce urmează să-mi facă femeile Aes Sedai.”

Mat încă se uita nedumerit la el, iar Perrin ridicase capul cât să îl privească pe sub sprâncene. Loial aștepta, răbdător. Rand nu le putea spune de ce trebuia să stea departe de Suprema Înscăunată. Ei nu știau ce este el. Lan știa, și Moiraine. Și Egwene, și Nynaeve. Ar fi vrut ca nimeni să nu știe și cel mai mult ar fi vrut ca Egwene să nu știe, dar cel puțin Mat și Perrin – și Loial – credeau că e același. Rand ar fi preferat să moară decât să le spună adevărul, iar apoi să vadă șovăiala și îngrijorarea care apăreau câteodată în privirea lui Egwene și a lui Nynaeve, chiar și atunci când încercau să le ascundă.

— Cineva... stă cu ochii pe mine, zise el într-un sfârșit. Mă urmărește. Doar că... Doar că nu e nimeni aici.

Perrin ridică brusc capul, iar Mat își umezi buzele și șopti:

— Un Pierit?

— Firește că nu, pufni Loial. Cum ar putea vreun Făr-de-ochi să intre în Far Dala, în oraș sau în fortăreață? Pravilele spun că între zidurile orașului nimeni nu-și poate ține fața acoperită, iar lampagiii trebuie să lumineze străzile noaptea, ca să nu fie nici o umbră în care să se poată ascunde Myrddraalii. Așa ceva e imposibil.

— Zidurile nu sunt de ajuns ca să îi oprească pe Pieriți, murmură Mat, dacă vor cu adevărat să intre. Nu știu dacă pravilele și felinarele sunt de mai mare folos.

Nu mai semăna deloc cu cel care, în urma cu mai puțin de jumătate de an, era aproape convins că Pieriții nu sunt decât niște povești ale Menestrelilor. Și el văzuse prea multe.

— Și mai e și vântul, adaugă Rand.

Aproape că nu îi tremura glasul când le povesti ce se întâmplase în vârful turnului. Perrin își încleștă pumnii până când îi trosniră degetele.

— Vreau doar să plec de aici, încheie Rand. Vreau să plec spre miazăzi. Departe. Undeva departe.

— Dar dacă porțile sunt închise, spuse Mat, cum putem să ieșim?

Rand se uită ținta la el.

— Să ieșim?

Trebuia să plece singur. Ar fi fost prea primejdios să vină și altcineva cu el. În cele din urmă avea să fie el însuși primejdios și nici măcar Moiraine nu știa cât mai era până acolo.

— Mat, știi că trebuie să mergi în Tar Valon cu Moiraine. Spunea că e singurul loc în care poți renunța la nenorocitul ăla de pumnal fără să mori. Și știi prea bine ce se va întâmpla dacă îl păstrezi.

Mat își atinse surtucul în dreptul pumnalului, fără să pară că își dă seama ce face.

— Darul unei femei Aes Sedai e momeală pentru pește, zise el. Poate că nu vreau să îmi pun singur cârligul în gură. Poate că ceea ce vrea ea să facă în Tar Valon e mai rău decât dacă nu mă duc deloc acolo. Poate că minte. Adevărul pe care îl spune o femeie Aes Sedai nu e niciodată cel care crezi tu că este.

— Mai știi și alte zicători pe care vrei să ni le spui? Întrebă Rand. Vântul de la miazăzi aduce oaspeți, vântul de la miază-noapte - casă pustie? Porcul aurit tot porc rămâne? Ce zici de „Cu vorba nu se tund oile”? „Vorbele nebunului sunt praf în vânt”?

— Ușurel, Rand, zise Perrin încetișor. Nu se cade să fii atât de răutăcios.

— Nu? Poate că nu vreau să mergeți cu mine, să vă țineți mereu după mine, să dați de necaz și să vă așteptați tot timpul să vă scot din încurcătură. V-ați gândit vreodată la asta? Arde-m-ar, v-a trecut vreodată prin cap că m-am saturat să vă tot văd peste tot? Tot timpul, tot timpul. M-am saturat.

Expresia de suferință de pe chipul lui Perrin îi străpunse inima, dar continuă neîndurător.

— Sunt unii pe aici care mă cred Senior. Senior. Poate că îmi place asta. Dar uitați-vă la voi, jucați zaruri cu grăjdarii. Când o să plec, o să plec singur. Din partea mea puteți să vă duceți în Tar Valon sau să vă spânzurați, eu plec singur de aici.

Fața lui Mat se împietri și strânse pumnalul prin surtuc

până când i se albiră articulațiile.

— Dacă așa vrei, spuse el cu răceală. Credeam că suntem... Cum vrei tu, al'Thor. Dar dacă mă hotărâse să plec în același timp cu tine, o să plec și ai face bine să nu-mi stai în drum.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, zise Perrin, atâta vreme cât porțile sunt închise.

Își ținea din nou ochii în pământ. Hohote de râs se auziră dinspre jucătorii de lângă perete când unul dintre ei pierdu.

— Plecați sau rămâneți, spuse Loial, împreună sau separat, nu are importanță. Sunteți toți trei *ta'veren*. Chiar și eu îmi dau seama de asta, doar uitându-mă la ce se întâmplă în jurul vostru, și eu nu am Harul. Și Moiraine Sedai spune la fel.

Mat ridică mâinile.

— Ajunge, Loial. Nu vreau să mai aud nimic despre asta.

Loial scutură din cap.

— Fie că auzi, fie că nu, tot e adevărat. Roata Timpului țese Pânza Vârstelor cu firele vieților oamenilor. Și voi trei sunteți *ta'veren*, noduri în aceasta pânză.

— Ajunge, Loial.

— O vreme, Roata va înfășura Pânza în jurul vostru, indiferent ce veți face. Și orice veți face va fi probabil ales de Roată, nu de voi. *Ta'veren* trag istoria după ei și dau formă Pânzei prin simpla lor prezență, dar Roata îi prinde pe *ta'veren* în țesătură mai mult decât pe ceilalți oameni. Oriunde v-ați duce și orice ați face, până când Roata nu hotărăște altceva, veți...

— Ajunge! strigă Mat.

Bărbații care jucau zaruri priviră împrejur, dar Mat se uită furios la ei până când se întoarseră la treburile lor.

— Îmi pare rău, Mat, murmură Loial. Știu că vorbesc prea mult, dar n-am vrut...

— Nu mai stai aici, zise Mat privind în sus, cu un Ogier cu gură mare și cu un neghiob înfumurat. Vii, Perrin?

Perrin oftă, îi arunca o privire lui Rand, apoi încuviință, dând din cap.

Rand se uită la ei cum pleacă cu un nod în gât. „Trebuie

să plec singur. Ajute-m-ar Lumina, trebuie.”

Loial se uita și el după ei, cu sprâncenele lăsate în jos de îngrijorare.

— Rand, chiar n-am vrut să...

Rand își înăspri glasul.

— Ce mai aștepți? Du-te cu ei! Nu înțeleg de ce mai stai aici. Nu-mi ești de nici un folos dacă nu știi nici o ieșire. Du-te! Du-te să-ți găsești copacii și prețioasele tale crânguri, dacă nu cumva au fost tăiate între timp și bine c-am scăpat de ele dacă așa s-a întâmplat.

Ochii lui Loial, mari cât niște farfurioare, păreau mirați și jigniți, dar, încetul cu încetul, deveniră aproape mânioși. Rand nu se gândise niciodată că așa ceva era cu putință. Unele dintre vechile povești pretindeau că Ogierii erau feroși, dar nu spuneau și în ce fel, iar Rand nu întâlnise niciodată pe cineva mai blând decât Loial.

— Dacă așa vrei, Rand al'Thor, spuse Loial sec.

Se înclină țeapăn și se luă după Mat și Perrin.

Rand se lăsă greu lângă sacii de cereale. „Ei bine, îl luă peste picior o voce din capul lui, ai izbutit, nu-i așa? Trebuia, răspunse el. O să ajung primejdios pentru cei din jurul meu. Sânge și cenușă, o să înnebunesc și... Nu! Nu, n-o să înnebunesc! N-o să folosesc Puterea și atunci n-o să înnebunesc și... Dar nu pot risca să se întâmple asta. Nu pot, nu-ți dai seama?” Dar vocea se mulțumi doar să râdă de el.

Își dădu seama că jucătorii se uitau la el. Stăteau încă în genunchi lângă perete, dar toți întorseseră capul ca să se uite la el. Shienaranii, indiferent de clasa lor socială, erau întotdeauna politicoși și corecți, chiar și față de dușmanii de moarte, iar Ogierii nu fuseseră niciodată dușmanii celor din Shienar. În ochii jucătorilor se citea revolta. Chipurile le erau inexpresive, dar ochii lor spuneau că ceea ce făcuse nu era bine. Rand le dădea dreptate pe jumătate și din acest motiv resimți și mai puternic acuzațiile lor. Nu făcură decât să se uite la el, dar Rand ieși poticnindu-se, ca și cum l-ar fi urmărit.

Paralizat, umblă prin cămări, încercând să găsească un loc în care să se adăpostească până când aveau să deschidă din nou porțile. Atunci s-ar putea ascunde în fundul căruței

vreunui neguțător. Dacă nu cumva aveau să cerceteze căruțele la ieșire. Dacă nu cercetau cămărilor, dacă nu scotoceau prin toată fortăreața după el. Se încăpățână să nu se gândească la asta, se încăpățână să se concentreze numai asupra găsirii unei ascunzătorii. Dar în toate locurile pe care le găsea – un spațiu gol într-o stivă de saci de cereale, o potecă îngustă de-a lungul zidului în spatele unor buți de vin, o cămară părăsită pe jumătate plină cu lăzi goale și umbre – își imagina că va fi găsit de cei care l-ar fi căutat. Își imagina și că următorul nevăzut, oricine era el – sau orice – avea să-l găsească aici. Așa că stăruia în căutările lui, însetat, murdar și cu pânze de păianjen în păr.

Și apoi ajunse într-un coridor slab luminat de torțe și o văzu pe Egwene strecurându-se de-a lungul lui, oprindu-se din când în când ca să privească iscoditor în cămărilor pe lângă care trecea. Părul ei negru, care îi ajungea până la brâu, era prins la spate cu o fundă roșie și purta o rochie fumurie, cum era obiceiul în Shienar, garnisită cu roșu. Când o zări, fu copleșit de tristețe și de sentimentul că a pierdut ceva însemnat, mai mult chiar decât atunci când îi izgonise pe Mat, Perrin și Loial. Crescuse gândindu-se că, într-o bună zi, se va căsători cu Egwene; amândoi se gândiseră la asta. Dar acum...

Fata tresări când Rand apărui pe neașteptate în fața ei, oftă, dar nu spuse decât:

— Deci aici erai. Mat și Perrin mi-au povestit ce ai făcut. Și Loial. Știu ce încerci să faci, Rand, dar e o prostie.

Își încrucișă brațele sub sâni și îl fixă severă cu ochii ei mari și întunecați. Întotdeauna se întreba cum reușea să pară că se uita de sus la el – făcea asta ori de câte ori voia – deși abia dacă îi ajungea la piept și în plus mai era și cu doi ani mai mică decât el.

— Bine, spuse el.

Se înfurie dintr-odată din pricina părului ei. Înainte să plece din cele Două Râuri nu văzuse niciodată o femeie în toata firea cu părul despletit. Acasă, toate fetele așteptau cu nerăbdare ca Soborul Femeilor din satul lor să spună că sunt îndeajuns de mari ca să-și îndeplinească părul. Cu siguranță

așa se întâmplase cu Egwene. Și iată că acum își purta părul desfăcut, strâns numai cu o fundă. „Eu vreau să merg acasă și nu pot, iar ea de-abia așteaptă să uite tot ce era în Emond’s Field.”

— Pleacă și tu și lasă-mă în pace. Nu vrei să mai ai de-a face cu un păstor. Sunt o grămadă de femei Aes Sedai aici pe lângă care să stai. Și nu cumva să le spui că m-ai văzut. Sunt pe urmele mele și n-am nevoie să le dai și tu o mână de ajutor.

Pete de roșeață se aprinseră în obrajii fetei.

— Crezi că așa...

Rand se întoarse să plece, dar Egwene scoase un țipăt și se aruncă asupra lui, încolăcindu-i picioarele cu brațele. Se rostogoliră amândoi pe podeaua de piatră, iar desagii și boccelele lui zburară în toate părțile. Rand bodogăni când se lovi de pardoseală și teaca sabiei îi intra în coaste, și din nou când Egwene se ridică și se trânti pe spatele lui, ca și cum ar fi fost un scaun.

— Mama, spuse ea cu hotărâre, mi-a zis întotdeauna că cel mai bun mijloc de a învăța cum să te porți cu un bărbat este să înveți să călărești un catâr. Zicea că în general au cam tot atâta minte. Doar că uneori catării sunt mai deștepți.

Își ridică ușor capul ca să se uite peste umăr la ea.

— Dă-te jos de pe mine, Egwene! Da-te jos! Egwene, dacă nu te dai jos – coborî vocea, amenințător – îți fac ceva. Tu știi ce sunt.

Se uită furios la ea, ca să fie sigur că pricepe. Egwene pufni.

— N-ai face nimic, nici de-ai putea. Tu n-ai face rău nimănui. Dar oricum nu poți. Știu că nu te poți servi de Putere oricând vrei, se întâmplă doar câteodată, și nu o poți controla. Așa că n-o să-mi faci nimic, nici mie, nici altcuiva. Eu însă iau lecții cu Moiraine, așa că, dacă nu îți bagi mințile în cap, Rand al’Thor, o să-ți dau foc la pantaloni. Asta pot face. Ține-o tot așa și o să vezi.

Dintr-odată, doar pentru o clipă, torța de lângă ei, de pe zid, începu să ardă cu vâlvătaie mare. Egwene scoase un țipăt și se uită țintă la torță, mirată.

Rand se răsuci, o apucă de braț, o dădu jos de pe el și o puse cu spatele la perete. Când se așează și el, fata stătea în fața lui, frecându-și mânioasă brațul.

— Chiar ai fi făcut asta, nu-i așa? zise el înfuriat. Te joci cu lucruri pe care nu le înțelegi. Ai fi putut să ne preschimbi în cenușă!

— Bărbații! Când nu au ei ultimul cuvânt, fie o iau la fugă fie recurg la forță.

— Stai puțin! Cine a pus piedică celuiilalt? Cine s-a așezat pe celalalt? Și tu ai amenințat – ai încercat chiar – să... Ridică mâinile. Nu. Îmi faci tot timpul asta. Când îți dai seama că n-o să ai ultimul cuvânt, începem să ne certăm despre cu totul altceva. Nu și de data asta.

— Nu mă cert, spuse ea liniștită, și nici nu încerc să schimb subiectul. Dar să te ascunzi nu înseamnă să fugi? Și după ce te ascunzi, o sa fugi de-a adevăratelea. Și de ce să le faci rău? Lui Mat, lui Perrin, lui Loial. Și mie. Știi de ce. Ți-e frică că o să le faci și mai mult rău dacă îi lași să rămână lângă tine. Dacă nu faci ceea ce nu trebuie, atunci nu trebuie să te gândești că ai putea face rău cuiva. Dar tu fugi și te răstești la oameni și nici măcar nu știi dacă ai de ce. De ce ar trebui să știe Suprema Înscăunată sau alte femei Aes Sedai cu excepția lui Moiraine, că exiști?

Rand o privi o vreme cu atenție. Cu cât stătea mai mult cu Moiraine și Nynaeve, cu atât începea să se poarte la fel ca ele, cel puțin când voia. Uneori semănau foarte mult, Aes Sedai și Meșterea, reci și pricepute. Era însă tulburător să vadă același lucru la Egwene. În cele din urma îi zise ce spusese Lan.

— Ce altceva ar fi vrut să spună?

Egwene rămase cu mâna pe braț, încruntându-se, încordată.

— Moiraine știe despre tine și nu a făcut nimic, așa că de ce ar face ceva acum? Dar dacă Lan... încă încruntată, se uita în ochii lui. Cămarile sunt primul loc în care or să te caute. Dacă te caută. Până când aflăm dacă te caută, trebuie să te duci într-un loc unde nu le-ar trece prin cap s-o facă. Știu. Temnița.

Rand se ridică anevoie în picioare.

— Temnița!

— Nu într-o celulă, prostuțule. Merg acolo câteodată, seara, ca să-l văd pe Padan Fain. Și Nynaeve face la fel. Nimănui n-o să i se pară ciudat dacă azi mă duc mai devreme. De fapt, cum toată lumea e cu ochii pe Suprema Însăunată, nici n-or să ne observe.

— Dar Moiraine...

— Ea nu merge în temniță ca să-i pună întrebări jupanului Fain. Îl cheamă la ea. Și nici măcar asta nu a făcut în ultimele săptămâni. Crede-mă pe cuvânt, o să fii în siguranță acolo.

Dar Rand șovăia. Padan Fain.

— De ce te duci să-l vezi pe neguțătorul ambulant, de fapt? E o Iscoadă a Celui Întunecat, a recunoscut chiar el, o iscoadă primejdioasă. Arde-m-ar, Egwene, el i-a adus pe troloci în Emond's Field! Ogarul Celui Întunecat, așa își spunea, și el mi-a adulmecat urma de la Noaptea Iernii încoace.

— Ei bine, acum e la loc sigur în spatele zăbrelelor de fier, Rand. Era rândul ei să șovăie și se uită la el aproape rugătoare. Rand, Padan Fain venea cu căruța în Ținutul celor Două Râuri în fiecare primăvară dinainte să mă nasc. Îi cunoaște pe toți oamenii pe care îi cunosc și eu, toate locurile. E ciudat, dar cu cât stă mai mult închis, cu atât devine mai mult el însuși. Parcă se rupe de Cel Întunecat. Râde din nou și istorisește lucruri amuzante, despre oamenii din Emond's Field și câteodată despre locuri despre care n-am auzit niciodată. Uneori e aproape așa cum îl știam. Îmi place să am cu cine sta de vorbă despre acasă.

„De când eu te evit, își spuse el, și de când Perrin evită pe toată lumea, iar Mat își petrece tot timpul jucând zaruri și chefuind.”

— N-ar fi trebuit să vă ascund atâtea, murmură el, apoi oftă. Bine, dacă Moiraine crede că ești în siguranță în preajma lui, cred că o să fii și eu în siguranță. Dar nu e nevoie să fii și tu amestecată în treaba asta.

Egwene se ridică în picioare și începu să-și netezească rochia, ocolindu-i privirea.

— Moiraine a spus că ești în siguranță? Egwene?

— Moiraine Sedai nu mi-a spus niciodată că nu pot merge să-l văd pe jupanul Fain, spuse ea, cu băgare de seamă.

Rand se uită ținută la ea, apoi izbucni:

— N-ai întrebat-o. Nu știe. Egwene, e o prostie. Padan Fain e Iscoada Celui Întunecat, la fel de periculos ca și ceilalți.

— E închis într-o cușcă, spuse ea cu asprime, și nu trebuie să-i cer voie lui Moiraine pentru tot ce fac. E cam târziu să te întrebi dacă femeile Aes Sedai ar încuviința ceea ce faci, nu-i așa? Ei, vii?

— Pot să găsesc și singur temnița. Mă caută deja, sau or să înceapă să mă caute, și nu are rost să te găsească cu mine.

— Fără mine, spuse ea sec, o să te împiedici în propriile picioare și o să ajungi direct în poala Supremei Înscăunate, apoi o să mărturisești totul încercând să nu spui nimic.

— Sânge și cenușă, ar trebui să fii acasă, în Soborul Femeilor. Dacă bărbații ar fi pe atât de împiedicați și de neajutorați pe cât crezi tu, n-am...

— Ai de gând să stai aici și să vorbești până te găsesc? Ia-ți lucrurile, Rand, și vino cu mine.

Fără să-i aștepte răspunsul, Egwene se întoarse și porni pe coridor. Mormăind ceva în barbă, Rand o urmă, fără tragere de inimă.

Erau puțini oameni – majoritatea servitori – pe coridoarele lăturalnice pe care o luară, dar lui Rand i se părea că toți se uită cu atenție la el. Nu ca la un bărbat oarecare, gata să plece la drum, ci la el, Rand al'Thor. Știa că era doar o impresie – și spera că așa era – dar tot nu se simți ușurat când se opriră pe un culoar aflat mult dedesubtul fortăreței, în fața unei uși înalte, cu o fereastră zăbreliată tăiată în ea și acoperită cu bare de fier, la fel ca porțile din zidul exterior. Lângă fereastră atârna un clopoțel.

Uitându-se prin fereastră, Rand văzu pereții goi și doi soldați cu capetele rase care stăteau, cu capul descoperit, la o masă pe care era o lampă cu ulei. Unul dintre ei ascutea un pumnal de o piatră, cu mișcări lente și îndelungi. Nu se opri din ascuțit când Egwene sună din clopoțel și se auzi

zângănitul strident al fierului pe fier. Celalalt soldat, cu fața lată și posacă, se uită la ușa ca și cum stătea pe gânduri înainte să se ridice, într-un sfârșit, și să vină înspre ei. Era scund și îndesat și de-abia ajungea să vadă printre zăbrelele de la ușă.

— Ce vrei? Ah, tot tu ești, fato. Ai venit să vezi Iscoada Celui Întunecat? El cine e?

Nu făcu nici un gest să deschidă ușa.

— E prietenul meu, Changu. Vrea să-l vadă și el pe jupanul Fain.

Soldatul se uită cu luare aminte la Rand; buza de sus îi tremura, dezgolindu-i dinții. Lui Rand nu i se părea că bărbatul vrea să zâmbească.

— Bine, spuse Changu în cele din urmă. Bine. Ești înalt, nu-i așa? Înalt. Și bine îmbrăcat pentru cineva de teapa ta. Te-a prins cineva în ținuturile de la hotarul de răsărit când erai mic și te-a crescut pe lângă casă?

Trase zăvoarele și deschise cu putere ușa.

— Hai, intrați, dacă vreți să intrați. Vocea îi deveni batjocoritoare: Ai grijă să nu te lovești la cap, Seniore.

Nu era nici o primejdie: ușa ar fi fost destul de mare și pentru Loial. Rand intră în urma lui Egwene, încruntându-se și întrebându-se dacă acest Changu pune ceva la cale. Era primul Shienaran nepoliticos pe care îl vedea; chiar și Masema era doar rece, nu neapărat nepoliticos. Dar individul se mulțumi să închidă ușa și să tragă zăvoarele la loc, apoi se duse la una din polițele de lângă cealaltă margine a mesei și luă una din lămpile de acolo. Celalalt soldat nu se opri din ascuțitul pumnalului, nici măcar nu ridică privirea. În cameră nu erau decât o masă, niște bănci și niște polițe; podeaua era acoperită cu paie și o altă ușă ferecată ducea și mai mult în adâncuri.

— O să aveți nevoie de lumină, nu-i așa, spuse Changu, acolo, în întuneric, cu tovarășul vostru. Râse, răgușit și fără haz, și aprinse lampa. Vă așteaptă.

Îi aruncă lampa lui Egwene și deschise ușa din interior aproape cu bucurie.

— Vă așteaptă. Acolo, în întuneric.

Rand se opri neliniștit din pricina beznei din față și a lui Changu care rânjea în spatele lui, dar Egwene îl apucă de mânecă și îl trase înapoi. Ușa se trânti cu zgomot, aproape prinzându-i călcâiul; se auzi cum se închiseră zăvoarele. Nu aveau decât lampa în toată întunecimea aceea, un mic ochi de lumină în jurul lor.

— Ești sigură că o să ne lase să ieșim? întrebă el.

Își dădu seama că bărbatul nici nu se uitase la sabia lui sau la arc, nici nu întrebase ce avea în boccele.

— Nu sunt niște paznici prea buni. Am fi putut veni aici să-l eliberăm pe Fain.

— Mă cunosc, știu că nu aș face asta, spuse ea tulburată. De fiecare dată când vin par mai încreștănați. Toți paznicii. Mai răi, mai posaci. Changu spunea glume prima dată când am venit, iar Nidao aproape că nu mai vorbește. Dar probabil că dacă stai într-un loc ca ăsta nu poți să ai inima ușoară. Poate că doar mi se pare. Locul asta nu mă face nici pe mine să mă simt prea bine.

În ciuda celor spuse, îl trase încrezătoare după ea în întuneric. Rand își ținea mâna liberă pe sabie. Lumina palidă a lămpii scoase la iveală o încăpere largă, cu gratii late de fier la fiecare capăt, în fața celulelor cu pereți de piatră. Doar în două din celulele pe lângă care trecură erau prizonieri. Când văzură lumină, întemnițații se ridicară în capul oaselor pe paturile lor înguste, acoperindu-și ochii cu mâinile, privind furios printre degete. Chiar dacă aveau chipurile ascunse, Rand era sigur că se uitau furios la ei. Ochii le străluceau în lumina lămpii.

— Celui de acolo îi place să bea și să se bată, șopti Egwene, arătând spre un individ mătăhălos, cu palmele tăbăcite. De data asta a distrus singur sala mare a unui han din oraș și a rănit serios niște oameni.

Celalalt prizonier purta o haina brodată cu aur, cu mâneci largi și cizme scurte, strălucitoare.

— A încercat să plece din oraș fără să plătească la han – Egwene disprețuia un asemenea lucru: tatăl ei era Starostele din Emond's Field, dar și hangiu – și fără să plătească precupeților și neguțătorilor cărora le datora bani.

Bărbații mârâiră la ei, scoțând înjurături guturale, la fel de vulgare precum cele pe care le auzise Rand de la gărzile neguțătorilor.

— Și înjurăturile sunt mai nerușinate pe zi ce trece, spuse Egwene cu vocea sugrumată, și grăbi pasul.

Când ajunseră la celula lui Padan Fain, aflată chiar în celălalt capăt, Egwene era destul de în față pentru ca Rand să rămână complet în întuneric. Se opri acolo, în umbrele din spatele lămpii fetei. Fain stătea pe pat, cu trupul aplecat în față, ca și cum ar fi așteptat ceva, exact așa cum spusese Changu. Era un bărbat osos, cu privire pătrunzătoare, cu brațe lungi și un nas mare și arata chiar mai sfrijit acum decât își amintea Rand. Nu din pricina temniței – mâncarea de aici era aceeași cu cea pe care o mâncau servitorii, și nici cei mai ticăloși prizonieri nu erau tăiați de la porție – ci din cauza a ceea ce făcuse înainte să ajungă la Fal Dara.

Padan Fain îi stârni lui Rand amintiri de care s-ar fi lipsit bucuros. Fain pe capra căruței lui mari de neguțător ambulant, mergând pe Podul Căruțelor, sosind în Emond's Field în ziua de Noaptea Iernii. Și în Noaptea Iernii veniseră trolocii, ucigând și pârjolind, vânând. Vânând trei tineri, spusese Moiraine. „Vânându-mă pe mine, dacă ar fi știut, și folosindu-l pe Fain ca ogar.”

Fain se ridică în picioare când se apropie Egwene, fără să își acopere ochii sau măcar să clipească din cauza luminii. Îi zâmbi, un zâmbet care îi atinse doar buzele, apoi își înălță privirea deasupra capului ei. Uitându-se ținta la Rand, ascuns în bezna din spatele luminii, îndreptă un deget lung înspre el.

— Simt că ești acolo, ascunzându-te, Rand al'Thor, spuse el, aproape îngânând. Nu te poți ascunde, nici de mine, nici de ei. Credeai că s-a terminat, nu-i așa? Dar bătălia nu se termina niciodată, Rand al'Thor. Vin după mine și vin după tine, iar războiul merge mai departe. Fie că trăiești, fie că mori, pentru tine nu se termină niciodată.

Deodată începu să cânte:

*Dar vine-o vreme, și-a venit mereu
Când suntem liberi toți, și tu, și eu.*

*Și-apoi o zi când moare lumea toată,
Tu în primul rând, eu niciodată.*

Își lăsă brațul să cadă și ridică privirea, uitându-se țintă undeva sus, în întuneric. Un rânjel hâd îi strâmba gura și râse înfundat, ca și cum ceea ce vedea era foarte hazliu.

— Mordeth știe mai multe decât voi toți. Mordeth știe.

Egwene se dădu înapoi până când ajunse la Rand și numai marginea ochiului de lumină mai atingeza zăbrelele de la celula lui Fain. Întunericul îl ascunse pe neguțătorul ambulant, dar încă îi mai auzeau râsetele înfundate. Chiar și fără să-l vadă, Rand era convins că Fain încă se mai uita în gol. Înfrorându-se, atinse plăselele sabiei cu degetele.

— Lumină! spuse el răgușit. Și tu zici că e așa cum era pe vremuri?

— Câteodată e mai bine, alteori mai rău.

Lui Egwene îi tremura glasul.

— Acum e mai rău - mult mai rău decât de obicei.

— Mă întreb ce vede. „E nebun, stă și se holbează în întuneric la un tavan de piatră. Dacă piatra nu ar fi acolo, s-ar uita drept în apartamentele femeilor. Unde sunt Moiraine și Suprema Înscăunată.” Se înfioră din nou. E nebun.

— N-a fost o idee bună, Rand.

Privind peste umăr înspre celulă, Egwene îl trase după ea și coborî glasul, ca și cum i-ar fi fost teamă că Fain ar fi putut să o audă. Chicotelile lui Fain se auzeau încă în urma lor.

— Chiar dacă n-or să mă caute aici, nu pot sta aici cu el așa și cred că nici tu nu ar trebui să rămâi. Are ceva astăzi ce...

Egwene trase aer în piept, cutremurându-se.

— Mai e un loc în care ai fi și mai în siguranță decât aici. Nu ți-am spus mai înainte pentru că era mai ușor să te aduc aici, dar n-or să caute niciodată în apartamentele femeilor. Niciodată.

— Apartamentele... Egwene, poate că Fain e nebun, dar tu ești și mai nebună decât el. Nu te poți ascunde de viespi în cuibul de viespi.

— Ce loc mai bun știi? Care este singurul loc din fortăreață

în care nici un bărbat nu intră fără să fie poftit de o femeie, nici măcar Seniorul Agelmar? Care este singurul loc în care nimănui nu i-ar trece prin cap să caute un bărbat?

— Care este singurul loc din fortăreață care este sigur plin de femei Aes Sedai? E o idee nesăbuită, Egwene.

Fata puse mâna pe boccelele lui și vorbi de parcă totul ar fi fost deja hotărât.

— Trebuie să-ți înfășori sabia și arcul în mantie, și atunci o să pară că duci niște lucruri pentru mine. N-ar trebui să fie prea greu să îți găsec un veston și o cămașă mai puțin frumoase. Dar va trebui să te gheboșezi.

— Ți-am spus, nu vreau să fac asta.

— Din moment ce ești încăpățânat ca un catâr, ar trebui să-ți placă să faci pe animalul de povară. Doar dacă nu cumva preferi să rămâi aici cu el.

Râsetele șoptite ale lui Fain se auziră prin umbrele întunecate.

— Bătălia nu se termină niciodată, Rand al'Thor. Mordeth știe.

— S-ar putea să am mai mult noroc dacă sar de pe zid, murmură Rand.

Dar își dădu jos boccelele de pe umăr și începu să-și învelească sabia, arcul și tolba, așa cum zisese Egwene. În beznă, Fain râdea.

— Nu se termină niciodată, al'Thor. Niciodată.

CAPITOLUL 4

Înfățișarea

Singură, în încăperea sa din acea parte a fortăreței rezervată femeilor, Moiraine își potrivea șalul, brodat cu un desen care reprezenta corzi răsucite de iederă și de viță, și se cântări din priviri, în oglinda înaltă și înrămata, aflată într-un colț. Atunci când era supărată, ochii săi mari și întunecați puteau să pară la fel de aprigi ca ochii de șoim. În clipa aceea, păreau să sfredelească ovalul de sticlă argintată. Numai întâmplarea făcuse ca șalul pe care-l purta să se afle în desagii de la șa, atunci când sosise în Fal Dara. Șalurile de felul acesta, care aveau pe spate, chiar la mijloc, Flacăra sclipitoare din Tar Valon și niște ciucuri lungi, a căror culoare reprezenta Ajah din care făcea parte posesoarea (al lui Moiraine era albastru precum cerul), se purtau, de cele mai multe ori, numai în Tar Valon, ba chiar numai în Turnul Alb. În afară întrunirilor Marelui Divan din Turn, nu se iveau prea multe prilejuri care să necesite purtarea șalului; dincolo de Zidurile Strălucitoare, cei mai mulți oameni de rând ar fi luat-o la fugă la vederea Flăcării, căutând să se ascundă sau, cine știe, să-i cheme în ajutor pe Copiii Luminii. Nici măcar o Aes Sedai nu era ferită de săgețile Mantiilor Albe, iar Copiii erau mult prea vicleni pentru a-i îngădui unei Surori să-l vadă pe cel care-o țintea, înainte să apuce să tragă, dându-i astfel răgazul de a se feri. Cât despre Moiraine, ea nu s-ar fi așteptat niciodată să fie silită să poarte șalul în Fal Dara. Numai că o întâlnire cu Suprema Înscăunată avea anumite tipicuri, pe care era obligată să le respecte.

Era o femeie zveltă și nicidecum înaltă, iar obrajii netezi, fără vârstă, așa cum aveau toate femeile Aes Sedai, o făceau adesea să pară mai tână decât era. Numai că Moiraine avea și mișcările grațioase și poruncitoare, precum și un calm care se putea impune în fața oricărei adunări. Se deprinsese cu aceste purtări încă din tinerețea petrecută în Palatul Regal din

Cairhien, iar anii scurși de când devenise Aes Sedai nu o făcuseră să se schimbe – ba chiar dimpotrivă. Și totuși, în acea zi, calmul era doar aparent. „Probabil că sunt necazuri, altfel n-ar fi venit chiar ea în persoană”, gândi femeia. Era cel puțin a zecea oara când ideea i se strecurase în minte. Numai că, dincolo de ea, se mai aflau încă o mie de întrebări. „Ce fel de necazuri și, mai ales, pe cine a ales s-o însoțească?” De ce tocmai acolo? De ce tocmai atunci? Nu putea îngădui ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

Inelul cu Marele Șarpe pe care-l purta pe mâna dreaptă sclipi slab, atunci când ea ridică brațul pentru a pipai lăntșorul delicat de aur împletit în pletele închise la culoare care-i cădeau în valuri pe umeri. Drept în mijlocul frunții îi atârna o piatră mică, albastră precum cerul. Multe dintre femeile din Turnul Alb știau ce putea face atunci când se folosea de piatră pentru a se concentra. Nu era cine știe ce – doar o mărgică de cristal albastru, bine șlefuit, de care se folosisese pe când era tânără, pentru primii pași pe calea Puterii, fără să fie călăuzită de nimeni. Își reamintise, pe atunci, de poveștile despre așa-numitele *angreal*, sau despre *sa'angreal*, obiecte încă și mai puternice, legendarele rămășițe din Vârsta Legendelor cu ajutorul cărora femeile Aes Sedai conduceau mai multă Putere decât ar fi putut-o face în mod firesc; își reamintise, și se gândise că un asemenea obiect era de neînlocuit pentru stăpânirea Puterii. Surorile din Turnul Alb cunoșteau câteva dintre micile ei viclesuguri, iar pe altele doar le bănuiau, ba chiar își imaginau că putea face și multe alte lucruri.

Atunci când auzise povestea, fusese de-a dreptul tulburată. De fapt, piatra nu o ajuta decât pentru câteva lucruri simple și mărunte – ce-i drept, folositoare, câteodată – soiul de lucruri care-i puteau trece prin minte unei copile. Dar dacă împreună cu Suprema veniseră și alte Surori, care nu aveau ce căuta acolo, se putea folosi de mărgică pentru a le lua pe nepregătite, din pricina tuturor poveștilor care circulau.

La ușă se auziră mai multe bătăi, iuți și nerăbdătoare. Nu putea fi vorba de nici o femeie din Shienar – ele nu ar fi îndrăznit să facă asta, cu atât mai puțin la ușa ei. Moiraine

rămase cu privirile ațintite asupra oglinzii, până când își regăsi liniștea, ascunzându-și toate gândurile în adâncul sufletului. Apoi cercetă punga de piele moale care-i atârna la cingătoare. „O fi avut ea motive să plece din Tar Valon, dar o să uite de toate, după ce o să-i înfățișez aceasta nouă pricină.” Ciocăniturile răsunară din nou, mai puternice decât prima dată, înainte ca ea să traverseze încăperea și să deschidă ușa, zâmbindu-le liniștită celor două femei care veniseră s-o cheme.

Le recunosc pe amândouă. Una era Anaiya, o femeie cu părul închis la culoare, cu un șal cu ciucuri albaștri, iar cealaltă – Liandrin, cu șalul ei roșu. Aceasta din urmă – la fel de tânără pe cât o arăta chipul, cu o față de păpușă și cu o gură micuță, cu colțurile lăsate în jos – avea brațul ridicat, pregătindu-se să bată din nou la ușă. Sprâncenele sale de culoare închisă, și ochii, încă și mai întunecați, ieșeau puternic în relief din pricina numeroaselor șuvițe împletite, de culoarea mierii. Asemenea trăsături, însă, nu erau neobișnuite pentru cineva din Tarabon. Cele două femei erau mai înalte decât Moiraine – deși, la drept vorbind, Liandrin nu o depășea decât cu o palmă.

Pe chipul sever al Anaiyei înflori un zâmbet, de îndată ce Moiraine deschise ușa. Era singura trăsătură frumoasă cu care se putea mândri, dar era îndeajuns; toată lumea se simțea la adăpost, mulțumită de sine și deosebită, atunci când o vedea pe Anaiya zâmbind.

— Moiraine, să te scalde Lumina. Mă bucur să te revăd. Ești bine? A trecut atâta vreme.

— Inima mea se bucură să te vadă, Anaiya. Să te scalde Lumina.

Era purul adevăr. Era bine să știe că avea măcar o prietenă printre femeile Aes Sedai care veniseră în Fal Dara.

Liandrin își subție buzele și-și aranjă șalul pe umeri, cu mișcări rapide.

— Suprema Înscăunată, chiar ea îți cere să mergi s-o vezi, Soră.

Până și glasul îi suna morocănos și rece, dar nu era din pricina lui Moiraine – sau, cel puțin, nu doar din pricina ei.

Liandrin părea mereu nemulțumită. Încruntându-se, ea încercă să privească în încăpere, peste umărul lui Moiraine.

— Camera asta, chiar este păzită. Nu putem intra. De ce te ferești de Surorile tale?

— Mă feresc de toată lumea, răspunse liniștită Moiraine. Multe dintre slujnice sunt curioase când vine vorba de Aes Sedai și nu vreau ca ele să-și bage nasul când nu sunt pe aici. Până acum nu a fost nevoie de asta.

Ieșind pe coridor împreună cu celelalte, ea închise ușa și adaugă:

— N-ar fi mai bine să mergem? Nu trebuie s-o facem pe Supremă să ne-aștepte.

Porni în josul coridorului, alături de Anaiya, care-i vorbea despre tot felul de lucruri. Liandrin rămase o vreme cu ochii la ușă, ca și cum s-ar fi întrebat ce avea de ascuns Moiraine, apoi se grăbi să le ajungă din urmă. Se proțăpi de cealaltă parte a lui Moiraine, mergând înțepată, ca un străjer. Anaiya, în schimb, era mult mai liniștită și nu făcea decât să le țină companie. Tălpile lor încălțate în papuci ușori de-abia atingeau covoarele groase, țesute cu modele simple.

Mai multe femei îmbrăcate în livrele le făcură plecăciuni adânci, pe măsură ce treceau pe lângă ele. Unele le arătară mai mult respect decât dac-ar fi trecut însuși Seniorul din Fal Dara. Trei femei Aes Sedai, împreună, și însăși Suprema Încăunată găzduită în fortăreață. Onoarea care li se făcea întrecea toate așteptările. Pe coridoare erau și câteva femei din Casele nobile; și ele se plecară, ceea ce cu siguranță n-ar fi făcut pentru Seniorul Agelmar. Moiraine și Anaiya zâmbiră și-și plecară frunțile, răspunzând fiecărui salut, fie că venea de la slujnice, fie de la femeile de vița nobila. Liandrin nici nu le băga în seamă.

Pe unde treceau întâlneau, firește, numai femei. Nici un bărbat din Shienar trecut de zece ani nu și-ar fi îngăduit să pătrundă în iatacurile acelea fără să i se fi dat voie sau fără să fi fost poftit, cu toate că erau și pe acolo câțiva băieței care alergau și se jucau pe coridoare. Văzându-le, ei se lăsară, stângaci, într-un genunchi, în timp ce surorile lor făceau reverențe. Din când în când, trecând pe lângă unul dintre ei,

Anaiya zâmbea și-i ciufulea părul.

— De data asta, Moiraine, spuse Anaiya, ai stat prea multă vreme departe de Tar Valon. Mult prea multă. Tar Valon îți duce dorul, și surorile tale la fel. Și e nevoie de tine în Turnul Alb.

— Unele dintre noi trebuie să mai străbată și lumea, răspunse liniștită Moiraine. Marele Divan îl las în grija ta, Anaiya. Și totuși, acolo, în Tar Valon, tu auzi mai multe despre ceea ce se-ntâmplă în lume decât mine. Adesea, eu nici nu mai am răgazul să aflu ce se petrece în urma mea, prin locurile prin care tocmai am trecut. Ce vești mai sunt?

— Au apărut încă trei falși Dragoni, spuse Liandrin, scuiând cuvintele. În Saldaea, Murandy și Tear, au făcut ravagii. În vremea asta, voi, Albastrele, zâmbiți și vorbiți despre nimicuri, și tot încercați să vă agățați de trecut.

Anaiya ridică dintr-o sprânceană, iar Liandrin tăcu, pufnind apurig.

— Trei, șopti Moiraine, ca pentru sine; o clipă, ochii îi străluciră, dar își dădu seama iute și se feri. În ultimii doi ani au fost trei, iar acum încă trei deodată.

— O sa ne ocupăm și de ăștia, la fel ca și de cei dinaintea lor. Și de masculii ăștia paraziți, și de nespălații care se aduna sub steagurile lor.

Moiraine era aproape amuzată de siguranța din glasul lui Liandrin. Nu prea mult, însă, pentru că-și dădea mult prea bine seama de ceea ce se petrecea, ca și de diversele posibilități existente.

— N-au trecut decât câteva luni, Soră, și ai și uitat? Ultimul fals Dragon aproape că a distrus Ghealdan înainte ca armata sa, nespălată sau nu, să fie înfrântă. Da, de-acum Logain este în Tar Valon, și probabil că a fost domolit și nu mai este primejdios, dar unele dintre surorile noastre au murit pentru a-l putea învinge. Or, asta nu ne putem îngădui – chiar și o singură victimă, și tot este prea mult. Iar pierderile din Ghealdan sunt cu mult mai mari. Cei doi de dinaintea lui Logain nu puteau conduce Puterea și chiar și așa oamenii din Kandor și din Arad Doman și-aduc foarte bine aminte de satele arse și de bărbații morți în luptă. Crezi că lumea poate

face față atât de ușor, când sunt trei la un loc? Oamenii o să se adune ca oile sub flamurile lor. Nici unui bărbat care a pretins că ar fi fost Dragonul Renăscut nu i-au lipsit credincioșii. Cât de cumplite or să fie războaiele de data asta?

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Anaiya. Din câte știm, numai cel din Saldaea poate conduce Puterea. Nu a avut prea mult timp pentru a-și atrage credincioși, iar surorile noastre trebuie să fi ajuns deja acolo, ca să se ocupe de el. Cei din Tear îl hărțuiesc pe falsul Dragon și pe oamenii lui prin Haddon Mirk, iar omul din Murandy este deja în lanțuri.

Râse scurt, mirându-se parca, și continuă:

— Ca să vezi! Tocmai cei din Murandy s-au descurcat cel mai bine și cel mai repede. Dacă-i întrebi, ai zice că regatul nici nu contează pentru ei: spun că se trag din Lugard, din Inishlin, sau că sunt oamenii cine știe cărui mare Senior. Și totuși, de teamă că vreunul dintre vecinii lor ar putea profita de acest prilej pentru a-i invada, au sărit asupra falsului Dragon aproape imediat după ce-a deschis gura ca să-și declare intențiile.

— Cu toate astea, spuse Moiraine, trei dintr-odată nu pot fi trecuți cu vederea. Oare a reușit vreuna dintre surori să Proroeasca ceva?

Nu părea ceva foarte probabil – de mai multe veacuri, puține Aes Sedai dăduseră semne ca ar fi avut o asemenea înzestrare – așa că nu se miră văzând-o pe Anaiya clătinând din cap. Nu se miră, dar se simți un pic mai ușurată.

Ajunseră la o răspântie a mai multor coridoare, unde se întâlniră cu Domnița Amalisa. Aceasta făcu o reverență adâncă, lăsându-și fruntea mult în jos și desfăcându-și larg poalele fustei de un verde-deschis.

— Cinstire pentru Tar Valon, murmură ea. Slava femeilor Aes Sedai.

Pentru sora Seniorului din Fal Dara era nevoie de ceva mai mult decât de o aplecare a capului. Moiraine luă mâinile Amalisei și o ridică în picioare.

— Ne faci o mare onoare, Amalisa. Ridică-te, Soră.

Amalisa se îndreptă cu multă grație, roșie la față. Nu fusese niciodată în Tar Valon, iar cinstea de a fi numita Soră

de către o Aes Sedai era ceva important chiar și pentru cineva de rang înalt, ca ea. Era o femeie scundă și de vârstă mijlocie, cu tenul întunecat. Se bucura de o frumusețe împlinită și matură, pe care culoarea din obraji o scotea și mai mult în evidență.

— Ești mult prea bună cu mine, Moiraine Sedai.

Moiraine zâmbi.

— Ne cunoaștem de multă vreme, nu-i așa, Amalisa? Să trebuiască oare să folosesc titlurile de noblețe atunci când îți vorbesc, ca și cum nu am fi stat niciodată de vorbă, la o ceașcă de ceai?

— Firește că nu, îi răspunse Amalisa, tot printr-un zâmbet.

Pe chip i se citea aceeași tărie care se oglindea și în trăsăturile fratelui ei, chiar dacă liniile obrazilor și maxilarelor erau ceva mai puțin aspre. Unii spuneau că, oricât de încercat și renumit războinic ar fi fost Agelmar, sora sa îl întrecea, ba chiar cu mult.

— Numai că, având-o aici pe Suprema Înscăunată... Când Regele Easar vine să viziteze Fal Dara, între patru ochi îi spun tot „Magami”, Unchiulețule, așa cum făceam când eram mică, iar el mă ducea în cârcă, dar în public trebuie să mă comport altfel.

Anaiya țățâi din buze.

— Formalitățile sunt necesare câteodată, dar adesea bărbații pun un preț mult prea mare pe ele. Te rog, spune-mi Anaiya, iar eu îți voi spune Amalisa dacă-mi permiți.

Cu colțul ochiului, Moiraine o văzu pe Egwene, undeva în josul coridorului, dispărând grăbită după un colț. Pe urmele ei se împleticea o siluetă cocoșată, într-un surtuc de piele, cu capul în jos și cu multe boccele în brațe. Moiraine își îngădui un zâmbet ușor, pe care-l ascunse repede. „Dacă fata asta se dovedește și în Tar Valon la fel de descurcăreță, se gândi ea, ușor amuzată, cândva o să stea pe tronul Supremei Înscăunate. Dacă învață să se mai controleze puțin. Și dacă va mai dăinui tronul de Amyrlin pe care să se înscăuneze.”

Când își îndreptă din nou atenția către celelalte, o auzi pe Liandrin spunând:

— ... Așa că m-aș bucura să am prilejul de a afla mai

multe despre acest ținut.

Pe chip i se oglindea un zâmbet neprefăcut, aproape copilăros, iar vocea îi era blândă și prietenoasă. Auzind-o pe Amalisa care le invită pe data să vina alături de ea și de doamnele sale în grădinile sale private, și pe Liandrin care primi cu căldură invitația, Moiraine se forță să nu lase nimic să i se citească pe chip. Liandrin nu-și făcea prea multe prietene, și toate cele pe care le avea erau din Ajah Roșie. „Oricum, nu se împrietenește decât cu Aes Sedai. Cred că ar prefera să aibă de-a face cu un bărbat sau cu un troloc, decât cu o femeie care nu e înzestrată.” Îi trecu prin minte că, probabil, Liandrin nu făcea nici o deosebire între bărbați și troloci. La fel ca majoritatea celor care aleseseră să facă parte din Ajah Roșie.

Anaiya îi explica Amalisei că erau în drum spre Suprema Însăunată.

— Firește, răspunse cealaltă. Fie s-o scalde Lumina, iar Creatorul să-și întindă brațul deasupra ei, ca s-o ferească de rău. Atunci rămâne pentru mai târziu.

Și, cu asta, își îndreptă umerii și aplecă ușor din cap, atunci când cele trei Aes Sedai se îndepărtară. După ce o porniră iarăși la drum, Moiraine începu s-o cerceteze pe Liandrin din priviri, fără să se uite vreodată direct la ea. Femeia cu părul de culoarea mierii mergea cu ochii ațintiți înainte, gânditoare, strângând din buzele roșii ca petalele de trandafir. Părea să fi uitat și de Moiraine și de Anaiya. „Ce-o fi punând la cale?”

Anaiya părea să nu fi observat nimic ieșit din comun, numai că așa era ea întotdeauna – reușea să-i accepte pe cei din jur și așa cum erau de fapt, și cum voiau să pară. Moiraine fusese dintotdeauna mirată că Anaiya se descurca atât de bine în Turnul Alb – asta pentru că toate cele viclene din fire păreau să creadă că onestitatea și bunăvoința ei, blândețea cu care-i accepta în jurul său pe toți nu erau altceva decât o mască sub care își ascundea cu multă pricepere adevăratul caracter. Aproape toate se arătau luate prin surprindere, atunci când se dovedea că ea credea cu adevărat ceea ce spunea, și spunea mereu ceea ce credea. Avea și talentul de

a pătrunde până în străfundul fiecărui lucru. Și de a se împăca, fără să protesteze, cu ceea ce afla. În clipa aceea, de pildă, reîncepuse să vorbească, netulburată, despre ce mai era nou.

— Veștile din Andor sunt și bune, și rele. Revoltele de stradă din Caemlyn s-au stins odată cu venirea primăverii, dar încă se vorbește mult, mult prea mult, împotriva Reginei. Oamenii dau vina chiar și pe Tar Valon, pentru iarna cea lungă. Morgase nu mai e chiar atât de sigură de tronul ei așa cum era anul trecut, dar este încă Regină și așa va și rămâne, câtă vreme Gareth Byrne este Căpitanul Suprem al Gărzilor sale. Iar Elayne, Domnița-Moștenitoare, împreună cu fratele său, Seniorul Gawyn, au ajuns în siguranță în Tar Valon, pentru învățătură. Exista o vagă îngrijorare în Turnul Alb că tradiția ar putea fi întreruptă.

— Cu neputință, câtă vreme mai trăiește Morgase, spuse Moiraine.

Liandrin tresări ușor, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Și să ne rugam să trăiască până la adânci bătrâneți. Alaiul Domniței-Moștenitoare a fost urmărit până la apele râului Erinin de către Copiii Luminii. Până la podurile din Tar Valon. Mai sunt încă și acum unii care s-au așezat la ieșirea din Caemlyn, așteptând un prilej favorabil, iar dincolo de ziduri sunt și oameni care pleacă urechea.

— Poate că a venit vremea ca Morgase să învețe să fie puțin mai grijulie, oftă Anaiya. Lumea devine cu fiecare zi mai primejdioasă, chiar și pentru o regină. Sau mai ales pentru o regină. Ea a fost încăpățânată de mică. Îmi aduc aminte când a venit în Tar Valon – era doar o copilă. Nu era îndeajuns de înzestrată pentru a ajunge o adevărată Aes Sedai, iar asta o scotea din minți. Câteodată, am impresia că din pricina asta o împinge pe fiică-sa de la spate, indiferent de ce vrea, de fapt, fata.

Moiraine pufni disprețuitoare.

— În sufletul lui Elayne, scânteia arde încă de la naștere. Nu a fost vorba despre vreo alegere. Morgase nu poate risca să-și lase fata să moară din lipsă de instruire, chiar dacă toate

Mantiile Albe din Amadicia și-ar fi așezat tabăra dincolo de zidurile din Caemlyn. I-ar fi poruncit lui Gareth Byrne și Gărzilor sale să-și croiască drum până în Tar Valon, iar el s-ar fi supus, chiar dacă ar fi trebuit să meargă de unul singur.

„Și, cu toate astea, adevăratele puteri ale fetei trebuie să rămână ascunse. Oare oamenii din Andor ar fi în stare să o accepte pe Elayne pe Tronul Leului, după Morgase, dacă ar ști adevărul? Nu-i vorba doar de o regină educată în Tar Valon, așa cum cere tradiția, ci de o Aes Sedai în toata puterea cuvântului.”

Istoria de până atunci nu cunoștea decât câteva regine care avuseseră dreptul de a se numi Aes Sedai, și toate cele care îngăduiseră ca aceasta să se afle ajunseseră să regrete. Simți o undă de tristețe. Însă erau prea multe în joc pentru a-și putea permite să dea o mână de ajutor, sau chiar să-și facă griji pentru un singur regat și un singur tron.

— Și altceva, Anaiya?

— Trebuie să afli că în Illian a fost adunat Marele Alai pentru a porni pe urmele Cornului, pentru prima dată de patru sute de ani. Locuitorii de-acolo spun că se apropie Ultima Bătălie, adăugă Anaiya, tremurând ușor – lucru foarte firesc – dar fără să se întrerupă. Iar Cornul lui Vaiere trebuie găsit înainte de înfruntarea finală cu Umbra. Oamenii se adună deja din fiecare ținut, dornici să intre în legendă și să găsească acel Corn. Murandy și Altara, firește, sunt în gardă, crezând că totul nu este decât un pretext pentru ca locuitorii din Illian să-i atace. Probabil că tocmai datorită acestui lucru cei din Murandy l-au prins atât de repede pe falsul Dragon. Oricum, au să apară noi povești pe care barzii și Menestrellii să le adauge ciclului deja existent. Facă Lumina să nu fie și altceva, ci numai povești.

— Poate că nu vor fi poveștile la care se așteaptă lumea, spuse Moiraine.

Liandrin o sfredeli cu privirea, dar ea nu lăsa să i se citească nimic pe față.

— Probabil că nu, spuse calmă Anaiya. Pentru că tocmai poveștile cele mai neașteptate vor fi cele care-și vor găsi locul în ciclul de legende. Cam asta ar fi. În rest, sunt numai

zvonuri. Seminția Mării se agită, corăbiile lor zboară din port în port aproape fără odihnă. Surorile aflate în Insule spun că se apropie venirea lui Coramoor, Alesul lor, dar nimeni nu vrea să spună mai multe. Știi că Atha'an Miere nu-și prea dau drumul la gură în fața străinilor, atunci când vine vorba de Coramoor, iar în aceasta privință, chiar și surorile noastre care se trag din rândurile lor se comportă la fel, de parcă n-ar fi Aes Sedai. Și Aiellii par să se miște, dar nimeni nu cunoaște pricina. Cu ei, nimeni nu știe ce să creadă. Măcar, slavă Luminii, nu există nici un semn că ar avea de gând să treacă iarăși Osia Lumii. Ce n-aș da să avem măcar o soră din neamul lor. Măcar una. Știm prea puține despre ei, sfârși ea, oftând și clătinând din cap. Moiraine râse.

— Câteodată mi se pare că locul tău e mai degrabă în Ajah Brună, Anaiya.

— Șesul Almoth, spuse Liandrin, părând ea însăși uimită că deschisese gura.

— Ei da, Soră, dar ăsta e chiar un zvon și nimic mai mult, spuse Anaiya. Câteva șoapte pe care le-am auzit pe când plecam din Tar Valon. Chipurile, în Șesul Almoth și chiar la Capul Toman s-ar da niște lupte. Asta-i cam tot ce se știe. Zvonuri despre alte zvonuri. Am plecat înainte să avem răgazul de a afla mai multe.

— Probabil că e vorba de Tarabon și Arad Doman, spuse Moiraine, clătinând din cap. S-au tot certat pe Șesul Almoth de aproape trei sute de ani, dar niciodată până acum nu s-a mai ajuns la luptă deschisă.

Aruncă o privire spre Liandrin; devenind Aes Sedai, cu toatele ar fi trebuit să uite de vechile lor iubiri și de credința față de regatul de baștină și conducătorii lui, dar așa ceva era foarte greu.

— Oare de ce, tocmai acum?...

— Gata cu fleacurile, o întrerupse mânioasă femeia cu cosițe de culoarea mierii. Chiar pe tine, Moiraine, te așteaptă Suprema. Cu tine, chiar că n-o să aibă vreme de fleacuri.

Și, cu asta, o luă cu trei pași înaintea celorlalte și deschise două uși înalte. Pipăindu-și, fără să-și dea seama, punga de piele pe care o purta la cingătoare, Moiraine trecu de ea și

pătrunse în încăpere, înclinând ușor din cap, ca și cum cealaltă se afla acolo ca să-i deschidă ei ușa. Nici măcar nu zâmbi, văzând căutătura mânioasă care trecu ca un fulger pe chipul lui Liandrin. „Ce-o fi în mintea sărmanei ăsteia?”

Pe podeaua anticamerei erau așternute mai multe straturi de covoare, țesute în culori vii; încăperea avea un aspect plăcut, datorită scaunelor, banchetelor pline de perne și măsuțelor din lemn, fie sculptat cu modele foarte simple, fie doar lustruit. Deschizăturile înalte și înguste, destinate arcașilor, erau încadrate de perdele de brocart, ca să semene cu niște ferestre adevărate, în cămine nu ardea nici un foc; ziua era călduroasă, iar răcoarea caracteristică pentru Shienar nu avea cum să se lase înainte de venirea nopții.

Înăuntru se aflau o parte dintre femeile care veniseră împreună cu Suprema Înscăunată – nu mai mult de șase. Nici Verin Mathwin, nici Serafelle – amândouă ținând de Ajah Brună – nu ridicară ochii la intrarea lui Moiraine. Serafelle își îndreptase întreaga atenție asupra paginilor unei cărți vechi, cu o învelitoare din piele roasă, pe care o ținea cu multă grijă, în timp ce Verin, o femeie plinuță, care ședea picior peste picior sub una dintre deschizăturile înguste care dădeau afară, își făcea de lucru cu o floare pe care o ținea în lumină și o cerceta, luându-și apoi notițe și desenându-i conturul, cu un scris frumos și ordonat, într-o carte pe care o ținea în echilibru pe genunchi. Pe podea, alături de ea, se afla o călimară destupată, iar în poala avea câteva flori. Surorile din Ajah Brună se ocupau, în general, numai de adunarea cunoștințelor din diverse domenii. Moiraine se întreba uneori dacă își dădeau, de fapt, seama de ceea ce se petrecea în lume, sau chiar de ceea ce se petrecea în imediata lor apropiere.

Celelalte trei femei care se aflau deja în încăpere se întoarseră, dar nu făcură nici un gest pentru a se apropia de Moiraine, ci doar o priviră. Pe una dintre ele, o femeie zveltă care făcea parte din Ajah Galbenă, nici n-o cunoștea; își petrecea prea puțină vreme în Tar Valon pentru a le cunoaște pe toate Aes Sedai, cu toate că, în ultimii ani, ele se împuținaseră. În schimb, pe celelalte două le știa. Carlinya

avea pielea la fel de palidă și purtările la fel de reci ca și ciucurii albi ai șalului; era cu totul diferită de Alanna Mosvani, din Ajah Verde - o femeie brunetă și cu o fire aprigă; amândouă, însă, se ridicară și o priviră lung pe Moiraine, fără să spună nimic sau să lase să li se citească ceva pe chip. Alanna își potrivea șalul pe lângă corp, cu mișcări precise, dar Carlinya nici nu se mișcă. Femeia cea zveltă din Ajah Galbenă se îndepărtă, părând întristată.

— Lumina să vă scalde pe toate, scumpe Surori, spuse Moiraine, dar nu-i răspunse nimeni.

De Serafelle și Verin nici nu era convinsă că o auziseră. „Dar celelalte unde or fi?” Nu era obligatoriu să fie toate acolo - majoritatea rămăseseră probabil în încăperile lor, odihnindu-se după călătorie - numai că ea ajunsese de-acum la capătul răbdării, căci toate întrebările pe care nu le putea rosti i se învâlmășeau în minte. Pe chip, însă, nu i se vedea nimic.

Ușa interioară se deschise și apărură Leane, dar fără toiagul său împodobit cu modele aurii. Păstrătoarea Cronicilor era înaltă cam cât un bărbat, zveltă și grațioasă ca o creangă de salcie, frumoasă încă, având pielea arămie și părul închis la culoare, tuns scurt. În loc de șal, ea purta o etolă albastră, lată cam cât un braț, pentru că, deși lua parte la Marele Divan, se afla acolo ca Păstrătoare, nu pentru a-și reprezenta Ajah.

— Iată-te, îi spuse ea, vioaie, lui Moiraine, apoi făcu un semn către ușa din spatele său. Vino, Soră, Suprema Încăunată te așteaptă.

Vorbea pe un ton foarte firesc, cu un glas repezit, deformând ușor cuvintele. Așa făcea întotdeauna, fie că era supărată, veselă sau nerăbdătoare. În timp ce o urma, Moiraine se întreba ce simțea Leane în acel moment. Păstrătoarea trase ușa în urma lor, iar aceasta se închise cu un zgomot care-i amintea celelalte de ușa unei temnițe.

Suprema Încăunată, în persoană, ședea în spatele unei mese late, așezată la mijlocul covorului care acoperea podeaua, iar pe masă se afla un cub de aur frumos șlefuit, cam cât un cufăr de călătorie, împodobit cu modele complicate din argint. Masa era solidă, cu picioare groase, dar

părea să se aplece sub povara pe care până și doi bărbați puternici de-abia ar fi izbutit s-o ridice.

La vederea sipetului, Moiraine reuși cu mare greutate să-și stăpânească tulburarea, care era cât pe ce să i se oglindească pe chip. Ultima oară când îl văzuse, obiectul era în siguranță, ferecat în tezaurul Seniorului Agelmar. Aflând de sosirea Supremei Înscăunate, plănuiise să-i povestească ea însăși despre asta. Faptul că Suprema pusese deja stăpânire pe el nu era ceva prea important, ci oarecum îngrijorător. Moiraine se vedea în primejdia de a fi depășită de evenimente. Ea făcu o reverență adâncă și rosti solemn:

— Cum m-ai chemat, Maică, am venit pe dată.

Suprema întinse mâna, iar Moiraine sărută inelul cu Marele Șarpe, care nu se deosebea cu nimic de cele purtate de alte Aes Sedai. Ridicându-se, ea continuă pe un ton ceva mai firesc, deși nu mult mai călduros, căci simțea prezența Păstrătoarei, aflată în spatele ei, lângă ușa.

— Sper că ai călătorit bine, Maică.

Suprema era din Tear, și se născuse într-o familie umilă de pescari, nu în vreo mare Casă. Numele ei era Sivan Sanche, deși foarte puțini îl mai rostiseră sau se mai gândiseră vreodată la el, în cei zece ani scurși de când fusese aleasă din rândul Marelui Divan. Era Suprema Înscăunată – și asta spunea tot. Etola lată pe care o avea pe umeri era brodată în dungi de culorile celor șapte Ajah: Suprema făcea parte din toate și în același timp din nici una. Nu era prea înaltă și nici prea frumoasă – arătoasă ar fi fost o descriere mai bună, dar pe chipul său se vedea tăria care fusese acolo dintotdeauna, încă dinainte de alegerea sa, tăria unei fete care izbutise să supraviețuiască pe străzile din Maule, districtul în care se afla portul din Tear, iar privirea sa limpede și albastră îi făcuse pe mulți regi și regine, și chiar pe Maestrul Căpitan al Copiilor Luminii, să-și plece ochii. În momentul acela, însă, avea o privire obosită, și gura încordată.

— Am chemat vânturile ca să călătorim mai repede pe apele râului Erinin, Fiică, ba chiar am făcut și curenții să ne slujească, răspunse Suprema, cu un glas adânc și trist. Am

văzut potopul pe care l-am provocat în satele înșirate pe malul apei, și numai Lumina știe ce urmări o să aibă isprava noastră asupra vremii. Probabil că nimeni n-o să ne mai iubească după pagubele pe care le-am provocat și recoltele pe care e posibil să le fi distrus cu totul. Și asta numai ca să ajungem aici cât mai repede.

Privirile îi căzură pe cubul de aur, frumos împodobit; ridică brațul pe jumătate, ca și cum ar fi vrut să-l atingă. Totuși, când vorbi din nou, nu se referi la el, ci la cu totul altceva.

— Elaida a venit în Tar Valon, Fiică. A sosit împreună cu Gawyn și Elayne.

Moiraine era conștientă de Leane, care stătea deoparte, tăcută ca întotdeauna în prezența Supremei Înscăunate, dar mereu la pândă, cu urechile ciulite.

— Mă uimește, Maică, răspunse ea cu multă grijă. Nu-i momentul potrivit ca Morgase să rămână fără sfatul unei Aes Sedai.

Morgase era una dintre puținele capete încoronate care recunoșteau pe față că aveau la Curte femeii Aes Sedai care să le ajute să conducă. Aproape peste tot era așa, numai că nu erau mulți cei care o spuneau deschis.

— Elaida a insistat, Fiică, iar Morgase, chiar așa regină cum e, nu poate să-i țină piept și să se opună voinței ei. Oricum, poate că de data asta nici n-a vrut s-o facă. Elayne e înzestrată. Mult mai înzestrată decât cele pe care le-am văzut în ultima vreme. Face deja progrese. Surorile Roșii nu-și mai încap în piele de mândrie. Nu cred că fata gândește ca ele, dar e tânără și n-avem nici o siguranță. Chiar dacă nu reușesc s-o convingă, nici nu prea contează. E posibil ca Elayne să devină cea mai puternică Aes Sedai care s-a văzut într-o mie de ani, iar Ajah care a descoperit-o este cea Roșie. Datorită fetei, au câștigat deja multă influență în Marele Divan.

— Maică, aici, în Fal Dara, sunt două tinere care au sosit împreună cu mine, zise Moiraine. Ambele se trag din Ținutul celor Două Râuri, unde sângele din Manetheren este încă puternic, deși ele nici măcar nu-și mai amintesc că a existat cândva un regat cu numele ăsta. Străvechiul sânge cântă, Maică, iar acolo glasul său este foarte puternic. Egwene, o

fată de la țară, este cel puțin la fel de înzestrată ca Elayne. Am văzut-o pe Domnița-Moștenitoare și știu. Cât despre cealaltă, Nynaeve, ea a fost Meșterea în satul lor, deși e încă foarte tânără. Faptul că femeile din sat au ales-o, chiar și așa, e grăitor. Odată ce va ajunge să stăpânească lucrurile pe care acum le face fără să știe, va deveni una din cele mai puternice femei din Tar Valon. Prin învățătură, va ajunge să ardă ca o vâlvătaie, pe lângă care Elayne și Egwene vor fi numai niște lumânările. Și e cu neputință ca vreuna dintre acestea două să aleagă Roșul. Bărbații le distrează, uneori le scot din sărite, dar le plac cu adevărat. Cu ajutorul lor, o să putem ține piept influenței pe care Ajah Roșie o deține în cadrul Marelui Divan.

Suprema dădu din cap, ca și cum nimic nu avea nici cea mai mică importanță. Moiraine ridică uimită din sprâncene, apoi își dădu seama și-și șterse orice urmă de emoție de pe chip. Acestea erau principalele motive de îngrijorare discutate la întrunirile Divanului: mai întâi că, an după an, se părea că se găseau din ce în ce mai puține fete care puteau fi instruite pentru a conduce Puterea, apoi că acelea care puteau ajunge cu adevărat departe erau încă și mai rare. Faptul că numărul și puterile lor scădeau era și mai rău decât teama acelor care încă dădeau vina pe Aes Sedai pentru Frângerea Lumii, decât ura cu care le priveau Copiii Luminii, chiar și decât lucrăturile Iscoadelor Celui întunecat. Coridoarele din Turnul Alb, odinioară pline de lume, erau aproape pustii. Ceea ce se putea realiza cândva cu ajutorul Puterii, cu mare ușurință, devenise foarte complicat, dacă nu chiar cu neputință de înfăptuit.

— Elaida a mai avut un motiv să vina în Tar Valon, Fiică. Mi-a trimis același mesaj cu șase porumbei ca să fie sigură că ajunge la mine – și cine știe câți alți porumbei a mai trimis înspre altele de prin Tar Valon – apoi a sosit chiar ea. A spus în fața Divanului că tu încerci să tragi sfori cu ajutorul unui tânăr care este *ta'veren*, și încă unul foarte primejdios, despre care ne-a povestit că a trecut prin Caemlyn, iar apoi, când ea a descoperit hanul la care stătuse, a aflat că plecase sau mai bine zis, că tu îl făcuseși dispărut.

— Oamenii de la han ne-au slujit cu credință și cu zel, Maică. Dacă le-a făcut vreun rău..., începu Moiraine, fără să izbutească să-și mai stăpânească asprimea din glas. În spatele ei, Leane se foi. Nimeni nu vorbea pe un asemenea ton cu Suprema Înscăunată, nici măcar un rege așezat pe tronul său.

— Credeam că știi deja, Fiica mea, că Elaida nu face nici un rău nimănui, cu excepția celor pe care-i crede periculoși. Iscoadele Celui Întunecat, sau bieții bărbați cu mințile rătăcite care încearcă să conducă Puterea. Sau cei care amenință lumea din Tar Valon. Dinspre partea ei, toți ceilalți, care nu sunt Aes Sedai, sunt aidoma unor pietre de pe tabla de joc. Din fericire pentru el, hangiul, un anume jupan Gill, dacă-mi aduc bine aminte, pare să aibă o părere foarte bună despre Aes Sedai, așa că a răspuns la toate întrebările ei în chip mulțumitor. Elaida chiar l-a lăudat, deși cel mai mult a vorbit despre tânărul pe care l-ai dus cu tine. Mai periculos decât toți cei de la Artur Aripă-de-Șoim încoace, așa ne-a zis. Știi că, din când în când, are darul Prorocirii, iar cuvintele ei au fost ascultate cu mare atenție de cele din Divan.

Mai mult de dragul lui Leane, Moiraine se strădui să-și îmblânzească tonul cât putea de mult; nu era cine știe ce schimbare, dar măcar făcu tot posibilul.

— Am cu mine trei tineri, Maică, dar nici unul dintre ei nu e rege, și mă îndoiesc profund că îndrăznesc măcar să viseze să unifice lumea sub un singur domnitor. Nimeni n-a mai împărtășit visul lui Artur Aripă-de-Șoim, după Războiul de O Sută de Ani.

— Așa-i, Fiică. Băieți de la țară, așa mi-a spus Seniorul Agelmar. Dar unul dintre ei este *ta'veren*.

Privirile Supremei se îndreptară din nou către cubul de aur șlefuit.

— S-a propus în Divan ca tu să fii trimisă în sihăstrie, să meditezi. Ideea a venit de la una dintre reprezentantele din Ajah Verde, iar celelalte două făceau semne de încuviințare, în timp ce ea vorbea.

Leane scoase o exclamație înăbușită de scârba sau poate de mânie și neputință. Când vorbea Suprema Înscăunată, ea

obișnuia să rămână tăcută, dar de data aceasta Moiraine înțelegea perfect motivul pentru care îndrăznise s-o întrerupă. Ajah Verde fusese aliată cu cea Albastră de o mie de ani; încă din vremea lui Artur Aripă-de-Șoim, avuseseră întotdeauna același păreri.

— Nu vreau să mă apuc de plivit zarzavaturi în cine știe ce sătuc pierdut prin lume, Maică. „Și nici n-am s-o fac, orice-ar spune Marele Divan al Turnului.”

— S-a mai propus și altceva – și tot Verzile au avut ideea: anume ca, pe timpul retragerii tale, să fii dată în grija celor din Ajah Roșie. Reprezentantele Roșii au încercat să pară uimite, dar arătau ca niște cormorani scăpați într-o cămară uitată deschisă, pufni Suprema. Roșiile au pretins că nu prea le vine să ia în grijă pe cineva care nu face parte din Ajah lor, dar au făgăduit să se supună dorinței Divanului.

Fără să vrea, Moiraine se înfioră.

— Așa ceva, Maică, ar fi... foarte neplăcut.

Ar fi fost mai mult decât neplăcut, ceva mult mai rău; surorile Roșii nu se arătau niciodată binevoitoare. Își luă gândul de la asta, lăsând chestiunea pentru mai târziu.

— Maică, nu pot să pricep de unde aceasta înțelege, fie ea și prefăcută, dintre Verzi și Roșii. Credințele lor, atitudinea pe care o au față de bărbați, părerile despre scopul însuși al vieții noastre de Aes Sedai, totul le deosebește. Nu pot nici măcar să discute în liniște – totdeauna ajung la ceartă.

— Lucrurile se mai schimbă, Fiică. Sunt a cincea femeie care a fost aleasă Suprema Înscăunată din rândul Albastrelor. Poate că lumea crede că-i prea mult, sau că modul în care Ajah Albastră vede lucrurile nu mai este potrivit pentru o lume plină de falși Dragoni. Multe lucruri se schimbă, după o mie de ani, continuă Suprema, încruntându-se și vorbind parcă pentru sine. Străvechile ziduri slăbesc, iar străvechile stavile cad la pământ.

Scutură din cap, ca pentru a se trezi din visare, iar glasul îi deveni mai puternic.

— A mai fost o propunere, una care încă pute de la distanță, ca peștele uitat o săptămână la soare. De vreme ce Leane face parte din Ajah Albastră, iar eu, la rândul meu,

provin tot de-acolo, s-a spus că, dacă iau cu mine două Surori Albastre, în această călătorie, am fi patru dintr-o singură Ajah. Mi s-a spus în față, în Divan, de parcă s-ar fi discutat despre repararea canalelor. Două Surori Albe s-au ridicat împotriva mea, și încă două Verzi. Galbenele au tot șopocăit una cu alta, apoi s-au abținut de la vot. Una singură a lipsit, pentru ca surorile tale Anaiya și Maigan să nu mai fie aici, cu noi. S-a spus chiar, și încă pe față, că eu n-ar trebui să părăsesc Turnul Alb.

Moiraine fu și mai tulburată decât atunci când auzise că Ajah Roșie voia să pună mâna pe ea. Din orice Ajah ar fi provenit, Păstrătoarea Cronicilor vorbea numai în numele Supremei, iar Suprema vorbea pentru toate femeile Aes Sedai și toate cele șapte Ajah. Așa fusese dintotdeauna și nimeni nu sugerase vreodată altceva, nici în cele mai negre zile ale Războaielor Troloce, nici măcar când Artur Aripă-de-Șoim le închisese pe toate femeile Aes Sedai care scăpaseră cu viață în Tar Valon, ca într-un coteț. La urma urmei, Suprema Înscăunată era Suprema Înscăunată. Fiecare Aes Sedai era legată prin jurământ să-i dea ascultare. Nimeni nu putea pune la îndoiala ce făcea ea, sau unde hotăra să meargă. Propunerea pe care tocmai o auzise se împotriva unor tradiții și legi vechi de trei mii de ani.

— Cine-ar îndrăzni așa ceva, Maică?

Suprema Înscăunată râse cu amărăciune.

— Mai toți, Fiica mea. În Caemlyn sunt revolte. Marele Alai este chemat să se adune fără ca vreuna dintre noi s-o știe, până ce-am auzit proclamația. Falșii Dragorii apar ca ciupercile după ploaie. Neamurile pier, și din ce în ce mai mulți nobili au intrat în Jocul Caselor, mai mulți decât au fost vreodată, de când Artur Aripă-de-Șoim i-a potolit și i-a pus la locul lor. Iar lucrul cel mai rău este că noi știm, cu toatele, că Cel Întunecat se trezește. Arată-mi și mie o Soră care nu crede că Turnul Alb începe să scape situația de sub control, iar dacă nu e din Ajah Brună înseamnă că e moartă și îngropată. S-ar prea putea ca nici una dintre noi să nu mai aibă prea mult răgaz, Fiică. Uneori, mi se pare că simt cum se scurg clipele.

— Așa cum spui, Maică, lucrurile se schimbă. Dar primejdiile din afară Zidurilor Strălucitoare sunt mai mari decât cele dinăuntru.

O lungă vreme, Suprema tăcu, privind-o în ochi pe Moiraine, apoi încuviință din cap, cu mișcări lente.

— Leane, lasă-ne singure. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Fiica mea Moiraine.

Leane șovăi doar o clipă, înainte să răspundă:

— Cum ți-e voia, Maică.

Moiraine își dădu limpede seama că era uimită. Suprema nu prea acorda audiențe fără prezența Păstrătoarei, mai ales când era vorba de o soră pe care avea motive s-o pedepsească.

Ușa se deschise, apoi se închise în urma lui Leane. Nu încăpea nici o îndoială că ea nu avea să sufle o vorbă în anticameră despre ceea ce se petrecuse înăuntru, dar vestea că Moiraine rămăsese singură cu Suprema avea să se răspândească printre femeile Aes Sedai din Fal Dara cu iuțeala vântului, iar apoi aveau să înceapă speculațiile.

De îndată ce ușa se închise, Suprema se ridică, iar Moiraine simți o furnicătură pe piele, vreme de-o clipă, în timp ce cealaltă conducea Puterea. În acel moment, Suprema Însăunată părea învăluită de un nimb de lumină scânteietoare.

— Nu știu dacă vreuna dintre cele de-aici cunoaște șmecherii ca acelea ale tale din tinerețe, spuse Suprema, atingând ușor, cu un deget, piatra albastră de pe fruntea lui Moiraine, dar multe dintre noi putem recurge la anumite lucruri pe care ni le amintim din vremurile trecute. Oricum ar fi, de-acum nimeni nu mai poate auzi ce vorbim.

Dintr-odată, ea o îmbrățișă pe Moiraine, strângând-o în brațe cu căldură, ca pe o veche prietenă. Moiraine o strânse și ea, la fel de puternic.

— Tu, Moiraine, ești singura împreună cu care îmi mai pot aminti cine eram pe vremuri. Până și Leane e la fel ca toate celelalte – se comportă întotdeauna ca și cum etola și toiagul fac parte din însăși făptura ei, chiar și atunci când rămânem singure, ca și cum nu și-ar mai aminti ce ne mai hlizeam

împreună când eram novice. Uneori îmi doresc ca tu și cu mine să fim tot novice, și acum, să mai fim încă îndeajuns de nevinovate pentru a vedea totul ca o poveste de-a Menestrelilor, devenită aieveya, pentru a crede că o să ne găsim și bărbați – musai prinți, chipeși, puternici și blânzi..., ți-aduci aminte? – care să poată îndura să trăiască împreună cu o femeie cu puteri de Aes Sedai. Pentru a mai visa la sfârșitul fericit al poveștii Menestrelului, la un trai obișnuit, precum cel al altor femei, numai cu ceva mai multe înzestrări.

— Suntem Aes Sedai, Siuan. Avem o datorie. Chiar dacă tu și cu mine nu ne-am fi născut cu talentul de a conduce Puterea, crezi că ai putea renunța la toate astea pentru o casă și un soț, fie el și prinț? Eu nu cred. Țasta-i un vis pentru o gospodină dintr-un sat de țară. Nici măcar Verzile nu merg atât de departe.

Suprema se trase cu un pas înapoi.

— Nu, n-aș renunța. De cele mai multe ori, asta cred. Dar au fost și momente în care m-am gândit cu invidie la gospodinele din sate. În clipa asta, de exemplu, aproape că-mi vine s-o spun. Moiraine, ascultă... Dacă află cineva ce plănuim noi, fie și Leane, o să fim amândouă Ferecate. Și pe bună dreptate, aș zice.

CAPITOLUL 5

Umbra din Shienar

Ferecate. Cuvântul păru să se întrupeze, plutind în văzduh înaintea ochilor lor. Despre bărbații care puteau conduce Puterea, și care trebuiau opriți înainte ca nebunia să-i îmboldească să distrugă totul în jurul lor, se spunea că erau domoliți; în schimb, femeile Aes Sedai erau Ferecate – împiedicate să mai dirijeze curgerea Puterii. Ele își păstrau capacitatea de a simți *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, dar nu mai reușeau să-l atingă. Rămâneau cu amintirea a ceva ce dispăruse pentru totdeauna. Un asemenea lucru se petrecuse de atât de puține ori, încât fiecărei novice i se cerea să învețe pe dinafară numele tuturor femeilor Aes Sedai care fuseseră Ferecate, în timpul scurs de la Frângerea Lumii, precum și crimele de care acestea se făcuseră vinovate. Nimeni nu se putea gândi la așa ceva fără să se înfioare. Femeile Ferecate o duceau la fel de rău ca și bărbații domoliți.

Moiraine fusese conștientă de primejdie chiar de la bun început, și știuse că era de neocolit. Dar asta nu însemna și că i-ar fi făcut vreo plăcere să se gândească la așa ceva. Ochii i se îngustară și numai strălucirea lor îi dădea la iveală mânia și îngrijorarea.

— Leane ar fi gata să te urmeze până pe culmile din Shayol Ghul, Siuan, și să coboare cu tine în Puțul Osânelor. Doar nu crezi că te-ar putea trăda.

— Nu. Dar, mă întreb... oare asta ar fi pentru ea o trădare? dacă demaști un trădător, se poate numi trădare? Nu te-ai gândit niciodată la asta?

— Niciodată. Siuan, noi facem ceea ce trebuie făcut. Știm asta, amândouă, de aproape douăzeci de ani. Roata țese după cum îi este voia, iar tu și cu mine am fost alese pentru a face lucrurile să se împlinească. Pânza însăși ne-a ales. Profetiile pomenesc de noi, iar ele trebuie să se adeverească.

Trebuie!

— Profețiile trebuie să se adeverească. Am fost învățate că așa se va-ntâmpla, că așa trebuie să se întâmple, și totuși asta reprezintă o trădare a tuturor celorlalte învățături pe care le-am primit. Ba chiar a însăși esenței ființei noastre de Aes Sedai – ar spune unii.

Frecându-și brațele, Suprema Încăunată se duse să arunce o privire prin deschizăturile înguste din zid, către gradina aflată dedesubt. Atinse perdelele.

— Aici, în încăperile femeilor, se atârnă draperii la ferestre pentru a face locurile mai plăcute, și se plantează grădini minunate, dar asta nu ascunde faptul că întreaga fortăreață este zidită pentru luptă, moarte și crimă, continuă ea, pe același ton gânditor. De la Frângerea Lumii încoace, s-a întâmplat numai de două ori ca Supremei Încăunate să i se ia etola și toiagul.

— Prima dată cu Tetsuan, care a trădat Manetheren, fiind invidioasă pe puterile lui Elisande, iar a doua oară cu Bonwhin, care a încercat să-l facă pe Artur Aripă-de-Șoim să danseze ca o marionetă, pentru a stăpâni lumea, și astfel aproape că a distrus Tar Valon.

Suprema cercetă mai departe gradina.

— Ambele au fost Roșii, și ambele au fost înlocuite de o femeie aleasă din rândul Albastrelor. De-asta nu a mai existat nici o Supremă din rândul celor din Ajah Roșie, de la Bonwhin încoace, și tot din pricina asta Roșiile ar profita de orice prilej pentru a da jos pe oricine care a făcut parte dintre Albastre. Două motive care se împletesc. Nu vreau să devin a treia femeie care pierde etola și toiagul, Moiraine. În ceea ce te privește, tu ai fi Ferecată și azvârlită dincolo de Zidurile Strălucitoare.

— Nu cred că Elaida m-ar lăsa să scap atât de ușor, spuse Moiraine, privind fix spatele prietenei sale. „Pe Lumină, ce-o fi cu ea? N-am mai văzut-o niciodată așa. Unde i-o fi tăria și văpaia din suflet?” Dar, Siuan, n-o să se-ajungă la așa ceva.

Cealaltă continuă, de parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Soarta mea, însă, ar fi alta. Chiar și după ce-a fost Ferecată, o Supremă care-a fost dată jos nu poate fi lăsată în

libertate: ar putea deveni o martiră, iar dușmanii s-ar putea aduna în jurul ei. Tetsuan și Bonwhin au rămas în Turnul Alb, ca slujnice la bucătărie, un exemplu de ceea ce li se poate întâmpla celor mari și tari. Nimeni nu se poate pune în slujba unei femei care trebuie să frece podelele și oalele cât e ziua de lungă. Îi poate plânge de milă, dar nu i se poate alătura.

Cu priviri înflăcărate, Moiraine se aplecă peste masă, sprijinindu-se în pumni:

— Siuan, uită-te la mine! Uită-te în ochii mei! Vrei să spui că ai de gând să renunți, după atâția ani și după tot ce am înfăptuit? Să renunți, să nu-ți mai pese de soarta lumii? Și asta numai de teama că vei fi cândva bătută cu varga pentru că nu ai curățat îndeajuns de bine oalele?

Aceste ultime cuvinte le rosti pe un ton într-atât de disprețuitor încât, spre marea ei ușurare, cealaltă se întoarse s-o privească în ochi. Tăria sufletească pe care se bazuia era încă acolo; deși încordarea amenința s-o copleșească, încă mai licărea. Ochii albaștri și limpezi ardeau de furie, la fel de aprig ca și cei ai lui Moiraine.

— Mi-aduc aminte care dintre noi scheuna mai tare, pe când eram novice și ne alegeam cu câte-o bătaie cu varga. Viața ta din Cairhien, Moiraine, a fost ușoară. Nu ca a mea, care am trudit pe o barcă de pescari, începu Siuan, lovind, dintr-odată, cu palma în masă, cu un zgomot puternic. Nu, n-am de gând să renunț, dar nici n-am de gând să stau degeaba și să văd cum totul îmi scapă printre degete, fără să pot face nimic! Cele mai multe dintre necazurile pe care mi le face Consiliul sunt din pricina ta. Până și Verzile se întreabă de ce nu te-am chemat până acum înapoi în Turn, ca să-ți bag puțin mințile în cap. Jumătate dintre surorile care-au venit cu mine sunt de părere că ar trebui să te dau pe mâna Roșiilor, iar dacă se ajunge la asta, chiar că ai să-ți dorești să fii din nou novice, și să nu ți se poată întâmpla ceva mai rău decât o bătăiță cu varga. Of, pe Lumină! dacă vreuna dintre ele își amintește cât de prietene eram în vremea uceniei noastre, o să ajung și eu tot acolo, alături de tine. Moiraine, aveam un plan! Un plan! Să-l găsim pe băiat și să-l aducem în Tar Valon, unde-l puteam ascunde, având grijă de el și călăuzindu-l. De

când ai plecat din Turn, am primit numai două mesaje de la tine! Două! Mă simt de parc-aș încerca să traversez Degetele Dragonului cu barca, noaptea. Mai întâi mi-ai scris că te pregăteai să pătrunzi în Ținutul celor Două Râuri și să mergi în satul ala, cum îi zice, Emond's Field. Nu mai e mult, m-am gândit eu. L-a găsit, și în curând o să-l aibă în puterea ei. Apoi mi-ai trimis vorbă din Caemlyn cum că te îndrepti spre Shienar, spre Fal Dara, și nu spre Tar Valon. Fal Dara, unde Mana Pustiitoare este atât de aproape, unde trolocii și Myrddraalii dau năvală aproape în fiecare zi. Am plănuț și am cercetat vreme de aproape douăzeci de ani, iar acum... mai că nu-i arunci în fața Celui Întunecat toate planurile noastre. Ai înnebunit?

Văzând că reușise s-o trezească pe cealaltă la viață, Moiraine își reluă aparența de calm. Vorbi liniștită, dar și foarte sigură pe ea:

— Pânzei nu-i pasă de intențiile oamenilor, Siuan. Cu toate planurile pe care le-am făurit, am uitat cu cine aveam de-a face. *Ta'veren*. Elaida greșește, să știi. Artur Paendrag Tanreall nu a fost nici pe departe un *ta'veren* atât de puternic. Roata va țese Pânza în jurul acestui tânăr numai după cum îi este voia, orice intenții am avea noi.

Expresia de mânie de pe fața Supremei dispăru, fiind înlocuită de una de stupeoare.

— Și ce vrei să spui? Că am putea să renunțăm cu totul? Vrei să-mi propui acum să ne dăm la o parte și să lăsăm lumea să ardă?

— Nu Siuan. În nici un caz nu ne putem da la o parte. „Și totuși, Siuan, lumea va arde. Orice-am face noi, până la urmă se va întâmpla. Însă tu niciodată n-ai înțeles asta.” Numai că, de-acum înainte, să nu mai uităm că planurile noastre sunt fragile. Suntem chiar mai puțin stăpâne pe situație decât am crezut. Poate că putem trage câteva sfori, dar nu mai mult de-atât. Vânturile sorții au început să bată, Siuan, iar noi trebuie să ne lăsăm în voia lor.

Suprema se înfioră, de parcă simțea pe ceafă adierile de gheață de care pomenise Moiraine. Palmele ei se îndreptară către cubul de aur masiv; degetele îndesate și pricepute

găsiră fără greș anumite puncte din complicatul model. Capacul, iscusit făurit, se dădu pe spate, scoțând la iveală un corn de vânătoare răsucit, auriu, cuibărit într-un lăcaș pe potriva lui. Femeia ridică instrumentul și pipai cu degetele inscripția argintie, continuă, în Limba Veche, care înconjura gura rotundă a cornului.

— „Mormântul nu-mi stinge chemarea”, traduse ea, cu un glas atât de slab de parcă vorbea numai pentru sine. Cornul lui Vaiere, făurit pentru a-i ridica din mormânt pe toți eroii morți. Iar profețiile spun că el trebuie găsit la vreme, pentru Ultima Bătălie.

Cu o mișcare bruscă, puse Cornul la loc în cufăr și închise capacul de parcă nu mai putea îndura să-l privească.

— Agelmar mi l-a adus imediat după terminarea ceremoniei de primire. Mi-a spus că, știindu-l acolo, îi era frică să mai intre în propriul său tezaur – ispita era prea mare. Se simțea tentat să sune el însuși din Corn, și să conducă oastea care i-ar fi răspuns către miazănoapte, străbătând ținuturile pustiite de Mană, pentru a șterge Shayol Ghul de pe fața pământului și a provoca sfârșitul Celui Întunecat. Ardea în extazul gloriei, și tocmai asta, din câte mi-a spus, l-a făcut să-și dea seama că nu el era cel merit, că nu avea cum să fie. Era nerăbdător să scape de Corn, și totuși încă îl mai dorea.

Moiraine încuviință. Agelmar cunoștea Profeția Cornului, la fel ca mulți dintre cei care luptau împotriva Celui Întunecat:

— „Fie ca acela care mă face să răsun să nu se gândească la glorie, ci numai la mântuire.”

— Mântuire, râse amar Suprema Însăunată. După privirea lui Agelmar, se vedea că nu era nici măcar el sigur dacă aducea mântuirea sau nu cumva se ferea de a-și ști propriul suflet osândit. Un lucru era, însă, sigur: că trebuia să scape de Corn, cât mai repede, înainte să-l distrugă. A încercat să păstreze taina, dar mi-a spus că prin fortăreață au și început să circule zvonuri. Eu, una, nu mă simt ispitită, și totuși parcă mi se face pielea de găină. Mi-e teamă că Seniorul va trebui să-l ducă înapoi în tezaur, până când plecam. N-aș putea să dorm cu așa ceva lângă mine, nici măcar în încăperea de-alături, continuă ea, apăsându-și cu degetele

fruntea încrețită de gânduri și oftând. Cornul nu trebuia să apară decât cu foarte puțină vreme înainte de Ultima Bătălie. Să fie cu puțință așa ceva? Am crezut, am sperat, că vom avea mai mult timp.

— Ciclul Karaethon.

— Da, Moiraine. Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Am trăit la fel de multă vreme ca și tine cu Profețiile Dragonului, răspunse Suprema, clătînând din cap. De la Frângere încoace, nu a existat niciodată mai mult de un fals Dragon într-o generație, iar acum avem trei, care bântuie prin lume; în ultimii doi ani au mai fost alți trei. Pânza are nevoie de Dragon, pentru că totul se țese către Ultima Bătălie. Câteodată sunt cuprinsă de îndoieli, Moiraine.

Căzu pe gânduri, de parcă se tot frământa în sinea ei, și continuă pe același ton:

— Și dacă, până la urma, Logain era cel adevărat? Putea conduce Puterea, înainte ca Roșiile să-l aducă în Turnul Alb, și să-l domolim. La fel și Mazrim Taim, cel din Saldaea. Dacă-i el? Câteva Surori au ajuns deja acolo; poate că l-au și prins. Și dacă noi am greșit, cumva, chiar de la început? Ce-o să se întâmple dacă Dragonul Renăscut este domolit, iar Ultima Bătălie nici nu a început încă? Până și profețiile pot greși, dacă omul despre care vorbesc este ucis sau domolit. Iar atunci ar trebui ca noi să-l înfruntăm pe Cel Întunecat fără nici un mijloc de apărare.

— Siuan, nici unul dintre cei doi nu are importanță. Pânza nu cere, pur și simplu, să existe un Dragon oarecare, ci îl vrea pe cel adevărat. Până ce el se va dezvălui, Pânza va continua să aducă la lumină falși Dragoni – apoi, însă, totul va înceta. Dacă Logain ar fi fost cel adevărat, nu ar mai fi existat alții după el.

— „...Pentru că venirea lui va fi precum revărsatul zorilor, iar el, odată sosit, va frânge iarăși lumea și o va făuri la loc.” Deci, avem de ales: fie luptăm fără nici un mijloc de apărare, fie ne bizuim pe cel care ne va asupri pe toate. Lumina să ne ajute..., spuse Suprema, înfiorându-se din tot trupul, ca pentru a face uitate vorbele pe care tocmai le rostise, cu chipul încordat, de parcă se pregătea să primească o lovitură.

Moiraine, fața de mine nu te poți ascunde, așa cum faci de obicei cu alții. Mai ai ceva să-mi spui, și simt că nu e de bine.

Drept răspuns, Moiraine își desprinsese punga de piele de la cingătoare și răsturnă tot conținutul pe masă. Părea să nu fie mare lucru – doar o grămăjoară de cioburi de ceramică, pictate viu, în alb și negru. Curioasă, Suprema Înscăunată pipai unul dintre ele și rămase cu răsuflarea tăiată.

— *Cuendillar...*

— Inimă-de-piatră, încuviință Moiraine.

Odată cu Frângerea Lumii, oamenii pierduseră tainicul meșteșug al unor asemenea obiecte, dar cele deja făurite din *cuendillar* scăpaseră nevătămate din marea răsturnare. Până și cele cufundate în măruntaiele pământului, sau în adâncul mării, rămăseseră neatinse – chiar fără să le vadă, cele doua femei știau că nu putea fi altminteri. Nici o putere din cele cunoscute nu putea sfărâma un obiect din *cuendillar*, odată desăvârșit. Lovit cu ajutorul Unicei Puteri, acesta devenea încă și mai tare. Cu toate astea, sub ochii lor se găsea ceva care, într-un chip sau altul, fusese sfărâmat.

În mare grabă, Suprema Înscăunată puse bucățile la locul lor, una lângă alta, alcătuiind un disc, cam cât palma unui bărbat, pe jumătate negru ca smoala, pe jumătate alb strălucitor, ca neaua. Cele două culori se uneau printr-o linie curbă, pe care scurgerea timpului nu o afectase. Era străvechiul simbol Aes Sedai, de dinainte ca lumea să se frângă, din vremea în care bărbații și femeile conduceau împreună Puterea. Acum, însă, fiecare jumătate purta alt nume: una era Flacăra din Tar Valon, iar cealaltă era scrijelită pe uși, pentru a-i însemna pe cei din casă cu pecetea stricăciunii – Colțul Dragonului. În Turnul Alb existau însemnări despre toate obiectele făurite din inimă-de-piatră, oricât de vechi; șapte dintre ele erau cunoscute de fiecare. Siuan Sanche rămase cu privirea ațintită asupra bucăților, de parcă s-ar fi trezit în toiul nopții cu un șarpe veninos pe pernă.

— Una din pecetile temniței Celui Întunecat, spuse ea, în cele din urmă, aproape fără voce.

Căci tocmai aceasta ar fi trebuit să fie misiunea Supremei Înscăunate: să vegheze asupra celor șapte peceti. Dar exista

o taină, pe care oamenii de rând, chiar dacă se gândeau vreodată, nu avuseseră cum s-o afle: din vremea Războaielor Troloce, nici o Supremă nu mai știuse unde se aflau pecetele.

— Știm că Cel Întunecat se trezește, Siuan. Știm că temnița lui nu poate rămâne pentru vecie ferecată. Meșteșugul omului nu poate să fie asemenea celor făurite de Creator. Știm că el a izbutit să atingă iarăși lumea, chiar dacă, slavă Luminii, nu a lăsat urme adânci. Iscoadele Întunericului se înmulțesc. Păcatele de-acum, de zi cu zi, sunt cu mult mai grele decât ceea ce, cu zece ani în urmă, înfieram drept ticăloșie.

— Dacă, deja, pecetele se sfărâmă... s-ar putea să nu mai avem nici un răgaz.

— Mai e puțin. Dar, cine știe, poate că puținul acela o să ne fie îndeajuns. N-avem de ales: va trebui să facem să fie așa.

Suprema atinse pecetea sfărâmată și spuse, cu un glas sugrumat, de parcă se silea din toate puterile să vorbească:

— Știi ceva? L-am văzut și eu pe băiat, în curte, în timpul ceremoniei de primire. Am și eu un har – îi recunosc pe *ta'veren*. În zilele noastre e un lucru foarte rar întâlnit. *Ta'veren* sunt mai mulți – cele care-i recunosc, însă, foarte puține la număr. Și nici nu mi-e cine știe ce de ajutor. E înalt, tânăr, destul de chipeș, dar nu foarte deosebit de oamenii de rând, rosti ea, apoi se opri o clipă pentru a-și trage răsuflarea. Însă, Moiraine, în ochii mei el dogorea ca soarele. În viața mea nu mi-a fost de prea multe ori frică, dar la vederea lui m-am înfiorat până în vârful unghiilor, îmi venea să mă trântesc la pământ, să urlu. De-abia mai puteam vorbi. Am rostit numai câteva vorbe, iar Agelmar a crezut că eram supărată din pricina lui. Tânărul ăsta... el e cel pe care-l căutăm de douăzeci de ani.

Simțind în glasul Supremei o umbră de îndoială, Moiraine îi răspunse:

— Da, este.

— Ești sigură? Spune-mi, poate?... Poate să conducă Puterea?

Întrebarea o costa foarte mult, iar Moiraine se simți, la

rândul său, încordată; avea un nod în stomac, și inima strânsă într-un fior de gheață. Cu toate acestea, izbuti să-și păstreze calmul.

— Da, poate.

Nici o Aes Sedai nu se putea gândi la bărbații care conduceau Puterea fără o strângere de inimă. De unii ca aceștia se temea toată lumea. „Iar eu sunt pe cale să-i dau drumul printre ceilalți.”

— Rand al'Thor este Dragonul Renăscut. Cândva, toată lumea îl va vedea.

Suprema se cutremură.

— Rand al'Thor. Nu pare un nume sortit să inspire groază și să pârjolească lumea, începu ea, apoi se înfioră din nou și-și frecă brațele cu mișcări scurte; în ochi, însă, i se aprinsese o scânteie aprigă. Dacă el este cel pe care-l așteptam, atunci s-ar prea putea să mai avem încă vreme. Dar oare este în siguranță aici? Am două Roșii cu mine, și nu mai pot fi sigură nici măcar de părerile Verzilor și Galbenelor. Arde-m-ar, nu mai pot fi sigură de nici una dintre ele, când vine vorba despre așa ceva. Până și Verin sau Serafelle s-ar năpusti asupra lui, ca asupra unei năpârci strecurate în încăperile pruncilor.

— Deocamdată, este în siguranță.

Suprema tăcu, așteptând ca Moiraine să continue. Liniștea se prelungi, până ce deveni limpede că nu avea să mai vină nici un răspuns. În cele din urmă, Suprema spuse:

— Ziceai că vechile noastre planuri nu ne mai sunt de folos. Acum ce propui?

— L-am făcut pe Rand să creadă că nu-mi mai pasă de soarta lui, că dinspre partea mea, poate pleca unde vede cu ochii, spuse Moiraine, ridicând brațele atunci când o văzu pe Supremă dând să-i răspundă. Siuan, nu aveam de ales. Rand al'Thor a fost crescut în Ținutul celor Două Râuri, acolo unde neînduplecatul sânge al celor din Manetheren curge prin venele tuturor; iar, pe lângă al celorlalți, al lui este ca stânca față de lutul moale. Dacă ne purtăm cu asprime față de el, o s-o ia la goana, oriunde, numai acolo unde dorim noi - nu.

— Atunci o să-l tratăm ca pe un prunc de-abia născut.

Dacă tu crezi că-i nevoie, o să-l înfășăm și o să-i alintăm degețelele de la picioare. Și cu asta, ce obținem?

— Prietenii lui, Matrim Cauthon și Perrin Aybara, sunt gata să vadă lumea, înainte de a se pierde la loc în Ținutul celor Două Râuri. Cu toate că s-ar putea să nu mai aibă cum; și ei sunt *ta'veren*, chiar dacă influența lor e mai restrânsă. Am să-i determin să ducă în Illian Cornul lui Vaiere, răspunse Moiraine, apoi șovăi, încruntându-se. Cu Mat... e o problemă. Poartă cu el un pumnal luat din Shadar Logoth.

— Din Shadar Logoth! Pe Lumină, ce ți-a trebuit să-i lași să se apropie de locul ăla? Fiecare piatră din oraș e pângărită. Orice-ai lua cu tine, fie și o fărâmă de stânca, este o mare primejdie. Lumina să ne-ajute, dacă Mordeth l-a atins pe băiatul ăsta..., continuă Suprema, cu glasul gătit, ...dacă s-a întâmplat așa ceva, lumea-i deja osândită.

— Dar nu s-a-ntâmplat, Siuan. Știi bine că noi facem ceea ce facem pentru că n-avem de ales, și tot așa a fost și-atunci. Am avut grijă ca Mat să nu-i îmbolnăvească și pe alții, însă a trecut prea multă vreme până să află ce se petrecea. N-am putut reteza firele care-l leagă de pumnal. Credeam că, pentru a-l vindeca de tot, trebuia să-l duc în Tar Valon, dar acum se poate face totul aici. Sunt îndeajuns de multe surori de față. Nu trebuie decât să găsești câteva în care să ai încredere că să nu le vadă Iscoadele Celui Întunecat acolo unde nu-i cazul. Pe lângă tine și mine, folosindu-ne și de *angreal*, ar mai fi nevoie de încă două.

— Una poate fi Leane, și cred că mai pot găsi încă una, spuse Suprema Înscăunată, apoi rânji ironic. Că veni vorba, Moiraine, Consiliul vrea *angrealul* înapoi. Nu ne-au mai rămas foarte multe, iar tu, de-acum, ești considerată... primejdioasă.

Moiraine își strâmbă colțurile buzelor, dar în priviri nu i se citi nici o umbră de zâmbet.

— Și încă nu s-a terminat. Părerea lor despre mine se va înrăutăți. Mat o să ardă de nerăbdare să intre în legendă, jucând un rol atât de însemnat în povestea Cornului, iar Perrin n-ar trebui să fie prea greu de convins. Ba chiar are nevoie de ceva care să-i abată gândurile de la propriile sale necazuri. Cât despre Rand, el știe ce i s-a-ntâmplat - măcar în parte;

măcar puțin – și, firește, gândul îl înspăimântă. Vrea să plece undeva, de unul singur, unde să nu poată face rău nimănui. Spune sus și tare că nu va mai folosi niciodată Puterea, dar se teme că nu va reuși să facă asta.

— Și are dreptate. E mai ușor să renunți la apa care-ți alină setea.

— Chiar așa. Mai mult, vrea să scape de Aes Sedai, grai Moiraine, zâmbind slab, fără nici o bucurie. Dacă i se oferă prilejul de a pleca, fără Aes Sedai, și de a mai rămâne ceva timp alături de prietenii săi, probabil că se va arata la fel de nerăbdător ca Mat.

— Fără Aes Sedai? Cum așa? E limpede că tu trebuie să rămâi cu el. Moiraine, nu-l putem pierde tocmai acum.

— Nu pot să plec cu el. „E cale lungă din Fal Dara în Illian, dar, pe de altă parte, el a străbătut deja un drum la fel de lung.” O vreme, trebuie să-i dăm drumul din laț. N-avem de ales. Toate veșmintele lor vechi le-am ars. Deja au fost prea multe prilejuri în care vreo bucată din ele să cadă în mâinile dușmanilor. Și pe ei am să-i curăț din cap până-n picioare, înainte să plece; nici n-au să-și dea seama ce le-am făcut. Așa, nimeni nu se va putea ține după ei. Mai rămâne o singură primejdie, dar aceea se află aici, în fortăreață, bine ferecată.

Suprema, care tocmai dădea să-și încline capul în semn de aprobare, o privi întrebător, însă Moiraine continuă:

— Am să le fac drumul cât mai sigur cu putință, Siuan. Și mai târziu, în Illian, când Rand va avea nevoie de mine, voi fi acolo. Voi avea grija ca el să fie cel care aduce Cornul în fața celor nouă Sfetnici și a Adunării. Am să mă ocup de toate cele în Illian și, ține minte, oamenii de-acolo l-ar urma și pe Dragon, și pe Ba'alzamon însuși, dacă le-ar ieși în față purtând Cornul lui Vaiere. La fel ar face și cei mai mulți dintre cei adunați să pornească în marea căutare. Adevăratul Dragon Renăscut nu va mai avea nevoie să-și adune alaiul, înainte ca alte neamuri să pornească împotriva lui. Va avea, de la bun început, un popor credincios și o oștire care să-l sprijine.

Suprema se lăsă din nou în jilt, dar se aplecă imediat

înainte. Părea sfâșiată între oboseală și nădejde.

— Și crezi că va ajunge să se dea pe față? Dacă-i e teamă... și, Moiraine, eu nu zic că n-are de ce să-i fie, pe Lumină ...numai că bărbații care se dau drept Dragon chiar își doresc puterea. Și dacă el nu-i așa...

— Pot să-l fac să fie proclamat, cu sau fără voia lui. Și chiar dacă, cine știe cum, nu izbutesc eu însămi, Pânza va face-n așa fel încât el să fie recunoscut, într-un fel sau altul. Nu uita, Siuan, că avem de-a face cu un *ta'veren*. Nu-și poate stăpâni soarta, așa cum nici fitilul nu stăpânește flacăra.

Suprema oftă.

— E primejdios, Moiraine. Primejdios. Dar, îmi aduc aminte ce-mi tot spunea taică-meu: „Fato, dacă nu riști, n-o să faci nici un bănuț la viața ta.” Șezi, trebuie să ne sfătuim; o să ne ia ceva timp. Trimit după brânză și vin.

— Nu, am stat și-așa prea multă vreme închise împreună aici, se opuse Moiraine clătinând din cap. Dacă a încercat cineva să tragă cu urechea, și a dat de Stavila ta, probabil că a început deja să se frământa. Nu merită să riscăm. Putem aranja încă o întâlnire pentru mâine. „Și pe lângă asta, prietenă scumpă, nu-ți pot spune chiar totul, și nu pot risca să-ți dau de înțeleas că-ți ascund ceva.”

— Da, cred că ai dreptate. Atunci rămâne pe mâine – dar dimineață, devreme. Am multe de aflat de la tine.

— Dimineață, încuviință Moiraine, în timp ce Suprema se ridica, spre a o mai îmbrățișa o dată. De dimineață am să-ți spun tot ce trebuie să știi.

Apoi ieși în anticameră, iar Leane îi aruncă o privire cercetătoare și se repezi în încăperea Supremei. Moiraine încercă să-și ia o înfățișare posomorâtă și vinovată, ca și cum tocmai avusese parte de una din dojenile pentru care Suprema era renumită și temută (cele mai multe dintre surori, oricât ar fi fost de tari, plecau cu ochii mari și cu genunchii moi după un asemenea episod), însă asta nu-i prea stătea în fire. Părea mai degrabă furioasă, ceea ce, la urma urmei, era la fel de bine. Nu le prea băgă în seamă pe celelalte femei din încăpere; i se păru că unele plecaseră, iar altele se întorseseră, în timpul scurs de la sosirea ei, dar nu le aruncă

decât o privire scurtă. Se făcuse târziu, și mai avea multe de făcut până a doua zi dimineață. Mai avea multă treabă, până să-i vorbească din nou Supremei Însăunate pe tronul de Amyrlin.

luțind pasul, pătrunse mai adânc în fortăreață.

Dacă ar fi avut cine să-l privească, așa, sub razele lunii aflate în creștere, șirul de călăreți care străbătea Tarabonul, la vreme de noapte, în clinchet de căpestre, ar fi fost o priveliște impresionantă. Erau, cu totul, două mii de Copii ai Luminii, călare pe cai mândri, cu tunici și mantii albe, cu armuri sclipitoare, urmați de alaiul de căruțe cu provizii, de potcovari și de grăjdarii care conduceau de căpestre caii de schimb. Erau și sate, pierdute prin acel ținut slab împădurit, dar ei se ținuseră departe de drumurile bătute și chiar și de potecile folosite de fermieri. Plecaseră să se-ntâlnească cu... cineva... într-un cătun pierdut pe lângă hotarul de miazănoapte al ținutului, la marginea Șesului Almoth.

Călărind în fruntea oamenilor săi, Geofram Bomhald se întreba ce-o fi însemnat asta. Își amintea foarte bine discuția cu Pedron Niall, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii, din Amador, dar nu izbutise să afle prea multe din ceea ce se rostise.

— Suntem singuri, Geofram, spusese bărbatul încăruntit, cu glasul lui slab și răgușit din pricina vârstei. Mi-aduc aminte de clipa în care-ai depus jurământul în fața mea, acum vreo... cât să fie... vreo treizeci și șase de ani.

— Senior Căpitan Comandant, răspunsese Bomhald, îndreptându-și umerii, mi-e îngăduit să întreb de ce am fost rechemat din Caemlyn, cu atâta grabă? Nu mai trebuia mult pentru ca Morgase să cadă. Un imbold, atât. Exista Case în Andor care privesc la fel ca noi legăturile dintre tron și Tar Valon, și unele dintre ele erau gata să pretindă domnia. L-am lăsat în locul meu pe Eamon Valda, numai că el părea hotărât să plece pe urmele Domniței-Moștenitoare până în Tar Valon. Nu m-ar mira să aflu că s-a gândit s-o răpească pe copila sau chiar să atace orașul.

Mai mult, cu puțină vreme înainte ca Bomhald să fie rechemat, fiul său, Dain, i se alăturase. Dain era plin de zel. Câteodată, prea plin de zel, îndeajuns de pătimăș pentru a se lăsa fermecat de planurile lui Valda.

— Valda pășește pe calea Luminii, Geofram. Tu, însă, ești cel mai bun comandant de soldați dintre Copii. Ai să strângi o legiune, cei mai destoinici oameni pe care-i găsești, și ai să-i duci în Tarabon, ferindu-te de orice ochi și de orice gură care poate să se deschidă și să spună ce-a văzut. Dacă ochii zăresc ceva, gura trebuie făcută să tacă.

Bomhald șovăise. Cincizeci sau chiar o sută de Copii puteau străbate orice hotar fără să provoace uimire sau fără ca vreunul să înceapă să pună întrebări, dar o legiune...

— S-a pornit vreun război, Seniore Căpitan Comandant? Pe străzi se tot vorbește. În general, sunt doar zvonuri de tot felul despre întoarcerea armatelor lui Artur Aripă-de-Șoim.

Bătrânul nu-i răspunsese.

— Regele...

— Regele nu dă porunci Copiilor Luminii, Senior Căpitan Bomhald, venise răspunsul și, pentru prima oară, în glasul Comandantului se simțise asprimea. Eu însă da. Regele să facă bine să rămână în palatul sau și să se îndeletnicească cu ce știe el mai bine. Sa trândăvească. Vei porni spre un sătuc numit Alcruna, unde te vei întâlni cu cineva care-ți va da ultimele porunci. Ai grijă ca legiunea să fie adunată în cel mult trei zile. Hai, Geofram, la treabă. Ai multe de făcut.

Bomhald se încruntase.

— Iertare, Seniore Căpitan Comandant, dar cu cine mă voi întâlni acolo? De ce să riscam izbucnirea unui război între noi și Tarabon?

— O să ți se spună ceea ce trebuie să știi după ce ajungi în Alcruna, îi răspunsese Niall, părând, dintr-odată, și mai bătrân decât era, aranjându-și distrat tunică albă, cu uriașul soare brodat pe piept, însemnul auriu al Copiilor. N-ai de unde să știi, Geofram, ce puteri sunt implicate în acest joc. Nici măcar nu poți să știi așa ceva. Grăbește-te să-ți alegi oamenii. Du-te, nu mai pune nici o întrebare, și fie ca Lumina să te vegheze în drumul tău.

Călărind prin noapte, Bomhald se îndreptă în şa, dezmoţindu-şi spatele. „Îmbătrânesc”, se gândi el. Petrecuse deja o zi şi-o noapte pe spinarea calului, cu doar două opriri pentru adăpat, şi ajunsese să simtă povara fiecărui fir de păr cărunt. Cu doar câţiva ani înainte, o asemenea trudă nici măcar n-ar fi contat. „Măcar nu am ucis nici un nevinovat.” Era necruţător cu Iscoadele Celui Întunecat, ca orice bărbat care se legase cu jurământ să slujească Lumina - Iscoadele trebuiau nimicite înainte să apuce să tragă după ele întreaga lume, cufundând-o în Umbră - dar el, unul, trebuia mai întâi de toate să se convingă că oamenii peste care dădea erau într-adevăr Iscoade. Îi venise destul de greu să strecoare legiunea, fără să fie observată, prin Tarabon, cu atâţia oameni primprejur, chiar şi în afară oraşelor, dar până la urma izbutise. Nu fusese nevoie să ucidă pe nimeni.

Cercetaşii pe care-i trimisese se întoarseră, iar în urma lor apărură şi alţi bărbaţi în mantii albe, unii dintre ei cu torţe, care-i orbiră pe toţi cei din fruntea şirului. Blestemând cu glas scăzut, Bomhald porunci ca toata lumea să se oprească, în timp ce-i cercetă cu privirea pe oamenii veniţi să-l întâmpine.

Pe mantiile lor era brodat însemnul soarelui auriu, la fel ca şi pe a lui sau pe a oricărui Copil al Luminii, iar cel care-l conducea îşi purta şi însemnele rangului, acelaşi cu al lui Bomhald. Dar în spatele soarelui se zarea cârja păstorească, roşie. Inchizitori. Cu fiarele lor încinse în foc, cu cleşti şi picături de apă, aceştia storceau mărturisirile şi pocăinţele Iscoadelor Celui Întunecat; şi totuşi, unii spuneau că Inchizitorii îţi hotărau vina încă de la bun început. Şi Geofram Bomhald credea asta.

„M-au trimis aici ca să mă întâlnesc cu nişte Inchizitori?”

— Te aşteptam, Senior Căpitan Bomhald, spuse conducătorul nou-veniţilor, cu un glas aspru.

Era un bărbat înalt, cu nasul coroiat şi cu acea sclipire aprigă şi neînduplecată în ochi, semnul tuturor Inchizitorilor.

— Ai ajuns cam greu. Eu sunt Einor Saren, aghiotantul lui Jaichim Canidul, care comandă Mâna Luminii aici, în Tarabon.

Mâna Luminii - mâna care scotea adevărul la iveală.

Acesta era numele pe care-l preferau. Nu le plăcea să li se spună Inchizitori.

— Dincolo de sat este un pod. Poruncește-le oamenilor dumitale să treacă dincolo. Noi o să vorbim la han. E surprinzător de bine îngrijit.

— Seniorul Căpitan Comandant însuși mi-a poruncit să nu mă las văzut de nimeni.

— Satul a fost... curățat. Hai, pornește-ți oamenii. De-acum, eu dau poruncile. Dacă ai îndoieli, îți pot arăta ordinele însemnate cu pecetea Seniorului Căpitan Comandant, pe care le port cu mine.

Bomhald își înăbuși mârâitul de protest care dădea să-i scape din piept. Curățat. Se întrebă în treacăt dacă leșurile fuseseră îngrămadite undeva în afară satului sau aruncate în râu. Așa ceva ar fi fost un lucru firesc pentru Inchizitorii îndeajuns de nemiloși pentru a măcelări un întreg sat, de dragul tainelor, și îndeajuns de proști pentru a zvârli leșurile în apa râului, care să le poarte în jos și să-i dea de gol din Alcruna până în Tanchico.

— O singură îndoială am, Inchizitorule. Nu știu de ce mă aflu în Tarabon, urmat de doua mii de oameni.

Fața lui Saren se încordă, dar glasul său rămase aspru și poruncitor.

— E ușor de înțeles, Senior Căpitan. De-a lungul și de-a latul Șesului Almoth se află sate care nu se supun decât Starostelui și membrilor Sfatului. De mult trebuia să se facă Lumină și pe acolo. Prin asemenea locuri, probabil că se ascund multe Iscoade ale Celui Întunecat.

Calul lui Bomhald bătu din copită.

— Cu alte cuvinte, Saren, am adus o întreagă legiune, am străbătut o mare parte din Tarabon pe-ascuns numai pentru a scoate din vizuină câteva Iscoade, ascunse prin cine știe ce cătune prăpădite?

— Te afli aici pentru a face ce ți se spune, Bomhald. Pentru a trudi în slujba Luminii! Nu cumva te îndepărtezi de calea cea bună? Întrebă Saren, schimonosindu-și buzele într-o umbră de zâmbet. Dacă vrei lupte, s-ar putea să ai parte de ele. La Capul Toman, străinii și-au adunat mulți soldați, mult

prea mulți pentru ca Tarabon și Arad Doman să le poată ține piept, chiar dacă ar izbuti să-și lase deoparte pricinile lor mărunte de sfadă și să-și unească forțele. Dacă străinii scapă, ai să ai parte de luptă, câtă poți duce. Oamenii din Tarabon spun că străinii sunt niște fiare, spurcăciuni ale Celui Întunecat. Se aude chiar că ar fi și Aes Sedai de partea lor. Dacă sunt într-adevăr Iscoade, trebuie stârpiți și ei. Toate la timpul lor.

Vreme de o clipă, lui Bomhald i se opri inima în piept.

— Deci e adevărat ce se spunea. Oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim s-au întors!

— Niște străini, spuse sec Saren, de parcă-i părea rău că adusese vorba. Doar atât. Probabil că sunt Iscoade. Nu e important de unde-au venit. Atât știm și numai atât ai și dumneata nevoie să știi. Deocamdată, nu te privesc. Pierdem vremea. Hai, trimite-ți oamenii dincolo de râu, Bomhald, apoi vino în sat să-ți primești poruncile.

Cu asta, își întoarse calul și o porni în galop, înapoi de unde venise, urmat de purtătorii de torțe. Bomhald închise ochii, încercând să se obișnuiască iarăși cu întunericul. „Se folosesc de noi, ca de niște pietre așezate pe tabla de joc.”

— Byar! strigă el, apoi deschise ochii când aghiotantul său se apropie, ținându-se bățos în șa, în fața Seniorului Căpitan; era un bărbat tras la față, în ochii căruia părea să sclipească scânteia Inchizitorilor, dar, una peste alta, un soldat bun. Undeva, în fața noastră, este un pod. Du oamenii dincolo de râu și pune-i să-și facă tabăra. O să vin și eu, cât de repede pot.

Apoi smuci frâiele și o apucă după Inchizitor. „Pietre pe tabla de joc... Dar cine ne mișcă? Și de ce?”

Umbrele după-amiezii se preschimbau în seară, pe când Liandrin străbătea încăperile femeilor. Afară, bezna se adâncea, luptându-se cu lumina răspândită de lămpile agățate pe coridoare. De ceva timp încoace, amurgul o tulbura pe Liandrin, la fel ca și zorii. În zori, ziua se năștea, așa cum și amurgul dădea naștere nopții, dar tot în zori, noaptea murea, iar la amurg, se stingea ziua. Puterea Celui

Întunecat se întemeia pe moarte, din moarte își trăgea seva. În asemenea momente, femeii i se părea ca-l simțea trezindu-se ca dintr-un somn. Oricum, în semiîntunericul care-o înconjura, ceva tresăltă; era aproape sigura că, dacă izbutea să se întoarcă iute pe călcâie și să-și ascută privirile, putea să-l și surprindă.

În drumul ei, slujnicele în negru și auriu îi făceau plecăciuni, dar nu le răspundea, ținându-și privirile ațintite înainte fără ca măcar să le zărească.

Ajungând la ușa pe care-o căuta, se opri să arunce o privire iute în susul și în josul coridorului. Singurele femei aflate acolo erau slujnice; nici un bărbat, firește. Deschise ușa și intră, fără să mai bată.

Anticamera iatacului Domniței Amalisa era puternic luminată, iar focul care trosnea în cămin alunga răcoarea nopților din Shienar. Amalisa și doamnele ei de companie ședeau de jur împrejur, în jilțuri sau pe carpetele îngrămădite una peste alta, ascultând-o pe una dintre ele care stătea în picioare și le citea ceva. Era vorba de *Dansul șoimului și al păsării colibri*, de Teven Aerwin, un tratat care-și propunea să prezinte modul în care bărbații și femeile trebuiau să se poarte unii cu alții. Liandrin strânse din buze; ea, una, nu citise niciodată așa ceva – firește! – dar auzise îndeajuns de multe pentru a ști despre ce era vorba. Amalisa și doamnele ei întâmpinau fiecare afirmație cu hohote de râs, sprijinindu-se una de alta și bătând din călcâie pe covoare, ca niște copile.

Cea care citea își dădu prima seama de apariția lui Liandrin, și se opri, făcând ochii mari de uimire. Celelalte se întoarseră ca să vadă la ce se holba, iar râsetele făcură loc tăcerii. Cu toatele, în afară de Amalisa, se ridicară grăbite în picioare, aranjându-și părul și rochiile cu mișcări nervoase. Domnița Amalisa, în schimb, se ridică zâmbind, cu multă eleganță:

— Prezența dumitale ne onorează, Liandrin. Ne faci o surpriză extrem de plăcută. Astăzi nu te mai așteptam. Credeam că vei dori să te odihnești după lunga călă...

— Trebuie să vorbesc cu Domnița Amalisa, între patru ochi, o întrerupse Liandrin aspru, fără să se adreseze nimănui,

de parcă vorbea cu văzduhul. Trebuie să plecați cu toatele. Chiar acum.

După câteva clipe de tăcere și uluire, celelalte femei își luară rămas-bun de la Amalisa. Una câte una, ele îi făcură plecăciuni lui Liandrin, dar aceasta nu le răspunse, rămânând cu privirea ațintită în gol. Cu toate astea, le văzu și le auzi foarte limpede. Cu toatele rosteau politețurile obișnuite, neliniștite de asprimea cu care le tratase femeia Aes Sedai. Văzându-se ignorate, lăsau ochii în jos. Se strecurară cu mare grijă pe lângă ea, ca să ajungă la ușă, lipindu-se de perete pentru ca nu cumva fustele lor s-o atingă pe a ei. După ce ușa se închise și rămaseră singure, Amalisa spuse:

— Liandrin, nu înțeleg ce se întâmplă...

— Pășești pe calea Luminii, fiica mea?

Nici vorbă să-i permită să-i vorbească cu prea multă familiaritate. Ar fi fost o prostie. Cu toate că cealaltă era mai în vârstă cu câțiva ani, străvechile reguli trebuiau respectate. Or fi fost ele uitate de multă vreme, dar acum era momentul pentru a le reaminti. Și totuși, de îndată ce rosti întrebarea, Liandrin își dădu seama că făcuse o greșeală. Asemenea cuvinte, venind din partea unei Aes Sedai, aveau să provoace, negreșit, îndoieli și neliniști. Amalisa își îndreptă umerii și o privi cu chipul aspru.

— Liandrin Sedai, asta e o insultă pentru mine. Sunt o femeie din Shienar, dintr-o Casă nobilă, iar prin vene îmi curge sângele unor oșteni faimoși. Strămoșii mei au luptat împotriva Umbrei încă dinainte ca regatul să existe, de trei mii de ani, fără greș și fără clipe de slăbiciune.

Liandrin își schimbă tactica, dar nu dădu înapoi. Străbătând încăperea cu pași mari, ea luă de pe polița căminului cartea legată în piele, *Dansul șoimului și al păsării colibri*, și o cântări în palmă fără s-o privească.

— Mai mult decât în alte părți, fiica mea, în Shienar Lumina trebuie prețuită și Umbra temută.

Cu o mișcare nepăsătoare, ea aruncă volumul în foc. Flăcările se întesiră, ca și cum ar fi primit în dar un buștean uscat, trosnind puternic în timp ce se înălțau pe coș. În aceeași clipă, toate lămpile din încăperea începură să ardă mai

tare, sfârâind din pricina puterii focului, revărsându-și lumina în toate ungherele.

— Da, mai ales aici. Aici, unde suntem așa de aproape de blestemata Mană Pustiitoare, unde nu există decât stricăciune. Aici, până și unul care crede că pășește în Lumină poate să fie atins de murdăria Umbrei.

Pe fruntea Amalisei apărură broboane de sudoare. Brațul pe care-l ridicase pentru a protesta se lăsa încet pe lângă corp. Chipul îi rămăsese ferm, dar Liandrin o văzu înghițind în sec și foindu-se.

— Nu înțeleg despre ce e vorba, Liandrin Sedai. Să fie cartea? Este plină de prostioare, atât și nimic mai mult.

În glas i se simțea un tremur. „Bine așa.” Apărătorile de sticlă ale lămpilor începură să trosnească, pe măsură ce flăcările se înălțau din ce în ce mai mult, mai fierbinți, puternice ca lumina zilei la amiază. Amalisa se ridică, țeapănă ca un stâlp, cu chipul încordat, încercând să nu mijească ochii.

— Mintea ta e plină de prostii, fiica mea. De cărți nu-mi pasă. În regatul vostru, bărbații pleacă în Mană și călătoresc prin mizeria și stricăciunea ei. Pășesc pe calea Umbrei. Și te mai miri că aceasta stricăciune se poate strecura în făptura lor? Cu sau fără voia lor, asta se poate întâmpla. De ce crezi că a venit aici însăși Suprema Însăunată?

— Doar nu..., se auzi oftatul celeilalte.

— Eu, una, sunt Roșie, fiica mea, spuse Liandrin neînduplecată, îi urmăresc pe toți bărbații pângăriți.

— Nu înțeleg.

— Nu doar pe acei ticăloși care încearcă să folosească Puterea. Pe toți cei pângăriți. Îi urmăresc peste tot.

— Nu..., începu Amalisa, tulburată, umezindu-și buzele cu limba și încercând din răputeri să se liniștească. Nu înțeleg, Liandrin Sedai. Te rog...

— Și încep mai degrabă de sus, decât de jos.

— Nu!

Ca și cum sprijinul său nevăzut s-ar fi prăbușit, Amalisa căzu în genunchi, cu capul plecat.

— Te implor, Liandrin Sedai, nu poate fi vorba de Agelmar.

Nu e cu putință.

În acea clipă de îndoială și tulburare, Liandrin lovi. Nu se mișcă din loc, dar slobozi Puterea. Amalisa gemu și tresări, ca și cum ar fi fost înțepată, iar gura lui Liandrin, cu colțurile lăsate, schiță un zâmbet strâmb. Acesta era jocul ei preferat, din copilărie, prima înzestrare pe care și-o descoperise. I se interzisese s-o mai folosească, de îndată ce Mai-Marea Ucenicelor o descoperise, dar asta nu însemna pentru Liandrin decât încă un lucru pe care trebuia să-l ascundă de cele care-o invidiau.

Făcu un pas înainte și o apucă pe Amalisa de bărbie, obligând-o să ridice ochii. Sâmburele tare, ca metalul, care o făcuse ceva mai devreme să se revolte era încă acolo, dar decum metalul se înmuiase și devenise maleabil, dacă cineva se pricepea să-l mânuiască. Din colțurile ochilor Amalisei curgeau lacrimi care-i scliffeau pe obraji. Liandrin își schimbă puțin atitudinea, lăsând focurile dimprejur să se stingă. Nu mai era nevoie de ele. Și cuvintele pe care le rosti erau mai blânde, deși glasul îi rămăsese neîndurător ca oțelul.

— Fiica mea, nimeni nu vrea ca tu sau Agelmar să fiți aruncați în ghearele mulțimii, ca Iscoade ale Celui Întunecat. Am să te ajut, dar și tu trebuie să mă ajuți pe mine.

— Să t-te ajut? îngăimă Amalisa, ducându-și mâinile la tâmple; părea răvășită. Liandrin Sedai, t-te rog, explică-mi... nu înțeleg. Totul e atât de... totul e...

Înzestrarea nu era desăvârșită. Liandrin nu putea sili pe nimeni să facă ceea ce dorea ea – deși încercase de multe ori. Cât mai încercase! Însă putea să-i facă să-și plece urechea la argumentele ei, să-și dorească să-i dea crezare, să vrea, mai presus de orice, să se lase convinși că avea dreptate.

— Trebuie să te supui, fiică. Să te supui și să-mi răspunzi cu sinceritate la întrebări, iar eu făgăduiesc că nimeni nu va îndrăzni să vă numească Iscoade, pe tine sau pe Agelmar. N-o să fiți târâți pe străzi, despuiați, pentru a fi biciuiți în public sau sfâșiați de mulțime. N-am să las să se întâmple asta. Înțelegi?

— Da, Liandrin Sedai, da. Am să fac cum spui și am să-ți răspund sincer.

Liandrin se îndreptă, privind-o pe cealaltă de sus. Domnița Amalisa rămase nemișcată, îngenuncheată, cu chipul sincer ca un copil, un copil care dorea să fie mângâiat și ajutat de cineva mai înțelept și mai puternic. Lui Liandrin, asta i se părea corect. Nu izbutise niciodată să înțeleagă de ce, pentru Aes Sedai, era suficientă o mică plecăciune, în timp ce cu toții, bărbați și femei, îngenuncheau în fața regilor și a reginelor. „Ce regină are atâta putere ca mine?” Buzele i se strâmbară de mânie, iar Amalisa se cutremură.

— Stai liniștită, fiica mea, am venit să te ajut, nu să te pedepsesc. Numai cei care o merită vor fi pedepsiți. Numai să-mi spui adevărul.

— Așa am să fac, Liandrin Sedai, așa am să fac. Jur pe onoarea Clanului meu.

— Moiraine Sedai a sosit în Fal Dara însoțită de un bărbat, o Iscoadă a Celui Întunecat.

Amalisa era prea speriată pentru a-și mai arăta surprinderea:

— Oh, nu, Liandrin Sedai. Nu. Acela a sosit mai târziu. Acum este ferecat în temniță.

— Mai târziu, spui? Dar este adevărat că se întâmplă des ca ea să-i vorbească? Se întâmplă des ca ea să-și petreacă timpul împreună cu aceasta Iscoada? Singuri?

— Uneori, Liandrin Sedai. Uneori. Nu prea des. Cred că doarește să afle ce l-a făcut să vina aici. Moiraine Sedai este...

Liandrin ridică mâna, cu un gest aspru, iar Amalisa se opri, renunțând la ceea ce voia să spună.

— Moiraine a fost însoțită de trei tineri. Asta o știu prea bine. Ei unde sunt? Am fost în încăperile lor și nu i-am găsit.

— N-nu... nu știu, Liandrin Sedai. Par niște băieți de ispravă. Doar nu crezi ca și ei ar fi Iscoade?

— Nu, nu Iscoade. Ceva și mai rău. Sunt mult mai periculoși decât Iscoadele Celui Întunecat, fiica mea. Întreaga lume este în primejdie din pricina lor. Trebuie găsiți. Ai să le poruncești slujitorilor tăi să scotocească fortăreața. La fel ai să faci și tu, și doamnele care te însoțesc. Fiecare colțișor. De asta ai să te ocupi chiar tu. Tu însăși! Și n-ai să spui nimănui de asta, în afară de cei pe care o să ți-i spun eu. Nimeni

altcineva nu trebuie să știe. Din Fal Dara, acești tineri trebuie îndepărtați, în mare taină, și duși în Tar Valon. Nimeni nu trebuie să știe.

— Am să fac cum poruncești, Liandrin Sedai. Dar nu înțeleg de ce totul trebuie să rămână secret. Nimeni dintre cei de-aici nu se va opune voinței unei Aes Sedai.

— De Ajah Neagră ai auzit?

Amalisa făcu ochii mari și se lăsă pe spate, îndepărtându-se de Liandrin, ridicând brațele ca pentru a se apăra din calea unei lovituri.

— E un zvon josnic, Liandrin Sedai. J-josnic. N-nu există Aes Sedai care să-l slujească pe Cel Întunecat. Nu cred asta. Te rog, trebuie să ai încredere în mine! J-jur pe Lumină că nu cred așa ceva. Jur pe onoarea Clanului meu...

Rece și netulburată, Liandrin o lăsă să continue, privind în tăcere cum cealaltă femeie își irosea ultimele puteri. Se știa că se întâmplase ca femeile Aes Sedai să se mânie, să se mânie puternic, pe cei care pomeneau de Ajah Neagră. Cât despre cei care afirmau că ar crede în existența ei tănuită... După această scenă, Amalisa, cu voința deja slăbită de micul artificiu copilăresc, avea să fie moale ca lutul în mâinile ei. Mai lipsea o singură lovitură.

— Ajah Neagră există cu adevărat, copila. Există și se află chiar și aici, între zidurile din Fal Dara.

Amalisa rămase ingenuncheată, cu gura căscată. Ajah Neagră. Femei Aes Sedai care erau în același timp și Iscoade ale Celui Întunecat. Era oribil să afli așa ceva, ca și cum ți s-ar fi spus că însuși Cel Întunecat se plimba prin fortăreață. Dar Liandrin nu avea de gând să dea înapoi.

— Orice Aes Sedai pe care o întâlnești pe coridoare poate fi o soră Neagră. Asta ți-o jur. Nu pot să-ți spun care sunt, dar protecția mea ai să o ai. Dacă pe calea Luminii pășești și dacă îmi dai ascultare.

— Așa am să fac, șopti răgușit Amalisa. Așa am să fac. Te rog, Liandrin Sedai, te rog, spune-mi că-mi vei apăra fratele și doamnele de companie...

— Pe cine merită să fie aparat am să-l apăr. Tu, fiica mea, de tine însăși să ai grijă. Și gândește-te numai la ce ți-am

poruncit. Numai la asta. Soarta lumii atârnă de asta, fiica mea. Orice altceva trebuie să uiți.

— Da, Liandrin Sedai. Da. Da.

Liandrin se întoarse și străbătu încăperea, fără să se uite înapoi până ce nu ajunsese la ușă. Amalisa era tot îngenucheată și o privea cu îngrijorare.

— Ridică-te, Domniță Amalisa, spuse Liandrin, cu o voce blândă în care se strecurase doar o undă din disprețul batjocoritor pe care-l resimțea. „Soră, nici mai mult nici mai puțin! Nici o zi ca novice nu ar putea îndura. Și una ca asta putere să poruncească are!” Ridică-te.

Amalisa se îndreptă, cu mișcări încete și stângace, de parcă ar fi zăcut vreme de mai multe ceasuri legată de mâini și de picioare. Când o văzu, în cele din urmă, în picioare, Liandrin spuse, cu un glas la fel de oțelit ca și mai devreme:

— Iar dacă te abați de la ce ți-am poruncit, și lumea are de suferit din pricina ta, dacă mă înșeli, pe amărâta de Iscoadă întemnițată ai să ajungi s-o pizmuiești!

Din privirea Amalisei, Liandrin înțelese că, dacă nu avea să izbutească, nu avea să fie din pricină că nu s-ar fi străduit.

Închizând bine ușa în urma ei, Liandrin simți dintr-odată o ușoară mâncărimă pe piele. Cu răsuflarea tăiată, se răsuci pe călcâie, privind în sus și în jos pe coridorul slab luminat. Era gol.

Afară se lăsase noaptea. Coridorul era pustiu, și totuși ea era convinsă ca se mai aflase acolo cineva care-o urmărea. Locul închis și gol, plin de umbre din pricina lămpilor de pe pereți, o batjocorea. Neliniștită, scutură din umeri, apoi o porni hotărâtă la drum. „M-am lăsat pradă închipuirilor. Asta-i tot.”

Noaptea se lăsase de mult, și mai erau multe de făcut până în zori. Poruncile primite nu lăsau loc îndoielii.

În temniță, la orice oră, era mereu întuneric, dacă nu cumva vreun vizitator aducea cu sine o lanternă, dar Padan Fain ședea pe marginea priciului, sfredelind bezna cu privirile și zâmbind. Îi auzea pe ceilalți doi prizonieri mormăind în somn, bâiguind ceva, pradă coșmarurilor. Padan Fain aștepta

ceva, ceva ce trebuia să fi sosit de multă vreme. Prea multă vreme. Dar acum era aproape.

Ușa care dădea în încăperea străjerilor se deschise, lăsând să se reverse o lumină puternică; aceasta încadra o siluetă întunecată, care se oprise în prag. Fain se ridică.

— Tu! Nu pe tine te așteptam.

Se întinse ca să se dezmoștească, cu gesturi firești și nepăsătoare, deși nu se simțea deloc așa. Sângele îi dădea năvală prin vene; i se părea că, dacă încerca, putea să sară până în vârful fortăreței.

— Numai surprize pentru toți, da? Ei bine, haide. Noaptea aproape că a trecut și mai vreau și eu să dorm.

Când în celula lui pătrunse o lampă, Fain își ridică fruntea, rânjind către ceva nevăzut, dar pe care-l simțea undeva, dincolo de tavanul de piatră al fortăreței.

— Nu s-a terminat, șopti el. Lupta nu se termină niciodată.

CAPITOLUL 6

Profeția întunecată

Ușa fermei se cutremura sub loviturile furioase din afară; drugul gros pus de-a curmezișul ușii sărea din urechi. Dincolo de fereastră, aproape de ușă, se mișca silueta unui troloc cu bot de animal. Erau ferestre peste tot și o mulțime de siluete întunecate afară. Nu destul de întunecate, totuși. Rand reușea încă să le deslușească.

„Ferestrele”, își spuse el disperat. Se îndepărtă de ușă, strângând sabia cu amândouă mâinile și ținând-o în față. „Chiar dacă ușa rezistă, pot intra pe fereastră. De ce nu încercă să intre pe fereastră?”

Se auzi un zgomot metalic asurzitor și una din urechile care țineau drugul ieși din toc, rămânând agățată de cuiele smulse de un deget din lemn. Drugul se zgâlțâi din pricina altei lovituri, iar cuiele scrâșniră din nou.

— Trebuie să-i oprim! strigă Rand.

„Doar că nu putem. Nu-i putem opri.” Se uită împrejur, încercând să găsească o cale de ieșire, dar nu era decât o ușă. Încăperea semăna cu o cutie. O singură ușă și atâtea ferestre.

— Trebuie să facem ceva. Orice!

— E prea târziu, spuse Mat. Nu înțelegeți?

Zâmbetul lui părea ciudat pe chipul palid, fără sânge; plăselele unui pumnal îi ieșeau din piept, iar rubinul din vârf strălucea ca focul. Piatra era mai vie decât chipul lui.

— E prea târziu ca să mai schimbam ceva.

— Am scăpat în sfârșit de ei, zise Perrin, râzând.

Sângele îi curgea pe față ca niște șiroaie de lacrimi izvorâte din orbitele goale. Își întinse brațele înroșite, încercând să îl facă pe Rand să se uite la ce ținea în mână.

— Acum sunt liber. S-a terminat.

— Nu se termină niciodată, al'Thor, strigă Padan Fain, sărind în mijlocul încăperii. Lupta nu se termină niciodată.

Ușa se sfărâmă, făcându-se numai așchii, iar Rand se feri

din calea țepușelor de lemn care zburau în toate părțile. Două femei Aes Sedai înveșmântate în roșu intrară în cameră, făcând loc stăpânului lor. O mască de culoarea sângelui uscat acoperea chipul lui Ba'alzamon, dar Rand vedea flăcările din privirea lui prin tăieturile din dreptul ochilor, auzea focurile arzând în gura lui Ba'alzamon.

— Între noi nu s-a terminat încă, al'Thor, spuse Ba'alzamon, iar el și Fain spuseră într-un singur glas: Pentru tine, lupta nu se termină niciodată.

Răsuflând anevoie, Rand se ridică în capul oaselor pe podea, căznindu-se să se trezească. I se părea că încă mai aude vocea lui Fain, la fel de clar ca și cum neguțătorul ambulant ar fi fost lângă el. „Nu se termină niciodată. Lupta nu se termină niciodată.”

Se uită în jur, cu privirea împăienjenită, ca să se convingă că încă mai era ascuns acolo unde îl lăsase Egwene, cuibărit pe o saltea în colțul camerei ei. Lumina slabă a unei lămpi singuratice se revarsă în încăpere și fu mirat să o vadă pe Nynaeve, împletind într-un balansoar de cealaltă parte a patului care nu fusese încă desfăcut. Afară era noapte.

Nynaeve, zveltă, cu ochii închiși la culoare, își purta părul într-o coadă groasă, petrecută peste umăr, care îi ajungea aproape până la brâu. Ea nu renunțase la obiceiurile de acasă. Chipul îi era liniștit și, așa cum se legăna încetitor, părea că nu este atentă la ceea ce se întâmpla în jur. Nu se auzea decât țăcănitul regulat al andrelor. Covorașul înăbușea zgomotul balansoarului.

Fuseseră nopți, în vremea din urmă, când și-ar fi dorit și el un covor pe podeaua rece de piatră din camera lui, dar în Shienar încăperile bărbaților erau întotdeauna goale și sobre. Aici erau două tapiserii pe pereți, peisaje de munte cu cascade, și perdele brodate cu flori la ferestrele înguste ca niște săgeți. Pe masa de lângă pat erau flori, puse într-o vază rotundă, cu fundul teșit, și multe altele stăteau, cu capetele plecate, în vasele albe, smălțuite, de pe pereți. Într-un colț era o oglindă înaltă și o alta atârna deasupra poliței cu cele necesare spălatului, pe care se aflau o carafă cu dungi albastre și un bol. Se întrebă de ce Egwene avea nevoie de

două oglinzi; în camera lui nu era nici una, și nu-i ducea lipsa. Nu era decât o lampă aprinsă dar mai erau alte patru în camera aceea, care era aproape la fel de mare ca aceea pe care o împărțea el cu Mat și cu Perrin. Egwene avea toată încăperea doar pentru ea.

Fără să ridice privirea, Nynaeve spuse:

— Dacă dormi după masă, nu mai dormi noaptea.

Rand se încruntă, deși ea nu putea să-l vadă. Sau cel puțin credea că nu poate. Era doar cu câțiva ani mai mare decât el, dar faptul că era Meșterea îi sporea autoritatea cu cincizeci de ani.

— Aveam nevoie de o ascunzătoare și eram obosit, zise el, apoi se grăbi să adauge: N-am venit aici așa, pur și simplu. Egwene m-a invitat în apartamentele femeilor.

Nynaeve lăsă jos andrelele și se uită la el cu un zâmbet amuzat. Era o femeie frumoasă acasă niciodată nu și-ar fi dat seama de acest lucru; oamenii nu se uitau la Meșterese așa.

— Ajute-m-ar Lumina, Rand, pe zi ce trece semeni tot mai mult cu Shinenaranii. Invitat în apartamentele femeilor... Pufni. Măine, poimăine o să începi să vorbești de onoare și o să vrei ca pacea să fie cu tine și cu sabia ta.

Rand se înroși, dar speră ca ea să nu-și dea seama în lumina aceea slabă. Nynaeve se uită la sabia lui; plăselele ieșeau din bocceaua lungă care se afla lângă el pe podea. Știa că Nynaeve nu era de acord cu sabia, de altfel cu nici un fel de sabie, dar de data aceasta Meșterea nu spuse nimic.

— Egwene mi-a zis că ai nevoie de un loc în care să te ascunzi. Nu-ți face griji. O să te ținem departe de Suprema Încăunată și de celelalte femei Aes Sedai, dacă asta vrei.

Nynaeve îi întâlni privirea și și-o feri pe a sa, dar nu înainte ca Rand să-i surprindă neliniștea. Îndoiala. „Da, pot conduce Puterea. Un bărbat care stăpânește Puterea Supremă! Ar trebui să le ajuți pe femeile Aes Sedai să mă prindă și să mă domolească.”

Posomorât, își îndreptă vestonul de piele pe care i-l găsisese Egwene și se întoarse ca să se sprijine cu spatele de perete.

— De îndată ce o să pot, o să mă ascund într-o căruță sau o să mă strecor afară din oraș. Nu va trebui să mă ascunzi

multă vreme.

Nynaeve nu spuse nimic; era concentrată asupra împletiturii și scotea câte un sunet furios când sărea un ochi.

— Unde e Egwene?

Nynaeve își lăsa andrelele în poală.

— Nici nu știu de ce mă căznesc astă-seară. Nu izbutesc să număr ochiurile cum trebuie. A coborât să-l vadă pe Padan Fain. Crede că îi este de ajutor să vadă chipuri cunoscute.

— Nu i-a făcut bine să mă vadă pe mine. Ar trebui să se ferească de el. E primejdios.

— Vrea să-l ajute, spuse Nynaeve calmă. Adu-ți aminte, se pregătea să fie ajutoarea mea și dacă ești Meștereasă nu trebuie să știi doar cum o să fie vremea. Trebuie să știi să și vindeci. Egwene vrea să vindece, simte nevoia să o facă. Și dacă Padan Fain ar fi atât de primejdios, Moiraine ar fi spus ceva...

Rand scoase un hohot de râs răgușit.

— Nu ai întrebat-o. Egwene a recunoscut că așa e, iar pe tine nu te văd deloc cerând voie să faci ceva.

Sprâncenele ei ridicate îi șterseră zâmbetul de pe buze. Însă refuza să își ceara iertare. Erau departe de casă și nu vedea cum ar fi putut continua să fie Meșterea din Emond's Field dacă mergea în Tar Valon.

— Au început deja să mă caute? Egwene nu e sigură că o vor face, dar Lan spune că Suprema Înscăunată a venit din cauza mea și cred că prefer să-l cred pe el.

O vreme Nynaeve nu spuse nimic. Sucea pe toate fețele sculurile de lână. În cele din urma zise:

— Nu sunt sigură. A venit o servitoare cu puțin timp în urmă. Ca să pregătească patul pentru noapte, zicea. Ca și cum Egwene s-ar duce la culcare așa devreme, când diseară e ospăț în cinstea Supremei Înscăunate. I-am spus să plece; nu te-a văzut.

— În apartamentele bărbăților nu-ți face nimeni patul.

Nynaeve îi aruncă o privire rece, care, în urma cu un an, l-ar fi făcut să-și piardă șirul vorbelor. Rand scutură din cap.

— Nu ar trimite o servitoare să mă caute, Nynaeve.

— Când m-am dus mai devreme în chelar după o cană de

lapte, erau prea multe femei pe coridoare. Cele care iau parte la ospăț ar fi trebuit să fie ocupate cu îmbrăcatul, iar celelalte ar fi trebuit fie să le ajute, fie să se pregătească să servească la masa sau...

Se încruntă, îngrijorată.

— Acum că Suprema Înscăunată este aici, toată lumea are o groază de treburi de făcut. Și nu erau doar aici, în apartamentele femeilor. Am văzut-o pe Domnița Amalisa însăși ieșind dintr-o cămară de lângă chelar, cu fața murdară.

— E ridicol. De ce ar fi și ea printre cei care mă caută? De ce ar pune femeile să mă caute, de fapt? Ar trebui să se servească de soldații Seniorului Agelmar, de Străjeri. Și de femeile Aes Sedai. Probabil că doar făceau ceva pentru ospăț. Arde-m-ar, habar n-am ce înseamnă un ospăț în Shienar.

— Ești atât de nerod câteodată, Rand. Nici bărbații pe care i-am văzut nu știau ce fac femeile. I-am auzit pe unii dintre ei plângându-se că trebuie să facă singuri toată treaba. Știu că nu are noimă să te caute femeile. Nici una dintre Aes Sedai nu părea preocupată de asta. Dar Amalisa sigur nu se pregătea de ospăț murdărindu-și rochia într-o cămară. Căutau ceva, ceva important. Chiar și dacă a început imediat după ce am văzut-o eu, abia dacă va avea timp să se îmbăieze și să se schimbe. Că veni vorba, dacă Egwene nu se întoarce curând, va trebui să aleagă – fie se schimbă, fie întârzie la ospăț.

Rand își dădu seama, pentru prima dată, că Nynaeve nu purta veșmintele de lână din Ținutul celor Două Râuri cu care era el obișnuit. Rochia ei era de mătase albastru-deschis, brodată cu ghiocel în jurul gâtului și pe mâneci. În mijlocul fiecărui ghiocel era o perlă micuță, iar cingătoarea era lucrată în argint și avea o cataramă de argint împodobită cu perle. Nu mai văzuse așa ceva. Nici măcar hainele de sărbătoare de acasă nu semănau cu rochia ei.

— Mergi la ospăț?

— Firește. Chiar și dacă Moiraine nu ar fi spus că trebuie, n-aș fi vrut să creadă că...

Ochii îi scăpărară o clipă și Rand știu ce vroia să spună. Nynaeve n-ar fi vrut să lase pe nimeni să creadă că îi este teamă, chiar dacă îi era. Cu siguranță nu pe Moiraine, cu

precădere nu pe Lan. Spera doar că Nynaeve nu știa că îi cunoaște sentimentele față de Străjer.

După aceea, ochii îi coborâră pe mâneca rochiei, iar privirea i se îndulci.

— Domnița Amalisa mi-a dat-o, spuse ea, atât de încet, încât Rand se întrebă dacă nu cumva vorbea pentru sine.

Mângâie mătasea cu degetele, merse pe urma florilor brodate, zâmbind, dusă pe gânduri.

— Îți stă foarte bine, Nynaeve. Arați foarte bine astăseară. Se înfioră de îndată ce spuse aceste cuvinte. Toate Meșteresele erau foarte susceptibile când venea vorba de autoritatea lor, iar Nynaeve era mai susceptibilă decât toate celelalte. Acasă, Soborul Femeilor o privea cu neîncredere pentru că era tânără și poate și pentru că era frumoasă, iar certurile ei cu Starostele și cu Sfatul Satului alimentaseră bârfele.

Nynaeve își luă brusc mâna de pe broderie și se uita mânioasă la el, cu sprâncenele coborâte. Rand se grăbi să zică ceva, ca să i-o ia înainte.

— Nu pot ține porțile mereu închise. De îndată ce le deschid, o să plec, iar femeile Aes Sedai n-or să mă găsească niciodată. Perrin spune că sunt locuri în Dealurile Negre și Pajiștea Caralain unde poți merge zile întregi fără să vezi suflet de om. Poate... poate îmi vine vreo idee, ce să fac cu...

Ridică din umeri, stânjenit. Nu era nevoie să spună asta, nu lui Nynaeve.

— Și dacă nu pot, cel puțin nu o să fac rău nimănui.

Nynaeve tăcu o clipă, apoi zise încetișor:

— Nu sunt atât de sigură, Rand. E drept că mie mi se pare că arăți ca oricare alt băiat din sat, dar Moiraine tot stăruie că ești *ta'veren* și nu cred că e de părere că Roata a terminat cu tine. Cel Întunecat pare...

— Shai'tan a murit, spuse el aspru și deodată camera păru că începe să se învârtă. Își duse mâinile la cap; valuri de amețeală îi străbătură tot corpul.

— Neghiobule! Neghiob idiot! Să rostești numele Celui Întunecat, să îi atragi atenția asupra ta! N-ai destule necazuri?

— A murit, murmura Rand, frecându-și capul. Înghiți în sec. Amețeala dispărea încetul cu încetul. Bine, bine. Ba'alzamon, dacă vrei. Dar a murit; l-am văzut murind, l-am văzut arzând.

— Și oare eu nu mă uitam la tine când ochiul Celui Întunecat s-a ațintit asupra ta, acum câteva clipe? Nu-mi spune că n-ai simțit nimic, că îți rup urechile; ți-am văzut fața.

— A murit, insistă Rand.

Își aminti de următorul nevăzut și de vântul din vârful turnului, îl trecură florii.

— Se întâmplă lucruri neobișnuite aici, atât de aproape de Mană.

— Ești într-adevăr neghiob, Rand al'Thor.

Nynaeve îi arătă pumnul.

— Chiar ți-aș rupe urechile dacă ar fi vreo șansă să-ți intre în cap că...

Nu mai continuă căci clopotele începură să răsunе în toată fortăreața. Rand sări în picioare.

— Au dat alarma! Caută... „Rostește numele Celui Întunecat și răul va coborî asupra ta.”

Nynaeve se ridică încet, dând din cap, neliniștită.

— Nu, nu cred. Dacă te caută pe tine, clopotele n-ar face decât să-ți dea de veste. Nu, dacă au dat într-adevăr alarma, nu este pentru tine.

— Atunci ce este?

Se repezi la cea mai apropiată fereastră și se uită afară. Luminile jucau în fortăreața învăluită în beznă ca niște licurici; lămpile și torțele se năpusteau încoace și încolo. Unele se îndreptau spre zidurile exterioare și spre turnuri, dar cele mai multe umblau prin gradina de dedesubt și prin curtea din care nu zarea decât o parte. Cu siguranță ceea ce iscase alarma se afla înăuntrul fortăreței. Clopotele încetară să mai bată și se auziră strigatele oamenilor, dar nu deslușea ce spuneau. „Dacă nu este pentru mine...”

— Egwene, zise el dintr-odată. „Dacă n-a murit, dacă răul nu a dispărut, ar trebui să vină la mine.”

Nynaeve se întoarse cu spatele la fereastra prin care privea.

— Ce?

— Egwene.

Rand străbătu încăperea cu pași mari și scoase sabia și teaca de printre boccele. „Lumină, ar trebui să îmi facă mie rău, nu ei.”

— E în temniță cu Fain. Dacă a izbutit cumva să se elibereze?

Nynaeve îl prinse din urmă la ușă și îl apucă de braț. Nu-i ajungea nici până la umăr, dar strânsoarea îi era ca de fier.

— Nu fi nătărău, Rand al'Thor. Chiar dacă asta n-are nimic de-a face cu tine, femeile caută ceva! Nu-ți dai seama că aici sunt apartamentele femeilor? Probabil că deja coridoarele sunt pline de Aes Sedai. Egwene n-o să pățească nimic. Avea de gând să-i ia pe Mat și pe Perrin cu ea. Chiar dacă intră în vreo încurcătură, or să aibă ei grijă de ea.

— Dar dacă nu dă de ei, Nynaeve? Pe Egwene nu ar împiedica-o una ca asta. Ar merge de una singură, ca și tine, știi bine asta. Lumină, i-am spus că Fain este primejdios! Arde-m-ar, i-am spus!

Se smulse din strânsoarea ei, deschise cu putere ușa și se repezi afară. „Arde-m-ar Lumina, ar trebui să îmi facă mie rău!”

O femeie țipă când îl văzu, îmbrăcat așa într-o cămașă grosolană de lucrător și veston, cu o sabie în mână. Chiar și când erau poftiți, bărbații nu intrau înarmați în apartamentele femeilor, decât dacă fortăreața era atacată. Coridorul era plin de femei, servitoare în negru și auriu, domnițe din fortăreață în mătăsuri și dantele, femei cu șaluri brodate, cu ciucuri lungi, toate vorbind tare în același timp, toate cerând să li se spună ce se petrece. Peste tot erau copii scâncind care se agățau de fuste. Se azvârli printre ei, ferindu-se cât putea să nu-i lovească, murmurând scuze către cei pe care îi îmbrâncea cu umărul, încercând să nu bage în seamă privirile lor mirate.

Una dintre femeile care purtau șal se întoarse ca să intre în cameră și Rand îi văzu partea din spate a șalului, văzu lacrima albă, strălucitoare, de pe mijlocul spatelui. Recunoscuse imediat chipuri pe care le văzuse în curtea exterioară. Femei

Aes Sedai care acum îl țintuiau cu privirea, îngrijorate.

— Cine ești? Ce cauți aici?

— E atacată fortăreața? Răspunde-mi, omule!

— Nu e soldat. Cine e? Ce se întâmplă?

— E Seniorul cel tânăr din ținutul de la miazăzi!

— Să-l oprească cineva!

Teama îl făcu să deschidă gura, arătându-și dinții, dar își continuă drumul și se strădui să meargă mai repede. Apoi o femeie ieși pe coridor, chiar în fața lui, și fu nevoit să se oprească. Recunoscuse acel chip dintre toate celelalte; i se părea că și l-ar aduce aminte chiar de ar trăi o veșnicie. Suprema Înscăunată. Făcu ochii mari când îl văzu și îl pironi și ea cu privirea. O altă femeie Aes Sedai, femeia cea înaltă pe care o văzuse cu toiagul, veni între el și Suprema Înscăunată, strigându-i ceva ce nu putea înțelege în vacarmul de acolo.

„Știe. Ajute-m-ar Lumina, știe. Moiraine i-a spus.” Rânjind, fugi mai departe. „Lumină, ajută-mă să o văd pe Egwene în siguranță înainte să...” Le auzea strigând în urma lui, dar nu le luă în seamă.

Era destulă vânzoleală și în exteriorul fortăreței. Bărbații alergau prin curți cu săbiile scoase, fără să se uite la el. Acum deslușea și alte zgomote pe lângă dangătul clopotelor. Strigăte. Țipete. Metal hârșâind pe metal. De-abia dacă avu timp să priceapă că erau zgomote de luptă – „Luptă? În Far Dala?” – când trei troloci se iviră pe neașteptate în fața lui de după un colț.

Râturi păroase le schimonoseau chipurile altminteri ome-nești, iar unul dintre ei avea coarne de berbec. Tăbărâra asupra lui, cu dinții dezgoliți și cu săbiile lor în formă de seceră ridicate.

Coridorul care cu o clipă în urmă fusese plin de oameni care alergau era acum pustiu – nu era decât el și cei trei troloci. Surprins, scoase stângaci sabia din teacă, încercă Colibriul care sărută trandafirul. Cutremurat de prezența trolocilor în inima fortăreței Fal Dara, îi reuși atât de prost, încât Lan s-ar fi îndepărtat, scârbit. Un troloc cu bot de urs se feri cu ușurință din calea loviturii lui, izbindu-se de ceilalți doi și făcându-i o clipă să-și piardă echilibrul.

Deodată văzu cum vreo doisprezece Shienarani se năpustiră pe lângă el înspre troloci, bărbați pe jumătate gătiți pentru ospăț, dar cu săbiile pregătite. Trolocul cu bot de urs mârâi când muri, iar ceilalți doi troloci o luară la fugă, urmăriți de bărbații care strigau, agitând săbiile. De peste tot se auzeau strigate și țipete.

„Egwene!”

Rand se afundă înăuntrul fortăreței, alergând prin încăperile acum goale, dar în care mai vedeai din când în când câte un troloc mort zăcând pe podea. Sau câte un om.

Apoi ajunse la o întretăiere de coridoare, la dreapta o luptă tocmai lua sfârșit. Șase soldați cu capetele rase zăceau nemișcați, sângerând, iar un al șaptelea era pe moarte. Myrddraalul răsuci sabia și o scoase din burta bărbatului, iar soldatul lăsă să-i cadă sabia și se prăbuși, urlând. Pieritul se mișca cu o grație de viperă; asemănarea cu un șarpe era sporită de armura din placi negre, încălecate, care îi acoperea pieptul. Se întoarse și chipul palid, fără ochi, îl cercetă pe Rand. Porni înspre el, cu un zâmbet împietrit pe față, fără grabă. Nu merita să se grăbească pentru un singur om.

Îl se părea că prinsese rădăcini; limba i se lipise de cerul gurii. Privirea celui Fără-de-Ochi înseamnă teamă. Așa se spunea în Ținuturile de la Hotar. Ridică sabia, cu mâini tremurânde. Nici nu-i trecuse prin cap să-și golească mintea. „Lumină, tocmai a ucis șapte soldați înarmați. Lumină, ce mă fac? Lumină!”

Myrddraalul se opri pe neașteptate, iar zâmbetul îi dispăru.

— Asta e al meu, Rand.

Rand tresări când Ingтар veni lângă el – smead, îndesat, îmbrăcat într-o haină galbenă de sărbătoare, ținând sabia cu amândouă mâinile. Ochii întunecați ai lui Ingтар nu se dezlipiră nici o clipă de chipul Pieritului; nu dădea nici un semn că ar simți teama ce se ascundea în acea privire.

— Încearcă-ți puterile cu un troloc sau doi, spuse el încetisor, înainte să ai de-a face cu unul din ăștia.

— Coboram să văd dacă Egwene e bine. Voia să meargă în temniță să îl vadă pe Fain și...

— Atunci du-te după ea.

Rand înghiți.

— O să-l răpunem împreună, Ingтар.

— Nu ești pregătit pentru așa ceva. Du-te și ai grijă de fată. Du-te! Vrei să dea trolocii peste ea?

Rand rămase o clipă pe loc, nehotărât. Pieritul ridicase sabia ca să-l lovească pe Ingтар. Un rânjel tăcut strâmbă gura lui Ingтар, însă Rand știa că nu era teamă. Iar Egwene ar fi putut fi singură în temniță cu Fain, sau mai rău. Cu toate acestea, se simți rușinat când se îndrepta în fugă spre scările care duceau sub pământ. Știa că privirea unui Pierit putea face pe oricine să se teamă, dar Ingтар își înfrânsese frica. Simțea încă un nod în stomac.

Coridoarele de sub fortăreață erau tăcute și slab luminate de lămpile pâlpâitoare aflate din loc în loc pe pereți. Încetini pasul când se apropie de temniță, furișându-se în vârful picioarelor, silindu-se să facă cât mai puțin zgomot cu puțință. Hârșăitul cizmelor pe piatra goală părea că îi răsună în urechi. Ușa care ducea spre temniță era deschisă de o palmă. Ar fi trebuit să fie închisă și ferecată.

Rămase cu privirea ațintită la ușă; încercă să înghită, dar nu izbuti. Deschise gura ca să strige, apoi o închise repede la loc. Dacă Egwene era acolo și avea necazuri, strigătul lui nu ar fi făcut decât să îl pună în gardă pe cel care o amenința. Trase adânc aer în piept și își luă inima în dinți.

Deschise larg ușa dintr-o singură mișcare, cu teaca sabiei în mână stângă și se aruncă în temniță, strângându-și umerii ca să se rostogolească pe paiele care acopereau podeaua și să se ridice în picioare, învârtindu-se în toate părțile, prea iute ca să vadă limpede ce era în încăpere, uitându-se disperat după cineva care l-ar fi putut ataca, uitându-se după Egwene. Nu era nimeni acolo.

Privirea îi căzu pe masă și se opri locului, încremenit; până și mintea îi înghețase. De fiecare parte a lămpii care încă mai ardea, pusa parcă în chip de ornament în mijlocul mesei, erau capetele paznicilor, în două bălți de sânge. Ochii lor îl fixau, măriți de groază, iar gurile le rămăseseră deschise într-un ultim țipăt pe care nimeni nu-l putea auzi. Rand simți că se

sufocă și se cocoșă; stomacul îi zvâcnea și vărsă în paiele de pe jos. În cele din urmă reuși să își îndrepte spatele și se șterse la gură cu mâneca; simțea că gâtul îi era carne vie.

Treptat începu să își dea seama ce era și în restul camerei, lucruri pe care le văzuse numai pe jumătate și pe care nu le înțelesese pe deplin când se uitase în grabă după vreun atacator. Bucăți însângerate de carne erau împrăștiate prin paie. În afară de cele două capete nu era nimic care să aibă formă omenească. Unele bucăți păreau mestecate. „Deci asta s-a întâmplat cu restul trupurilor lor.” Fu mirat de calmul gândurilor sale; era ca și cum ar fi izbutit să-și golească mintea fără să încerce să facă asta. Își dădea seama, nedeslușit, că era din pricina șocului.

Nu recunosc nici unul dintre cele doua capete; paznicii se schimbaseră de când fusese el acolo, mai devreme. Îi părea bine că se întâmplase așa. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi știut cine erau, chiar și Changu. Și pereții erau acoperiți de sânge – litere mângălite, cuvinte și propoziții improșcate care încotro. Unele erau grosolane și colțuroase, într-o limbă pe care nu o știa, deși recunoștea scrierea trolocă. Pe altele le înțelegea, deși și-ar fi dorit să nu poată. Blasfemii și obscenități care i-ar fi făcut să se rușineze și pe ajutoarele de la grajduri sau pe gărzile neguțătorilor.

— Egwene!

Calmul îi dispăru. Își vârî teaca la cingătoare și înșfăcă lampa de pe masă, abia băgând de seama când capetele se rostogoliră.

— Egwene! Unde ești?

Porni spre ușa din interior, făcu doi pași, apoi se opri, privind scrutător în față. Cuvintele de pe ușă, întunecate și strălucind ud în lumina lămpii, erau cât se poate de limpezi.

NE VOM ÎNTÂLNI DIN NOU LA CAPUL TOMAN. NU SE TERMINĂ NICIODATĂ, AL'THOR.

Mâna îi înțepeni și lăsă sabia să cadă. Fără să-și ia ochii de la ușă, se aplecă să o ridice. Luă în schimb o mână de paie și începu să frece cu furie cuvintele de pe ușă. Gâfâind, frecă până când nu mai rămase decât o pată însângerată, dar nu se putea opri.

— Ce faci?

Auzind vocea tăioasă din spatele lui, se întoarse brusc, aplecându-se ca să ridice sabia.

În cadrul celeilalte uși stătea o femeie, cu spatele țeapăn de indignare. Părul îi era de un galben-pal, împletit în vreo douăsprezece cozi, dar ochii îi erau închiși la culoare și pătrunzători. Nu părea a fi mai mare decât el; era drăguță în îmbrăcarea ei, dar felul în care își ținea buzele strânse nu-i plăcea. Apoi văzu șalul pe care îl înfășură strâns în jurul ei, cu ciucuri lungi, roșii.

„Aes Sedai. Ajute-mi-ar Lumina, e o femeie din Ajah Roșie.”

— Eu... eu doar... Sunt niște porcarii. Scârboșenii.

— Trebuie lăsat totul așa ca să cercetăm. Nu te atinge de nimic. Făcu un pas înainte, străpungându-l cu privirea, iar Rand făcu un pas înapoi.

— Da. Da, e așa cum credeam. Unul din cei care au venit cu Moiraine. Ce legătura ai tu cu toate astea?

Făcu un gest cu mâna, arătând spre capetele de pe masă și spre mâzgăliturile însângerate de pe pereți. Se zgâi la ea preț de câteva clipe.

— Eu? Nimic. Am venit aici ca s-o caut... Egwene!

Se întoarse să deschidă ușa din interior, dar femeia Aes Sedai strigă:

— Nu! Răspunde-mi!

Dintr-odată, nu putu face altceva decât să rămână pe loc, ținând în mâna lampa și sabia. Un frig de gheață îl împresura din toate părțile. Simțea că are capul prins într-o menghină înghețată; abia dacă mai putea răsufla din pricina apăsării pe care o simțea pe piept.

— Răspunde-mi, băiete. Spune-mi cum te cheamă.

Gemu fără să vrea, încercând să se țină tare, în pofida frigului care părea că îi afundă fața în țeastă, că îi strânge pieptul ca niște drugi de fier înghețați. Strânse din dinți ca să nu scoată nici un sunet. Se strădui să își rotească ochii și să se uite furios la ea, printre lacrimi. „Arde-te-ar Lumina, Aes Sedai! N-o să spun nimic, lua-te-ar Umbra!”

— Răspunde-mi, băiete! Acum!

Ace de gheață îi străpunseră creierul, îi râcăiră oasele. Înăuntrul lui se formă un gol chiar înainte să își dea seama că se gândise la asta, dar tot nu reușea să scape de durere. Simți nedeslușit lumina și căldura undeva în depărtare. Pâlpâia nesigură, dar lumina era caldă, iar el era rece. Nespus de departe, însă cumva la îndemână. „Lumină, atât de frig. Trebuie să ajung la... ce? Mă omoară. Trebuie să ajung la lumină, altfel o să mă omoare.” Se întinse disperat după lumină.

— Ce se petrece aici?

Frigul, apăsarea și acele dispărură brusc. I se muiară genunchii, dar se forță să și-i încordeze. Nu voia să cadă în genunchi; nu voia să-i dea aceasta satisfacție. Și golul dispăruse, la fel de brusc cum apăruse. „Încerca într-adevăr să mă omoare.” Gâfâind, ridică fruntea. În cadrul ușii stătea Moiraine.

— Te-am întrebat ce se petrece aici, Liandrin, spuse ea.

— L-am găsit pe băiatul ăsta, răspunse liniștită cealaltă. Paznicii au fost uciși și el e aici. Unul dintre ai tăi. Dar tu ce cauți în temniță, Moiraine? Lupta e sus, nu aici.

— Aș putea să te întreb același lucru, Liandrin.

Moiraine se uită prin încăpere, strângând puțin din buze la vederea masacrului și întrebă din nou:

— De ce ai venit încoace?

Rand se îndepărtă de ele, trase anevoie zăvoarele de la ușa din interior și o deschise.

— Egwene a coborât aici, zise el, în caz că le-ar fi interesat și intră, ținând lampa sus.

Încă mai simțea că îi tremura genunchii; nu știa cum de mai izbutește să se țină pe picioare, dar trebuia să o găsească pe Egwene.

— Egwene!

Auzi în dreapta un bolborosit cavernos și un bocănit puternic și întoarse lampa în direcția aceea. Prizonierul cu mantie elegantă era prăvălit lângă gratiile de fier ale celulei; cingătoarea era petrecută după zăbrele și în jurul gâtului. Când Rand se uită la el, piciorul îi mai zvâcni o dată, râcâind podeaua acoperită cu paie, apoi rămase nemișcat, cu limba

umflată, ochii bulbucați și chipul aproape înnegrit. Aproape că atingea podeaua cu genunchii; s-ar fi putut ridica în picioare dacă ar fi vrut.

Înfiorându-se, Rand cercetă celula următoare. Bărbatul mătăhălos cu mâinile tăbăcite stătea ghemuit în fundul celulei, cu ochii larg deschiși. Când îl văzu pe Rand, țipă și se răsuci, scurmând înnebunit cu unghiile peretele de piatră.

— Nu-ți fac nici un rău, strigă Rand.

Bărbatul continua să țipe și să zgârie zidul. Mâinile îi erau însângerate, iar răcăielile lui brăzdau niște pete întunecate, de sânge închegat. Nu era prima lui încercare de a săpa în piatră cu mâinile goale.

Rand se întoarse, bucuros că își golise deja stomacul. Nu putea face nimic pentru ei.

— Egwene!

Ajunse în cele din urmă în celălalt capăt. Ușa de la celula lui Fain era deschisă; celula era goală, dar, văzând cele două siluete de pe jos din fața celulei, Rand făcu un salt înainte și se lăsă în genunchi între ele.

Egwene și Mat erau întinși pe jos, fără vlagă, leșinați... sau morți – văzu ușurat cum li se ridică și se coboară piepturile. Nu părea a fi vreun semn pe nici unul dintre ei.

— Egwene? Mat?

Puse sabia jos și o scutură ușurel pe Egwene.

— Egwene?

Fata nu deschise ochii.

— Moiraine! Egwene e rănită! Și Mat!

Mat răsufla cu greutate, iar fața îi era palidă ca de mort. Lui Rand aproape ca îi venea să plângă. „Trebuia să-mi facă mie rău. Eu am rostit numele Celui Întunecat. Eu!”

— Nu-i mișca.

Moiraine nu părea supărată, nici măcar mirată.

Încăperea fu dintr-odată inundată de lumină când intrară cele două femei Aes Sedai. Fiecare ținea în cumpănă un glob strălucitor de lumină rece, care plutea în aer deasupra palmelor lor.

Liandrin veni drept în mijlocul încăperii, ținându-și cu cealaltă mână fusta, ca să nu atingă paiele, dar Moiraine se opri

să se uite la cei doi prizonieri înainte să o urmeze.

— Pentru unul dintre ei nu mai e nimic de făcut, spuse ea, iar celalalt poate să mai aștepte.

Liandrin ajunse prima la Rand și dădu să se aplece înspre Egwene, dar Moiraine se repezi în fața ei și puse mâna pe fruntea lui Egwene. Liandrin se îndreptă de spate, strâmbându-se.

— Nu e grav rănită, zise Moiraine după câteva clipe. A fost lovită aici.

Arătă spre o parte a capului lui Egwene, acoperită de părul fetei; Rand nu vedea nimic deosebit acolo.

— E singura rană pe care o are. O să se facă bine.

Rand se uită la cele două femei Aes Sedai.

— Și Mat?

Liandrin ridică din sprâncene și întoarse privirea spre Moiraine, cu o mină răutăcioasă.

— Taci, zise Moiraine.

Ținându-și degetele pe capul lui Egwene, acolo unde spusese că fusese lovită, închise ochii. Egwene murmură ceva și se mișcă puțin, apoi rămase nemișcată.

— A?...

— Doarme, Rand. O să se facă bine, dar trebuie să doarmă. Moiraine se îndreptă spre Mat, dar de data aceasta îl atinse doar o clipă și se dădu înapoi.

— E mult mai grav, spuse ea încetișor.

Scotoci la brăul lui Mat, desfăcându-i surtucul și spuse mâniașă:

— Pumnalul a dispărut.

— Ce pumnal? Întrebă Liandrin.

Deodată, din cealaltă încăpere, se auziră glasuri, bărbați care scoteau exclamații de scârbă și furie.

— Aici! strigă Moiraine. Aduceți două tărgi. Repede.

Cineva din cealaltă camera ceru tărgi.

— Fain a dispărut, spuse Rand.

Cele două femei Aes Sedai se uitară la el. Nu putea citi nimic pe chipurile lor. Ochii le scânteiau în lumină.

— Da, vad, zise Moiraine sec.

— I-am spus să nu vină. I-am spus că e primejdios.

— Când am ajuns eu, zise Liandrin cu răceală, distrugea ce era scris în cealaltă cameră.

Rand se foi neliniștit. Acum ochii celor doua femei Aes Sedai păreau la fel. Îl măsurau și îl cântăreau, reci și nemiloși.

— Erau... erau porcării, îngăimă el. Doar niște porcării, încă se mai uitau la el, fără să scoată o vorbă.

— Doar nu credeți că eu... Moiraine, doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu... cu ce s-a întâmplat acolo. „Lumină, oare am avut ceva de-a face? Am rostit numele Celui Întunecat.”

Moiraine nu răspunse, iar Rand simți un fior care nu slăbi nici măcar când oamenii năvăliră înăuntru cu torțe și lămpi. Moiraine și Liandrin își lăsară globurile strălucitoare să se stingă. Lămpile și torțele nu luminau la fel de bine; din adâncul celulelor se iveau umbre. Bărbații cu tărgile se repeziră la siluetele întinse pe podea. În fruntea lor era Ingtar. Smocul de păr din creștet aproape că îi fremăta de furie și părea nerăbdător să găsească pe cineva pe care să-și poată folosi sabia.

— Deci a dispărut și Iscoada Celui Întunecat, mormăi el. S-au întâmplat și lucruri mai rele astă-seară.

— Da, chiar și aici, zise Moiraine tăios.

Le porunci oamenilor care îi puneau pe Egwene și pe Mat pe tărgi:

— Fata trebuie dusă în camera ei. E nevoie de o femeie care să stea de veghe dacă se trezește în toiul nopții. S-ar putea să fie speriată, dar acum are mare nevoie de somn. Băiatul...

Îl atinse pe Mat pe când targa era ridicată de doi bărbați, dar își trase iute mâna înapoi.

— Duceți-l în apartamentele Supremei Înscăunate. Găsiți-o pe Suprema Înscăunată și spuneți-i că l-ați adus. Spuneți-i că îl cheamă Matrim Cauthon. O să vin și eu de îndată ce pot.

— Suprema Înscăunată! exclamă Liandrin. Vrei să o pui pe Suprema Înscăunată să-l Tămăduiască pe... pe preferatul tău. Ai înnebunit, Moiraine.

— Suprema Înscăunată, zise Moiraine liniștită, nu împărtășește prejudecățile tale de femeie din Ajah Roșie,

Liandrin. Ea poate Tămădui un om fără să aibă neapărat un plan cu el. Haideți, le spuse ea bărbaților care purtau targa.

Liandrin se uită după ei cum pleacă, Moiraine și bărbații care îi duceau pe Mat și Egwene, apoi se întoarse spre Rand.

Acesta încercă să nu o bage în seamă. Se concentrează să își bage sabia în teacă și să își scuture paiele de pe cămașă și de pe pantaloni. Totuși, când ridică capul, Liandrin încă îl mai cerceta cu privirea, iar chipul îi era inexpressiv, ca de gheață. Fără să scoată o vorbă, se întoarse să se uite, gânditoare, la ceilalți bărbați. Unul ținea corpului bărbatului spânzurat în timp ce altul se căznea să desfacă cingătoarea. Ingtar și ceilalți așteptau, plini de respect. Aruncându-i o ultimă privire lui Rand, plecă, ținându-și capul sus, ca o regină.

— Aprigă femeie, șopti Ingtar, apoi păru mirat că vorbise. Ce s-a petrecut aici, Rand al'Thor?

Rand clatină din cap.

— Știi doar că Fain a reușit cumva să scape. Și i-a rănit pe Egwene și pe Mat. Am văzut camera paznicilor – se înfioră – dar aici... Orice a fost, Ingtar, l-a speriat atât de tare pe individul ăla, încât s-a spânzurat. Cred că celalalt a înnebunit din cauza celor văzute.

— Toată lumea e pe cale să înnebunească astă-seară.

— Pieritul... l-ai omorât?

— Nu!

Ingtar își vârî cu zgomot sabia în teacă; plăselele ieșeau în afară, deasupra umărului sau drept. Părea deopotrivă furios și rușinat.

— A plecat din fortăreață, împreună cu toți ceilalți pe care nu i-am putut ucide.

— Cel puțin ești în viață, Ingtar. Pieritul ăla a ucis șapte soldați!

— În viață? E atât de important?

Dintr-odată, pe chipul lui Ingtar nu se mai citea furie; părea ostenit și îndurerat.

— L-am avut în mână. În mână! Și l-am pierdut, Rand. L-am pierdut!

Parcă nici lui nu-i venea să creadă ce spune.

— Ce ați pierdut? Întrebă Rand.

— Cornul! Cornul lui Vaiere. A dispărut, cu sipet cu tot.

— Dar era în vistierie.

— Vistieria a fost prădată, zise Ingтар istovit. Nu au luat mare lucru în afară de Corn. Doar ce le-a încăput în buzunare. Mai bine luau tot restul și lăsau Cornul. Ronan a murit, și au murit și paznicii.

Vocea îi deveni mai slabă.

— Când eram copil, Ronan a apărat Turnul Jehaan cu douăzeci de oameni, împotriva a o mie de troloci. Dar, nu a cedat ușor. Bătrânul avea sânge pe pumnal. Nimeni nu poate cere mai mult de atât.

Tăcu o vreme.

— Au intrat pe Poarta Câinelui și au ieșit tot pe acolo. Am răpus vreo cincizeci, dar au scăpat prea mulți. Troloci! N-au mai fost niciodată troloci în interiorul fortăreței! Niciodată!

— Cum au intrat pe Poarta Câinelui, Ingтар? Un singur om ar fi fost de ajuns să oprească o sută de troloci. Și toate porțile erau închise.

Se mută de pe un picior pe altul, stânjenit, aducându-și aminte de ce erau închise.

— Paznicii nu le-ar fi deschis ca să lase pe cineva să intre.

— Le-au tăiat gâtul, spuse Ingтар. Erau amândoi oameni de treabă și totuși au fost măcelăriți ca niște animale. A fost o treabă făcută dinăuntru. Cineva i-a ucis, apoi a deschis poarta. Cineva care se putea apropia de ei fără să iște bănuieli. Cineva pe care îl cunoșteau.

Rand se uită la celula goală în care fusese Padan Fain.

— Dar asta înseamnă că...

— Da. Sunt Iscoade ale Celui Întunecat în Fal Dara. Sau erau. O să aflăm curând cum stau lucrurile. Kajin cercetează acum să vadă dacă lipsește cineva. Pace! Trădare în fortăreața Fal Dara!

Încruntat, se uită de jur împrejurul temniței, la oamenii care îl așteptau. Aveau toți săbii, puse pe deasupra hainelor de sărbătoare, iar unii dintre ei purtau coifuri.

— N-avem nimic de făcut aici. Afară! Toată lumea!

Rand plecă împreună cu ceilalți. Ingтар pipăi vestonul lui Rand.

— Ce-i asta? Te-ai hotărât să muncești la grajduri?

— E o poveste lungă, spuse Rand. Prea lungă ca să ți-o spun acum. Poate alta dată.

„Poate niciodată, dacă am noroc. Poate izbutesc să scap, cu tot vacarmul ăsta. Nu, nu pot. Trebuie să aștept să se facă bine Egwene. Și Mat. Lumină, ce se va întâmpla cu el acum, când nu mai are pumnalul?”

— Probabil că Seniorul Agelmar a dublat paza la toate porțile.

— A triplat-o, spuse Ingтар, satisfăcut. Nimeni nu poate trece de porți, nici dintr-o parte, nici din cealaltă. De îndată ce Seniorul Agelmar a auzit ce s-a întâmplat, a poruncit ca nimeni să nu mai fie lăsat să părăsească fortăreața fără voia lui.

„De îndată ce a auzit?”

— Dar mai înainte, Ingтар? Ce-a fost cu porunca de mai înainte, de a nu lăsa pe nimeni să iasă?

— Porunca de mai înainte? Ce poruncă? Rand, fortăreața a fost închisă doar când Seniorul Agelmar a auzit de asta. Cineva ți-a spus prostii.

Rand clătină încet din cap. Nici Ragan, nici Tema n-ar fi născocit așa ceva. Și chiar dacă porunca ar fi fost dată de Suprema Înscăunată, Ingтар ar fi trebuit să știe. „Deci cine? Și cum?” Se uită pieziș la Ingтар, întrebându-se dacă nu cumva Shienaranul mințea. „Chiar ai înnebunit dacă ai ajuns să-l bănuiești pe Ingтар.”

Erau acum în camera paznicilor. Luaseră capetele paznicilor și rămășițele lor, dar acolo unde fuseseră mai rămăseseră pete roșii pe masă și dăre umede pe paie. Erau și două femei Aes Sedai acolo, cu chipuri blajine, înveșmântate în șaluri cu ciucuri cafenii, care cercetau cuvintele mângălite pe pereți, fără să le pese că fustele atingeau paiele. Fiecare avea o călimară de cerneală agățată la cingătoare și scriau ceva cu tocul într-o cărticică. Nici nu se uitară la oamenii care treceau printre ele.

— Uite, Verin, spuse una dintre ele, arătând spre o bucată de piatră acoperită cu scriere trolocă. Asta pare interesant.

Cealaltă se grăbi să se apropie, pătându-și fusta cu sânge.

— Da, văd. Mult mai bine scris decât restul. Nu un troloc. Foarte interesant.

Începu să scrie în cărticică, ridicând des privirea, ca să citească literele colțuroase de pe perete.

Rand se repezi afară. Chiar dacă nu ar fi fost femeii Aes Sedai, tot nu ar fi vrut să rămână în aceeași încăpere cu cineva care era de părere că este „interesant” să citești cuvinte troloce scrise cu sânge de om.

Ingтар și oamenii lui merseară mai departe, la treburile lor. Rand mai pierdu puțin vremea pe acolo, întrebându-se încotro să o apuce. Nu era prea ușor să se întoarcă în apartamentele femeilor fără Egwene. „Lumină, dă să se facă bine. Moiraine a spus că o să se facă bine.”

Lan dădu peste el înainte să ajungă la primele trepte care duceau sus.

— Poți să te întorci în camera ta dacă vrei, păstorule. Moiraine ți-a luat lucrurile din camera lui Egwene și le-a dus la tine.

— De unde știa?...

— Moiraine știe multe lucruri, păstorule. Ar fi trebuit să înțelegi asta până acum. Mai bine ai avea grijă de tine. Toate femeile vorbesc despre cum alergai pe coridoare, agitându-ți sabia. Mai spun ca te uitai ținta la Amyrlin, de parcă vroiai s-o silești să-și plece privirea.

— Lumină! Îmi pare rău că sunt mânioase, Lan, dar am fost poftit înăuntru. Și când am auzit alarma... arde-m-ar, Egwene era aici jos!

Lan își țuguie buzele, gânditor; era singura expresie de pe chipul său.

— Nu sunt întocmai mânioase. Doar că cele mai multe cred că e nevoie de o mână de fier ca să te mai liniștească puțin. Sunt mai degrabă fascinate. Până și Domnița Amalisa tot pune întrebări despre tine. Unele dintre ele încep să dea crezare poveștilor servitorilor. Cred ca ești un prinț deghizat, păstorule. Nu e un lucru rău. E o vorbă aici, în Ținuturile de la Hotar: „Mai bine ai o femeie de partea ta decât zece bărbați”. După felul în care vorbesc între ele, se pare că încearcă să hotărască a cui fiică este îndeajuns de puternică pentru a-ți

ține piept. Dacă n-ai grijă, păstorule, o să te trezești însurat cu o fată din Shienar înainte să îți dai seama ce ți se întâmplă.

Izbucni pe neașteptate în râs; era ciudat, de parcă ar fi râs o piatră.

— Să alergi pe coridoare, prin apartamentele femeilor, în toiul nopții, îmbrăcat într-un veston de lucrător și agitând o sabie. Dacă n-or să pună să te biciuiască, cel puțin or să vorbească despre tine ani buni de aici înainte. N-au mai văzut niciodată un bărbat atât de ciudat ca tine. Indiferent ce nevastă ți-ar alege, probabil că în zece ani o să facă din tine șeful propriei tale Case, ba o să și crezi că nu e decât meritul tău. Păcat că trebuie să pleci.

Rand, care se uitase cu gura căscată la Străjer, mormăi:

— Am încercat. Porțile sunt păzite și nimeni nu poate pleca. Am încercat când era încă zi. Nici măcar n-am izbutit să-l scot pe Roșcat din grajd.

— Acum nu mai are importanță. Moiraine m-a trimis să-ți spun că poți pleca oricând. Chiar și acum, dacă vrei. Moiraine l-a convins pe Agelmar să-ți dea voie.

— De ce acum și nu mai devreme? De ce n-am putut pleca mai devreme? Ea a fost cea care a poruncit să se închidă porțile? Ingтар spunea că până astă-seară n-a știut nimic de nici o poruncă de a nu lăsa pe nimeni să iasă.

Lui Rand i se păru că Străjerul era tulburat, dar acesta nu spuse decât:

— Când îți dă cineva un cal, păstorule, nu te plânge că nu e destul de iute.

— Și Egwene? Și Mat? Sunt bine? Nu pot pleca până nu știu că sunt teferi.

— Fata e bine. O să se trezească dimineață și probabil că nici n-o să-și aducă aminte ce s-a petrecut. Așa se întâmplă cu loviturile la cap.

— Și Mat?

— Tu hotărăști, păstorule. Poți pleca acum, sau mâine, sau peste o săptămână. Tu hotărăști.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Rand pe coridor, jos, sub fortăreața Fal Dara.

CAPITOLUL 7

Sângele sânge cheamă

În timp ce targa pe care se afla întins Mat părăsea încăperile Supremei Însăunate, Moiraine înfășură cu grijă *angrealul* – o statueta mică, întunecată de vreme, înfățișând o femeie înveșmântată într-o robă largă – într-o bucată de mătase, și îl puse la loc în punga sa de piele. A munci împreună cu alte Aes Sedai, a-și uni înzestrările, a conduce cursul Puterii Supreme către un unic scop era ceva extrem de istovitor până și în cele mai favorabile împrejurări, chiar și cu ajutorul unui *angreal*, dar a munci toata noaptea, fără pic de somn, nu era o împrejurare favorabilă. Și ceea ce-i făcuseră băiatului nu fusese ușor.

Leane îi grăbi pe purtătorii tărgii, cu niște gesturi aprige și câteva vorbe aspre. Cei doi bărbați își tot lăsau capetele în jos, tulburați la gândul de a se afla printre atât de multe Aes Sedai în același timp, una dintre ele fiind chiar Suprema. Unde mai pui că femeile mânuiseră și Puterea. Cei doi așteptaseră pe coridor, stând pe vine și sprijiniți de zid, până ce treaba fusese terminată, iar acum erau nerăbdători să plece din încăperile femeilor. Mat stătea culcat, cu ochii închiși și alb la față, dar pieptul i se ridica și cobora ritmic, semn că era cufundat într-un somn adânc.

„Oare după asta ce se va întâmpla?” se întrebă Moiraine. „Acum, că nu mai avem Cornul, el nu mai este necesar, și totuși...”

Ușa se închise în spatele lui Leane și a purtătorilor tărgii, iar Suprema trase aer în piept adânc și tremurat.

— Neplăcută treabă. Tare neplăcută, spuse ea, cu chipul netulburat și frecându-și mâinile de parcă ar fi vrut să le spele.

— Însă foarte interesantă, spuse Verin, cea de-a patra Aes Sedai pe care Suprema o alesese pentru a le ajuta. Mare păcat că nu mai avem... că nu mai am, adică... pumnalul,

pentru ca Tămăduirea să fie completă. În ciuda a ceea ce-am făcut în noaptea asta, băiatul nu va mai trăi mult. Câteva luni, poate, în cel mai bun caz.

Cele trei femei erau singure în încăperile Supremei. Dincolo de zidurile străpunse de deschizăturile înalte și înguste se vedeau zorii revărsându-se pe cer.

— Da, însă acum va avea măcar răgazul acelor câtorva luni, spuse cu voce grava Moiraine. Iar dacă pumnalul poate fi redobândit, mai este încă vreme pentru a rupe legătura. „Dacă poate fi redobândit. Da, firește.”

— Mai este, așa-i, încuviință Verin.

Era o femeie micuța și plinuță, cu chipul colțuros; în ciuda faptului că nu i se putea citi vârsta, la fel ca oricărei Aes Sedai, avea câteva fire cărunte. Era singurul semn, dar pentru o Aes Sedai asta însemna că era, într-adevăr, foarte bătrână. Cu toate acestea, glasul nu îi tremura, iar obrații îi erau încă netezi.

— Și totuși, băiatul a rămas legat de pumnal pentru multă vreme, iar un asemenea lucru nu trebuie uitat. Și legătura va continua, fie că arma va fi sau nu găsită. Ar putea deja să fi fost preschimbat și cu neputință de Tămăduit, chiar dacă nu mai există primejdia ca să fie molipsiți și alții. Un lucru atât de neînsemnat, acel pumnal, reflectă Verin, și totuși are darul de a-i afecta pe toți cei care-l poartă mai multă vreme. Iar purtătorul, la rândul său, îi va îmbolnăvi pe cei cu care se întâlnește, și așa mai departe, iar ura și neîncrederea care au distrus Shadar Logoth și au făcut ca fiecare bărbat și fiecare femeie să ridice brațul împotriva celorlalți vor bântui iarăși lumea. Mă întreb cât de mulți oameni pot fi atinși de nebbie într-o perioadă dinainte stabilită – să zicem, un an. Ar trebui să fie cu puțință de calculat cu o aproximare cât de cât corectă.

Moiraine o privi pe sora sa Brună, fără să lase ca gândurile să i se oglindească pe chip. „Iată-ne confruntate cu încă o primejdie, iar dacă stai s-o ascuți pe ea, s-ar zice că e vorba de o enigmă întâlnită în paginile unei cărți. Pe Lumină, chiar că Brunele nu sunt câtuși de puțin conștiente în ce lume trăiesc.”

— Atunci, Soră, înseamnă că pumnalul trebuie găsit. Agel-

mar e pe cale de a trimite oameni care să-i urmărească pe cei care-au luat Cornul și i-au ucis vasalii, adică tocmai pe cei care-au furat și pumnalul. Cele două se află în același loc.

Verin încuviință din cap, dar se și încruntă.

— Și chiar dacă ar fi găsit, cine-l poate aduce înapoi, în siguranță? Cine-l atinge e în primejdie de a se spurca, dacă îl poartă multă vreme. Poate să-l închidă într-un cufăr, bine legat și apărat, dar chiar și așa, cei aflați în apropiere pentru mai multă vreme ar fi în primejdie. Iar fără să avem pumnalul, pentru a-l cerceta, nu putem ști cu siguranță cum și cât de mult trebuie protejat cel trimis în această misiune. Dar dumneata, Moiraine, l-ai văzut... ba încă ai și avut de-a face cu el, îndeajuns de mult pentru ca tânărul să scape cu viață, după ce-l luase cu sine, și pentru a-l împiedica să-i îmbolnăvească pe alții. Probabil că știi îndeajuns de bine cât este de puternică influența lui.

— Există cineva, răspunse Moiraine, care poate aduce pumnalul înapoi fără să fie vătămat. Unul care, cu ajutorul nostru, este cât se poate de bine aparat de spurcăciune și adăpostit. Mat Cauthon.

— Da, firește, încuviință Suprema. El o poate face. Dacă mai are suficient de mult de trăit. Numai Lumina știe cât de departe vor ajunge tâlharii, înainte ca oamenii lui Agelmar să-i găsească. Și dacă băiatul moare... iar pumnalul rămâne atâta vreme neferecat... iată încă un lucru care trebuie să ne îngrijoreze, continuă ea, frecându-se obosită la ochi. Cred că trebuie să-l găsim și pe acest Padan Fain. Ce anume face ca această Iscoadă să fie atât de importantă, pentru ca dușmanii să riște atât de mult numai pentru a-l salva? Ar fi fost mult mai ușor pentru ei să fure numai Cornul. A pătrunde în fortăreață este la fel de primejdios ca a înfrunta viforul iernii pe Marea Furtunilor, și totuși ei au zăbovit îndeajuns de mult pentru a-l mai elibera și pe Fain. Și dacă Pândarii îl cred atât de important...

Suprema se opri, iar Moiraine își dădu seama că se întreba dacă într-adevăr poruncile veneau numai de la Myrddraali.

— ... Atunci și noi trebuie să gândim la fel, sfârși Siuan.

— Trebuie găsit, încuviință Moiraine, nădăjduind că nu

lăsa să se vadă nici un pic din tulburarea și nerăbdarea care-o cuprinseseră, dar probabil că va fi acolo unde se afla și Cornul.

— Cum spui, Fiica mea, îngână Suprema, ducându-și mâna la gură pentru a-și înăbuși un căscat. Și acum te rog să ne ierți, Verin. Mai am câteva cuvinte să-i spun lui Moiraine, apoi trebuie să dorm un pic. Probabil că Agelmar va insista să ne ospăteze diseară, de vreme ce seara trecută a pierdut prilejul. Ajutorul tău a fost neprețuit, Fiică. Te rog să nu uiți că nimeni nu trebuie să afle nimic despre rănila băiatului. Sunt câteva printre Surorile tale care vor vedea în asta o lucrătură a Umbrei, când de fapt este un obiect făurit în întregime de mâna omului.

Nici nu mai era nevoie să amintească de Ajah Roșie. Iar Moiraine se gândi că, poate, Roșiile nu mai erau singurele de care trebuia să se ferească.

— Firește, Maică, n-am să suflu o vorbă, spuse Verin, cu o reverență, dar nu porni spre ușă. Dar cred că trebuie să vezi și asta, fără întârziere.

Și scoase la iveală un carnețel legat în piele moale, brună, pe care-l purta la cingătoare.

— Este ceea ce stătea scris pe pereții temniței. Traducerea nu a fost prea grea. În mare parte era ceea ce ne așteptam să fie – numai blasfemii și laude deșarte. S-ar zice că asta-i cam tot ce știu trolocii. Mai era, însă, și altceva – ceva scris de o mână mai sigură: poate o Iscoadă ceva mai școlită, sau un Myrddraal. Ar putea să fie numai vorbe goale, dar aduce cu un poem sau un descântec și sună ca o profeție. Nu știm mare lucru despre profețiile Umbrei, Maică.

Suprema șovăi numai o clipă, apoi încuviință. Profețiile Umbrei, ale Întunericului, se dovedeau adeseori, din păcate, la fel de adevărate ca și cele venite din Lumină.

— Citește-mi.

Verin răsfoi paginile, apoi își dresă vocea și începu, cu glas liniștit și egal:

*Fiica a nopții, liberă iarăși.
Străvechiul război încă o cheamă.*

*Nouă iubire își cată, un om s-o slujească,
să moară și tot s-o slujească,
În calea ei, cine va sta?
Strălucitoarele Ziduri se vor prăbuși.
Sângele sânge hrănește.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost și va fi pe vecie.*

*Un bărbat conduce Puterea. E singur.
Prietenii toți și-i jertfește.
Două căi dinainte-i, una spre moarte și dincolo,
alta spre viața eternă.
Ce va alege? Da, ce va alege?
Ce mâna ascunde și apără? Care lovește?
Sângele sânge hrănește.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost și va fi pe vecie.*

*Luc a urcat în Munții Dhoom.
Sus, Isam în trecători așteaptă.
A-nceput vânătoarea. Dulăi ai Umbrei năvală,
aleargă și-omoară.
Unul trăiește, altu-a murit, dar amândoi sunt.
Vremea Schimbării-i aproape.
Sângele sânge hrănește.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost și va fi pe vecie.*

*La Capul Toman așteaptă Neadormiții.
Mlădița Ciocanului vechiul copac de flăcări înconjură.
Moartea-și împrăștie sămânța, arșiță pârjolitoare-naintea
venirii Marelui Rege
Moartea-și culege recolta, leșuri spurcate-naintea
venirii Marelui Rege.
Și iarăși mlădița răzbună străveche ofensă-naintea
venirii Marelui Rege.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.*

*Sângele sânge hrănește.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost și va fi pe vecie.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.*

După ce termină, se lăsă o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Suprema spuse:

— Fiica mea, cine a mai văzut asta? Cine știe de ea?

— Numai Serafelle, Maică. De îndată ce-am copiat-o, am pus slujitorii să șteargă zidurile. Nu s-au opus – și ei erau dornici să scape.

— Bine, încuviință Suprema. Prea mulți oameni de la Hotare știu să descifreze scrisul trolocilor. Să nu le mai dăm și noi alte pricini de îngrijorare. Au și-așa destule.

— Ce crezi despre asta? o întreba Moiraine pe Verin, cu reținere în glas. Să fie o profeție?

Verin își lăsă capul într-o parte, cu ochii la însemnările sale și cufundată în gânduri.

— E posibil. Seamănă cu puținele profeții ale Întunericului pe care le cunoaștem. Iar anumite fragmente sunt foarte limpezi. Cu toate astea, ar putea fi pur și simplu o batjocură, o sfidare. „Fiică a nopții, liberă iarăși”, continuă ea, arătând cu degetul un vers. Asta poate însemna un singur lucru, anume că Lanfear bântuie iarăși prin lume, sau că cineva vrea să ne facă să credem așa ceva.

— Dacă ar fi adevărat, Fiica mea, spuse Suprema, ar fi destul de îngrijorător. Dar Rătăciții sunt încă ferecați.

Îi aruncă o privire lui Moiraine, lăsând, pentru o clipă, să i se vadă tulburarea de pe chip; apoi, cu un efort, se liniști.

— Chiar dacă peceteile slăbesc, Rătăciții sunt încă ferecați, repetă ea.

Lanfear. În limba din vechime însemna „Fiica Nopții”. Numele ei adevărat nu se cunoștea din nici un text, iar ea, spre deosebire de alți Rătăciți care primiseră un nume nou de la cei pe care-i trădaseră, își alesese singură porecla. Unii spuneau că, în realitate, ea fusese cea mai puternică dintre Rătăciți, alături de Ishamael, Distrugătorul Speranței, dar își ținuse puterile tănuite. Rămăseseră mult prea puține

cunoștințe despre acea vreme pentru ca învățații să fie siguri.

— Cu atâția Falși Dragoni împrejur, nu e de mirare ca vreunul să încerce să aducă vorba și de Lanfear, spuse Moiraine, cu glasul la fel de netulburat precum îi era și chipul, cu toate că, în sinea ei, tremura.

Despre Lanfear se știa un singur lucru sigur, în afară numelui: înainte să fi trecut de partea Umbrei și înainte ca Lews Therin Telamon să o fi întâlnit pe Ilyena, cei doi fuseseră îndrăgostiți unul de altul. „Asta-i o complicație de care chiar că nu mai aveam nevoie.”

Suprema Încăunată se încruntă, de parcă s-ar fi gândit la același lucru, dar Verin dădu din cap, ca și cum, pentru ea, nu ar fi fost decât un joc.

— Mai sunt și alte nume cunoscute, Maică. Seniorul Luc, firește, a fost fratele lui Tigraine care era pe atunci Domniță-Moștenitoare în Andor, și a dispărut în străfundurile Manei Pustiitoare. Cu toate astea nu știu cine ar putea fi Isam, și ce legătură are cu Luc.

— Cu timpul o să aflăm tot ce trebuie să știm, spuse liniștită Moiraine. Nu avem încă nici o dovadă că asta e o profeție.

Dar ea cunoștea numele: Isam fusese fiul lui Breyan, soția lui Lain Mandragoran, cea care încercase să pună mâna pe tronul din Malkier, în numele soțului ei, și astfel provocase năvala trolocilor împotriva regatului. Breyan și pruncul său dispăruseră, amândoi, atunci când trolocii cuceriseră Malkier. Iar Isam fusese rudă de sânge cu Lan. „Sau poate încă mai este? Trebuie să nu-i spun asta, până când mă conving cum are să reacționeze. Până ce ne îndepărtăm de Mană. Dacă i-ar trece cumva prin cap că Isam e încă în viață...”

— „La Capul Toman așteaptă Neadormiții”, continuă Verin. Mai sunt unii în lume care chiar și acum sunt convinși, după cum se credea în vechime, că armatele pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis să străbată Oceanul Aryth se vor întoarce cândva. Deși, după atâta timp scurs..., pufni ea disprețuitoare. Neadormiții care străjuiesc apele, Do Miere A’vron, există încă și au un... cred că așezământ este cuvântul cel mai potrivit... la Capul Toman, în Faime. Iar una

dintre vechile porecle ale lui Artur Aripă-de-Șoim era Ciocanul Luminii.

— Ce vrei să spui, Fiica mea? Întrebă Suprema Înscăunată. Că armatele lui Artur Aripă-de-Șoim, sau mai bine zis urmașii acelor soldați, s-ar putea întoarce cu adevărat, după o mie de ani?

— Circulă zvonuri despre război la Capul Toman și prin Șesul Almoth, spuse încet Moiraine. Iar Aripă-de-Șoim și-a trimis în expediție și doi fii, împreună cu armatele. Dacă au reușit să scape cu viața, în tărâmurile acelea pe care le-au descoperit, ar putea să existe și în zilele noastre o sumedenie de urmași de-ai lui Artur. Sau poate nici unul.

Suprema o privi pieziș pe Moiraine. Era limpede că și-ar fi dorit să fie singure, pentru a-i porunci să-i spună ce intenții avea. Moiraine făcu un gest liniștitor, iar vechea ei prietenă îi zâmbi. Verin, cu nasul în însemnările ei, nu observă nimic.

— Nu știi, Maică. Parcă nu prea îmi vine să cred. Nu știm nimic despre toate tărâmurile pe care Artur Aripă-de-Șoim a pornit să le cucerească. Mare păcat că Seminția Marii refuză să traverseze Oceanul Aryth, pentru că, zic ei, de cealaltă parte s-ar afla Insulele Morților. Tare mi-aș dori să știu ce vor să spună cu asta, dar afurișii ăștia parcă au lacăt la gură, oftă ea, fără să-și ridice privirile. Avem o singură mențiune despre „tărâmurile cufundate în Umbră, dincolo de Soare-Apune, dincolo de ocean, unde stăpânesc Armatele Noptii”. Nimic din ceea ce știm nu ne spune dacă soldații trimiși de Aripă-de-Șoim au reușit să înfrângă aceste „Armata ale noptii” sau măcar să supraviețuiască după moartea lui Artur. Odată ce s-a stârnit Războiul de O Sută de Ani, toți erau mult prea preocupați să dobândească o parte din imperiul lui Aripă-de-Șoim ca să le mai pese de soldații de peste mare. Dar după părerea mea, Maică dacă urmașii lor ar mai fi încă în viață și dacă ar fi avut intenția să se întoarcă nu ar fi așteptat atât de mult.

— Atunci înseamnă că nu crezi că avem de-a face cu o profeție, Fiica mea?

— „Vechiul copac”... hm, spuse Verin, cufundată în propriile ei gânduri. Au existat dintotdeauna zvonuri – dar nu

mai mult decât atât – că neamul din Almoth, atât cât a mai avut de trăit pe această lume, poseda o ramură din Avendesora, poate chiar un lăstar încă viu. Iar stindardul din Almoth era „albastru ca văzduhul de sus, negru ca pământul de sub picioare, cu Arborele Vieții, cu ramurile întinse, care le unește”. Desigur, locuitorii din Tarabon spun că ei sunt „Arborele omenirii” și pretind că ar descinde din capetele încoronate și nobilii din Vârsta Legendelor. Iar cei din Doman pretind că ar coborî din oamenii care au dat naștere Arborelui Vieții, tot în Vârsta Legendelor. Există și alte posibilități, dar, Maică, merită observat că cel puțin trei dintre ele ne fac să ne îndreptăm privirile către Șesul Almoth și Capul Toman.

Suprema îi răspunse, cu un glas înșelător de dulce:

— Fiica mea, hotărăște-te, te rog. Dacă urmașii lui Artur Aripă-de-Șoim nu se întorc, înseamnă că asta nu-i o profeție și nu merită să dai nici un cap de pește stricat ca să afli ce înseamnă „vechiul copac”.

— Nu pot să-ți spun decât ceea ce știu, Maică, zise Verin, ridicând ochii. Hotărârea finală o las în mâinile tale. Eu, una, cred că armatele lui Artur Aripă-de-Șoim au murit de mult, dar asta nu înseamnă că și trebuie să fie așa. „Vremea Schimbării”, desigur, se referă la sfârșitul unei Vârste, cât despre „Marele Rege, Stăpânul”...

— Știu foarte bine cine e „Marele Rege”, Fiica mea, o întrerupse Suprema, bătând cu palma în masă cu un zgomot ca de tunet. Iar acum te-aș ruga să pleci. Du-te, Verin, continuă ea, trăgând adânc aer în piept și încercând, în mod vizibil, să-și recapete calmul. Nu vreau să mă mâni pe tine. Nu vreau să uit cine le convingea pe bucătărese să lase prăjiturile cu miere descoperite, la vreme de noapte, pe când eram novice.

— Maică, interveni Moiraine, nu avem nici un motiv să credem că asta ar fi o profeție. Oricine care are ceva spirit și câteva cunoștințe poate inventa așa ceva, și nimeni nu a spus vreodată că Myrddraalii ar fi înceți de minte.

— Și, firește, continuă Verin, netulburată, „bărbatul care conduce” trebuie să fie unul din cei trei tineri care călătoresc împreună cu dumneata, Moiraine.

Ca lovită în moalele capului, Moiraine o sfredeli cu privirea. „Nu-și dă seama pe ce lume e? Ce proastă am fost.” Înainte să-și dea seama ce făcea, se întinsese deja către sâmburele strălucitor și viu pe care-l simțea mereu pulsând în sufletul ei, către Adevăratul Izvor. Puterea Supremă îi năvăli în trup, încercând-o cu energie, împiedicând-o să mai audă trosnetul slab al aurei de Putere care o înconjura pe Suprema Însăunată, care reacționase la fel ca ea. Era prima dată când Moiraine se pregătea să folosească Puterea împotriva unei alte Aes Sedai. „Vremurile pe care le trăim sunt primejdioase, este la mijloc soarta lumii și, uneori, nu avem de ales. Trebuie să facem anumite lucruri. Vai, Verin, de ce a trebuit să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?”

Verin închise carnețelul, și-l strecură din nou la cingătoare, apoi își plimbă privirea de la una la cealaltă. Nu avea cum să nu-și dea seama de aura care le înconjura pe fiecare dintre ele, de strălucirea iscată de atingerea Adevăratului Izvor. Numai cineva care știa, la rândul său, să conducă o putea zări, dar pentru o Aes Sedai era cu neputință să nu observe. Pe chipul lui Verin apărură o umbră de mulțumire, dar nici un semn cum că și-ar fi dat seama ce lovitură de trăsnet slobozise. Le privea liniștită, ca și cum tocmai ar fi găsit încă o cheie care s-o ajute la rezolvarea unui mister.

— Da, m-am gândit eu că așa trebuie să fie. Moiraine nu putea duce totul la capăt de una singură, și ce ajutor mai bun să-și găsească decât pe prietena ei din copilărie, împreună cu care obișnuia să se furișeze să fure prăjiturile cu miere? spuse ea, apoi clipi brusc. Iartă-mă, Maică, nu trebuia să spun asta.

— Verin, Verin, răspunse Suprema, scuturând mirată din cap. Îți acuzi sora... și pe mine... că... nu, nici nu pot rosti așa ceva. Apoi te îngrijorează faptul că ai vorbit pe un ton prea familiar Supremei? Întâi găurești fundul bărcii, apoi ți-e teamă că o să ploua. Fiica mea, gândește-te ce lăsa să se înțeleagă mai înainte!

„E prea târziu pentru asta, Siuan, gândi Moiraine. Dacă nu ne-am fi pierdut cumpătul și nu am fi atins Izvorul, poate că...

Dar acum este sigură.”

— De ce ne spui asta, Verin? Întrebă ea, cu glas tare. Dacă crezi cu adevărat așa ceva, ar trebui s-o spui celorlalte surori, mai ales celor Roșii.

Verin făcu ochii mari de uimire.

— Da, da. Probabil că da. Nu mă gândisem la asta. Dar vorba e că, dacă aş face-o, dumneata Moiraine şi dumneata, Maica, aţi fi ferecate, iar bărbatul – domolit. Nimeni pe lume, niciodată, nu a fost alături de un bărbat care folosea Puterea, pentru a-i cerceta evoluţia. Când anume începe nebunia şi cum îl cuprinde? Cât de repede se lasă în stăpânirea ei? Mai este, oare, în stare de ceva, când trupul îi putrezeşte pe dinăuntru? Cât timp mai poate acţiona? Orice s-ar întâmpla cu tânărul ăsta, care-o fi el, se va întâmpla fie că eu sunt lângă el pentru a aşterne răspunsurile în scris, fie că nu. Dar, dacă este urmărit şi călăuzit, ar trebui să izbutim să-l ţinem sub observaţie o vreme, atât timp cât primejdia nu este încă prea mare. Ca să nu mai vorbesc de *Ciclul Karaethon*, continuă ea, netulburată, în ciuda privirilor uimite pe care i le aruncau cele două femei. Presupun că el este într-adevăr Dragonul Renăscut, nu-i așa, Maică? Nu pot să cred că ai face dumneata una ca asta – să laşi un bărbat care poate conduce Puterea să umble liber – dacă el nu ar fi Dragonul.

„Numai cunoaşterea o preocupă, se gândi mirată Moiraine. Cea mai înspăimântătoare profeţie a lumii s-a împlinit, poate că se apropie sfârşitul tuturor lucrurilor, iar ei îi pasă numai de cunoaştere. Chiar şi așa, însă, tot primejdioasă rămâne.”

— Cine mai ştie de asta? Întrebă Suprema, cu glasul slab, dar aspru. Serafelle, presupun. Altcineva, cine, Verin?

— Nimeni, Maică. Pe Serafelle nu o interesează, de fapt, decât lucrurile care deja sunt scrise în cărţi – cu cât mai groase, cu atât mai bine. E de părere că exista în lume, răspândite, cam de zece ori mai multe cărţi, manuscrise şi fragmente vechi, pierdute sau uitate, decât am izbutit noi să adunăm în Tar Valon. E sigură că mai avem încă de scos la iveala suficient de multe cunoştinţe din vechime pentru ca...

— E de ajuns, Soră, spuse Moiraine, dând drumul

Adevăratului Izvor, o clipă după aceea, simți că Suprema îi urmase exemplul.

Atunci când simțeai Puterea curgându-ți printre degete, era ca și cum ai fi pierdut pe cineva drag, ca sângele care se scurgea dintr-o rană deschisă, odată cu viața. O parte din ea își dorea să nu renunțe, dar, spre deosebire de unele din surorile sale, Moiraine punea mare preț pe stăpânirea de sine și nu-și îngăduise să se atașeze prea mult de senzația aceea.

— Verin, ia loc, și spune-ne ce știi și cum ai aflat. Spune tot.

În timp ce Verin își lua un scaun – după ce-i aruncase o privire Supremei pentru a-i cere voie să se așeze în prezența ei – Moiraine o privi cu tristețe.

— Nu pare probabil, începu Verin, ca o persoană care nu a studiat străvechile volume cu mare atenție să observe altceva decât că dumneata te porți ciudat. Iartă-mă, Maică. Primul indiciu l-am avut cu aproape douăzeci de ani în urmă, pe timpul când Tar Valon se afla sub asediu, dar asta a fost numai...

„Lumina să m-ajute, Verin, cât te-am mai iubit pentru prăjiturile alea cu miere și pentru că mă primeai să plâng la sânul tău. Dar am să fac ceea ce trebuie să fac. Am s-o fac. Așa trebuie.”

Perrin aruncă o privire după colț, către femeia Aes Sedai care se îndepărta. Mirosea a săpun cu levănțică, deși cei mai mulți oameni nu ar fi reușit să simtă mirosul, nici măcar de la mică distanță. De îndată ce n-o mai văzu, se grăbi spre infirmerie. Mai încercase o data să-l vadă pe Mat, iar acea Aes Sedai – cineva o numise Leane – mai că nu-i smulsese capul de pe umeri, fără măcar să întoarcă privirea pentru a vedea cine e. Se simțea nesigur pe el în prezența femeilor Aes Sedai, mai ales dacă începeau să-i cerceteze ochii.

Se opri lângă ușă ca să tragă cu urechea. Nu se auzea zgomot de pași pe coridor, din nici o direcție, iar dincolo de ușă era tăcere. Intră și închise ușor ușa în urma lui.

Infirmeria era lungă și cu pereți albi. Prin arcadele care dădeau spre terasele rezervate arcașilor, aflate în fiecare

capăt, intra multă lumină. Mat se afla într-unul din paturile înguste lipite de perete. După ce se întâmplase în noaptea trecută, Perrin se aștepta să vadă multe paturi ocupate, dar își dădu seama imediat că fortăreața era plină de Aes Sedai. Singurul lucru pe care nu-l puteau Tămădui era moartea. Oricum, pentru el încăperea mirosea a boală.

Gândul îl făcu să se strâmbe. Mat zăcea pe spate, nemișcat, cu ochii închiși, cu brațele întinse peste pătură. Părea stors de puteri. Nu atât bolnav – mai degrabă arăta de parcă ar fi muncit la câmp trei zile, și de-abia ce se întinsese să se odihnească.

Mirosul, însă, era... nepotrivit. Nu putea spune precis ce era. Nepotrivit, și cu asta basta.

Cu mare grijă, Perrin se așeză pe patul de lângă cel al lui Mat. Cu mare grijă – așa cum făcea mereu. Era masiv și fusese, dintotdeauna, mai mare decât băieții de vârsta lui. Trebuia să aibă grijă să nu vatăme din greșeală pe cineva și să nu spargă lucrurile dimprejur. De-acum, îi intrase în sânge. Îi plăcea, de asemenea, să se gândească bine la ce-avea de făcut și, de multe ori, să ceară sfatul altora. „Dar acum că Rand se crede nobil, nu mai pot vorbi cu el, iar Mat sunt convins că n-o să aibă prea multe de spus.”

Cu o noapte înainte ieșise într-una dintre grădini, ca să se poată gândi în liniște. Amintirea încă îl făcea să se rușineze. Dacă n-ar fi plecat, ar fi mers împreună cu Egwene și Mat și poate că ar fi putut să-i apere, iar ei n-ar fi pățit nimic. S-ar fi putut și să ajungă, la rândul lui, într-unul din paturile din încăperea aceea, la fel ca Mat. S-ar fi putut și să moară. Și totuși, faptul că nu fusese acolo îl făcea să se simtă vinovat. Oricum ar fi stat lucrurile, se dusesse în grădină iar ceea ce-l preocupa acum nu avea nimic de-a face cu atacul trolocilor. Câteva slujnice, însoțite de una din doamnele de companie ale Domniței Amalisa, Domnița Timora, îl găsiseră singur în grădină pe întuneric. De îndată ce-l observaseră, Timora o trimisese pe una din slujnice, în goană. Perrin o auzise spunându-i: „Repede. Găsește-o pe Liandrin Sedai!”

Apoi se opriseră în fața lui, privindu-l fix, de parcă s-ar fi temut să nu cumva să dispară într-o trâmbă de fum, ca un

Menestrel. Atunci se auzise primul clopot care suna alarma, și toată lumea din fortăreață începuse să alerge dintr-o parte într-alta.

— Liandrin, murmură Perrin, adâncit în gânduri. Ajah Roșie. Femeile astea nu fac aproape nimic altceva decât să-i vâneze pe bărbații care pot conduce Puterea. Că doar nu m-o crede și pe mine unul din ăștia! Tu ce zici?

Firește, Mat nu răspunse. Perrin își frecă nasul, stânjenit.

— Acum am început să vorbesc singur. Nu-mi mai trebuia și asta, după tot ce s-a-ntâmpat.

— Cine e... Perrin? Ce-i cu mine? Îngână Mat; pleoapele îi tremurau, dar nu izbutea să deschidă ochii pe de-a-ntregul și glasul îi răsuna de parcă era încă pe jumătate adormit.

— Nu-ți mai aduci aminte, Mat?

— Să-mi aduc aminte? răspunse celălalt, ridicând o mână molatică, cu care dădu să-și atingă fața, apoi o lăsă să cadă la loc, cu un oftat; ochii începuseră să i se închidă la loc. Mi-aduc aminte de Egwene. M-a rugat... să cobor cu ea... să-l vadă pe Fain. Nu m-a rugat, râse el apoi, iar râsul i se transformă într-un căscat. Mi-a poruncit. După aia nu știu ce s-a mai întâmplat...

Și cu asta, plescăi din buze și adormi la loc, respirând adânc și liniștit. Auzind zgomotul unor pași care se apropiau, Perrin sari în picioare, dar nu avea unde să se ducă. Când ușa se deschise, el se afla tot acolo, lângă patul lui Mat. Era Leane, care se opri la câțiva pași de el, cu mâinile în șolduri, și-l cercetă cu privirea din cap până-n picioare. Era aproape la fel de înaltă ca el.

— Hm, începu ea. Ești un flăcău arătos. Aproape că mă faci să-mi doresc să fi ales Verdele. Aproape. Dar dacă mi-ai tulburat cumva bolnavul... află că m-am descurcat eu cu niște frați aproape la fel de mari ca și tine, înainte să vin în Turn, așa că să nu crezi cumva că umerii aia lași au să te ajute.

Perrin își dresе glasul. De cele mai multe ori, nu izbutea defel să înțeleagă ce voiau femeile să spună. „Nu-s ca Rand. El știe mereu ce să le spună fetelor.” Își dădu seama că se încrunta și se forță s-o ascundă. Nu voia să se gândească la Rand și cu atât mai puțin să supere o Aes Sedai, mai ales pe

una care bătea nerăbdătoare din picior.

— Păi... nu l-am tulburat. Nu s-a trezit. Vedeți?

— Așa-i. Norocul tău. Acum vreau să știu ce cauți aici. Mi-aduc aminte că te-am mai alungat deja o dată, să nu crezi cumva c-am uitat.

— Voiam doar să știu cum îi mai e.

— Doarme, răspunse ea șovăind puțin, și gata. Iar în câteva ceasuri o să se dea jos din pat și nici n-ai să-ți mai dai seama că a fost cândva bolnav.

Clipa de tăcere îl făcu pe Perrin să i se ridice părul pe ceafă. Era convins că, pe undeva, femeia mințea. Cele ca ea nu mințeau, dar nici nu spuneau pe de-a-ntregul adevărul. Nu-și dădea seama ce se petrecea – de ce-l căuta Liandrin, de ce-l mințea Leane – dar înțelese că venise clipa să scape de Aes Sedai. Nu avea cum să-l mai ajute pe Mat.

— Vă mulțumesc, rosti. Atunci mai bine îl las să doarmă. Iertați-mă.

Încercă să se strecoare pe lângă ea ca să ajungă la ușă, dar, dintr-odată, brațele femeii se înălțară și-i cuprinseră strâns fața, trăgând-o în jos, pentru a-i putea zări ochii. I se păru că trupul îi era străbătut de ceva, ca un soi de freamăt cald pe care-l simți mai întâi în creștetul capului, apoi coborându-i până în călcâie, urcând apoi din nou. În cele din urmă, reuși să se desprindă de ea.

— Ești sănătos și zdravăn ca o fiara tânără de pădure, spuse Leane, subțindu-și buzele. Dar dacă așa te-ai născut, cu ochii ăștia, atunci eu sunt o Mantie Albă.

— Alți ochi n-am avut niciodată, mârâi el, simțindu-se ușor tulburat pentru că vorbea cu o Aes Sedai pe tonul acela.

La fel de surprins, se trezi luând-o cu blândețe de brațe și ridicând-o într-o parte, apoi așezând-o la loc, mai departe de el. În timp ce se priveau stârnitor, Perrin se întrebă dacă și ochii lui erau la fel de mari, din cauza uimirii, cum erau și ai ei.

— Iertați-mă, repetă, și se îndepărtă în grabă, aproape alergând.

„Ochii mei! Arde-i-ar Lumina de ochi!” Razele soarelui de dimineață i se reflectară în privire, iar ochii săi sclipiră ca o

poleială de aur.

Rand se răsuci în pat, încercând să-și găsească o poziție mai bună pe salteaua subțire. Lumina soarelui se revărsa prin deschizăturile înguste, colorând pereții goi, de piatră. Nu stătuse treaz până atunci și, chiar așa obosit cum era, nu credea că ar mai fi putut adormi. Pieptarul de piele zăcea pe jos, între pat și perete, dar în afară de asta era complet îmbrăcat. Își pusese până și încălțările cele noi. Sabia era proptită de zid, lângă pat, iar arcul și tolba se odihneau într-un colț, deasupra boccelor învelite în mantii.

Nu putea scăpa de gândul că ar fi trebuit să profite de prilejul pe care i-l oferise Moiraine și să plece imediat. Aceasta dorință pusese stăpânire pe el în timpul nopții și nu-l mai părăsise nici o clipă. De trei ori se și ridicase. De două ori ajunsese până la ușă și o deschisese, nevăzând pe coridor decât câțiva slujitori care se ocupau de treburile de noapte; drumul ar fi fost liber. Numai că nu putea pleca fără să știe.

Perrin intră în odaie, cu capul în jos, căscând, iar Rand se ridică în capul oaselor.

— Cum se simte Egwene? Dar Mat?

— Egwene doarme, din câte am auzit. Nu mi-au dat voie să intru în încăperile femeilor, ca s-o văd. Iar Mat..., începu Perrin, apoi, dintr-odată, se încruntă, fără să ridice ochii. Dacă ești atât de dornic să afli, de ce nu te-ai dus și tu să-l vezi? Am avut impresia că nu-ți mai pasă de noi. Așa ai spus.

Apoi deschise ușa dulapului său și începu să caute o cămașă curată.

— Am fost acolo, Perrin, dar am dat peste o Aes Sedai, cea înaltă care umblă mereu cu Suprema Încăunată. Mi-a spus că Mat doarme, că o încurc și că era mai bine să vii altă dată. Parcă era jupan Thane, când le dădea porunci oamenilor de la moară. Știi cum e jupan Thane – mereu se răstește la tine să faci lucrurile cum trebuie de prima dată și să le faci imediat.

Perrin nu răspunse. Își dădu jos surtucul și-și trase cămașa peste cap. Rand îl cântări cu privirea câteva clipe, de la spate, apoi se strădui să râdă:

— Vrei să-ți zic ceva? Știi ce mi-a spus? Femeia Aes Sedai care era cu Mat, de ea vorbesc. Ai văzut cât e de înaltă. E cam cât un bărbat. Dacă mai creștea preț de-o palmă, aproape că m-ar fi putut privi în ochi. Ei, m-a măsurat din cap până-n picioare și apoi a mormăit: „Tare înalt mai ești! Pe unde erai când aveam și eu șaisprezece ani? Sau măcar treizeci?” Și pe urmă a râs, ca de o gluma bună. Ce zici de asta?

Perrin își încheie cămașa, apoi îl privi pieziș. Cu umerii săi lați și buclele dese, îi apărea lui Rand ca un urs rănit, care nu înțelegea de ce fusese tocmai el vătămat.

— Perrin, glu...

— Dacă vrei să faci glume cu Aes Sedai, îl întrerupse Perrin, începând să-și îndese poalele cămășii în pantaloni, n-ai decât... Seniore. Eu, unul, nu prea obișnuiesc să fac haz – parcă așa se spune, nu? – să fac haz de Aes Sedai. Mă rog, eu nu-s decât un fierar grosolan și aș putea să supăr pe cineva, Seniore.

Și, cu asta, își luă surtucul de pe jos și dădu să iasă.

— Arde-m-ar, Perrin, îmi pare rău. Mi-era frică și credeam că am dat de necazuri – poate că am dat, într-adevăr. Și poate că nu s-au isprăvit, nu știu – și nu voiam ca și tu și Mat să aveți probleme. Pe Lumină, toate femeile mă căutau astă-noapte. Cred că asta e tot din pricina necazurilor mele. Iar Liandrin... Liandrin... Crede-mă Perrin, sfârși Rand ridicând brațele, n-ai vrea să fii în locul meu.

Perrin se opri, dar rămăsese cu ochii la ușă și nu-și întorsese capul de tot, ci doar atât cât Rand să poată zări un ochi auriu.

— Te căutau? Poate că ne căutau pe toți.

— Nu, pe mine mă căutau. Aș vrea să nu fi fost așa, dar știu sigur.

— Și pe mine mă voia Liandrin, spuse Perrin, clătinând din cap. Sunt convins. Am auzit cu urechile mele.

Rand se încruntă.

— Și de ce oare?... Dar asta nu schimba nimic. Uite, am spus și eu o dată o vorbă pe care n-ar fi trebuit s-o rostesc. Dar n-am vrut, Perrin. Acum, te rog frumos, spune-mi ce face

Mat.

— Doarme. Leane - adică femeia Aes Sedai - mi-a zis că se va pune pe picioare în câteva ceasuri. Dar cred că mințea, adăugă Perrin, ridicând stânjenit din umeri. Știu că femeile astea nu mint niciodată sau, cel puțin, nu mint în așa fel încât să le prinzi cu mâța-n sac, dar am avut senzația că fie mă mințea, fie îmi ascundea ceva.

Se opri, îi aruncă lui Rand o privire piezișă și continuă:

— Sper că nu vorbeai serios. O să plecăm împreună de-aici, da? Tu cu mine și cu Mat.

— Nu pot, Perrin. Și nu-ți pot spune de ce, dar chiar trebuie să plec sing... Stai, Perrin!

Dar ușa se și trântise în urma prietenului său. Rand căzu la loc pe pat.

— Nu pot să-ți spun, șopti el, lovind cu pumnul în marginea patului. Nu pot.

„Dar de-acum poți pleca, îi spuse o voce de undeva, din mintea sa. Egwene va fi bine, iar Mat se va pune pe picioare într-un ceas sau două. De-acum poți pleca, înainte ca Moiraine să se răzgândească.”

Dădu să se ridice, când o bătaie puternică în ușă îl făcu să tâșnească în picioare. Dacă ar fi fost Perrin, n-ar fi avut de ce să bată. Ciocănitul se auzi din nou.

— Cine e?

Lan intră cu pași mari, împingând ușa la loc, în urma sa, cu călcâiul. Ca de obicei, avea sabia la șold, agățată peste un surtuc obișnuit, verde, care ar fi trecut aproape neobservat într-o pădure. De data asta, însă, avea și o banderola lată, aurie, legată sus pe brațul stâng, ale cărei capete împodobite cu ciucuri îi atârnavă aproape până la cot. Nodul era prins cu o broșă care înfățișa un cocor auriu care-și lua zborul, însemnul Regatului Malkier.

— Suprema Înscăunată vrea să te vadă, păstorule. Nu poți merge așa. Hai, dă jos cămașa aia și perie-ți părul. Arată ca o claie de fân.

Deschise dulapul dintr-o mișcare și începu să caute prin hainele care se aflau încă acolo. Rand rămase înțepenit; se simțea de parcă ar fi fost lovit cu un ciocan în moalele

capului. Într-un fel se așteptase la așa ceva, firește, dar fusese convins că avea să reușească să plece înainte să fie chemat. „Știe. Pe Lumină, sunt sigur.”

— Cum adică vrea să mă vadă? Plec, Lan. Aveai dreptate. Mă duc chiar acum la grajduri să-mi iau calul și plec.

— Trebuia s-o faci astă-noapte, spuse Străjerul, aruncându-i pe pat o cămașă albă, de mătase. Nimeni nu refuză o întrevedere cu Suprema Înscăunată, păstorule. Nici măcar Seniorul Căpitan Comandant al Mantiilor Albe. Probabil că Pedron Niall își petrece tot timpul plănuind cum s-o omoare și să scape nepedepsit, dar tot ar veni. Ăsta-i bun, adăugă el, întorcându-se și arătându-i un surtuc roșu, cu guler înalt, cu mânecile împodobite cu tulpini încâlcite de mă răcini aurii, cu țepi lungi. Broderia se prelungea, înconjurând fiecare manșetă. Pe guler erau brodați cu fir aurit bătlani. Și culoarea e potrivită, spuse Lan, părând amuzat sau mulțumit de ceva anume. Haide, păstorule. Schimbă-ți cămașă. Mișcă-te!

Fără tragere de inimă, Rand își trase peste cap cămașă grosolană, de lână, potrivită pentru muncile câmpului.

— Mă simt ca un prost, murmură el. Cămașă de mătase! N-am purtat în viața mea așa ceva. Și nici un surtuc atât de împodobit, nici măcar în zilele de sărbătoare.

„Pe Lumină, dacă mă vede Perrin gătit așa... Arde-m-ar, după discuția aia prostească, cum că aș fi nobil, dacă mă vede Perrin n-o să mă mai înțeleg niciodată cu el.”

— Nu poți să te înfățișezi Supremei Înscăunate îmbrăcat ca un băiat de la grajduri care de-abia și-a terminat munca, păstorule. Ia să-ți văd încălțăările. Da, merg. Ei, hai mai repede, hai mai repede. Suprema nu trebuie lăsată să aștepte. Ia-ți și sabia.

— Sabia? exclamă Rand pe înfundate, din pricina cămășii de mătase pe care tocmai și-o trăgea peste cap cu mișcări smucite. În încăperile femeilor? Lan, dacă mă duc s-o vizitez pe Suprema Înscăunată – pe Suprema Înscăunată! – cu sabia la șold, o să...

— N-o să-ți faci nimic, îl întrerupse sec Lan. Dacă Supremei îi e frică de tine – și ai fi mai deștept să crezi că nu-i așa, pentru că eu, unul, nu știu ce-ar putea s-o sperie pe

femeia aia – n-o să fie din pricina sabiei. Să nu uiți să îngenunchezi când te arăți în fața ei. Dar numai pe un genunchi, ai grijă, adaugă el, imediat. Nu ești vreun negustor prins cu ocaua mică. Poate ar fi mai bine să încerci înainte.

— Cred că știi cum se face. Am văzut cum îngenuncheau oamenii din Garda în fața Reginei Morgase.

Pe buzele Străjerului flutură un zâmbet.

— Da, fă așa cum i-ai văzut pe ei. Asta o să le dea ceva de gândit.

Rand se încruntă.

— De ce-mi spui asta, Lan? Ești Străjer și totuși de porți de parc-ai fi de partea mea.

— Chiar sunt de partea ta, păstorule. Într-un fel. Îndeajuns cât să-ți dau o mână de ajutor, răspunse Străjerul, cu chipul ca de piatră; vorbele blânde răsunau ciudat, rostite cu glasul său aspru. Nu ești bine pregătit în mânuirea armelor, dar eu ți-am fost dascăl și n-am de gând să te văd umilindu-te ca un om de nimic. Roata țese fiecare fir de-al nostru după cum îi e voia. Tu ai mai puțină libertate decât alții, dar, pe Lumină, asta nu înseamnă că nu-ți poți înfrunta soarta ca un bărbat. Adu-ți aminte cine este Suprema Înscăunată, păstorule, și arată-i respectul cuvenit, dar fă cum îți spun și privește-o drept în ochi. Hai, nu mai sta acolo cu gura căscată. Bagă-ți cămașa în pantaloni.

Rand închise gura și făcu întocmai. „Să-mi aduc aminte cine e? Arde-m-ar, ce n-aș da să uit asta!”

Până când el își îmbrăca surtucul și-și încinse sabia la șold, Lan îi vorbi încontinuu, dându-i sfaturi. Ce să spună, cui să se adreseze, ce să nu spună. Ce să facă și ce să nu facă. Îi arată până și cum să se miște. Nu era convins că putea ține minte totul – cele mai multe lucruri sunau ciudat și erau ușor de uitat – și, mai mult, se temea că avea să uite exact ceea ce era mai important, iar femeile Aes Sedai aveau să se mânie. „Dacă nu s-au mâniat deja. Dacă Moiraine i-a povestit totul Supremei Înscăunate, cine știe cui i-a mai povestit.”

— Lan, dar de ce nu pot pleca așa cum am plănuit? Până să afle ea că nu vin, aș putea să străbat o leghe în galop.

— Da, și până să apuci s-o străbați și pe a doua, ți-ar și tri-

mite hăitașii pe urme. Ține minte, păstorule, Suprema Înscăunată obține tot ce vrea, răspunse Străjerul, aranjându-i cingătoarea, pentru ca greoaia cataramă să stea drept la mijloc. Asta-i tot ce pot face pentru tine. Crede-mă.

— Dar ce-i cu toate astea? Ce vor să însemne? De ce să duc mâna la inimă dacă Suprema se ridică? De ce să nu primesc altceva decât apă – nu că aș vrea să stau la masă cu ea – și apoi să vărs o parte pe podea și să spun: „Pământul e însetat”? Și dacă mă întreabă ce vârstă am, de ce să-i spun cât a trecut de când mi s-a dat sabia? Nu înțeleg nici jumătate din ce mi-ai spus.

— Nu trebuie să verși apa, păstorule, numai trei picături. Lași să cada numai trei picături. Ai să-nțelegi altă dată. Acum trebuie numai să ții minte. Spune-ți doar că așa-i tradiția. Suprema va face cu tine ceea ce trebuie să facă. Dacă crezi cumva că o poți împiedica, e ca și cum ai crede că poți zbura până la lună, ca Lenn. Nu poți să te împotrivești, dar poate că-i poți ține piept o vreme și poate că, măcar, n-ai să-ți pierzi demnitatea. Arde-m-ar Lumina, probabil că-mi pierd timpul, dar n-am altceva mai bun de făcut. Stai așa.

Străjerul scoase dintr-un buzunar o bucată lungă de pânză aurie, cu ciucuri la capete, și o legă de brațul lui Rand cu un nod complicat, pe care îl potrivi cu un ac roșu, poleit, care înfățișa un vultur cu aripile desfăcute.

— Am pus să se făurească asta pentru tine și cred că acum e momentul să ți-o dăruiesc. Asta o să le pună pe gânduri.

Nu mai era nici o îndoială. Străjerul zâmbea. Rand se uită îngrijorat la ac. „*Caldazar*. Vulturul roșu din Manetheren.”

— Un ghimpe în talpa Celui Întunecat, murmură el, și un ciuline în palma sa. Dar Manetheren a murit și-a fost uitat demult, Lan, adăugă, privindu-l pe Străjer. Acum e doar un nume într-o carte. A rămas numai Ținutul celor Două Râuri. Orice altceva aș fi, mai întâi de toate sunt păstor și fermier. Asta-i tot.

— Da, sabia care nu se putea frânge s-a sfărâmat în cele din urmă, păstorule, dar până în ultima clipă a înfruntat Umbra. Pentru a fi bărbat, există un lucru care trebuie

respectat înainte de orice. Capul sus, și înfruntă tot ce vine peste tine. Hai, ești gata? Suprema Încăunată te așteaptă.

Simțind un nod înghețat în stomac, Rand îl urma pe Străjer și ieși în coridor.

CAPITOLUL 8

Dragonul Renăscut

La început, Rand merse pe lângă Străjer cu picioarele țepene, neliniștit. „Privirea în pământ.” Lui Lan îi era ușor să spună asta. Nu el fusese chemat de Suprema Încăunată. Nu el trebuia să se întrebe dacă va fi domolit înainte de sfârșitul zilei, sau chiar mai rău. Rand simțea un nod în gât; oricât ar fi vrut, nu putea înghiți.

Coridoarele fremătau de oameni: servitori care își vedeau de treburi, soldați cu săbii peste hainele de toate zilele. Câțiva băieți cu săbii mici de antrenament stăteau pe lângă cei mai mari, imitându-le felul de a merge. Nimic nu mai aducea aminte de luptă, dar toată lumea părea a fi cu ochii în patru, până și copiii. Bărbații în toata firea semănau cu niște pisici în așteptarea șobolanilor. Ingtar se uită curios la Rand și la Lan, aproape tulburat; deschise gura, dar apoi trecu pe lângă ei fără să spună nimic. Kajin, înalt, subțire și măsliniu la față, ridică pumnii deasupra capului și striga:

— *Tai'sh ar Malkier! Tai'shar Manetheren!*

„Sângele adevărat din Malkier. Sângele adevărat din Manetheren.”

Rand tresări. „Lumină, de ce a spus asta? Nu fi netot, își spuse. Aici toată lumea știe de Manetheren. Știu toate poveștile în care e vorba de bătălii. Arde-m-ar, trebuie să mă stăpânesc.”

Lan răspunse, ridicând și el pumnii.

— *Tai'shar Shienar!*

Dacă ar lua-o la fugă, s-ar putea pierde destul timp în mulțime cât să ajungă la cal? „Dacă trimite hăițașii după mine...” Cu fiecare pas era mai încordat.

Pe când se apropiau de apartamentele femeilor, Lan rosti sec:

— Pisica străbate curtea!

Uimit, Rand luă imediat poziția respectivă, așa cum fusese

învăţat, cu spatele drept şi toţi muşchii destinşi, ca şi cum ar fi atârnat de o sârmă prinsă în vârful capului. Era un mers relaxat, aproape îngâmfat. Relaxat pe din afară; pe dinăuntru nu se simţea deloc aşa. Nu avu vreme să se întrebe ce face. Leşiră de pe ultimul coridor mergând unul în pas cu celalalt.

Femeile de la intrarea în încăperile femeilor se uitară liniştit la ei pe măsură ce se apropiau. Unele erau aşezate la mese uşor înclinate, verificând nişte catastife şi însemnând câte ceva din când în când. Altele împleteau sau lucrau cu acul şi cu croşeta. De veghe stăteau doamne îmbrăcate în mătăsuri, precum şi femei în livrea. Uşile arcuite erau deschise, păzite doar de femei. Nu era nevoie de mai mult. Nici un bărbat din Shienar n-ar fi intrat nepoftit, dar toţi bărbaţii din Shienar erau gata să apere acele uşi, dacă ar fi trebuit, şi ar fi fost uluiţi şi înspăimântaţi să fie nevoie de aşa ceva.

Rand simţi cum i se strânge stomacul. „Or să ne vadă săbiile şi or să ne întoarcă din drum. Dar asta vreau, nu-i aşa? Dacă ne întorc din drum, poate că mai am o şansă să scap. Dacă nu cumva cheamă paznicii.” Se agăţă de poziţia pe care i-o indicase Lan tot aşa cum s-ar fi agăţat de o creangă purtată de ape; era singurul lucru care îl făcea să nu se întoarcă şi să o ia la sănătoasa.

Când se opriră, una dintre însoţitoarele Domniţei Amalisa, Nisura, o femeie cu faţa rotundă, puse deoparte împletitura şi se ridică în picioare. Ochii îi sclipiră o clipă la vederea săbiilor şi strânse din buze, dar nu scoase nici o vorbă. Toate femeile se opriră din lucru ca să se uite, tăcute şi atente.

— Cinste amândurora, rosti Nisura, înclinându-şi uşor capul. Îi aruncă o privire lui Rand, atât de repede încât nici nu fu sigur că văzuse bine; asta îi aduse aminte de ceea ce-i spusese Perrin.

— Suprema Înscăunată vă aşteaptă.

Se mişcă şi două alte doamne – nu servitoare; li se făcea o cinste – păşiră în faţă ca să o însoţească. Femeile se înclinară, puţin mai mult decât o făcuse Nisura şi le făcură semn să intre. Se uitară amândouă pieziş la Rand, apoi nici nu-l mai băgară în seamă. „Ne căutau pe toţi sau doar pe mine? De ce

pe toți?”

Înăuntru, avură parte de privirile la care se aștepta Rand – doi bărbați în încăperile femeilor, unde vedeai rar bărbați și săbiile pe care le purtau făcură să se ridice multe sprâncene, dar nici una din femei nu scoase o vorbă. Se iscau discuții în urma celor doi bărbați, dar șoaptele erau prea slabe pentru ca Rand să le poată desluși. Lan continua să meargă cu pași mari, ca și cum nici n-ar fi observat. Rand mergea în urma însoțitoarelor lor și își dorea să audă ce se spunea în jurul lor.

Și apoi ajunseră în apartamentul Supremei Înscăunate; în sala de lângă ușă erau trei femei Aes Sedai. Cea înaltă, Leane, avea în mână toiagul ei cu flacăra aurie. Rand nu le cunoștea pe celelalte două – o Albă și o Galbenă, judecând după ciucurii șalurilor. Își aducea însă aminte de chipurile lor, cum se uitaseră la el când alerga pe aceleași coridoare. Chipuri neridate de Aes Sedai, cu ochi pătrunzători, îl cercetară din cap până-n picioare, cu sprâncenele ridicate și buzele ținute. Femeile care îi aduseseră pe Lan și pe Rand făcură o plecăciune și îi încredințară celor trei femei Aes Sedai.

Leane îl privi pe Rand cu un zâmbet ușor pe buze. În pofida zâmbetului, era o anumită asprime în glasul ei.

— Ce i-ai adus Supremei Înscăunate astăzi, Lan Gaidin? Un leu tânăr? Ai face bine să te îngrijești să nu-l vadă vreo Verde, altminteri o să-l lege de îndată. Lor le place să îi lege de tineri.

Rand se întrebă dacă este într-adevăr cu puțință să asuzi pe dinăuntru. I se părea că așa i se întâmplă. Vru să se uite la Lan, dar își aminti de ceea ce îi spusese Străjerul.

— Sunt Rand al’Thor, fiul lui Tam al’Thor, din Ținutul celor Două Râuri, care a fost odinioară Manetheren. Am fost chemat de Suprema Înscăunată, Leane Sedai, și am venit. Sunt pregătit.

Fu uimit că vocea nu îi tremură nici măcar o dată. Leane clipi, zâmbetul i se stinse, și îl privi gânditoare.

— Și spui că e păstor, Lan Gaidin? Azi-dimineață nu era așa sigur pe el.

— E bărbat, Leane Sedai, spuse Lan cu tărie, nici mai

mult, nici mai puțin. Suntem ceea ce suntem.

Femeia Aes Sedai clătină din cap.

— Pe zi ce trece, lumea e din ce în ce mai ciudată. Bănuiesc că fierarul o să poarte coroană pe cap și o să rostească vorbe alese. Așteptați aici.

Dispăru înăuntru ca să vestească sosirea lor.

Nu plecase decât de câteva clipe, dar Rand simțea că ochii celorlalte femei Aes Sedai erau ațintiți asupra lui. Încercă să le întoarcă privirea, așa cum îi zisese Lan, iar ele își apropiară capetele, șușotind. „Ce spun? Ce știi? Lumină, au de gând să mă domolească? Despre asta vorbea oare Lan când zicea ca trebuie să fac față la orice s-ar întâmpla?”

Leane se întoarse și îi făcu semn lui Rand să intre. Când Lan vru să îl urmeze, îi puse toiagul pe piept, oprindu-l.

— Tu nu, Lan Gaidin. Moiraine Sedai are o treabă pentru tine. Puiul de leu o să fie în siguranță și singur.

Ușa se închise în spatele lui Rand, dar nu înainte să audă glasul lui Lan, aprig și puternic, dar prea slab pentru urechea lui.

— *Tai'shar Manetheren!*

Într-o parte a camerei stătea Moiraine, iar în cealaltă una dintre femeile Aes Sedai Cafenii pe care le văzuse în temniță, dar cea care îi atrase atenția era femeia de pe scaunul înalt de la masa cea mare. Perdelele de la ferestrele înguste fuseseră trase pe jumătate, dar crăpăturile lăsau să intre destulă lumină în spatele ei cât să te împiedice să îi vezi deslușit chipul. Însă Rand o recunoscuse. Suprema Înscăunată.

Se grăbi să se lase într-un genunchi, cu mâna stângă pe plăselele sabiei, cu pumnul drept sprijinit pe covorașul cu model și își înclină capul.

— M-ai chemat, Maică, și am venit. Sunt pregătit, își înalță capul și văzu cum ridică din sprâncene.

— Ești pregătit acum, băiete?

Vocea îi suna aproape veselă. Și încă ceva, ce nu izbutea să cearnă. Era clar că nu părea deloc veselă.

— Ridică-te, băiete, și lasă-mă să mă uit la tine.

Își îndreptă spatele și se căzni să nu se încrunte. Era un chin să nu își încleșteze mâinile. „Trei femei Aes Sedai. De

câte e oare nevoie ca să domolească un bărbat? După Logain au trimis vreo douăsprezece. Mi-ar face Moiraine așa ceva?" Se uită țintă în ochii Supremei Însăunate. Aceasta nu clipi.

— Stai jos, băiete, spuse ea în cele din urmă, arătând spre un scaun cu spătar de lemn, așezat în fața mesei. Mă tem că va dura ceva vreme.

— Mulțumesc, Maică.

Își înclină capul, așa cum îi spusese Lan, aruncă o privire spre scaun și duse mâna la sabie.

— Cu voia ta, Maică, voi rămâne în picioare. Veghea nu s-a terminat.

Suprema Însăunată scoase un sunet de disperare și se uită la Moiraine.

— L-ai lăsat în preajma lui Lan, Fiica mea? E îndeajuns de greu și fără să capete obiceiurile Străjerilor.

— Lan i-a povățuit pe toți băieții, Maică, răspunse Moiraine liniștită. A petrecut ceva mai mult timp cu el decât cu ceilalți pentru că el are sabie.

Femeia Aes Sedai Cafenie se foi pe scaun.

— Gaidinii sunt îndărătnici și mândri, dar folositori. Eu nu m-aș desparti de Tomas, tot așa cum tu nu ai renunța la Alric. Am auzit chiar și câteva Roșii spunând că și-ar dori un Străjer. Și Verzile, firește...

Nici una dintre cele trei Aes Sedai nu-l mai băga acum în seamă.

— Sabia asta, spuse Suprema Însăunată, pare a fi o lamă cu pecetea bătlanului. Cum de a ajuns la el, Moiraine?

— Tam al'Thor a plecat din Ținutul celor Două Râuri când era copil, Maică. S-a alăturat oștirii din Illian și a luptat în Războiul Mantiilor Albe și în ultimele două războaie cu Tear. Cu timpul a ajuns maestru săbier și Căpitan Secund al oștirii din Illian. După Războiul Aiel, Tam al'Thor s-a întors în Ținutul celor Două Râuri cu o nevastă din Caemlyn și un băiețel abia născut. Mi-ar fi fost de mare ajutor să fi știut toate astea mai de mult, dar măcar le știu acum.

Rand se zgâi la Moiraine. Știa că Tam plecase din cele Două Râuri și se întorsese cu o soție străină și cu sabia, dar restul... „Unde ai aflat toate astea? Sigur nu în Emond's Field.

Doar dacă nu cumva Nynaeve ți-a spus mai multe decât mie. Un băiețel. Nu spune fiul lui. Dar sunt fiul lui.”

— Împotriva lui Tear.

Suprema Înscăunată se posomorî puțin.

— În războaiele acelea vina a fost de ambele părți. Neghiobii preferă să se bată în loc să vorbească. Putem ști dacă sabia este veritabilă, Verin?

— Poate fi testată, Maică.

— Atunci ia-o și testeaz-o, Fiica mea.

Cele trei femei nici măcar nu se uitau la el. Rand făcu un pas înapoi, strângând cu putere plăselele sabiei.

— Tata mi-a dat sabia asta, spuse el, mânios. Nu mi-o ia nimeni. De-abia atunci băgă de seamă că Verin nici nu se ridicase de pe scaun. Le privi nedumerit, încercând să-și recapete cumpătul.

— Așa deci, zise Suprema Înscăunată, văd că e ceva patimă în tine, pe lângă cea pe care ți-a insuflat-o Lan. E bine. O să ai nevoie de ea.

— Sunt ceea ce sunt, Maică, reuși el să spună, pe un ton destul de dulce. Sunt pregătit pentru ce va urma.

Suprema Înscăunată se strâmbă.

— Lan chiar s-a ocupat de tine. Ascultă-mă, băiete. Peste câteva ceasuri, Ingтар va pleca în căutarea Cornului furat. Prietenul tău, Mat, va merge cu el. Cred că și celălalt prieten al tău – Perrin. Vrei să-i însoțești?

— Mat și Perrin pleacă? De ce?

Își aminti cu întârziere să adauge „Maică”, respectuos.

— Știi pumnalul pe care îl avea prietenul tău?

Grimasa de pe chipul său arata limpede ce credea despre pumnal.

— Au luat și pumnalul. Dacă nu va fi găsit, legătura dintre el și pumnal nu poate fi ruptă pe deplin și va muri. Poți pleca odată cu ei, dacă vrei. Sau poți rămâne aici. Seniorul Agelmar te va lăsa să stai aici ca oaspete cât vei dori. Și eu plec astăzi. Moiraine Sedai mă va însoți, la fel și Egwene și Nynaeve, așa că, dacă rămâi, rămâi singur. Tu alegi.

Rand se uită la ea, cu ochii mari. „Zice că pot face cum vreau. De asta m-a adus aici? Mat e pe moarte!” Aruncă o pri-

vire înspre Moiraine, care stătea nepăsătoare, cu mâinile împreunate în poală. Părea că nici nu se sinchisea unde avea el să se ducă. „Încotro vreți să mă împingeți? Arde-m-ar, o s-o iau pe alt drum. Dar dacă Mat e pe moarte... nu-l pot părăsi. Lumină, cum o să dăm de urma pumnalului?”

— Nu trebuie să hotărăști acum, spuse Suprema.

Nici ei nu părea să-i pese.

— Dar va trebui să te hotărăști înainte să plece Ingтар.

— O să plec cu Ingтар, Maică.

Suprema Înscăunată dădu din cap, absentă.

— Acum că am terminat cu asta, putem trece la lucruri mai importante. Știi că poți conduce Puterea, băiete. Ce știi?

Rand rămase cu gura căscată. Preocupat de soarta lui Mat, vorbele ei, rostite ca din întâmplare, îl lovira drept în moalele capului. Toate sfaturile lui Lan i se învălmășeau în minte. Se zgâi la ea, umezindu-și buzele. Una era să creadă că știe și alta să afle că știa adevărul. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Suprema se aplecă în față, așteptând să răspundă, dar lui Rand i se părea că vrea să se sprijine de spătar. Își aminti ce spusese Lan. „Dacă îi e teamă de tine...” îi venea să râdă. „Dacă îi era teamă de el.”

— Nu, nu pot. Vreau să zic... N-am făcut-o înadins. S-a întâmplat. Nu vreau să... să conduc Puterea. N-o să mai fac niciodată așa ceva. Jur.

— Nu vrei, spuse Suprema Înscăunată. Înțelept din partea ta. Și o prostie în același timp. Unii pot fi învățați să conducă Puterea, majoritatea, nu. Totuși, câțiva au sămânța în ei încă de la naștere. Mai devreme sau mai târziu, stăpânesc Puterea, fie că vor, fie că nu – e în firea lucrurilor. Vei continua să conduci Puterea, băiete. Nu poți face altceva. Și ai face bine *să înveți* să o conduci, să înveți să o stăpânești, altminteri n-o să ajungi ziua în care o să înnebunești. Puterea Supremă îi ucide pe cei care nu izbutesc să-i stăpânească curgerea.

— Și cum pot învăța? întrebă el.

Moiraine și Verin stăteau netulburate, uitându-se la el.

— Cum? Moiraine spune că nu mă poate învăța, iar eu nu

știu cum să învăț, nici măcar ce trebuie să învăț. Oricum, nu vreau. Vreau să se termine. Înțelegi? Să se termine!

— Ți-am spus adevărul, Rand, zise Moiraine.

După tonul ei, s-ar fi zis că e doar o conversație banală.

— Cei care te-ar fi putut învăța, bărbății Aes Sedai, au murit acum trei mii de ani. Nici o femeie Aes Sedai nu te poate învăța cum să atingi *saidinul*, tot așa cum tu nu ai putea învăța să atingi *saidarul*. Pasărea nu poate învăța peștele să zboare, tot așa cum peștele nu poate învăța pasărea să înoate.

— Întotdeauna mi s-a părut că vorba asta nu e adevărată, spuse Verin pe neașteptate. Sunt păsări care intră în apă și înoată. Iar în Marea Furtunilor sunt pești care zboară, cu înotătoare lungi, care se lătesc mult, cam cât ar cuprinde un om cu brațele, și ciocuri ca niște săbii, care pot străpunge...

Cuvintele se stinseră și Verin se zăpăci. Moiraine și Suprema Înscăunată se uitau țintă la ea, fără nici o expresie pe față. Rand profită de această întrerupere ca să își revină puțin. Așa cum îl învățase Tam cu multă vreme în urmă, își făuri în minte o flacăra și strânse acolo toate temerile, căutând să facă un gol în interiorul lui, căutând nemișcarea vidului. Flacăra păru să crească până când cuprinse totul, până când deveni prea mare ca să se mai întindă, ca să-și mai imagineze ceva. Apoi se mistui, lăsând în loc o stare de liniște. Teama și furia încă mai palpitau pe margini, ca niște pete negre, dar golul rezista. Gândurile îl atingeau în treacăt, ca niște pietricele pe o bucată de gheață. Doar câteva clipe nu-l băgaseră în seamă femeile Aes Sedai, dar când îl priviră din nou, chipul îi era liniștit.

— De ce îmi vorbești așa, Maică? întreba el. Ar trebui să mă domolești.

Suprema Înscăunată se încruntă și se se întoarse spre Moiraine.

— Lan l-a învățat asta?

— Nu, Maică. Asta o știe de la Tam al'Thor.

— De ce? întrebă din nou Rand.

Suprema Înscăunată îl privi drept în ochi și spuse:

— Pentru că tu ești Dragonul Renăscut.

Golul se clătina. Lumea se clătina. Totul părea să se învâртеască în jurul lui. Își goli mintea și vidul reveni, lumea se așeză.

— Nu, Maică. Pot conduce Puterea, ajute-m-ar Lumina, dar nu sunt nici Raolin Vrajmașul Întunecimii, nici Guaire Amalasin, nici Yurian Arc-de-Piatră. Mă poți domoli sau ucide, sau mă poți lăsa să plec, dar nu o să fiu niciodată un fals Dragon îmblânzit, ținut în lesă în Tar Valon.

Văzu cum Verin cască gura de mirare; Suprema făcu ochii mari, iar căutătura îi era rece, asemenea unei stânci albastre. Toate acestea nu-l atinseră; alunecară pe deasupra golului dinăuntrul său.

— Unde ai auzit numele astea? Întrebă Suprema. Cine ți-a spus că în Tar Valon Dragonii falși sunt ținuți în lesă?

— Un prieten, Maică, spuse el. Un Menestrel. Îl chema Thom Merrillin. A murit.

Moiraine scoase un sunet și Rand se uită la ea. Sustținea că Thom nu murise, dar nu dovedise niciodată acest lucru, iar Rand nu vedea cum ar putea cineva supraviețui după ce s-a luat la trântă cu un Pierit. Gândul era străin, și se mistui. Acum nu mai existau decât golul și unirea cu toate cele din jur.

— Tu nu ești un Dragon fals, spuse cu tărie Suprema Încăunată. Tu ești adevăratul Dragon Renăscut.

— Nu sunt decât un păstor din Ținutul celor Două Râuri, Maică.

— Fiica mea, spune-i povestea. O poveste adevărată, băiete. Ascultă cu luare aminte.

Moiraine începu să vorbească. Rand rămase cu privirea ațintită asupra Supremei Încăunate, dar auzea.

— Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Aieli au traversat pentru prima oară Osia Lumii, Zidul Dragonului. Au pustiit prin Cairhien, au nimicit toate oștirile trimise împotriva lor, au pârjolit până și orașul Cairhien și s-au luptat până au ajuns în Tar Valon. Era iarnă și ninge, dar frigul sau arșița nu înseamnă mare lucru pentru Aieli. Bătălia finală, ultima importantă, s-a petrecut lângă Zidurile Strălucitoare, la umbra Piscului Dragonului. După trei zile și trei nopți de luptă, Aieli

au fost respinși. Sau mai degrabă s-au întors înapoi, căci terminaseră ce aveau de făcut, adică să-l ucidă pe regele Laman din Cairhien pentru că păcătuisese împotriva Copacului. Aici începe povestea mea. Și a ta.

„S-au revărsat peste Zidul Dragonului, până la Zidurile Strălucitoare.” Rand așteptă ca amintirile să piară, dar auzi glasul lui Tam, Tam care era bolnav și aiura, scoțând la iveală taine din trecut. Glasul rămase agățat la marginea golului, încercând să intre.

— Eram pe atunci una dintre Alese, spuse Moiraine, ca și Maica noastră, Suprema Înscăunată. Urma să devenim curând surori și în noaptea aceea o însoțeam pe Suprema de atunci. Păstrătoarea *Cronicilor*, Gitara Moroso, era și ea acolo. Toate celelalte surori din Tar Valon erau plecate să Tămăduiască răniții, chiar și Roșiile. Se crăpa de ziuă. Focul din vatră nu reușea să țină frigul departe. Ninsoarea încetase în cele din urmă și în apartamentele Supremei Înscăunate din Turnul Alb se simțea fumul de la satele din jur, cărora li se dăduse foc în timpul luptelor.

„Bătăliile sunt întotdeauna încinse, chiar și pe zăpadă. E greu să scapi de duhoarea morții.” Vocea lui Tam, aiurând, încerca să-și facă loc în liniștea dinăuntrul lui Rand. Golul tremura și se strânse, reveni, apoi se zgudui din nou. Ochii Supremei Înscăunate îl sfredeleau. Simțea cum îi curge iar sudoarea pe față.

— Era doar un vis, aiura, spuse el. Era bolnav. Ridică glasul. Mă cheamă Rand al’Thor. Sunt păstor. Tatăl meu este Tam al’Thor, iar mama mea era...

Moiraine se opri ca să-l asculte, dar acum îl întrerupse cu vocea ei mereu aceeași, slabă și neînduplecată.

— *Ciclul Karaethon*, Profețiile Dragonului, spune că Dragonul va renaște pe povârnișurile Piscului Dragonului, acolo unde a murit în timpul Frângerii Lumii. Gitara Sedai avea câteodată darul Prorocirii. Era bătrână, cu părul alb ca zăpada, dar, atunci când îl avea, darul Prorocirii era foarte puternic. Lumina dimineții care pătrundea pe fereastră era din ce în ce mai strălucitoare; i-am întins o cană de ceai. Suprema Înscăunată m-a întrebat ce vești mai aveam de pe

câmpul de lupta. Iar Gitara Sedai s-a ridicat de pe scaun, cu brațele și picioarele țepene, tremurând, cu o expresie pe chip de parcă se uita în adâncurile Puțului Osândelor de la Shayol Ghul și a strigat: „A renăscut! Îl simt! Dragonul răsuflă pentru prima oară pe povârnișul Piscului Dragonului! Se apropie! Se apropie! Ajută-ne Lumină! Ajută-ne Lumină! Stă culcat în zăpadă și plânge cu forța tunetului! Arde precum soarele!” Și s-a prăbușit în brațele mele, moartă.

„Povârnișul muntelui. Am auzit un copil plângând. Născuse singură acolo, înainte să moară. Copilul învinețit de frig.” Rand încerca să scape de vocea lui Tam. Golul se micșora.

— Aiura din pricina febrei, îngăima el. „Nu puteam să las copilul acolo.” M-am născut în Ținutul celor Două Râuri. „Am știut dintotdeauna că vrei copii, Kari.” Își întoarse privirea de la Suprema Înscăunată. Încerca să păstreze golul dinăuntrul său.

Știa că nu trebuie, dar totul în el se prăbușea. „Da, fato. Rand e un nume frumos.”

— Sunt – sunt – Rand al’Thor! îi tremurau picioarele.

— Și așa am știut când a renăscut Dragonul, continuă Moiraine. Suprema Înscăunată ne-a pus să jurăm că vom păstra secretul, căci știa că nu toate surorile vor privi aceasta Renaștere așa cum se cuvine. Ne-a trimis să căutăm. Mulți copii rămăseseră fără tată după bătălia aceea. Prea mulți. Dar am aflat o poveste, despre un bărbat care găsisse un nou-născut pe povârnișul muntelui. Asta a fost tot. Un bărbat și un băiețel nou-născut. Așa că am continuat să căutăm. Am căutat ani la rând și am găsit și alte semne care se legau de Profeții. „Se va trage și se va înălța din vechiul sânge.” Acesta era unul dintre semne; mai erau și altele. Dar sunt multe locurile în care sângele vechi, care vine tocmai din Vârsta Legendelor, și-a păstrat vigoarea. Apoi, în Ținutul celor Două Râuri, acolo unde sângele vechi din Manetheren clocotește încă precum un râu involburat, în Emond’s Field, am găsit trei băieți ale căror zile de naștere erau la câteva săptămâni distanță după bătălia de la Piscul Dragonului. Și unul dintre ei putea mânui Puterea. Credeai că trolocii au venit după tine doar pentru că ești *ta’veren*? Tu ești Dragonul Renăscut.

Lui Rand i se înmuia ră genunchii; se lăsă pe vine și își încheștă mâinile de covor ca să nu cadă în față. Golul dispăruse, liniștea se fărâmițase. Ridică capul și văzu că toate cele trei femei Aes Sedai îl privesc. Chipurile le erau blânde și netede ca niște heleșteie nemișcate, dar nu clipeau.

— Tatăl meu este Tam al'Thor și m-am născut... Continuară să se uite la el, fără să schițeze nici un gest. „Mint. Eu nu sunt... ce spun ele! Într-un fel sau altul, cumva, mint, încearcă să se folosească de mine.” N-o să vă las să vă folosiți de mine.

— Pentru o ancoră nu este o umilință să țină o barcă, spuse Suprema Înscăunată. Tu ai o menire, Rand al'Thor. „Când vânturile din Tarmon Gai'don vor vântura pământul, el se va împotrivi Umbrei și va aduce din nou Lumina în lume.” Profețiile trebuie să se împlinească, altminteri Cel Întunecat se va elibera și va reclădi lumea după chipul său. Ultima Bătălie se apropie, iar tu te-ai născut ca să unești toate neamurile și să le conduci în lupta împotriva Celui Întunecat.

— Ba'alzamon a murit, zise Rand cu glas răgușit, iar Suprema pufni zgomotos, ca un grăjdar.

— Dacă crezi una ca asta, înseamnă că ești la fel de nătâng ca și cei din Doman. Pe acolo mulți cred că a murit, sau cel puțin așa spun, dar bag de seama că tot se codesc să îi rostească numele. Cel Întunecat trăiește și este pe cale să se elibereze. Îl vei înfrunța pe Cel Întunecat. Aceasta îți este ursita.

„Aceasta îți este ursita.” Mai auzise asta cândva, într-un vis care poate nu fusese pe de-a întregul vis. Se întrebă ce ar fi spus Suprema Înscăunată dacă ar fi știut că Ba'alzamon îi vorbise de mai multe ori în vis. „S-a terminat. Ba'alzamon a murit. L-am văzut murind.”

Își dădu dintr-odată seama că stătea ghemuit ca o broască, făcut mic sub privirea lor. Încercă să refacă golul, dar prin cap îi șuierau tot felul de voci, zădărniciindu-i strădaniile. „Aceasta îți este ursita. Copilul culcat în zăpadă. Tu ești Dragonul Renăscut. Ba'alzamon a murit. Rand e un nume frumos, Kari. Nu se vor folosi de mine!” Ajutându-se de încăpățânarea sa înăscută, se forță să se ridice din nou în

picioare. „Măcar înfruntă toate astea în picioare. Cel puțin poți să-ți păstrezi mândria.” Cele trei femei Aes Sedai îl priveau fără nici o expresie pe chip.

— Ce... Izbuti să scape de tremurul din glas. Ce aveți de gând să îmi faceți?

— Nimic, spuse Suprema, iar Rand clipi surprins. Nu era răspunsul pe care se aștepta să îl primească, răspunsul de care se temuse. Spui că vrei să îl însoțești pe prietenul tău cu Ingtar, și poți face asta. Nu te-am însemnat în nici un fel. Unele dintre surori s-ar putea să știe că ești *ta'veren*, dar nimic mai mult. Numai noi trei știm cine ești cu adevărat. Prietenul tău Perrin va fi chemat la mine, cum ai fost și tu, și voi merge să îl văd pe celălalt prieten al tău la infirmerie. Poți să pleci, dacă vrei, fără să ai a te teme că le vom pune pe Roșii pe urmele tale.

„Cine ești tu cu adevărat.” Furia izbucni înăuntrul lui, arzătoare și nimicitoare. Se căzni să o țină ascunsă.

— De ce?

— Profețiile trebuie să se împlinească. Te lăsăm să pleci, știind ce ești cu adevărat, pentru că altfel lumea pe care o știm se va nărui, iar Cel Întunecat va pârjoli pământul și îl va scărda în moarte. Ascultă-mă bine, nu toate femeile Aes Sedai cred asta. Sunt unele aici, în Fal Dara, care te-ar distruge de-ar ști fie și numai o părticică din ce ești cu adevărat, și nu ar avea mai multe remușcări decât dacă ar spinteca un pește. Și mai sunt și bărbați, dintre aceia care au răs împreună cu tine, care, de-ar ști, ar face la fel. Fii cu băgare de seamă, Rand al'Thor, Dragon Renăscut.

Se uită pe rând la fiecare dintre ele. „Profețiile voastre nu mă privesc.” Dar ele îi întoarseră privirea cu atâta seninătate, încât îi venea greu să creadă că încearcă să îl convingă că este cel mai primejdios, cel mai de temut bărbat din istoria lumii. Trecuse dincolo de frica și ajunsese într-un loc răcoros. Furia era singura care îl încălzea. Puteau să îl domolească sau să îl mistuie pe loc, nu-i mai păsa.

Își aminti câteva din sfaturile lui Lan. Cu mâna stângă pe plasele, duse sabia la spate, prinzând teaca în mâna dreaptă, apoi făcu o plecăciune, ținând mâinile drepte.

— Cu încuviințarea dumatăle, Maică, pot pleca de aici?

— Îți dau voie să pleci, fiule.

Își îndreaptă spatele și rămase locului încă o clipă.

— N-o să vă las să vă folosiți de mine, le spuse. Se întoarse și plecă, însoțit de o lungă tăcere.

Încăperea rămase cufundată în tăcere și după plecarea lui Rand, până când Suprema Însăunată trase adânc aer în piept.

— Tot nu îmi place ce am făcut, spuse ea. Trebuia, dar... A mers, Fiicelor?

Moiraine dădu aproape imperceptibil din cap.

— Nu știu. Dar trebuia. Și trebuie.

— Trebuia, încuviință Verin. Își duse mâna la frunte, apoi se uită scrupulos la umezeala de pe degete. E puternic. Și la fel de încăpățânat după cum spuneai, Moiraine. Mai puternic decât mă așteptam. Până la urma s-ar putea să fie nevoie să îl domolim înainte să... făcu ochii mari. Dar nu putem, nu-i așa? Profețiile. Să ne ierte Lumina pentru ce slobozim în lume.

— Profețiile, zise Moiraine, dând din cap. La urma urmei, vom face ce trebuie să facem. Ca acum.

— Ce trebuie să facem, spuse Suprema. Da. Dar când va învăța cum să mânuiască Puterea... Ajută-ne Lumina pe toți. Se lăsă din nou tăcerea.

Venea furtuna. Nynaeve o simțea. O furtună năprasnică, mai strașnică decât cele de până atunci. Asculta vântul și auzea cum avea să fie timpul. Toate Meșteresele pretindeau că pot face așa ceva deși unele nu erau în stare. Nynaeve se împăcase mai bine cu această iscusință înainte să afle că era o manifestare a Puterii. Orice femeie care putea asculta vântul putea mânui Puterea deși, probabil, cele mai multe se aflau în aceeași situație ca și ea nu își dădeau seama ce făceau, era ceva ce li se întâmpla doar din când în când.

Însă, de data asta ceva nu era în ordine. Soarele de dimineață era ca o minge aurie pe cerul senin, iar în grădini ciripeau păsărelele, dar nu despre asta era vorba. N-ar fi însemnat mare lucru să asculte vântul dacă nu ar fi putut prevesti vremea înainte ca semnele să fie deslușite. Dar de

data aceasta era ceva în neregulă, ceva nu era ca de obicei. Furtuna era încă îndepărtată, aproape că nici nu o simțea. Totuși, părea că plouă, ninge și bate grindina, toate laolaltă, iar vântul şuiera amenințător, zgâlțâind fortăreața. Și simțea și vremea bună, care avea să mai țină câteva zile, dar furtuna se auzea mai puternic.

O păsărică se cocoța pe pervazul ferestrei, ca pentru a lua în derâdere ce simțea ea cu privire la vreme, și se uită iscoditor înăuntru. Când o văzu pe Nynaeve, se făcu nevăzută într-un vârtej de pene albe și albastre.

Nynaeve rămase cu privirea ațintită asupra locului unde fusese pasarea. „E furtună și în același timp nu e furtună. Trebuie să însemne ceva. Dar ce?”

La celalalt capăt al holului plin de femei și de copii îl văzu pe Rand care se îndepărta cu pași mari, înconjurat de femei, care aproape că trebuiau să alerge ca să se țină după el. Nynaeve dădu cu hotărâre din cap. Dacă era o furtună care nu era furtună, atunci el era în mijlocul ei. Își adună fustele și se repezi după el.

Niște femei cu care se împrietenise de când sosise în Fal Dara încercară să îi vorbească; știau că Rand venise odată cu ea și că erau amândoi din Ținutul celor Două Râuri și vroiau să afle de ce fusese chemat de Suprema Înscăunată. „Suprema Înscăunată!” Simți un nod în gât și o luă la fugă, dar, înainte să apuce să iasă din apartamentele femeilor, îl pierdu din vedere din pricina cotiturilor și a oamenilor care se înghesuiau peste tot.

— Pe unde a luat-o? o întrebă pe Nisura. Nu era nevoie să spună pe cine căuta. Auzise numele lui Rand rostit de celelalte femei adunate lângă ușile arcuite.

— Nu știu, Nynaeve. A ieșit atât de repede de ai fi zis că e Mușcă-Inimă pe urmele lui. Nici nu e de mirare, dacă te gândești ca a venit aici cu sabia la cingătoare. După una ca asta, nici n-ar trebui să-și facă griji din cauza Celui Întunecat. Spune-mi, Nynaeve, e adevărat că e prinț în ținutul tău? Celelalte femei se întrerupseră din vorbă și se apropiară ca să asculte.

Nynaeve nu mai știa precis ce le răspunsese. Ceva ce le

făcuse să o lase să treacă. Se grăbi să iasă din apartamentele femeilor și merse mai departe, cu pumnii încleștați, uitându-se în toate direcțiile ori de câte ori ajungea la un alt coridor. „Lumină, ce i-au făcut? Ar fi trebuit să îl iau cumva de lângă Moiraine, orbeasc-o Lumina. Doar sunt Meșterea lui.

„Chiar ești? o zeflemisi o voce slabă. Ai părăsit Emond's Field și i-ai lăsat pe cei de acolo să se apere singuri. Cum te mai poți crede Meșterea lor?”

„Nu i-am abandonat, își spuse ea, înverșunată. Am adus-o pe Mavra Mallen din Deven Ride ca să aibă grijă de toate până mă întorc. O să se descurce cu Starostele și cu Sfatul Satului, și se înțelege bine cu Soborul Femeilor.

Mavra va trebui să se întoarcă în satul ei. Nici un sat nu poate rămâne multă vreme fără Meșterea.” În sinea ei, Nynaeve se făcu mică de rușine. Plecase de luni de zile din Emond's Field.

— Sunt Meșterea din Emond's Field! spuse ea cu glas tare.

Un servitor în livrea care ducea în brațe un sul de pânză se uită mirat la ea, apoi făcu o plecăciune adâncă și își văzu de drum, grăbit. Se citea pe chipul lui că și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva.

Nynaeve roși și se uită în jur, să vadă dacă mai auzise cineva de seamă ce spusese. Nu erau decât câțiva bărbați acolo, cufundați în propriile lor discuții, și câteva femei îmbrăcate în negru și auriu care își vedeau de treburi, făcându-i câte o plecăciune sau o reverență când trecea pe lângă ele. Se mai gândise la toate astea de o mie de ori până atunci, dar niciodată nu vorbise de una singură cu voce tare. Începu să mormăie ceva în șoaptă, apoi, dându-și seama ce face, strânse cu putere din buze.

Tocmai când începuse să creadă că toată căutarea era inutilă, dădu peste Lan, care stătea cu spatele la ea și se uita pe o fereastră la curtea exterioară. Din curte se auzeau cai nechezând și oameni strigând. Lan era atât de absorbit încât, de data aceasta, nu părea să o audă. Nynaeve detesta faptul că nu izbutea niciodată să îl ia prin surprindere, oricât de ușor ar fi mers. În Emond's Field, oamenii spuneau că e pricepută

la furișarea prin pădure, deși femeile nu prea erau preocupate de așa ceva.

Se opri și își apăsă stomacul cu mâinile, ca să își mai domolească tulburarea. „Ar trebui să iau o porție de iarba-fecioarelor și rădăcină de limba-oilor”, își spuse ea ursuză. Era amestecul pe care îl dădea celor care erau abătuți și ziceau că sunt bolnavi sau se purtau prosteste. Iarba-fecioarelor și rădăcina de limba-oilor te mai învigorau puțin și nu făceau rău, dar mai ales aveau un gust groaznic, care îți rămânea în gură toată ziua. Era tocmai ce îți trebuia dacă te purtai ca un dobitoc.

La adăpost de ochii lui Lan, se uită iscoditor la el, așa cum stătea sprijinit de zid, cu mâna la bărbie, privind la ce se întâmpla jos.

„E prea înalt, una la mână, și în plus e destul de bătrân ca să-mi fie tată. Un bărbat cu un astfel de chip trebuie să fie crud. Nu, el nu e așa. Nu e niciodată așa” Și mai era și rege. Ținutul său fusese pustiit când era copil și nu voia să revendice coroana dar, cu toate acestea era rege. „De ce ar vrea un rege să aibă de-a face cu o țărancă? Pe deasupra e și Străjer. Legat de Moiraine. Îi e credincios până la moarte, iar Moiraine îl leagă cu mai multă strășnicie decât o iubită, e al ei. Are tot ce vreau eu, ard-o Lumina!”

Lan se întoarse cu spatele la fereastră și Nynaeve se răsuci ca să plece.

— Nynaeve. Vocea lui o prinse ca într-un laț. Vroiam să te găsesc singură, ca să îți vorbesc. Ești mereu în încăperile femeilor sau însoțită.

Trebuie să îți ia inima în dinți ca să se uite la el, dar era sigură că arata pe deplin calmă când ridică privirea.

— Îl caut pe Rand. Nu avea de gând să recunoască față de el că îl evita. Ne-am spus tot ce aveam de spus cu mult timp în urmă. M-am făcut de rușine atunci - și n-o să se mai întâmple - iar tu mi-ai spus să plec.

— N-am spus niciodată... Trase adânc aer în piept. Ți-am spus că nu-ți pot oferi decât un vâl de doliu. Nu e darul potrivit pentru o femeie. Nu din partea unui adevărat bărbat.

— Înțeleg, spuse ea rece. În orice caz, un rege nu face

daruri țărăncilor. Și țărâncă asta nici nu le-ar accepta. L-ai văzut pe Rand? Trebuie să vorbesc cu el. A fost să o vadă pe Suprema Înscăunată. Știi cumva ce voia de la el?

Ochii îi scânteiară precum gheața în lumina soarelui. Nynaeve își înfipse picioarele în pământ, forțându-se să nu facă un pas înapoi, și îi întâlni privirea cu la fel de multă severitate.

— Lua-i-ar Cel Întunecat, și pe Rand, și pe Suprema Înscăunată, zise el scrâșnit și îi vârî ceva în mână. Îți voi face un dar, pe care îl vei accepta, chiar de va trebui să ți-l leg în jurul gâtului. Nynaeve își întoarse ochii de la el. Când era furios, avea o căutătură de șoim cu ochi albaștri. Ținea în mână un inel cu pecete, din aur greu, ros de vreme, destul de mare cât să-i încapă două degete în el. Pe pecete era un cocor în zbor deasupra unei lănci și a unei coroane, toate meșteșugit lucrute. I se tăie răsuflarea. Inelul regilor din Malkier. Uită de furie și ridică privirea.

— Nu pot să-l iau, Lan.

Lan dădu din umeri, nepăsător.

— Nu e mare lucru. E vechi și acum nu mai e de trebuință nimănui. Dar mai sunt oameni care încă îl mai recunosc. Arată-l și orice Senior din Ținuturile de la Hotar te va primi ca oaspete și îți va da ajutor de vei avea nevoie. Arată-l unui Străjer și te va ajuta sau îmi va trimite vorbă. Trimite-mi-l sau pecetluiește cu el un răvaș și voi veni la tine, neîntârziat și negreșit. Jur.

Începură să i se umezească ochii. „Dacă încep să plâng acum, mă omor.”

— Nu pot... Nu vreau nimic de la tine, al'Lan Mandragoran. Ține, ia-l înapoi.

Lan se împotrivi încercărilor ei de a-i înapoia inelul. Îi cuprinse mâna în mâna lui, cu blândețe, dar ca în strânsoarea unor fiare.

— Atunci ia-l de dragul meu, ca să îmi faci pe plac. Sau aruncă-l, dacă nu-ți place. Eu nu mai am nevoie de el. Îi mângâie obrazul cu degetul, iar Nynaeve tresări. Acum nu mai pot sta, Nynaeve *mashiara*. Suprema vrea să plece înainte de miezul zilei și mai sunt multe de făcut. Poate vom

avea vreme să vorbim în drum spre Tar Valon. Se întoarse și porni cu pași mari pe coridor.

Nynaeve duse mâna la obraz. Încă mai simțea unde o atinsese. *Mashiara*. Însemna iubita inimii și sufletului, dar însemna deopotrivă o iubire pierdută. Pierdută și care nu putea fi redobândită. „Femeie nătângă! Încetează să te porți ca o fetiță cu părul încă neîmpletit. Nu servește la nimic să îl lași să te facă să te simți...” Strânse cu putere inelul și se întoarse; se sperie când se trezi față în față cu Moiraine.

— De cât timp ești aici? Întrebă Nynaeve.

— Nu de atât cât să fi auzit ceva ce nu trebuia, răspunse femeia Aes Sedai dulce. Plecăm curând. Ai auzit. Trebuie să îți împachetezi lucrurile.

Plecarea. Nu își dăduse seama când îi spusese Lan.

— Trebuie să îmi iau rămas-bun de la băieți, murmură ea, apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Moiraine. Ce i-ai făcut lui Rand? A fost dus la Suprema Înscăunată. De ce? I-ai spus Supremei despre... Despre?... Nu putea să rostească acele cuvinte. Era din satul ei, și ea era destul de mare cât să fi avut grijă de el de câteva ori când era mic, dar nici ea nu se putea gândi la ce devenise fără să i se facă un gol în stomac.

— Suprema va vorbi cu toți trei, Nynaeve. Nu întâlnești ta'veren la tot pasul, așa că nu ar pierde prilejul să vadă trei laolaltă în același loc. Poate le va spune câteva vorbe de încurajare înainte să plece împreună cu Ingтар pe urmele celor care au furat Cornul. Vor porni la drum cam odată cu noi, așa ca ai face bine să te grăbești, dacă vrei să îți iei rămas-bun.

Nynaeve se năpusti la fereastra cea mai apropiată și se uită iscoditor în curtea exterioară. Erau cai peste tot, încărcăți cu poveri, înșeuăți, și oameni care fugeau de colo până dincolo pe lângă ei, strigând unii la alții. Singurul loc liber era în jurul palanchinului Supremei Înscăunate, căci aici caii așteptau nemișcați, fără să aibă cineva grija de ei. Erau și niște Străjeri pe acolo, cercetându-și caii și, de partea cealaltă a curții, era Ingтар, înconjurat de câțiva Shienarani îmbrăcați în armură. Din când în când, câte un Străjer sau unul dintre oamenii lui Ingтар traversa curtea ca să schimbe două vorbe

cu el.

— Ar fi trebuit să îi iau pe băieți de lângă tine, spuse Nynaeve, uitându-se în continuare pe fereastră. „Și pe Egwene, dacă aș fi putut face asta fără s-o omor. Lumină, de ce trebuia să se nască cu darul ăsta blestemat?” Ar fi trebuit să îi duc înapoi acasă.

— Sunt prea mari ca să se mai țină de fustele tale, răspunse Moiraine sec. Și știi foarte bine de ce nu ai fi putut face niciodată așa ceva. Cel puțin pentru unul dintre ei. În plus, ar fi însemnat să o lași pe Egwene să meargă singură în Tar Valon. Sau ai hotărât să renunți tu însăși la Tar Valon? Dacă nu înveți cum să te servești de Puterea Supremă, nu vei putea niciodată să o folosești împotriva mea.

Nynaeve se întoarse ca să se uite la femeia Aes Sedai, cu uluiala întipărită pe chip.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Credeai că nu știu, copilă? Bine, fie cum vrei. Înțeleg că vii și tu în Tar Valon? Da, așa credeam și eu.

Lui Nynaeve îi venea să o lovească, să facă să piară acea umbră de zâmbet care apăruse pentru o clipă pe chipul femeii Aes Sedai. Începând cu Frângerea Lumii, femeile Aes Sedai nu putuseră să se folosească în mod fățiș de putere, cu atât mai puțin de Puterea Supremă, dar complotau și manipulau, trăgeau sfori ca niște maeștri păpușari, se foloseau de tronuri și de neamuri ca și cum ar fi fost piese pe o tabla de joc. „Vrea să se folosească și de mine, cumva. Dacă face asta cu regii și reginele, de ce n-ar face-o și cu o Meștereașă? Tot așa cum se servește și de Rand. Nu sunt copil, Aes Sedai.”

— Ce mai faci acum cu Rand? Nu te-ai folosit îndeajuns de el? Nu știu de ce nu l-ai domolit, acum că Suprema Înscăunată e aici cu toate celelalte femei Aes Sedai, dar probabil ai avut motivele tale. Pui ceva la cale, de bună seamă. Dacă Suprema ar ști ce faci, mă întreb dacă...

Moiraine o întrerupse.

— De ce ar interesa-o pe Suprema Înscăunată un biet păstor? Firește, dacă i s-ar vorbi despre el cum nu trebuie, ar putea fi domolit sau chiar ucis. La urma urmei, este ceea ce este. În plus, oamenii sunt încă furioși din cauza celor

petrecute aseară. Toată lumea caută un vinovat.

Femeia Aes Sedai se opri din vorbă și lasă să se aștearnă tăcerea. Nynaeve se uită țintă la ea, scrâșnind din dinți.

— Da, spuse Moiraine în cele din urmă, e mai bine să nu trezești din somn un leu adormit. Ai face bine să începi să împachetezi.

Porni în direcția unde plecase și Lan, părând că alunecă pe podea. Strâmbându-se, Nynaeve dădu cu pumnul în perete; inelul îi intră în palmă. Desfăcu mâna ca să se uite la el. Inelul părea că îi aprinde mânia, că îi concentrează ura. Voi învăța. Crezi că, pentru că tu știi, o să poți să-mi scapi. Dar o să învăț mai bine decât crezi și o să te fac să plătești pentru ce ai făcut. Pentru ce le-ai făcut lui Mat și lui Perrin. Pentru Rand, fie să îl ajute Lumina și să îl apere Creatorul. Mai ales pentru Rand.” Cuprinse în palmă inelul greu de aur. „Și pentru mine.”

Egwene se uită cum servitoarea în livrea îi împătorea rochiile și le puneă într-un cufăr de călătorie acoperit cu piele, simțindu-se puțin stânjenită, chiar și după aproape o lună, să vadă cum altcineva făcea o treabă pe care ar fi putut foarte bine să o facă și singură. Erau niște rochii atât de frumoase, toate dăruite de Domnița Amalisa, ca și rochia de călărie din mătase cenușie pe care o purta, doar că aceasta era simplă, nu avea decât câțiva luceferi brodați pe piept. Majoritatea celorlalte rochii erau mult mai sofisticate. Oricare dintre ele ar fi fost potrivită pentru o zi de duminică sau chiar de Bel Tine. Oftă, aducându-și aminte că duminica următoare avea să fie în Tar Valon, și nu în Emond's Field. Judecând după puținele lucruri pe care i le spusese Moiraine despre noviciatul în Tar Valon – de fapt, aproape nimic – nu se aștepta să fie acasă de Bel Tine, în primăvară, și nici măcar duminica de după. Nynaeve băgă capul pe ușă.

— Ești gata? Apoi intră în cameră. Trebuie să coborâm în curte curând.

Și Nynaeve purta o rochie de călărie, din mătase albastră brodată cu roșu pe piept. Un alt dar de la Domnița Amalisa.

— Termin imediat, Nynaeve. Aproape că îmi pare rău că

plec. Nu cred că vor fi multe prilejuri în Tar Valon să purtam rochiile pe care ni le-a dat Domnița Amalisa. Izbucni în râs. Cu toate acestea, o să fie tare bine să pot face baie fără să mă uit tot timpul peste umăr.

— E mult mai bine să te îmbăiezi de una singură, zise Nynaeve repede. Nu se citi nimic pe fața ei, dar după o clipă roși.

Egwene zâmbi. „Se gândește la Lan.” I se părea încă ciudat ca Nynaeve, Meșterea satului, să viseze la un bărbat. N-ar fi fost înțelept să îi spună asta lui Nynaeve, dar, în ultima vreme, Meșterea se purta la fel de curios ca fetele care se îndrăgosteau de un bărbat. „Și încă unul care nici măcar nu are atâta minte cât să fie vrednic de ea. Ea îl iubește și se vede că și el o iubește – de ce n-o fi având atâta minte cât să îi spună pe șleau?”

— Nu cred că ar trebui să îmi mai spui Meșterea, spuse Nynaeve pe neașteptate.

Egwene clipi. Nu era neapărat o regulă, iar Nynaeve nu insistase niciodată să i se spună așa, afară doar dacă era supărată sau era o împrejurare mai deosebită, dar asta...

— De ce nu?

— Acum ești femeie. Nynaeve aruncă o privire la părul ei neîmpletit, iar Egwene își înfrână dorința de a îl răsuci în grabă într-un soi de coadă. Femeile Aes Sedai își purtau părul cum vroiau, dar faptul că ea îl purta despletit era semnul că începuse o nouă viață. Ești femeie, repetă Nynaeve cu hotărâre în glas. Suntem doua femei, departe de Emond's Field, și va mai trece multă vreme până când ne vom întoarce acasă. Ar fi mai bine dacă mi-ai spune Nynaeve, pur și simplu.

— O să ne întoarcem acasă, Nynaeve. O să ne întoarcem.

— Nu încerca să o alini pe Meșterea, fato, spuse Nynaeve morocănoasă, dar zâmbi.

Se auzi o bătaie la ușă și, înainte ca Egwene să apuce să deschidă, intră Nisura, foarte agitată.

— Egwene, tânărul ăla al tău încearcă să intre în apartamentele femeilor. Părea de-a dreptul indignată. Și poartă sabie. Doar pentru că Suprema l-a lăsat să intre așa... Seniorul Rand ar trebui să știe ce se cade. A stârnit un întreg

vacarm. Trebuie să vorbești cu el, Egwene.

— Seniorul Rand, pufni Nynaeve, disprețuitoare. Băietanul ăsta și-a luat-o în cap. O să-l învăț eu minte!

Egwene puse mâna pe brațul lui Nynaeve.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, Nynaeve. Singură.

— O, foarte bine. Până și cei mai de seamă bărbați sunt foarte docili. Nynaeve făcu o pauză, apoi adăugă, ca pentru sine. Dar, la urma urmei, merită osteneala să îi faci să se supună.

Egwene ieși pe coridor, în urma Nisurei, dând din cap. Cu o jumătate de an în urma, Nynaeve nu ar fi spus cu nici un chip acele cuvinte. „Dar ea n-o să-l supună niciodată pe Lan.” Gândurile i se întoarseră spre Rand. Stârnise vacarm?

— Să îl fac să se supună? mormăi ea. Dacă nu a învățat încă cum să se poarte, o să-l jupoi de viu.

— Uneori exact de asta e nevoie, spuse Nisura, mergând cu pași repezi. Bărbații sunt pe jumătate sălbatici până se însoară. Se uită pieziș la Egwene. Vrei cumva să te măriți cu Seniorul Rand? Nu vreau să mă amestec, dar mergi la Turnul Alb, iar femeile Aes Sedai nu se mărită decât rareori – doar unele din femeile din Ajah Verde, din câte am auzit, și nici ele prea des – și...

Egwene știa continuarea. Auzise vorbindu-se în apartamentele femeilor despre nevasta potrivită pentru Rand. La început simțise gelozie și furie. Fuseseră meniți unul altuia de când erau copii. Dar ea avea să devină Aes Sedai, iar el era ce era. Un bărbat care putea conduce Puterea. Ar fi putut să se mărite cu el. Și să îl vadă înnebunind, să îl vadă murind. Singura cale de a împiedica așa ceva era să pună să îl domolească. „Nu pot să-i fac asta. Nu pot!”

— Nu știu, zise Egwene cu tristețe.

Nisura încuviință din cap.

— Nimeni nu va îndrăzni să îți încalce teritoriul, dar tu mergi la Turnul Alb, iar el va fi un soț bun. Odată ce va învăța să se poarte. Uite-l.

Femeile adunate la intrarea în apartamentele femeilor, de o parte și de alta a ușilor, se uitau la trei bărbați aflați pe coridor. Rand, cu sabia petrecută peste haina roșie, stătea

față în față cu Agelmar și Kajin. Nici unul dintre ei nu purta sabie, chiar și după cele întâmplute cu o seară în urmă – doar se aflau în apartamentele femeilor. Egwene se opri în spatele mulțimii.

— Înțelegi de ce nu poți intra? spunea Agelmar. Știu că în Andor lucrurile stau cu totul altfel, dar trebuie să înțelegi.

— Nu am încercat să intru. Din tonul lui, părea că se străduise să mai explice deja de câteva ori. I-am spus Domniței Nisura că vreau să o văd pe Egwene, și mi-a spus că Egwene e ocupată și că trebuie să aștept. N-am făcut decât s-o strig din ușă. Nu am încercat să intru. Ai fi zis că am rostit numele Celui Întunecat, după cum s-au repezit toate la mine.

— Femeile au felul lor de-a fi, zise Kajin. Era înalt pentru cineva din Shienar, aproape la fel de înalt ca Rand, costeliv și măsliniu la față. Părul îi era negru ca tăciunele. Ele stabilesc regulile pentru apartamentele femeilor, iar noi le respectăm, chiar și dacă ni se par proaste. Femeile începură să se încrunte, așa că se grăbi să își dreagă glasul. Trebuie să trimiți vorbă înăuntru dacă vrei să o vezi pe una dintre femei, dar ele aleg când să îi spună și, până atunci, trebuie să aștepți. Așa e obiceiul.

— Trebuie să o văd, se încăpățână Rand. Plecăm curând. Nu îndeajuns de curând, după părerea mea, dar tot trebuie să o văd pe Egwene. O să luăm înapoi Cornul lui Vaiera și pumnalul, și apoi se va termina totul. Totul. Dar vreau s-o văd înainte să plec.

Egwene se posomorî; era ceva ciudat la Rand.

— Nu trebuie să fii atât de încrâncenat. Tu și Ingtar poate că o să găsiți Cornul, poate că nu. Și dacă nu, atunci altcineva o va face. Roata țese după cum îi este voia, iar noi nu suntem decât niște fire din Pânză.

— Nu lăsa Cornul să pună stăpânire pe tine, Rand, zise Agelmar. Știu că se poate întâmpla așa ceva, dar nu asta e calea. Un bărbat adevărat trebuie să își facă datoria, nu să caute faimă. Ce va fi va fi. Dacă este scris ca acest Corn să răsună în numele Luminii, atunci așa va fi.

— Uite-ți-o pe Egwene, spuse Kajin, zărind-o.

Agelmar privi în jur și dădu din cap când o văzu împreună

cu Nisura.

— Te las în mâinile ei, Rand al'Thor. Ține minte, aici cuvintele ei sunt lege, nu ale tale. Domniță Nisura, nu fi prea aspră cu el. Voia doar să o vadă pe fată și nu ne cunoaște obiceiurile.

Egwene o urmă pe Nisura, care își croi drum printre femeile care stăteau și priveau. Nisura înclină din cap spre Agelmar și Kajin, evitându-l cu bună știință pe Rand. Se margini să spună doar câteva cuvinte.

— Senior Agelmar. Senior Kajin. Ar fi trebuit să învețe câte ceva despre obiceiurile noastre până acum, dar e prea mare ca să fie bătut la fund, așa ca o să-l las pe mâna lui Egwene.

Agelmar îl bătu prietenos pe umăr pe Rand.

— Vezi? O să vorbești cu ea, chiar dacă nu tocmai așa cum ți-ai dorit. Hai, Kajin. Mai avem multe de făcut. Suprema încă stăruie să...

Cei doi plecară, iar vocea lui Agelmar se pierdu în depărtare. Rand rămase locului, uitându-se la Egwene.

Egwene își dădu seama că femeile încă îl urmăreau cu privirea pe Rand. Dar și pe ea. Așteptau să vadă ce avea să facă. „Deci trebuie să mă ocup de el, așa-i?” Cu toate acestea, se simțea aproape de el. Avea părul în dezordine. Pe chip i se citeau mânia, sfidarea și oboseala.

— Vino cu mine, îi spuse.

Rand porni pe coridor cu Egwene, iar în spatele lor se iscară murmure. Rand părea că se lupta cu sine, căznindu-se să găsească ceva de spus.

— Am auzit despre... aventurile tale, zise Egwene în cele din urmă. Cum ai alergat aseară prin apartamentele femeilor cu o sabie. Cum ai purtat sabie când ai fost chemat de Suprema Înscăunată. Rand nu scotea nici o vorbă, mulțumindu-se doar să meargă pe lângă ea, cu privirea în pământ, încruntat. Nu... nu ți-a făcut nici un rău, nu-i așa? Nu se încumeta să îl întrebe dacă fusese domolit; nu părea nici pe departe domol, dar nici ea nu știa cum arătau cei care erau domoliți.

Rand tresări.

— Nu. Nu mi-a făcut rău... Egwene, Suprema... Dădu din

cap. Nu mi-a făcut rău.

Egwene avu impresia că voia să spună cu totul altceva. De obicei reușea să scoată de la el tot ce voia să îi ascundă, dar, când se încăpățâna cu adevărat, i-ar fi fost mai ușor să scoată o cărămidă din zid cu unghiile. După cum arăta, Rand era îndârjit.

— Ce voia de la tine, Rand?

— Nimic important. *Ta'veren*. Voia să vadă un *ta'veren*. Chipul i se împlânzi când se uită înspre ea. Dar tu, Egwene? Ești bine? Moiraine zicea că o să te faci bine, dar erai așa, nemișcată. La început am crezut că ai murit

— Ei bine, n-am murit. Râse. Nu-și mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase după ce îl rugase pe Mat să meargă în temniță cu ea și până când se trezise în patul ei de dimineață. După câte auzise despre noaptea aceea, aproape că îi părea bine că nu-și mai aducea aminte. Moiraine mi-a spus că m-ar fi lăsat cu o durere de cap, ca pedeapsă pentru că am fost atât de nechibzuită dacă ar fi putut Tămădui restul și asta nu, dar n-a putut.

— Ți-am spus că Fain este primejdios, murmură el. Ți-am spus, dar n-ai vrut să m-asculți.

— Dacă o s-o ții tot așa, zise Egwene cu fermitate, o să te trimit înapoi la Nisura. Ea n-o să-ți vorbească la fel. Ultimul bărbat care a încercat să pătrundă în apartamentele femeilor a petrecut o lună încheiată scufundat până la umeri în apă cu săpun, ajutând la spălatul rufelor, și nu încercase decât să o găsească pe logodnica lui și să se împace cu ea după o ceartă. El cel puțin a avut destulă minte cât să nu poarte sabie. Lumina știe ce ți-ar face ție.

— Toată lumea vrea să îmi facă ceva, bombăni Rand. Toată lumea vrea să se folosească de mine pentru ceva. Ei bine, n-o să mă las folosit. După ce găsim Cornul și pumnalul lui Mat, n-o să mă mai las niciodată folosit.

Oftând adânc, Egwene îl prinse de umeri și îl întoarse cu fața la ea. Îl privi mânioasă.

— Dacă nu îți vii în fire, Rand al'Thor, jur că-ți rup urechile.

— Parcă ai fi Nynaeve. Râse. Însă când se uită la ea, zâmbetul i se stinse. Cred – cred că nu o să ne mai vedem.

Știu că trebuie să mergi în Tar Valon. Știu asta. Și o să devii Aes Sedai. Eu am terminat cu femeile Aes Sedai, Egwene. Nu vreau să fiu marioneta lor, nici a lui Moiraine, nici a altcuiva.

Părea atât de pierdut, încât îi venea să îl strângă la piept, și atât de îndărătnic, încât chiar îi venea să îi rupă urechile.

— Ascultă-mă, boule. O să devin într-adevăr Aes Sedai și o să găsesc o cale să te ajut. Așa o să fie.

— Data viitoare când o să mă vezi, probabil că o să vrei să mă domolești.

Egwene aruncă o privire în jur: erau singuri în acea parte a coridorului.

— Dacă nu ai grijă ce vorbești, n-o să te pot ajuta. Vrei să afle toată lumea?

— Și-așa știe prea multă lume, răspunse Rand. Egwene, aș vrea să fie altfel. Aș vrea... Ai grija de tine. Și făgăduiește-mi că nu o să alegi Ajah Roșie.

Ochii i se umplură de lacrimi și îl luă în brațe.

— Și tu să ai grijă de tine, zise fata, cu fața îngropată în pieptul lui. Dacă nu, o să... o să... I se păru că-l aude șoptind „Te iubesc”, apoi îi desfăcu cu blândețe brațele, dând-o la o parte. Se întoarse și se îndepărtă de ea, aproape luând-o la fugă.

Egwene tresări când Nisura o atinse pe braț.

— Arată de parcă i-ai fi dat de făcut ceva care nu e pe placul lui. Dar nu trebuie să te vadă că îți pare rău, căci nu mai are sens. Vino. Nynaeve vrea să te vadă.

Egwene o urmă, ștergându-și lacrimile de pe obraji. „Ai grijă de tine, nerodule. Lumină, ai grija de el.”

CAPITOLUL 9

Plecări

Curtea exterioară forfotea de lume când Rand ajunse în cele din urmă acolo, cu desagi și bocceaua în care avea harfa și flautul. Soarele se înalță pe cer. Bărbații se învâртеau grăbiți în jurul cailor, trăgând de chingi și de hamuri, vorbind tare. Alții se repezeau să mai pună câte ceva în desagi sau aduceau apă bărbaților care lucrau sau se năpusteau să ia ceva ce uitaseră. Dar toată lumea părea că știe precis ce are de făcut și unde merge. Meterezele și locurile unde stăteau arcașii erau din nou pline de lume și aerul dimineții fremăta de agitație. Copitele cailor bocăneau pe pietre. Unul din caii de povară începu să lovească cu picioarele, iar grăjdarii alergară să-l liniștească. Aerul era greu de mirosul cailor. Din pricina arcului petrecut peste umăr, mantia lui Rand nu putea flutura în vântul care umfla flamurile cu șoim negru de pe turnuri.

De dincolo de porțile deschise se auzea zgomotul făcut de lăncierii și arcașii Supremei Înscăunate care se așezau în formație. Ieșiseră printr-o poartă laterală. Unul dintre trâmbițași își încerca goarna.

Câțiva Străjeri aruncară o privire înspre Rand când acesta traversă curtea; unii ridicară din sprâncene când văzură sabia cu pecetea bătlanului, dar nici unul nu spuse nimic. Jumătate dintre ei purtau acele mantii la care era greu să te uiți fără să te cuprindă amețeala. Mandarb, armăsarul lui Lan, era și el acolo, mare și negru, cu ochii firoși, dar Lan nu se vedea prin preajmă, tot așa cum nici o Aes Sedai și nici o femeie nu se zăreau încă pe acolo. Iapa albă a lui Moiraine, Aldieb, pășea grațios pe lângă armăsar.

Armăsarul murg al lui Rand se afla lângă celălalt grup de oameni, în partea opusă a curții, cu Ingтар, sangeagașul care purta flamura cu bufniță cenușie a lui Ingтар și cu alți douăzeci de oameni îmbrăcați în armură și înarmați cu sulite

cu două picioare de oțel în vârf, toți deja pe cai. Vizierele le acopereau chipurile, iar mantiile aurii cu șoimul negru brodat pe piept ascundeau zalele de dedesubt. Doar coiful lui Ingtar avea o creastă, o semilună deasupra frunții, cu vârfurile în sus. Rand îi recunoscuse pe unii dintre ei. Uno gură-spurcată, cu o cicatrice lungă pe față și cu un singur ochi. Ragan și Masema. Alții cu care schimbaseră câteva vorbe sau jucaseră pietre. Ragan îi făcu semn cu mâna, iar Uno dădu din cap, dar Masema nu fu singurul care se uita cu răceală la el și îi întoarse spatele. Caii lor stăteau liniștiți, dând din coadă.

Murgul nu avu astâmpăr cât timp Rand lega desagii și bocceaua în spatele șei. Puse piciorul în scară și murmură:

— Încetișor, băiete.

Se ridică în șa și îl lăsă pe armăsar să zburde puțin.

Spre mirarea lui Rand, Loial apăru călare dinspre grajduri, venind să li se alăture. Calul Ogierului, cu chișite păroase, era la fel de mare și de robust ca un armăsar Dhurran de prima mână. Pe lângă el, toate celelalte dobitoace păreau de mărimea Belei, dar cu Loial în șa, calul semăna aproape cu un ponei.

Din câte își putea da seama Rand, Loial nu purta nici un fel de armă; nu auzise niciodată ca vreun Ogier să folosească vreo armă. *Steddingurile* îi apărau îndeajuns. Iar Loial avea propriile sale idei cu privire la ce îi era trebuincios pentru drum. Buzunarele de la tunica sa lungă erau umflate de diferite lucruri, iar în desagi se vedeau limpede cotoarele cărților.

Ogierul își opri calul puțin mai încolo și se uită la Rand – smocurile de păr de la urechi i se mișcau neconținut.

— Nu știam că vii și tu, spuse Rand. Credeam că te-ai săturat să mergi cu noi. De data asta nu știm cât vom fi plecați și unde vom ajunge.

Loial ridică puțin din urechi.

— Nu știați nici prima dată când v-am întâlnit. În plus, ce am spus atunci spun și acum. Nu pot rata prilejul să văd cum se țese istoria în jurul unui *ta'veren*. Și să ajut la găsirea Cornului...

Mat și Perrin se apropiară călare de Loial și se opriră. Mat

avea cearcăne, dar obraji îi plesneau de sănătate.

— Mat, zise Rand, îmi pare rău pentru ce-am spus. Perrin, n-am vorbit serios. A fost o prostie.

Mat se margini să îi arunce o privire, apoi scutură din cap și îi spuse ceva lui Perrin, dar Rand nu auzi ce. Mat nu avea la el decât arcul și tolba, dar Perrin purta la cingătoare securea cu tăișul în formă de semilună și vârful curbat.

— Mat? Perrin? Chiar nu am vrut, însă cei doi porniră mai departe, spre Ingtar.

— Asta nu e o haină potrivită pentru drum, zise Loial.

Rand se uită la spinii aurii care împodobeau mânecile purpurii ale hainei și făcu o strâmbătură. „Nu e de mirare că Mat și Perrin încă mai cred că îmi dau aere.” Când se întorsese în odaie descoperise că totul fusese deja împachetat și dus afară. Toate surtucele simple pe care le avea erau pe caii de povară, așa ziseseră servitorii; toate hainele care mai rămăseseră în dulap erau la fel de bogat împodobite ca și cea pe care o purta acum. În desagi nu erau decât niște cămăși, niște ciorapi de lână și o pereche de pantaloni de schimb. Cel puțin dăduse jos șnurul de aur de la mână, deși mai avea încă acul în formă de vultur roșu în buzunar. La urma urmei, Lan i-l dăduse în dar.

— O să mă schimb diseară, când ne oprim, mormăi el. Trase adânc aer în piept. Loial, am spus tot felul de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun și sper c-o să mă ierți. Ai tot dreptul să îmi porți pică, dar sper că totuși n-o vei face.

Loial rânji și își ciuli urechile. Își aduse calul mai aproape.

— Și eu spun tot timpul lucruri pe care nu se cade să le spun. Fruntașii ziceau întotdeauna că vorbesc un ceas încheiat înainte să gândesc.

Lan se ivi pe neașteptate lângă calul lui Rand, îmbrăcat în armura lui cu zale verzi-cenușii care îl făcea de neobservat în pădure sau în întuneric.

— Trebuie să vorbesc cu tine, păstorule. Se uită la Loial. Între patru ochi, dacă nu te superi, Ziditorule.

Loial încuviință din cap și se îndepărtă.

— Nu știu dacă ar trebui să te ascult, îi spuse Rand Străjerului. Toate hainele astea fistichii, toate lucrurile pe care

mi le-ai zis... nu mi-au fost de mare ajutor.

— Când nu poți obține o mare victorie, trebuie să înveți să te mulțumești și cu unele mai mici. Dacă ai izbutit să îi faci să creadă că ești ceva mai mult decât un fermier din care pot face ce vor, înseamnă că ai obținut o mică victorie. Acum taci și ascultă-mă. Nu am timp decât pentru o ultimă lecție, cea mai grea. Cum să bagi sabia în teacă.

— Ai petrecut câte o oră în fiecare dimineață punându-mă doar să scot nenorocita asta de sabie din teacă și să o vâr la loc. În picioare, așezat, culcat. Cred că pot să o bag la loc în teacă fără să mă tai.

— Ți-am spus să mă ascuți, păstorule, mârâi Străjerul. Va veni o vreme când va trebui să îți îndeplinești scopul cu orice preț. S-ar putea ca acea vreme să te prindă atacând sau apărându-te. Și singura cale va fi să bagi sabia în teaca propriului tău trup.

— E o nebunie, spuse Rand. De ce așa?...

Străjerul îl întrerupse.

— O să-ți dai seama la vremea potrivită, păstorule, vei ști când merită să faci asta ca să obții ceea ce vrei, când nu mai ai de ales. Asta înseamnă să bagi sabia în teacă. Ține minte.

Apăru și Suprema Înscăunată, înaintând cu pași mari prin curtea plină de oameni, însoțită de Leane și toiagul ei; Seniorul Agelmar mergea pe lângă ea. Chiar și îmbrăcat într-o haină de catifea verde, Seniorul din Fal Dara nu părea nelalocul lui printre atâția bărbați în armură. Celelalte femei Aes Sedai nu se zăreau încă. Rand prinse o frântură din conversația lor când trecură pe lângă el.

— Dar, Maică, se împotrivea Agelmar, nu ai avut timp să te odihnești după drum. Mai stai măcar câteva zile. Îți făgăduiesc că astă-seară va fi un ospăț cum nu se pomenește în Tar Valon.

Suprema scutură din cap fără să își încetinească mersul.

— Nu pot, Agelmar. Știi prea bine că așa mai rămâne, dacă așa putea. Oricum nu aveam de gând să stau aici prea multă vreme, și e nevoie de mine la Turnul Alb numaidecât. Ar trebui să fiu acolo acum.

— Maică, mi-e rușine să te văd plecând chiar a doua zi. Îți

jur că seara de ieri nu se va mai repeta. Am triplat gărzile de la porțile orașului și din fortăreață. Am chemat saltimbanci din oraș și vine și un bard din Mos Shirare. Regele Easar din Fal Moran e și el pe drum. Am trimis vorbă de îndată ce...

Vocile se stinseră treptat, înghițite de larma pregătirilor. Suprema Înscăunată nu aruncase nici măcar o privire înspre Rand.

Când se uită în jur, Străjerul plecase și nu se mai zărea nicăieri. Loial își trase calul aproape de Rand.

— E greu de prins și de stăpânit, nu-i așa, Rand? Nu e aici, apoi e acolo, apoi pleacă și nu îl vezi niciodată venind sau plecând.

„Cum să bagi sabia în teacă.” Rand se înfioră. „De bună seamă, toți Străjerii sunt nebuni.”

Străjerul cu care vorbea Suprema Înscăunată sări deodată în șa. Galopa deja când ajunsese la porțile larg deschise. Suprema se uita după el, îmboldindu-l parcă să meargă și mai repede.

— Încotro a pornit așa grăbit? se întrebă Rand cu voce tare.

— Am auzit, spuse Loial, că urma să trimită astăzi pe cineva până în Arad Doman. Se spune că ar fi necazuri pe Șesul Almoth, iar Suprema Înscăunată vrea să știe ce anume se petrece acolo. Ce nu înțeleg eu este de ce acum. Din câte am auzit, zvonurile despre necazurile astea au venit din Tar Valon odată cu femeile Aes Sedai.

Rand simți fiori reci pe șira spinării. Tatăl lui Egwene avea o hartă mare acasă, o hartă la care Rand se uitase adesea, visând, înainte să afle cum e când visele se adeveresc. Era o hartă veche, ce înfățișa locuri și neamuri despre care neguțătorii spuneau că nu mai există, dar Șesul Almoth era și el marcat, chiar lângă Capul Toman. „Ne vom întâlni din nou la Capul Toman.” Era de partea cealaltă a lumii, la Oceanul Aryth.

— Nu are nimic de-a face cu noi, murmură el. Nimic de-a face cu mine.

Loial nu păru să audă. Ogierul își freca nasul cu un deget gros cât un cânat și se uita iscoditor la poarta pe care dispă-

ruse Străjerul.

— Dacă voia să știe, de ce nu a trimis pe cineva înainte să plece din Tar Valon? Dar voi, oamenii, sunteți întotdeauna așa de repeziți, vă înfierbântați așa de repede, numaidecât săriți și începeți să țipați. Urechile îi înțepeniră de rușine. Îmi pare rău, Rand. Vezi, ce spuneam, vorbesc înainte să gândesc. Și eu mă înfierbânt repede câteodată, știi doar.

Rand izbucni în râs. Un râs slab, dar îi făcea bine să aibă de ce râde.

— Poate că dacă am trăi la fel de mult ca voi, am fi și noi mai așezați.

Loial avea nouăzeci de ani; potrivit tradiției Ogierilor, mai avea zece ani până să poată ieși singur din *stedding*. Faptul că plecase totuși, înainte să fie destul de mare, dovedea – susținea Loial – cât era de nechibzuit. Dacă Loial este repezit, își spuse Rand, atunci cei mai mulți trebuie că sunt de piatră.

— Poate că așa este, răspunse Loial, gânditor, dar voi, oamenii, faceți atât de multe în viață. Noi nu facem decât să ne înghesuim în *stedding*. Desigurile și ce am zidit, toate erau gata înainte ca Lungul Exil să ia sfârșit. Loial ținea foarte mult la aceste desigurii, mai mult decât la orașele pentru care Ogierii rămăseseră în amintirea oamenilor. Loial plecase de acasă tocmai ca să vadă aceste desigurii, copacii plantați ca să aducă aminte Ziditorilor de *stedding*. De când am găsit drumul înapoi spre *stedding*... Amuți când se apropie Suprema Înscăunată.

Ingтар și ceilalți bărbați se foiră în șa, pregătindu-se să descalece și să îngenuncheze, dar Suprema le făcu semn să rămână pe loc. Leane era lângă ea, iar Agelmar cu un pas în spate. Judecând după chipul lui mohorât, renunțase să încerce să o convingă să mai rămână.

Suprema se uită la fiecare dintre ei înainte să înceapă să vorbească. Privirea ei nu poposi asupra lui Rand mai mult decât asupra celorlalți.

— Pacea fie cu sabia ta, Senior Ingтар, grăi ea în cele din urmă. Preaslăviți fie Ziditorii, Loial Kiseran.

— Ne faci mare cinste, Maică. Pacea fie cu Tar Valon. Ingтар făcu o plecăciune, stând în șa, iar ceilalți Shienarani îi

urmară pilda.

— Cinste Tar Valonului, zise Loial, înclinându-se la rândul său. Doar Rand și cei doi prieteni ai săi nu schițară nici un gest.

Rand se întrebă ce le spusese celor doi. Leane se uită încruntată la toți trei, iar Agelmar făcu ochii mari de mirare, dar Suprema Înscăunată nici nu îi băgă în seamă.

— Plecați în căutarea Cornului lui Vaiera, spuse ea, și duceți cu voi speranțele întregii lumi. Cornul nu poate fi lăsat pe mâini străine, cu atât mai puțin în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat. Cei care vin la chemarea lui vor veni indiferent cine sună din Corn, căci ei sunt legați de Corn, nu de Lumină.

Se stârni vâlvă printre cei de față. Toata lumea credea că eroii chemați din mormânt vor lupta în numele Luminii. Dar dacă puteau lupta și în numele Umbrei, atunci...

Suprema Înscăunată continuă, dar Rand nu o mai asculta. Simțea din nou o prezență nevăzută. I se ridică părul pe ceafă. Scrută cu privirea locurile unde stăteau arcașii și care dădeau spre curte, se uită la rândurile de oameni îngrămădiți pe metereze, deasupra zidurilor. Undeva printre ei erau doi ochi care îl urmăriseră tot timpul. Căutătura aceea se lipise de el ca pecinginea. „Nu poate fi un Pierit, nu aici. Atunci cine? Sau ce?” Se răsuci în șa, căutând. Murgul începu din nou să salte înapoi și încolo.

Deodată, ceva zbură prin fața lui Rand. Un bărbat care trecea prin spatele Supremei Înscăunate scoase un țipăt și se prăvăli la pământ: o săgeată cu o pană neagră la capăt îi ieșea dintr-o parte. Suprema rămase nemișcată, uitându-se calm la o tăietură din mânecă; mătasea cenușie se păta încet de sânge.

O femeie țipă și, dintr-odată, toată curtea răsună de strigăte. Oamenii de pe ziduri începură să se frământa, și toți bărbații din curte își scosese răbiile. Chiar și el, își dădu Rand seama, nedumerit.

Agelmar ridică sabia spre cer.

— Găsiți-l! tună el. Aduceți-l la mine! Se albi la față când văzu sângele de pe mâneca Supremei Înscăunate. Căzu în genunchi, cu capul plecat. Iartă-mă, Maică. N-am știut să te

apăr. Mi-e rușine.

— Vorbești prostii, Agelmar, spuse Suprema Înscăunată. Leane, lasă-mă pe mine și îngrijește-te de bărbatul acela. Uneori m-am tăiat mai rău curățând pește; el însă are nevoie de ajutor. Agelmar, ridică-te. Ridică-te, Senior al Fal Darei. Nu este vina ta. Nu are de ce să-ți fie rușine. Anul trecut, la Turnul Alb, cu propriile mele gărzii la fiecare poartă și înconjurată de Străjeri, un bărbat cu un cuțit a izbutit să ajungă la zece pași de mine. O Mantie Albă, fără îndoială, deși nu pot dovedi asta. Ridică-te, te rog, altfel îmi va fi mie rușine. Agelmar se ridică încetitor, iar Suprema pipăi mâneca despăcată. M-aș fi așteptat ca un arcaș al Mantiilor Albe, ba chiar și o Iscoadă a Celui Întunecat, să ochească mai bine. Ochii îi sclipiră când se uită în sus spre Rand. Dacă într-adevăr în mine a tras. Întoarse privirea înainte ca Rand să apuce să citească ceva pe chipul ei; îi venea să descălece și să se ascundă.

„Nu în ea a tras, și știe prea bine asta.” Leane, care era în genunchi, se ridică în picioare. Cineva acoperise cu o mantie chipul bărbatului care fusese lovit de săgeată.

— A murit, Maică. În glas i se ghicea oboseala. Era deja mort când a căzut la pământ. Chiar dacă aș fi fost lângă el...

— Ai făcut tot ce se putea, Fiica mea. Moartea nu poate fi Tămăduită.

Agelmar se apropie de ele.

— Maică, dacă sunt cumva ucigași ai Mantiilor Albe prin preajmă sau Iscoade ale Celui Întunecat, trebuie să-mi îngădui să îți dau oameni care să te însoțească. Cel puțin până la râu. Dacă ți s-ar face vreun rău cât timp ești în Shienar, nu mi-aș ierta-o niciodată. Te rog, întoarce-te în apartamentele femeilor. Le voi păzi cu viața mea până când vei fi gata de plecare.

— Stai liniștit, îi spuse Suprema. Zgârietura asta nu mă va împiedica să plec. Dar, dacă insiști, accept bucuroasă ca oamenii tăi să mă însoțească până la râu. Dar nu voi îngădui ca această întâmplare să îl întârzie pe Ingтар. Nu trebuie să pierdem nici o clipă până ce nu va fi găsit Cornul. Îmi dai îngăduința să poruncesc supușilor tăi?

Agelmar înclină din cap în semn de încuviințare. În momentul acela i-ar fi dat și Fal Dara dacă i-ar fi cerut-o.

Suprema Înscăunată se întoarce din nou înspre Ingтар și oamenii adunați în spatele lui. Nu se mai uită deloc la Rand. Fu surprins să o vadă dintr-odată zâmbind.

— Bănuiesc că în Illian Alaiul nu pornește după Corn cu atâta zarvă, spuse ea. Dar voi sunteți adevăratul Alai. Sunteți puțini, ca să mergeți repede, dar îndeajuns de mulți ca să faceți ceea ce trebuie. Te însărcinez pe tine, Senior Ingтар din Casa Shinowa, vă însărcinez pe toți, găsiți Cornul lui Vaier și nu lăsați nimic să vă stea în cale.

Ingтар își smulse sabia de la spate și sărută lama.

— Pe viața și sufletul meu, pe Casa și cinstea mea, jur că așa voi face, Maică.

— Atunci porniți.

Ingтар își îndreptă calul spre poartă.

Rand își înfipse călcâiele în coastele murgului și porni în galop după coloana care dispărea deja pe poartă.

Fără să știe ce se petrecuse înăuntru, lăncierii și arcașii Supremei Înscăunate, cu Flacăra din Tar Valon pe piept, stăteau în picioare, formând un zid de-a lungul drumului care ducea de la porți la oraș. Toboșarii și trâmbițașii așteptau lângă porți, gata să își ocupe locul în formație în momentul în care ar fi plecat Suprema. În spatele rândurilor de bărbați în armură, piața din fața fortăreței era ticsită de lume. Unii ovaționau flamura lui Ingтар, alții credeau, fără îndoială, că aceasta însemna că Suprema Înscăunată se pregătea de plecare. Vuietul asurzitor al mulțimii îl însoți pe Rand cât traversă piața.

Îl prinse din urmă pe Ingтар acolo unde casele cu streșini joase și prăvăliile se înșirau de o parte și alta a drumului și încă și mai multă lume se îmbulzea de-a lungul străzii pavate cu piatră. Și aici erau unii care ovaționau. Mat și Perrin călăreau în fruntea coloanei, cu Ingтар și Loial, dar se dădură amândoi înapoi când Rand li se alătură. „Cum o să-mi pot vreodată cere iertare dacă nici măcar nu vor să stea pe lângă mine cât să apuc să spun două vorbe? Arde-m-ar, dar nu pare deloc că ar fi pe moarte.”

— Changu și Nidao au dispărut, zise Ingтар pe neașteptate. Părea neprietenos și mânios, dar și tulburat. I-am numărat pe toți cei din fortăreață, vii sau morți, aseară și din nou azi de dimineață. Doar ei doi nu au ieșit la numărătoare.

— Changu era ieri de strajă la temniță, spuse Rand încetișor.

— Și Nidao. Urma să facă amândoi de strajă. Întotdeauna stăteau împreună, chiar dacă trebuiau să facă schimb sau să stea mai mult. Nu erau de strajă când s-a întâmplat, dar... Au luptat la Pasul Tarwin, acum o lună, și l-au salvat pe Seniorul Agelmar când i s-a prăbușit calul și era înconjurat de troloci. Acum asta. Iscoadele Celui Întunecat. Trase adânc aer în piept. Totul se duce de răpă.

Un bărbat călare își tăie drum prin gloata de pe marginea drumului și veni în spatele lui Ingтар. După haine, era orășean, slab, cu chipul ridat, cu părul cărunț și lung. O boccea și niște ploști de apă erau legate în spatele șei. La cingătoare îi atârna o sabie scurtă și un rupe-săbii – un pumnal cu lama zimțată, precum și un ciomag.

Lui Ingтар nu-i scăpă căutătura nedumerită a lui Rand.

— El este Hurin, amușinarul nostru. Nu era cazul să-l pomenesc în fața femeilor Aes Sedai. Nu că ar face ceva rău. Regele are un amușinar în Fal Moran și mai este unul în Ankor Dail. Doar că femeilor Aes Sedai nu prea le plac lucrurile pe care nu le înțeleg, și cum e bărbat... Nu are nimic de-a face cu Puterea, firește. Aaa! Spune-i tu, Hurin.

— Da, Senior Ingтар, zise bărbatul. Se înclină adânc în fața lui Rand, stând în șa. E o cinste să vă servesc, stăpâne.

— Spune-mi Rand. Rand îi întinse mâna; Hurin șovăi o clipă, apoi i-o strânse, rânjind.

— Cum dorești, Senior Rand. Seniorul Ingтар și Seniorul Kajin n-au nimic împotriva obiceiurilor oamenilor – nici Seniorul Agelmar, firește – dar în oraș se vorbește că ești un prinț de la miazăzi, iar unii Seniori străini țin foarte mult ca fiecare să-și cunoască locul.

— Nu sunt Senior. „Măcar o să scap de asta.” Sunt Rand, atâta tot.

Hurin clipi.

— Cum dorești, Seni... - ah! - Rand. Știi, eu sunt amușinar. Duminică se împlinesc patru ani de când fac asta. Nu mai auzisem de așa ceva înainte, dar apoi mi s-a spus că mai sunt și alții ca mine. La început nu era mare lucru, doar că simțeam mirosuri urâte atunci când nimeni nu simțea nimic, însă după aceea a devenit altceva. Mi-a luat un an întreg până să îmi dau seama ce era. Simțeam mirosul violenței, al uciderii, al durerii. Simțeam unde se întâmpla. Putem lua urma ucigașilor. Fiecare urmă e diferită, așa că nu le poți încurca. Seniorul Ingтар a auzit de mine și m-a luat în slujba lui, să ajut ca Regele să facă dreptate.

— Simți mirosul violenței? întrebă Rand. Nu-și putu stăpâni imboldul de a se uita la nasul barbarului. Era un nas obișnuit, nici prea mare, nici prea mic. Vrei să spui că poți lua urma cuiva care, să zicem, a ucis pe altcineva? După miros?

— Da, pot face asta, Seni... - ah! - Rand. Urma devine mai slabă cu trecerea timpului, dar cu cât este mai multă violență, cu atât durează mai mult. Simt mirosul unui câmp de luptă chiar și după zece ani, chiar dacă urmele oamenilor care au fost acolo s-au pierdut. Lângă Mana Pustiitoare, urmele trolocilor nu se pierd aproape niciodată. Mirosul uciderii, al durerii. Însă o bătaie într-o tavernă, o mână ruptă - mirosul dispare în câteva ceasuri.

— Înțeleg de ce nu vrei să afle femeile Aes Sedai.

— Ah, Seniorul Ingтар avea dreptate în privința femeilor Aes Sedai, să le scalde Lumina, Sen... Rand. Era una în Cairhien odinioară - din Ajah Brună, dar jur că mi s-a părut că e Roșie înainte să îmi dea drumul - m-a ținut o lună încheiată, încercând să afle cum fac. Nu-i plăcea să nu știe una ca asta. Tot mormăia: „E ceva vechi care a revenit sau e nou?” și se holba la mine de ai fi zis că eu eram cel care se servea de Puterea Supremă. Aproape că începusem și eu să am îndoieli. Dar nu am înnebunit și nu fac nimic. Doar simt mirosul.

Lui Rand îi veni în minte cuvintele lui Moiraine. „Vechile stavile se prăbușesc. În vremea noastră este ceva ce aduce a decădere și a schimbare. Lucruri din vechime iau din nou viață și se nasc lucruri noi. S-ar putea să trăim sfârșitul unei

Vârste.”

— Deci vom lua urma celor care au furat Cornul cu ajutorul nasului tău.

Ingтар dădu din cap a încuviințare. Hurin rânji, plin de mândrie, și spuse:

— Așa vom face, Sen... Rand. Odată am mers pe urmele unui asasin până la Cairhien și altă dată până la Maradon, ca să-i aduc în fața Regelui și să se facă dreptate. Rânjetul îi dispăru de pe buze și păru tulburat. Dar acum e mult mai rău. Omorurile miros urât, iar urmele ucigașilor duhnesc îngrozitor, dar acum... Își încreți nasul. Au fost oameni aici seara trecută. Iscoade ale Celui Întunecat, de bună seamă, dar Iscoadele nu se recunosc după miros. O să iau urma trolocilor și a Jumate-Oamenilor. Și a ceva cu mult mai înspăimântător. Începu să adulmece, încruntându-se și murmurând ceva pentru sine, dar Rand tot îl mai auzea. Ceva cu mult mai înspăimântător, să mă ajute Lumina.

Ajunseră la porțile orașului și, când trecură de ziduri, Hurin își sumeți capul în vânt. Nările îi fremătară, apoi pufni, scârbit.

— Pe acolo, Senior Ingтар. Arătă spre miazăzi.

Ingтар păru mirat.

— Nu înspre Mană?

— Nu, Senior Ingтар. Ptiu! Hurin se șterse la gură cu mâneca. Mai că le simt gustul. Au luat-o înspre miazăzi.

— Înseamnă că Suprema Înscăunată avea dreptate, zise Ingтар încetișor. O femeie înțeleaptă, care ar merita să fie slujită de cineva mai vrednic decât mine. Ia-le urma, Hurin.

Rand se întoarse și privi cercetător în urmă, de-a lungul drumului care ducea la fortăreață. Spera că Egwene era bine. „Nynaeve o să aibă grijă de ea. Poate că e mai bine că totul s-a petrecut pe neașteptate, așa nu ai timp să simți imediat durerea.”

Porni după Ingтар și flamura cu bufnița cenușie înspre miazăzi. Vântul se întetea și, în pofida soarelui, îi îngheța spatele. I se păru că aude hohote de râs, slabe și batjocoritoare.

Luna lumina străzile umede și întunecate din Illian, care încă mai răsunau a petrecere. Peste doar câteva zile Marele

Alai avea să pornească la drum, cu toata pompa și ceremoniile care, potrivit tradițiilor, se păstrasera tocmai din Vârsta Legendelor. Sărbătoarea închinată Alaiului se contopise cu Serbarea lui Teven, cu întrecerile sale renumite și premiile pentru Menestreli. Cel mai însemnat premiu dintre toate, ca de obicei, îi revenea celui care povestea cel mai iscusit *Marele Alai plecat pe urmele Cornului*.

Astă-seară Menestrelii erau primiți în palatele și conacele din oraș, acolo unde petreceau oamenii însemnați și puternici și Corniați din toate colțurile lumii plecați să găsească, dacă nu chiar Cornul lui Vaiere, cel puțin nemurirea prin cântec și poveste. Aveau să fie muzică și dansuri, evantaie și înghețată care să alunge prima căldură adevărată din an, dar carnavalul se revărsase și pe străzi în această noapte înăbușitoare și luminată de lună. Era carnaval în fiecare zi și în fiecare noapte, până la plecarea Alaiului.

Lumea trecea în fugă pe lângă Bayle Domon, purtând măști și costume care de care mai neobișnuite și mai fistichii, multe dintre ele lăsând trupurile la vedere. Alergau țipând și cântând, cinci-șase o dată, apoi perechi rătăcite chicotind și ținându-se strâns, apoi cete zgomotoase de douăzeci. Artificiile pocneau în aer, explozii aurii și argintii pe negrul cerului. Erau aproape la fel de mulți Artificieri în oraș cât Menestreli.

Lui Domon nu-i stătea capul nici la artificii, nici la Cornul lui Vaiere. Se ducea să se întâlnească cu cei care, credea el, încercau să îl omoare.

Traversă Podul Florilor, peste unul dintre numeroasele canale ale orașului, spre Cartierul Înmiresmat, zona portului. Canalul putea ca o oală de noapte și nu era nici un semn că ar fi fost vreodată flori prin apropiere. Cartierul mirosea a cânepă și catran de la docuri și de la corăbiile care erau construite și a mîl; miasma era și mai puternică din pricina aerului fierbinte care părea aproape îndeajuns de umed cât să îl bei. Domon răsufla anevoie; de fiecare dată când se întorcea din ținutul de la miazănoapte era surprins, chiar dacă se născuse aici, de căldura de la începutul verii.

Într-o mână ducea un ciomag gros, iar pe cealaltă și-o

ținea pe plăselele sabiei scurte de care se servise adesea ca să-și apere barca de bandiți. Nu puțini tâlhari stăteau la pândă în nopțile astea de benchetuială, când prada era bogată și oamenii amețiți de vin.

Totuși, el era un bărbat masiv, bine legat, și nici unul dintre cei care umblau după aur nu l-ar fi crezut într-atât de bogat, dat fiind că purta un surtuc cu o croială simplă, cât să merite să se pună cu forța și ciomagul lui. Cei câțiva care îl vedeau deslușit când trecea printr-un ochi de lumină pe lângă vreo fereastră se dădeau înapoi și așteptau să se îndepărteze. Părul negru care îi ajungea până la umeri și barba lungă care îi lăsa dezgolită buza de sus încadrau o față rotundă, dar chipul acela nu fusese niciodată blajin, iar acum era atât de încruntat încât ai fi crezut că vrea să își facă drum printr-un zid. Trebuia să se întâlnească cu niște oameni și asta nu-i era deloc pe plac.

Alți petrecăreți trecură în fugă pe lângă el, cântând fals, încurcând cuvintele din pricina băuturii. „Cornul lui Vaiere, ce aiureală! își spuse Domon ursuz. Eu vreau să îmi păstrez barca. Și viața, de-mi ajută Soarta.”

Intră într-un han care avea pe firmă un bursuc uriaș, cu dungi albe, care țopăia pe picioarele din spate și un bărbat care purta o lopată de argint. Se numea *Bursucul țistuit*, deși nici măcar Nieda Sidoru, hangița, nu mai știa ce însemna acest nume; fusese întotdeauna un han cu acest nume în Illian.

Odaia mare a hanului, cu rumeguș pe jos, era bine luminată și liniștită; doar un muzicant zdrăngănea la corzile unei lăute unul din cântecele triste ale Oamenilor Mării. Nieda nu permitea ca în hanul ei să fie harmalaie, iar nepotul ei, Bili, era destul de vânjos ca să scoată un om afară cu o singură mână. Marinarii, docherii și neguțătorii veneau la Bursucul ca să bea ceva și poate să stea puțin de vorbă, să joace pietre sau săgeți. Acum camera era pe jumătate plină; chiar și cei cărora le plăcea tihna fuseseră ispitiți de carnaval. Vorbeau încet, dar Domon îi auzi pomenind despre Alai, despre Falsul Dragon pe care îl prinseseră cei din Murandy, despre cel pe care locuitorii din Tear îl urmăreau prin Haddon Mirk. Se pare

că se punea întrebarea ce ar fi mai bine – să moară Falsul Dragon sau să moară cei din Tear.

Domon făcu o strâmbătură. „Falși Dragoni! Of, Soartă, nu mai ești nicăieri la adăpost.” Dar nu prea îi păsa nici de Falșii Dragoni, nici de Alai.

Proprietăreasa îndesată, cu părul prins în coc la spate, ștergea o cană, urmărind ce se întâmpla în încăpere. Nu se opri din treabă, nici măcar nu se uită la el, însă pleoapa stângă i se lăsă în jos și trase cu coada ochiului la o masă din colț, unde erau așezați trei bărbați. Erau foarte tăcuți, chiar și pentru un loc ca Bursucul, aproape posaci, iar pălăriile lor de catifea în formă de clopot și hainele de culoare închisă, cu dungi argintii, stacojii și aurii brodate pe piept, ieșeau în evidență printre veșmintele simple ale celorlalți.

Domon oftă și se așază și el la o masă din colț. „Din Cairhien, de data asta.” Luă o cană de bere brună de la o fată care servea și bău îndelung din ea. Când o puse jos, cei trei bărbați cu haine în dungi stăteau lângă masa lui. Făcu un gest discret, dându-i de înțeles Niedeii că nu avea nevoie de Bili.

— Căpitanul Domon? Nu-i prea puteai deosebi, dar ceva din tonul celui care vorbise îl făcu pe Domon să îl creadă căpetenia lor. Nu păreau înarmați; în pofida hainelor elegante, arătau de parcă nu așa le era felul. Privirile le erau nemiloase, iar chipurile cât se poate de obișnuite. Căpitanul Domon, de pe *Picătura*!

Domon încuviință, dând scurt din cap, iar cei trei se așezară, fără să aștepte să fie poftiți. Același bărbat vorbi; ceilalți doi priveau, aproape fără să clipească. „Gărzi, își spuse Domon, în ciuda hainelor lor elegante. Cine o fi, de are nevoie de gărzi care să-l păzească?”

— Căpitane Domon, avem pe cineva care trebuie adus de la Mayene la Illian.

— *Picătura* e barcă de râu, îl întrerupse Domon. Merge pe apă mică, nu are chilă pentru apă adâncă. Nu era tocmai adevărat, dar nu era nevoie să le explice mai mult unora care stăteau pe uscat. „Cel puțin o să fie altceva decât la Tear. Sunt mai deștepți.”

Bărbatul nu păru tulburat de întrerupere.

— Am auzit că ai renunțat la negoțul pe râu.

— Poate că da, poate că nu. Nu m-am hotărât. De fapt se hotărâse. Nu voia să se mai întoarcă în susul râului, înapoi la Ținuturile de la Hotar, nici pentru toată mătasea trimisă în jos, înspre Tear. Blănurile și mirodeniile din Saldaea nu meritau osteneala, și asta nu avea nimic de-a face cu Falsul Dragon despre care auzise acolo. Dar se întrebă încă o dată cum de mai știa cineva de planurile lui. Nu vorbise cu nimeni, însă ceilalți știau.

— Poți acosta la Mayene destul de ușor. Nu mă îndoiesc, căpitane, că pentru o mie de galbeni te vei învoi să mergi de-a lungul malului.

Fără să vrea, Domon făcu ochii mari. Era de patru ori mai mult ca ultima dată, și chiar și atunci fusese o ofertă care te lăsa fără grai.

— Pe cine vreți să vă aduc pentru banii ăștia? Chiar pe Prima Domniță din Mayene? Au izbutit cei din Tear să o izgonească în cele din urmă?

— Nu ai nevoie de nume, căpitane. Bărbatul puse pe masă o pungă mare de piele și un pergament cu sigiliu. Punga zornăi tare când o împinse peste masă. Pe cercul mare de ceară roșie de pe pergamentul făcut sul era însemnul Cairhienului - un soare cu multe raze răsărind. Pentru început, două sute. Pentru o mie de galbeni, nu cred că ai nevoie de nume. Înmânează asta, cu sigiliul nedesfăcut, căpitanului portului din Mayene și el îți va da alte trei sute, precum și călătorul. Vei primi restul de la mine, când aduci călătorul aici. Atâta vreme cât nu vei încerca să afli identitatea acestui călător.

Domon trase adânc aer în piept. „Soartă, merită drumul, chiar de n-o să primesc decât banii din punga asta.” Iar o mie însemna mai mulți bani decât ar fi făcut în trei ani. Bănuia că, dacă ar cerceta puțin, ar descoperi semne, doar semne, că aceasta călătorie avea de-a face cu niște înțelegeri secrete între Consiliul celor Nouă din Illian și Prima Domniță din Mayene. Regatul ei - de fapt doar un oraș - era, la drept vorbind, o provincie din Tear, doar numele îi era altul, și fără îndoiala că ar fi vrut ca Illian să îi vina în ajutor. Și erau mulți

în Illian care spuneau că era vremea să se pornească din nou la război, că Tear își oprea o parte mai mare decât se cuvenea din negoțul de pe Marea Furtunilor. De bună seamă ar fi căzut în cursă, dacă nu ar fi văzut trei asemenea în ultima lună.

Se întinse să ia punga, dar bărbatul care vorbise îl apucă de încheietură. Domon se uită mânios la el, însă bărbatul îi întoarse privirea, liniștit.

— Trebuie să pornești cât mai repede, căpitane.

— Când se crapă de ziuă, mormăi Domon, iar bărbatul încuviință din cap și îi dădu drumul la mână.

— Când se crapă de ziuă, atunci, Căpitane Domon. Nu uita, tăcerea îți va cruța viața și vei putea să îți cheltuiești banii.

Domon îi urmări cu privirea pe cei trei care se îndepărtau, apoi se zgâi posac la punga și pergamentul din fața lui. Cineva voia să o ia spre răsărit. Tear sau Mayene, nu avea importanță, atâta vreme cât mergea spre răsărit. Credea că știe cine voia acest lucru. „Dar, de fapt, habar nu am.” Mai puteai ști cine este Iscoada Celui Întunecat? Dar el știa că Iscoadele Celui Întunecat îl urmăriseră încă de când plecase din Maradon ca să vină din nou în josul râului. Iscoadele Celui Întunecat și troloci. Măcar de asta putea fi sigur. Adevărata întrebare, la care nu avea nici o umbră de răspuns, era de ce?

— Necazuri, Bayle? întrebă Nieda. Arăți de parcă ai fi văzut un troloc. Chicoti, lucru la care nu te-ai fi așteptat de la o femeie de dimensiunile ei. Ca mai toți cei care nu fuseseră niciodată în Ținuturile de la Hotar, nu credea în troloci. Încercase să îi spună adevărul; femeii îi plăceau poveștile lui și credea că sunt toate niște minciuni. Nu credea nici că există zăpadă.

— Nu, nimic, Nieda. Desfăcu punga, scoase un ban fără să se uite și i-l aruncă. Bătură pentru toată lumea cât ajunge, apoi o să-ți mai dau încă unul.

Nieda se uită mirată la galben.

— Galben din Tar Valon! Acum faci negoț cu vrăjitoarele, Bayle?

— Nu, zise el răgușit. Asta nu fac!

Nieda mușcă galbenul, apoi îl ascunse sub cingătoarea ei lată.

— Da, e aur. Și, oricum, bănuiesc că vrăjitoarele astea nu sunt atât de rele cum le înfățișează unii. N-aș îndrăzni să spun asta multor bărbați. Știu pe cineva care schimbă din ăștia. Nu trebuie să-mi mai dai altul astă-seară, cu cât de puțină lume este aici. Mai vrei bere, Bayle?

Încuviință din cap, amortit, deși cana din fața lui era aproape plină, iar femeia se îndepărtă. Îi era prietenă și nu avea să vorbească despre ceea ce văzuse. Rămase zgâindu-se la punga de piele. O altă cană îi fu pusă în față, înainte chiar să fi apucat să deschidă punga cât să se uite la monedele dinăuntru. Le răscoli cu degetele lui băttătorite. Galbenii luceau la lumina lămpii și fiecare purta însemnul Flăcării din Tar Valon. Se grăbi să închidă punga la loc. Erau bani primejdioși. Unu-doi galbeni puteau trece neobservați, dar atât de mulți i-ar fi făcut pe oameni să creadă exact ceea ce credea și Nieda. Erau Copii ai Luminii în oraș și, deși nu exista nici o lege în Illian care să-ți interzică să ai de-a face cu femeile Aes Sedai, dacă Mantiile Albe ar fi auzit de așa ceva, n-ar mai fi avut scăpare. Bărbații aceștia se încredințaseră că nu poate să ia aurul și să rămână în Illian.

În timp ce stătea acolo, făcându-și tot felul de griji, Yarin Maeldan, secundul lui, veșnic morocănos, înalt și adus de spate ca o barză, intră în han, mohorât, și se așează la masa căpitanului.

— Cam e mort, căpitane.

Domon se uită țintă la el, încruntându-se. Alți trei din oamenii lui fuseseră deja uciși, câte unul de fiecare dată când nu se învoise să pornească spre răsărit. Magistrații nu făcuseră nimic; era primejdios să umbli pe străzi noaptea, ziceau ei, iar marinarii erau neciopliți și arțăgoși. Magistraților nu le prea păsa de ce se petrecea în Cartierul Înmiresmat, atâta vreme cât cetățenii respectabili nu pășteau nimic.

— Dar de data asta m-am învoit, murmură el.

— Nu e tot, căpitane, continuă Yarin. L-au tăiat cu cuțitele, de parcă vroiau să afle ceva de la el. Și niște bărbați au încercat să se strecoare la bordul *Picăturii* cu mai puțin de-un

ceas în urmă. Străjile de la doc i-au pus pe fuga. E a treia oară în zece zile când se întâmplă una ca asta; nu știam că bandiții ăștia care dau târcoale pe chei sunt atât de îndărătnici. De obicei așteaptă să treacă ceva vreme înainte să încerce din nou. Și cineva mi-a cotrobăit aseară prin odaia de la Delfinul Argintiu. Au luat niște arginți, ca să cred eu că erau hoți, dar nu s-au atins de catarama aia de la cingătoare pe care o am, cea bătută cu granate și piatra-lunii, care era la vedere. Ce se petrece, căpitane? Oamenilor a început să le fie teamă, și până și eu sunt puțin neliniștit.

Domon se ridică în picioare.

— Îmboldește echipajul, Yarin. Găsește-i pe ceilalți și spune-le că *Picătura* pleacă la drum de îndată ce sunt destui oameni la bord. Își îndesă pergamentul în buzunarul de la surtuc, înșfăcă punga cu galbeni și își împinse secundul afară pe ușă. Îmboldește-i, Yarin, altminteri o să-i las pe uscat pe toți cei care nu ajung la timp.

Domon îi dădu un brânci lui Yarin ca să-l convingă să o ia la fugă, apoi se furișă spre docuri. Chiar și tâlharii care auzeau zăngănitul banilor din pungă se dădeau la o parte din calea lui, căci acum mergea cu pașii cuiva care se pregătește să ucidă.

Când ajunse, câțiva oameni se cățarau deja la bordul *Picăturii*, iar alții alergau în picioarele goale pe cheiurile de piatră. Nu știau ce anume se temea el că îl urmărește, nu știau nici măcar dacă îl urmărește cineva, dar știau că are câștiguri bunicele și că, după obiceiul din Illian, dă o parte echipajului.

Picătura avea optzeci de picioare lungime, doua catarge, traversa lată, cu loc pentru încărcătură atât pe punte, cât și în cală. În ciuda a ceea ce le spusese bărbaților din Cairhien – dacă într-adevăr erau din Cairhien – Domon credea că rezistă și la apă adâncă. Marea Furtunilor era mai liniștită vara.

— Trebuie să reziste, mormăi el și coborî cu pași mari în cabina lui.

Aruncă punga cu galbeni pe patul lipit de carenă, cum erau de altfel și celelalte lucruri din cabina de la pupa, și scoase pergamentul din buzunar. Aprinse un felinar care

atârna în cârlig deasupra capului lui și-l cercetă cu băgare de seamă, întorcându-l pe toate fețele, ca și cum ar fi putut să citească ce era înăuntru fără să-l deschidă. Se auzi o bătaie la ușă și se încruntă.

— Intră.

Yarin își băgă capul înăuntru.

— Toată lumea e la bord, mai puțin trei pe care nu i-am găsit. Dar am trimis vorbă în toate tavernele, tripourile și prăvăliile din cartier. Or să ajungă și ei înainte să se facă lumină și să pornim în susul râului.

— *Picătura* o să pornească la drum chiar acum. Spre mare. Domon nu stătu să asculte protestele lui Yarin despre lumină și maree, și despre cum *Picătura* nu era făcută să iasă pe mare. Acum! *Picătura* poate ieși în larg și la reflux. Doar n-ai uitat cum să navighezi la lumina stelelor, nu-i așa? Scoate-o în larg, Yarin. Scoate-o de îndată și vino din nou la mine după ce trecem de dig.

Secundul șovăi – nu se mai întâmplase niciodată ca Domon să nu fie pe punte, dând ordine, în momente mai dificile, iar acum, când *Picătura* urma să iasă în larg, noaptea, era tocmai un asemenea moment – apoi încuviință dând din cap și ieși. Peste câteva clipe, vocea lui Yarin care dirija echipajul și zgomotul înfundat al picioarelor pe punte se auziră și în cabina lui Domon. Nu le băgă în seamă, nici măcar atunci când barca se înclină, ieșind din port.

În cele din urmă, ridică fereștriuca felinarului și puse o lamă de cuțit în flăcără. Grăsimea de pe lamă începu să ardă, iar fumul se ridică învălătucindu-se, dar, înainte ca metalul să se înroșească, dădu hărțile la o parte și întinse pergamentul pe masă, băgând cu mare grijă lama fierbinte sub cercul de ceară. Partea de sus se desprinsese.

Era o scrisoare simplă, fără nici o introducere sau formă de salut; broboane de sudoare îi acoperiră fruntea.

Purtătorul acestei scrisori este o Iscoadă a Celui Întunecat și este căutat în Cairhien pentru omor și alte fărădelegi, printre care și furtul de la Persoana Noastră. Vă cerem să îl prindeți pe acest om și să puneți stăpânire pe toate lucrurile

lui, până la ultimul. Trimisul nostru va veni să ia ceea ce a furat de la Noi. Toate celelalte lucruri, în afară de cele care Ni se cuvin, să vă fie răsplată pentru că l-ați prins. Ticălosul să fie spânzurat fără zăbavă, ca mișelia lui să nu mai întineze Lumina.

*Pecetluit de Mâna Noastră
Galldrian su Riatin Rie
Regele Cairhienului
Apărătorul Zidului Dragonului*

Ceara subțire, de culoare roșie, de sub semnătură, purta sigiliul din Cairhien, soarele cu multe raze, și Cele Cinci Stele ale Casei Riatin.

— Apărătorul Zidului Dragonului, aiurea! bodogăni Domon. Nimeni nu se mai poate numi așa.

Cercetă cu mare atenție peceteile și semnătura, ținând scrisoarea aproape de lampă, cu nasul aproape vârat în pergament; sigiliul nu avea nici un cusur, iar scrisul lui Galldrian nu-l cunoștea. Dacă nu semnase Regele însuși, bănuia că cel care semnase în locul lui imitase cu dibăcie scrisul lui Galldrian. În orice caz, nu avea prea mare importanță. În Tear, acea scrisoare ar fi fost acuzatoare în mâinile cuiva din Illian. La fel și în Mayene, unde influența Tearului era atât de mare. Acum nu era război, iar în porturi oamenii veneau și plecau după voie, dar cei din Tear nu-i prea plăceau pe cei din Illian, și invers. Mai ales dacă aveau o astfel de justificare.

O clipă îi trecu prin cap să ardă pergamentul la flacăra felinarului – era primejdios să ții o asemenea scrisoare, fie că erai în Tear, în Illian sau în orice altă parte a lumii – dar în cele din urmă îl ascunse într-un ungher tainic din spatele mesei, sub o tăblie pe care numai el știa cum s-o deschidă.

— Toate lucrurile mele, ei?

Strângea tot felul de lucruri vechi, câte putea și el, trăind la bord. Lucrurile pe care nu le putea cumpăra, pentru că erau prea scumpe sau prea mari, le păstra în amintire. Toate acele relicve ale vremurilor trecute, acele minunații răspândite prin lume care îl atrăseseră de copil spre lumea corăbiilor.

Adăugase patru obiecte colecției lui, la Maradon, în ultima călătorie, și în acel moment începuse să fie urmărit de Iscoadele Celui Întunecat. Și un timp și de troloci. Auzise că Whitebridge arsesse din temelii după ce plecase el de acolo și umblaseră zvonuri că ar fi fost troloci, dar și un Myrddraal. Toate acestea îl încredințaseră că nu i se părea și îl făcuseră să fie cu ochii-n patru când i se făcuse acea primă propunere ciudată – prea mulți bani pentru o simplă călătorie până la Tear, prea neconvingătoare povestea.

Scotoci în cufăr și puse pe masă obiectele pe care le cumpărase la Maradon. O Fachie, despre care se spunea că se păstrase din Vârsta Legendelor. Cu siguranță meșteșugul facerii lor se pierduse. Era un obiect foarte scump și mai rar decât un magistrat cinstit. Semăna cu o bară obișnuită de sticlă, mai groasă decât degetul lui mare de la mână, și lungă aproape cât brațul lui, însă când o ținea în mână strălucea la fel de puternic ca un felinar. Fachiiile se spărgeau ca sticla; aproape că își pierduse barca în focul care izbucnise din pricina primeia pe care o avusese. O sculptură din fildeș, înnegrită de vreme, care înfățișa un bărbat cu o sabie. Cel care i-o vânduse pretindea că, dacă o țineai mai mult în mână, începeai să te încălzești. Nici Domon, nici cei pe care îi lăsase să o țină în mână nu se încălziseră, dar era veche, iar asta era de ajuns pentru Domon. Țeasta unei pisici, mare cât cea a unui leu și atât de veche încât se preschimbase în piatră. Dar nici un leu nu avusese vreodată colți lungi de un picior, ca ai unui elefant. Și un disc gros de mărimea unei palme, jumătate alb și jumătate negru, cu o linie șerpuitoare care separa culorile.

Vânzătorul din Maradon spusese că era din Vârsta Legendelor, crezând că îl păcălește, însă Domon se târguise foarte puțin înainte să plătească, căci recunoscuse ceea ce îi scăpase acestuia: vechiul însemn al Aes Sedai, dinainte de Frângerea Lumii. Era primejdios să ai un asemenea lucru, dar nici nu puteai trece nepăsător pe lângă el dacă erai fascinat de obiectele vechi.

Și era din inimă-de-piatră. Vânzătorul nu îndrăznise să adauge și asta la minciunile pe care credea că le spune. Nici

un vânzător din Maradon nu-și permitea nici măcar o bucățică de *cuendillar*. Discul era tare și neted, și nu avea altă valoare decât vechimea, dar Domon se temea că tocmai asta căutau urmăritorii. Mai văzuse și în alte locuri Fachii și sculpturi din fildeș, și chiar oase preschimbate în piatră. Dar, chiar dacă știa ce vor – dacă într-adevăr știa – tot nu-și putea închipui de ce; și nici măcar nu mai era sigur cine îl urmărea. Galbeni din Tar Valon și un vechi însemn al Aes Sedai. Își frecă buzele cu mâna; simțea în gură gustul amar al fricii.

Se auzi un ciocănit la ușă. Puse discul jos și trase o hartă desfăcută peste lucrurile de pe masă.

— Intră.

Yarin intră în cabină.

— Am trecut de dig, căpitane.

Domon fu mirat, apoi se mânie pe el însuși. Nu ar fi trebuit să se cufunde atât de mult în gânduri încât nici să nu mai simtă cum *Picătura* trecuse peste ridicături.

— Ia-o spre apus, Yarin. Stai tu la cârmă.

— Ebou Dar, căpitane?

„Nu e destul de departe. Mai trebuie cinci sute de leghe.”

— O să stăm acolo până când fac rost de hărți și umplem butoaiile de apă, apoi pornim spre apus.

— Spre apus, căpitane? Tremalking? Oamenii Mării sunt zgârciți cu străinii.

— Spre Oceanul Aryth, Yarin. Se face mult negoț între Tarabon și Arad Doman și nici nu trebuie să-ți faci griji din pricină că apa nu e destul de adâncă. Aud că nu le prea place marea. Și toate orașelele de la Capul Toman, toate libere, neatârinate. Putem lua chiar blănuri și mirodenii aduse în Bandar Eban.

Yarin scutură încet din cap. Nu vedea niciodată partea bună a lucrurilor, dar era un marinar de nădejde.

— Blănurile și mirodeniile or să coste mai mult decât dacă ne-am duce singuri după ele, în susul râului. Și am auzit că ar fi un război pe acolo. Dacă Tarabon și Arad Doman se luptă, probabil că nu se mai face nici negoț. Mă îndoiesc că vom face mulți bani dacă mergem doar în orașele de la Capul Toman, chiar dacă acolo nu e război. Faime e cel mai mare

dintre ele, și până și el e mic.

— Cei din Tarabon și din Doman s-au certat adesea pe Șesul Almoth și Capul Toman. Însă, dacă ești deștept, poți face negoț chiar dacă au ajuns să se lupte. Spre apus, Yarin.

Domon așteaptă ca Yarin să ajungă sus, apoi băgă și discul alb-negru în ascunzătoarea din spatele mesei și puse restul lucrurilor la loc în fundul cufărului. „Iscoade ale Celui Întunecat sau Aes Sedai, n-o să joc după cum vor ei. Să-mi ajute Soarta, n-o s-o fac.”

Simțindu-se pentru prima dată la adăpost după luni de zile, Domon urcă pe punte tocmai când *Picătura* se apleca într-o parte ca să aibă vânt din proră și pornea pe marea întunecată spre apus.

CAPITOLUL 10

Începe Căutarea

Ingтар alege un pas iute pentru începutul unei lungi călătorii, într-atât de iute încât Rand își cam făcea griji pentru cai. Dobitoacele puteau merge la trap ore în șir, dar ziua era departe de a se fi încheiat, și urmau să vină și alte zile asemenea. După expresia de pe chipul lui Ingтар, Rand ar fi zis că are de gând să îi prindă pe cei care furaseră Cornul încă din prima zi, din primul ceas. Aducându-și aminte glasul cu care jurase în fața Supremei Înscăunate, Rand nu era deloc mirat. Totuși, nu scoase nici o vorbă. Seniorul Ingтар era căpetenia lor; oricât de prietenos s-ar fi arătat față de Rand, nu i-ar fi plăcut să primească sfaturi de la un păstor.

Hurin mergea cu un pas în urma lui Ingтар, dar amușinarul era cel care îi călăuzea spre miazăzi, arătându-i lui Ingтар drumul. Ținutul era vălurit, cu dealuri acoperite de păduri, pline de brazi, stejari și arbuști, însă drumul pe care îl alesese Hurin era drept ca o săgeată, abătându-se doar ca să ocolească dealurile mai înalte, pe care ar fi pierdut mai mult timp urcându-le. Flamura cu bufnița cenușie flutura în bătaia vântului.

Rand încercă să meargă alături de Mat și Perrin, dar când se apropie de ei cu calul, Mat îi făcu semn cu cotul lui Perrin, iar acesta, fără tragere de inimă, o luă la galop spre capul coloanei, împreună cu Mat. Spunându-și că nu are rost să călărească singur în spate, Rand merse din nou în față. Cei doi porniră din nou spre spate, din nou la îndemnul lui Mat.

„Arde-i-ar. Nu vreau decât să-mi cer scuze.” Se simțea singur. Faptul ca știa că nu e decât vina lui nu-l făcea să se simtă mai bine.

În vârful unui deal, Uno descălecă și începu să cerceteze pământul bătătorit de copitele cailor. Zgândări cu un băț niște baligi și mormăi:

— Se mișcă al dracului de repede, Seniore. Avea o

asemenea voce, încât părea că țipă chiar și atunci când vorbea normal. Nu am recuperat deloc din timp. Arde-m-ar, s-ar putea chiar să fi pierdut un ceas. La cum gonesc, or să-și omoare nenorociții de cai. Atinse cu degetele o urmă de copită. Țsta nu e cal. E un nenorocit de troloc. Sunt urme de picioare de țap aici.

— O să-i prindem, zise Ingтар încruntat.

— Caii noștri, Seniore. Nu face să îi băgăm în pământ înainte să îi prindem din urmă. Chiar dacă rămân fără cai, nenorociții de troloci tot rezistă mai mult decât caii.

— O să-i prindem. Încalecă, Uno.

Uno se uită cu un ochi la Rand, apoi ridică din umeri și urcă în șa. Ingтар îi puse să coboare în fugă povârnișul de cealaltă parte, aproape alunecând până jos, și porni să urce în galop următorul deal.

„De ce m-a privit așa”, se întrebă Rand. Uno era dintre aceia care nu se arătaseră niciodată prea prietenoși cu el. Nu era o ostilitate fățișă, ca la Masema; Uno nu era prietenos decât cu câțiva veterani, la fel de cărunți ca și el. „Doar n-o crede și el că sunt Senior.”

Uno privea tot timpul înainte, scrutător, însă când vedea că Rand se uită la el, îi întorcea privirea, fără să scoată o vorbă. Asta nu însemna mare lucru. L-ar fi privit și pe Ingтар drept în ochi. Așa îi era felul.

Drumul ales de Iscoadele Celui Întunecat – „Și oare ce altceva”, se întreba Rand; Hurin tot bodogănea despre „ceva mult mai rău” – care furaseră Cornul nu trecea pe lângă nici un sat. Rand văzu sate, de pe un vârf de deal pe altul, la o milă sau mai mult depărtare, dar nu se apropiară niciodată îndeajuns încât să deslușească oamenii de pe ulițe. Sau într-atât încât oamenii aceia să deslușească grupul ce se îndrepta spre miazăzi. Erau și ferme, case cu streșini joase, hambare înalte și coșuri din care ieșea fum – pe vârful dealurilor, pe povârnișuri, în vale, dar toate erau prea departe ca să fie văzuți de fermieri.

În cele din urmă, chiar și Ingтар trebui să accepte că dobitoacele nu aveau să mai reziste multă vreme dacă mergeau tot așa. Rand auzi sudalme înăbușite, apoi Ingтар își

lovi coapsa cu pumnul strâns în mână, dar sfârși prin a le porunci tuturor să descalece. Urcară pe jos un deal, cu caii de căpăstru, apoi coborâră, cale de o milă, după care se urcară din nou în șa. Apoi iar mai merseră pe jos, iar mai călăriră o milă. Pe jos, călare.

Rand fu mirat să îl vadă pe Loial rânjind când mergeau pe jos, urcând anevoie un deal. Când se întâlniseră prima dată, Ogierului nu-i prea venea la socoteală să călărească și prefera să se încreadă în propriile picioare, însă Rand crezuse că trecuse de mult peste asta.

— Îți place să alergi, Rand? râse Loial. Mie îmi place. Eram cel mai iute din *steddingul* Shangtai. O dată am întrecut și un cal.

Rand se mulțumi să scuture din cap. Nu voia să vorbească dacă nu era neapărată nevoie, ca să nu-și piardă răsuflarea. Se uită după Mat și Perrin, dar erau încă în spate, iar Rand nu-i vedea din pricina oamenilor din fața lor. Se întrebă cum de cei din Shienar izbuteau să meargă pe jos îmbrăcați în armură. Nici unul dintre ei nu încetinise pasul și nu se plânsese. Uno nici măcar nu părea asudat, iar sangeagașul nu lăsase nici o clipă din mână flamura cu bufnița cenușie.

Mergeau sprinten, dar amurgi înainte să îi zărească pe cei pe care îi urmăreau. În cele din urmă, deși fără tragere de inimă, Ingтар le spuse să se oprească și să facă tabăra pentru noapte în pădure. Cei din Shienar se apucară să aprindă focul și să priponească caii; obișnuința își spunea cuvântul și făceau totul cu îndemânare și fără efort. Ingтар puse șase oameni, doi câte doi, să stea primii de strajă.

Prima grijă a lui Rand fu să-și găsească boccea în coșurile de răchită din spatele cailor de povară. Nu îi fu prea greu – erau puține boccele printre provizii – însă, când o deschise, scoase un țipăt care îi făcu pe toți să sară în picioare și să scoată săbiile din teacă. Ingтар se apropie în fugă de el.

— Ce s-a întâmplat? Pace, a pătruns cineva în tabără? Străjile nu au zis nimic.

— E vorba de hainele astea, gemu Rand, holbându-se încă la ceea ce scosese din boccea. Una din haine era neagră,

brodată cu fir de argint, iar cealaltă albă, cu broderie aurie. Amândouă aveau bâtlani pe guler și amândouă erau cel puțin la fel de elegante ca haina purpurie pe care o purta. Servitorii mi-au zis că mi-au pus doua surtuce bune și trainice. Uită-te aici!

Ingтар își băgă sabia la loc în teaca. Ceilalți începură să își vadă din nou de treburile.

— Păi, de bune sunt bune.

— Nu le pot purta. Nu pot să merg îmbrăcat așa tot timpul.

— Poți să le porți. O haină e o haină. Înțeleg că Moiraine Sedai însăși s-a ocupat de asta. Poate că femeile Aes Sedai nu știu prea bine ce poartă bărbații la drum. Ingтар rânji. După ce punem mâna pe trolocii ăia, poate o să sărbătorim. Cel puțin tu o să fii îmbrăcat cum se cuvine, chiar dacă noi n-o să fim. Porni agale spre locul unde ardeau deja focurile pentru gătit.

Rand rămăsese încremenit din clipa în care Ingтар pomenise de Moiraine. Se uită lung la cele două haine. „Ce-o fi vrând să facă? Orice-ar fi, n-o s-o las să se folosească de mine.” Puse totul la loc în boccea și o îndesă înapoi în coș. „Mai bine umblu gol”, își spuse el cu amărăciune.

Cei din Shienar obișnuiau să gătească cu rândul, iar când Rand se întoarse la foc, Masema amesteca în ceaun. Mirosul tocanei făcute din napi, ceapă și carne uscată se răspândise în toată tabăra. Ingтар fu servit primul, apoi Uno, iar ceilalți se înșirau unul în spatele celui alt, fiecare după cum ajungea. Masema turnă un polonic mare de tocană în blidul lui Rand; acesta făcu grabnic un pas în spate ca să nu i se scurgă zeamă pe haină și se dădu la o parte ca să facă loc următorului, sugându-și degetul la care se arsesese. Masema îl țintui cu privirea; rânjea, dar în ochi nu avea nici urmă de zâmbet. Uno se apropie și îl pocni peste cap.

— N-am adus mâncare ca s-o verși tu pe jos. Bărbatul cu un singur ochi se uită la Rand și se îndepărtă. Masema își frecă urechea cu mâna, dar continuă să îl privească mânios pe Rand.

Rand se duse lângă Ingтар și Loial, care se așezaseră pe jos sub un stejar masiv. Ingтар își scoase coiful și îl pusese

alături, dar își păstrase armura. Mat și Perrin erau deja acolo și înfulecau lacom. Mat surâse disprețuitor când văzu haina lui Rand; Perrin îi aruncă o privire cu ochii săi galbeni care străluceau la lumina focului, apoi se aplecă din nou asupra blidului pe care îl ținea în mână. „Cel puțin de data asta n-au mai plecat.”

Se așeză turcește lângă Ingтар, în fața lor.

— Aș vrea să știu și eu de ce se tot uită Uno la mine. Probabil din pricina nenorocitei ăsteia de haine.

Ingтар se opri din mestecat, gânditor. În cele din urmă spuse:

— Uno se întreabă de bună seamă dacă ești vrednic de o sabie cu pecetea bățlanului. Mat pufni zgomotos, însă Ingтар continuă netulburat. Nu-ți face inimă rea. S-ar purta și cu Seniorul Agelmar de parcă ar avea caș la gură, de ar putea. Ei, poate nu cu Seniorul Agelmar, dar cu toți ceilalți. Are limba ascuțită, dar dă sfaturi bune. Așa ar și trebui: e soldat de dinainte să mă nasc eu. Ia aminte la ce spune, nu lua în seamă cum o spune și o să-ți fie bine cu el.

— Credeam că e ca Masema. Rand luă o înghițitură de tocană. Era prea fierbinte, dar o înghiți pe nerăsuflăte. Nu mai mâncaseră de când plecaseră din Fal Dara, iar de dimineață fusese prea îngrijorat ca să mănânce. Îi ghiorăiau mațele, aducându-i aminte că era și vremea să îmbuce ceva. Se întrebă dacă ar fi bine să îi spună lui Masema că îi place mâncarea.

— Masema se poartă de parcă m-ar urî, și nu pricep de ce.

— Masema a luptat trei ani în timpul Marșurilor de la Răsărit, spuse Ingтар. La Ankor Dail, împotriva Aielilor. Învârti în tocană cu lingura încruntat. Vezi tu, eu nu pun întrebări. Dacă Lan Dai Shan și Moiraine Sedai zic că ești din Andor, din Ținutul celor Două Râuri, atunci așa e. Dar Masema a rămas cu înfățișarea Aielilor în cap, și când te vede... Ridică din umeri. Eu nu pun întrebări.

Rand își lăsă lingura să cadă în blid, oftând.

— Fiecare crede că sunt ceva ce nu sunt de fapt. Sunt din Ținutul celor Două Râuri, Ingтар. Cultivam tutun cu... cu tata, și aveam grijă de oi. Țsta sunt eu. Un fermier și un păstor din

Ținutul celor Două Râuri.

— E din Ținutul celor Două Râuri, zise Mat batjocoritor. Am crescut împreună, deși, după cum stau lucrurile acum, n-ai zice. N-avea destui gărgăuni, i-ai mai băgat în cap și prostia asta cu Aielii. Lumina știe ce-o să iasă. Un Senior Aiel, poate.

— Nu, spuse Loial, într-adevăr seamănă. Mai ții minte, Rand, ți-am zis și eu asta odată, deși credeam că e doar din pricină că pe atunci nu cunoșteam prea bine oamenii. Mai ții minte? Până dispare răcoarea, până dispare apa, în Umbră cu dinții dezveliți, împotrivindu-ne până la ultima suflare, să scuiam în ochiul lui Foc-n-Văz în Ziua Ultimă.” Îți aduci aminte, Rand?

Rand rămase cu privirea ațintită în blid. „Dacă-ți înfășori o *shoufa* în jurul frunții, arăți exact ca un Aiel.” Așa îi spusese Gawyn, fratele lui Elayne, Domnița-Moștenitoare din Andor. „Toată lumea crede că sunt altcineva decât sunt de fapt.”

— Ce e asta? întrebă Mat. Povestea cu să scuiăm în ochiul Celui Întunecat.

— Atât au spus Aielii că vor lupta, răspunse Ingтар, și nu mă îndoiesc că așa va fi. Nepunând la socoteala neguțătorii și Menestreliei, Aielii împart lumea în două: Aieli și dușmani. S-au abătut de la asta o singură dată, acum cinci sute de ani, pentru Cairhien, din motive pe care doar un Aiel le-ar putea înțelege, și nu cred să se mai întâmple vreodată așa ceva.

— Nici eu nu cred, oftă Loial. Dar îi lasă pe Tuatha'an, Pribegii, să traverseze Pustiul Aiel. Și nici pe Ogieri nu-i consideră dușmani, deși mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar vrea să se aventureze în Pustiu. Aielii vin câteodată în *steddingul* Shangtai ca să facă negoț cu lemn descântat. Sunt oameni dârji.

Ingтар încuviință, dând din cap.

— Aș vrea să am și eu niște oameni la fel de dârji. Măcar pe jumătate la fel de dârji.

— Ce glumă mai e și asta? râse Mat. Dacă eu aș alerga cu armura aia pe mine, m-aș prăbuși la pământ și aș dormi o săptămână. Iar voi ați mers așa mile întregi, toată ziua.

— Aielii sunt dârji, stăruie Ingтар. Și bărbații, și femeile. M-am luptat cu ei, și știu. Aleargă șaptezeci de mile și după

aceea câștigă o bătălie. Sunt moartea pe două picioare, fie că au arme, fie că nu. Doar de săbii nu se ating, nu se știe de ce. Și nici nu urcă pe cal – nu că ar avea nevoie. Dacă ai sabie, iar Aielul are mâinile goale, poți zice că e o luptă dreaptă. Asta dacă ești îndemânat. Cresc vite și capre acolo unde tu sau eu am muri de sete până la asfințit. Își sapă satele în niște stânci uriașe și ascuțite adânc, în Pustiu. Sunt acolo cam de la Frângerea Lumii. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să îi scoată din Pustiu și s-a lăsat cu vărsare de sânge, singura mare înfrângere pe care a suferit-o vreodată. Ziua, aerul din Pustiul Aiel e încins, iar noaptea îngheață. Iar Aielii se uită la tine cu ochii lor albaștri și îți spun că nu ar vrea să stea în nici un alt loc pe lume. Și nici măcar nu mint. Dacă ar încerca vreodată să părăsească Pustiul, ne-ar fi foarte greu să îi oprim. Războiul Aiel a durat trei ani, și la el nu au luat parte decât patru din cele treisprezece clanuri.

— Ochii cenușii pe care i-a moștenit de la mama lui nu fac din el un Aiel, spuse Mat.

Ingтар ridică din umeri.

— După cum ziceam, eu nu pun întrebări.

Când, în cele din urmă, se culcă, lui Rand îi trecură prin minte tot felul de gânduri nedorite. „Exact ca un Aiel. Moiraine Sedai vrea să spună că ești din Ținutul celor Două Râuri. Aielii au nimicit totul până în Tar Valon. Născut pe povârnișurile de pe Piscul Dragonului. Dragonul Renăscut.”

— Nu mă voi lăsa folosit, murmură el, însă tot nu-i fu ușor să adoarmă.

Ingтар ridică tabăra înainte de răsăritul soarelui. Mâncară și porniră spre miazăzi; norii de la răsărit erau încă roșietici de la soarele ce sta să se ivească, iar frunzele erau încă pline de rouă. De data aceasta Ingтар trimise cercetași și, deși tot mergeau întins, caii nu erau atât de solicitați.

Rand își spuse că poate Ingтар își dăduse seama că nu aveau să termine într-o zi. Urma ducea în continuare spre miazăzi, zicea Hurin. Până când, la două ceasuri după ce soarele se ridicase pe cer, unul dintre cercetași se întoarse în galop.

— Tabără părăsită în față, Seniore. Chiar în vârful dealului

de colo. Cred că au fost vreo treizeci sau patruzeci acolo aseară, Seniore.

Ingтар dădu pintoni calului, ca și cum ar fi auzit că Iscoadele Celui Întunecat erau încă acolo, iar Rand trebui să țină pasul, altminteri ar fi fost călcat în picioare de cei care veneau în galop în spatele lui.

Nu era mare lucru de văzut. Cenușa de la foc, bine ascunsă printre copaci, în care fuseseră aruncate resturile de la masă. Un morman de gunoi, pe care deja îl bâzâiau muștele.

Ingтар le spuse să stea pe loc, descălecă și umblă prin tabără împreună cu Uno, cercetând pământul. Hurin merse de jur împrejurul taberei, adulmecând. Rand rămase lângă ceilalți; nu avea nici un chef să se uite mai îndeaproape la un loc unde fuseseră troloci și Iscoade ale Celui Întunecat. Și un Pierit. „Și ceva mult mai rău.”

Mat se cățăără pe jos până în vârful dealului și se strecură în tabără.

— Așa arată tabăra unor Iscoade ale Celui Întunecat? Mi-roase cam urât, dar în rest nu e deloc diferită de alte tabere. Lovi cu piciorul într-una din grămezile de cenușă și scoase la iveală o bucată de os ars, pe care se aplecă să o ridice. Oare ce mănâncă Iscoadele Celui Întunecat? Osul ăsta nu pare a fi nici de oaie, nici de vacă.

— Aici a fost un omor, zise Hurin îndurerat. Își frecă nasul cu o batistă. Ceva mai rău decât un omor.

— Au fost troloci pe aici, spuse Ingтар, uitându-se drept la Mat. Probabil că li s-a făcut foame, iar Iscoadele Celui Întunecat erau la îndemână. Mat lăsă să cadă osul înnegrit, îngreșat

— Nu mai merg spre miazăzi, Senior Ingтар, spuse Hurin. Vorbele lui atraseră atenția tuturor. Arătă cu degetul spre nord-est. Poate că s-au hotărât totuși să o ia spre Mană. Să ne ocolească. Poate că doar vroiau să ne facă să pierdem timp mergând spre miazăzi. Nu părea să creadă nici el ce spune. Părea mai degrabă nedumerit.

— Indiferent ce încercau să facă, mârâi Ingтар, o să pun mâna pe ei. Încălecați!

Cu toate acestea, peste mai puțin de un ceas, Hurin trase de hățuri și se opri.

— Iar s-a schimbat. Acum merg din nou spre miazăzi. Și au mai omorât pe cineva aici.

În valea aceea dintre două dealuri nu era cenușă, însă, după ce căutară nițel, dădură peste un leș. Un bărbat făcut covrig și îndesat sub niște tufe. Avea ceafa zdrobită și ochii scoși din orbite din pricina loviturii. Nimeni nu îl recunoscuse, deși purta haine din Shienar.

— N-o să pierdem vremea să îngropăm o Iscoada a Celui Întunecat, mormăi Ingтар. Pornim spre miazăzi. Și făcu întocmai, aproape înainte să termine de vorbit.

Ziua trecu ca și cea de dinainte. Uno cerceta urmele și baligile și zicea că mai redusese distanța. La căderea nopții nu văzuseră nici un troloc și nici o Iscoadă a Celui Întunecat, iar a doua zi de dimineață găsiră o altă tabără părăsită – unde fusese un alt omor, așa spunea Hurin – și iar schimbaseră direcția, de data asta spre nord-vest. După mai puțin de două ore dădură peste un alt leș, un bărbat cu capul despicat de o lovitură de topor, și o altă schimbare de direcție. Din nou spre miazăzi. Din nou redusese distanța, după cum zicea Uno. Din nou nu văzură nimic până seara, în afară de niște ferme în depărtare. Și ziua următoare fu la fel, schimbări de direcție, omoruri și tot restul. Și următoarea la fel.

Fiecare zi îi aducea puțin mai aproape de cei pe care îi urmăreau, dar Ingтар spumega. Propuse să taie drept când urma își schimbă direcția dimineață – cu siguranță aveau să descopere că urma mergea din nou spre miazăzi și așa puteau câștiga timp – însă, înainte să apuce cineva să vorbească, spuse că nu era o idee bună, căci se putea întâmpla ca oamenii pe care îi urmăreau să nu se mai îndrepte spre miazăzi. Îi îndemnă pe toți să iuțească pasul, să pornească la drum mai devreme și să nu se oprească până la lăsarea întunericului. Le aduse aminte de însărcinarea pe care le-o dăduse Suprema Însăunată, să găsească Cornul lui Vaiere și să nu lase nimic să le stea în cale. Le vorbi despre gloria care îi aștepta, despre cum aveau să fie pomeniți în povești și în istorie, în poveștile Menestrelilor și în cântecele

barzilor – bărbații care au găsit Cornul. Le vorbea ca și cum nu se mai putea opri și se uita mereu la urmele de pe jos, ca și cum la capătul lor s-ar fi aflat Lumina. Până și Uno începu să se uite chiorâș la el.

Și așa ajunseră la Râul Erinin.

După părerea lui Rand, nu era un sat adevărat. Își duse calul printre copaci și se uită iscoditor la cele câteva case luminate de soarele dimineții, cu acoperișuri de șindrilă și cu streșinile până la pământ, care se vedeau pe vârful unui deal ce se înălța deasupra râului. Puțini oameni treceau pe acolo. Ridicaseră tabăra de doar câteva ceasuri, dar avuseseră timp destul să găsească urmele locului unde poposiseră Iscoadele Celui Întunecat, dacă lucrurile se repetau ca mai înainte. Cu toate acestea, nu văzuseră nimic de felul acesta.

Aici, aproape de locul unde izvora din Osia Lumii, râul nu semăna nici el prea mult cu năvalnicul Erinin din povești. Lat de șaizeci de pași, cu copaci de o parte și de alta și un bac ce aducea mai degrabă a barcă pe o funie groasă ce lega malurile râului. Bacul stătea pregătit de partea cealaltă.

De data aceasta urmele duceau spre niște așezări omenești. Drept spre casele de pe deal. Nimeni nu făcu nici o mișcare pe singura uliță murdară de-a lungul căreia se îngrămădeau casele.

— O fi o cursă, Seniore? întrebă Uno încetișor.

Ingтар dădu poruncile convenite și oamenii își pregătiră lăncile și se împrăștiară ca să înconjoare casele. La semnul lui Ingтар, galopară printre case din patru direcții, repezindu-se cu ochi scrutători, cu lăncile în față, copitele cailor făcând praful să se ridice. Nu mișca nimic. Își opriră caii, iar praful începu să se așeze. Rand băgă la loc în tolba săgeata pe care o pusese în arc și își petrecu arcul peste umăr. Mat și Perrin făcură la fel. Loial și Hurin se mărginiseră să aștepte acolo unde îi lăsase Ingтар și se uitau neliniștiți în jur.

Ingтар le făcu semn cu mâna, iar Rand și ceilalți se alăturară celor din Shienar.

— Nu-mi place cum miroase locul ăsta, murmură Perrin când intrară printre case. Hurin îi aruncă o privire, dar Perrin

se uita țintă la el până când Hurin coborî ochii în pământ. Nu miroase cum trebuie.

— Nenorociții de troloci și Iscoadele Celui Întunecat au trecut pe aici fără să se oprească, spuse Uno, arătând spre niște urme pe care cei din Shienar nu le distruseseră. Au mers direct la blestematul ăla de bac, pe care l-au legat de celălalt mal. Sânge și cenușă! Suntem ai naibii de norocoși că nu l-au lăsat în voia apei.

— Unde sunt oamenii? întrebă Loial.

Ușile erau larg deschise, perdelele fluturau la ferestre, însă, în pofida bocăniturilor asurzitoare ale copitelor, nu se arătase nimeni.

— Cercetați casele, porunci Ingтар. Oamenii descălecară și se grăbiră să îndeplinească porunca, dar se întoarseră scuturând din cap.

— Au plecat cu toții, Seniore, spuse Uno. Pur și simplu, au plecat, arde-m-ar. Ca și cum li s-a năzărit să plece în mijlocul zilei. Deodată se opri, arătând insistent spre o casă din spatele lui Ingтар. Acolo e o femeie la fereastră. Cum naiba n-am văzut-o... Porni în fugă spre casă înainte ca vreunul să apuce să facă vreun gest.

— Să n-o sperii! strigă Ingтар. Uno, avem nevoie să ne spună ce s-a întâmplat. Orbi-te-ar Lumina, Uno, să n-o sperii! Bărbatul cu un singur ochi dispăru pe ușa deschisă. Ingтар ridică din nou glasul. Nu vrem să vă facem rău, doamnă. Suntem supușii Seniorului Agelmar din Fal Dara. Nu trebuie să vă temeți. Nu vrem să vă facem rău.

O fereastră de sus se deschise brusc, iar Uno scoase capul, uitându-se înnebunit de jur împrejur. Se trase înapoi, suduind. Coborî cu pași grei, făcând tot soiul de zgomote, de parcă dădea cu piciorul în lucruri de supărare. În cele din urmă se ivi în ușă.

— A plecat, Seniore. Dar era acolo. O femeie îmbrăcată în rochie albă, la fereastră. Am văzut-o. O clipă mi s-a părut chiar că o văd și înăuntru, dar apoi s-a mistuit și... Trase adânc aer în piept. Casa e goală, Seniore. Faptul că nu suduia arăta cât de tulburat era.

— Perdelele, spuse Mat în șoaptă. A sărit așa din pricina

unor nenorocite de perdele. Uno îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarce la calul lui.

— Încotro s-au dus? îl întreabă Rand pe Loial. Crezi că au fugit când au venit Iscoadele Celui Întunecat? „Și trolocii, și un Myrddraal. Și acel ceva mult mai rău de care vorbește Hurin. Oameni deștepți, dacă au luat-o de îndată la fugă.”

— Mă tem că i-au luat Iscoadele Celui Întunecat, Rand, zise Loial încetișor. Făcu o strâmbătură din nasul lui mare, ca un bot de animal, aproape dezvelindu-și dinții. Pentru troloci. Rand înghiți în sec; ar fi vrut să nu fi pus o asemenea întrebare – nu era deloc plăcut să te gândești cu ce anume se hrăneau trolocii.

— Indiferent ce s-a petrecut aici, grăi Ingтар, e mâna Iscoadelor Celui Întunecat. Hurin, a fost violență aici? Omoruri? Hurin!

Amușinarul tresări în șa și se uită mirat în jur. Până atunci privise țintă peste râu.

— Violență, Seniore? Da. Omoruri, nu. Sau nu tocmai. Îi aruncă o căutătură piezișă lui Perrin. N-am mai mirosit niciodată așa ceva, Seniore. Dar a fost multă durere aici.

— Te îndoiești că au trecut de partea cealaltă? Crezi că au luat-o din nou înapoi?

— Au trecut râul, Seniore. Hurin se uită neliniștit la celalalt mal. Au trecut dincolo. Însă ce au făcut acolo... Ridică din umeri.

Ingтар dădu din cap.

— Uno, vreau să aduci bacul pe malul ăsta. Și vreau niște oameni care să cerceteze pe celălalt mal înainte să trecem râul. Doar pentru că aici nu a fost nici o cursă nu înseamnă că nu va fi una când vom fi despărțiți de râu. Bacul ăla nu pare destul de mare să ne duca pe toți o dată. Ocupă-te de asta.

Uno făcu o plecăciune și peste câteva clipe Ragan și Masema se ajutau unul pe altul să iasă din armură. După ce se dezbrăcară până la piele, rămânând pe ei doar cu o bucată de pânză legată în jurul șalelor și cu un pumnal lipit de scobitura spatelui, cei doi porniră spre râu pe picioarele lor crăcănate și intrară în apă, începând să-și croiască drum, pas cu pas, de-a lungul frânghiei groase pe care mergea bacul.

Funia se lăsa la mijloc destul cât să intre în apă până la brâu, iar curentul era puternic și îi trăgea în aval, însă, mai repede decât se aștepta Rand, se agățau deja de stinghiile bacului, își scoaseră pumnalele și se pierdură printre copaci.

După un timp care păru nesfârșit, cei doi bărbați reapărură și începură să tragă ușor bacul peste râu. Barca se lovi de malul de sub sat, iar Masema o legă, în vreme ce Ragan se grăbi spre locul unde aștepta Ingтар. Era palid la față, cicatricea de pe obraz era parcă și mai pronunțată și părea zguduit.

— Pe celalalt mal... Nu e nici o cursă, Seniore, dar... făcu o plecăciune adâncă, încă ud și tremurând de frig. Trebuie să vezi cu ochii dumitale. Stejarul cel mare, la cincizeci de pași de mal, spre miazăzi. Nu pot spune în cuvinte. Trebuie să vezi cu ochii dumitale.

Ingтар se încruntă, plimbându-și privirea de la Ragan la cealaltă parte a râului. În cele din urmă, spuse:

— Ai făcut treabă bună, Ragan. Amândoi ați făcut treabă bună. Vocea îi deveni mai puternică. Dă-le oamenilor ăstora ceva uscat de șters, Uno. Și vezi dacă găsești prin vreo casă apă pusă pentru ceai. Dacă poți, toarnă și ceva tare în ea. Apoi adu al doilea rând de oameni și animalele de povară. Se întoarse spre Rand. Ești gata să vezi malul de la miazăzi? Porni călare spre bac, împreună cu Hurin și jumătate din lăncieri, fără să aștepte răspunsul lui Rand.

Rand nu șovăi decât o clipă înainte să îl urmeze. Loial i se alătură. Spre mirarea lui, Perrin mergea în fața lor, mohorât. Unii dintre lăncieri, care făceau glume grosolane, descălecară ca să tragă de funie și să treacă bacul de partea cealaltă.

Mat așteptă până în ultimul moment, când unul dintre oameni dezlega bacul, și abia după aceea dădu pinteni calului și urcă și el.

— Trebuia să vin, mai devreme sau mai târziu, nu-i așa? spuse el, gâfâind, fără să vorbească cu cineva anume. Trebuie să-l găsesc.

Rand dădu din cap a încuviințare. Cum Mat arăta la fel de sănătos ca întotdeauna, aproape că uitase de ce îi însoțea. „Ca să găsească pumnalul. N-are decât să ia Ingтар Cornul. Eu

nu vreau decât pumnalul pentru Mat.”

— O să-l găsim, Mat.

Mat se uită încruntat la el - aruncând o privire zeflemitoare spre haina lui elegantă - și îi întoarse spatele. Rand oftă.

— Or să se îndrepte lucrurile, Rand, spuse Loial cu glas scăzut. Cumva tot or să se îndrepte.

Bacul începu să se îndepărteze de mal, împotrivindu-se curentului care smucea de frânghie, făcând-o să scârțâie ascuțit. Lăncierii erau niște luntrași foarte curioși - umblau pe punte îmbrăcați în armură, cu săbiile pe spate - însă se descurcau destul de bine.

— Așa am plecat de acasă, zise deodată Perrin. La Taren Ferry. Cizmele luntrașilor bocăneau pe punte, iar apa bolborosea în jurul bacului. Așa am plecat. De data asta are să fie mai rău.

— Cum ar putea fi mai rău? întrebă Rand, însă Perrin nu îi răspunse. Cerceta malul celălalt, iar ochii săi galbeni aproape străluceau, dar nu de nerăbdare.

— Are să fie mai rău. Simt după miros, se mulțumi Perrin să spună. Hurin se uită neliniștit la el, însă asta putea să nu însemne nimic, căci Hurin se uita neliniștit la toată lumea de când plecaseră din Fal Dara.

Bacul se izbi de malul opus cu o bufnitură - scândurile solide se loviră de argila întărită - sub copacii care își întindeau crengile deasupra râului, iar oamenii care trăsese de frânghie urcară pe cai, mai puțin doi, cărora Ingтар le spuse să se întoarcă după ceilalți. Restul îl urmară pe Ingтар.

— Cincizeci de pași până la un stejar mare, spuse Ingтар pe când intrară în pădure. Tonul îi era sec. Dacă Ragan nu putea vorbi despre asta... Câțiva soldați își desfăcură săbiile din spate și își pregătiră lăncile.

La început lui Rand i se păru că siluetele atârinate de mâini de crengile groase și cenușii ale stejarului erau sperietori. Sperietori purpurii. Apoi recunoscă cele două chipuri. Changu și celălalt bărbat care făcea de strajă împreună cu el. Nidao. Aveau ochii holbați și fața schimonosită de durere. Mai trăiseră mult după ce fuseseră

spânzurați.

Perrin scoase un sunet înfundat, aproape un geamăt.

— N-am văzut niciodată ceva mai rău, spuse încet Hurin. N-am simțit niciodată un miros atât de urât, afară de seara aceea, în temnița din Fal Dara.

Rand încercă cu disperare să își golească mintea. Flacăra părea să îi stea în cale, lumina îngreșătoare tremura de fiecare dată când înghițea, însă stăruia până când fu învăluit de hău. Cu toate acestea, simțea în continuare senzația de greață. Nu afară, ci înăuntru. „Nici nu e de mirare, cu ceea ce văd.” Gândul atinse vidul ca o picătură de apă pe un grătar încins. „Ce li s-a întâmplat?”

— Au fost jupuiți de vii, auzi pe cineva spunând în spatele lui, apoi altcineva varsă. I se păru că era Mat, dar totul era acum atât de departe de el, înăuntru hăului. Însă și tremurarea aceea îngreșătoare era tot acolo. O clipă crezu că are să vomite și el.

— Dați-i jos de acolo, zise Ingтар cu asprime, apoi adaugă: Ardeți-i. Nu putem fi siguri că erau Iscoadele Celui Întunecat. Poate că au fost luați prizonieri. Poate că așa a fost. Să-i lăsăm cel puțin să aibă parte de ultima îmbrățișare a mamei. Oamenii porniră cu băgare de seamă, înarmați cu cuțite; nici măcar celor din Shienar, căliți în lupte, nu le era prea ușor să dea jos trupurile jupuite ale unor oameni pe care îi cunoșteau.

— Te simți bine, Rand? îl întreba Ingтар. Nici eu nu sunt obișnuit cu așa ceva.

— Da... sunt bine, Ingтар. Rand lăsă hăul să piară. Senzația de greață se diminuase; avea încă un gol în stomac, dar îi era mai bine. Ingтар dădu din cap și întoarse calul ca să se uite la bărbații care lucrau.

Îi îngropară simplu. Două gropi săpate în pământ, în care fură puse trupurile, în timp ce restul oamenilor priveau în tăcere. Groparii începură să arunce pământ în morminte, fără multă vorbă.

Rand fu uimit, însă Loial îi explică cu blândețe:

— Cei din Shienar cred că ne tragem din pământ și trebuie să ne întoarcem în pământ. Nu își pun morții în coșciuge, nici nu îi acoperă cu lînțoliu și nici nu îi îmbracă. Pământul trebuie

să primească trupul gol. „Ultima îmbrățișare a mamei”, așa îi spun ei. Și niciodată nu se rostește mai mult de „Lumina strălucească asupra ta și Creatorul să îți dea adăpost. Ultima îmbrățișare a mamei te întâmpină cu bucurie acasă”. Loial oftă și scutură din capul lui mare. Nu cred că va spune cineva aceste vorbe acum. Indiferent de ce zice Ingтар, e aproape sigur că Nidao și Changu au ucis paznicii de la Poarta Câinelui și le-au lăsat pe Iscoadele Celui Întunecat să intre în fortăreață. Nu văd cine altcineva ar putea fi răspunzător de ceea ce s-a petrecut.

— Atunci cine a tras cu arcul în... în Suprema Înscăunată? izbuti Rand să îngaime. „Cine a tras în mine?” Loial nu spuse nimic.

Uno sosi împreună cu restul oamenilor și cu caii de povară tocmai când ultima lopată de pământ era aruncată în morminte. Cineva îi povestise ce găsiseră acolo, iar bărbatul cu un singur ochi scupă.

— Afurisiții de troloci fac câteodată asta la marginea Manei. Când vor să-ți zdruncine nervii sau să te facă să nu te mai ții după ei. Arde-m-ar, dar nu înțeleg despre ce a fost vorba aici.

Înainte să plece mai departe, Ingтар își opri calul lângă mormintele fără nume, două movile de pământ care păreau prea mici pentru oameni. După o clipă spuse: „Lumina strălucească asupra voastră și Creatorul să vă dea adăpost. Ultima îmbrățișare a mamei vă întâmpină cu bucurie acasă”. Își înălță capul și se uită pe rând la fiecare. Nu se citea nimic pe nici un chip, cu atât mai puțin pe cel al lui Ingтар.

— L-au salvat pe Seniorul Agelmar la Pasul lui Tarwin, zise el. Mai mulți lăncieri încuviințară. Ingтар se întoarse. Încotro, Hurin?

— Spre miazăzi, Seniore.

— Luați-le urma! După ei!

Pădurea se preschimbă curând într-un ținut ușor vălurit, traversat din loc în loc de câte un pâraiaș cu maluri înalte, unde nu vedeai decât niște ridicături mici sau câte un delușor teșit, care abia de era vrednic să fie numit așa. Era numai bine pentru cai.

Ingтар profită și impuse un ritm rapid și susținut. Din când în când, Rand zarea în depărtare ceea ce părea a fi o fermă și odată ceva ce semăna cu un sat, la câteva mile mai încolo, cu fum ridicându-se din coșurile caselor și sclipind alb în lumina soarelui, însă în jurul lor nu era nici picior de om, doar fâșii lungi de iarbă, presărate ici și colo cu tufe sau copaci, uneori câte un desiș mititel, lat de cel mult o sută de pași.

Ingтар trimise doi oameni călare să cerceteze în față, pe care îi vedeau doar când ajungeau în vârful vreunei ridicături. Ingтар avea un fluier de argint în jurul gâtului, cu care putea să-i cheme înapoi dacă Hurin ar fi cerut schimbarea direcției, însă nu fu nevoie să-l folosească. Spre miazăzi. Mereu spre miazăzi.

— Dacă mergem tot așa, în trei-patru zile o să ajungem la Câmpia lui Talidar, zise Ingтар în timp ce călăreau. Cea mai mare izbândă a lui Artur Aripă-de-Șoim, când Jumate-Oamenii i-au scos pe troloci din Mană și i-au condus în lupta împotriva lui. A durat șase zile și șase nopți și când s-a isprăvit, trolocii au fugit înapoi în Mană și nu au mai îndrăznit niciodată să îl înfrunte. A ridicat un monument acolo, în amintirea victoriei, o săgeată înaltă de o mie de palme. Nu a vrut să își pună numele pe ea, ci a trecut numele celor care căzuseră în bătălie, și în vârf a pus un soare de aur, semn că în acel loc Lumina a învins Umbra.

— Mi-ar plăcea să văd și eu asta, spuse Loial. N-am auzit niciodată de acest monument.

Ingтар rămase tăcut câteva clipe, iar când vorbi din nou, glasul îi era scăzut.

— Nu mai există, Ziditorule. Când Aripă-de-Șoim a murit, cei care s-au bătut pe imperiul lui nu au suportat să lase în picioare un monument închinat unei victorii de-a sa, chiar dacă pe el nu era înscris numele lui Artur. Nu a mai rămas decât movila pe care se înălța odinioară. Peste trei sau patru zile o s-o vedem. Tonul lui nu îmbia la prea multe discuții.

Soarele era sus pe cer când trecură pe lângă o construcție pătrată, din cărămizi tencuite, aflată la mai puțin de o milă de ei. Nu era foarte înaltă, doar două caturi mai erau în picioare, dar se întindea pe o bucată bună de pământ. Părea părăsită

de foarte multă vreme; din acoperişurile prăbuşite nu mai rămăseseră decât câteva ţigle înnegrite care atârnavă de nişte câpriori, tencuiala odată albă căzuse, scoţând la iveală cărămida întunecată, mâncată de vreme, de dedesubt, zidurile năruite lăsau să se vadă curţile şi încăperile dărăpănate din interior. Printre crăpăturile din fostele curţi interioare creşteau acum tufe şi chiar şi copaci.

— Un conac, îi lămuri Ingтар. Bruma de voie bună pe care o arătase păru să se mistuie când se uită la construcţia abandonată. Pe când Harad Dakar încă nu căzuse, cred că moşierul de aici se îngrijea de pământuri cale de o leghe. Probabil că erau livezi. Cei din neamul Hardan ţineau foarte mult la livezile lor.

— Harad Dakar? întrebă Rand, iar Ingтар pufni dispreţuitor.

— Nu mai învaţă nimeni istorie? Harad Dakar, capitala neamului Hardan, care trăia odinioară chiar pe aceste locuri.

— Am văzut o hartă veche, răspunse Rand cu glasul gătit. Ştiu câte ceva despre neamurile care au dispărut. Maredo, Goaban, Carralain. Dar nu am văzut nici un Hardan pe hartă.

— Au mai fost şi alţii care acum nu mai există, zise Loial. Mar Haddon, care e acum Haddon Mik. Almoth. Kintara. Războiul de O Sută de Ani a rupt imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim în multe neamuri, mai mari şi mai mici. Cele mici au fost înghiţite de cele mari, sau s-au unit, cum s-a întâmplat cu Altara şi Murandy. Cred că ar fi mai bine să spun că au fost împinşi să se unească.

— Şi ce s-a petrecut după aceea? întrebă Mat. Rand nici nu-şi dăduse seama că Perrin şi Mat se apropiaseră de ei. Ultima dată când îi văzuse erau în spate, ţinându-se cât mai departe de Rand al'Thor.

— Nu au rezistat, răspunse Ogierul. Recoltele erau slabe, sau negoţul nu mergea bine. Sau oamenii îşi pierdeau puterile. Ceva nu mergea bine, iar neamul decădea. După ce un neam dispărea, pământurile erau adesea luate în stăpânire de un neam vecin, dar nici aceste alipiri nu durau. În timp, ținuturile au fost părăsite cu totul. Au mai rămas nişte sate pe ici şi pe colo, dar cele mai multe au fost năpădite de

buruieni. Au trecut aproape trei sute de ani de când Harad Dakar a fost abandonat, dar chiar și înainte era o enclava, cu un rege care nu putea controla ceea ce se întâmpla între zidurile orașului. Se spune că nu ar mai fi rămas nimic din Harad Dakar. Toate orașele, mai mari sau mai mici, ale neamului Hardan au dispărut; pietrele din care erau clădite au fost luate de fermieri și săteni ca să le folosească prin gospodărie. A dispărut și mare parte din ferme și din sate. Așa am citit, iar ce-am văzut nu dezmente cărțile.

— Timp de aproape o sută de ani Harad Dakar a fost un oraș foarte bogat, zise Ingтар cu amărăciune în glas. Apoi oamenii au plecat, și orașul a fost dărâmat bucată cu bucată. Totul a pierit sau este pe cale să piară. Totul, peste tot, piere. Aproape că nu a mai rămas neam care să stăpânească cu adevărat ținutul însemnat pe hărți, aproape că nu mai este ținut care să fi rămas tot cel însemnat pe hărțile de acum o sută de ani. Când Războiul de O Sută de Ani a luat sfârșit, dacă mergeai de la Mana Pustiitoare până la Marea Furtunilor, treceai de la un neam la altul. Acum mai peste tot nu e decât sălbăticie, ținuturi care nu mai țin de nici un neam. Noi, aici, în Ținuturile de la Hotar, ne luptăm cu Mana Pustiitoare ca să rămânem puternici. Poate că ei nu au avut parte de ceea ce le trebuia ca să își păstreze tăria. Zici că și-au pierdut puterile, Ziditorule? Da, așa a fost, și ce neam care e astăzi întreg nu va dispărea mâine? Omenirea este distrusă. Distrusă ca o barcă luată de ape. Cât va mai dura până când nu va mai rămâne nimic din Ținuturile de la Hotar? Cât va mai dura până când și noi vom dispărea și de aici până la Marea Furtunilor nu vor mai rămâne decât troloci și Pieriți? Se lăasă o tăcere mormântală. Nici măcar Mat nu spuse nimic. Ingтар porni mai departe, adâncit în gândurile lui negre.

După o vreme, cercetașii se întoarseră în galop, stând drept în șa, cu sulitele ridicate spre cer.

— E un sat în fața, Seniore. Nu ne-au văzut, dar drumul nostru duce exact acolo.

Ingтар se scutură de posomorea care-l cuprinsese, dar nu scoase nici o vorbă până nu ajunseră în vârful unei coame de unde se vedea satul; le porunci să se oprească, iar el

scoase o oglindă din desagi și o ridică să se uite la sat.

Rand cercetă satul cu luare-aminte. Era la fel de mare ca Emond's Field, dar nu foarte mare, dacă îl compara cu alte orașe pe care le văzuse de când plecase din cele Două Râuri. Casele erau toate joase și tencuite cu lut alb și părea că pe acoperișurile înclinate crește iarba. Vreo zece mori de vânt, răsfirate prin tot satul, se învârteau leneș, iar brațele lor lungi, acoperite cu pânză, scânteiau în soare. Satul era împrejmuțat cu un zid scund, înalt până la piept și acoperit de iarbă, iar afară era un șanț lat cu țărugi ascuțiți pe fund. Nu era nici o poartă în deschizătura din zid pe care o vedea el, însă bănuia că ar fi fost ușor de astupat cu o căruță. Nu zări pe nimeni.

— Nu se vede nici măcar un câine, zise Ingтар, punând oglinda la loc în desagi. Sunteți siguri că nu v-au văzut? îi întrebă pe cercetași.

— Doar dacă au norocul Celui Întunecat, Seniore, răspunse unul dintre bărbați. Nu am urcat pe creastă. Nici atunci nu am zărit nici o mișcare.

Ingтар dădu din cap a încuviințare.

— Urma, Hurin?

Hurin trase adânc aer în piept.

— Spre sat, Seniore. Drept spre sat, din câte îmi dau seama de aici.

— Fiți cu băgare de seamă, porunci Ingтар, strunindu-și calul. Și să nu credeți că, dacă zâmbesc, înseamnă că sunt prietenoși. Dacă o fi cineva pe aici. Îi conduse încet spre sat și întinse mâna să desfacă sabia din teacă.

Rand auzi cum și cei din spatele lui făcură la fel. După o clipă își eliberă și el sabia din teacă. A încerca să rămână în viață nu însemna a încerca să facă pe eroul, hotărî el.

— Crezi că oamenii ăștia le-ar ajuta pe Iscoadele Celui Întunecat? îl întrebă Perrin pe Ingтар. Acesta nu răspunse imediat.

— Nu-i prea plac pe cei din Shienar, spuse el în cele din urmă. Cred că ar trebui să îi apărăm. Noi sau cei din Cairhien. După moartea ultimului rege din Hardan, Cairhien a pretins aceste pământuri. De aici până la Râul Erinin. Însă nu le-au putut păstra. Au renunțat la ele acum aproape o sută de ani.

Puținii oameni care mai locuiesc aici nu trebuie să-și facă griji din pricina trolocilor, dar e plin de tâlhari. De asta au construit zidul și șanțul. Toate satele sunt așa. Câmpurile sunt probabil ascunse în vâlcelele din jur, dar nimeni nu trăiește în afară zidurilor. Sunt gata să jure credință oricărui rege care i-ar apăra, dar noi trebuie să ne luptăm cu trolocii. Din pricina asta nu ne prea au la inimă.

Când ajunseră la deschizătura din zid, le zise din nou să fie cu băgare de seamă.

Toate ulițele duceau spre piața satului, dar nu era nimeni prin jur, nimeni la ferestre. Nici măcar un câine, nici măcar o găină. Nici o vietate. Ușile larg deschise se bălăbăneau în bătaia vântului, scârțâind, în contrapunct cu scrâșnetul morilor de vânt. Țărâna bătătorită răsună de copitele cailor.

— Ca la râu, murmură Hurin, dar altfel. Călărea cu spatele încovoiat, cu capul în pământ, ca și cum încerca să se ascundă în spatele propriilor umeri. A fost violență, dar... nu știu. A fost rău. Miroase urât.

— Uno, spuse Ingтар, ia câțiva oameni și cercetați casele. Dacă găsiți pe cineva, aduceți-l la mine, în piață. Dar aveți grijă să nu speriați pe nimeni. Vreau niște răspunsuri, nu oameni care să fugă ca să-și scape pielea. Îi conduse pe ceilalți soldați spre mijlocul satului, iar Uno îi puse pe cei zece oameni ai lui să descalece.

Rand se codi, mărginindu-se să privească împrejur. Ușile care scârțâiau, morile care scrâșneau, copitele cailor, toate făceau prea mult zgomot, ca și cum nu ar mai fi existat alt sunet pe lume. Se uită atent la case. Perdelele de la ferestrele deschise fluturau în afară. Toate păreau fără viață. Descălecă, oftând, și merse până la cea mai apropiată casă, apoi se opri, zgâindu-se la ușă.

„E doar o ușă. De ce ți-e frica?” Ar fi vrut să nu aibă impresia că de partea cealaltă a ușii se ascundea ceva. O deschise.

Văzu o cameră bine rânduită. Sau mai degrabă așa fusesse. Masa era pusă, scaunele cu spătar fuseseră trase în jurul ei, unele feluri de mâncare fuseseră deja aduse. Câteva muște bâzâiau deasupra castroanelor cu napi și mazăre,

altele umblau pe friptura rece, în jurul căreia se închegase grăsimea. O felie de friptură rămăsese pe jumătate tăiată; furculița era încă înfiptă în carne, iar cuțitul zăcea într-o parte, ca și cum ar fi fost scăpat din mână. Rand pași înăuntru.

Clip.

Un bărbat chel și zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ținea o femeie cu fața istovită. Totuși, și ea zâmbea. Femeia adăuga mazăre și napi și îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau șase copii, băieți și fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un țipăt, arătând cu mâna spre ușa de la intrare. Bărbatul lăsă cuțitul să cadă și se întoarse, apoi începu și el să țipe; chipul i se schimonosi de groază și înșfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil și porni disperată spre ceilalți; gura i se mișca neconținut, în tăcere. Se repeziră toți spre o ușă din spatele încăperii.

Ușa se deschise cu putere și...

Clip.

Rand nu se putea mișca. Muștele care bâzâiau deasupra mesei păreau că fac și mai mult zgomot. Îi ieșeau aburi din gură. Clip.

Un bărbat chel și zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ținea o femeie cu fața istovită. Totuși, și ea zâmbea. Femeia adăugă mazăre și napi și îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau șase copii, băieți și fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un țipăt, arătând cu mâna spre ușa de la intrare. Bărbatul lăsă cuțitul să cadă și se întoarse, apoi începu și el să țipe; chipul i se schimonosi de groază și înșfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil și porni disperată spre ceilalți; gura i se mișca neconținut, în tăcere. Se repeziră toți spre o ușă din spatele încăperii.

Ușa se deschise cu putere și...

Clip.

Rand se zbătu, dar parcă îi degeraseră mușchii. În cameră era și mai frig; nici măcar nu putea tremura. Muștele umblau acum pe toată masa. Căută să își golească mintea. Simțea prezența luminii aceleia scârboase, dar nu-i păsa. Trebuia să...

Clip.

Un bărbat chel și zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ținea o femeie cu fața istovită. Totuși, și ea zâmbea. Femeia adaugă mazăre și napi și îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau șase copii, băieți și fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un țipăt, arătând cu mâna spre ușa de la intrare. Bărbatul lăsă cuțitul să cadă și se întoarse, apoi începu și el să țipe; chipul i se schimonosi de groază și înșfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil și porni disperată spre ceilalți; gura i se mișca neconținut, în tăcere. Se repezîră toți spre o ușă din spatele încăperii.

Ușa se deschise cu putere și...

Clip.

Camera era înghețată. „E atât de frig.” Masa era neagră de muște, pereții erau acoperiți de un strat mișcător de muște, podeaua, tavanul, totul era negru de muște. Începură să se cațere pe Rand, năpădindu-l: îi acoperiră fața, ochii, îi intrară în nas și în gură. „Lumină, ajută-mă. E frig.” Muștele făceau un zgomot ca de tunet. „E frig.” Frigul pătrundea în hău, nu ținea seama de vid, îl cuprindea într-o cămașă de gheață. Disperat, încercă să găsească lumina tremurătoare. I se întorcea stomacul pe dos, dar lumina era caldă. Caldă. Fierbinte. Îi era cald.

Dintr-odată se trezi trăgând de... ceva. Nu știa nici de ce anume, nici cum se petrecuse asta. Pânze de păianjen făcute din oțel. Raze de lună tăiate în piatră. Toate se fărâmițau când le atingeai, dar el știa că nu atinsese nimic. Se încrețeau

și se topeau din pricina căldurii care se revărsa din el, o căldură ca de la focul dintr-o fierărie, o căldură de parcă ardea întreaga lume, o căldură...

Se mistuiră. Gâfâind, se uită în jur cu ochii mari. Pe friptura pe jumătate tăiată erau câteva muște. Moarte. Șase muște. „Doar șase.” Mai erau câteva și în castroane, vreo șase pete negre printre legumele reci. Toate moarte. Ieși împleticindu-se din casă.

Mat se ivi dintr-o casă de partea cealaltă a uliței, scuturând din cap.

— Nu e nimeni acolo, îi spuse lui Perrin, care nu descălecaser. Parcă s-ar fi ridicat în mijlocul mesei și ar fi plecat. Se auzi un strigat dinspre piață.

— Au găsit ceva, zise Perrin, dând pinteni calului. Mat se urcă în șar și porni în galop după el.

Rand încalecă mai încet; armăsarul zvârli din picioare, ca și cum îi simțea tulburarea. În drum spre piață aruncă câte o privire la case, dar nu se încumetă să se uite prea mult la ele. „Mat a intrat într-o casă și nu a pățit nimic.” Se hotărî să nu mai pună piciorul în nici o casă din acel sat. Îl îmboldi pe Roșcat și iuți pasul.

Toți stăteau încremeniți în fața unei case cu uși duble, late. Rand nu credea să fie vreun han pentru că, în primul rând, nu avea firmă. Poate că era un loc unde se întâlneau sătenii. Se alătura celorlalți și se uită și el.

Un bărbat era ținut de ușa, cu mâinile și picioarele desfăcute; piroane groase îi străpungeau încheieturile și umerii. Alte piroane îi fuseseră implântate în ochi, ca să-i țină capul drept. Pe obraji era sânge închegat. Urmele pe care le lăsase în lemnul ușii cu cizmele arătau că era viu când se petrecuse totul. Sau cel puțin când începuse.

Lui Rand îi îngheță sângele în vene. Nu era om. Veșmintele acelea negre, mai negre ca smoala, nu fuseseră niciodată purtate de o ființă omenească. Vântul umfla un capăt al mantiei prinse în spatele trupului – ceea ce nu se întâmpla întotdeauna, o știa prea bine; vântul nu atingea mereu acele veșminte – dar fața aceea spălăcită nu avea ochi.

— Un Myrddraal, bâigui el, iar vorbele lui îi scoaseră pe ceilalți din amorțeală. Începură să se miște din nou.

— Cine, începu Mat, după care se opri, ca să înghită. Cine a putut face așa ceva unui Pierit? Întrebă el cu o voce ușor pițigăiată.

— Nu știu, spuse Ingтар. Nu știu. Se uită de jur împrejur, cercetând fiecare chip, sau poate că doar îi număra, ca să fie sigur că erau toți acolo. Și nu cred că vom mai afla ceva de aici. Pornim, încălecați! Hurin, găsește urma.

— Da, Seniore. Da. Bucuros. Pe acolo, Seniore. Se îndreaptă tot spre miazăzi.

Se îndepărtară, lăsând Myrddraalul atârnat acolo, cu mantia neagră umflată de vânt. Hurin ieși primul din sat, de data aceasta nemaiașteptându-l pe Ingтар, iar Rand îl urmă îndeaproape.

CAPITOLUL 11

Licăririle Pânzei

De data aceasta, Ingтар puse capăt marșului când soarele era încă deasupra orizontului. Cei din Shienar, deși întăriți în luptă, se resimțeau după cele văzute în sat. Ingтар nu se mai oprise niciodată atât de devreme, iar locul pe care îl alegea pentru tabără părea că poate fi apărat. Era o vâlcea adâncă, aproape rotundă și îndeajuns de mare încât să cuprindă cu ușurință oamenii și caii. Laturile erau acoperite de pâlcuri răzlețe de stejari pitici și de tufe. Fundul văii era destul de jos cât să îi ascundă pe cei din tabără chiar și fără copaci. În ținutul acela s-ar fi putut chiar spune că sunt între dealuri.

— Tot ce zic, îl auzi pe Uno spunându-i lui Ragan în timp ce descălecau, e că am văzut-o, arde-te-ar. Chiar înainte să dăm peste blestematul ala de Pierit. Aceași nenorocită de femeie pe care am văzut-o și în satul de lângă bac. Era acolo și apoi, fir-ar să fie, a dispărut. Tu poți să zici ce vrei, dar ai grijă ce spui, altminteri o să te jupoi de viu și o să-ți ard pielea aia afurisită, blestemat de băutor de lapte.

Rand rămase cu un picior pe pământ și cu celălalt agățat în scară. „Aceași femeie? Dar nu era nici o femeie la bac, doar niște perdele care fluturau în vânt. Și, chiar de ar fi fost, n-ar fi avut cum să ajungă în satul ăla înaintea noastră. Satul...”

Încercă să își scoată aceste gânduri din cap. Mai mult chiar decât de Pieritul pironit de ușă, voia să uite de camera aceea, de muște, de oamenii care erau și nu erau acolo. Myrddraalul fusese aievea – toata lumea văzuse asta – dar camera... „Poate că înnebunesc în cele din urmă.” Ar fi vrut ca Moiraine să fie acolo, să vorbească cu ea. „Să vrei să fie aici o Aes Sedai. Chiar că ești nebun. Ai scăpat, acum stai deoparte. Dar oare chiar am scăpat? Ce s-a întâmplat acolo?”

— Caii de povară și proviziile la mijloc, porunci Ingтар când lăncierii începură să facă tabăra. Bușumați caii, apoi înșeuauți-i

din nou, în caz că va trebui să ne mișcăm repede. Fiecare să doarmă lângă calul lui. Astă-seară nu vom face focul. Străjile se schimbă la fiecare două ore. Uno, vreau să trimiți cercetași, să meargă cât pot de departe și să se întoarcă înainte de căderea nopții. Vreau să știu ce ne așteaptă.

„O simte și el, își spuse Rand. Nu sunt doar niște Iscoade ale Celui Întunecat, câțiva troloci și poate încă un Pierit.” Doar niște Iscoade, câțiva troloci și poate un Pierit! Cu doar câteva zile în urma nu ar fi vorbit așa. Pe atunci, chiar și în Ținuturile de la Hotar, chiar și la o zi depărtare de Mana Pustiitoare, Iscoadele Celui Întunecat, trolocii și Pieriții îl făceau să viseze urât. Înainte să fi văzut un Myrddraal ținut de o ușă. „Ce a putut face așa ceva?” Înainte să fi intrat într-o cameră în care masa și râsetele unei familii fuseseră curmate. „Probabil că a fost doar închipuirea mea. Asta trebuie să fi fost.” Nici el nu părea prea convins. Nu-și închipuise vântul din vârful turnului, iar Suprema Înscăunată nu fusese nici ea o închipuire.

— Rand? Tresări când îl auzi pe Ingтар lângă umărul lui. Ai de gând să stai toată noaptea cu un picior în scară?

Rand puse și celalalt picior pe pământ.

— Ingтар, ce s-a petrecut în satul ăla?

— I-au luat trolocii. Așa cum au făcut și cu oamenii de la bac. Asta a fost. Pieritul... Ingтар ridică din umeri și se uită ținută la bocceaua turtită, învelită în pânză groasă, mare și pătrătoasă, pe care o ținea în brațe; se uita la ea, ca și cum ar fi văzut taine ascunse pe care ar fi preferat să nu le știe. Trolocii i-au luat ca să aibă de mâncare. Fac câteodată asta și în satele și fermele de lângă Mană, dacă se întâmplă să treacă noaptea de turnurile de la hotar. Uneori, oamenii se întorc înapoi, alteori nu. Uneori se întorc și aproape că am vrea să nu fi venit. Nu întotdeauna trolocii ucid înainte să înceapă să măcelărească. Iar Jumate-Oamenii își au și ei... plăcerile lor. Mult mai sângeroase decât ceea ce fac trolocii. Vocea îi era calmă, ca și cum ar fi vorbit despre ceva cât se poate de firesc, și probabil că, fiind soldat din Shienar, chiar așa era.

Rand trase adânc aer în piept, încercând să scape de golul din stomac.

— Pieritul de acolo nu a dus-o prea bine, Ingтар. Cine ar putea țintui de viu un Myrddraal de o ușă?

Ingтар șovăi, scuturând din cap, apoi îi întinse boccea lui Rand.

— Uite. Moiraine Sedai mi-a spus să ți-o dau la prima oprire la sud de Erinin. Nu știi ce e în ea, dar mi-a zis că o să ai nevoie de ea. Mi-a mai spus să îți zic să ai grijă de ea; viața ta ar putea depinde de boccea asta.

Rand o luă fără tragere de inimă; i se făcu pielea de găină când o atinse. Înăuntru era ceva moale. Poate niște pânză. O ținea cu mare atenție. „Nici el nu vrea să se gândească la Myrddraal. Ce s-a întâmplat în camera aia?” Își dădu brusc seama că prefera să se gândească la Pierit sau chiar și la camera aceea, decât la ceea ce îi trimisese Moiraine.

— Mi-a mai zis să îți spun că, dacă mi se întâmplă ceva, lăncierii te vor urma pe tine.

— Pe mine? Rand rămase cu gura căscată, uitând și de boccea, și de tot. Ingтар îi văzu privirea neîncrezătoare și dădu liniștit din cap, a încuviințare. Asta e curată nebunie! Ingтар, în viața mea n-am condus oameni – cel mult am mers cu oile la pășune, dar nici ele nu-mi dădeau ascultare. În plus, nu Moiraine trebuie să hotărască cine îți ia locul. Uno ar trebui s-o facă, de bună seamă.

— Uno și cu mine am fost chemați la Seniorul Agelmar în dimineața în care am plecat. Era și Moiraine Sedai acolo, dar pe toate astea mi le-a spus Seniorul Agelmar. Tu mă vei înlocui dacă mi se întâmplă ceva.

— Dar de ce, Ingтар? De ce? Era limpede că aici era mâna lui Moiraine, a ei și a Supremei Înscăunate, care îl împingeau pe calea pe care ele o aleseseră pentru el, dar trebuia să pună această întrebare.

Ingтар îl privi ca și cum nici el nu înțelegea, dar el era soldat și, în nesfârșitul război de-a lungul Manei Pustiitoare, se obișnuise să primească porunci curioase.

— Am auzit zvonuri din încăperile femeilor, că ai fi de fapt... Dădu din mână. Nu contează. Știu că o să tăgăduiești. Tot așa cum nu vrei să recunoști că ai o înfățișare deosebită. Moiraine Sedai spune că ești păstor, dar n-am văzut niciodată

un păstor care să aibă o sabie cu pecetea bătlanului. Nu contează. N-o să pretind că și eu tot pe tine te-aș fi ales, dar cred că vei putea să faci ce trebuie. La nevoie, îți vei face datoria.

Lui Rand îi veni să spună că nu era datoria lui, dar, în loc de asta, întrebă:

— Cine altcineva în afară de Uno mai știe despre asta, Ing-tar?

— Toți lăncierii. Așa este obiceiul. Fiecare știe cine urmează dacă cel care conduce cade în luptă. Un lanț neîntrerupt care merge până la ultimul om rămas în viață, chiar dacă acesta nu e decât un simplu grăjdar. Așa, chiar dacă este ultimul, nu este doar un soldat rămas în urmă care fuge ca să-și scape pielea. Are comanda, iar datoria îi impune să facă ceea ce trebuie. Dacă eu o să primesc ultima îmbrățișare a mamei, tu vei prelua comanda. Vei găsi Cornul și îl vei duce acolo unde îi este locul. Așa vei face. Ultimele cuvinte le rosti mai apăsător.

Bocceaua din mâna lui Rand atârna ca un bolovan. „Lumină, e la o sută de mile depărtare și tot mă ajunge și mă trage de lesă. Pe aici, Rand. Pe aici. Ești Dragonul Renăscut, Rand.”

— Nu vreau să preiau eu comanda. N-o să accept. Lumină, sunt păstor! De ce nu vrea nimeni să mă creadă?

— Îți vei face datoria, Rand. Dacă cel din frunte își pierde puterile, totul în jurul lui se destramă. Deja se destramă prea multe. Pacea fie cu sabia ta, Rand al'Thor.

— Ing-tar, eu... Dar Ing-tar se îndepărtase deja și se dusesse să vadă dacă Uno trimisese deja cercetașii. Rand se zgâi la bocceaua pe care o ținea în brațe și își umezi buzele. Credea că știe ce e înăuntru. Voia să se uite, dar în același timp ar fi vrut să o arunce în foc fără să o desfacă; chiar ar fi făcut asta, dacă ar fi fost sigur că avea să ardă fără ca cineva să vadă ce era înăuntru, dacă ar fi fost sigură că ce era înăuntru avea să ardă. Însă n-o putea desface acolo, unde mai erau și alți ochi.

Cercetă cu privirea de jur împrejur. Oamenii descărcău animalele de povară, unii împărțeau deja bucăți de carne uscată și de pâine nedospită. Mat și Perrin se îngrijeau de cai,

iar Loial stătea pe o piatră citind o carte, cu pipa între dinți și un fuior de fum ridicându-se deasupra capului. Rand strânse bocceaia la piept, ca și cum îi era frică să n-o scape, și se furișă printre copaci.

Se așează în genunchi într-o poieniță ascunsă privirilor de frunzișul des și puse bocceaia pe pământ. O vreme rămase cu ochii ațintiți asupra ei. „Nu se poate să fi făcut așa ceva. Nu se poate.” O voce subțire îi răspunse: „Oh, ba da, se poate. A și făcut-o.” În cele din urmă începu să desfacă nodurile. Noduri făcute cu atâta băgare de seamă încât se vedea clar că e mâna lui Moiraine și nu a vreunui servitor. Nu ar fi îndrăznit să lase vreun servitor să vadă ce e înăuntru.

După ce termină de desfăcut și ultimul nod, scoase ce era împăturit – mâinile îi erau amorțite, iar gura i se uscase. Era o bucată de pânză, nici țesută, nici vopsită, nici pictată. O flamură, albă ca zăpada, îndeajuns de mare cât să se vadă din orice colț al unui câmp de bătălie. În mijloc era o siluetă unduitoare, ca un șarpe cu solzi aurii și purpurii, dar un șarpe cu patru picioare cu solzi, fiecare având la capăt cinci gheare aurii, un șarpe cu ochii de culoarea soarelui și coamă de leu auriu. O mai văzuse o dată, iar Moiraine îi spusese ce era. Flamura lui Lews Therin Telamon, Lewis Therin Ucigașul-de-Neam, în Războiul Umbrei. Flamura Dragonului.

— Ia uită-te! Uită-te ce are aici! Mat dădu buzna în poieniță. Perrin veni încet în urma lui. Mai întâi haine elegante, mârâi Mat, și acum o flamură! De-acum chiar că toată lumea o să-i zică Senior... Mat se apropiase destul cât să vadă deslușit flamura; făcu ochii mari de uimire. Lumină! Se dădu înapoi, poticnindu-se. Arde-m-ar! Fusesse și el acolo când Moiraine le spusese despre flamură. La fel și Perrin.

Rand începu să clocotească de mânie, furios pe Moiraine și pe Suprema Înscăunată, care îl trăgeau și îl împingeau în toate părțile. Înghăță flamura cu amândouă mâinile și o flutură în fața lui Mat. Nu se mai putea stăpâni:

— Da, așa e. Flamura Dragonului. Mat mai făcu un pas în spate. Moiraine vrea să fiu o păpușă care joacă pe sforile din Tar Valon, un Fals Dragon pentru Aes Sedai. Are de gând să-mi vâre asta pe gât. Dar eu n-o să mă las folosit!

Mat se sprijinise de un copac.

— Un Fals Dragon? Înghiți în sec. Tu? Asta... asta-i o nebulie.

Perrin nu plecase de lângă el. Se așeză pe vine, cu mâinile pe genunchi, și îl cercetă pe Rand cu ochii lui galbeni. În umbrele serii, păreau că strălucesc.

— Dacă femeile Aes Sedai te vor ca Fals Dragon... Se opri, încruntat, gândindu-se bine înainte să continue. În cele din urmă, spuse încetisor: Rand, tu poți conduce Puterea? Mat simți că se sufocă.

Rand lăsă flamura din mână; șovăi o clipă doar înainte să dea din cap, ostenit.

— N-am vrut. N-am vrut. Dar... Dar nu cred că știu cum să mă opresc. Camera cu muște îi veni din nou în minte. Nu cred că mă vor lăsa să mă opresc.

— Arde-m-ar, șopti Mat. Sânge și cenușă! Or să ne omoare. Pe toți. Și pe tine, și pe Perrin și pe mine. Dacă Ingтар și ceilalți aud de așa ceva or să ne ia drept Iscoade ale Celui Întunecat și or să ne taie gâtul. Lumină, probabil că or să creadă că am fost părtași la furtul Cornului și la uciderea oamenilor ăloră din Fal Dara.

— Taci din gură, Mat, spuse Perrin, liniștit.

— Nu-mi spune mie să tac. Dacă nu ne omoară Ingтар, o să înnebunească Rand și o s-o facă el în locul lui. Arde-m-ar! Arde-m-ar! Mat se lăsă în jos și se așeză pe pământ. De ce nu te-au domolit? Dacă femeile Aes Sedai știu, de ce nu te-au domolit? N-am mai auzit să lase un bărbat care conduce Puterea să umble liber.

— Nu știu toate, oftă Rand. Suprema Înscăunată...

— Suprema Înscăunată! *Ea știe?* Lumină, nu e de mirare că s-a uitat atât de ciudat la mine.

— ... Și Moiraine mi-au spus că sunt Dragonul Renăscut și apoi au zis că pot să merg unde vreau. Nu înțelegi, Mat? Încercă să se folosească de mine.

— Asta nu schimbă faptul că poți conduce Puterea, murmură Mat. Dacă aș fi în locul tău, până acum aș fi străbătut deja jumătate din drumul până la Oceanul Aryth. Și nu m-aș fi oprit până ce nu aș fi găsit un loc fără femei Aes

Sedai. Și fără oameni. Vreau să spun...

— Taci din gură, Mat, spuse Perrin. De ce ești aici, Rand? Cu cât stai mai mult pe lângă oameni, cu atât sunt mai multe șanse ca să afle cineva și să trimită după Aes Sedai. Niște Aes Sedai care nu îți vor mai spune că poți să-ți vezi de treburile. Se opri și se scărpină în cap. Și Mat are dreptate când spune de Ingтар. Nu mă îndoiesc că o să creadă că ești Iscoada Celui Întunecat și o să te omoare. Probabil că o să ne omoare pe toți trei. O s-o facă, chiar dacă se poartă prietenos cu tine. Un Fals Dragon? Și ceilalți la fel. Masema n-o să stea prea mult pe gânduri. Deci de ce nu ai plecat până acum?

Rand ridică din umeri.

— Mă pregăteam să plec, dar a venit Suprema Însăunată, și apoi au fost furate Cornul și pumnalul, iar Moiraine a zis că Mat e pe moarte și... Lumină, m-am gândit că pot rămâne cu voi cel puțin până găsesc pumnalul; m-am gândit că vă pot fi de ajutor. Poate că m-am înșelat.

— Ai venit din pricina pumnalului? Întrebă Mat cu glas scăzut. Își frecă nasul și făcu o strâmbătură. Nu m-aș fi gândit. Nu m-am gândit niciodată că vrei să... Aaa! Te simți bine? Vreau să spun, încă nu înnebunești, nu-i așa?

Rand luă o pietricică de pe jos și o aruncă în el.

— Au! Mat își fricționează brațul. Întrebam și eu. Pai, cu toate hainele astea fistichii și oamenii care zic că ești Senior... Nu pari a fi prea întreg la minte.

— Încercam să fug de voi, tâmpitul! Mi-era teamă că o să înnebunesc și o să vă fac rău. Coborî privirea asupra flămării și vorbi cu glas stins. O să se întâmple și asta cândva, dacă nu îi pun capăt. Lumină, nu știu cum să îi pun capăt.

— De asta mi-e frică și mie, spuse Mat, ridicându-se în picioare. Să nu te superi, Rand, dar cred că o să dorm cât mai departe de tine. Firește, dacă mai rămâi pe aici. Am auzit odată despre un bărbat care conducea Puterea. Mi-a povestit garda unui neguțător. Înainte să îl găsească femeile din Ajah Roșie, s-a trezit într-o dimineață și tot satul era distrus. Toate casele, toți oamenii, totul dispăruse, de parcă s-ar fi prăvălit un munte peste ele – mai puțin patul în care dormea.

— În cazul ăsta, Mat, ai face mai bine să dormi lipit de el.

— Oi fi eu nerod, dar vreau să fiu un nerod viu. Mat șovăi, uitându-se pieziș la Rand. Știu că ai venit ca să mă ajuți, și îți mulțumesc. Serios. Dar nu mai ești la fel. Înțelegi asta, nu? Așteptă, ca și cum ar fi vrut un răspuns. Rand nu spuse nimic. În cele din urmă dispăru printre copaci, îndreptându-se spre tabără.

— Și tu? întrebă Rand.

Perrin scutură din cap, iar părul i se zburli și mai mult.

— Nu știu, Rand. Ești la fel, dar ești cumva și altfel. Un bărbat care conduce Puterea; când eram mic mama îmi spunea povești din astea ca să mă sperie. Pur și simplu nu știu. Întinse mâna și atinse un colț al flamurii. În locul tău cred că aș arde asta sau aș îngropa-o. Apoi aș lua-o la fugă cât m-ar ține picioarele, astfel încât femeile Aes Sedai să nu poată pune mâna pe mine. În privința asta Mat avea dreptate. Se ridică în picioare, uitându-se cu ochii mijiți înspre apus, acolo unde cerul căpătase deja o nuanță roșiatică. E vremea să mă întorc în tabără. Gândește-te la ce ți-am spus, Rand. Eu aș lua-o la fugă. Sau poate că tu nu poți fugi. Gândește-te și la asta. Ochii lui galbeni păreau să privească înspre înăuntru, iar în glas i se ghicea oboseala. Uneori nu poți fugi. Apoi plecă și el.

Rand rămase în genunchi, uitându-se țintă la flamura întinsă pe jos.

— Ei, uneori poți într-adevăr s-o iei la fugă, murmură el. Sau poate că mi-a dat asta tocmai ca să fug. Cine știe ce mă așteaptă dacă fug? N-o să fac ce vrea ea. Nu. O să îngrop asta aici. Dar Moiraine zicea că viața mea ar putea depinde de flamura asta, iar femeile Aes Sedai nu mint niciodată... Izbucni brusc în râs. Am ajuns să vorbesc singur. Poate că înnebunesc.

Se întoarse în tabără cu flamura învelită din nou în pânza groasă, legată cu noduri mai puțin meșteșugite decât cele făcute de Moiraine.

Începea să lase întunericul, iar umbrele acopereau pe jumătate vâlceaua. Soldații se pregăteau să se culce, cu caii lângă ei și lăncile la îndemână. Mat și Perrin își făceau și ei culcușul. Rand se uită mâhnit la ei, apoi îl luă pe Roșcat de

căpăstru și se duse în celălalt capăt al vâlceleii, unde erau Hurin și Loial. Ogierul renunțase la citit și cerceta cu băgare de seamă piatra pe jumătate îngropată pe care stătuse, urmărind ceva. Hurin se ridică în picioare și mai că făcu o plecăciune în fața lui Rand.

— Sper că nu te superi că dorm și eu aici, Sen... Rand. Îl ascultam pe Ziditor.

— Iată-te și pe tine, Rand, spuse Loial. Știi ce, cred că piatra asta a fost odinioară lucrată. Vezi, e înnegrită de vreme, dar parcă ar fi fost un soi de coloană. Și sunt și niște semne. Nu izbutesc să le deslușesc, dar îmi par cunoscute.

— Poate o să le vezi mai bine dimineață, zise Rand. Dădu jos desagii din spatele Roșcatului. Mă bucur că stai și tu cu noi, Hurin. „Mă bucur că e cineva căruia nu-i e frică de mine. Oare cât o să mai am parte de asta?”

Mută totul într-o parte a desagilor – cămăși și pantaloni de schimb, ciorapi de lână, ace de cusut, cutia cu iască și cu cremene, blidul și cana de tablă, cutia de lemn în care își ținea cuțitul, furculița și lingura, un pachet cu carne uscată și pâine nedospită și toate celelalte lucruri pe care le duce cu el un călător – apoi îndesă flamura învelită în pânză în buzunarul gol. Era umflat și de-abia mai reușea să lege curelele, dar și cealaltă parte era umflată. Era bine așa.

Loial și Hurin părrură să-și dea seama în ce stare e, așa că îl lăsară în pace cât luă șaua și căpăstrul de pe Roșcat, îl bușumă cu smocuri de iarbă rupte de pe jos, apoi îl înșeuă la loc. Rand nu mânca cu ei; n-ar fi putut înghiți nici cea mai bună mâncare. Toți treise culcară lângă piatră, cu o pătură împăturită ca pernă și înveliți cu mantiile.

Tabăra era tăcută, însă Rand rămase treaz până spre miezul nopții. Îi umblau tot felul de gânduri prin minte. Flamura. „Ce încearcă să mă pună să fac?” Satul. „Ce ar putea ucide un Pierit în felul ăsta?” Și, cel mai cumplit, casa din sat. „S-a întâmplat cu adevărat? Deja înnebunesc? Să plec sau să rămân? Trebuie să rămân. Trebuie să-l ajut pe Mat să găsească pumnalul.”

În cele din urmă adormi, istovit și, odată cu somnul, nepoftit, îl împresură hăul, pâlpâind cu o strălucire neliniștitoare,

care îi tulbură visele.

Padan Fain se uita în noapte, spre nord, pe deasupra singurului foc din tabăra lui, cu un zâmbet încremenit pe chip, cu ochii reci. Încă se mai considera Padan Fain – în străfundurile sale era Padan Fain – însă fusese schimbat, și știa asta. Acum știa o mulțime de lucruri, mai multe decât ar fi putut bănui vreunul dintre foștii lui stăpâni. Fusese Iscoada Celui Întunecat cu mult înainte ca Ba'alzamon să îl cheme la el și să îl pună pe urmele celor trei tineri din Emond's Field, să scoată esența din ceea ce știa despre ei, să i-o împărtășească, pentru ca apoi el să le poată *simți* prezența, să *miroasă* pe unde au fost, să îi urmărească indiferent încotro se îndreptau. Mai ales pe acela. O parte din el încă mai trăia teama, aducându-și aminte ce îi făcuse Ba'alzamon, dar nu era decât o părticică, ascunsă și înăbușită. Se schimbase. Pe urmele celor trei, ajunsese în Shadar Logoth. Nu vruse să meargă acolo, dar trebuise să dea ascultare poruncilor primite. Iar în Shadar Logoth...

Fain trase adânc aer în piept și duse mâna la pumnalul cu rubin pe plăsele de la cingătoare. Și acesta venea din Shadar Logoth. Era singura armă pe care o purta, singura de care avea nevoie; parcă făcea parte din el. Acum se simțea din nou întreg. Asta era tot ce conta.

Aruncă o privire de o parte și de alta a focului. Cele douăsprezece Iscoade ale Celui Întunecat care mai rămăseseră, cu hainele, odinioară elegante, sfâșiate și murdare, se strânseseră de o parte în întuneric, uitându-se nu la foc, ci la el. De cealaltă parte stăteau trolocii lui, douăzeci la număr, ochii atât de omenești de pe chipurile lor cu boturi de animal urmărindu-i fiecare mișcare, așa cum pisica pândește un șoarece.

La început îi fusese greu: se trezea în fiecare dimineață și nu se simțea întreg, Pieritul era cel care conducea, spumegând de furie și poruncind să o ia spre miazănoapte, spre Mană, spre Shayol Ghul. Dar încetul cu încetul aceste dimineți de slăbiciune se îpușinară și, în cele din urmă.. Își aduse aminte cum ținea toporul în mână și bătea piroanele;

dulceața acestei amintiri îl făcu să zâmbescă, iar de data aceasta îi zâmbiră și ochii.

Niște planșete îi ajunseră la ureche, iar surâsul îi pieri de pe buze. „N-ar fi trebuit să îi las pe troloci să ia așa de mulți.” Un sat întreg care să-i încetinească. Dacă acele câteva case de la bac n-ar fi fost părăsite, poate că... Dar trolocii erau lacomi din fire și, fericit că îl vede pe Myrddraal murind, nu fusese suficient de atent.

Se uită în treacăt la troloci. Fiecare dintre ei era aproape de două ori mai înalt ca el și îndeajuns de puternic ca să-l facă bucăți cu o singură mână, însă se țineau deoparte, ghemuiți la pământ.

— Ucideți-i. Pe toți. Mâncați cât puteți, iar din ceea ce rămâne faceți un morman – ca să-l găsească prietenii noștri. Puneți capetele în vârf. Cu grijă, de data asta. Râse, apoi se opri brusc. Plecați!

Trolocii se îndepărtară în grabă, scoțând săbiile în formă de seceră și ridicând în aer securile ascuțite. Peste doar câteva clipe se auziră strigăte și zbierete dinspre locul unde erau legați sătenii. Rugămințile, țipetele copiilor fură curmate de un șir de lovituri surde și de strivituri, de parcă ar fi fost spați niște pepeni.

Fain se întoarse să se uite la tovarășii săi, Iscoadele. Erau și ei tot ai lui, trup și suflet. Cât suflet le mai rămăsese. Fiecare dintre ei se găsea în aceeași situație încâlcită în care se aflase și el înainte să găsească ieșirea. Nici unul dintre ei nu avea unde se duce, așa că îl urmau. Se agățau de el cu ochi temători și rugători.

— Credeți că o să li se facă din nou foame înainte să găsim un alt sat sau o altă fermă? S-ar putea. Credeți că o să-i las să-i mănânce pe unii dintre voi? Poate pe unul sau doi. Nu mai avem prea mulți cai la care să renunțăm.

— Ceilalți erau oameni de rând, izbuti să spună o femeie, cu glas tremurat. Avea fața murdară, dar hainele bine croite pe care le purta arătau că se ocupa de negoț și că era bogată. Rochia îi era acum plină de pete, iar în partea de jos era sfâșiată. Erau țărani. Noi am slujit... Eu am slujit...

Fain o întrerupse, iar tonul lui nepăsător dădu și mai multă

greutate vorbelor pe care le rosti.

— Ce însemnați voi pentru mine? Nici măcar cât însemnau țărani ăia. O cireadă de vite pentru troloci. Dacă vreți să trăiți, vitelor, trebuie să îmi fiți de folos.

Femeia rămase fără grai. Începu să plângă cu hohote și deodată toți se porniră să bolborosească, spunându-i de ce folos i-ar fi, bărbați și femei care se bucuraseră de putere și de bogăție înainte să fie chemați la Fal Dara, să își respecte jurămintele. Înșirară numele oamenilor de seamă pe care îi cunoșteau în Ținuturile de la Hotar, în Cairhien și în alte ținuturi. Mormăiră ceva despre lucrurile pe care doar ei le știau despre un ținut sau altul, despre situația politică, alianțele, intrigile, tot ce i-ar putea spune dacă i-ar lăsa să-l slujească. Zarva pe care o făceau se contopea cu zgomotele de la măcelul făcut de troloci.

Fain nu îi băgă în seamă – de când văzuseră ce îi făcuse Pieritului, nu se mai temea să se întoarcă cu spatele la ei – și se îndreptă spre lucrul cel mai de preț. Îngenunche și își trecu mâinile pe deasupra sipetului auriu, bogat împodobit; simțea puterea închisă înăuntru. Trebuise să pună un troloc să îl care – nu se încredea într-atât în oameni încât să îi lase să îl ducă ei pe cal; s-ar fi putut ca unele vise de mărire să îi facă să treacă peste frică, iar trolocii nu visau decât să ucidă – și încă nu se dumirise cum se deschide. Dar avea să vină și clipa aceea. Toate aveau să vină. Toate.

Își scoase pumnalul din teacă și îl puse pe sipet, apoi se culcă lângă foc. Pumnalul îl păzea mai bine decât orice om sau troloc. Văzuseră cu toții ce se întâmplase singura dată când îl folosisese; nimeni nu s-ar fi apropiat de pumnal fără să poruncească el, și chiar și atunci ar fi făcut-o fără tragere de inimă.

Învelit în pături, se uită spre nord. Acum nu mai simțea prezența lui al'Thor, era prea departe. Sau poate că al'Thor făcea iar șmecheria aia și dispărea. Câteodată, în fortăreață, băiatul dispărea pe neașteptate și Fain nu îl mai simțea. Nu știa cum, dar Rand al'Thor se întorcea întotdeauna, la fel de brusc cum dispăruse. Avea să se întoarcă și de data asta.

— De data asta o să vii tu la mine, Rand al'Thor. Până

acum te-am urmărit ca un ogar care a luat urma vânatului, dar acum mă urmărești tu. Începu să râdă ca un smintit, dar nu îi păsa. Nebunia era parte din el. Vino la mine, al'Thor. Dansul nici n-a început. Vom dansa la Capul Toman și voi scăpa de tine. Te voi vedea mort, în sfârșit.

CAPITOLUL 12

Prinsă în Pânză

Egwene se grăbi pe urmele lui Nynaeve, către grupul de Aes Sedai care se adunaseră în jurul palanchinului purtat de cai al Supremei Înscăunate. Dorința de a afla care era pricina tulburărilor din Fal Dara era mai puternică până și decât neli-niștea pe care o simțea pentru Rand. Pe el, cel puțin deocamdată, nu-l putea ajuta. Bela, iapa ei cea flocoasă, se afla împreună cu caii femeilor Aes Sedai, la fel ca și animalul pe care călărise Nynaeve.

Străjerii, cu mâinile pe mânerele săbiilor și cu ochii cerce-tând fără încetare împrejurimile, alcătuiau o pavază de oțel împrejurul femeilor și al palanchinului. Astfel, în curte rămăsese încă o insulă de relativă liniște, în timp ce, împrejur, soldații din Shienar încă alergau printre locuitorii înspăimântați ai fortăreței. Egwene se înghesui alături de Nynaeve - amândouă nebăgate în seamă. Străjerii le aruncară o singură privire grăbită - știau cu toții că cele doua aveau să plece împreună cu Suprema Înscăunată. Până la urmă, fata izbuti să audă îndeajuns de multe șoapte pentru a afla povestea săgeții care apăruse ca din pământ și a arcașului care nu fusese încă prins.

Cu ochii mari, mult prea tulburată pentru a se mai gândi că era înconjurată de Aes Sedai, Egwene se opri. O încercare de a-i lua viața Supremei Înscăunate. Era ceva peste putință de înțeleș.

Suprema ședea în palanchin, cu perdelele trase în laturi, cu chipul întors spre Seniorul Agelmar. Toate privirile erau atrase de pata de sânge de pe mâneca ei.

— Fiule, ai să găsești arcașul sau n-ai să-l găsești. Indiferent de ce se va întâmpla, eu, una, am treburi la fel de urgente în Tar Valon ca și Ingtar, în misiunea care i-a fost încredințată. Așa că acum o să plec.

— Dar, Maică, se opuse Seniorul Agelmar, faptul că cineva

a încercat să-ți ia viața schimbă totul. Nici acum n-am aflat cine l-a trimis și de ce. Mai stai un ceas, și am să-ți aduc și arcașul și toate răspunsurile.

Suprema râse aspru, fără urmă de veselie.

— Ca să prinzi peștele ăsta, fiul meu, ai nevoie de momeală mai fină și de năvoade mai meșteșugite. Până să reușești tu să-l prinzi, o să fie prea târziu pentru a mai pleca. Sunt prea mulți oameni pe lumea asta care s-ar înveseli nespus să mă vadă moartă, ca să-mi mai fac griji în privința unuia. Dacă se întâmplă să afli ceva, poți să-mi trimiți vești.

Privirile ei dădură ocol turnurilor care se înălțau deasupra curții, precum și crenelurilor și balcoanelor rezervate arcașilor, toate pline de lume, cu toate că de-acum se lăsase tăcerea. Săgeata pornise dintr-unul din aceste locuri.

— Cred că arcașul ăsta a fugit deja din Fal Dara.

— Dar, Maică...

Femeia din palanchin îl întrerupse cu un gest aspru, semn că discuția se încheiase. Nici măcar Seniorului din Fal Dara nu-i era îngăduit s-o bată la cap pe Suprema Înscăunată. Ochii ei se opriră apoi asupra lui Egwene și a lui Nynaeve. Le aruncă o privire sfredelitoare, care o făcu pe Egwene să creadă că știa totul despre ea, chiar și lucrurile pe care le-ar fi dorit tănuite. Făcu un pas în spate, apoi își dădu seama unde se află și făcu o plecăciune, întrebându-se dacă o nimerise. Nu-i spusese nimeni ce trebuia să facă când se întâlnea cu Suprema Înscăunată. Nynaeve rămase țeapănă, înfruntând privirea Supremei. Cu toate astea, pipăind încoace și încolo până ce găsi mâna lui Egwene, o apucă și o strânse la fel de tare pe cât strângea și cealaltă.

— Deci iată-ți și fetele, Moiraine, spuse Suprema.

Moiraine înclină din cap, aproape nevăzut, iar celelalte Aes Sedai se întoarseră să le cântărească din priviri pe femeile din Ținutul celor Două Râuri. Egwene înghiți în sec. Toate arătau ca niște persoane înțelepte, care știau lucruri pe care cei din jurul lor nici nu le bănuiau. Faptul că știa de-acum că așa și era nu o ajuta deloc.

— Da, simt că în fiecare dintre ele pâlpâie o scânteie puternică. Dar ce soi de flacără se va aprinde? Asta-i

întrebarea, nu-i așa?

Egwene își simțea gura uscata ca nisipul. Îl văzuse cândva pe jupan Padwhin, tâmplarul din satul său natal, care se uita la uneltele sale cam la fel cum se uita Suprema la ele două. Asta folosește la ceva, asta la altceva...

— E timpul să mergem, spuse dintr-odată Suprema. Pe cai! Seniorul Agelmar și cu mine putem rosti ceea ce trebuie rostit și fără ca voi să vă holbați ca niște novice în ziua lor liberă. Hai, pe cai!

La porunca ei, Străjerii se împrăștiară urcându-se fiecare în șaua lui, la fel de vigilenți, iar femeile Aes Sedai, în afară de Leane, o porniră și ele către caii lor, cu mersul elegant, parcă plutind prin aer. Tocmai când Egwene și Nynaeve dădeau să se întoarcă, pentru a încăleca, la rândul lor, alături de Seniorul Agelmar apăru un slujitor care aducea o cupă de argint. Strâmbând din buze, nemulțumit, Agelmar o luă.

— Odată cu această cupă pe care ți-o întind, Maică primește și dorința mea ca în această zi să-ți meargă bine, la fel ca în fiecare...

Egwene nu mai izbuti să audă nimic altceva, deoarece tocmai se urca în șa. Până să apuce să mângâie ușor gâtul flocos al Belei, și să-și aranjeze fustele, palanchinul o și pornise către porțile deschise. Caii înaintau fără să aibă nevoie de frâie sau de vizitiu. Leane călărea în spatele lui, cu toiagul proptit în scări. Egwene și Nynaeve se alăturară și ele alaiului.

Acesta fu întâmpinat de urale și strigături de mulțimea care se înghesuia pe străzile orașului. Bătăile ca de tunet ale tobelor și sunetele ascuțite de trâmbiță fură aproape înăbușite. În frunte călăreau Străjerii, cu flamura împodobita cu Flacăra Albă, care flutura în vânt, păzindu-le pe femeile Aes Sedai și îndepărtând mulțimea din calea lor; arcași și sulițași, cu flacăra brodată pe pieptare, îi urmau în rânduri ordonate. După ce alaiul părăsi orașul și o apucă spre miazăzi, sunetul trompetelor se stinse, cu toate că uralele izbucnite din piepturile locuitorilor încă mai răsunau. Egwene întoarse capul de mai multe ori, până ce zidurile și turnurile din Fal Dara dispărură în spatele copacilor și al dealurilor.

Nynaeve, care călărea alături de ea, clatină din cap.

— Rand o să fie bine. Îl are pe Seniorul Ingтар și douăzeci de războinici cu el. Oricum nu mai poți face nimic pentru el. Nici una dintre noi nu mai poate.

Și aruncă o privire înspre Moiraine; iapa cea albă și bine ținută a femeii Aes Sedai și armăsarul înalt și negru al lui Lan alcătuiau o pereche ciudată, care sărea în ochi de undeva, dintr-o latură a alaiului.

— Nu încă, cel puțin, adaugă Nynaeve.

În drumul lor, călăreții o apucară spre apus. Nu călătoreau prea repede. Nici măcar pedestrașii cu armuri ușoare nu se puteau mișca prea iute printre dealurile din Shienar și nu puteau ține pasul pentru multă vreme. Cu toate astea, își dădeau toată silința. De oprit, nu se opreau decât foarte târziu. Suprema nu le îngăduia să poposească decât atunci când aproape nu mai vedeau să întindă corturile, movile albe, turtite, înăuntrul cărora de-abia se putea sta în picioare. Fiecare pereche de Aes Sedai din aceeași Ajah avea un cort al său, iar Suprema și Cronicăreasa dormeau separat. Moiraine împărțea cortul cu cele două surori Albastre. Soldații dormeau pe pământul gol, într-o împrejmuire separată, iar Străjerii se ghemuiau pe lângă corturile femeilor de care erau legați, învelindu-se cu mantiiile. Cortul ocupat de surorile Roșii părea ciudat de însingurat, fără vreun Străjer prin preajmă, în timp ce cel al Verzilor arata aproape vesel – cele două Aes Sedai rămăneau adesea afară, târziu în noapte, să stea de vorbă cu cei patru Străjeri pe care-i aduseseră cu ele.

Odată, Lan se apropie și el de cortul pe care Egwene îl împărțea cu Nynaeve și o luă pe Meștereașă cu el, îndepărtându-se câțiva pași, în întineric. Egwene dădu ușor la o parte pânza care acoperea intrarea, ca să-i poată observa. Nu auzea nimic din ce vorbeau. În cele din urmă, o văzu pe Nynaeve înfuriindu-se și venind înapoi, cu pași mari. Se înfășură în pături, fără nici o vorbă. Lui Egwene i se păru că avea obraji uzi de lacrimi, cu toate că-și acoperise fața cu un colț al păturii, ca să nu se vadă. Lan rămase multă vreme afară, în beznă, cu ochii ținți la cortul lor, până să plece. După aceea, nu mai veni niciodată să le vadă.

Moiraine nici nu se apropia de ele, ci doar le saluta, înclinând din cap, în treacăt. Părea să-și petreacă toate ceasurile din zi vorbind cu alte Aes Sedai, în afară de cele Roșii, luându-le la o parte, una câte una, în timp ce călăreau. Suprema nu le îngăduia prea multe opriri pentru odihnă și toate erau scurte.

— Poate că nu mai are timp pentru noi, spuse la un moment dat Egwene, cu tristețe; Moiraine era singura Aes Sedai pe care o cunoștea și poate – deși nu-i făcea plăcere s-o recunoască – și singura în care era sigură că putea avea încredere. Ne-a găsit, iar acum suntem pe drumul înspre Tar Valon. Probabil că acum are alte lucruri de care să se preocupe.

— N-am să cred că și-a încheiat socotelile cu noi, pufni ușor Nynaeve decât când o s-o vadă moartă. Pe ea sau pe noi. E foarte vicleană femeia asta.

În schimb, alte Aes Sedai veniră să le vadă în cortul lor. În prima noapte după plecarea din Fal Dara, Egwene aproape că leșină de spaimă atunci când pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte și o femeie Aes Sedai îndesată, cu chipul colțuros, părul cărunt și o privire ușor distrată, se aplecă să intre. Ea aruncă o privire către lampa care atârna din vârful cortului, iar flacăra se înteți ușor. Lui Egwene i se păruse că ar fi simțit ceva, de parcă ar fi întrezărit o umbră mișcându-se împrejurul femeii, atunci când flacăra se mărise. Moiraine îi spusese că avea să vină o vreme – când și ea avea să fie mai bine instruită – când avea să poată să vadă alte femei conducând Puterea și să recunoască una care putea conduce chiar dacă nu făcea nimic.

— Sunt Verin Mathwin, spuse femeia, zâmbind. Iar voi sunteți Egwene al'Vere și Nynaeve al'Maera. Din Ținutul celor Două Râuri, care cândva a fost Manetheren. Sânge puternic, pe acolo. Cântă.

Egwene schimbă o privire cu Nynaeve în timp ce se ridicau.

— Suntem chemate în fața Supremei Înscăunate? întrebă Egwene.

Verin râse. Avea o pată de cerneală pe nas.

— Oh, nu, vai de mine. Suprema are lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de două tinere care nu au ajuns nici măcar novice. Cu toate că nu se știe niciodată. Voi amândouă sunteți foarte înzestrate, mai ales tu, Nynaeve. Într-o zi..., începu ea, apoi se opri, frecându-și gânditoare nasul, chiar în dreptul petei. Într-o zi, dar nu azi. Am venit să te învăț ceva, Egwene. Mi-e teamă că tu deja ai început să-ți bagi nasul acolo unde nu trebuie.

Tulburată, Egwene o privi pe Nynaeve.

— Dar ce-am făcut? Nu știu să fi făcut ceva.

— A, n-ai greșit cu nimic. Nu a fost chiar vorba de o greșeală. Poate de ceva primejdios, da, dar nu neapărat greșit, răspunse Verin, așezându-se pe jos, cu picioarele sub ea. Hai, așezați-vă amândouă. Hai, hai, jos. Nu vreau să trebuiască să-mi sucesc gâtul. Așezați-vă.

Și începu să se foiască, până ce-și găsi o poziție comodă. Egwene se așează și ea, cu picioarele încrucișate, în fața femeii Aes Sedai și se strădui din răputeri să nu tragă cu ochiul la Nynaeve, gândindu-se că nu avea nici un motiv să pară vinovată, până ce nu știa precis ce făcuse. Și poate nici atunci.

— Și ce e acest lucru primejdios, dar nu tocmai greșit?

— Cum așa, copilă? Ai început să conduci Puterea.

Egwene nu găsi nimic altceva de făcut decât să deschidă ochii mari.

— E caraghios, izbucni Nynaeve. Dacă nu pentru asta, atunci de ce ne mai ducem în Tar Valon?

— Moiraine a... adică Moiraine Sedai m-a învățat câteva lucruri, izbuti să rostească Egwene.

Verin își ridică brațele, semn că dorea să le facă să tacă, iar ele se supuseră. Părea împrăștiată, da, dar era totuși Aes Sedai.

— Copilă, chiar crezi că noi, femeile Aes Sedai, le învățăm pe dată să conducă Puterea pe toate fetele care vin și spun că vor să ni se alăture? Bine, tu nu ești chiar o fată oarecare, recunosc, dar cu toate astea...

Și clatină din cap, cu un aer foarte serios.

— Atunci de ce-a făcut-o? Întrebă Nynaeve; ea nu primise nici un fel de învățătură, iar Egwene încă nu era sigură dacă

asta nu cumva o supăra puțin.

— Pentru că Egwene izbutise deja să conducă, spuse Verin, cu răbdare.

— Și... și eu am izbutit, replică Nynaeve, nu prea fericită.

— La tine, copila mea, a fost altfel. Faptul că ești încă în viață arată că ai trecut peste multe obstacole, și ai făcut-o singură. Cred că știi ce norocoasa ești. Din patru femei silite să facă ce-ai făcut tu, numai una scapă cu viață. Firește, sălbăticiunile..., începu Verin, apoi se strâmbă. Iertați-mă, dar mi-e teamă că ăsta e numele pe care noi, cele din Turnul Alb, îl dam adesea femeilor care, fără vreo învățătură, au izbutit să obțină o oarecare stăpânire a Puterii – foarte firavă, și care aproape că nu se poate numi așa, în general (ca și în cazul tău), dar totuși o stăpânire. E drept că sălbăticiunile au de înfruntat greutatea. Aproape întotdeauna ele își ridică stavile cu care să se apere, pentru a nu afla ce înseamnă cu adevărat ceea ce fac, iar aceste stavile le împiedică să stăpânească Puterea așa cum ar trebui. Cu cât trece mai multă vreme până să-și ridice stavilele, cu atât este mai greu să le dărâme, dar, dacă izbutesc... ce să spun, unele dintre cele mai puternice surori din toate timpurile au fost, mai întâi de toate, sălbăticiuni.

Nynaeve se foi mânioasă pe loc și privi spre intrarea cortului, de parcă se gândea să plece.

— Nu văd ce are asta de-a face cu mine, spuse Egwene.

Verin o privi clipind gânditoare, de parcă se întreba de unde apăruse.

— Cu tine? Pai, nimic. Necazurile tale sunt cu totul altele. Cele mai multe fete care vor să devină Aes Sedai – chiar și cele mai multe care poartă în suflet această flăcără, așa ca tine – se și tem de asta. Chiar și după ce ajung în Turn, chiar și după ce află ce au de făcut și cum, mai au nevoie de multe luni în care să fie călăuzite, pas cu pas, de către o soră sau de una dintre Alese. Dar tu nu. Din ce mi-a spus Moiraine, am înțeles că te-ai grăbit s-o faci de îndată ce-ai aflat că poți, bâjbâind prin întuneric fără să te gândești dacă nu cumva aveai să cazi într-un hău fără fund. Mă rog, au mai fost unele ca tine; nu ești singura. Și Moiraine a fost la fel. După ce-a

aflat ce făcuseși, nu a mai avut de ales și a trebuit să înceapă să te învețe. Vrei să spui că Moiraine nu ți-a explicat asta?

— Niciodată, răspunse Egwene, dorindu-și ca vocea ei să nu pară gătuită. Avea... alte lucruri de care să se ocupe.

Nynaeve pufni ușor.

— Bine, Moiraine nu le spune niciodată oamenilor altceva decât ceea ce trebuie neapărat să știe. Așa a făcut dintotdeauna. A ști nu e de nici un folos, dar, pe de altă parte, nici a nu ști. Eu, una, prefer întotdeauna să știu ce trebuie știut.

— Și există așa ceva? Adică un hău fără fund?

— Din câte se vede, până acum n-ai pățit nimic, zise Verin, lăsându-și capul într-o parte. Dar după ce faci pasul următor?... adaugă ea, ridicând din umeri. Vezi tu, copilă, cu cât încerci mai mult să atingi Adevăratul Izvor, să conduci Puterea Supremă, cu atât mai ușor îți vine să o faci. E adevărat că, la început, te întinzi să atingi Izvorul și de cele mai multe ori e ca și cum ai încerca să culegi văzduhul dimprejur cu mâinile goale. Sau izbutești să conduci *saidar*, dar chiar și când simți Puterea Supremă revărsându-ți-se în trup, descoperi că nu poți face nimic cu ea. Sau chiar dacă faci anumite lucruri, nu sunt cele pe care ți le doreai. Asta e primejdia. În general, cu ajutorai sfaturilor și al învățăturii – și din pricina faptului că teama însăși te încetinește - înzestrarea de a atinge Izvorul și de a conduce Puterea apar împreună cu stăpânirea de sine. Numai că tu ai încercat să conduci fără cineva care să te învețe cum să izbutești ceea ce-ți propui. Știu că nu crezi că ai ajuns prea departe – și chiar așa și e, dar ești precum cineva care a învățat de unul singur să fugă în susul dealului, cel puțin uneori, fără să învețe cum să alerge și pe partea cealaltă sau cum să meargă. Mai devreme sau mai târziu ai să cazi, dacă nu înveți și restul. Acum să știi că nu vorbesc despre ceva de felul necazurilor în care intră sărmanii bărbați care încep să conducă – nu ai să înnebunești, nu ai să mori, atâta vreme cât ai surorile prin preajmă să te învețe și să te îndrume – dar cine știe ce poți face, cu totul din întâmplare, fără nici o intenție?

O clipă numai, privirea lui Verin deveni foarte pătrunzătoare.

toare, nicidecum împrăștiată ca mai înainte. Vreme de o clipă după cum i se păruse lui Egwene, ochii ei se îndreptaseră către Nynaeve, cu aceeași asprime ca și cei ai Supremei Încăunată.

— Ești foarte puternică din naștere, copilă și ai să devii și mai și. Trebuie să înveți să-ți stăpânești puterile înainte să-ți faci rău ție sau altcuiva ori chiar multor oameni din jurul tău. Asta încerca Moiraine să te învețe. Cu asta am să încerc și eu să te ajut acum, și cu asta o să încerc să te ajute surorile, în fiecare noapte, până ce ajungem să te dăm pe mâna lui Sheriam. E foarte pricepută. Ea e Mai-Marea peste novice.

„Nu cumva știe ceva despre Rand? se gândi Egwene. Nu, nu are cum. Dacă ar fi bănuț măcar, nu l-ar fi lăsat să plece din Fal Dara.” Dar de-acum era convinsă că nu-și închipuise că ar fi zărit ceva, ci chiar așa fusese.

— Îți mulțumesc, Verin Sedai. Am să încerc.

— Eu mă duc să mă așez lângă foc, ca să vă las singure, spuse Nynaeve, ridicându-se dintr-odată în picioare.

— Ar trebui să rămâi, zise Verin. Ai putea avea de câștigat. Din ce-mi spune Moiraine, nu-ți va trebui decât puțină învățătură ca să devii Aleasă.

Nynaeve șovăi doar o clipă înainte să scuture cu tărie din cap.

— Îți mulțumesc pentru propunere, dar pot aștepta până ce ajungem în Tar Valon. Egwene, dacă ai nevoie de mine, am să fiu...

— Nynaeve, o întrerupse Verin, după toate socotelile, ești o femeie în toata firea. În general, cu cât o novice este mai tânără, cu atât se descurca mai bine. Nu neapărat la învățătură, ci mai degrabă pentru că o novice trebuie să facă ceea ce i se spune, imediat și fără să crâcnească. Lucrul acesta nu este, de fapt, de folos decât în momentul în care învățătura a ajuns într-un anumit punct, când o șovăială nelalocul ei sau o îndoială cu privire la ceea ce ai de făcut poate avea urmări înspăimântătoare. Dar e mai bine să fii disciplinată de la bun început. Pe de altă parte, de la Alese este de așteptat să pună lucrurile la îndoială, pentru că se crede că ele știu îndeajuns de mult pentru a pune întrebările

potrivite, la momentul potrivit. Ce preferi?

Nynaeve își încleștă pumnii, apucând strâns marginile fustei, apoi se uită din nou la intrarea în cort, încruntându-se. În cele din urmă, încuviință, cu o mișcare scurtă a capului, și se așază din nou pe jos.

— N-are ce să-mi strice, la urma urmei, spuse ea.

— Foarte bine, răspunse Verin. Acum... Egwene, tu deja știi lucrurile astea, dar de dragul lui Nynaeve o să le parcurgem încă o dată pas cu pas. Cu vremea, o să vă între în sânge - o să faceți tot ce trebuie înainte să reușiți să vă dați seama - dar acum e mai bine să mergem încet. Închideți ochii, vă rog. La început, merge mai bine dacă nimic nu vă abate atenția.

Egwene închise ochii. Se lăsă un moment de tăcere, apoi Verin spuse:

— Nynaeve, te rog închide ochii. Să știi că într-adevăr va merge mai ușor.

Încă o pauză, apoi:

— Mulțumesc, copilă. Iar acum, trebuie să vă goliți mintea. Aruncați-vă toate gândurile. Să rămână numai un singur lucru. Un boboc de floare. Doar atât. Doar bobocul. Puteți să-l observați în amănunțime. Îi simțiți și mirosul. Parcă puteți să-l atingeți. Fiecare nervură a fiecărei frunze, fiecare rotunjime a fiecărei petale. Simțiți cum pulsează seva. Haideți, simțiți-o. Trebuie să ajungeți să-l cunoașteți. Să fiți una cu el. Voi și bobocul sunteți o singură faptură. Una singură. Sunteți bobocul.

Glasul ei continua să răsună, hipnotic, dar Egwene nu-l mai auzea; mai făcuse și înainte așa ceva, împreună cu Moiraine. Nu mergea prea repede, dar Moiraine îi spusese că, odată ce se obișnuia, avea să reușească mult mai ușor. Înăuntrul ei era un boboc de trandafir, cu petalele roșii bine strânse. Și, dintr-odată, mai apărea ceva. Lumina. Lumina care apăsa petalele. Încet, încet, acestea se deschiseră, întorcându-se către lumină, înghițind-o. Trandafirul și lumina se contopiseră. Egwene și lumina se contopiseră. De-acum, simțea fiecare picătură scurgându-i-se prin trup. Se întinse, încordându-se, încercând să cuprindă și mai multă...

Și, într-o clipă, totul dispăru, și trandafirul și lumina. Moiraine îi spusese și asta – că nimic nu se putea întâmpla forțat. Oftând, deschise ochii. Nynaeve avea o înfățișare mohorâtă, iar Verin era la fel de liniștită ca la început.

— Nu poți să faci să se întâmple, spunea femeia Aes Sedai. Trebuie doar să lași lucrurile să-și urmeze cursul. Trebuie să te închini în fața Puterii, înainte s-o poți stăpâni.

— Asta-i o mare prostie, mormăi Nynaeve. Nu mă simt ca o floare. Dacă chiar trebuie, aș spune că mă simt ca un tufiș de porumbar, plin de țepi. Cred că până la urmă am să mă duc să aștept lângă foc.

— Cum dorești, răspunse Verin. Ți-am pomenit oare de corvezile pe care le au de îndeplinit novicele? Spală vasele și rufe, freacă podelele, servesc la masă, tot felul de treburi. Eu, una, sunt convinsă că slujnicele se descurcă mult mai bine, dar lumea crede, în general, că asemenea munci ajută la formarea caracterului. A, deci rămâi? Bun. Ei, copilă, atunci adu-ți aminte că și tufișurile de porumbar înfloresc câteodată, și fac niște flori albe și frumoase, ascunse printre ghimpi. Să mai încercam – dar pe rând. Haide, Egwene, de la început. Închide ochii.

De mai multe ori înainte ca Verin să plece, Egwene simți Puterea curgându-i prin trup, dar niciodată prea tare, și nu izbuti să facă altceva decât să iște un freamăt scurt în văzduh, din pricina căruia pâanza care acoperea intrarea se mișca ușor. Era convinsă că până și un strănut ar fi avut aceleași urmări. Cu Moiraine se descurcase mai bine, câteodată, cel puțin. Și-ar fi dorit ca ea să o învețe.

Nynaeve nu izbutise să simtă nimic sau cel puțin așa îi spuse. Când lecția se termină, avea atât de multă asprime în privire și strânsese buzele atât de tare, încât Egwene se temu că era pe punctul să înceapă s-o dojenească pe Verin, ca și cum aceasta ar fi fost o femeie din sat care nu-i dădea pace. Dar Verin nu făcu altceva decât să-i poruncească să închidă din nou ochii, de data aceasta fără Egwene.

Căscând din când în când, aceasta rămase în același loc, privindu-le pe celelalte doua. Se făcuse târziu; trecuse de mult de ceasul când se culca de obicei. Nynaeve era trasă la

față, de parcă murise de o săptămână, cu pleoapele strânse de parcă voia să nu le mai deschidă niciodată și cu pumnii albi, încleștați în poală. Egwene nu mai nădăjduia decât ca Meșteresei să nu-i sară țandăra, mai ales după ce-și păstrase stăpânirea de sine atâta vreme.

— Simte cum se revarsă în sufletul tău, spunea Verin. Glasul ei nu se schimbă deloc, numai ca, dintr-odată, ochii începură să-i strălucească. Simte curgerea. Curgerea Puterii. Curge ca o adiere, ca un freamăt blând în văzduh.

Egwene își îndreptă umerii. Așa o călăuzise Verin de fiecare data când izbutise cu adevărat să simtă Puterea curgându-i prin vene.

— O adiere ușoară, care face văzduhul să tresalte de-abia simțit. Ușor.

Deodată, păturile izbucniră în flăcări, ca niște vreascuri. Nynaeve deschise ochii și scoase un țipăt. Egwene nu-și dădu seama dacă nu cumva țipase și ea, la rândul său. Nu știa decât că se trezise stând în picioare și încercând să împingă păturile care ardeau cu piciorul, afară, ca să nu ia foc și cortul. Însă înainte să apuce să le împingă a doua oară, flăcările dispărură, lăsând în urmă firicele de fum care se înălțau din stofa mistuită și un miros de lână arsă.

— Bine, spuse Verin. Nu prea mă așteptam să trebuiască să sting un foc. Hai, copilă, nu leșina. De-acum totul e bine. M-am ocupat eu de toate.

— Eram... eram furioasă, spuse Nynaeve, cu buzele tremurându-i și cu fața albă ca varul. Te auzeam vorbindu-mi despre adieri, despre ce trebuia să fac și, dintr-odată, m-am gândit la foc. Nu... nu voiam să ard nimic. Era numai un foc micuț... în mintea mea.

Se cutremură.

— Mda, la urma urmei focul nu era prea puternic, răspunse Verin, izbucnind în râs, dar se opri când o privi din nou pe Nynaeve. Copilă, te simți bine? Dacă nu, pot să...

Nynaeve clătină din cap, iar Verin încuviință.

— Acum ai nevoie de odihnă. Amândouă de fapt. Am tras prea tare de voi. Trebuie să vă odihniți. Suprema o să ne poruncească să ne trezim și să pornim la drum înainte de

revărsatul zorilor.

Ridicându-se în picioare, luă de jos păturile arse.

— Am să pun să vi se aducă altele. Sper că așa ați înțeles amândouă cât de importantă este stăpânirea de sine. Trebuie să învățați să faceți ceea ce v-ați pus în gând și nimic altceva. Dacă absorbiți prea multă Putere, mai multă decât puteți conduce în siguranță – iar acum, să știți că nu puteți îndura prea multă dar asta se va schimba cu timpul – nu doar că i-ați putea vătăma pe cei din jur, dar v-ați putea face rău chiar și vouă înșivă. Ați putea muri sau v-ați putea mistui în foc, pierzându-vă toate înzestrările.

Și, ca și cum nu le-ar fi spus că mergeau pe marginea unei prăpăstii, le ură voioasă somn ușor și plecă. Egwene o îmbrățișă pe Nynaeve și o strânse tare.

— Nu s-a ntâmplat nimic, Nynaeve. N-ai de ce să fii speriată. După ce înveți să stăpânești...

— Nu sunt speriată, răspunse cealaltă, cu un hohot răgușit de răs și privind pieziș la păturile fumegânde, înainte să dea din cap. Nu mă sperii eu de un foc ca ăsta.

Dar nu se mai uită într-acolo, nici măcar când sosi un Străjer care luă paturile și lăasă altele noi în loc. Verin nu se mai întoarse la ele – de fapt, așa le și spusese. Mai mult, pe măsură ce călătoria lor continua, spre miazăzi și apus, zi după zi, pe cât de repede puteau înainta pedestrașii, Verin nu le acordă mai multă atenție decât Moiraine sau decât alte Aes Sedai. Nu erau, la drept vorbind, neprietenoase, aceste femei, ci doar distante și retrase, ca și cum aveau o sumedenie de probleme pe cap. Răceala lor o făcu pe Egwene să se simtă și mai neliniștită și să-și amintească toate poveștile pe care le auzise în copilărie. Mama ei îi spusese dintotdeauna că poveștile despre Aes Sedai erau numai niște prostii de-ale bărbaților, dar nici ea, nici vreo altă femeie din Emond's Field nu întâlnise vreodată o astfel de persoană înainte de venirea lui Moiraine. Și Egwene își petrecuse multă vreme împreună cu aceasta din urmă, convingându-se că nu toate femeile Aes Sedai erau așa cum se spunea în povești – reci, preocupate doar de intrigi, distrugând totul, neînduplecate, în calea lor. Cele care frânseseră lumea. Acum știa că de fapt, cei care

făcuseră lumea să se frângă fuseseră bărbații Aes Sedai, în timpul când încă existau, în Vârsta Legendelor, dar asta nu o prea ajuta. Nu toate femeile Aes Sedai erau ca în povești, dar câte erau așa, și care anume?

În fiecare noapte, câte una venea în cortul lor – dar erau atât de multe și de amestecate, încât nu o ajutară deloc să-și limpezească gândurile. Alviarin era rece și pusă pe treabă ca un neguțător sosit să cumpere lână și tutun, uimită că la lecție participă și Nynaeve, dar iertătoare, aspră cu greșelile lor, dar dispusă întotdeauna să mai încerce o dată. Alarma Mosvani râdea și își petrecea la fel de multă vreme vorbind despre lume și despre bărbați, ca și cu lecția propriu-zisă. Cu toate astea se arătase mult prea interesată de Rand, Perrin și Mat, pentru ca Egwene să se simtă în largul său. Mai ales de Rand. Cea mai rea dintre toate se dovedi Liandrin, singura care-și purta șalul; celelalte și-l puseseră la adăpost, în bagaje, înainte să plece din Fal Dara. Liandrin se așeză jucându-se cu ciucurii roșii și nu le învăță cine știe ce. Se vedea limpede cât era de reținută. Le puse o seamă de întrebări, de parcă și Egwene, și Nynaeve erau învinuite de vreo crimă – și numai despre cei trei băieți. O ținu așa până când Nynaeve o dădu afară din cort – Egwene nu era sigură de ce o făcuse – și plecă numai după ce le avertiză:

— Aveți mare grijă de voi, fiicele mele. Nu mai sunteți în satul vostru. De-acum pășiți printr-o apă în care freamătă vietăți care vă pot mușca de degete.

În cele din urmă, alaiul ajunsese în satul Medo, pe malul Râului Mora, care curgea la hotarul dintre Shienar și Arafel, vărsându-se în Erinin.

Egwene începu să-l viseze pe Rand – era convinsă că asta se întâmpla din pricina întrebărilor femeilor Aes Sedai și pentru că-și făcea griji pentru el, întrebându-se dacă el și ceilalți trebuiseră cumva să pătrundă în Mană, pe urmele Cornului lui Vaiere. Visele se dovediră toate neplăcute, deși la început nu erau decât niște coșmaruri obișnuite. Cu toate astea, în noaptea petrecută în Medo, totul se schimbă.

— Iertare, Aes Sedai, întrebă timidă Egwene, ai văzut-o cumva pe Moiraine Sedai?

Femeia cea zveltă îi făcu semn să se îndepărteze, fluturând din mână, apoi se grăbi pe ulița plină de oameni și luminată de torțe, strigându-i cuiva să aibă grijă de calul său. Făcea parte din Ajah Galbenă, deși nu purta șalul, iar Egwene nu știa nimic altceva despre ea, nici măcar numele. Medo era un sat mic – deși Egwene se simți tulburată atunci când își dădu seama că îi trecuse prin minte așa ceva despre un sat la fel de întins ca Emond's Field – iar acum era plin de străini – mai mulți chiar decât localnicii. Peste tot, pe ulițele înguste, erau oameni și cai care își croiau drum către chei, trecând pe lângă sătenii care îngenuncheau de câte ori o femeie Aes Sedai se apropia de ei, fără să-i bage în seamă. Lumina aspră a torțelor se revărsa în toate colțurile. Cele două docuri se întindeau în largul Râului Mora ca niște degete de piatră și adăposteau, fiecare, câte două corăbii mici, cu două catarge. În dreptul lor, caii erau ridicați la bord cu ajutorul unor scripeți, al unor frânghii și al unor năvoade legate sub burtă. Alte corăbii – cu parapeti înalți, zdraveni, cu lămpi agățate în vârful catargelor – se înghesuiau în apele râului, vârstate de lumina lunii. Erau deja încărcate sau își așteptau rândul. Bărcile cu vâsle îi duceau pe arcași și pe sulițași.

Din pricina sulițelor ținute vertical, acestea arătau ca niște gândaci uriași care înotau pe deasupra apelor.

La docul din stânga, Egwene o găsi pe Anaiya care urmărea totul și-i grăbea pe cei care nu se mișcau îndeajuns de repede. Deși nu schimbase niciodată mai mult de două vorbe cu ea, Anaiya părea altfel decât celelalte, aducea mai mult cu una din femeile de acasă. Egwene și-o putea imagina în bucătărie, făcând prăjituri, în timp ce la celelalte nu se putea gândi în acest fel.

— Anaiya Sedai, ai văzut-o cumva pe Moiraine Sedai? Trebuie să-i vorbesc.

Femeia întoarse capul, încruntându-se, cu gândurile aiurea.

— Poftim? A, tu erai, copilă? Moiraine a plecat. Iar prietena ta, Nynaeve, s-a îmbarcat deja pe *Crăiasa râului*. Chiar eu a trebuit s-o urc într-o barcă. Nu se dădea dusă și țipa fără încetare că nu vrea să plece fără tine. Pe Lumină, ce zarva! Ar

trebui să te îmbarci și tu. Găsește o barcă dintre cele care se duc către *Crăiasa râului*. O să călătorești împreună cu Suprema Înscăunată, așa că ai mare grijă, după ce urci la bord. Fără prostii și fără tămbălău.

— Și pe ce corabie se afla Moiraine Sedai?

— Moiraine nu e pe nici o corabie, copilă. A plecat, deja de două zile, iar Suprema este foarte iritată din pricina asta, răspunse Anaiya, strâmbându-se și clătinând din cap, deși atenția ei era îndreptată tot către lucrători. Întâi dispare Moiraine, împreună cu Lan, apoi Liandrin, imediat după ea, și apoi Verin și nici una dintre ele nu a lăsat nici măcar o vorbă cuiva. Verin nu și-a luat nici Străjerul. Tomas este foarte îngrijorat pentru ea.

Femeia ridica ochii spre cer. Luna, aflată în creștere, scânteia pe cerul senin.

— Va trebui iarăși să chemam vânturile, iar Supremei nu-i va fi pe plac nici asta. A zis că vrea să ne vadă plecați spre Tar Valon în mai puțin de un ceas și că nu tolerează nici o întârziere. N-aș vreau să fiu în pielea lui Moiraine, sau a lui Liandrin, sau a lui Verin, când vor da iarăși ochii cu ea. O să-și dorească să fie iarăși novice. Haide, copilă, ce s-a-ntâmplat?

Egwene trase adânc aer în piept. Moiraine plecase? Nu se putea! „Trebuie să spun cuiva, cuiva care să nu râdă de mine.” Se gândi cum ar fi arătat Anaiya, în Emond's Field, ascultând necazurile fiicei ei; imaginea părea potrivită.

— Anaiya Sedai, Rand are necazuri.

Anaiya o cântări din priviri.

— Băiatul acela înalt din satul tău? Deja ți-e dor de el, vrei să spui? Mă rog, nu m-aș mira să aibă necazuri. Așa se întâmplă cu tinerii de vârsta lui. Cu toate că mi s-a părut că era altul – Mat, oare? – care părea mai potrivit pentru un asemenea rol. Bine, bine, copilă. Nu vreau să-mi bat joc de tine sau să nu te bag în seamă. Ce fel de necazuri și de unde știi? Probabil că el și Seniorul Ingтар au recuperat deja Cornul și s-au întors în Fal Dara. Sau, dacă nu, atunci au trebuit să intre în Mană și atunci nu mai e nimic de făcut.

— N... nu cred că sunt în Mană, și nici în Fal Dara. Am visat ceva.

Rostise vorbele aproape cu sfidare. Părea o prostie, atunci când o spunea, dar puțin mai înainte totul păruse atât de real... Un coșmar, dar nu o închipuire. La început apăruse un bărbat cu chipul acoperit de o mască și cu ochii de foc. În ciuda măștii, i se păruse că era uimit să o vadă. Înfățișarea lui o speriasc: începuse să tremure, temându-se să nu i se frângă oasele, numai că, dintr-odată, bărbatul dispăruse și ea îl văzuse pe Rand dormind întins pe jos, acoperit cu o mantie. Deasupra lui, în picioare, era o femeie care-l privea. Chipul îi rămăsese în umbră. Un fulger, și dispăruseră amândoi. Și dincolo de tot ceea ce vedea, ca o altă prezență, era senzația primejdiei, ca și cum o capcană era gata să se închidă, înhățând un mieluşel care nu bănuia nimic. O capcană cu mulți colți. Ca și cum timpul încetinise, putea vedea cum fălcile de fier se apropiu. Visul nu se terminase când se trezise, așa cum se întâmpla de obicei. Iar primejdia părea atât de mare încât îi venea mereu să privească peste umăr – deși, cumva, știa că Rand, și nu ea, era cel amenințat. Se întrebă dacă femeia fusese cumva Moiraine și se dojeni singură pentru un asemenea gând. Liandrin părea mai potrivită. Sau poate Alarma; și ea se arătase interesată de Rand. Dar nu-i putea spune așa ceva Anaiiei. Pe un ton distant, rosti:

— Anaiya Sedai, știi că pare o prostie, dar Rand este în primejdie, într-o mare primejdie. Am simțit-o. O simt și acum.

Anaiya părea cufundată în gânduri.

— Ei, poftim, spuse ea încet. Pun rămașag că nu s-a gândit nimeni la așa ceva. Ai putea fi o Vestitoare-n vise. Nu-i prea mare nădejde, copilă, dar... N-am mai avut una ca asta de – oh! – de vreo patru sau cinci sute de ani. Iar Căutarea viselor este foarte strâns legată de Prorocie. Dacă poți cu adevărat să faci așa ceva, poate că poți și Profeți. Ce lovitură pentru Roșii! Firește că s-ar putea să fie doar un vis urât, provocat de faptul că te-ai culcat târziu și n-ai avut mâncare caldă și din pricină că am călătorit așa de mult de când am plecat din Fal Dara. Și că ți-e dor de prietenul tău. Mai mult ca sigur că-i așa. Da, da, copilă, știi. Ești îngrijorată pentru el. Oare visul ți-a spus și ce fel de primejdie îl amenință?

— Nu, clătină Egwene din cap. Rand a dispărut pur și

simplic, iar eu am simțit primejdia. Și răul. L-am simțit chiar înainte ca el să dispară. Încă îl mai simt, adaugă ea, cutremurându-se și frecându-și palmele.

— Ei, o să mai vorbim despre asta pe corabie. Dacă ești cu adevărat o Vestitoare, am să am grijă să ai parte de toată învățătura de care ai nevoie. Ar trebui să fie și Moiraine aici, ca să... Hei, tu de-acolo! strigă dintr-odată femeia, iar Egwene tresări, la fel ca și bărbatul care tocmai se așezase pe un butoiș cu vin; cei din jur iuțiră pasul. Ța trebuie încărcat pe corabie, nu e pentru odihnă. Mai vorbim noi, copilă, după ce pornim. Nu, nătângule! Nu poți să-l ridici singur! Vrei s-o pățești?

Și Anaiya începu să străbată docul cu pași mari, aruncându-i nefericitului sătean niște vorbe mai aspre decât s-ar fi bănuț că putea cunoaște. Egwene rămase cu ochii ațintiți în beznă, către miazăzi. Rand era undeva pe acolo. Nu în Fal Dara, nici în Mană. Era convinsă. „Ai grijă de tine, prostănacule, cu capul tău plin de călți. Dacă îți găsești moartea până să ajung să te scot din necazuri, am să te jupoi de viu.” Nici măcar nu-i trecu prin minte să se întrebe cum avea să-l ajute, câtă vreme se afla în drum spre Tar Valon. Strângându-și mantia pe lângă trup, porni să caute o barcă pentru a se urca la bordul *Crăiesei râului*.

CAPITOLUL 13

Din Piatră în Piatră

Rand se trezi la primele raze ale soarelui și se întrebă dacă visează. Se ridică încet în capul oaselor, uitându-se atent în jur. Totul se schimbase, sau aproape totul. Soarele și cerul erau așa cum se aștepta, doar că soarele era ceva mai palid, iar pe cer nu era nici un nor. Loial și Hurin erau încă culcați lângă el, de o parte și de alta, și dormeau înveliți în mantii, iar caii erau priponiți doi pași mai încolo, dar toți ceilalți dispăruseră. Soldații, caii, prietenii lui dispăruseră cu totul.

Și vâlceaua se schimbase, iar acum erau în mijlocul ei și nu la margine. La capul lui Rand se înălța un cilindru de piatră cenușie, înalt de trei șchioape și gros de două palme, acoperit cu sute, poate mii, de desene și semne cioplite adânc, într-o limbă pe care nu o cunoștea. Fundul vâlceleii era pavat cu piatră albă, ca o pardoseală, atât de netedă, încât aproape strălucea. Trepte late și înalte urcau spre buza vâlceleii în cercuri concentrice de piatră diferit colorată. În jurul vâlceleii, copacii erau înnegriți și strâmbi, de parcă ar fi fost pârjoliți de foc. Totul era mai șters decât ar fi trebuit, ca și soarele, care se vedea mai stins, ca prin ceață. Doar că nu era ceață. Doar ei trei și caii păreau a avea consistență. Dar și piatra de sub el părea destul de solidă la atingere. Întinse mâna și îi scutură pe Loial și pe Hurin.

— Treziți-vă! Treziți-vă și spuneți-mi că visez! Hai, treziți-vă!

— S-a făcut dimineață? zise Loial, ridicându-se în capul oaselor, apoi rămase cu gura căscată și făcu ochii din ce în ce mai mari.

Hurin se trezi, surprins, apoi sări în picioare și se uită în toate părțile, săltând ca un purice pe o plită fierbinte.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat? Unde sunt restul? Unde suntem, Senior Rand? Se lăsă în genunchi, frângându-și

mâinile, dar ochii încă îi umblau încoace și încolo. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, spuse Rand încetișor. Speram că e vis, dar... Poate că e un vis. Mai avusese visuri care nu erau visuri și nu ținea să își aducă aminte de asta. Se ridică în picioare cu mare băgare de seamă. Totul rămase la fel.

— Nu prea cred, zise Loial. Cercetă coloana și nu părea prea fericit. Sprâncenele lungi îi atârnavă până pe obraji, iar urechile păroase parcă i se pleoștiseră. Cred că e aceeași piatră lângă care ne-am culcat aseară. Cred că acum știu ce e. Faptul că știa părea că-l face, de data aceasta, foarte nefericit.

— E... Nu. Că era aceeași piatră nu era mai curios decât ceea ce vedea în jur – Mat, Perrin și soldații din Shienar dispăruți fără urmă, totul preschimbât. „Îmi închipuiam că am scăpat, dar a început din nou, și nimic nu mi se mai pare o nebunie. Doar dacă nu am înnebunit eu.” Se uită la Loial și la Hurin. Nu se purtau ca și cum ar fi fost nebuni; vedeau și ei ce vedea și el. Îi atraseră atenția treptele – șapte culori, de la albastru la roșu. Câte una pentru fiecare Ajah, spuse el.

— Nu, Senior Rand, se tânguie Hurin. Nu. Femeile Aes Sedai nu ne-ar face una ca asta. Nu. Eu merg în Lumină!

— Toți mergem în Lumină, spuse Rand. Femeile Aes Sedai n-or să-ți facă rău. „Decât dacă le stai în cale.” Ar putea fi cumva mâna lui Moiraine? Loial, ziceai că știi ce e piatra asta. Ce este?

— Ziceam că bănuiesc ce este, Rand. Era un fascicul dintr-o carte veche, doar câteva pagini, dar pe una dintre ele era desenată această piatră, această Piatră – o spuse în așa fel încât diferența era limpede – sau una foarte asemănătoare. Iar dedesubt scria: „Din Piatră în Piatră merg firele lui «dacă», între lumile care ar putea exista”.

— Ce înseamnă asta, Loial? Nu are nici o noimă.

Ogierul scutură trist din capul lui mare.

— Nu erau decât câteva pagini. Zicea acolo că, în Vârsta Legendelor, acei Aes Sedai care puteau Pluti, cei mai puternici dintre ei, foloseau aceste Pietre. Nu zicea cum, dar, din câte am înțeles eu, probabil că acei Aes Sedai se foloseau

cumva de Pietrele astea ca să umble în acele lumi. Aruncă o privire spre copacii arși, apoi își coborî repede ochii în pământ, ca și cum nu voia să se gândească la ce se ascundea dincolo de vâlcea. Totuși, chiar dacă Aes Sedai le pot folosi, sau puteau, nu era nici o Aes Sedai cu noi care să conducă Puterea, așa că tot nu pricep cum de s-a întâmplat una ca asta.

Lui Rand i se făcu pielea de găină. „Aes Sedai se foloseau de ele. În Vârsta Legendelor, când existau bărbați Aes Sedai.” Își aduse vag aminte de hăul care îl împresurase când se culcase și de strălucirea aceea neliniștitoare. Își aminti de camera din sat, de lumina de care se agățase ca să scape. „Dacă era jumătatea masculină a Adevăratului Izvor... Nu, nu se poate. Dar dacă așa e? Lumină, mă întrebam dacă să fug sau nu, și de fapt totul e în capul meu. Poate că eu am făcut să fim aduși aici.” Nu voia să se gândească la asta.

— Lumi care ar putea exista? Nu pricep, Loial.

Ogierul ridică din umeri, tulburat.

— Nici eu, Rand. Zicea cam așa: „Dacă o femeie o ia la stânga sau la dreapta, curgerea Timpului se rupe în două? Roata țese atunci două Pânze? O mie, câte una pentru fiecare mișcare a ei? Cât stelele de multe? Doar una este adevărată, iar celelalte nu sunt decât umbre și oglindiri?” Vezi, nu era prea limpede. Erau mai mult întrebări, care cel mai adesea păreau să se contrazică. Și oricum erau puține pagini. Începu să cerceteze din nou coloana, dar parcă ar fi vrut să o facă să dispară. Se spune că ar fi multe Pietre din astea, împrăștiate în toată lumea, sau erau odinioară, dar n-am auzit să fi găsit cineva vreuna. Niciodată.

— Senior Rand? Acum că se ridicase în picioare, Hurin părea mai liniștit, dar își ținea strâns surtucul, cu amândouă mâinile, și părea preocupat. Senior Rand, o să ne duci înapoi, nu-i așa? Acolo unde ne este locul. Am nevastă și copii. Melia ar fi foarte nefericită dacă aș muri, dar, dacă nici n-o să-mi găsească trupul ca să pot primi ultima îmbrățișare a mamei, va jeli până la sfârșitul zilelor. Înțelegi, Seniore? Nu se poate să nu afle. Trebuie să ne duci înapoi. Și, dacă mor, dacă nu poți să îi duci trupul meu, să-i spui, măcar să știe. Părea să nu

se mai îndoiască de ce spune. O urmă de încredere i se strecură în glas.

Rand deschise gura ca să îi mai spună o dată că nu e Senior, dar o închise la loc, fără să scoată nici o vorbă. Acum nu mai conta. „Din cauza ta a ajuns aici.” Ar fi vrut să tăgăduiască, dar știa prea bine ce este, știa că poate conduce Puterea, chiar dacă părea că se întâmpla de la sine. Loial spusese că Aes Sedai se foloseau de Pietrele acelea, adică de Puterea Supremă. Dacă Loial zicea că știe, atunci așa era – Ogierul nu pretindea niciodată că știe lucruri pe care de fapt nu le știa – și nu era nimeni altcineva prin apropiere care ar fi putut conduce Puterea. „Din cauza ta a ajuns aici, tu trebuie să-l ajuți să scape. Trebuie să încerci.”

— O să fac tot ce pot, Hurin. Și, pentru că Hurin era din Shienar, adaugă: Pe Casa și onoarea mea. Casa unui păstor și onoarea unui pastor, dar le voi face să valoreze tot atât cât ale unui Senior.

Hurin își descleștă mâinile de pe surtuc. Până și privirea îi era încrezătoare. Făcu o plecăciune adâncă.

— E o cinste să te slujesc, Seniore.

Rand se simți copleșit de vinovăție. „Acum crede că o să-l duc acasă, căci Seniorii din Shienar își țin întotdeauna făgăduielile. Ce ai de gând să faci acum, *Senior* Rand?”

— Gata cu asta, Hurin. Nu te mai pleca în fața mea. Nu sunt... Deodată își dădu seama că nu îi mai putea spune că nu e Senior. Tot ce îi dădea putere amușinarului era încrederea în Seniorul său, și nu putea să-l lipsească de asta, nu acum. Nu în locul acesta. Fără plecăciuni, încheie el, stingherit.

— Cum poruncești, Senior Rand. Hurin avea pe față un zâmbet la fel de larg ca atunci când îl întâlnise prima oară.

Rand își dresе glasul.

— Da. Așa să fie.

Îl priveau amândoi, Loial cu luare aminte, Hurin încrezător, așteptând să vadă ce avea să facă. „Eu i-am adus aici. Așa trebuie să fi fost. Deci tot eu trebuie să-i duc înapoi. Iar asta înseamnă că...”

Trase adânc aer în piept și merse pe pietrele albe până la cilindrul acoperit cu semne. Fiecare semn era înconjurat de

rânduri scurte într-o limbă pe care nu o cunoștea, litere ciudate care curgeau în curbe și spirale, preschimbându-se pe neașteptate în cârlige zimțate și colțuri ascuțite, apoi curgeau mai departe. Cel puțin nu era limba trolocilor. Codindu-se, puse mâinile pe coloană. Semăna cu o piatră oarecare, uscată și netedă, dar era neobișnuit de alunecoasă, ca o bucată de metal unsă cu ulei.

Închise ochii și își făuri în minte flacăra. Hăul îl cuprinse încet, șovăitor. Știa că era din pricina fricii, frica de ceea ce încerca să facă. Pe măsură ce erau mistuite de flacăra, temerile se înmulțeau. „Nu pot face asta. Să conduc Puterea. Nu vreau. Lumină, trebuie să mai fie și alta cale.” Se încăpățână să își scoată toate gândurile din cap. Își simțea fața plină de broboane de sudoare. Continuă neabătut, împingându-și temerile în flacăra nimicitoare, făcând-o din ce în ce mai mare. Iar vidul era acolo.

Golul îl împresurase. Vedea lumina - *saidinul* - chiar și cu ochii închiși, simțea căldura care îl înconjura, care înconjura tot, acoperea tot. Tremura ca lumina unei lumânări văzută printr-o bucată de hârtie înmuiată în ulei. Ulei rânced. Ulei puturos.

Se întinse după ea - nu înțelegea prea bine cum, dar fusese ceva, o mișcare către lumină, către *saidin* - dar nu apucă nimic; era ca și cum și-ar fi trecut mâna prin apă. Parcă era un iaz vâscos, cu mângă deasupra și apă curată dedesubt, dar nu izbutea să prindă apa în căușul palmei. I se scurgea tot timpul printre degete, până la ultima picătură. Doar mângă aceea uleioasă îi rămânea pe piele, înfiorându-l.

Disperat, încercă să făurească o imagine o vâlcele, așa cum fusese înainte, cu Ingtar și lăncierii dormind lângă cai, cu Mat și Perrin, cu Piatra pe jumătate îngropată. O făuri în afară vidului, lipită de golul care îl învăluia. Încercă să lege aceasta imagine de lumină, să le unească. Vâlceaua de dinainte, el, Loial și Hurin stând toți trei aici. Îl durea capul. Împreună cu Mat, Perrin și oamenii din Shienar. Capul îi ardea. Împreună!

Golul se sparse într-o mie de fărâme ascuțite care îi spintecară mintea.

Cutremurat, se dădu înapoi, împleticindu-se, cu ochii mari.

Îl dureau mâinile cu care apăsase pe Piatră, iar brațele și umerii îi zvâcneau; stomacul i se întorsese pe dos din cauza murdăriei pe care o simțea acoperindu-i tot corpul, iar capul... Încercă să respire regulat. Nu i se mai întâmplase așa ceva. Altădată, golul dispărea ca un balon de săpun, pur și simplu. Nu se spărgea precum sticla. Capul îi era amortit, ca și cum miile de tăieturi fuseseră atât de rapide, încât durerea nu apucase încă să apară. Însă fiecare dintre ele fusese ca o lovitură de cuțit. Își duse mâna la tâmplă și fu mirat că nu dă de sânge.

Hurin stătea în continuare în picioare, încrezător, uitându-se la el. Amușinarul părea din ce în ce mai sigur că Seniorul Rand făcea ceva. Doar la asta erau buni Seniorii. Apărau pământul și oamenii cu trupurile și viața lor, iar când ceva nu mergea cum trebuie, puneau lucrurile în ordine și se îngrijeau să se facă dreptate. Atâta vreme cât Rand făcea ceva, indiferent ce, Hurin avea să aibă încredere că până la urmă va ieși bine. Doar asta făceau Seniorii. Loial îl privea altfel, încruntat și puțin nedumerit, dar cu aceeași atenție. Rand se întrebă la ce se gândea.

— A meritat să încerc, le spuse. Senzația de ulei rânced pe care o avea în cap – „Lumină, e în mine! Nu vreau să fie în mine!” – începea să dispară încetul cu încetul, dar aproape că îi venea să verse. O să încerc din nou, puțin mai încolo.

Spera să pară sigur pe el. Nu avea habar de cum trebuiau folosite Pietrele sau dacă ceea ce făcuse avea sorti de izbândă. „Poate că sunt niște reguli. Poate trebuie să fac ceva anume. Lumină, dacă nu poți folosi aceeași Piatră de două ori sau...” Renunță să-și mai pună asemenea întrebări. Nu avea nici un rost să se gândească la asta. Trebuia să facă ceva. Uitându-se la Loial și Hurin, credea că știa acum ce vruse să spună Lan despre datoria care te apasă ca un munte.

— Seniore, cred... Hurin se opri, părând o clipă fâstâcit. Seniore, poate dacă le găsim pe Iscoadele Celui Întunecat, una dintre ele ne va spune cum să ne întoarcem.

— Aș întreba o Iscoadă, ba chiar și pe Cel Întunecat însuși, dacă aș crede că aș putea primi un răspuns, spuse Rand. Dar nu am rămas decât noi trei. Doar noi trei. „Doar eu. Eu sunt

cel care trebuie să facă ceva.”

— Am putea să le luam urma, Seniore. Dacă îi prindem...

Rand se zgâi la amușinar.

— Le mai simți încă urma?

— Da, Seniore. Hurin se încruntă. E slabă, palidă, cum e totul în jur, dar o simt. Chiar acolo. Arătă spre buza vâlceleii. Nu înțeleg, Seniore, dar... Aseară aş fi jurat că urma mergea drept pe lângă marginea vâlceleii, pe unde eram noi. Ei bine, acum e în același loc, doar că e aici și e mai slabă, după cum ziceam. Nu slabă din pricină că a trecut multă vreme, ci... Tot ce știu, Senior Rand, e că este aici.

Rand căzu pe gânduri. Dacă Fain și Iscoadele Celui Întunecat erau aici – oriunde era locul acela – ar fi putut ști cum să se întoarcă. Trebuia să știe, ținând cont că ajunseseră până aici. Și la ei erau și Cornul, și pumnalul. Mat trebuia să-și ia pumnalul înapoi. Fie și numai din această pricină, și tot trebuia să-i găsească. Ce îl făcu să se hotărască, își dădu el seama rușinat, era faptul că se temea să mai încerce o dată. Îi era frică să încerce să conducă Puterea. Se temea mai puțin să înfrunte troloci și Iscoade, chiar dacă era singur cu Loial și cu Hurin.

— Atunci o să mergem după Iscoadele Celui Întunecat. Încercă să pară sigur de el, așa cum ar fi fost Lan sau Ingтар. Trebuie să recuperăm Cornul. Dacă nu o să izbutim să îl luam, cel puțin vom ști unde sunt când îl vom găsi din nou pe Ingтар. „Să nu mă întrebe cumva cum o să-l găsim.” Hurin, vezi dacă e într-adevăr urma pe care o căutăm.

Amușinarul sări în șa, bucuros să facă și el ceva, bucuros probabil să se îndepărteze de vâlcea, și se cățăără călare pe treptele late și colorate. Copitele animalului răsunau puternic pe piatră, dar nu lăsau nici un semn.

Rand vârî piedicile Roșcatului în desagi – flamura era încă acolo; nu s-ar fi supărat dacă nu ar mai fi găsit-o – apoi își luă arcul și săgețile și încălecă. Mantia lui Thom Merrilin era prinsă în spatele șeii.

Loial se apropie de el, ducându-și calul de căpăstru; așa cum stăteau acum, Ogierul pe jos și Rand călare, capul lui Loial îi ajungea aproape până la umăr. Loial părea încă

nedumerit.

— Crezi că ar trebui să rămânem aici? întrebă Rand. Să încerc din nou să folosesc Piatra? Dacă Iscoadele sunt aici, trebuie să le găsim. Nu putem lăsa Cornul lui Vaier în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat, ai auzit-o doar pe Suprema Însăunată. Și trebuie să găsim și pumnalul. Fără el, Mat o să moară.

Loial dădu din cap.

— Da, Rand, trebuie. Dar, Rand, Pietrele...

— O să mai găsim și altele. Spuneai că sunt risipite în toată lumea, și dacă sunt toate ca asta – cu tot ce e în jur – n-o să fie prea greu să le găsim.

— Rand, în cartea aia spunea că Pietrele astea sunt de dinainte de Vârsta Legendelor și chiar și Aes Sedai de atunci, deși cei mai puternici le foloseau, nu le înțelegeau. Le foloseau cu Puterea Supremă, Rand. Cum te gândești tu să folosești Piatra asta să ne duci înapoi? Sau alta Piatră pe care am găsi-o?

O clipă Rand se uita ținută la Ogier, încercând să găsească rapid un răspuns.

— Dacă sunt de dinainte de Vârsta Legendelor, poate că oamenii care le-au clădit nu s-au folosit de Puterea Supremă. Trebuie să mai fie și altă cale. Iscoadele Celui Întunecat au ajuns aici, iar ei precis nu pot folosi Puterea Supremă. O să aflui care e această cale. O să ne întoarcem, Loial. Privi la coloana înaltă de piatră, cu însemnele ei ciudate, și simți fiori pe șira spinării. „Lumină, de n-aș avea nevoie de Puterea Supremă.” Îți făgăduiesc, Loial. Într-un fel sau altul o să ne întoarcem.

Ogierul dădu neîncrezător din cap. Se urcă pe calul lui uriaș și porni după Rand, în sus pe trepte, ca să se alăture lui Hurin.

Ținutul care se întindea în fața lor, plat și ușor vălurit, era acoperit din loc în loc cu păduri, iar între ele se întindeau pajiști, străbătute de o mulțime de pârliașe. Nu departe de ei lui Rand i se păru că vede încă o bucată pârlolită de pământ. Era o pată palidă, în culori spălăcite. În afară de cercul de piatră din spatele lor, nu se vedea nimic făcut de om. Nu era

nimic pe cer, nici fum de la coșul vreunei case, nici pasări, doar câțiva nori și soarele gălbui.

Cu toate acestea, tot ce era în jur părea să-ți amăgească privirea. Ce era aproape și ce era departe arătau firesc. Însă de fiecare dată când Rand întorcea capul, lucrurile care, zărite cu coada ochiului, păreau departe, se năpusteau parcă spre el, ca să fie mai aproape când se uita drept la ele. Era amețitor; până și caii nechezau speriați și-și roteau ochii. Încercă să își miște capul mai încet; lucrurile tot se mutau, dar parcă era puțin mai bine.

— În paginile alea din carte se pomenea ceva de asta? întrebă Rand.

Loial scutură din cap, apoi înghiți în sec, ca și cum i-ar fi părut rău că s-a mișcat.

— Nimic.

— Bănuiesc că nu e nimic de făcut. Încotro, Hurin?

— Spre miazăzi, Senior Rand. Amușinarul își ținea ochii în pământ.

— Spre miazăzi, atunci. „Trebuie să existe o cale să ne întoarcem fără să folosesc Puterea Supremă.” Rand dădu pîtenii calului. Încercă să pară nepăsător, ca și cum ce era de făcut nu era defel anevoios. Ce zicea Ingtar? Că în trei sau patru zile ajungem la monumentul lui Artur Aripă-de-Șoim? Mă întreb dacă o să-l găsim și aici. Dacă asta este una din lumile care ar putea exista, poate că e încă în picioare. N-ai vrea să-l vezi, Loial?

Porniră spre miazăzi.

CAPITOLUL 14

Fratele-lup

— Au dispărut? Întrebă Ingтар, fără să se uite la cineva anume. Iar gărzile mele nu au văzut nimic. Nimic! Nu se poate să fi dispărut.

Ascultând, Perrin își lăsa umerii în jos și se uită la Mat, care stătea puțin mai încolo, încruntat și mormăind ceva. Din câte vedea Perrin, părea că se ceartă cu sine însuși. Soarele începea să se înalțe deasupra orizontului; trecuse de mult ora la care ar fi trebuit să pornească la drum. Umbrele se întindeau peste vâlcea, lungi și înguste, dar la fel de nemișcate ca și copacii. Caii de povară, încărcăți și încolonați, dădeau din picioare, nerăbdători, însă fiecare stătea lângă calul său și aștepta. Uno se apropie cu pași mari.

— Nici o afurisită de urmă, Seniore. Părea jignit; nereușita îi știrbea reputația. Arde-m-ar, nici măcar o amărâtă de zgârietură de copită. Pur și simplu, au dispărut.

— Trei bărbați și trei cai nu pot să dispară așa, bombăni Ingтар. Mai cercetează o data, Uno. Dacă e cineva care poate da de urma lor, tu ești acela.

— Poate au fugit, spuse Mat. Uno se opri și îi aruncă o căutătură mânioasă. „De parcă ar fi blestemat o Aes Sedai”, își spuse Perrin, mirat.

— De ce-ar fi fugit? Glasul lui Ingтар era primejdios de blând. Rand, Ziditorul, amușinarul – amușinarul meu! – de ce ar fi fugit vreunul dintre ei, și cu atât mai puțin toți trei?

Mat ridică din umeri.

— Nu știu. Rand era... Perrin vru să arunce cu ceva în el, să-l lovească, orice, numai să-l facă să se oprească, dar nu putu din pricina lui Ingтар și a lui Uno. Răsuflă ușurat când Mat șovăi, apoi murmură: Nu știu de ce. M-am gândit doar că s-ar putea să fi fugit.

Ingтар făcu o grimasă.

— Să fugă, mormăi el, ca și cum așa ceva ar fi fost cu

neputință. Ziditorul poate să umble pe unde vrea, dar Hurin nu ar fi fugit. Și nici Rand al'Thor. Acum știe care îi este datoria. Du-te, Uno. Cercetează din nou pământul. Uno făcu o plecăciune și se îndepărtă în grabă, cu teaca sabiei săltând deasupra umărului. De ce ar pleca Hurin așa, în toiul nopții, fără să spună nimic? Știe ce căutăm. Cum pot eu lua urma scursorilor ăloră dacă el nu e aici? Aș da o mie de galbeni pentru o haită de ogari. Dacă n-aș ști că nu-i așa, aș zice că Iscoadele Celui Întunecat au făcut asta, ca să o ia înspre apus sau înspre răsărit fără știrea mea. Pace, nici nu știu dacă sunt convins că nu s-a întâmplat chiar așa. Porni după Uno, pășind apăsător.

Perrin se foi de pe un picior pe altul, neliniștit. Iscoadele Celui Întunecat se îndepărtau cu fiecare clipă și odată cu ei se îndepărtau și Cornul lui Vaiere, și pumnalul din Shadar Logoth. Nu-i venea să creadă că Rand, indiferent în ce se preschimbă, indiferent ce i se întâmplase, ar renunța să le mai caute. „Dar unde a plecat, și de ce?” Loial ar fi putut să-l însoțească pe Rand din prietenie, dar Hurin?

— Poate că într-adevăr a fugit, îngăimă el, apoi privi în jur. Nimeni nu părea să-l fi auzit; nici măcar Mat nu îl băga în seamă. Își trecu o mână prin păr. Și el ar fi fugit, dacă femeile Aes Sedai ar fi zis că e un Fals Dragon. Dar faptul că își făceau griji pentru Rand nu avea să-i ajute să dea de urma Iscoadelor Celui Întunecat.

Mai era o cale pe care putea s-o apuce. Nu voia să apuce pe această cale. Până acum fugise de ea, dar poate că venise vremea să nu mai fugă. „Așa-mi trebuie, după câte i-am spus lui Rand. Aș vrea să pot eu fugi.” Chiar dacă știa ce putea face ca să fie de ajutor – ce trebuia să facă – se codea.

Nimeni nu se uita la el. Nici de s-ar fi uitat, n-ar fi știut ce văd. În cele din urmă, fără tragere de inimă, închise ochii și se lăsă să plutească, își lăsă gândurile să hoinărească în voie, departe de el.

Încă de la început, cu mult înainte ca ochii lui să capete culoarea aurului șlefuit, încercase să tăgăduiască. De la acea primă întâlnire, din acea primă clipă în care își dăduse seama, refuzase să creadă și de atunci tot nu voia să recunoască.

Încă nu voia să recunoască.

Gândurile îi zburară, căutând ceea ce trebuia să fie acolo, ce era întotdeauna acolo în ținuturile în care oamenii erau puțini sau răzleți, căutându-i pe frații lui. Nu-i plăcea să îi considere astfel, dar asta era adevărul.

La început se temuse că exista o legătură între ceea ce făcea el și Cel Întunecat sau Puterea Supremă – lucruri la fel de rele pentru un bărbat care nu voia decât să fie fierar și să-și trăiască viața în Lumină și în pace. Din acel moment știa căte ceva despre cum îi era lui Rand – îi era frică de el însuși, se simțea murdărit, încă nu trecuse de tot peste asta. Totuși, ceea ce făcea el exista de dinainte ca oamenii să folosească Puterea Supremă, era ceva de la nașterea Timpului. Nu era Puterea, așa îi zisese Moiraine. Ceva care dispăruse de mult și acum apăruse din nou. Și Egwene știa, deși Perrin ar fi preferat să nu știe. Ar fi vrut să nu știe nimeni. Spera că fata nu mai spusese nimănui altcuiva.

Deodată îi simți, simți prezența altor minți. Își simți frații, lupii.

Gândurile lor veneau spre el ca un vârtej de imagini și de emoții. La început nu reușea să deslușească nimic, dar acum putea pune aceste senzații în cuvinte. „Frate-lup. Mirare. Un două-picioare care vorbește.” O imagine neclară, ștearsă, foarte, foarte veche, în care oamenii alergau cu lupii, două haite vânând împreună. „Am auzit că vin din nou vremurile acelea. Tu ești Colț-Lung?”

Vedea imaginea cețoasă a unui bărbat îmbrăcat în piei de animal, cu un cuțit lung în mână, dar, deasupra, în centru, era un lup flocos cu un colț mai lung, un colț de oțel care strălucea în lumina soarelui când animalul conducea haita prin zăpada înaltă, înaintând spre căprioara care însemna viață în locul morții lente prin înfometare, apoi căprioara se zbătea din toate puterile, și soarele scânteia pe albul zăpezii de te dureau ochii, și vântul șuiera prin trecători, spulberând omătul într-o ceață subțire... Numele lupilor aveau în spate o întreagă poveste.

Perrin îl recunoscuse pe bărbat. Elyas Machera, cel care îi făcuse prima dată cunoștință cu lupii. Uneori își dorea să nu-l fi

întâlnit niciodată.

„Nu”, spuse în gând, și încercă să-și făurească în minte o imagine a lui.

„Da. Am auzit de tine.”

Nu aceasta era imaginea pe care o făurise, un tânăr cu umeri lați și păr castaniu, zbârlit, un tânăr cu o secure la cingătoare, despre care ceilalți credeau că se mișcă și gândește cu încetineală. Tânărul acela era acolo, undeva în imaginea care venea de la lupi, dar mult mai puternică era imaginea unui taur sălbatic, voinic, cu coarne răsucite din metal strălucitor, care alerga prin nopte cu iuțeala și exuberanța tinereții, cu blana cârlionțată lucind în lumina lunii, aruncându-se printre Mantiile Albe călare, iar aerul era proaspăt și rece și sângele de pe coarne atât de roșu...

„Tăuraș.”

Uluit, Perrin pierdu o clipă legătura cu lupii. Nu-și închipuise că îi dăduseră un nume. Ar fi vrut să uite cum îl dobândise. Duse mâna la securea de la cingătoare, cu lama ei în formă de semilună. „Ajute-mi-ar Lumina, am ucis doi oameni. Dacă nu, m-ar fi ucis ei pe mine, și pe Egwene, dar...”

Alungă aceste gânduri – trecuse, și nu mai voia să-și aducă aminte – și le dădu lupilor mirosul lui Rand, al lui Loial și al Hurin, și îi întrebă dacă îl simțiseră pe undeva. Era una dintre calitățile pe care le câștigase odată cu noua culoare a ochilor: putea recunoaște oamenii după miros, chiar dacă nu îi vedea. Și văzul i se ascuțise – acum vedea și noaptea, mai puțin dacă era întuneric beznă. Avea însă întotdeauna grijă să aprindă lămpile și lumânările, câteodată chiar înainte să fie nevoie.

De la lupi veni imaginea unor bărbați călare care se apropiau de vâlcea spre seară. Era ultima dată când simțiseră mirosul sau îi văzuseră pe Rand și pe ceilalți.

Perrin șovăi. Următorul pas n-avea rost decât dacă îi spunea lui Ingtar.

„Mat o să moară dacă nu găsim pumnalul. Arde-te-ar, Rand, de ce ai luat amușinarul cu tine?”

Singura dată când coborâse în temniță cu Egwene,

mirosul lui Fain îi ridicase părul pe ceafă; nici măcar trolocii nu duhneau așa. Îi venea să smulgă zăbrelele de la celula lui și să îl sfâșie, iar faptul că se gândise la asta îl speriasse mai mult decât Fain. Pentru a ascunde mirosul lui Fain, adaugă mirosul trolocilor, după care urlă.

În depărtare se auzi o haită de lupi, iar în vâlcea caii începură să dea din picioare și să necheze înspăimântați. Câțiva soldați duseră mâna la lance și priviră neliniștiți la marginea vâlcelei. Arăta mult mai rău în capul lui Perrin. Simțea furia lupilor, ura. Două erau lucrurile pe care lupii le urau. Suportau totul, dar urau focul și trolocii, și ar fi trecut prin foc ca să ucidă troloci.

Chiar mai mult decât trolocii, mirosul lui Fain îi înnebunea, de parcă adulmecau ceva ce făcea ca până și trolocii să pară niște ființe obișnuite.

„Unde?”

Cerul se roti în capul lui; pământul se învârtea. Răsărit sau apus, lupii nu știau. Cunoșteau mișcările soarelui și ale lunii, mersul anotimpurilor, forma ținuturilor. Perrin îi dădu de capăt. Miazăzi. Și încă ceva. Dorința de a omorî trolocii. Lupii îl vor lăsa și pe Tăuraș să ucidă. Putea să-i aducă și pe două-picioare dacă voia dar Tăuraș, Fumu, Capre-Haț, Iarnavine și restul haitei aveau să-i urmărească pe Strâmbații care îndrăzniseră să le calce pământurile. Carnea scârboasă și sângele amar le vor arde limba dar trebuie uciși. Să-i omorâm. Să-i omorâm pe Strâmbați. Furia lor îl cuprinse și pe el. Desfăcu buzele, dezgolindu-și dinții, apoi făcu un pas, ca să li se alăture, să plece la vânătoare cu ei, să omoare.

Cu o sfortare, izbuti să rupă legătura cu frații lui; rămase doar cu o senzație tulbure că lupii erau acolo. În ciuda distanței, ar fi putut să-i arate cu degetul. I se făcuse frig pe dinăuntru. Sunt om, nu lup. „Ajută-mi-ar Lumina sunt om!”

— Ți-e rău, Perrin? Întrebă Mat, apropiindu-se de el. Era cel dintotdeauna, limbut și, în vremea din urmă, înverșunat, dar părea îngrijorat. Exact asta ne mai lipsea. Rand fuge, iar tu te îmbolnăvești. Nu știi unde să găsec o Meștereașă care să te doftoricească. Cred că am niște scoarță de salcie în desagi. Pot sa-ți fac niște ceai, dacă Ingтар ne mai lasă să

rămânem aici. Să-ți fie de bine dacă îl fac prea tare.

— Mi-e... mi-e bine, Mat. Îl dădu la o parte pe prietenul lui și se duse după Ingтар. Ingтар cerceta pământul de la buza vâlceleii împreuna cu Uno, Ragan și Masema. Îl trase pe Ingтар deoparte, sub privirile încruntate ale celorlalți. Se încredință că Uno și restul erau suficient de departe ca să nu-i audă, apoi spuse:

— Nu știi unde s-au dus Rand și ceilalți, Ingтар, dar Padan Fain și trolocii – și bănuiesc că și Iscoadele Celui Întunecat – se îndreaptă tot spre miazăzi.

— De unde știi? întreba Ingтар.

Perrin trase adânc aer în piept.

— Mi-au zis lupii. Se opri și așteptă, neștiind nici el prea bine ce anume. Să râdă, să pufnească disprețuitor, să spună că e nebun sau că e Iscoada Celui Întunecat. Își înfundă degetele mari după cingătoare, departe de secure. „N-o să ucid din nou. Dacă încearcă să mă omoare pentru că sunt Iscoada Celui Întunecat, o să fug, dar n-o să mai ucid pe nimeni.”

— Am auzit de lucruri din astea, spuse Ingтар după câteva clipe, încetișor. Zvonuri. Era un Străjer, un bărbat numit Elyas Machera, despre care unii ziceau că poate vorbi cu lupii. A dispărut acum câțiva ani. Păru că zărește ceva în privirea lui Perrin. Îl cunoști?

— Da, răspunse Perrin sec. Este cel care... nu vreau să vorbesc despre asta. N-am vrut să fie așa. „Asta zicea Rand. Lumină, ce n-aș da să fiu acasă și să lucrez în fierăria jupanului Luhhan.”

— Lupii ăștia, continua Ingтар, or să ia urma trolocilor și Iscoadelor Celui Întunecat? Perrin încuviința. Bine. O să găsesc Cornul, cu orice preț. Ingтар aruncă o privire spre Uno și ceilalți, care încă mai căutau urme. Totuși, ar fi mai bine să nu mai spui nimănui. În Ținuturile de la Hotar se zice că lupii aduc noroc. Trolocilor le e frica de ei. Dar e mai bine ca deocamdată să rămână între noi. S-ar putea ca unii să nu înțeleagă.

— Aș vrea să nu afle nimeni, niciodată, spuse Perrin.

— O să le zic că bănuiești că ai darul lui Hurin. Asta e ceva

ce cunosc și nu își vor face griji. Unii dintre ei au văzut cum îți încrețeau nasul în satul ala, și la bac. Am auzit glume despre nasul tău fin. Da. Ajută-ne să le luam urma azi, Uno o să vadă destul cât să întărească ce spui și până diseară toți or să fie convinși că ești amușinar. O să gălesc Cornul. Aruncă o privire spre cer și ridică glasul. Trece ziua! Pe cai!

Spre mirarea lui Perrin, oamenii din Shienar părură să creadă povestea lui Ingтар. Câțiva erau ceva mai neîncredători – Masema chiar scuipă – dar Uno încuviință din cap, gânditor, iar pentru cei mai mulți asta era îndeajuns. Mat fu cel mai greu de convins.

— Amușinar? Tu? Ai de gând să iei urma ucigașilor după miros? Perrin, ești la fel de nebun ca Rand. Înseamnă că, dintre cei din Emond's Field, eu am rămas singurul întreg la cap – Egwene și Nynaeve merg spre Tar Valon ca să devină... Se întrerupse brusc, privind neliniștit spre oamenii din Shienar.

Perrin îi luă locul lui Hurin lângă Ingтар, iar mica coloană porni spre miazăzi. Mat făcu tot felul de remarci batjocoritoare până când Uno descoperi primele urme lăsate de troloci și de călăreți, dar Perrin nu îl băgă în seamă. Trebuia să își dea toată silința ca lupii să nu se repeadă și să-i ucidă pe troloci. Lupii nu vroiau decât să-i omoare pe Strâmbați; pentru ei, Iscoadele Celui Întunecat erau asemenea celorlalți două-picioare. Perrin mai că vedea cum Iscoadele se risipeau în toate părțile în timp ce lupii îi sfâșiau pe troloci, ducând cu ei Cornul lui Vaiere. Ducând cu ei pumnalul lui Mat. Și, dacă trolocii mureau, nu prea mai avea cum să le trezească interesul ca să îi urmărească pe oameni, chiar de ar fi știut pe care trebuie să îi urmărească. Se certă îndelung cu ei și fruntea i se acoperi de broboane de sudoare cu mult înainte să vadă primele imagini care îi întoarseră stomacul pe dos.

Trase de hățuri, oprind calul. Ceilalți făcură la fel, uitându-se la el și așteptând. Privi scrutător în față și sudui încet, cu amărăciune.

Lupii ucideau și oameni, dar nu erau prada lor preferată. Pe de o parte, lupii își aduceau încă aminte de vremurile când

vâneau împreună cu oamenii și, pe de altă parte, două-picioare erau răi la gust. Lupii erau mai mofturoși la mâncare decât și-ar fi închipuit.

Nu mâncau hoituri decât dacă mureau de foame, și puțini ucideau mai mult decât puteau mânca. Ce simțea Perrin venind dinspre lupi putea fi numit dezgust. Și apoi văzu imaginile, mai deslușit decât și-ar fi dorit. Leșuri, bărbați, femei și copii, aruncate unele peste altele. Pământul mustind de sânge, pe care se vedeau urmele copitelor și ale celor care încercaseră înnebuniți să fugă. Carne smulsă. Capete tăiate. Vulturii băteau din aripile lor albe, acum pătate de roșu, sfâșiind și înghițind hulpav. Se eliberă de legătura cu lupii înainte să verse.

Deasupra copacilor din depărtare zărea niște puncte negre care se roteau, coborând și ridicându-se. Vulturii care se luptau pentru pradă.

— E ceva rău în față. Înghiți în sec, privindu-l pe Ingтар în ochi.

Cum putea să le spună dacă pretindea că nu e decât amușinar? „Nu vreau să mă apropii. Dar de îndată ce vor vedea vulturii vor vrea să cerceteze. Trebuie să le spun, ca să poată ocoli locul.”

— Oamenii din satul acela... cred că i-au omorât trolocii.

Uno începu să blesteme, cu glas scăzut, iar ceilalți mormăiră ceva. Totuși, nimeni nu părea să găsească curios faptul că le spusese asta. Seniorul Ingтар le spusese că e amușinar, iar amușinarii simțeau mirosul uciderii.

— Și e cineva care ne urmărește, grăi Ingтар.

Mat își întoarse numaidecât calul.

— Poate e Rand. Știam că n-o să mă lase baltă.

Nori mici și răzleți de praf se ridicau spre miazănoapte; un cal alerga peste bucățile de pământ unde iarba era rară. Oamenii se împrăștiară, cu lăncile pregătite, uitându-se în toate părțile. În locurile acestea nu puteai privi nepăsător la străini.

Se ivi o pată – un cal și un călăreț; o femeie, văzu Perrin, cu mult înainte ca ceilalți să deslușească ceva – care se apropie cu repeziciune. Încetini când ajunse lângă ei și își făcu

vânt cu mâna. O femeie plinuță, cărunță, cu mantia legată în spatele șei, care se uita la ei clipind des.

— E una din femeile Aes Sedai, zise Mat dezamăgit. O știu. Verin.

— Verin Sedai, spuse Ingтар tăios, apoi îi făcu o plecăciune din șa.

— M-a trimis Moiraine Sedai, Seniore Ingтар, vesti Verin cu un zâmbet mulțumit. Se gândea că s-ar putea să aveți nevoie de mine. Vai, ce-am mai galopat. Credeam că n-o să vă prind până la Cairhien. Ați văzut satul, nu-i așa? Urâtă treabă, nu? Și Myrddraalul ăla. Acoperișurile erau pline de corbi și de ciori, dar nici o pasăre nu îndrăznea să se apropie de el, așa mort cum era. A trebuit să dau la o parte o sumedenie de muște, care cântăreau cât Cel Întunecat, ca să mă lămuresc ce era. Păcat că n-am avut vreme să-l dau jos de acolo. N-am avut niciodată prilejul să cercetez un... Deodată își miji ochii și aerul nepăsător pe care îl avusese până atunci se mistui ca fumul. Unde e Rand al'Thor?

Ingтар făcu o strâmbătură.

— Nu-i aici, Verin Sedai. A dispărut aseară, fără urmă. El, Ogierul și Hurin, unul din oamenii mei.

— Ogierul, Senior Ingтар? Iar amușinarul dumitale a plecat cu el? Ce-ar putea avea ăștia doi de-a face cu?... Ingтар rămase cu gura căscată, iar Verin pufni disprețuitoare. Credeai cumva că ai putea ține secret așa ceva? Pufni din nou. Amușinari. Au dispărut, zici?

— Da, Verin Sedai. Ingтар părea tulburat. Nu era ușor să descoperi că femeile Aes Sedai știau lucrurile pe care ai fi vrut să nu le cunoască; și Perrin care spera că Moiraine nu spusese nimănui despre el. Dar am... am un alt amușinar. Seniorul Ingтар îl arată pe Perrin. Se pare că are și el acest dar. Voi găsi Cornul lui Vaiere, așa cum am jurat. Suntem bucuroși să ne însoțești, Verin Sedai, dacă dorești. Spre uimirea lui Perrin, nu părea că vorbește pe de-a-ntregul serios.

Verin aruncă o privire spre Perrin, iar acesta se simți stingherit.

— Un alt amușinar, tocmai când l-ai pierdut pe celalalt

Ce... noroc. N-ai găsit nici un semn? Nu, firește că nu. Ziceai că au dispărut fără urmă. Ciudat. Aseară. Se răsuci în șa, uitându-se spre miazănoapte, și o clipă Perrin crezu că avea de gând să se întoarcă de unde venise.

Ingтар se încruntă la ea.

— Crezi că asta are ceva de-a face cu Cornul, Aes Sedai?

Verin se întoarse spre el.

— Cornul? Nu. Nu... nu cred. Dar e curios. Foarte curios. Nu-mi plac lucrurile ciudate pe care nu le înțeleg.

— Îți pot da doi oameni care să meargă cu dumneata până la locul unde au dispărut, Verin Sedai. Le va fi foarte ușor să te ducă până acolo.

— Nu. Dacă zici că au dispărut fără urmă... Îl cerceta îndelung cu privirea pe Ingтар; pe chip nu i se citea nimic. O să merg cu dumneata. Poate o să-i găsim sau poate ne găesc ei pe noi. Povestește-mi, Senior Ingтар. Spune-mi tot ce știi despre tânărul ăsta. Tot ce a făcut, tot ce a zis.

Porniră în zăngănit de armuri. Verin stătea lângă Ingтар și îi puneă tot felul de întrebări, dar prea încet ca să fie auzită. Se uită dojenitor la Perrin când acesta încercă să își păstreze locul, așa că fu nevoit să se dea înapoi.

— Îl caută pe Rand, șopti Mat, nu Cornul.

Perrin încuviință. „Rand, oriunde ești, stai acolo. Ești mai la adăpost decât aici.”

CAPITOLUL 15

Ucigașul-de-Neam

Felul în care dealurile din depărtare, ciudat de palide, păreau să alunece înspre Rand de fiecare dată când se uita drept la ele îl făcea să amețească dacă nu se învăluia în gol. Câteodată hăul îl cuprindea pe nesimțite, dar se împotriva din toate puterile. Era mai bine să se învâртеască totul cu el decât să rabde lumina aceea neliniștitoare. Era mult mai bine să vadă ținutul acela șters. Cu toate acestea, se căznea să nu se uite la lucrurile care erau prea departe: nu o făceau decât dacă se întindeau chiar în fața lor.

Hurin avea o privire fixă, mirosind încordat urma, ca și cum ar fi încercat să ignore ținutul pe care îl străbăteau. Când se întâmpla să observe ceva, amușinarul tresărea și își ștergea mâinile de surtuc, apoi își repezea nasul înainte, ca un ogar, cu ochii sticloși, ferindu-se să se uite împrejur. Loial mergea prăvălit în șa, privind în toate părțile, încruntat; urechile îi zvâcneau și mormăia ceva ca pentru sine.

Din nou trecură printr-un ținut înnegrit și ars, unde până și pământul se sfărâma sub copitele cailor, de parcă ar fi fost pârjolit. Peticele mistuite de foc, late uneori de o milă, alteori de doar câteva sute de pași, o luau înspre răsărit și înspre apus, drepte ca săgeata.

Rand văzu de două ori capătul unei astfel de bucăți de pământ – peste una trecură călare, de cealaltă doar se apropiară; capătul era mai ascuțit decât restul. Cel puțin așa erau cele două pe care le văzuse el, dar bănuia că și celelalte erau la fel.

Acasă, în Emond's Field, îl văzuse odată pe Whatley Eldin împodobind o căruță pentru duminică. What picta scenele în culori aprinse și desena în jurul lor spirale complicate. La margini, What atingea căruța cu vârful pensulei, făcând o linie subțire care se îngroșa când apăsa mai tare, apoi se subția când apăsa mai ușor. Așa arăta și ținutul în care se aflau ei –

parcă ar fi fost brăzdat cu o înspăimântătoare pensulă de foc.

Acolo unde era ars nu creștea nimic, deși unele locuri păreau pârjolite de multă vreme. Aerul nu avea iz de tăciune; nu simți nimic nici atunci când se aplecă să rupă o rămurică înnegrită și o duse la nas. Trecuse mult timp, însă nu se întâmplase nimic. De-a lungul liniilor subțiri ca o lamă de cuțit, negrul se preschimba în verde și verdele în negru.

Restul ținutului era la fel de mort, deși pământul era acoperit de iarbă, iar copacii plini de frunze. Totul părea spălăcit, ca hainele spălate prea des și lăsate prea mult la soare. Nu se auzeau nici pasări, nici animale. Nici un șoim pe cer, nici o vulpe, nici un ciripit de vrăbii. Nu foșnea nimic prin iarbă, nu se vedea nimic în copaci. Nici o albină, nici un fluture. De câteva ori traversară niște pârâiașe cu apă mică, dar cu albiu înalte, cu maluri abrupte, pe care caii le coborau și le urcau anevoie. Apa era curată, doar copitele cailor stârneau mărul de pe fund, dar nu se vedea nici urmă de broască, nici măcar vreo găză care să zboare pe deasupra apei.

Apa era bună de băut, ceea ce era bine, căci apa din burdufuri nu avea să țină o veșnicie. Rand o gustă primul, și îi puse pe Loial și pe Hurin să aștepte să vadă dacă i se întâmpla ceva înainte să îi lase să bea și ei. Din pricina lui ajunseseră aici: el era răspunzător. Apa era rece, dar nimic mai mult. N-avea nici un gust, de parcă ar fi fost fiartă înainte. Loial se strâmbă, iar caii scuturară din cap și băură fără tragere de inimă.

Era și un semn de viață; cel puțin, așa crezu Rand. De două ori văzu o dungă străvezie urcând încet pe cer ca o linie trasă cu nori. Părea prea dreaptă ca să fie naturală, dar nu-și dădea seama de la ce ar fi putut veni. Nu le vorbi celorlalți despre asta. Poate că ei nu le văzuseră – Hurin era atent la urme, iar Loial se închisese în el. Oricum, nu le spuse nimic.

După ce merseseră jumătate de dimineață, Loial descălecă pe neașteptate de pe calul lui imens și se îndreptă fără să scoată o vorbă spre un pâlci de copaci-mătură, cu trunchiurile despicându-se în crengi dese și groase, țepene și drepte, la nici o palmă deasupra pământului. În vârful se

despicau din nou, ca o perie – de aici le venea și numele.

Rand îl opri pe Roșcat și începu să se întrebe ce făcea Loial, dar ceva din felul lui de a se purta, ca și cum nici el nu știa prea bine ce face, îl făcu să tacă. După ce se uită cu băgare de seamă la copac, Ogierul își puse mâinile pe trunchi și începu să cânte cu voce gravă și mângâietoare.

Rand mai auzise cântecul copacilor o dată, când Loial cântase unui copac care era pe moarte și îl adusese înapoi la viață, și auzise de lemnul descântat, de obiectele făurite din copaci prin cântec. Harul se pierdea, îi spusese Loial; el era unul dintre puținii care îl mai aveau; din această pricină lemnul descântat era și mai căutat și mai prețuit. Data trecută când îl auzise pe Loial cântând, fusese ca și cum pământul însuși cânta, dar acum Ogierul își murmură cântecul aproape sfios, iar ecoul îi răspundea în șoaptă.

Părea un cântec pur, muzică fără cuvinte, din câte își dădea seama Rand; dacă avea totuși cuvinte, se topeau în muzică, așa cum apa se varsă într-un izvor. Hurin făcu ochii mari de uimire.

Rand nu pricepea prea bine ce anume făcea Loial și cum; deși slab, cântecul îl vrăjea, îi cuprindea mintea aproape la fel ca hăul. Loial își trecu mâinile mari de-a lungul trunchiului, cântând, dezmiardând cu glasul și cu degetele. Acum trunchiul părea mai neted, ca și cum atingerea lui i-ar fi dat formă. Rand clipi. Era sigur că la început copacul avusese crengi în vârf, ca și ceilalți, doar că acum vârful era rotunjit. Rand deschise gura, dar cântecul îl împiedică să vorbească. Suna atât de cunoscut, încât i se părea că ar trebui să îl știe.

Dintr-odată glasul lui Loial deveni mai puternic – semăna cu un imn de slavă – apoi se stinse, ca o adiere de vânt.

— Arde-m-ar, spuse Hurin șoptit. Era buimăcit. Arde-m-ar, n-am auzit niciodată așa ceva... Arde-m-ar!

Loial ținea în mână un toiag cât el de înalt și gros cât brațul lui Rand, neted și lustruit. În locul copacului era acum o tulpiniță verde. Rand trase adânc aer în piept. „Mereu ceva nou, mereu ceva la care nu mă aștept și câteodată chiar nu e înfiorător.”

Se uită la Loial cum încalecă, punându-și toiagul pe șa în

fața lui și se întrebă de ce avea nevoie Ogierul de toiag, dacă mergeau călare. Apoi și-l închipui pe Ogier mânuindu-l și își dădu seama ce e.

— O ghioagă, spuse el, mirat. Nu știam că Ogierii poartă arme, Loial.

— De obicei, nu, răspunse Ogierul aproape tăios. De obicei. Am avut întotdeauna prea mult de plătit. Cântări ghioaga în mână și strâmbă din nas de scârbă. Elder Haman precis mi-ar spune că mi-am luat un topor cu coadă lungă, dar nu sunt nici nehibzuit, nici repezit, Rand. Locul asta... Se înfioră și începură să i se miște urechile.

— O să găsim imediat drumul înapoi, zise Rand, încercând să pară încrezător.

Loial continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Totul... se leagă, Rand. Fiecare lucru, viu sau mort, înzestrat sau nu cu minte, are locul său. Copacul nu gândește, dar este parte din întreg, iar întregul are o... o simțire. Nu pot să-ți explic, tot așa cum nu pot să explic ce înseamnă să fii fericit, dar... Rand, ținutul ăsta a fost bucuros că am făcut o armă. Bucuros!

— Lumina strălucească asupra noastră, șopti Hurin neliniștit, și mâna Creatorului să ne ocrotească. Deși mergem să primim ultima îmbrățișare a mamei, drumul să ne fie luminat. Continua să repete aceste vorbe, ca și cum erau fermecate și îl puteau apăra.

Rand se silă să nu se uite în jur. Nu ridică deloc privirea. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să vadă o altă dungă subțire pe cer.

— Nu e nimic aici care să ne poată face rău, spuse el hotărât. O să fim cu băgare de seamă și n-o să pățim nimic.

Îi venea să râdă singur de ceea ce zicea. Nu era sigur de nimic. Dar privindu-i pe ceilalți – Loial cu urechile lăsate, Hurin care încerca să nu se uite la nimic – știa că unul dintre ei trebuia să pară încrezător, altminteri teama și nesiguranța aveau să-i distrugă. „Roata țese după cum îi e voia.” Alungă acest gând. „Nu are nimic de-a face cu Roata. Nimic de-a face cu *ta'veren* sau cu femeile Aes Sedai sau cu Dragonul. Pur și simplu, așa stau lucrurile.”

— Loial, ai terminat aici? Ogierul încuviință, ținând trist mâna pe ghioagă. Rand se întoarse spre Hurin. Li se mai simte urma?

— Da, Senior Rand.

— Atunci să mergem după ea. De îndată ce îi găsim pe Fain și pe Iscoadele Celui Întunecat, o să ne întoarcem acasă ca niște viteji, cu pumnalul lui Mat și Cornul lui Vaiere. Condu-ne, Hurin. Viteji? M-aș mulțumi să rămânem în viață.”

— Nu-mi place locul ăsta, zise Ogierul sec. Ținea ghioaga de parcă s-ar fi așteptat să fie nevoie s-o folosească.

— Atunci, mai bine că nu vrem să rămânem aici, nu-i așa? spuse Rand. Hurin râse scurt, ca și cum ar fi făcut o glumă, însă Loial se uită liniștit la el.

— Mai bine, Rand.

Totuși, pe măsură ce se îndreptau spre miazăzi, văzu că toată vorbăria lui despre cum se vor duce din nou acasă îi mai însuflețise. Hurin stătea ceva mai drept în șa, iar Loial nu mai avea urechile așa pleoștite. Nu era momentul să le spună că și el avea aceleași temeri, așa că ținu totul în el și se luptă singur cu gândurile lui.

Hurin își păstră buna dispoziție toată dimineața, murmurând din când în când „Mai bine că nu vrem să rămânem aici” și apoi chicotind, iar lui Rand aproape că-i venea să-i spună să se mai oprească. Spre amiază însă tăcu și începu să clatine din cap și să se încrunte; lui Rand îi părea rău acum că nu mai râde, repetându-i cuvintele.

— S-a întâmplat ceva cu urma? Întrebă el.

Amușinarul ridică din umeri, tulburat.

— Da și nu, Senior Rand.

— Adică? Ai pierdut urma? Nu trebuie să-ți fie rușine. Ai zis de la început că e slabă. Dacă nu le găsim pe Iscoadele Celui Întunecat, o să găsim altă Piatră și tot o să ne întoarcem. „Lumină, numai asta nu.” Rand încercă să nu i se citească nimic pe chip. Dacă Iscoadele Celui Întunecat au putut veni și pleca din acest loc, înseamnă că o să putem și noi.

— O, nu, nu am pierdut-o, Senior Rand. Încă le mai simt duhoarea. Nu-i asta. Doar că... Doar că... făcu o strâmbătură

și începu să turuie: E ca și cum mi-aș aminti-o, Senior Rand. Dar nu-i așa. Sunt zeci de urme care se încrucișează, zeci și zeci, tot soiul de mirosuri de violență, unele aproape proaspete, doar mai stinse, cum e totul pe aici. Azi-dimineață, imediat ce am plecat din vâlcea, aș fi jurat că sute de oameni fuseseră măcelăriți chiar sub picioarele mele, cu doar câteva minute înainte, dar nu era nici un leș acolo și nici un semn pe iarbă, în afară de urmele de la copitele cailor. Dacă s-ar fi petrecut cu adevărat așa ceva, pământul ar fi trebuit să fie răvășit și însângerat, dar nu era nici un semn. Peste tot e așa, Senior Rand. Dar n-am pierdut urma. Locul ăsta mă înnebunește. Asta e. Asta trebuie să fie.

Rand se uită cu coada ochiului la Loial – Ogierul știa tot felul de lucruri neobișnuite – dar și el părea la fel de nedumerit ca și Hurin. Rand încercă să pară mai sigur pe el decât era în realitate.

— Știu că faci tot ce poți, Hurin. Toți suntem tulburați. Mergi după urmă și o să dăm de ei.

— Cum poruncești, Senior Rand. Hurin dădu pintenii calului. Cum poruncești.

Dar, la căderea nopții, Iscoadele Celui Întunecat tot nu se zăreau, iar Hurin spunea că urma e din ce în ce mai slabă. Amușinarul tot mormăia ceva despre „aduceri aminte”.

Nu era nici un semn. Nici unul. Rand nu se pricepea la fel de bine la urme ca Uno, dar orice băiat din Ținutul celor Două Râuri știa destul cât să găsească o oaie răătăcită sau un iepure pentru cină. Nu văzuse nimic. Era ca și cum nici o vietate nu trecuse prin acel ținut înaintea lor. Ar fi trebuit să găsească ceva dacă într-adevăr Iscoadele Celui Întunecat erau în fața lor. Dar Hurin mergea în continuare după urma pe care zicea că o miroase.

Când soarele coborî la orizont, își făcură tabăra într-un pâlț de copaci neatinși de pârjol și mâncară ce aveau prin desagi. Pâine nedospită și carne uscată, spălate cu apă fără gust; nu era deloc o masă mulțumitoare – era tare și deloc gustoasă. După părerea lui Rand, merindele aveau să le ajungă cam o săptămână. După aceea... Hurin mânca încet, cu un aer hotărât, dar Loial înfulecă totul strâmbându-se și se

așeză să își fumeze pipa, ținându-și ghioaga la îndemână. Rand ținu focul mic și bine ascuns printre copaci. Cu toate grijile pe care și le făcea Hurin în privința urmei, Fain, Iscoadele lui și trolocii puteau să fie în apropiere și să vadă focul.

Îl se părea curios că începuse să îi considere Iscoadele lui Fain, trolocii lui Fain. Fain nu era decât un nebun. „Atunci de ce l-au eliberat?” Fain făcuse parte din planul Celui Întunecat de a-l găsi pe el. „Atunci de ce fuge în loc să mă caute? Și ce anume l-a ucis pe Pieritul acela? Ce s-a petrecut în camera aia plină de muște? Și ochii ăia, care mă urmăreau în Fal Dara. Și vântul, care mă prindea ca pe o muscă într-o pânză de păianjen. Nu. Nu, nu e cu puțință ca Ba'alzamon să nu fi murit.” Femeile Aes Sedai nu credeau că a murit. Nici Moiraine nu credea, nici Suprema Înscăunată. Se căzni să își scoată toate astea din cap. Acum nu trebuia să se gândească decât la pumnalul lui Mat. Trebuia să-l găsească pe Fain. Și Cornul.

„Nu se termină niciodată, al'Thor.”

Vocea era ca o adiere slabă, o șoaptă molcomă, ca de gheață, care își croia drum în adâncurile minții lui. Fu gata să caute adăpost în hău, dar, aducându-și aminte ce-l aștepta acolo, renunță.

În lumina palidă a asfințitului făcu exerciții cu sabia, așa cum îl învățase Lan, dar fără să-și golească mintea. Sfâșierea Mătăsiilor. Colibriul care săruta trandafirul. Bâtlanul care înaintează prin papură, pentru echilibru. Se cufundă în mișcările iuți și sigure, uitând o vreme unde era; exersă până când tot trupul îi fu acoperit de sudoare. Însă, după ce termină, reveni cu picioarele pe pământ; nimic nu se schimbă. Nu era frig, dar se zgribuli și se înfășură în mantie, după care se ghemui lângă foc. Ceilalți doi erau și ei la fel de abătuți, așa că terminară repede de mâncat, fără să scoată o vorbă. Nimeni nu protestă când aruncă cu pământ peste ultimele licăriri ale focului.

Rand făcu primul de strajă, mergând de jur împrejurul păduricii cu arcul în mână, slăbind uneori sabia în teacă. Luna aproape plină lumina întunericul, iar noaptea era la fel de tăcută cum fusese și ziua, la fel de pustie. Pustie era cuvântul

potrivit, întreg ținutul era pustiu. Era greu de închipuit că mai exista și altcineva pe lume în afară de ei trei, greu de crezut că Iscoadele Celui Întunecat erau undeva pe acolo, în fața lor.

Ca să-și țină de urât, desfăcu mantia lui Thom Merrilin, scoțând la iveală cele două cutii de piele în care se aflau harfa și flautul și, sub ele, peticele multicolore. Scoase flautul gravat cu aur și argint din cutia lui, amintindu-și ce-l învățase Menestrelul, și cântă câteva note din *Vântul care leagănă salcia*, încetișor, ca să nu-i trezească pe ceilalți. Chiar și așa, sunetele triste răsunau prea tare în acel loc, prea aievea. Puse flautul la loc cu un oftat și legă din nou bocceaua.

Rămase de strajă până târziu în noapte, lăsându-i pe Loial și pe Hurin să doarmă. Nu știa cât de târziu se făcuse; deodată, își dădu seama că se lăsase ceața. Aproape de pământ era groasă, transformându-i pe cei doi care dormeau în două movilite nedeslușite, parcă rupte din nori. Mai sus se subția, dar învăluia întreg ținutul, ascunzând totul, mai puțin copacii de lângă ei. Luna se vedea ca printr-o bucată de mătase unduitoare. Oricine s-ar fi putut apropia nevăzut. Își duse mâna la sabie.

— Sabia nu îți este de folos împotriva mea, Lews Therin. Ar trebui să știi asta.

Rand se întoarse brusc pe călcâie și, când ceața se învărteji în jurul picioarelor lui, apucă sabia cu amândouă mâinile și ridică lama cu pecetea bătlanului. Hăul îl cuprinse pe neașteptate; de data aceasta, abia dacă băgă de seamă lumina îngrețoșătoare a *saidinului*.

O siluetă fantomatică venea spre el prin pâclă, cu un toiag în mână. În spatele ei, ca și cum umbra umbrei era foarte întinsă, ceața se întunecă până când devenea mai neagră ca noaptea. Lui Rand i se făcu pielea de găină. Silueta se apropie din ce în ce mai mult, până când luă forma unui bărbat, îmbrăcat în negru, cu mânuși negre, cu fața acoperită de o mască din mătase neagră, iar umbra îl urmă. Și toiagul îi era negru, ca și cum lemnul ar fi fost ars, însă era neted și strălucitor ca apa în lumina lunii. Găurile din dreptul ochilor scânteiară o clipă, ca și cum în spatele lor ar fi fost focuri, însă Rand deja înțelesese cine era.

— Ba'alzamon, șopti el. E un vis. Trebuie să fie vis. Am adormit și...

Ba'alzamon râse, un hohot ca trosnetul unui cuptor.

— Mereu încerci să tăgăduiești adevărul, Lews Therin. Dacă întind mâna, te ating, Ucigașule-de-neam. Te pot atinge când vreau. Oricând și oriunde.

— Nu sunt Dragonul! Sunt Rand al'... Rand strânse din dinți ca să se oprească.

— A, știi ce nume porți acum, Lews Therin. Știi toate numele pe care le-ai purtat, Vârstă după Vârstă, chiar și cu mult înainte să fii Ucigaș-de-Neam. Glasul lui Ba'alzamon devenea din ce în ce mai puternic; câteodată ochii îi scăpărau atât de tare, încât Rand îi vedea prin despicăturile din mască, vedea mărire nesfârșite de vâlvătaie. Te cunosc, îți cunosc seminția de la prima scânteie de viață care a existat vreodată, din Prima Clipă. Nu te poți ascunde de mine. Niciodată! Suntem legați unul de altul, ca două fețe ale aceleiași monede. Oamenii obișnuiți se pot ascunde în cutele Pânzei, dar *ta'veren* se văd limpede, precum focul pe un deal, iar pe tine te deosebesc de parcă zece mii de săgeți strălucitoare s-ar ridica pe cer, arătând spre tine! Ești al meu, te pot atinge oricând!

— Părintele Minciunii! îngăimă Rand. În pofida hăului, limba i se lipise de cerul gurii. „Lumină, fă să fie doar un vis.” Gândul atinse în treacăt golul. „Fie și un vis din acelea care nu sunt visuri. Nu se poate să stea în fața mea. Cel Întunecat este în temnița de la Shayol Ghul, ferecat de Creator în momentul Creației...” Știa prea multe despre adevăr pentru ca toate astea să îi fie de folos. Îți meriți numele! Dacă sunt al tău, de ce nu m-ai luat până acum? Pentru că nu poți. Merg în Lumină și nu mă poți atinge!

Ba'alzamon se sprijini în toiag și se uită o clipă la Rand, apoi se duse înspre Loial și Hurin, pe care îi privi iscoditor. Umbra cea mare se mișca odată cu el. Nu tulbura ceața, își dădu seama Rand – se mișca, toiagul se legăna în ritmul pașilor lui, dar pâcla cenușie nu se învârtejea în jurul picioarelor lui. Asta îi dădu curaj. Poate că Ba'alzamon nu era cu adevărat acolo. Poate că era un vis.

— Ciudați însoțitori îți găsești, spuse Ba'alzamon gânditor, întotdeauna ai făcut așa. Aceștia doi. Fata care încearcă să aibă grijă de tine. Nevolnic paznic, Ucigașule-de-neam. Nu va fi niciodată destul de puternică încât să te ascunzi în spatele ei.

„Fată? Cine? Doar Moiraine nu e fată.”

— Nu știu despre ce vorbești. Minți și tot minți, și chiar când spui adevărul sfârșești prin a minți.

— Așa să fie, Lews Therin? Știi prea bine ce ești, cine ești. Ți-am spus. Ți-au spus-o și femeile din Tar Valon. Rand se foi stingherit, iar Ba'alzamon scoase un hohot de râs, ca un tunet. Se cred la adăpost în Turnul Alb, dar printre slujitorii mei se numără și câteva dintre ele. Acea Aes Sedai pe nume Moiraine ți-a spus cine ești, nu-i așa? Te-a mințit? Sau e de partea mea? Turnul Alb vrea să se folosească de tine ca de un ogar în lesă. Mint? Mint când spun că ai plecat să cauți Cornul lui Vaieren? Râse din nou; lui Rand îi veni să-și acopere urechile. Câteodată vechii dușmani luptă atât de mult, încât, fără să știe, îți devin aliați. Cred că lovesc în tine, dar au ajuns atât de legați de tine, încât e ca și cum le-ai călăuzi tu însuși mâna.

— Nu tu mă călăuzești, spuse Rand. Mă lepăd de tine.

— Ești legat de mine cu o mie de fire, Ucigașule-de-Neam, fiecare mai subțire decât mătasea și mai tare decât oțelul. Timpul ne-a legat cu o mie de sfori. Bătălia pe care am dus-o noi – îți mai aduci aminte? Mai ții minte că ne-am mai luptat, bătălii fără număr, încă de la începutul Timpului? Știu multe lucruri pe care tu le-ai uitat! Lupta aceasta se va sfârși curând. Ultima Bătălie se apropie. Ultima, Lews Therin. Chiar crezi că poți să o ocolești? Vierme neputincios și fricos. Mă vei sluji sau vei muri! Iar de data aceasta ciclul nu va începe din nou cu moartea ta. Mormântul aparține Marelui Stăpân al Întunericului. De data aceasta, dacă mori, vei fi distrus pe vecie. De data aceasta Roata se va sfărâma, indiferent ce vei face, iar lumea va renaște într-o matcă nouă. Slujește-mă! Slujește-l pe Shai'tan sau vei fi distrus pe vecie!

Odată rostit acel nume, aerul păru să se închege. Întunericul din spatele lui Ba'alzamon se umflă și creșu,

amenințând să înghită totul. Rand simțea cum îl învăluia, deopotrivă mai rece ca gheața și mai fierbinte ca tăciunii aprinși, mai negru ca moartea, trăgându-l în adâncul lui, cuprinzând întreaga lume.

Ținu sabia strâns, până începură să-l doară degetele.

— Mă lepăd de tine și îți tăgăduiesc puterea. Merg în Lumină. Lumina ne ocrotește și mâna Creatorului ne adăpostește. Clipi.

Ba'alzamon era încă acolo, întunericul era încă acolo, dar părea că restul nu fusese decât o închipuire.

— Vrei să-mi vezi chipul? Era o șoptă.

Rand înghiți în sec.

— Nu.

— Ar trebui. O mână înmănușată se îndreaptă spre masca neagră.

— Nu!

Masca fu dată la o parte. Era chipul unui bărbat, îngrozitor de ars. Totuși, printre șanțulețele roșii cu margini înnegrite care îi brăzdau fața, pielea era netedă și sănătoasă. Ochii întunecați îl priviră pe Rand; buzele crude se arcuiră într-un surâs, dând pentru o clipă la iveală albul dinților.

— Uită-te la mine, Ucigașule-de-Neam, și vei vedea o suta parte din soarta care te așteaptă. Pentru o clipă ochii și gura se preschimbară în porți spre grote nesfârșite de foc. Asta este ceea ce poate face Puterea nestăvilită, chiar și mie. Dar mă vindec, Lews Therin. Știu căile care duc la o putere și mai mare. Te va arde ca pe o molie care intră într-un cuptor.

— Nu vreau să-l ating! Rand simțea hăul în jurul lui, simțea *saidinul*. Nu vreau.

— Nu te poți înfrâna.

— Lasă-mă ÎN PACE!

— Puterea. Glasul lui Ba'alzamon deveni blând și insinuant. Poți avea din nou puterea, Lews Therin. Acum ești legat de ea. Știu. Văd. Pipăie-o, Lews Therin. Simte strălucirea dinăuntrul tău. Simte puterea care poate fi a ta. Nu trebuie decât să o apuci. Dar între tine și ea este Umbra. Nebunia și moartea. Nu e nevoie să mori, Lews Therin, nu e nevoie să mai mori niciodată.

— Nu, spuse Rand, dar glasul continua, pătrunzând înăuntrul lui.

— Te pot învăța cum să stăpânești această putere ca să nu te distrugă. Nimeni altcineva nu te poate învăța așa ceva. Marele Stăpân al Întunericului te poate feri de nebunie. Puterea poate fi a ta, iar tu poți trai veșnic. Veșnic! Tot ce trebuie să faci e să mă slujești. Doar atât. Câteva vorbe simple – Sunt al tău, Stăpâne – și puterea va fi a ta. O putere mai mare decât ceea ce îndrăznesc să-și închipuie femeile din Tar Valon și viață veșnică. Trebuie doar să mă slujești.

Rand își umezi buzele. „Fără să înnebunesc. Fără să mor.”

— Niciodată. Merg în Lumină, zise el răgușit, și nu mă poți atinge!

— Să te ating, Lews Therin? Să te ating? Pot să te prefac în cenușă. Gustă și o să știi, așa cum am aflat și eu.

Ochii întunecați se preschimbară din nou în foc, iar gura în vâlvătăi din ce în ce mai mari, care deveniră mai orbitoare decât soarele în miez de vară. Deodată, sabia lui Rand se înroși de parcă tocmai ar fi scos-o din foc. Plăselele îi arseră mâinile; scoase un strigăt și o lăsă să cadă. Ceața luă și ea foc, flăcări care dănuiau, flăcări care mistuiau totul.

Tipând, Rand începu să se lupte cu hainele care fumegau și se făceau scrum; mâinile i se înnegreau și se zgârceau, carnea i se crăpa și jupuia. Urlă. Durerea ajunsese până la golul dinăuntrul său, iar Rand încercă să se afunde și mai mult în hău. Strălucirea era acolo, iar lumina mânjită era ascunsă vederii. Pe jumătate înnebunit, fără să-i mai pese ce este, se întinse după *saidin*, încercă să-l înfășoare în jurul lui, încercă să se ascundă de foc și de durere.

Focul dispăru la fel de brusc cum apăruse. Rand rămase uitându-se nedumerit la mâna care îi ieșea din mâneca roșie a hainei. Lâna nu era nici măcar pârlită. „A fost doar o închipuire.” Privi înjur. Ba'alzamon nu mai era acolo. Hurin se foia în somn; amușinarul și Loial nu erau decât două movițe care se zăreau prin ceață. „A fost doar o închipuire.”

Înainte să apuce să se liniștească pe deplin, simți o durere în mâna dreaptă. Se uită la ea. Pe palma avea pecetea bătlanului, arsă cu fierul roșu. Bătlanul de pe plăselele sabiei,

incandescent, parcă desenat de un artist iscusit.

Scoase o batistă din buzunarul hainei și o înfășură în jurul mâinii. Își simțea palma zvâcnind. Golul i-ar fi fost de folos – în hău era *conștient* de durere, dar nu o *simțea* – dar alungă acest gând. Încercase deja de două ori să conducă Puterea din hău, involuntar – și o dată voit, nu trebuia să uite asta. Așa voia să-l ademenească Ba'alzamon. Asta vroiau Moiraine și Suprema Înscăunată de la el. Dar nu avea s-o facă.

CAPITOLUL 16

În oglinda întunericului

— N-ar fi trebuit să faci asta, Senior Rand, spuse Hurin când acesta îi trezi în zori. Soarele nu se ivise încă pe cer, dar era destula lumină. Ceața se topise, dar întunericul încă mai stăruia, micșorându-se parcă în silă. Dacă te istovești ca să ne cauți pe noi, Seniore, cine o să se mai îngrijească să ne ducă acasă?

— Trebuia să chibzuiesc, zise Rand. Nu mai rămăsese nici o urmă de ceață, nici un semn că Ba'alzamon fusese acolo. Duse mâna la batista înfășurată în jurul palmei drepte. Dovada că Ba'alzamon fusese în acel loc. Voia să scape de acolo. E vremea să plecăm dacă vrem să le prindem pe Iscoadele lui Fain. E deja târziu. Putem mânca niște pâine pe drum.

Loial, care se întindea, rămase cu brațele în aer, cam la înălțimea lui Hurin, dacă ar fi stat pe umerii lui Rand.

— Ce-ai pățit la mână, Rand?

— M-am lovit. Nu-i mare lucru.

— Am niște alifie în desagi...

— Nu e nevoie. Știa că glasul îi e tăios, dar, dacă l-ar fi lăsat pe Loial să se uite la semnul făcut cu fierul roșu, acesta i-ar fi pus tot felul de întrebări la care nu voia să răspundă. Pierdem timpul. Să mergem! Începu să îl înșeeze pe Roșcat, anevoie, din pricina mâinii, iar Hurin încălecă.

— N-ai de ce să fii așa țăfnos, mormăi Loial.

O urmă de animal, își zise Rand pe când porneau la drum, ar fi fost ceva firesc în lumea aceea. Erau prea multe lucruri neobișnuite acolo. Ar fi fost bucurios să vadă măcar o urmă de copită. Fain, Iscoadele Celui Întunecat și trolocii trebuie că lăsaseră niște urme. Cercetă cu băgare de seamă pământul, încercând să deslușească și cea mai mică urmă lăsată de altă ființă. Nu era nimic, nici măcar o piatră răsturnată sau un bulgăre strivit de tină. Se uită și în spate, ca să se

încredințeze că ei lăsau urme; iarba culcată arata limpede pe unde veniseră, însă în față pământul era neatins. Dar Hurin susținea că simte urma, slabă și subțire, care ducea tot spre miazăzi.

Amușinarul se concentrează și de data aceasta asupra urmei, ca un ogar care fugărește o căprioară, iar Loial mergea din nou cufundat în gânduri, mormăind ceva ca pentru sine și mângâind ghioaga uriașă pe care o ținea pe șa în fața lui.

Nu călăreau de mai mult de un ceas când Rand văzu săgeata. Era atât de preocupat de urme, încât, când, în cele din urmă, o zări, coloana ascuțită, înaltă și groasă, se deslușea limpede deasupra copacilor din apropiere.

— Mă întreb ce-o fi. Era chiar în drumul lor.

— Nu știu ce ar putea fi, Rand, spuse Loial.

— Dacă... Dacă asta ar fi lumea noastră, Senior Rand... Hurin se foi neliniștit în șa. Monumentul de care ne vorbea Seniorul Ingтар - cel închinat izbânzii lui Artur Aripă-de-Șoim în fața trolocilor - era tot o săgeată. Însă acela a fost dărâmat acum o mie de ani. Nu a mai rămas nimic din el, doar o movilă de pământ, mare cât un deal. Am văzut-o când m-am dus la Cairhien după Seniorul Agelmar.

— Ingтар spunea că mai aveam de mers trei sau patru zile, zise Loial. Dacă într-adevăr aici e. Nu văd de ce ar trebui să fie aici. Nu cred că e vreun om prin preajmă.

Amușinarul își coborî din nou ochii în pământ.

— Păi despre asta e vorba, nu-i așa, Ziditorule? Nu sunt oameni, dar e asta. Poate că ar trebui s-o ocolim, Senior Rand. Cine știe cine sau ce e acolo.

Rand bătu câteva clipe darabana pe oblâncul șei, cugetând.

— Trebuie să rămânem cât mai aproape de urmă, sfârși el prin a spune. Și așa nu pare că ne apropiem de Fain și nu vreau să pierdem și mai mult timp. Dacă vedem oameni sau ceva neobișnuit, o să facem un ocol, până găsim din nou urma. Dar până atunci, mergem drept înainte.

— Cum poruncești, Seniore. Era ceva ciudat în glasul lui Hurin. Amușinarul îi aruncă o privire piezișă. Cum poruncești.

Rand se încruntă, apoi înțelese și oftă la rândul lui. Seniorii

nu dădeau lămuriri oamenilor lor, ci doar altor Seniori. „Nu eu i-am cerut să mă creadă Senior. Dar el așa a crezut, păru să-i răspundă o voce slabă, iar tu l-ai lăsat. Ai luat o hotărâre; acum trebuie să-ți faci datoria.”

— Ia-le urma, Hurin, spuse Rand.

Amușinarul dădu piteni calului; chipul îi fu străbătut de un surâs de ușurare.

Soarele palid urca tot mai mult, iar când ajunse în înaltul cerului, se aflau la doar o milă depărtare de săgeată. Ajunseseră la unul dintre pârâiașe, adânc de vreo doua palme, iar copacii erau rari. Rand vedea movila pe care era construită; semăna cu un deal rotund, cu vârful turtit. Săgeata cenușie se înălța la cel puțin o mie de palme deasupra pământului și deslușea acum că vârful era cioplit în formă de pasăre cu aripile întinse.

— Un șoim, zise Rand. Este monumentul lui Artur Aripă-de-Șoim. Fără doar și poate. Au fost oameni pe aici, chiar dacă acum nu mai sunt. L-au construit în alt loc și l-au lăsat în picioare. Hurin, ia gândește-te puțin la asta. Când o să ne ntoarcem, o să putem povesti cum arată cu adevărat. Vom fi singurii din lume care l-am văzut.

Hurin dădu din cap a încuviințare.

— Da, Seniore. Copiii mei se vor bucura să le povestesc cum am văzut săgeata lui Aripă-de-Șoim.

— Rand, începu Loial, cu îngrijorare în glas.

— Putem merge în galop până acolo, zise Rand. Haideți. O să ne prindă bine să galopăm nițel. Se prea poate ca locul asta să fie mort, dar noi suntem vii.

— Rand, spuse Loial, nu cred că e...

Nemaiășteptând să termine, Rand își înfipse călcâiele în coastele Roșcatului, iar armăsarul țâșni înainte. Trecu peste firul subțire de apă din două sărituri, apoi urcă pe malul celălalt. Hurin veni numaidecât după el. Rand îl auzi pe Loial strigând în urma lui, dar râse și îi făcu semn cu mâna Ogierului să vină și el, apoi porni mai departe în galop. Dacă își ținea privirea ațintită asupra unui punct, pământul nu mai aluneca atât de mult, iar vântul îi dezmierda plăcut obrazul.

Movila era foarte întinsă, însă povârnișul acoperit de iarbă

era domol. Săgeata fumurie se înălța spre cer, însă, deși ascuțită, era suficient de pătrătoasă și de lată încât să pară masivă, aproape scundă. Lui Rand îi pieri zâmbetul de pe buze și îl struni pe Roșcat, întunecându-se la față.

— Asta e monumentul lui Aripă-de-Șoim, Senior Rand? Întrebă Hurin, neliniștit. Parcă nu arată așa cum ar trebui.

Rand recunoscuse scrierea ascuțită, grosolană care acoperea partea din față a monumentului și recunoscuse și câteva din semnele dăltuite pe laturi, înalte cât un stat de om. Țeasta cu coarne a trolocilor Da'vol. Pumnul de fier al neamului Dhai'mon. Tridentul neamului Ka'bol și vârtejul neamului Ahf'frait. Era și un șoim, sculptat în partea de jos. Stătea întins pe spate, cu aripile mari desfăcute, străpuns de un fulger, iar corbii îi ciuguleau ochii. Aripile uriașe din vârful săgeții păreau să acopere soarele.

Îl auzi pe Loial apropiindu-se în galop de el.

— Am încercat să-ți spun, Rand, zise Loial. E un corb, nu un șoim. Am văzut deslușit. Hurin își întoarse calul, refuzând să se mai uite la săgeată.

— Dar de ce? Întrebă Rand. Artur Aripă-de-Șoim i-a înfrânt pe troloci aici. Așa zicea Ingтар.

— Nu aici, spuse Loial încetișor. De bună seamă nu aici. „Din Piatră în Piatră merg firele lui «dacă», între lumile care ar putea exista”. M-am tot gândit la asta și cred că știu ce înseamnă acele „lumi care ar putea exista”. Așa cred. Lumile care ar fi putut fi lumea noastră dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Poate că de asta arată totul atât de... spălăcit. Pentru că este un „dacă”, un „poate”. O umbră a lumii adevărate. Cred că în lumea asta trolocii au învins. Poate că din această pricină nu am văzut nici sate, nici oameni.

Lui Rand i se făcu pielea de găină. Dacă izbândeau în luptă, trolocii nu mai lăsau oamenii în viață decât ca să-i mănânce. Dacă biruiseră într-o lume întreagă...

— Dacă ar fi învins trolocii, ar fi trebuit să fie peste tot. Până acum ar fi trebuit să vedem o mie. Am fi murit de ieri.

— Nu știu ce să zic, Rand. Poate că după ce au omorât oamenii s-au omorât între ei. Trolocii nu trăiesc decât ca să ucidă. Asta e tot ce fac; asta sunt ei. Nu știu.

— Seniore Rand, spuse pe neașteptate Hurin, s-a mișcat ceva acolo.

Rand își întoarse iute calul, gata să vadă troloci pregătindu-se să-i atace, dar Hurin arata undeva în spate, pe unde veniseră, spre nimic.

— Ce-ai văzut, Hurin? Unde?

Amușinarul lăsă mâna în jos.

— Chiar la marginea pâcului de copaci de acolo, cam la o milă depărtare. Mi s-a părut că e... o femeie... și încă ceva ce nu am văzut deslușit, dar... Se înfioră. Mi-e greu să văd lucrurile care nu sunt chiar sub nasul meu. Locul ăsta îmi întoarce stomacul pe dos. A fost doar o închipuire, Seniore. Văd numai năluci pe aici. Umerii i se lăsară, ca și cum ar fi simțit apăsarea săgeții. Probabil că nu era decât vântul, Seniore.

— Mă tem că trebuie să ne gândim și la altceva, spuse Loial. Părea din nou tulburat. Arătă spre miazăzi. Ce vezi acolo?

Rand miji ochii; lucrurile din depărtare alunecau din nou înspre el.

— Un ținut precum cel pe care l-am străbătut. Copaci. Apoi niște dealuri și niște munți. Nimic altceva. Ce-ai vrea să văd?

— Munții, oftă Loial. Urechile i se pleoștiră, iar capetele sprâncenelor îi atingeau obrazii. Trebuie să fie Pumnalul Ucigașului-de-Neam, Rand. Dacă lumea asta este ca a noastră, nu poate fi altceva. Numai că Pumnalul Ucigașului-de-Neam e la vreo sută de leghe la miazăzi de Erinin. Chiar mai departe. E greu să judeci distanțele în locul ăsta, dar... cred că o să ajungem acolo până la căderea întunericii. Nu mai era nimic de adăugat. Nu ar fi putut străbate o sută de leghe în mai puțin de trei zile.

Fără să-și dea seama, Rand murmură:

— Poate că locul ăsta e precum Căile de Taină. Îl auzi pe Hurin gemând și îi păru rău că nu-și ținuse gura.

Nu era un gând plăcut. Dacă pătrunzi printr-o Poartă – se găseau chiar lângă *steddingul* Ogierilor și în desișurile lor – dacă intri acolo și mergi o zi încheiată, te poți trezi că ieși pe

o altă Poartă la o sută de leghe de locul de unde ai plecat. Căile erau acum întunecoase și mucegăite, iar să o apuci pe acolo însemna moarte sau nebunie. Chiar și Pieriții se temeau să meargă pe Căi.

— Dacă e așa, Rand, întrebă Loial cu glas scăzut, un pas greșit poate să ne omoare și aici? Sunt oare lucruri pe care nu le-am văzut încă și care ne pot face ceva mai rău decât să ne omoare? Hurin scoase din nou un geamăt.

Băuseră din apă, călăriseră de parcă nu aveau nici o grijă pe lume. Neatenția ucidea grabnic dacă te aflai pe Căile de Taină. Rand înghiți în sec, nădăjduind să scape de golul din stomac.

— E prea târziu să ne facem griji din pricina a ceea ce a fost, spuse el. Însă de aici înainte o să fim cu mare băgare de seama. Îi aruncă o privire lui Hurin. Amușinarul își băgase capul între umeri, iar ochii îi fugeau în toate părțile, ca și cum se întreba ce avea să sară la el și de unde. E drept că de-a lungul timpului urmărise și prinsese ucigași, dar asta era mult mai rău decât s-ar fi așteptat. Nu te lăsa, Hurin. Încă n-am murit, și nici n-o să murim. Va trebui să fim cu grijă de aici înainte. Atâta tot.

În acea clipă auziră un țipăt slab din depărtare.

— O femeie! zise Hurin. Până și această umbră de firesc îl însufleți puțin. Știam eu că am văzut...

Se auzi un al doilea țipăt, mai deznădăjduit decât primul.

— Doar dacă poate zbura, spuse Rand. E la miazăzi de noi. Dădu piteni calului și porni în galop.

— Ai zis să fim cu băgare de seamă! striga Loial după el. Lumină, Rand, adu-ți aminte! Ai grijă!

Rand se culcă pe spinarea Roșcatului, lăsând armăsarul să alerge. Era atras de țipete. Era simplu să spui că trebuia să fie cu băgare de seamă, însă în vocea femeii se ghicea groaza. Trebuia să uite de tot, dacă voia să o ajute. La marginea altui pâraiaș, cu malurile mai abrupte și mai înalte decât ale celorlalte, trase de hățuri: Roșcatul alunecă într-o ploaie de pietre și de țărână. Țipetele veneau... Acolo!

Văzu totul dintr-o privire. La două sute de pași mai încolo, femeia stătea lângă un cal în pâraiaș, amândoi lipiți de mal.

Femeia se apăra cu o bucată ruptă de creangă de... o lighioană ce mârâia amenințător. Rand înghiți în sec și rămase o clipă încremenit. Dacă broaștele ar fi fost la fel de mari ca urșii, sau dacă urșii ar fi avut pielea verde-cenușie a broaștelor, cam așa ar fi arătat. Un urs uriaș.

Fără să se mai gândească la lighioană, descălecă și își pregăti arcul. Dacă se apropia călare, s-ar fi putut să fie prea târziu. Femeia de-abia mai izbutea să se ferească de lighioană. Distanța era destul de mare – tot clipea în timp ce se căznea să își dea seama cam la ce depărtare e; distanța părea să se schimbe de fiecare dată când creatura se mișca – însă și ținta era mare. Mâna bandajată îl stânjenea, dar slobozi numaidecât o săgeată.

Săgeata i se împlântă pe jumătate în piele, iar lighioana se întoarce cu fața la Rand. În pofida distanței, Rand făcu un pas înapoi. Capul acela uriaș, în formă de pană, nu-l văzuse nicio-dată la vreun animal, cum nu văzuse nici gura aceea mare, ca un cioc cu buze, încovoiat ca să sfâșie carnea. Și avea trei ochi, mici și înspăimântători, cu zbârcituri întărite înjur. Adunându-se, lighioana porni spre el în salturi uriașe, stropind cu apă în jur. Lui Rand i se părea că unele salturi erau de două ori mai mari decât celelalte, deși era convins că erau toate la fel.

— În ochi, strigă femeia. Glasul îi era uimitor de liniștit. Trebuie să îl lovești în ochi ca să îl ucizi.

Puse săgeata în arc. Încercă să se cufunde în hău, deși fără tragere de inimă; nu voia, dar tocmai pentru astfel de împrejurări îl pregătise Tam, și știa că altminteri nu avea să izbutască „Tatăl meu”, își spuse el, simțindu-se pierdut, apoi îl cuprinse golul. Lumina tremurătoare a *saidinului* era acolo, dar nu o băgă în seamă. Era una cu arcul, cu săgeata, cu silueta hidoasă care se apropia de el. Una cu ochiul. Nici nu simți când săgeata plecă din arc.

Lighioana se ridică să mai sară o dată, dar săgeata o nimeri în ochiul din mijloc. Se prăbuși la pământ, împrôscând cu apă și cu mâl. Nu se mai mișca.

— Bună lovitură, și vitejească, spuse femeia. Venea înspre el pe cal. Rand fu puțin mirat că nu fugise de îndată ce

lighioana se întorsese spre el. Trecu pe lângă leș, fără măcar să arunce o privire în jos, apoi se cațără pe mal și descălecă. Puțini ar cuteza să înfrunte un grolm, Seniore.

Era îmbrăcată toată în alb; rochia îi era despicată ca să poată călări; la brâu purta o cingătoare de argint, iar cizmele aveau și ele ornamente de argint. Până și șaua era albă, cu incrustații de argint. Iapa de culoarea zăpezii, cu gâtul arcuit și pasul grațios, era aproape la fel de mare ca murgul lui Rand. Dar privirea îi rămase ațintită asupra femeii – după părerea lui, avea cam aceeași vârstă cu Nynaeve. Era înaltă; o palmă de ar fi avut mai mult și ar fi putut să se uite drept în ochii lui. Era frumoasă; pielea de culoarea fildeşului contrasta puternic cu părul negru și lung și ochii ei întunecați. Mai văzuse femei frumoase. Moiraine era frumoasă, chiar dacă rece, la fel și Nynaeve, când nu era furioasă. Egwene și Elayne, Domnița-Moștenitoare din Andor – îți tăiau răsuflarea. Dar femeia aceasta... Limba i se lipi de cerul gurii; simți cum începe să-i bată din nou inima.

— Slujitorii dumitale, Seniore?

Tresări și se uită în jur. Hurin și Loial se apropiaseră de ei. Hurin se zgâia ca și el și până și Ogierul părea subjugat.

— Prietenii mei, zise el. Loial și Hurin. Pe mine mă cheamă Rand. Rand al'Thor.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Loial pe neașteptate, de parcă ar fi vorbit cu sine însuși, dar dacă există într-adevăr o frumusețe omenească desăvârșită, la chip și la trup, atunci tu...

— Loial! strigă Rand. Ogierului îi înțepeniră urechile de rușine. Și Rand roșise; ce spusese Loial era foarte aproape de ceea ce gândea și el.

Femeia râse cântat, dar în clipa următoare deveni ceremonioasă ca o regină pe tron.

— Eu mă numesc Selene, spuse ea. Ți-ai pus viața în primejdie ca să o salvezi pe a mea. Îți aparțin, Rand al'Thor. Și, spre groaza lui Rand, îngenunche în fața lui.

Stânjenit, fără să se uite la Hurin sau la Loial, Rand se grăbi să o ridice în picioare.

— „Bărbatul care nu își dă viața ca să salveze o femeie nu

e bărbat.” Se făcu de îndată de rușine, căci se înroși. Era o vorbă din Shienar, și știa bine că e prea pretențioasă, însă felul ei de a se purta îl molipsise și pe el și nu se putuse înfrâna. Vreau să zic... Adică, n-a fost... „Tâmpitule, nu poți să-i spui unei femei că n-a fost mare lucru să-i salvezi viața.” A fost o cinste pentru mine. Asta aducea a Shienar, și era și destul de convențional. Spera să fie de ajuns; nu-i mai venea nimic în cap, de parcă era încă împresurat de gol.

Deodată își dădu seama că femeia îl privește țintă. Expresia de pe chipul ei nu se schimbă, dar ochii ei întunecați îl făceau să se simtă despuat. Îi răsări în minte imaginea Selenei fără haine pe ea. Se înroși din nou.

— Aaa! Și de unde ești, Selene? N-am văzut altă ființă omenească de când am ajuns aici. E vreun oraș prin preajmă?

Femeia se uită la el gânditoare, iar Rand se dădu înapoi cu un pas. Era limpede că stătea prea aproape de ea.

— Nu sunt din lumea aceasta, Seniore, spuse ea. Aici nu sunt oameni. Nimic viu, în afară de grolmi și de alte câteva lighioane asemenea lor. Sunt din Cairhien. Cât despre cum am ajuns aici, nu prea știu. Leșisem să călăresc și m-am oprit să dorm puțin, iar când m-am trezit, eram aici, eu și calul meu. Nădăduiesc, Seniore, că mă vei salva din nou și mă vei ajuta să ajung acasă.

— Selene, nu sunt... adică, spune-mi, te rog, Rand. Urechile îi luaseră din nou foc. „Lumină, nu contează dacă mă crede și ea Senior. Arde-m-ar, nu contează.”

— Dacă așa vrei... Rand, spuse ea cu un zâmbet. Lui Rand i se puse un nod în gât. O să mă ajuți?

— Firește. „Arde-m-ar, dar e atât de frumoasă. Și se uită la mine de parcă aș fi un viteaz din povești.” Își scutură capul, ca să scape de gândurile neroade. Dar mai întâi trebuie să-i găsim pe cei pe care îi căutăm. O să încerc să te feresc de primejdii, dar trebuie să-i găsim. E mai bine totuși să vii cu noi decât să stai singură aici.

Femeia rămase tăcută câteva clipe; pe chip nu i se citea nimic. Rand habar n-avea la ce se gândea, vedea doar că îl cercetează din nou cu privirea.

— Un bărbat care își cunoaște datoria, zise ea în cele din

urmă. Un zâmbet fugar îi atinse buzele. Îmi place asta. Da. Cine sunt ticăloșii pe care îi căutați?

— Iscoade ale Celui Întunecat și troloci, Domniță, izbucni Hurin. Îi făcu o plecăciune stângace din șa. Au ucis oameni în fortăreața din Fal Dara și au furat Cornul lui Vaiere, dar Seniorul Rand o să-l ia înapoi.

Rand se uită mâhnit la amușinar; Hurin rânji. Se terminase cu ascunzișurile. Probabil că aici nu conta, dar după ce aveau să se întoarcă în lumea lor...

— Selene, nu trebuie să spui nimănui despre Corn. Dacă se află, o sută de oameni or să vină după noi ca să încerce și ei să pună mâna pe el.

— Nu, nu ar fi bine să cadă în mâinile cui nu trebuie, zise Selene. Cornul lui Vaiere. Nici nu-ți închipui de câte ori am visat să îl ating, să îl țin în mână. Trebuie să-mi făgăduiești că o să mă lași să-l ating.

— Mai întâi trebuie să-l găsesc. Să mergem. Rand îi întinse mâna ca să o ajute să urce pe cal; Hurin descălecă și îi ținu scara. Lighioana aia pe care am omorât-o - ce era? Un grolm? S-ar putea să mai fie și altele. Selene îi strânse mâna cu o putere neașteptată, iar pielea îi era... Ca de mătase? Mai fină, mai catifelată. Rand se înfioră.

— Întotdeauna sunt și altele, zise Selene. Iapa albă se smuci și se zbârli la Roșcat, însă Selene o liniști.

Rand își petrecu arcul peste umăr și îl încălecă pe Roșcat. „Lumină, cum poate avea cineva pielea atât de catifelată?”

— Hurin, unde e urma? Hurin? Hurin!

Amușinarul tresări și își luă ochii de la Selene.

— Da, Senior Rand. A... urma. Spre miazăzi, Seniore. Tot spre miazăzi.

— Să pornim. Rand se uită tulburat la grolmul verde-cenușiu care zăcea în apa. Era mai bine când credeau că sunt singurele ființe vii din acea lume. Ia-le urma, Hurin.

Selene merse la început lângă Rand, vorbind despre una și despre alta, punându-i întrebări și numindu-l Senior. De mai multe ori fu cât pe-aci să-i spună că nu e Senior, ci doar păstor, dar de fiecare dată se uită la ea și nu izbuti să meargă până la capăt. Era convins că o doamnă ca ea nu ar fi vorbit

în același fel cu un păstor, nici măcar cu cel care îi salvase viața.

— Vei fi un bărbat de seamă când vei fi găsit Cornul lui Vaiere, îi zise Selene. Un bărbat vrednic să fie pomenit în legende. Bărbatul care sună din Corn își va făuri propriile legende.

— Nu vreau să sun din Corn și nu vreau să fiu pomenit în nici o legendă. Nu știa dacă se dăduse cu parfum, dar părea să aibă un miros aparte, ceva care îl făcea să nu se gândească decât la ea. Arome iuți și dulci îi gâdilau nasul.

— Orice bărbat vrea să fie un om de seamă. Ai putea fi cel mai mare bărbat din toate Vârstele.

Semăna prea mult cu ceea ce îi spusese Moiraine. Dragonul Renăscut avea de bună seamă să străbată Vârstele.

— Nu eu, zise el cu înfocare. Eu sunt – se gândi la cum avea să-l disprețuiască dacă i-ar fi spus acum că e doar un păstor, după ce o lăsase să creadă că este Senior, așa că nu mai continuă. Eu nu vreau decât să-l găsesc. Și să ajut un prieten.

Selene tăcu o clipă, apoi spuse:

— Te-ai lovit la mână.

— Nu e mare lucru. Încercă să își bage mâna în haină – îi zvâcnea pentru că ținuse frâul – dar Selene se întinse și i-o apucă.

Rand fu atât de uimit, încât o lăsă; oricum nu avea cum să se împotrivească – fie o trăgea înapoi, dar asta ar fi fost o grosolănie, fie o lăsa să desfacă batista. Atingerea îi era răcoroasă și sigură. Palma îi era roșie și umflată, dar bătlanul se vedea limpede.

Puse degetul pe urma de fier roșu, dar nu spuse nimic, nici măcar nu îl întrebă cum o dobândise.

— Ar putea să-ți înțepenească mâna dacă nu te îngrijești. Am o alifie care ar putea fi de folos.

Luă o sticlută de piatră dintr-un buzunar al mantiei, îi scoase dopul și începu să îi ungă arsura cu o pomadă albă în timp ce mergeau.

La început alifia era rece, însă părea să îi pătrundă cald în piele. Și dădea rezultate, așa cum se întâmpla câteodată cu

alifiile lui Nynaeve. Se uită uimit cum roșeața dispărea și umflătura se micșora sub atingerea degetelor ei.

— Unii bărbați, zise Selene, fără să își ridice privirea de la mâna lui, aleg să caute mărirea, în timp ce alții sunt siliți să o facă. E întotdeauna mai bine să alegi decât să fii silit. Bărbatul care este silit nu este niciodată pe deplin liber. Trebuie să joace după cum îi spun cei care îl silesc.

Rand își trase mâna. Urma de fier roșu părea veche de cel puțin o săptămână, aproape vindecată.

— Ce vrei să spui? Întrebă el.

Selene îi zâmbi, iar Rand se simți rușinat de izbucnirea lui.

— Cornul, firește, zise ea calm, punând alifia la loc. Așa cum stătea pe iapa ei înaltă, care mergea în pas cu Roșcatul, aproape că putea să-l privească pe Rand drept în ochi. Dacă o să găsești Cornul lui Vaiere, nu vei putea ocoli mărirea. Dar vei fi oare silit sau va fi alegerea ta? Asta e întrebarea.

Își scutură mâna. Semăna atât de mult cu ceea îi spusese Moiraine.

— Ești Aes Sedai?

Selene ridică din sprâncene; ochii ei întunecați scânteiară, dar glasul îi era blând.

— Aes Sedai? Eu? Nu.

— Nu am vrut să te jignesc. Îmi pare rău.

— Să mă jignești? Nu m-ai jignit, doar că nu sunt Aes Sedai. Buzele i se arcuie într-un surâs batjocoritor; chiar și așa era foarte frumoasă. Se pitesc în ascunzișul lor când ar putea face atât de multe. Slujesc când ar putea conduce, lasă oamenii să poarte războaie când ar putea aduce liniștea în lume. Nu, să nu mă numești niciodată Aes Sedai. Zâmbi și își puse mâna pe brațul lui ca să îi arate că nu e supărată – atingerea ei îl făcu să înghită în sec – dar se simți ușurat când rămase în urmă lângă Loial. Hurin îi făcu o mică reverență, ca un vechi slujitor de familie.

Rand era ușurat, dar în același timp îi simțea lipsa. Era la doar câțiva pași în spate – se răsuci în șa ca să se uite la ea cum călărea lângă Loial; Ogierul stătea aplecat în șa ca să poată vorbi cu ea – dar nu era ca atunci când călărea lângă el și îi simțea parfumul amețitor, putea s-o atingă. Se întoarse la

loc. Nu că ar fi vrut să o atingă – își aminti că o iubește pe Egwene; se rușină că trebuia să își aducă aminte așa ceva – dar era frumoasă, și credea că e senior, și zicea că ar putea fi un bărbat de seamă. Se certă singur, posac. „Și Moiraine spune că poți fi un bărbat de seamă; Dragonul Renăscut. Selene nu e Aes Sedai. Așa e; e o femeie nobilă din Cairhien, iar tu ești un biet păstor. Nu știe asta. Cât o s-o mai lași să creadă o minciună? Doar până scăpăm de aici. Dacă scăpăm. Dacă.” După aceea se cufundă într-o tăcere mohorâtă.

Încercă să se uite cu băgare de seamă la ținutul pe care îl străbăteau – dacă Selene spunea că mai erau lighioane din acelea... grolmi... prin preajmă, trebuia să o creadă, iar Hurin era prea atent la urmă ca să mai observe și altceva; Loial era adâncit în discuția cu Selene și nu ar fi văzut nimic până în ultima clipă – dar era greu. Dacă întorcea capul prea repede îi dădeau lacrimile; un deal sau un pâlcc de copaci care păreau la o milă depărtare se apropiau la doar câțiva pași dacă se uita din alt unghi.

Munții erau din ce în ce mai aproape, de asta era sigur. Pumnalul Ucigașului-de-Neam se desena acum amenințător pe cer, ca un dinte de ferăstrău ridicându-se deasupra coamelor acoperite cu zăpadă. Ținutul din jurul lor se preschimba deja în dealuri, prevestind apropierea munților. Aveau să ajungă acolo cu mult înainte de căderea întunericului, probabil peste un ceas sau două. „Mai mult de o sută de leghe în mai puțin de trei zile. Nu, chiar mai puțin. Am petrecut aproape o zi la miazăzi de Erinin în lumea reală. Peste o sută de leghe în mai puțin de două zile.”

— Zice că ai avut dreptate cu privire la locul ăsta, Rand. Rand tresări, apoi își dădu seama că Loial venise lângă el.

O căută pe Selene cu privirea și văzu că mergea lângă Hurin; amușinarul rânjea, tot clătina din cap și mai că nu se lovea cu mâna peste frunte de fiecare dată când femeia spunea ceva. Rand se uită pieziș la Ogier.

— Mă mir că te-ai îndurat să o lași să plece, după cum stăteați amândoi cu capetele lipite. Ce vrei să zici cu asta?

— E o femeie fascinantă, nu-i așa? Unii Fruntași nu știu atât de multe despre istorie cât știe ea – cu precădere despre

Vârsta Legendelor – și despre... Ah, da. Zice că ai dreptate în privința Căilor, Rand. Aes Sedai, unii dintre ei, au cercetat lumi ca aceasta și, pornind de la ceea ce au găsit, au făcut Căile de Taină. Spune că există lumi în care se schimbă timpul și nu distanțele. Dacă stai o zi acolo, te poți trezi că în lumea reală a trecut un an, sau poate douăzeci. Sau invers. Acele lumi – această lume și toate celelalte – sunt oglindiri ale lumii reale, așa zice ea. Lumea asta pare mai palidă pentru că este o oglindire mai slabă, o lume care avea puține șanse să existe cu adevărat. Altele seamănă mai mult cu lumea noastră. Acelea sunt la fel de solide ca și lumea noastră și acolo trăiesc oameni. Aceiași oameni, din câte spune ea. Închipuie-ți una ca asta, Rand! Ai putea să mergi într-o astfel de lume și să te întâlnești cu tine. Pânza are o infinitate de chipuri, zice ea, și fiecare chip ce poate exista va exista.

Rand scutură din cap, apoi regretă, căci totul în jur începuse să se miște înapoi și încolo, iar stomacul i se întoarse pe dos. Trase adânc aer în piept.

— De unde știe toate astea? Tu știi mai multe lucruri decât oricine altcineva, Loial, dar despre lumea asta nu auziseși decât niște zvonuri.

— E din Cairhien, Rand. Biblioteca regală din Cairhien este una dintre cele mai mari din lume, poate cea mai mare după cea din Tar Valon. Aielii au cruțat-o cu bună știință când au ars orașul. Aielii nu distrug cărți. Știi că ei...

— Nu-mi pasă de Aieli, spuse Rand cu înfocare. Dacă Selene știe atât de multe, sper că a citit și despre cum poate să ne ducă înapoi acasă. Aș vrea ca Selene...

— Ai vrea ca Selene să ce? Femeia li se alătură, râzând. Rand se zgâi la ea de parcă fusese plecată luni la rând; așa părea.

— Aș vrea ca Selene să mai meargă lângă mine, spuse el. Loial chicoti, iar Rand simți cum fața îi ia foc.

Selene zâmbi și îi aruncă o privire lui Loial.

— Te rog să ne ierți, *alantin*.

Ogierul îi făcu o plecăciune din șa și rămase în urmă; urechile i se lăsară în jos de mâhnire.

O vreme, Rand călări în tăcere, bucurându-se de tovărășia

lui Selene. Din când în când se uita la ea cu coada ochiului. Ar fi vrut să își dea seama exact ce crede despre ea. Ar fi putut oare să fie Aes Sedai, chiar dacă tăgăduise? Să fi fost trimisă de Moiraine ca să îl facă să meargă mai departe pe calea pe care trebuia să o urmeze potrivit planurilor femeilor Aes Sedai? Moiraine nu ar fi avut cum să știe că va pătrunde în această lume ciudată, și nici o femeie Aes Sedai nu ar fi încercat să țină la distanță o lighioană cu un băț când ar fi putut s-o omoare pe loc sau să o pună pe fugă folosind Puterea. Bine atunci. Dacă tot îl socotea Senior și nimeni din Cairhien nu avea cum s-o contrazică, ar fi putut foarte bine să o lase să creadă asta. Era, fără doar și poate, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, inteligentă și învâțată, iar ea îl credea curajos; ce altceva mai puteai cere de la o soție? „Asta-i nebunie curată. Dacă m-aș putea însura, aș lua-o pe Egwene, dar nu pot cere unei femei să se mărite cu cineva care o să înnebunească și poate să îi facă rău.” Dar Selene era atât de frumoasă!

Văzu că îi cercetează sabia. Își pregăti explicația. Nu, nu era maestru săbier, iar sabia i-o dăduse tatăl lui. „Tam. Lumină, de ce nu poți fi cu adevărat tatăl meu?” Alungă fără milă acest gând.

— A fost o lovitură minunată, spuse Selene.

— Nu, nu sunt... începu Rand, apoi clipi. Lovitură?

— Da. Ochiul acela atât de mic, de la o sută de pași. Mănuiești cu măiestrie arcul.

Rand se foi, stingherit.

— Ah, mulțumesc. Tata m-a învățat o șmecherie. Îi povesti despre gol, despre cum îl învățase Tam să folosească arcul. Ba chiar se trezi povestindu-i despre Lan și lecțiile de scrimă.

— Contopirea, zise ea, cu mulțumire în glas. Îl văzu nedumerit și adăugă: Așa este numită... În unele locuri. Contopirea. Ca să înveți cum să te folosești pe deplin de ea, cel mai bine e să te învălui tot timpul în ea, să rămâi mereu în mijlocul ei – cel puțin așa am auzit.

Nici măcar nu trebuia să se gândească la ce îl aștepta în hău ca să știe ce trebuie să răspundă, dar se mulțumi doar să spună:

— O să mă mai gândesc.

— Înconjoară-te mereu cu acest gol, Rand al'Thor, și vei afla nebănuite feluri de a-l folosi.

— Am zis că o să mă mai gândesc. Selene deschise din nou gura ca să spună ceva, dar Rand o întrerupse. Știi toate lucrurile astea. Despre gol – Contopire, cum îi spui. Despre lumea asta. Loial citește tot timpul; a citit mai multe cărți decât am văzut eu vreodată, dar despre Pietre n-a găsit decât un fragment.

Selene se îndreaptă în șa, aducându-i brusc aminte de Moiraine și de Regina Morgase, când erau furioase.

— S-a scris o carte despre aceste lumi, zise ea rece. *Oglinzile Roșii*. Vezi, *alantin* nu a citit toate cărțile care există.

— De ce îi spui *alantin*? N-am auzit niciodată...

— Piatra de Trecere lângă care m-am trezit e acolo, spuse Selene, arătând spre munți, la răsărit de locul unde se aflau. Rand ducea dorul blândeții și zâmbetului ei. Dacă mă duci până la ea, poți să mă trimiți acasă, după cum ai făgăduit. Putem ajunge acolo într-un ceas.

Rand abia dacă se uita în direcția spre care arătase ea. Dacă voia să o trimită înapoi în lumea ei, trebuia să folosească Piatra – Piatra de Trecere, cum îi zicea Selene – iar asta însemna să conducă Puterea.

— Hurin, cum e urma?

— Mai slabă ca niciodată, Senior Rand, dar încă o mai simt. Amușinarul zâmbi larg și făcu o mică reverență lui Selene. Cred că începe să o ia spre apus. Sunt niște trecători pe acolo, spre vârful Pumnalului, din câte îmi amintesc eu de când am fost la Cairhien.

Rand oftă. „Fain sau vreuna din Iscoadele lui trebuie să știe și altă modalitate de a folosi Pietrele. Iscoadele Celui Întunecat nu pot conduce Puterea.”

— Trebuie să caut Cornul, Selene.

— Nici măcar nu știi dacă prețiosul tău Corn e în lumea asta. Vino cu mine, Rand. O să fii pomenit în legende, îți făgăduiesc. Vino cu mine.

— Poți folosi și singură Piatra, Piatra asta de Trecere, zise el mânios. De îndată ce vorbele îi ieșiră din gură, îi păru rău

că le rostise. „De ce trebuie să-mi tot spună despre legende?” Se încăpățâna să continue. Piatra de Trecere nu te-a adus aici singură. Tu ai făcut asta, Selene. Dacă ai folosit Piatra ca să ajungi aici, poți s-o folosești și ca să te întorci. Te duc până acolo, dar după aceea trebuie să plec în căutarea Cornului.

— Nu știi nimic despre cum se folosesc Pietrele de Trecere, Rand. Dacă am făcut ceva, nu îmi aduc aminte ce anume.

Rand o privi cu atenție. Stătea dreaptă în șa, ca o regină, dar părea mai blajină. Mândră, dar vulnerabilă; avea nevoie de el. Îi dăduse vârsta lui Nynaeve – cu câțiva ani mai mare decât el – dar greșise. Era de-un leat cu el, frumoasă și avea nevoie de el. Se gândi o clipă la gol și la lumină. *Saidin*. Dacă voia să folosească Piatra de Trecere, trebuia să atingă din nou acea scârnavie.

— Rămâi cu mine, Selene, spuse el. O să găsim Cornul și pumnalul lui Mat și o să găsim și o cale de a ne întoarce. Îți făgăduiesc. Rămâi cu mine.

— Ești întotdeauna... Selene trase adânc aer în piept, ca și cum ar fi vrut să se liniștească. Ești întotdeauna atât de îndărătnic, îmi place asta la un bărbat. Nu e mare lucru de capul unui bărbat care cedează ușor.

Rand se îmbujoră: și Egwene îi spunea asta câteodată, dar ei se cunoșteau de când erau copii. Venind din partea lui Selene, aceste vorbe și privirea care le însoți îl uluiră. Se întoarce ca să îi spună lui Hurin să caute în continuare urma. Din spate se auzi un grohăit îndepărtat. Înainte să apuce să se întoarcă, se auzi încă unul și alte trei chiar lângă el. La început nu izbuti să deslușească nimic, căci totul părea să se unduiască, dar apoi le văzu prin pâlcurile întinse de copaci – tocmai ajunseseră în vârful unui deal. Cinci siluete, la doar o milă depărtare, cel mult o mie de pași, și care se apropiau în salturi uriașe.

— Grolmi, spuse Selene calm. O haită mică, dar se pare că ne-au luat urma.

CAPITOLUL 17

Hotărâri

— O luăm la fugă, spuse Rand. Hurin, poți să urmărești urma în galop?

— Da, Senior Rand.

— Atunci dă-i drumul.

— N-o să ajute la nimic, zise Selene. Iapa ei albă era singura care nu începuse să dea din picioare când auzise grohăiturile răgușite ale grolmilor. Nu renunță niciodată. Odată ce ți-au luat urma, grolmii vin după tine, zi și noapte, până te prind. Trebuie să-i omori pe toți sau să găsim o cale de a merge altundeva. Rand, Piatra de Trecere ne poate duce altundeva.

— Nu. Putem să-i omorâm. Pot să-i omor. Am mai ucis unul. Nu sunt decât cinci. Dacă aș găsi... Aruncă o privire împrejur, căutând un loc potrivit, și îl găsi. După mine! Dădu piteni armăsarului și porni în galop, încrezător că ceilalți îl vor urma, chiar înainte să audă copitele cailor.

Locul pe care îl alesese era un deal rotund și scund, fără copaci, de care nu se putea apropia nimic fără să vadă. Descălecă și își pregăti arcul. Loial și Hurin veniră lângă el, Ogierul cu ghioaga lui uriașă, amușinarul cu o sabie scurtă în mână. Nici ghioaga, nici sabia nu aveau să fie de mare folos în lupta cu grolmii. „N-o să-i las să se apropie.”

— Nu e nevoie să-ți pui viața în primejdie, spuse Selene. Abia dacă aruncă o privire spre grolm; se aplecă în șa ca să îi vorbească lui Rand. Putem ajunge la Piatra de Trecere înaintea lor.

— O să-i opresc. Rand număra repede săgețile pe care le mai avea în tolă. Optsprezece, toate lungi cât brațul lui, zece cu vârfurile ca niște dălți, menite să pătrundă prin armura trolocilor. Aveau să fie la fel de bune și pentru troloci. Înfipse patru săgeți din acestea în pământ, în fața lui; pe a cincea o puse în arc. Loial, Hurin, nu puteți face nimic aici. Încălecați și

fiți gata să o duceți pe Selene la Piatră dacă scapă vreunul. Se întrebă dacă ar putea ucide o asemenea lighioană cu sabia, dacă se ajungea până acolo. „Ești nebun! Nici măcar Puterea nu e la fel de vătămătoare ca asta.”

Loial spuse ceva, dar Rand nu auzi; încerca deja să se afunde în hău, și de nevoie, dar și pentru a scăpa de gânduri. „Știi ce te așteaptă. Dar nu așa trebuie să-l ating.” Strălucirea era acolo, iar lumina era ascunsă vederii. Părea că plutește spre el, dar golul era deplin. Gândurile zburau la marginea hăului, ușor de văzut în lumina mânjită. „Saidin. Puterea. Nebunia. Moartea.” Gânduri străine. Era una cu arcul, cu săgeata, cu creaturile care ajunseseră în vârful dealului.

Grolmii se apropiau, întrecându-se unul pe altul în salturi, cinci siluete uriașe, cu pielea tare, cu trei ochi, cu gurile căscate. Mârâiturile lor se izbeau de gol și abia se auzeau.

Rand nu își dădu seama când ridică arcul sau când îl întinse. Era una cu grolmii, una cu ochiul din mijloc al primei lighioane. Apoi săgeata țâșni. Primul grolm muri; unul dintre tovarășii săi sări pe el când se prăbuși, sfâșiind bucăți de carne cu gura ca un cioc. Mârâi la ceilalți, care făcură un cerc în jurul grolmului căzut. Dar se tot apropiau și, ca și cum ar fi fost silită, lighioana renunță la masă și porni în salturi după ei, cu botul plin de sânge.

Rand continuă, cu mișcări line, mecanice: pune săgeata în arc și o slobozea. Pune săgeata în arc și o slobozea.

Cel de-al patrulea grolm se prăbuși la pământ, ca o marionetă uriașă cu sforile tăiate, iar a cincea săgeată porni din arc; Rand lăsa arcul în jos, încă cufundat în hău. Deși ultima săgeată încă mai zbura prin aer, știa că nu are să mai fie nevoie de încă una. Ultima lighioană se prăvăli de parcă i s-ar fi topit oasele; o săgeată cu pene la capăt i se împlântase în ochiul din mijloc. Mereu ochiul din mijloc.

— Nemaipomenit, Senior Rand, zise Hurin. Nu... nu am mai văzut așa ceva.

Hăul îl ținea prizonier. Lumina îl ademenea, iar el... se întindea... spre ea. Îl împresura, îl acoperea.

— Seniore Rand? Hurin îl atinse pe braț, iar Rand tresări; golul începu să se umple cu lucrurile din jur. Te simți bine,

Seniore?

Rand își pipăi fruntea. Era uscată; se aștepta să fie asudat.

— Mă... mă simt bine, Hurin.

— De fiecare dată e mai ușor, așa am auzit, spuse Selene. Cu cât stai mai mult în Contopire, cu atât devine mai simplu.

Rand îi aruncă o privire.

— N-o să mai fie nevoie să fac asta prea curând. „Ce s-a întâmplat? Vroiam să...” Își dădu seama, îngrozit, că încă mai voia. Voia să se întoarcă în hău, voia să simtă din nou cum îl învăluie lumina. În pofida îngrețșării pe care o încerca, parcă doar atunci fusese cu adevărat viu, iar acum era doar o copie. Nu, mai rău. Fusese aproape viu, știind ce ar fi însemnat să fie cu adevărat viu. Tot ce trebuia să facă era să atingă *saidinul*...

— Nu din nou, murmură el. Se uită ținută la grolmii morți, cinci siluete hidoase zăcând pe pământ. Acum nu mai erau primejdioși. Putem por...

De dincolo de grolmii morți, de dincolo de dealul din față, se auzi un grohăit, deja prea bine cunoscut, iar altele îi răspunseră. Se auzeau tot mai multe, dinspre răsărit, dinspre apus, din toate părțile.

Rand dădu să ridice arcul.

— Câte săgeți mai ai? Întrebă Selene. Poți ucide douăzeci de grolmi? Treizeci? O sută? Trebuie să mergem la Piatra de Trecere.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial încetișor. Nu mai avem încotro. Hurin îl privea neliniștit. Grolmii urlau; după grohăiturile care se auzeau, s-ar fi zis că erau vreo douăzeci.

— Piatra, încuviință Rand fără tragere de inimă. Se aruncă furios în șa și își petrecu arcul peste umăr. Condu-ne la Piatră, Selene.

Selene dădu din cap, întoarse calul și îi dădu pintoni. Rand și ceilalți o urmară, Loial și Hurin încrezători, el încă reținut. Mârâiturile grolmilor îi urmăriră; acum se părea că sunt sute. Era ca și cum grolmii ar fi format un semicerc în jurul lor, venind din toate direcțiile, mai puțin din față.

Selene îi conduse peste dealuri, iute și fără șovăială. Se

apropiau de munți; povârnișurile erau mai abrupte, iar caii mergeau cu dificultate printre stâncile spălăcite care ieșeau din pământ și tufișurile răzlețe, decolorate, care creșteau pe ele. Drumul era din ce în ce mai anevoios.

„N-o să izbutim”, își spuse Rand, când Roșcatul alunecă pentru a cincea oară într-o ploaie de pietre. Loial își aruncă ghioaga: nu o putea folosi împotriva grolmilor și îl stânjenea. Ogierul descălecăse: cu o mână se agăța și se cățara, iar cu cealaltă trăgea calul după el. Armăsarul cu chișițe păroase înainta greoi, dar mai ușor decât cu Loial în spate. Grolmii grohăiau în urma lor, acum mai aproape.

Selene smuci de hățuri și le arată o vâlcea ascunsă în granit, chiar sub picioarele lor. Șapte rânduri de trepte late și colorate în jurul unei pardoseli de o culoare palidă și o coloană înaltă de piatră în mijloc.

Femeia descălecă și coborî treptele cu iapa de căpăstru, până în centru. Coloana se desena amenințător deasupra ei. Se întoarse ca să se uite la Rand și la ceilalți. Grolmii mârâiră din nou. Erau în preajmă.

— Curând ne vor ajunge din urmă, zise ea. Trebuie să folosești Piatra, Rand. Sau să găsești o cale de a-i ucide pe toți.

Oftând, Rand descălecă și pătrunse cu Roșcatul în vâlcea. Loial și Hurin se grăbiră să-l urmeze. Privi tulburat coloana acoperită cu semne, Piatra de Trecere. „Probabil că și ea poate conduce Puterea, chiar dacă nu știe, altfel nu ar fi adus-o aici. Puterea nu face rău femeilor.”

— Dacă asta te-a adus aici, începu el, dar Selene îl întrerupse.

— Știi ce este, spuse ea cu glas hotărât, dar nu știu cum s-o folosesc. Trebuie să faci ceea ce trebuie făcut. Pipăi marginea unui semn ceva mai mare decât celelalte. Un triunghi cu vârful în interiorul unui cerc. Acesta reprezintă lumea adevărată, lumea noastră. Cred că îți va fi de folos să îl ai în minte în timp ce... Își dădu brațele în lături, ca și cum nu ar fi știut precis ce trebuia să facă Rand.

— Hmm... Seniore? zise Hurin timid. Nu mai e mult timp. Se uită peste umăr la marginea vâlcelei. Grohăiturile se auzau din ce în ce mai puternic. Lighioanele alea or să

ajungă aici în câteva clipe. Loial încuviință.

Rand trase adânc aer în piept și puse mâna pe semnul pe care i-l arătase Selene. Se uită la ea, ca și cum ar fi vrut să îi spună dacă făcea ce trebuie, dar femeia se mărginea să privească ce se întâmplă; nici măcar o cută de îngrijorare nu îi brazda fruntea. „E încredințată că poți să o salvezi. Trebuie să o faci.” Parfumul ei îl amețea.

— Hmm... Seniore?

Rand înghiți în sec și căută golul. Veni cu ușurință, cuprinzându-l din toate părțile. Hăul. Nimic în afară de lumina tremurătoare care îi întorcea stomacul pe dos. Nimic în afară de *saidin*. Dar până și senzația de greață părea îndepărtată. Era una cu Piatra de Trecere. Coloana era netedă și ușor uleioasă la atingere și simțea cald pe palmă triumghiul închis în cerc. „Trebuie să îi duc la adăpost. Trebuie să îi duc acasă.” Lumina părea că vine spre el, îl împresoară, iar el... o primi cu bucurie.

Se cufundă în lumină. Se cufundă în căldură. Vedea Piatra, îi vedea pe ceilalți cum se uită la el – Loial și Hurin neliniștiți, Selene încrezătoare că o putea salva – dar ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Lumina era totul. Căldura și lumina care îl acopereau precum apa care pătrunde în nisipul uscat. Semnul îi dogorea palma. Încercă să soarbă toata lumina, toată căldura. Totul. Semnul...

Dintr-odată, ca și cum soarele ar fi dispărut pentru o frântură de clipă, lumea licări. Din nou. Semnul era ca un cărbune aprins; sorbi lumina. Lumea licări. Licăr. Lumina îl îngrețoșă; era ca apa pentru un calator în deșert. Licăr. O sorbi. Îi venea să verse; o voia pe toată. Licăr. Triunghiul închis în cerc îi frigea palma. Licăr. Triunghiul închis în cerc îi frigea palma; simțea cum îi ardea carnea. Licăr. O voia pe toată! Țipă, urlă de durere, urlă de dorință.

[illegible]

Niște mâini traseră de el; abia dacă își dădea seama de prezența lor. Se dădu înapoi, împleticindu-se; hăul se îndepărta, împreună cu lumina și cu îngrețșarea care îi chinuia stomacul. Lumina. Îi păru rău să o vadă dispărând. „Lumină, e o nebunie să mi-o doresc. Dar eram așa de

cufundat în ea! Eram așa de...” Se uită buimac la Selene. Ea era cea care îl ținea de umeri și îl privea nedumerită. Ridică mâna în dreptul ochilor. Pecetea bătălanului era încă acolo, dar în rest nimic. Triunghiul închis în cerc nu îi mai frigea carnea.

— Uimitor, zise Selene încetișor. Aruncă o privire spre Loial și Hurin. Ogierul părea năucit, iar ochii i se făcuseră mari cât niște farfurioare; amușinarul stătea pe vine, sprijinindu-se cu o mână de pământ, ca și cum i-ar fi fost teamă că altfel s-ar prăbuși. Suntem cu toții aici, și avem și caii. Iar tu nici nu știi ce ai făcut. Uimitor.

— Suntem?... Începu Rand să spună, cu voce răgușită și se opri ca să înghită.

— Uită-te înjur, spuse Selene. Ne-ai adus acasă. Râse. Ne-ai adus pe toți acasă.

De-abia acum își dădu Rand seama de ceea ce era împrejur. Din vâlcea nu mai urcau trepte, deși pe ici, pe colo mai rămăsese câte o bucata de piatră ciudat de neteda, de culoare roșie sau albastră. Coloana zăcea lângă povârnișul muntelui, pe jumătate îngropată în pământ. Aici semnele nu mai erau deslușite; fuseseră roase de vânt și de apă. Și totul părea aievea. Culoarele aveau consistență – granitul era gri, tufișurile verzi și maronii. Dacă te gândeai la cealaltă lume, mai că păreau prea vii.

— Acasă, șopti Rand și începu și el să râdă. Suntem acasă. Râsul lui Loial semăna cu mugetul unui taur. Hurin țopăia de bucurie.

— Tu ai făcut asta, spuse Selene, aplecându-se spre el, până când aproape își lipi fața de a lui. Știam că poți.

Lui Rand îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Da... cred că eu am făcut asta. Se uită în fugă la Piatra de Trecere și izbuti să râdă slab. Totuși, aș vrea să știu ce anume am făcut.

Selene îl privi în ochi.

— Poate că o să afli într-o zi, zise ea cu blândețe. Îți este hărăzit să faci lucruri mărețe.

Ochii ei păreau întunecați și adânci ca noaptea, și atât de catifelați. Gura ei... „Dacă aș săruta-o...” Clipi și se trase grăbit înapoi, dregându-și glasul.

— Selene, te rog să nu povestești nimănui despre toate astea. Despre Piatra de Trecere, despre mine. Nu înțeleg ce am făcut și nici ceilalți nu vor pricepe nimic. Știi cum sunt oamenii când vine vorba de lucruri pe care nu le înțeleg.

Pe chipul femeii nu se citea nimic. Deodată își dorea ca Mat și Perrin să fi fost și ei acolo. Perrin știa cum să vorbească cu fetele, iar Mat știa să mintă cu naturalețe. El nu se pricepea foarte bine nici la una, nici la cealaltă.

Selene zâmbi și făcu o reverență, pe jumătate în bătaie de joc.

— Îți voi păstra secretul, Senior Rand al'Thor.

Rand îi aruncă o privire și își dresă din nou glasul. „E supărată pe mine? Precis s-ar fi supărat dacă aș fi încercat să o sărut. Cred.” Ar fi vrut ca Selene să nu se mai uite la el de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Hurin, e posibil ca Iscoadele Celui Întunecat să fi folosit Piatra asta înaintea noastră?

Amușinarul scutură trist din cap.

— Se îndreptau spre apus, Senior Rand. Aș zice mai degrabă că sunt încă în cealaltă lume – doar dacă nu cumva sunt mai multe Pietre din astea de trecere decât am văzut eu. Dar n-o să-mi ia prea mult ca să aflu cum stau lucrurile. Ținutul e la fel. Aș putea să găsesc locul unde am pierdut urma în lumea cealaltă și să văd dacă au trecut deja pe acolo.

Rand privi spre cer. Soarele – minunat de strălucitor, deloc palid – apunea, alungindu-le umbrele. Încă un ceas și avea să se lase întunericul.

— Dimineață, spuse el. Însă mă tem că i-am pierdut. „Nu putem pierde urma pumnalului! Nu se poate!” Selene, dimineață o să te ducem acasă. Ești chiar din orașul Cairhien sau?...

— Poate că încă nu ai pierdut Cornul lui Vaiere, zise Selene domol. După cum ți-ai dat seama, știu câte ceva despre aceste lumi.

— *Oglinzile Roții*, spuse Loial.

Selene se uită la el, apoi dădu din cap a încuviințare.

— Da. Așa este. Aceste lumi sunt într-un fel niște oglinzi, mai ales cele în care nu sunt oameni. Unele reflecta doar

evenimentele cu adevărat importante din lumea reală, dar în altele există prefigurări ale evenimentelor înainte chiar ca acestea să aibă loc. Trecerea Cornului lui Vaiere ar fi cu siguranță un eveniment însemnat. Reflectările lucrurilor care urmează să se întâmple sunt mai stinse decât cele ale lucrurilor care se petrec chiar acum sau care s-au petrecut deja – aduceți-vă aminte că Hurin spunea că urma era slabă.

Hurin clipi des, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui, Domniță, că simțeam mirosul locului unde Iscoadele Celui Întunecat aveau să fie? Lumina să m-ajute, nu-mi place asta. E destul că simt unde s-a întâmplat ceva rău, nu e nevoie să mai simt și unde are să se întâmple. Nu cred să fie multe locuri unde să nu existe cândva vreun soi de cruzime. Mi-aș ieși din minți. Locul ăla din care tocmai am plecat aproape că mă înnebunise. Simțeam mereu miros de omor și de durere, simțeam prezența răului celui mai îngrozitor pe care ți-l poți închipui. Simțeam chiar și la noi acest miros. La noi toți. Chiar și la dumneata, Domniță, iartă-mi îndrăzneala. Locul ăla îmi juca feste, tot așa cum ne păcălea ochii. Se scutură. Îmi pare bine c-am scăpat de acolo. Însă mirosul mi-a rămas în nări.

Rand atinse distrat bătlanul din palmă.

— Ce zici, Loial? S-ar putea într-adevăr să o fi luat înaintea Iscoadelor lui Fain?

Ogierul ridică din umeri, încruntându-se.

— Nu știu, Rand. Habar n-am. Cred că ne-am întors în lumea noastră. Cred că suntem la Pumnalul Ucigașului-de-Neam. Mai mult de atât... Mai ridică o dată din umeri.

— Ar trebui să te conducem acasă, Selene, spuse Rand. Probabil că oamenii își fac griji din pricina dumitale.

— Peste câteva zile o să aflăm dacă am dreptate, răspunse ea nerăbdătoare. Hurin poate găsi locul unde a pierdut urma; așa a zis. Cornul lui Vaiere nu poate fi prea departe. Cornul lui Vaiere, Rand. Gândește-te numai la asta. Cel care va suna din Corn va fi pomenit în legende pe vecie.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu legendele, spuse Rand tăios. „Dar dacă Iscoadele Celui Întunecat trec pe lângă noi... Dacă Ingтар le-a pierdut urma? Înseamnă că Iscoadele

Celui Întunecat vor păstra Cornul lui Vaiere pentru totdeauna, iar Mat va muri.” Bine, câteva zile. În cel mai rău caz o să ne întâlnim cu Ingтар și cu ceilalți. Nu cred că s-au oprit sau s-au întors doar pentru că noi... am plecat.

— O hotărâre înțeleaptă, Rand, zise Selene. Ai chibzuit bine. Îl atinse pe braț și zâmbi, iar lui Rand îi veni din nou să o sărute.

— Pai... trebuie să fim pe aproape când vor sosi. Dacă vor sosi. Hurin, hai să facem tabăra înainte să se lase întunericul, undeva de unde să vedem locul unde ai pierdut urma. Aruncă o privire la Piatra de Trecere și își aminti cum dormise lângă ea, cum data trecută hăul îl împresurase pe nesimțite în somn, își aduse aminte de lumina din hău. Undeva departe de aici.

— Nici o grija, Senior Rand. Amușinarul încălecă. Jur că nu o să mă mai culc niciodată fără să cercetez ce fel de pietre sunt înjur.

Rand ieși din vâlcea călare pe Roșcat; își dădu seama că se uită la Selene mai mult decât la Hurin. Părea atât de liniștită și de stăpână pe sine; nu era mai mare decât el, însă se purta ca o regină, iar când îi zâmbea, ca acum... „Egwene n-ar fi spus că am luat o hotărâre înțeleaptă. Egwene mi-ar fi zis că sunt nerod.” Necăjit, dădu pinteni calului.

CAPITOLUL 18

În drum spre Turnul Alb

Egwene se clătină, încercând să-și mențină echilibrul pe puntea nesigură, în timp ce *Crăiasa râului* aluneca iute pe apele Râului Erinin, pe sub cerul plin de nori negri, cu pânzele umflate și cu flamura Flăcării Albe fluturând furioasă în vârful catargului. Vântul se întetise de îndată ce se urcaseră cu toții pe corăbii, în Medo, și nu se potolise de atunci, nu slăbise nici măcar o clipă, zi sau noapte. Râul se umflase, revărsându-se peste maluri, așa cum făcea încă, aruncând corăbiile dintr-o parte într-alta, în timp ce le ducea în aval. Nici vântul, nici râul, nici corăbiile adunate laolaltă nu încetiniseră deloc. *Crăiasa râului* era în frunte, așa cum se cuvenea pentru corabia care-o ducea pe Suprema Înscăunată.

Cârmaciul ținea timona, îndârjit și mohorât, cu picioarele depărtate și bine proptite, iar marinarii, desculți, își vedeau de treburile lor, cu gândul numai la ce-aveau de făcut; când privirile li se îndreptau către cer sau către apele râului, își întorceau pe data capetele, mormăind în șoaptă. În spatele lor se afla un sat care tocmai se pierdea din vedere. Pe mal alerga un băiețel care ținuse pasul cu corăbiile pentru câteva clipe, dar acum rămânea în urmă. Când acesta dispăru, Egwene coborî sub punte.

În cabina mică pe care o împărțeau dădu peste Nynaeve, care-i aruncă o privire scăpărătoare, din patul îngust.

— Se zice că astăzi vom ajunge în Tar Valon. Lumina să m-ajute, tare fericită am să fiu să pun iarăși piciorul pe pământ, chiar și acolo.

Corabia se clătină, din pricina vântului puternic și a curenților, iar Nynaeve înghiți în sec.

— Nu mă mai urc pe o corabie în viața mea, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Egwene își scutură mantia, care se îmbibase cu picături fine de apă, și o agăță într-un cui lângă ușă. Cabina nu era

mare – pe corabie nu existau cabine mari, din câte se părea, nici măcar cea pe care căpitanul i-o cedase Supremei, cu toate că aceea era ceva mai largă decât restul. Cu cele două paturi cuibărite în pereți, cu rafturile de dedesubtul lor și cu dulăpioarele de deasupra, totul se afla la îndemână.

Pe Egwene nu o supărau mișcările corăbiei, în afară de faptul că își menținea cu greutate echilibrul. Pe Nynaeve, însă, da. Renunțase deja să-i mai ofere de mâncare, după cea de-a treia dată când Meșterea aruncase cu castronul după ea.

— Sunt îngrijorată pentru Rand, spuse Egwene.

— Eu sunt îngrijorată pentru toți trei, răspunse mohorâtă Nynaeve, și, după o clipă, adăugă: Ai mai visat ceva astănoapte. De când te-ai trezit, stai tot timpul cu privirile ațintite în gol...

Egwene încuviință. Nu izbutise niciodată să se ferească de Nynaeve, iar în privința viselor nici măcar nu încercase. La început, Nynaeve dăduse s-o dojenească, parcă fără să-i vină a crede, dar după ce auzise că una dintre femeile Aes Sedai era interesată de vise, începuse să-i dea ascultare.

— Era la fel cu celelalte. Deosebit, dar la fel. Rand este într-un soi de primejdie. O știu. Și situația se înrăutățește. A făcut, sau este pe cale să facă ceva care o să-l ducă... Nu îmi doresc decât să le înțeleg, sfârși Egwene, lăsându-se să cadă pe pat și aplecându-se către cealaltă.

— E vorba de condus Puterea? întrebă încet Nynaeve.

Parcă fără să vrea, Egwene privi împrejur, asigurându-se că nu era nimeni acolo s-o audă. Erau singure și ușa era închisă, dar tot nu ridică vocea.

— Nu știu, poate.

N-avea de unde să știe ce-ar fi putut face femeile Aes Sedai – văzuse deja îndeajuns de multe pentru a ajunge să creadă toate poveștile despre puterile lor – și nu voia să riște să fie auzită. „N-am să mă joc cu viața lui Rand. Dacă aș ști că e bine, le-aș povesti și celorlalte, numai că Moiraine știe, iar ea n-a spus nimic. Și e vorba de Rand! Nu pot!”

— Nu știu ce să fac.

— Ți-a mai spus Anaiya ceva de visele astea?

Nynaeve părea s-o facă intenționat – niciodată nu adăuga „Sedai”, titlul onorific obișnuit, nici măcar când erau singure. Celor mai multe dintre Aes Sedai nu părea să le pese, deși obiceiul îi atrăsese câteva priviri ciudate, unele chiar iritate. La urma urmei, și ea mergea tot spre Tar Valon, să învețe.

— Roata țese după cum îi este voia, răspunse Egwene, citând-o pe Anaiya. „Copilă, băiatul este departe, și nu putem face nimic până când nu știm mai multe. Am să te pun chiar eu la încercare, de îndată ce ajungem în Turnul Alb, copilă.” Of, vai de mine! Știe și ea că e ceva cu visele astea, sunt convinsă. Se vede. Să știi că mie îmi place Anaiya, Nynaeve, chiar îmi place. Dar niciodată nu-mi spune ce vreau să știu. Și nici eu nu-i pot dezvălui totul. Poate dac-aș putea...

— Ți-a apărut iar bărbatul cu mască?

Egwene încuviință. Nu știa de ce, dar hotărâse că era mai bine să nu-i povestească Anaiiei despre el. Nu găsea nici un motiv să n-o facă, și totuși era convinsă. De trei ori, bărbatul cu ochi de foc îi apăruse în vise, de fiecare dată când avea câte un coșmar care o făcea să fie sigură că Rand era în pericol. Avea chipul acoperit în permanență de o mască. Din când în când îi vedea ochii, alteori vedea numai flăcări, în locul în care ar fi trebuit să se afle aceștia.

— A râs de mine. Era atât de... disprețuitor. Ca și cum eram doar un cățeluș pe care trebuia să-l dea la o parte cu piciorul. Totul mă sperie. El, în primul rând.

— Și ești sigură că are legătură cu celelalte vise, despre Rand? Câteodată un vis e doar un vis.

— Și tu, câteodată, Nynaeve, vorbești exact ca Anaiya Sedai! spuse Egwene, ridicând brațele. Rosti titlul pe un ton apăsător și se bucură s-o vadă pe Nynaeve strâmbându-se.

— Dacă mă mai ridic vreodată din patul ăsta, Egwene...

O bătaie la ușă o întrerupse pe Nynaeve din ceea ce avea de gând să spună. Înainte ca Egwene să fi putut vorbi sau să se fi putut mișca, Suprema însăși intră și închise ușa în urma ei. Era singură – mare minune! Nu ieșea prea des din cabină, iar când o făcea, era mereu însoțită de Leane și, de multe ori, și de altă Aes Sedai. Egwene țâșni în picioare. Cu ele trei înăuntru, cabina devenise înghesuită.

— Vă simțiți bine, amândouă? Întreba Suprema voioasă, apoi își înclină capul către Nynaeve. Sper că mâncați cum trebuie, da? Vesele și fericite?

Nynaeve se chinui să se ridice în capul oaselor, cu spatele lipit de perete.

— Foarte veselă, mulțumesc.

— E o mare cinste, Maică, începu Egwene, dar Suprema îi făcu semn să tacă.

— E bine să fiu iarăși pe apă, dar după o vreme, neavând nimic de făcut, totul devine plicticos ca adâncul iazului de lângă moară, spuse ea; corabia se clătină, iar femeia se mișcă astfel încât să rămână în picioare, fără să pară a băga de seamă ce făcea. Astăzi am să vă țin eu lecția, continuă ea așezându-se pe marginea patului lui Egwene, cu picioarele strânse. Hai, copilă, așează-te.

Egwene se așează, dar Nynaeve dădu să se ridice în picioare.

— Cred că am să ies pe punte.

— Șezi, am spus! tună Suprema, cu glasul ca un bici, dar Nynaeve nu se opri, ci continuă să se ridice, clătinându-se; încă se mai ținea de pat, cu ambele mâini, dar aproape că izbutise. Egwene se pregăti să o prindă, atunci când avea să cadă.

Închizând ochii, Nynaeve se lăsă încet la loc, pe pat.

— Sau poate mai stau și eu. Afară e vânt, cred.

— Mi s-a mai spus că ești mereu furioasă, ca un cormoran cu un os în gât, rosti Suprema cu un hohot aspru de râs. Unele dintre surori, copila mea, sunt de părere că nu ți-ar strica ceva timp ca novice, orice vârstă ai avea. Totuși, dacă într-adevăr ești atât de înzestrată cum am auzit că ai fi, eu cred că meriți să devii Aleasă, adăugă ea, apoi râse iarăși. Dintotdeauna am zis că oamenilor trebuie să li se dea ceea ce merită. Da. Tare mi-e că vei învăța multe lucruri, odată ce ajungem în Turnul Alb.

— Aș prefera ca unul dintre Străjeri să mă învețe cum să mânuiesc sabia, mârâi Nynaeve, înghițind de mai multe ori în sec, înainte să deschidă ochii. Aș avea nevoie de asta. E cineva care...

Egwene o privi curioasă; doar nu se referea la Supremă – ar fi fost ceva cu totul prostesc și, în plus, periculos. Vorbea poate despre Lan? De câte ori Egwene pomenea de el, cealaltă o repezea.

— Sabia? Întrebă Suprema. Eu, una n-am crezut niciodată că ar folosi la prea multe – chiar dacă ai fi înzestrată pentru asta copila mea, vor exista mereu pe lume bărbați la fel de înzestrați și mult mai puternici – dar dacă vrei o sabie...

Ridică mâna – Egwene rămase cu gura căscată, iar Nynaeve făcu ochii mari – și pe dată în palmă îi apărură o sabie, cu tăișul și plăselele de un albastru-alburiu, ciudat; părea, pe undeva... rece.

— E făcută din aer, copilă, cu ajutorul Aerului. E la fel de bună ca și cele făurite din oțel, chiar mai bună decât multe dintre ele, dar tot nu e prea folositoare.

Sabia deveni un cuțit scurt, pentru sculptat lemnul; nu se zări nici o modificare – sabia nu se micșorase. Pur și simplu se transformase.

— Ei, ăsta e ceva mai folositor, spuse Suprema; cuțitul se făcu ceață, iar aceasta se risipi. Femeia își lăsă mâna să-i cadă din nou în poală. Dar, cu amândouă, e nevoie de prea multe eforturi. Și nu merită. Cel mai bine, cel mai ușor, este să ai tot timpul la îndemână un pumnal bun. Va trebui să învețați nu doar cum să vă folosiți înzestrările, ci și când, pentru că uneori e mai bine să faceți totul așa cum ar face o femeie de rând. Cuțitele cu care se curăță peștele sunt treaba fierarului. Dacă folosiți Puterea Supremă prea des și fără să aveți grijă, puteți să ajungeți să vă atașați prea mult de ea. Și asta e primejdios. Veți începe să vreți din ce în ce mai multă și, mai devreme sau mai târziu, veți fi în primejdia de a absorbi mai mult decât puteți conduce. Și asta vă poate face să ardeți ca o lumânare de ceară nouă, sau...

— Dacă trebuie să înveț toate astea, o întrerupse fără multă ceremonie Nynaeve, aș prefera să înveț ceva folositor... Nu numai flecuștețe de-astea: fă aerul să tremure, Nynaeve. Aprinde lumânarea, Nynaeve. Acum stinge-o. Aprinde-o iarăși. Off!

Egwene închise ochii pentru o clipă, dorindu-și cu înfrigu-

rare ca Nynaeve să nu izbucnească. Îi venea s-o roage cu voce tare și își mușcă buzele ca să n-o facă. Suprema rămase puțin pe gânduri, apoi spuse:

— Folositor. Ceva folositor. Adineauri vorbeai de săbii. Ce-ar fi dacă un bărbat, cu o sabie în mână, m-ar ataca? Ce-aș face? Ceva folositor, fii convinsă de asta. Uite ce cred că aș face.

Preț de o clipă, lui Egwene i se păru că întrezărește o aură strălucitoare în jurul femeii așezate la celălalt capăt al patului. Apoi văzduhul păru să se îngroașe. Nimic nu se schimbă, dar senzația era limpede. Egwene încercă să-și ridice brațul, dar acesta nu se mișcă, de parcă ar fi fost îngropată până la gât într-un sirop gros, închegat. Nu putea decât să miște din cap.

— Dă-mi drumul! se răsti Nynaeve; ochii îi sclipeau, iar capul i se răsucea într-o parte și într-alta, dar restul trupului rămăsese nemișcat ca o statuie, așa că Egwene își dădu seama că nu era singura ținută prizonieră. Dă-mi drumul!

— Folositor, nu? Și nu e vorba decât de Aer, spuse Suprema, netulburată, de parcă vorbeau prietenește la o ceașca de ceai. Ditamai omul, plin de mușchi, cu sabia în mână, dar sabia nu-i e cu nimic mai folositoare decât părul de pe piept.

— Dă-mi drumul, n-auzi?

— Și dacă nu-mi place unde a ajuns, păi, pot să-l și ridic... Nynaeve nu-și schimba poziția trupului, dar începu să se înalțe încet, până ce aproape ajunse cu capul la tavan. Suprema zâmbi.

— Mi-am dorit adesea să pot folosi asta ca să zbor. Cronicile spun că femeile și bărbații Aes Sedai chiar puteau zbura, atunci în Vârsta Legendelor, dar nu e limpede cum o făceau. Totuși, nu așa. Așa nu merge. Dacă ești un om zdravăn, poți ridica de la pământ un cufăr care cântărește la fel de mult ca tine, dar oricum te-ai apuca de trup, pe tine însuși nu te poți ridica.

Capul lui Nynaeve tresăltă furios, dar nici o altă părțică din ea nu se clinti.

— Arde-te-ar Lumina, dă-mi drumul!

Egwene înghiți în sec, nădăjduind că nu avea să fie și ea ridicată.

— Bun, continuă Suprema, deci un ditamai bărbatul, puternic și toate cele. El nu-mi poate face nimic, dar eu pot să fac ce vreau cu el. Dacă mi-ar trece cumva prin cap...

Și se aplecă în față, cu ochii ținta la Nynaeve; brusc, zâmbetul ei nu mai părea la fel de prietenos.

— Aș putea să-l întorc cu fundul în sus și să-i trag o bătăiță. Uite a...

Dar, dintr-odată, Suprema zbură în spate atât de puternic, încât capul i se izbi cu putere de perete și rămase acolo, ca și cum era ținută în loc de ceva. Egwene rămase cu privirile ațintite la ea, cu gura uscată. „Nu-i cu putință așa ceva. Cred că visez.”

— Aveau dreptate, spuse Suprema, cu glasul spart, de parcă-i venea greu să respire. Mi-au spus că înveți repede. Și mi-au spus și că trebuie să te înfurii, ca să izbutești tot ce-ți pui în gând. Ce-ar fi să terminăm acum cu jocul, copilă? adăuga ea, chinuindu-se să tragă aer în piept.

— Dă-mi drumul imediat sau..., începu Nynaeve, plutind prin aer și aruncând fulgere din privire, dar, pe neașteptate, pe chip îi apărură o expresie de uimire, de parcă ar fi pierdut ceva din făptura ei. Gura i se deschise, dar nu se mai auzi nici un sunet. Suprema se ridică, masându-și umerii.

— Nu știi chiar totul, copilă, nu-i așa? Nici măcar a mia parte din ce e de aflat. Nici prin cap nu-ți trecea că pot să te împiedic să mai atingi Izvorul. Încă îl simți, știi că-i acolo, dar nu-l poți atinge, așa cum un pește nu poate ajunge la lună. Atunci când vei învăța îndeajuns de multe pentru a deveni o soră adevărată, nici o femeie nu-ți va mai putea face așa ceva, de una singură. Cu cât devii mai puternică, va fi nevoie de mai multe Aes Sedai pentru a te reține împotriva voinței tale. Acum ce zici, vrei să înveți?

Nynaeve strânse puternic din buze, și o privi îndârjită în ochi. Suprema oftă.

— Dacă n-ai fi atât de înzestrată, copilă, te-aș trimite la Mai-Marea peste novice și i-aș spune să te țină cu ea tot restul vieții. Dar o să primești ceea ce meriți.

Nynaeve făcu ochii mari și nu avu decât răgazul să deschidă gura pentru a țipa, înainte să cadă la loc, pe pat, cu o bufnitură puternică. Egwene strânse din pleoape; saltelele erau subțiri, iar lemnul de dedesubtul lor foarte tare. Pe chipul lui Nynaeve nu se citi însă nimic, cu toate că ea se foi un pic, aproape imperceptibil.

— Iar acum, spuse Suprema, sigură pe ea, dacă nu mai vrei încă o demonstrație, o să ne-apucăm de lecție. Sau o s-o continuăm, mai bine zis.

— Maica... îngăimă Egwene, care nu-și putea mișca decât capul. Suprema o privi întrebător, apoi zâmbi.

— Oh, iartă-mă, copilă. Mi-e teamă că mă gândeam numai la prietena ta.

Dintr-odată, Egwene izbuti să se miște; își ridică brațele, doar pentru a se convinge că putea.

— Sunteți pregătite?

— Da, Maică, răspunse iute Egwene; Suprema ridică dintr-o sprânceană în direcția lui Nynaeve care aprobă, după o scurtă ezitare, cu încordare în glas. Egwene răsuflă ușurată.

— Bun. Ei, și-acum, goliți-vă mintea. Să nu rămână altceva decât un boboc de floare.

Când Suprema plecă, Egwene era plină toată de sudoare. Și alte Aes Sedai i se păruseră niște dascăli greu de mulțumit, dar femeia aceea zâmbitoare, cu trăsături deloc ieșite din comun, îți storcea și ultima picătură de putere, iar atunci când nu mai aveai nimic, părea să-ți pătrundă de-a dreptul în suflet, pentru a mai aduna și ultimele rămășițe. Cu toate astea, lecția decursese bine. Când ușa se închise în urma Supremei, Egwene ridică mâna și în palmă îi apărură o flăcăruie care sălta de pe un deget pe altul. Nu avea voie să facă așa ceva fără cineva care s-o supravegheze – măcar una dintre Alese – dar era prea încântată de ce învățase ca să-i mai pese. Nynaeve sări în picioare și-și aruncă perna înspre ușa închisă.

— Ss... scorpia aia nenorocită, ticăloasă și mizerabilă! Arde-o-ar Lumina! Aș vrea s-o dau la pești. Mi-ar plăcea s-o amețesc cu niște leacuri care să-i facă pielea verde pentru tot restul vieții! Nu-mi pasă că mi-ar putea fi mamă. Dacă aș

pune mâna pe ea în Emond's Field, i-aș tăbăci fundul de n-ar mai putea să șadă cum trebuie vreme de...

Și scrâșni din dinți atât de tare, încât Egwene tresări; lăsând flacăra să se stingă, ea își încleștă brațele pe lângă corp, cu mâinile în poală și se întrebă cum putea să iasă din cabină fără să-i atragă atenția lui Nynaeve. Pentru aceasta din urmă, lecția nu mersese prea bine, pentru că se chinuise din răputeri să se stăpânească, până după plecarea Supremei. Nu-i prea reușea nimic dacă nu se mânia, iar apoi avea ieșiri necontrolate. După ce observase că nu ajungeau nicăieri, Suprema făcuse tot posibilul ca s-o înfurie iarăși. Egwene își spuse că ar fi fost mai bine pentru ea ca Nynaeve să uite că fusese și ea acolo, văzând și auzind totul. Cu mișcări rigide, Nynaeve se apropie de pat și rămase cu ochii ațintiți la peretele din spatele lui, cu brațele pe lângă corp și cu pumnii strânși. Oftând, Egwene se uită spre ușă.

— N-a fost vina ta, spuse Nynaeve, iar Egwene tresări uimită.

— Nynaeve, eu...

— N-a fost vina ta, repetă cealaltă, întorcându-se s-o privească; nu părea prea convinsă, totuși. Dar, dacă suflă vreodată vreo vorbă, am să... am să...

— Nici o vorbă, răspunse iute Egwene. De altfel, nici nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva. N-aș avea ce povesti.

Nynaeve o mai sfredeli o clipă cu privirea, apoi dădu din cap și, dintr-odată, se strâmbă.

— Pe Lumină, nu credeam să fie ceva care să aibă un gust mai rău decât rădăcina crudă de limba-oii. Am să țin minte asta și data viitoare când mai faci vreo neghiobie...

Egwene clipi speriată. Acesta fusese primul lucru pe care-l încercase Suprema pentru a o înfuria pe Nynaeve. Un glob vâscos, întunecat, care sclipea ca untura și mirosea îngrozitor, apăruse ca din senin; Suprema o prinsese pe Nynaeve ca într-un clește, cu ajutorul Puterii, și o silise să deschidă gura, strângând-o chiar și de nas ca s-o facă să înghită. Iar Nynaeve nu uita nimic – era suficient să observe ceva o singură dată. Din câte credea Egwene, era de neoprit, odată ce-și puneă ceva în gând; chiar dacă ea, una, izbutise

să iște o flacăra dănțuitoare, n-ar fi putut niciodată s-o țină pe Supremă lipită de perete.

— Măcar nu-ți mai e rău când ești pe corabie.

Nynaeve mormăi nemulțumită, apoi scoase un hohot de râs scurt, pătrunzător.

— Sunt prea furioasă ca să-mi mai fie rău. Și prea nefericită, adaugă ea, cu un alt hohot mohorât. Pe Lumină, mă simt de parcă aș fi fost trasă de-a-ndăratelea printr-o gaură din zid. Dacă asta este învățătura pe care-o primesc novicele, cred că te vei strădui și tu.

Cu capul în jos, Egwene se încruntă. Spre deosebire de cei făcuse lui Nynaeve, cu ea Suprema se purtase bine: o măgulise, zâmbise când o văzuse izbutind câte ceva, o compătimise când nu reușise și o lăudase tot timpul. Dar toate femeile Aes Sedai îi spusese că lucrurile aveau să se schimbe în Turnul Alb, adică aveau să fie mai dificile – deși nu o lămuriseră în ce fel. Dacă trebuia cumva să suporte, zi după zi, ceea ce îndurase Nynaeve, nu credea că ar putea suporta.

Dintr-odată, mișcările corăbiei se schimbă. Nu se mai clătina atât de tare, iar pe puntea de deasupra lor începuse să se audă zgomot de pași. Un bărbat strigă ceva, dar Egwene nu izbuti să înțeleagă ce. Ridică ochii spre Nynaeve.

— Crezi că... Tar Valon?

— Ca să ne convingem, putem face un singur lucru, răspunse Nynaeve și își luă mantia din cui cu mișcări hotărâte.

Ajunse pe punte, dădură peste marinarii care fugeau de colo colo, trăgând de funii, coborând pânzele și pregătind niște vâsle lungi. Vântul se domolise și de-abia mai adia, iar norii se risipeau. Egwene se grăbi spre parapet.

— Da, am ajuns! E Tar Valon!

Nynaeve se apropie de ea, cu chipul ca de piatră. Insula era atât de întinsă încât părea mai degrabă că râul s-ar fi despărțit în două, decât că la mijlocul lui era o bucată de pământ. De pe fiecare mal se înălța câte un pod arcuit, care părea făurit din dantelă. Podurile treceau și peste apele râului, și peste malurile mlăștinoase. Zidurile orașului, Zidurile Strălucitoare din Tar Valon, sclipeau albe în lumina soarelui

care pătrundea printre nori. Iar pe malul de la miazănoapte se înălța Piscul Dragonului, profilându-se întunecat pe cer, cu un firișor de fum care se strecura printre tancurile care-l încununau. Un vârf de munte care se înălța în mijlocul unor ținuturi întinse și plate și al culmilor pitice. Piscul Dragonului, locul unde acesta își găsise sfârșitul. Piscul Dragonului, adus la lumină chiar prin moartea lui. Privind muntele, Egwene se gândi la Rand, apoi îi păru rău că o făcuse. „Un bărbat care poate conduce Puterea. Lumină, ajută-l.” *Crăiasa râului* își făcu loc printr-o deschizătură largă dintr-un zid înalt, circular, care pătrundea în apele râului. Dincolo de el era un golf rotund, înconjurat de un ponton lung. Marinarii strânsesă și ultimele pânze, apoi, cu ajutorul vâslelor, aduseră corabia la locul de ancorare, cu pupa înainte. De jur împrejur, celelalte corăbii erau și ele împinse către locurile destinate lor, printre cele deja ancorate. Flamura Flăcării Albe îi făcu pe toți lucrătorii să se grăbească și s-o ia la fugă în sus și în jos pe pontonul și-așa plin de lume.

Suprema apăru pe punte înainte ca parâmele să fie legate, dar, de îndată ce-o văzură, oamenii de pe chei aduseră o pasarela pe care o potriviră la locul său. Alături de Supremă se afla Leane, cu toiagul împodobit în vârf cu flacăra. În urma lor coborâră și celelalte Aes Sedai, fără să le arunce măcar o privire lui Egwene sau Nynaeve. Pe ponton se afla un alt grup de femei care o întâmpinară pe Suprema – toate Aes Sedai, cu șalurile pe umeri, făcând plecăciuni respectuoase și sărutându-i inelul. Pontonul forfotea de lume – oamenii de rând care descărcau corăbiile, alaiul ieșit înaintea Supremei... Coborând pe pământ, soldații se așezară în formație, în timp ce, în jurul lor, se pregăteau scripeții. De pe ziduri se auziră trompetele, care se întrecea cu uralele scoase de privitori. Nynaeve pufni.

— Ne-au uitat, pare-mi-se. Haide. Ne descurcăm și singure.

Egwene nu voia să-și ia ochii de la Tar Valon, așa cum îl vedea acum, pentru prima dată, dar îi dădu ascultare lui Nynaeve și coborî să-și adune lucrurile. Când se întoarseră pe punte, cu boccelele în brațe, și soldații, și trâmbițașii

dispăruseră – la fel ca și femeile Aes Sedai. Mai mulți bărbați deschideau chepengurile calelor și aruncau înăuntru frânghii. Nynaeve îl prinse de braț pe un hamal, un individ îndesat, cu o cămașă brună și aspră, fără mâneci.

— Caii noștri, începu ea.

— Sunt ocupat, mârâi drept răspuns bărbatul, eliberându-și brațul. Toți caii o să fie duși în Turnul Alb. Dacă aveți treabă acolo, continuă el, măsurându-le din creștet până în tălpi, ar fi mai bine să vă căutați singure de drum. Femeile Aes Sedai nu au nici o îngăduință pentru nou-venitele care trândăvesc.

Un alt bărbat, care se lupta cu un balot agățat de o funie, îi strigă ceva, iar el plecă, fără să le mai arunce nici măcar o privire peste umăr. Egwene se uită la Nynaeve. Din câte se părea, chiar trebuia să se descurce singure. Nynaeve coborî cu pași mari, neagră la față, dar foarte hotărâtă. Egwene, în schimb, pași întristată, cu ochii-n pământ, pe pasarelă și apoi pe pontonul care mirosea puternic a smoală. „De-atâtea ori ne-au spus că ne vor aici, iar acum parcă nici nu le pasă.” În fața lor se aflau niște trepte care duceau de pe chei către o arcadă largă din piatră de un roșu-întunecat. Ajunse acolo, cele două se opriră să arunce o privire.

Fiecare clădire părea un palat, deși cele mai multe aflate în apropierea arcadei aduceau a hanuri sau prăvălii, judecând după însemnele de deasupra ușilor. Peste tot se observa aceeași meșteșugită lucrare a pietrei, iar fiecare clădire părea astfel ridicată încât să se potrivească și să se armonizeze cu cele de-alături, atrăgând privirile și făcându-le să se piardă în depărtare, ca și cum totul ar fi fost plănuit în același timp. Unele construcții nici nu păreau destinate locuirii, ci arătau ca niște valuri mărețe, spărgându-se de țărm, sau ca niște cochilii uriașe, sau ca niște stânci cu forme ciudate, bătute de vânt. Drept în fața arcadei se afla o piață largă, cu o fântână și niște copaci. Ceva mai departe, Egwene zări și o alta. Aproape peste tot se înălțau turnuri, înalte și grațioase. Unele erau legate între ele prin poduri frumos arcuite, undeva sus, în văzduh. Iar deasupra tuturor se înălța un alt turn, mai înalt și mai gros decât celelalte, la fel de alb ca Zidurile Strălucitoare.

— Frumusețea îți taie răsuflarea, când o privești întâia oară, spuse un glas de femeie din spatele lor. Și a zecea oară, că veni vorba. Și a o suta.

Egwene se întoarse. Femeia era Aes Sedai, era limpede, cu toate că nu purta șalul. Nici o altă persoană nu arăta așa, fără vreun semn al vârstei. Dincolo de asta, era foarte sigură în mișcări și avea purtări mândre care păreau să întărească prima impresie.

Egwene trase cu ochiul la mâinile ei și zări inelul de aur, cu șarpele care-și înghițea coada. Femeia Aes Sedai era ușor îndesată, avea un zâmbet cald și arăta ciudat – mai ciudat decât oricare alta pe care o văzuse până atunci. Obrajii rotunzi nu-i puteau ascunde pomeții înalți. Avea ochii ușor migdalați, de un verde foarte limpede și pal, iar părul roșu ca focul. Egwene de-abia reuși să nu se mai holbeze la părul acela și la ochii alungiți.

— Zidire de-a Ogierilor, firește, continuă femeia. Cea mai meșteșugită din întreaga lume, se spune. Unul din primele orașe ridicate după Frângere. Pe-atunci, aici nu erau nici măcar cinci sute de oameni – și numai vreo douăzeci de surori – dar Ogierii au zidit pentru cele care-aveau să vină.

— E un oraș minunat, spuse Nynaeve. Noi două trebuie să ajungem în Turnul Alb. Am venit aici să învățăm; dar s-ar zice că nimănui nu-i pasa dacă rămânem sau plecăm.

— Ba le pasă, răspunse femeia, zâmbind. Eu am venit aici să vă întâlnesc, dar a trebuit să vorbesc cu Suprema și am întârziat. Mă numesc Sheriam, sunt Mai-Marea peste novice.

— Eu nu voi intra aici ca novice, spuse Nynaeve cu un glas hotărât, deși parcă răspunsul fusese mult prea grăbit. Suprema însăși a zis că voi fi una dintre Alese.

— Mi s-a spus, rosti Sheriam, părând ușor amuzată. N-am auzit să se fi întâmplat vreodată așa ceva, dar aflu că ești o persoană... ieșită din comun. Cu toate astea, să nu uiți că și Alesele pot fi chemate la mine în cancelarie. Trebuie să încalce mai multe reguli decât novicele pentru a fi pedepsite, dar s-a mai întâmplat. Iar tu ești noua noastră novice, continuă ea, întorcându-se către Egwene de parcă n-ar fi văzut-o pe Nynaeve încruntându-se. Când vine o fată nouă, e

întotdeauna o bucurie. În vremurile astea, sunt mult prea puține. Cu tine vor fi patruzeci... Doar patruzeci. Și numai vreo opt sau nouă dintre ele vor ajunge Alese. Deși, cred că tu nu va trebui să-ți faci prea multe griji pentru asta, dacă trudești din greu și îți dai silința. Munca e grea și nu va fi ușurată nici măcar pentru una ca tine, atât de înzestrată cum se spune că ai fi. Dacă nu-ți poți duce treaba la capăt, oricât ar fi de grea, sau dacă povara e mult prea mare pentru tine și te doboară, e mai bine să știm de pe-acum și să-ți dăm drumul să pleci unde vezi cu ochii, decât să așteptăm să devii soră, în toată puterea cuvântului, pentru că atunci de tine va atârna și soarta altora. Viața de Aes Sedai nu e ușoară. Dacă se va hotărî că ești potrivită, aici printre noi vei afla tot ce trebuie.

Egwene înghiți în sec. „Să mă doboare povara?”

— Am să încerc, Sheriam Sedai, spuse ea cu glasul slab. „Și n-am să mă las doborâtă.”

Nynaeve o privi îngrijorată.

— Sheriam..., începu ea, apoi se opri și trase aer în piept. Sheriam Sedai...

S-ar fi zis că titlul îi stătea în gât ca un os.

— ... Chiar trebuie ca totul să fie așa de greu pentru ea? E doar un om... cât poate să îndure? Știu... câte ceva... Despre traiul novicelor și despre încercările prin care trebuie să treacă. Dar nu cred că-i nevoie s-o chinuiți numai ca să aflați cât este de puternică.

— Vorbești despre ce ți-a făcut astăzi Suprema? Întrebă Sheriam; Nynaeve se încordă, dar cealaltă o măsură din priviri, de parcă se străduia să nu râdă. V-am spus că am vorbit deja cu ea. Nu te mai îngrijora pentru prietena ta. Învățătura novicelor este grea, dar nici chiar așa. Adevăratele chinuri vin în primele săptămâni după ce devii Aleasă.

Nynaeve rămase cu gura căscată și cu ochii mari, gata să-și iasă din orbite – din câte i se părea lui Egwene.

— Asta ca să le descoperim pe cele care au trecut cu bine de noviciat, deși n-ar fi trebuit. Nu putem permite ca una dintre noi – o adevărată Aes Sedai – să se prăbușească sub povara lumii de dincolo de ziduri. Haideți, acum, mai spuse

Sheriam, luându-le pe fiecare cu brațul pe după umeri;
Nynaeve părea să nici nu-și dea seama încotro se îndreptau.
Am să vă conduc în camerele voastre. Turnul Alb vă așteaptă.

CAPITOLUL 19

Sub Pumnal

Noaptea la poalele Pummului Dragonului era rece, cum sunt de obicei nopțile la munte. Vântul şuiera printre crestele înalte, aducând cu el răceala zăpezii. Rand se foi pe pământul tare, trăgând de mantie și de pătură, doar pe jumătate adormit. Duse mâna la sabia de lângă el. „Încă o zi, își spuse el somnoros. Numai una și apoi plecăm. Dacă nici mâine nu vine nimeni, nici Ingtar, nici Iscoadele Celui Întunecat, o duc pe Selene la Cairhien.”

Își mai spusese asta. În fiecare zi de când erau pe povârnișul muntelui, pândind locul unde, din câte zicea Hurin, fusese urma în lumea cealaltă – unde, zicea Selene, vor apărea Iscoadele Celui Întunecat în lumea aceasta – își spunea că e vremea să plece. Apoi Selene vorbea de Cornul lui Vaiere, și îi punea mâna pe braț, și se uita în ochii lui, iar el se trezea că acceptă să mai rămână o zi înainte să pornească la drum.

Ridică din umeri, gândindu-se la cum îi pune Selene mâna pe braț și se uită în ochii lui. „Dacă m-ar vedea Egwene, mi-ar arăta ea mie, și lui Selene la fel. Probabil că a ajuns deja în Tar Valon și e pe cale să devină Aes Sedai. Data viitoare când o s-o vad, o să încerce să mă domolească, de bună seamă.”

Când se foi, mâna îi aluneca de pe sabie și atinse bocceaia în care erau harfa și flautul lui Thom Merrilin. Fără să își dea seama ce face, își încheștă degetele pe mantia Menestrelului. „Cred ca eram fericit pe atunci, chiar dacă fugeam ca să-mi salvez pielea. Cântam la flaut seara. Eram prea neștiutor ca să pricep ce se întâmplă. Nu mai pot da timpul înapoi.”

Se zgribuli și deschise ochii. Noaptea nu era luminată decât de luna care începuse să descrească ușor – era încă aproape plină și nu se ridicase încă pe cer. Nu făcuseră foc, ca să nu-i dea de gol. Loial mormăia ceva în somn. Unul din

cai lovi cu copita. Hurin stătea de strajă, ceva mai sus, printre niște stânci; curând avea să vină să-l trezească pe Rand, ca să-l înlocuiască.

Rand se întoarse pe partea cealaltă... și se opri. Văzu în lumina lunii silueta lui Selene, aplecată deasupra desagilor lui, încercând să-i desfacă. Rochia ei albă atrăgea lumina slabă.

— Ai nevoie de ceva?

Selene tresări și se uită la el.

— M-ai... m-ai speriat.

Rand se ridică în picioare, dând la o parte pătura, înfășurându-se strâns în mantie și se îndreptă spre ea. Era convins că lăsase desagii lângă el când se culcase; îi ținea întotdeauna la îndemână. Luă desagii de la Selene. Toate cataramele erau închise, chiar și cele de pe partea unde era blestemata de flăcău. „Cum poate să depindă viața mea de faptul că o țin la mine? Dacă o vede cineva și o recunoaște, o să mor tocmai pentru că o am.” O privi bănuitor.

Selene rămase pe loc, uitându-se la el. Luna lucea în ochii ei întunecați.

— Mi-am dat seama că port rochia asta de prea mult timp. Aș putea cel puțin s-o perii, dacă aș avea altceva de îmbrăcat. Una din cămășile tale, poate.

Rand dădu din cap, simțindu-se deodată ușurat. Rochia i se părea la fel de curată ca atunci când o văzuse prima dată, dar știa că, dacă apărea vreo pată pe rochia lui Egwene, fata o curăța numaidecât.

— Firește. Deschise buzunarul încăpător în care îndesase totul, mai puțin flămura, și scoase una din cămășile albe de mătase.

— Mulțumesc. Duse mâinile la spate. La nasturi, se dumiri el.

Făcu ochii mari și se întoarse cu spatele la ea.

— Ar fi mai simplu dacă mi-ai da o mână de ajutor.

Rand își dresе glasul.

— Nu se cade. Nu e ca și cum am fi logodiți sau... „Nu te mai gândești la asta. Tu n-o să poți să te însori niciodată.” Nu se cade.

Râsetul ei slab îl înfioră, ca și cum Selene și-ar fi plimbat

degetul pe spinarea lui. Se căzni să nu se sinchisească de fâsâiturile care se azeau din spate. Spuse:

— Măine... mâine plecam spre Cairhien.

— Și Cornul lui Vaiere?

— Poate că ne-am înșelat. Poate că nici n-or să vină aici. Hurin spune că sunt o mulțime de trecători prin Pumnalul Dragonului. Dacă au luat-o puțin mai spre apus, nici nu trebuie să treacă muntele.

— Dar urma venea încoace. Or să ajungă aici. Cornul va ajunge aici. Acum poți să te întorci.

— Spui așa, dar nu știm. Se întoarse, iar vorbele i se opriră în gât. Ținea rochia pe braț și era îmbrăcată în cămașa lui, care-i atârna pe lângă corp. Era o cămașă lungă, făcută pentru el, dar Selene era înaltă pentru o femeie, așa că nu-i acoperea decât pe jumătate coapsele. Nu că nu mai văzuse până atunci picioare de fată; fetele din Ținutul celor Două Râuri își sumețeau mereu fustele ca să treacă prin apă. Numai că încetau să facă asta cu mult înainte să fie destul de mari încât să umble cu părul împletit. În plus, era întuneric. Lumina lunii părea că-i face pielea să strălucească.

— Ce anume nu știi, Rand?

Vocea ei îl scoase din amorțeală. Tuși zgomotos și se întoarse cu fața în partea cealaltă.

— A... cred... a... a...

— Gândește-te la glorie, Rand. Îl atinse pe spate, iar Rand aproape că se făcu de rușine, scoțând un chițăit. Gândește-te la gloria de care se va bucura cel care găsește Cornul lui Vaiere. Cât de mândră o să fiu să stau lângă cel care are Cornul. Habar n-ai cât de multe am putea face împreună. Cu Cornul lui Vaiere în mână, ai putea fi rege. Ai putea fi al doilea Artur Aripă-de-Șoim. Ai...

— Seniore Rand! Hurin se apropie gâfâind. Seniore, au... Se opri brusc, bolborosind. Lăsa ochii în pământ și începu să-și frângă mâinile. Iartă-mă, Domniță. N-am vrut să... Iartă-mă.

Loial se ridică în capul oaselor, pătura și mantia căzură de pe el.

— Ce se petrece? Mi-a venit deja rândul să stau de strajă? Se uită înspre Rand și Selene și chiar și la lumina lunii era

limpede că făcuse ochii mari de uimire.

Rand o auzi pe Selene oftând în spate. Se îndepărtă de ea, fără să o privească. „Are picioarele așa de albe, așa de netede.”

— Ce s-a întâmplat, Hurin? Își împlânzi glasul; era furios pe Hurin, pe el însuși sau pe Selene? „Nu am de ce să fiu furios pe ea.” Ai văzut ceva, Hurin?

Amușinarul vorbi fără să ridice ochii din pământ.

— Un foc, Seniore, printre coline. La început nu l-am văzut. E mic și bine ascuns, dar l-au ascuns de privirile celor care îi urmăresc, nu de ale celor care sunt mai în față și mai sus decât ei. Cam cinci mile, Senior Rand. Nu mai mult de șase.

— Fain, spuse Rand. Ingтар nu se teme de cei care l-ar putea urmări. Trebuie să fie Fain. Dintr-odată nu mai știa ce să facă. Îl așteptaseră pe Fain, dar acum, că era la doar doua mile depărtare, șovăia. Dimineață... Dimineață pornim după ei. Când Ingтар și ceilalți or să ne ajungă din urmă, o să putem să le arătam pe unde s-o ia.

— Așa deci, zise Selene. O să-l lăsăm pe Ingтар ăsta să pună mâna pe Cornul lui Vaiere. Și să se acopere de glorie.

— Nu vreau... Se întoarse fără să se gândească și o văzu stând acolo, cu picioarele palide în lumina lunii, deloc stingherită de goliciunea ei, de parcă ar fi fost singură. „De parcă am fi singuri, îi trecu prin cap. Îl vrea pe cel care va găsi Cornul.” Noi trei nu putem să luăm Cornul. Ingтар are douăzeci de lăncieri cu el.

— N-ai de unde să știi. Câți oameni sunt acolo? Nici asta nu știi. Glasul îi era calm, dar ferm. Nu știi nici măcar dacă oamenii care și-au făcut tabăra acolo au într-adevăr Cornul. Trebuie să te duci până acolo și să vezi, asta e singura cale. Ia-l pe *alantin* cu tine; are privirea ascuțită, chiar și la lumina lunii. Și poate duce fără greutate sipetul în care este Cornul, dacă iei hotărârea care trebuie.

„Are dreptate. Nu știu dacă e într-adevăr Fain.” Ar fi fost frumos să îl fi pus pe Hurin să caute o urmă care nici nu exista și să fi rămas cu toții descoperiți în fața adevăratelor Iscoade ale Celui Întunecat.

— Mă duc singur, spuse Rand. Hurin și Loial rămân aici ca să te apere.

Selene se apropie râzând de el, cu atâta grație de ai fi zis că dansează. Umbrele aruncate de lună îi învăluiau chipul în mister, se uita la el, iar aerul misterios pe care îl avea o făcea și mai frumoasă.

— Pot să mă apar singură până te întorci. Ia-l pe *alantin* cu tine.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial, ridicându-se în picioare. Văd mai bine noaptea decât tine. Așa s-ar putea să nu trebuiască să ne apropiem la fel de mult cum ai face-o tu dacă ai fi singur.

— Foarte bine. Rand se îndreptă cu pași mari spre sabie și și-o legă la cingătoare. Arcul și tolba le lăsă la locul lor; arcu nu i-ar fi fost de mare folos în întuneric și, oricum, voia să arunce o privire, nu să lupte. Hurin, arată-mi focul.

Amușinarul îl conduse anevoie în sus pe povârniș până acolo unde stătuse de strajă, un loc care semăna cu un deget uriaș de stâncă țâșnind din munte. Focul părea doar o scânteie – prima data nici nu-l zări. Cine îl făcuse precis nu voia să fie văzut. Încercă să țină bine minte unde se afla.

Când se întoarseră în tabără, Loial înșeuase deja cei doi cai. Rand se urcă în șa, iar Selene îl prinse de mână.

— Nu uita de glorie, spuse ea cu blândețe. Nu uita. Cămașa părea să-i vina mai bine decât își amintea, luând forma trupului ei.

Rand respiră adânc și își trase mâna.

— Apăr-o cu prețul vieții tale, Hurin. Loial? Dădu ușor pînteni calului. Ogierul porni agale în urma lui.

Nu căutară să meargă repede. Povârnișul muntelui era cu fundat în întuneric, iar umbrele aruncate de lună îngreunau înaintarea. Rand nu mai vedea focul – fără îndoială era mai bine ascuns de ochii aflați la același nivel – dar știa unde e. Cuiva care învățase să vâneze în hățișul din Pădurea de Apus, în Ținutul celor Două Râuri, nu avea să-i fie prea greu să găsească locul. „Și apoi?” Chipul lui Selene îi apărui o clipă în față. „Cât de mândră o să fiu să stau lângă cel care are Cornul.”

— Loial, zise el deodată, încercând să-și limpezească gândurile, de ce îți spune *alantin*?

— E un cuvânt din Limba Veche, Rand. Calul Ogierului se poticni, însă Loial îl mâna pe drumul cel bun, de parcă ar fi fost zi. Înseamnă Frate și vine de la *tia avende alantin*. Fratele Copacilor. Fratele-Copac. Este foarte ceremonios, dar am auzit că așa sunt cei din Cairhien. Cel puțin Casele nobile. Oamenii obișnuiți pe care i-am văzut pe acolo nu erau defel ceremonioși.

Rand se încruntă. O astfel de Casă nobiliară nu ar fi acceptat cu dragă inimă un păstor. „Lumină, Mat are dreptate în privința ta. Ești nebun și meriți o bătaie bună. Dar dacă aş putea să mă însor cu...”

Ar fi vrut să nu se mai gândească la nimic și, până să prindă de veste, hăul îl și împresură, alungând gândurile departe, ca și cum ar fi fost ale altcuiva. *Saidinul* strălucea, chemându-l. Scrâșni din dinți și se strădui să nu-l bage în seama; era ca și cum ar fi încercat să uite de un cărbune care îi ardea în cap, dar cel puțin îl putea ține la distanță. Cu greu. Aproape că ieși din hău, însă Iscoadele Celui Întunecat erau acolo în întuneric, acum și mai aproape. Și trolocii. Avea nevoie de gol, avea nevoie chiar și de liniștea tulburătoare a hăului. „Nu trebuie să îl ating. Nu trebuie.”

După o vreme, îl struni pe Roșcat. Erau la poalele unui deal; copacii răzleți se desenau negri în noapte.

— Cred că suntem aproape, zise Rand cu glas scăzut. E mai bine să mergem pe jos de aici. Descălecă și legă hățurile murgului de creanga unui copac.

— Te simți bine? îl întrebă Loial în șoaptă, descălecând. Ai o voce ciudată.

— Nu am nimic. Își dădu seama cât de încordat era. Neliniștit. Simțea chemarea *saidinului*. Nu! Ai grijă. Nu știi cât mai e până acolo, dar focul ar trebui să fie undeva în față. În vârful dealului, cred. Ogierul dădu din cap.

Rand se furișă din copac în copac, atent la fiecare pas, ținând strâns sabia ca să nu se lovească de vreun trunchi. Era bucuros că sub copaci nu creștea nimic. Loial îl urma, ca o umbră uriașă; Rand nu-l vedea limpede. Totul era umbre și

întuneric.

Deodată, lumina lumii risipi umbrele din față, iar Rand încremeni, cu mâna pe o tufă. Movilele nedeslușite de pe pământ se preschimbară în oameni înfășurați în pături; ceva mai încolo erau alte movile, mai mari. Troloci care dormeau. Stinseseră focul. O rază de lună pătrunse printre copaci și scoase la iveală o strălucire auriu-argintie ce venea de undeva dintre cele două rânduri de movile. Lumina lunii deveni parcă mai vie; o clipă izbuti chiar să vadă lămurit. Aproape de acea pâlpâire de lumină era silueta unui bărbat care dormea, dar nu asta îi țintuia privirea. „Sipetul! Cornul.” Și încă ceva deasupra, ceva roșu care lucea în lumina lunii. „Pumnalul! De ce ar pune Fain?...”

Loial își puse mâna uriașă peste gura lui Rand, acoperindu-i și o bună bucată din fața. Rand se întoarse ca să se uite la Ogier. Loial arătă spre dreapta, cu mare încetineală, ca și cum mișcarea lui ar fi putut atrage atenția cuiva. La început Rand nu văzu nimic, apoi o umbră se mișcă, la nici zece pași depărtare. O umbră înaltă, mătăhăloasă, cu bot de animal. Un troloc. Își ridică botul ca și cum ar fi adulmecat. Unii dintre ei te urmăreau după miros.

Hăul se clătina. Cineva din tabără făcu o mișcare, iar trolocul se întoarse într-acolo ca să cerceteze.

Rand ramase pe loc, lăsându-se împresurat de liniștea golului. Ținea mâna pe sabie, dar nu se gândea la ea. Golul era totul. Ce avea să fie avea să fie. Se uită la troloc fără să clipească.

Umbra cu bot mai aruncă o privire peste tabăra Iscoadelor Celui Întunecat, apoi, ca și cum ar fi fost mulțumit, trolocul se lăsă lângă un copac. Începu să scoată numaidecât niște zgomote surde, ca de pânză groasă sfâșiată.

Loial vorbi la urechea lui Rand.

— A adormit, șopti el, neîncrezător.

Rand dădu din cap a încuviințare. Tam îi spusese că trolocii sunt leneși, gata oricând să nu mai facă nimic dacă nu erau împinși de frică. Se întoarse din nou spre tabără.

Era din nou liniște. Luna nu mai strălucea pe sipet, dar acum știa ce umbră caută. Vedea sipetul în minte, plutind

dincolo de hău, lucind galben, apoi argintiu, în lumina *saidinului*. Cornul lui Vaiere și pumnalul de care avea nevoie Mat, atât de aproape încât mai că le putea atinge. Chipul lui Selene plutea odată cu el. Ar fi putut pleca de dimineață să-l urmărească pe Fain și pe ai lui și să aștepte până când venea Ingтар. Dacă Ingтар mai avea să vină, dacă încă mai mergea pe urma lor, fără amușinar. Nu, nu trebuia să mai aștepte. Era atât de aproape. Iar Selene îl aștepta pe munte.

Îi făcu semn lui Loial să se ia după el, apoi se lăsă pe burtă și începu să se târască spre sipet. Auzea găfâiturile înăbușite ale Ogierului, dar privirea îi era ațintită asupra movei întunecate din față.

La dreapta și la stânga erau Iscoade și troloci, dar îl văzuse odată pe Tam furișându-se după o căprioară și punând mâna pe ea înainte ca animalul să sară în laturi; încercase să învețe și el de la Tam. „Nebunie!” Gândul zbură stins, abia simțit. „E nebunie curată! În-ne-bu-nești!” Gânduri șterse; gândurile altcuiva.

Încet, fără zgomot, alunecă spre acea umbră și întinse mâna. Degetele atinseră lucrătura bogată din aur. Era sipetul care adăpostea Cornul lui Vaiere. Mai găsi și altceva, pe capac. Pumnalul fără teacă. Făcu ochii mari. Își aduse aminte de ce i se întâmplase lui Mat și se trase înapoi; hăul se tulbură din pricina mișcărilor lui bruște.

Bărbatul care dormea alături – la vreo doi pași de sipet; toți ceilalți erau mult mai departe – mormăi ceva în somn și aruncă păturile de pe el. Rand lăsă hăul să spulbere gândurile și teama. Bărbatul murmură din nou ceva și se potoli.

Rand duse din nou mâna spre pumnal, fără să-l atingă. La început nu-i făcuse nici un rău lui Mat. Nu prea mult, în orice caz; nu imediat. Dintr-o singură mișcare, ridică pumnalul, îl înfipse în spatele brâului și își trase mâna, ca și cum ar fi fost bine să nu-i atingă prea mult timp pielea. Poate că așa era, iar fără pumnal, Mat avea să moară. Îl simțea acolo, ca o greutate care îl trăgea în jos, care îl strivea. Dar în hău senzația aceasta era la fel de îndepărtată ca și gândurile, și curând pumnalul deveni ceva obișnuit.

Irosi doar o clipă uitându-se la sipetul învăluit în întuneric

- Cornul era probabil înăuntru, dar nu știa cum să deschidă sipetul și nici nu putea să-l ridice singur - apoi privi în jur după Loial. Era în spate, ghemuit la pământ, nu departe de el; își rotea capul mare dintr-o parte în alta, privindu-i ba pe oamenii, ba pe trolocii adormiți. Chiar și în întuneric se vedea că făcuse ochii mari cât niște farfurioare. Rand îl apuca de mână.

Ogierul tresări și deschise gura. Rand duse un deget la buze, puse mâna lui Loial pe sipet și îi făcu semn să îl ridice. O vreme - care păru nesfârșită, cu Iscoadele și trolocii în jur, noaptea; durase cel mult câteva clipe - Loial se zgâi. Apoi luă sipetul în brațe și se ridică în picioare. Nu părea să-i fie deloc greu.

Rand părăsi tabăra, urmându-l pe Loial, cu mare băgare de seamă, chiar mai multă decât atunci când veniseră. Ținea amândouă mâinile pe sabie și se uita la Iscoadele care dormeau, la siluetele trolocilor. Pe măsură ce se îndepărtau, toate acele forme întunecate erau înghițite de întuneric. „Aproape liberi. Am izbutit!”

Bărbatul lângă care fusese sipetul se ridică deodată în capul oaselor, scoțând un țipăt sugrumat, apoi sări în picioare.

— A dispărut! Treziți-vă, ticăloșilor! A dispărut! Era glasul lui Fain; Rand îl recunoscuse chiar și din hău. Ceilalți se ridicară în picioare, Iscoade și troloci, strigând ca să afle ce se întâmplase, mormăind și mârâind. Glasul lui Fain se transformă într-un urlat. Știi că tu ești, al’Thor! Te ascunzi de mine, dar știi că ești aici! Găsiți-l! Găsiți-l! Al’Thooooor! Oamenii și trolocii se răspândiră în toate părțile.

Rand continuă să meargă, împresurat de gol. *Saidinul*, de care aproape uitase când intrase în tabără, zvâcnea acum.

— Nu ne vede, spuse Loial în șoaptă. După ce ajungem la cai...

Un troloc se năpusti din întuneric în fața lor; în loc de nas și gură avea un cioc de vultur pe chipul altminteri omenesc, iar sabia ca o seceră vâjâia deja prin aer.

Rand se mișcă mecanic. Era una cu sabia. Motanul care dansează pe zid. Trolocul țipă și căzu, mai țipă o dată și muri.

— Fugi, Loial, îi porunci Rand. Simțea chemarea *saidinului*. Fugi!

Văzu ca prin ceață cum Loial mărește pasul și o ia stângaci la fugă, apoi se năpusti din noapte un alt troloc, cu colți și bot de porc mistreț, cu toporul ridicat. Rand se strecură între troloc și Ogier, Loial trebuia să scape de acolo. Cu un cap mai înalt decât Rand și de doua ori mai solid, trolocul se apropie de el, mârâind. Curteanul care își face vânt cu evantaiul. De data aceasta nu se auzi nici un țipat. Porni cu spatele după Loial, privind de jur împrejur. *Saidinul* îi cânta, un cântec atât de dulce. „Puterea i-ar distruge, pe Fain și pe ceilalți, i-ar face cenușă. Nu!”

Încă doi troloci, unul cu chip de lup, altul cu chip de berbec, cu dinții strălucitori și coarnele răsucite. Șopârla prin măraciniș. Se ridică într-un genunchi când cel de-al doilea se prăbuși, iar coarnele aproape că îi atinseră umărul. Cântecul *saidinului* îl dezmierda, trăgea de el cu o mie de fire de mătase. „Să-i nimicesc pe toți cu Puterea. Nu! Nu! Mai bine mor. Dacă aș muri, s-ar termina totul.”

Câțiva troloci apărură în față, bâjbâind după el. Trei, patru. Deodată unul dintre ei arată spre Rand și scoase un urlet; ceilalți răspunseră și se pregătiră de atac.

— Să se termine! strigă Rand și se repezi în întâmpinarea lor.

Uimirea îi încetini o clipă, dar apoi se năpustiră spre el cu țipete guturale, veseli, însetați de sânge, cu săbiile și topoarele ridicate. Rand dansă printre ei pe cântecul *saidinului*. Colibriul care sărută trandafirul. Cântecul era atât de ademenitor. Pisica pe nisipul fierbinte. Sabia din mâna lui părea mai vie ca niciodată, iar Rand lupta de parcă lama cu pecetea bătlanului putea ține *saidinul* deoparte. Bătlanul care își întinde aripile.

Rand se uită ținând la siluetele nemișcate din jurul lui.

— Era mai bine dacă muream, murmură el. Ridică privirea spre dealul unde se afla tabăra. Acolo erau Fain, și Iscoadele Celui Întunecat, și alți troloci. Erau prea mulți. Prea mulți ca să-i poată înfrunta și să rămână în viața. Făcu un pas în direcția aceea. Apoi încă unul.

— Rand, vino! Chemarea șoptită, grabnică, a lui Loial pluti prin gol până la el. În numele Luminii, Rand, haide odată!

Rand se aplecă cu grijă să șteargă sabia de surtucul unui troloc. După aceea, la fel de ceremonios ca și cum Lan ar fi fost acolo să se uite la el, o bagă la loc în teacă.

— Rand!

Ca și cum nu înțelegea de ce trebuia să se grăbească, se duse după Loial, lângă cai. Ogierul legă sipetul pe șa cu niște curele de la desagi. Mantia era îndesată sub sipet ca să îl țină în echilibru pe șaua rotundă.

Saidinul nu mai cânta. Era acolo, o strălucire care îi întorcea stomacul pe dos, dar nu se mai apropia, de parcă într-adevăr îl alungase. Mirat, lăsă hăul să dispară.

— Cred că înnebunesc, zise el. Își dădu deodată seama unde erau și privi scrutător în spate, pe unde veniseră. Strigătele și urletele se auzeau din toate direcțiile; îi căutau, dar nu îi urmăreau, încă. Încălecă pe Roșcat.

— Uneori nu pricep nici jumătate din ce zici, spuse Loial. Dacă chiar ții să înnebunești, nu vrei să mai aștepti totuși puțin, până ajungem înapoi la Domnița Selene și la Hurin?

— Cum o să călărești cu sipetul pe șa?

— O să fug! Și Ogierul făcu întocmai, iuțind pașii și trăgând calul de căpăstru după el. Rand îl urma.

Loial mergea repede, ca un cal la trap. Rand era convins că Ogierul nu avea să reziste prea mult, însă lui Loial nu-i slăbiră deloc puterile. Rand își zise că poate era un sâmbure de adevăr în poveștile lui despre cum întrecuse odată un cal. Din când în când Loial se uita în spate, dar strigătele Iscoadelor și urletele trolocilor se auzeau din ce în ce mai slab.

Loial nu-și încetini pașii nici măcar atunci când povârnișul deveni mai abrupt și intră în tabără răsufând doar ceva mai anevoie.

— L-ați luat. Glasul i se umplu de bucurie când văzu sipetul bogat împodobit pe șaua lui Loial. Era din nou îmbrăcată în rochia ei, care îi părea lui Rand albă ca zăpada. Știam că o să iei hotărârea care trebuie. Pot... să mă uit la el?

— V-a urmărit careva, Seniore? Întreba Hurin neliniștit. Se

zgâia la sipet, cu un soi de teamă respectuoasă, dar privirea îi aluneca în noapte, în josul muntelui. Dacă v-au urmărit, trebuie să ne mișcăm repede.

— Nu cred. Mergi la locul unde ai stat de strajă și vezi dacă zărești ceva. Rand descălecă, iar Hurin se grăbi să plece. Selene, nu știi cum se deschide sipetul. Loial, tu știi? Ogierul scutură din cap.

— Să încerc și eu... Șaua lui Loial era foarte sus chiar și pentru o femeie de înălțimea lui Selene. Întinse mâinile ca să atingă modelele meșteșugit lucrute de pe sipet, își trecu palmele peste ele, apăsă. Se auzi un zgomot sec, apoi dădu capacul la o parte.

Selene se ridică în vârful picioarelor ca să bage mâna înăuntru, dar Rand se aplecă peste umărul ei și scoase Cornul lui Vaiere. Îl mai văzuse o dată, dar nu îl atinsese până atunci. Deși frumos, nu te făcea să te gândești la ceva foarte vechi sau la o putere nemaipomenită. Un corn încovoiat, auriu, ce lucea în lumina palidă, cu niște cuvinte gravate în argint în jurul pâlniei. Puse degetul pe literele ciudate. Păreau să atragă strălucirea lunii.

— *Tia mi aven Moridin isainde vadin*, spuse Selene. „Mormintele nu îmi stăvillesc chemarea.” Ai să fii un bărbat mai de seamă decât Artur Aripă-de-Șoim.

— O să-l duc Seniorului Agelmar, în Shienar. „Ar trebui să meargă în Tar Valon, își zise Rand, dar am terminat cu femeile Aes Sedai. N-are decât să-l duca Agelmar sau Ingтар.” Așeză Cornul la loc în sipet; strălucea în lumina lunii de îți lua ochii.

— Ești nebun, spuse Selene.

Rand se cutremură la auzul acestui cuvânt.

— Nebun sau nu, asta o să fac. Ți-am mai spus, Selene, nu vreau să dobândesc glorie. Acolo, am crezut că vreau. O vreme am crezut că vreau tot felul de lucruri... „Lumină, e atât de frumoasă! Egwene. Selene. Nu sunt vrednic de nici una dintre ele. Era ceva care părea să pună stăpânire pe mine. *Saidinul* a venit după mine, dar l-am alungat cu sabia. Sau și asta e o nebunie?” Trase adânc aer în piept. Locul Cornului lui Vaiere e în Shienar. Sau, dacă nu, Seniorul

Agelmar va ști ce să facă cu el.

Hurin se ivi din nou în tabără.

— Au făcut din nou focul, Senior Rand, mai mare decât până acum. Și mi s-a părut că am auzit strigate. Jos, printre dealuri. Nu cred că au început să urce muntele.

— M-ai înțeleș greșit, Rand, spuse Selene. Acum nu mai e cale de întoarcere. Ai o datorie. Aceste Iscoade ale Întunericului nu vor pleca pur și simplu doar pentru că le-ai luat Cornul. Nici vorbă de așa ceva. Dacă nu îi omori pe toți, or să te urmărească tot așa cum i-ai urmărit și tu pe ei.

— Nu! Loial și Hurin părură surprinși de înfocarea din glasul lui Rand. Își îmblânzi tonul. Nu știu cum i-aș putea omorî pe toți. S-ar putea să nu izbutesc niciodată.

Selene clătină din cap, iar părul ei lung se undui.

— Înseamnă că nu te poți întoarce, trebuie să mergi înainte. Poți să ajungi cu mai multă ușurință la Cairhien decât să te întorci în Shienar. Gândul ca vei mai petrece câteva zile în tovărășia mea te apasă atât de greu?

Rand se uită țintă la sipet. Tovărășia lui Selene nu era defel o povară, dar, când era în preajmă, se gândea la tot felul de lucruri la care nu se cădea să se gândească. Cu toate acestea, dacă se întorceau către miazănoapte, însemna să îi înfrunte pe Fain și pe cei care îl însoțeau. Selene avea dreptate. Fain nu avea să renunțe. Nici Ingтар nu avea să renunțe. Dacă Ingтар mergea în continuare spre miazăzi – iar Rand nu vedea de ce nu ar fi făcut-o – mai devreme sau mai târziu avea să ajungă și el la Cairhien.

— Cairhien, încuviință Rand. Va trebui să îmi arăți unde stai, Selene. N-am fost niciodată la Cairhien. Întinse mâna ca să închidă sipetul.

— Ai mai luat și altceva de la Iscoadele Întunericului? Întrebă Selene. Vorbeai mai devreme de un pumnal.

„Cum de-am uitat?” Lăsă sipetul cum era și scoase pumnalul de la cingătoare. Lama goală curbată ca un corn, plăselele ca niște șerpi aurii. Pe mâner era un rubin imens, cât unghia de la degetul mare, care scânteia în lumina lunii, parcă prevestind ceva rău. Oricât de împodobit era, oricât de ticăloșit știa că este, părea un cuțit obișnuit.

— Ai grijă să nu te tai, spuse Selene.

Rand se înfioră. Dacă era primejdios să îl ții în mână, nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă te tăiai.

— E din Shadar Logoth, le zise el celorlalți. Îl pângărește pe cel care îl poartă prea multă vreme, îl afectează până în măduva oaselor, așa cum și Shadar Logoth e atins de mană. E nevoie de Tămăduirea femeilor Aes Sedai, altminteri spurcăciunea te ucide.

— Deci asta se întâmplă cu Mat, spuse Loial încetișor. Nici nu bănuiam. Hurin se holbă la pumnalul din mâna lui Rand și își șterse mâinile de surtuc. Amușinarul nu părea deloc încântat.

— Nici unul dintre noi nu trebuie să punem prea mult mâna pe el, continua Rand. O să găesc o cale să-l duc...

— E primejdios. Selene se încruntă, ca și cum șerpii erau adevărați și veninoși. Aruncă-l. Lasă-l aici sau îngroapă-l dacă nu vrei să cadă în mâinile altcuiva, dar scapă de el.

— Mat are nevoie de el, spuse Rand cu hotărâre în glas.

— E prea primejdios. Ai zis și tu.

— Are nevoie de el. Su... Femeile Aes Sedai au spus că Mat o să moară dacă nu au pumnalul ca să-l Tămăduiască. „Încă mai e legat de ele, dar pumnalul acesta va tăia toate legăturile. Până nu scap de pumnal și de Corn, o să fiu și eu legat de ele, dar tot n-o să joc după cum vor ele.”

Puse pumnalul în sipet, în pâlnia Cornului - intra perfect - și închise capacul. Se auzi un pocnet puternic.

— O să ne ferească de el. Spera că așa va fi. Lan zicea că trebuie să pari foarte încrezător îndeosebi atunci când te îndoiești cel mai mult.

— Sipetul precis o să ne ferească de el, zise Selene posacă. Și acum aș vrea să îmi continuu somnul.

Rand scutură din cap.

— Suntem prea aproape. Uneori Fain pare că știe cum să mă găsească.

— Caută alinare în Contopire dacă ți-e frică, spuse Selene.

— Până dimineață vreau să fim cât mai departe de Iscoadele Celui Întunecat. O să-ți înșeuzez iapa.

— Îndărătnic! părea furioasă și, când se uită la ea, gura i

se arcui într-un zâmbet, dar în ochii ei întunecați nu era nici urmă de veselie. E bine ca bărbatul să fie îndărătnic, după ce... Nu-și mai termină vorba, și tocmai asta îl puse pe gânduri. Femeile lăsau adesea lucrurile nespuse, iar, din ceea ce își dusesse el seama până atunci, exact ceea ce nu spuneau avea mare însemnătate. Selene privi în tăcere cum pune șaua pe iapa cea albă și se apleacă să strângă chingile.

— Adu-i pe toți aici! mârâi Fain. Trolocul cu bot de capră se trase departe de el. Focul ce ardea cu vâlvătaie lumina vârful dealului, aruncând umbre tremurătoare. Iscoadele se înghesuiră lângă foc; le era teamă să stea pe întuneric cu restul trolocilor. Adu-i pe toți cei care încă n-au murit și dacă se gândește vreunul să fugă, spune-le că or să pățească ce a pățit și ăsta de aici. Arată spre primul troloc care venise să îi spună că al'Thor nu era de găsit. Încă se mai zvârcolea pe pământul mânjit de propriul lui sânge, dând din copite. Du-te, șopti Fain, iar trolocul cu bot de capră o zbughi în noapte.

Fain privi disprețuitor la ceilalți oameni - „Or să-mi fie și ei de folos” - apoi se întoarse ca să se uite spre Pumnalul Ucigașului-de-Neam. Al'Thor era undeva pe acolo, în munți. Și avea Cornul lui Vaiere. Scrâșni din dinți la acest gând. Ceva îl trăgea spre munți, deși nu știa unde anume. Spre al'Thor. Atâta îi mai rămânea din... Darul... Celui Întunecat. Aproape că nu se mai gândise la asta, încercase să nu se mai gândească, dar, deodată, după ce Cornul dispăruse - dispăruse! - al'Thor era acolo, ademenindu-l, așa cum un câine este ademenit de o bucată de carne.

— Nu mai sunt câine! Nu mai sunt câine! Auzi cum cei de lângă foc se foiesc neliniștiți, dar nu se sinchisi de ei. Vei plăti pentru ce mi-ai făcut, al'Thor! Lumea întreagă va plăti! Izbucni într-un râs de nebun. Lumea întreagă va plăti!

CAPITOLUL 20

Saidin

Rand îi puse să meargă toată noaptea, îngăduindu-le să se oprească doar puțin în zori, ca să se poată odihni caii. Ca să se poată odihni Loial. Cum sipetul din aur și argint în care se afla Cornul lui Vaiere îi ocupa toată șaua, Ogierul mergea pe jos în fața calului lui uriaș, fără să se plângă, fără să-și încetinească pașii. La un moment dat în timpul nopții trecuseră hotarul Cairhienului.

— Vreau să-l mai văd o dată, spuse Selene când se opriră. Descălecă și se îndreptă cu pași mari spre calul lui Loial. Umbrele lor subțiri se alungeau spre apus; soarele se ȳtea deasupra orizontului. Dă-l jos, *alantin*. Loial începu să desfacă legăturile. Cornul lui Vaiere.

— Nu, se împotrivi Rand, descălecând de pe Roșcat. Loial, nu. Ogierul se uită la Rand, apoi la Selene; urechile-i mișcau a neîncredere, dar își trase mâna înapoi.

— Vreau să văd Cornul, zise Selene pe un ton poruncitor. Rand era convins că nu era mai mare decât el, însă în clipa aceea părea la fel de bătrână și de neînduplecată ca munții și mai mândră decât Regina Morgase însăși.

— Cred că ar trebui să ținem pumnalul dosit, răspunse Rand. S-ar putea să fie la fel de primejdios până și să ne uităm la el. Să-l lăsam acolo până când pot să i-l dau lui Mat. El... el îl va duce apoi femeilor Aes Sedai. „Și ce vor cere oare în schimbul Tămăduirii? Dar nu are de ales.” Se simțea puțin vinovat că se bucura că el, cel puțin, terminase cu femeile Aes Sedai. „Am terminat cu ele. Într-un fel sau altul.”

— Pumnalul. Nu-ți pasă decât de pumnal. Ți-am zis să scapi de el. Cornul lui Vaiere, Rand.

— Nu.

Veni spre el, cu o legănare în mers care îl făcu să se simtă de parcă i-ar fi rămas ceva în gât.

— Nu vreau decât să îl văd la lumina zilei. Nici n-o să-l

ating. O să-l ții tu. O să-mi aduc mereu aminte de tine cum țineai Cornul lui Vaiera în mână. Îi prinse mâinile între ale ei; atingerea îl înfioră și simți cum i se usucă gura.

O să-și aducă aminte... După ce va pleca... Ar putea să închidă pumnalul la loc de îndată ce scotea Cornul din sipet. Ar fi minunat să țină Cornul în mână și să se uite la el la lumină.

Și-ar fi dorit să știe mai multe despre Profețiile Dragonului. Singura dată când straja unui neguțător povestise câte ceva despre ele, în Emond's Field, Nynaeve rupsesse o mătură de umerii bărbatului. În puținul pe care îl auzise nu era pomenit și Cornul lui Vaiera.

„Femeile Aes Sedai care încearcă să mă pună să fac ce vor ele.” Selene se uita încă ținută în ochii lui, iar chipul îi era atât de tânăr și de frumos, încât îi venea să o sărute, în pofida gândurilor care îi treceau prin cap. Nu mai văzuse niciodată o Aes Sedai purtându-se așa, și ea părea tânără, nu fără vârstă. „O fată de un leat cu mine n-ar putea fi Aes Sedai. Însă...”

— Selene, zise el cu blândețe, ești cu adevărat Aes Sedai?

— Aes Sedai, zise Selene, aproape pufnind și ridicând mâinile. Aes Sedai! Tot timpul îmi arunci asta în față! Trase adânc aer în piept și își netezi rochia, ca și cum voia să se adune. Sunt ceea ce sunt. Nu sunt Aes Sedai! După care se cufundă într-o răceală tăcută, ce făcea până și soarele dimineții să pară neprietenos.

Loial și Hurin fura cât se poate de cuviincioși, încercând să facă conversație și ascunzându-și stinghereala când Selene îngheța cu privirea. Merseră mai departe. Până seara, când făcură tabăra lângă un pâraiaș de munte din care aveau să ia pește pentru cină, Selene își recăpătă într-o câțva voia bună și începu să palavragească cu Ogierul despre cărți și să vorbească frumos cu Hurin.

Totuși, lui Rand abia dacă îi adresa vreun cuvânt, mărghindându-se să răspundă la ceea ce zicea el; așa făcu și în seara aceea, și în ziua următoare, pe când înaintau printre munții ce se înălțau de-o parte și de alta, din ce în ce mai sus, ca niște ziduri înalte, cenușii și crenelate. Dar de fiecare dată când Rand se uita la ea, îl privea și zâmbea. Câteodată era un zâmbet care îl făcea și pe el să zâmbească, alteori unul care îl

făcea să își dreagă glasul și să roșească din pricina propriilor lui gânduri, iar altă dată acel zâmbet misterios, plin de subînțelesuri, pe care îl avea uneori Egwene. Era un fel de zâmbet care îl sâcâia – dar măcar zâmbea.

„Nu e cu putință să fie Aes Sedai.”

Drumul începu să o ia la vale și, aproape de asfințit, Pumnalul Ucigașului-de-Neam se preschimbă în cele din urmă în dealuri, vălurite, rotunde, cu arbuști în loc de copaci, cu desișuri în loc de păduri. Era o simplă cărare bătătorită, folosită probabil, din când în când, de câteva căruțe rătăcite. Unele dealuri fuseseră tăiate în trepte, ca să se facă ogoare, ogoare pline de grâne, dar pustii la acea oră a zilei. Nici una dintre fermele răzlețe nu era destul de aproape, așa că Rand nu desluși decât că erau toate făcute din piatră.

Când văzu satul din față, câteva ferestre erau deja luminate: începea să se lase întunericul.

— Astă-seară o să dormim în paturi adevărate, spuse el.

— O să-mi facă mare plăcere, Senior Rand. Hurin râse. Loial dădu și el din cap.

— Un han de sat, zise Selene disprețuitor. Murdar, de bună seamă și plin de bărbați nespălați care beau bere. De ce nu putem dormi iar sub cerul liber? Am descoperit că-mi place.

— Nu cred că ți-ar plăcea dacă Fain ne-ar prinde din urmă în timp ce dormim, el și trolocii lui, răspunse Rand. Mă urmărește, Selene. Vrea și Cornul, firește, dar mai ales vrea să mă prindă pe mine. De ce crezi că am stăruit să stea mereu cineva de strajă în nopțile trecute?

— Dacă Fain ne prinde din urmă, o să-l înfrunți. Vocea îi era plină de încredere. Și apoi, s-ar putea ca în sat să fie Iscoade.

— Dar chiar dacă ar ști cine suntem, nu pot face prea multe cu toți sătenii în jur. Doar dacă nu crezi ca toți oamenii din sat sunt Iscoade ale Celui Întunecat.

— Și dacă află că ai la tine Cornul? Chiar dacă tu nu te gândești la glorie, până și fermierii visează să ajungă bărbați de seamă.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial. Mă tem că până și

fermierii ar vrea să pună mâna pe el.

— Desfă pătura Loial și pune-o peste sipet. Acoperă-l. Loial făcu întocmai, iar Rand dădu din cap, mulțumit. Era limpede că sub pătura vărgată a Ogierului era o cutie sau un cufăr, dar nimic nu dădea de bănuiră că ar fi mai mult decât un cufăr de călătorie. Cufărul de haine al Domniței, spuse Rand, rânjind și făcând o plecăciune.

Selene îi primi vorbele în tăcere și cu o privire în care nu se citea nimic. Câteva clipe mai târziu, porniră din nou.

Aproape imediat, undeva în stânga lui Rand, o scânteiere a soarelui care apunea lumină ceva de pe jos. Ceva mare. Ceva foarte mare, judecând după strălucire. Curios, întoarse calul înspre acolo.

— Seniore, zise Hurin. Satul?

— Vreau să văd asta mai întâi, răspunse Rand. „E mai strălucitor decât soarele pe apă. Ce-ar putea fi?”

Avea ochii ațintiți asupra luminii care se vedea în față și fu mirat când Roșcatul se opri. Fu cât pe-acți să-l mănă mai departe, dar își dădu seama că se aflau pe marginea unei prăpăstii de lut, o scobitură uriașă în pământ. Săpaseră în deal până la vreo sută de pași adâncime. Dispăruse probabil mai mult de un deal și poate și niște ogoare, căci, pe lățime, gaura era de zece ori mai mare. De partea cealaltă părea să fie un soi de rampă. Pe fundul scobiturii erau vreo doisprezece oameni, care făceau focul; acolo jos era deja întuneric. Din loc în loc mai sclipea câte o armură, iar la brâu le atârnavu săbii. Rand abia dacă se uită la ei.

Din lut se înălța o mână gigantică de piatră în care era o sferă de cristal, ce strălucea în lumina ultimelor raze de soare. Rand rămase cu gura căscată văzând cât e de mare; o minge netedă – era convins că nu avea nici cea mai mică zgârietură – de vreo douăzeci de picioare diametru.

Puțin mai încolo, fusese dezgolit un chip de piatră, pe măsura mâinii. Chipul unui bărbat cu barbă, care țâșnea din pământ cu maiestatea vârstei înaintate; în trăsăturile lui păreau să se citească înțelepciunea și cunoașterea.

Hăul se formă singur; într-o clipă era întreg, iar *saidinul* sclipea, chemându-l. Era atât de concentrat asupra chipului și

mâinii, încât nici nu băgă de seamă ce se petrecuse. Auzise odată un căpitan de corabie vorbind despre o mână enormă care ținea o sferă imensă de cristal; Bayle Domon spunea că ar ieși dintr-un deal de pe Insula Tremalking.

— E primejdios, zise Selene. Haide, Rand.

— Cred că pot găsi o cale să cobor, răspunse Rand, absent. *Saidinul* îi cânta. Mingea uriașă lucea alb în lumina soarelui la apus. I se părea că, în străfundurile cristalului, lumina se învâртеjea și dansa pe cântecul *saidinului*. Se întrebă de ce oamenii de jos nu își dădeau seama de asta.

Selene se apropie și îl apucă de mână.

— Te rog, Rand, trebuie să vii.

Rand se uită la ea, nedumerit, apoi își plimbă mâna pe brațul ei, până la față. Selene părea cu adevărat îngrijorată, poate îi era chiar frică. Dacă malul nu cedează sub greutatea cailor și nu ne frângem gâtul, oricum oamenii aceia de jos stau de pază, ori asta înseamnă că cel care i-a pus de strajă nu vrea să pătrundă acolo orice trecător. La ce bun să te ferești de Fain, dacă vei fi prins de gărzile unui Senior? Vino.

Deodată – un gând îndepărtat – își dădu seama că era împresurat de hău. *Saidinul* cânta, iar sfera zvâcnea – o simțea chiar și fără să o vadă – și îi trecu prin cap că, dacă avea să cânte și el cântecul pe care îl cânta *saidinul*, acel chip uriaș de piatră va deschide gura și va cânta odată cu el. Odată cu el și cu *saidinul*. Într-un glas.

— Te rog, Rand, spuse Selene. O să merg în sat cu voi. Și n-o să mai pomenesc niciodată de Corn. Vino!

Încercă să iasă din gol... Dar nu izbuti. *Saidinul* cânta ademenitor, iar lumina din sferă pulsa ca o inimă. Ca inima lui. Loial, Hurin și Selene se uitau ținută la el, dar nu păreau să vadă minunata strălucire care izvora din cristal. Încercă să alunge hăul. Era neclintit precum granitul; plutea într-un gol tare ca piatra. Cântecul *saidinului*, cântecul sferei – le simțea înfiorându-i oasele. Se îndârji; nu voia să se lase; căută în adâncurile lui... „Nu voi...”

— Rand. Nu știa a cui era vocea.

„...Căuta esența a ceea ce era...”

„...Nu voi...”

— Rand. Cântecul îl potopea, umplea golul.

„...Atinge piatra, fierbinte de la soarele nemilos, rece de la noaptea neîndurătoare...”

„...Nu...”

Lumina îl umplea, îl orbea.

— Până dispare răcoarea, murmură el, până dispare apa...

Puterea puse stăpânire pe el. Era una cu sfera.

— ...În Umbră cu dinții dezveliți...

Puterea era a lui. Puterea era a lui.

— ...Să scuipăm în ochiul lui Foc-n-Văz...

Puterea de a Frânge Lumea.

— ...În Ziua Ultimă! Ultimele vorbe le spuse țipând, iar golul se risipi. Roșcatul sări în lături când îl auzi strigând; lutul se fărâmiță sub copitele armăsarului, alunecând în groapă. Murgul căzu în genunchi. Rand se aplecă în față, trase de hățuri, iar Roșcatul se ridică anevoie în picioare și se îndepărtă de marginea prăpastiei.

Văzu că toți se zgâiau la el. Selene, Loial, Hurin.

— Ce s-a întâmplat? „Golul...” Duse mâna la frunte. Nu izbutise să risipească golul, iar strălucirea *saidinului* devenise mai puternică și... Nu-și mai aducea aminte nimic altceva. *Saidinul*. Îi era frig. Am făcut... ceva? Se încruntă, încercând să-și amintească. Am spus ceva?

— Stăteai acolo țeapăn ca o statuie, zise Loial, mormăind ceva, fără să ne bagi în seamă. N-am priceput ce spuneai, însă la sfârșit ai strigat „Ultimă!” atât de tare de ai fi trezit și morții, iar Roșcatul aproape că a căzut în gol. Ești cumva bolnav? Pe zi ce trece te porți tot mai ciudat.

— Nu sunt bolnav, spuse Rand tăios, apoi își îmblânzi glasul. N-am nimic, Loial. Selene se uita la el temătoare.

Din groapă se auziră vocile oamenilor, vorbind nedeslușit.

— Seniore Rand, zise Hurin, cred că ne-au văzut. Dacă știi cum să urce pe partea asta, o sa ne trezim cu ei aici numaidecât.

— Da, grați și Selene. Hai să plecăm.

Rand aruncă o privire la scobitura din pământ, apoi ridică repede ochii. Cristalul uriaș reflecta lumina soarelui ce apunea, dar nu voia să se uite la ea. Aproape că își amintea...

ceva legat de sferă.

— Nu văd de ce i-am aștepta. N-am făcut nimic. Să mergem la un han. Îl întoarse pe Roșcat spre sat și curând lăsară groapa și străjile în urmă.

Ca multe alte sate, Tremonsien se întindea pe vârful unui deal, dar, cum văzuseră și la alte ferme pe lângă care trecuseră, dealul fusese tăiat în trepte, susținute de ziduri de piatră. Casele pătrate de piatră erau așezate pe bucăți de pământ precis fixate, cu grădini de aceeași mărime, de-a lungul câtorva ulițe drepte care se întretăiau în unghiuri și ele drepte. Ideea că ar fi fost nevoie și de niște ulițe șerpuitoare care să meargă de jur împrejurul dealului nu părea a fi fost pe placul celor de acolo.

Totuși, oamenii erau destul de deschiși și de prietenoși și se opreau ca să se salute, cu toate că se grăbeau să își termine treburile înainte de lăsarea întunericului. Erau scunzi – nici unul nu-i venea lui Rand mai sus de umăr și puțini dintre ei erau de înălțimea lui Hurin – cu ochi întunecați, cu pielea deschisă la culoare, cu fețe înguste și îmbrăcați în haine închise; doar câțiva purtau pe piept fâșii de pânză de diferite culori. Aerul mirosea a mâncare – cu mirodenii ciudate, după părerea lui Rand – deși câteva gospodine încă mai stăteau la taclale la ușă; ușile erau împărțite în două, așa încât partea de sus putea rămâne deschisă când cea de jos era închisă. Oamenii se uitară curioși la nou-veniți, fără dușmănie. Unii dintre ei îl priviră ceva mai îndelung pe Loial, un Ogier care mergea pe lângă un cal mare cât un armăsar Dhurran, dar asta fu tot.

Hanul din vârful dealului era și el din piatră, ca și toate celelalte case, iar numele era pictat pe o tăbliță care atârna deasupra ușilor late. *La nouă inele*. Rand descălecă, zâmbind, și îl legă pe Roșcat de unul din stâlpii din față. *Cele nouă inele* fusese una din poveștile lui preferate când era copil; pesemne că încă era preferata lui.

Selene încă părea tulburată când o ajută să se dea jos de pe cal.

— Te simți bine? o întrebă. Nu te-am speriat, nu? Roșcatul nu s-ar fi prăbușit niciodată cu mine în șa. Se întrebă ce se

petrecuse cu adevărat.

— M-ai îngrozit, răspunse ea, cu glasul sugrumat, iar eu nu mă sperii ușor. Ai fi putut să te omori, să omori... Își netezi rochia. Pleacă cu mine. În seara asta. Acum. Ia Cornul lui Vaiere și voi rămâne lângă tine toată viața. Gândește-te la asta. Eu lângă tine, tu ținând în mână Cornul lui Vaiere. Și nu este decât începutul, îți făgăduiesc. Ce altceva ți-ai mai putea dori?

Rand clătină din cap.

— Nu pot, Selene. Cornul... Se uită în jur. Un bărbat aruncă o privire peste drum de la fereastră, apoi trase perdelele; se lăsa noaptea și pe uliță nu mai era nimeni în afară de Loial și de Hurin. Cornul nu e al meu. Ți-am mai spus. Selene îi întoarse spatele, ascunzându-se în mantia albă ca în dosul unui zid de cărămidă.

CAPITOLUL 21

La nouă inele

Rand se aștepta ca sala mare a hanului să fie goală, căci era aproape ora cinei, însă văzu vreo șase oameni înghesuiți la o masă și jucând zaruri printre țapii de bere, iar un altul stătea singur și mânca. Deși cei cu zarurile nu păreau să aibă arme și nu purtau armură, ci doar surtuțe simple și pantaloni albastru-închis, ceva din ținuta lor îl făcu pe Rand să creadă că erau soldați, își îndreptă privirea spre bărbatul singuratic. Un ofițer, cu carâmbii cizmelor înalte lăsați în jos, cu sabia proptită de masă, lângă scaun. Pe pieptul hainei albastre avea o fâșie roșie și una galbenă, de la un umăr la celalalt; partea din față a capului era rasă, iar la spate avea părul lung și negru. Soldații aveau părul tuns scurt, toți la fel. Toți șapte se întoarseră să se uite la Rand și la tovarășii săi când intrară în han.

Hangița era o femeie zveltă, cu nas lung și păr cărunț, dar ridurile de pe chipul ei păreau să facă mai degrabă parte din zâmbetele cu care întâmpina pe toată lumea. Se apropie zorită de ei, ștergându-și mâinile de șorțul alb ca zăpada.

— Bună seara - privirea-i ageră zări imediat haina roșie brodată cu fir de aur a lui Rand și frumoasa rochie albă a lui Selene - Seniore, Domniță. Sunt Maglin Madwen, Seniore. Fiți bineveniți la hanul meu. Și un Ogier. Nu vedem prea mulți prin părțile astea, prietene. Vii cumva de la *steddingul* Tsofu?

Loial izbuti să facă o plecăciune, în pofida greutateii sîpetului.

— Nu, hangițo. Vin din cealaltă parte, din Ținuturile de la Hotar.

— Din Ținuturile de la Hotar, zici. Și dumneata, Seniore? Iartă-mi îndrăzneala, dar nu semeni cu oamenii de la Hotar.

— Sunt din Ținutul celor Două Râuri, jupâneasă Madwen, din Andor. Aruncă o privire spre Selene - nici măcar nu părea să bage de seamă că exista; abia dacă părea să își dea

seama că e într-o cameră și că sunt și alți oameni acolo. Domnița Selene e din Cairhien, din capitală, iar eu sunt din Andor.

— Cum spui, Seniore. Jupâneasa Madwen privi sabia lui Rand; bătlanii de bronz se vedeau deslușit pe teacă și pe plasele. Se încruntă ușor, dar peste o clipă era din nou surâzătoare. Vrei probabil ceva de mâncare, Seniore, pentru dumneata și Domnița dumitale, și pentru cei ce vă însoțesc. Și odăi, de buna seamă. O să am grijă și de cai. Am o masă bună, chiar aici, și niște carne de porc cu ardei pe foc. Ați plecat în căutarea Cornului lui Vaiere?

Rand, care mergea în spatele ei, aproape că se împiedică.

— Nu! De ce crezi asta?

— Nu te supăra, Seniore. Au mai trecut doi pe aici luna asta, primeniți ca să arate ca niște eroi adevărați – nu că aş vrea să spun același lucru și despre dumneata, Seniore. Nu vin prea mulți străini pe ici, doar neguțătorii din capitală care cumpără orz și ovăz. Cred că Alaiul nu a plecat încă din Illian, dar poate că sunt unii care cred că nu au neapărată nevoie de binecuvântare și că or s-o ia înaintea celorlalți dacă nu trec pe acolo.

— Nu am plecat în căutarea Cornului, jupâneasă. Rand se feri să se uite la legătura din brațele lui Loial; pătura cu dungi colorate atârna deasupra brațelor groase ale Ogierului și ascundea bine sipetul. Firește că nu. Ne îndreptăm spre capitală.

— Cum spui, Seniore. Iartă-mă că te întreb, Domnița se simte bine?

Selene se uită la ea și vorbește pentru prima dată.

— Mă simt foarte bine.

Glasul ei era atât de rece, încât o clipă amuțiră cu toții.

— Nu ești din Cairhien, jupâneasă Madwen, zise deodată Hurin. Împovărat cu desagii și cu boccelele lui Rand, semăna cu o căruța pe două picioare. Iartă-mă, dar nu pari.

Jupâneasa Madwen ridică din sprâncene, îi aruncă o privire lui Rand, apoi zâmbi.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama că îți lași oamenii să spună ce vor, dar m-am obișnuit să... Se uită spre ofițerul

care își vedea acum de masă. Lumină, nu, nu sunt din Cairhien, dar bărbatul meu era. Am trăit cu el douăștrei de ani și când a murit – Lumina să-l ocrotească – eram pregătită să mă întorc în Lugard, dar tot el a avut ultimul cuvânt. Mi-a lăsat mie hanul, iar fratelui lui banii, ori eu eram convinsă că are să fie invers. Tare șiret era Barin, ca de altfel toți bărbații pe care i-am cunoscut, mai ales cei din Cairhien. Nu vreți să stați jos, Seniore, Domniță?

Hangița clipi mirată când Hurin se așeză la masă cu ei – Ogierul era una, dar era limpede că, în ochii ei, Hurin era un simplu slujitor. Se mai uita o dată la Rand, apoi se grăbi spre bucătărie; curând după aceea niște fetișcane intrară în sala mare cu mâncarea, chicotind și zgâindu-se la Senior, la domnița lui și la Ogier, până când jupâneasa Madwen le trimise înapoi la treabă.

La început, Rand se holbă la mâncare, parcă șovăind. Carnea de porc era tăiată în bucăți mici și amestecată cu fășii de ardei galben, mazăre și tot felul de legume și alte lucruri pe care nu le mai văzuse până atunci, totul într-un sos gros și limpede. Mirosea deopotrivă dulce și iute. Selene abia dacă se atinse de farfurie, însă Loial mânca cu poftă.

Hurin rânji la Rand pe deasupra furculiței.

— Cei din Cairhien pun niște mirodenii tare curioase în mâncare, Senior Rand, dar nu e rea deloc.

— N-o să te muște, Rand, adăugă Loial.

Rand lua o înghițitură codindu-se și mai că rămase cu gura căscată de uimire. Gustul era pe potriva mirosului, dulce și iute la un loc, carnea de porc era crocantă pe afară și moale înăuntru; zece gusturi și condimente diferite se amestecau, contopindu-se, opunându-se. Nu semăna cu nimic din ceea ce mâncase până atunci. Avea un gust nemaipomenit. Mâncă tot, iar când jupâneasa Madwen se întoarse cu fetișcanele ca să strângă masa aproape că îi veni să mai ceară, așa cum făcu Loial. Farfuria lui Selene era pe jumătate plină, dar făcu semn unei fetișcane să i-o ia din față.

— Cu plăcere, prietene Ogier. Hangița surâse. Cei ca dumneata au nevoie de multă mâncare. Catrine, mai adu repede o porție. Una dintre fetișcane pleca în grabă. Jupâneasa

Madwen se întoarse spre Rand, zâmbind în continuare. Seniore, aveam pe cineva care cânta la flaut, dar s-a însurat cu o fată de la o fermă și acum ciupește hățurile de la plug. Am văzut că din legătura omului dumitale iese ceva ce aduce a cutie de flaut. Dacă tot nu mai am muzicant, îi dai voie să ne încante cu puțină muzică?

Hurin păru stingherit.

— Nu el cântă, explică Rand. Eu cânt.

Femeia clipi des. Probabil că în Cairhien Seniorii nu cântau la flaut.

— Îmi retrag rugămintea, Seniore. Pe Lumină, nu am vrut să te jignesc. Nu aş cere niciodată cuiva ca dumneata să cânte într-un han.

Rand nu şovăi decât o clipă. Trecuse mult timp de când nu mai cântase la flaut, ci folosisese sabia, iar banii din pungă nu aveau să îi ajungă pentru totdeauna. Odată ce va scăpa de hainele fistichii – după ce îi va da lui Ingтар Cornul şi lui Mat pumnalul – va avea nevoie de flaut ca să-şi plătească mâncarea cât va căuta un loc unde să fie la adăpost de femeile Aes Sedai. „Şi la adăpost de mine însumi? S-a întâmplat ceva acolo. Dar ce?”

— Nu mă deranjează, spuse el. Hurin, dă-mi cutia. Las-o să alunece. Nu era cazul să scoată la iveală mantia de Menestrel; deja se citeau multe întrebări în ochii întunecaţi ai jupânesei Madwen.

Incrustat cu aur şi argint, instrumentul părea demn de un Senior, dacă erau şi Seniori care cântau la flaut. Bâtlanul imprimat cu fierul roşu în palmă nu îl stânjenea. Alifia lui Selene fusese atât de eficace, încât aproape că uita de semn dacă nu îl vedea. Totuşi, acum îl avea în minte şi, fără să se gândească, începu să cânte *Bâtlanul de pe aripă*.

Hurin se legăna în ritmul muzicii, iar Loial ţinea măsura bătând în masă cu degetul lui gros. Selene se uita la Rand ca şi cum s-ar fi întrebat cine este cu adevărat – „Nu sunt Senior, Domniţă. Sunt păstor şi cânt la flaut prin hanuri” – soldaţii se întrerupseră din vorbă ca să-l asculte, iar ofiţerul închise copertele de lemn ale cărţii pe care începuse să o citească. Privirea fixă a lui Selene îl înverşuna pe Rand. Se încăpăţână

să ocolească toate cântecele ce ar fi fost potrivite în palatul sau conacul unui Senior. Cânta *Doar o găleată de apă și Frunza din Două Râuri, Bătrânul Jack s-a urcat în copac și Pipa jupanului Priket.*

La ultimul, cei șase soldați începură să cânte cu voci răgușite, însă alte versuri decât cele pe care le știa Rand.

*Am mers până la Râul Iralell
doar ca să-i vedem venind pe cei din Tear.
La răsăritul soarelui
eram deja pe malul râului.
Caii lor înnegrirea câmpia,
flamurile lor înnegrirea cerul.
Dar noi ne-am apărat pământul
pe malul Râului Iralell.
O, ne-am aparat pământul.
Da, ne-am aparat pământul.
Ne-am apărat pământul pe malul râului
În lumina dimineții.*

Nu era prima data când Rand descoperea că un anumit cântec avea alte versuri și alt nume în alt ținut, câteodată chiar în diferite sate din același ținut. Cântă împreună cu ei până când soldații lăsară cuvintele să se stingă, lovindu-se pe umeri, fiecare bătându-și joc de vocea celuilalt.

Când Rand puse flautul jos, ofițerul se ridică în picioare și făcu un gest brusc. Soldații tăcură numaidecât, traseră scaunele ca să facă o plecăciune cu mâna la piept ofițerului – și lui Rand – apoi plecară fără să se uite înapoi.

Ofițerul se apropie de masa lui Rand și făcu la rândul său o plecăciune, cu mâna la inimă; partea rasă a capului părea dată cu pudră albă.

— Harul Luminii să se pogoare asupra-ți, Seniore. Sper că nu te-au supărat cu felul în care au cântat. Sunt oameni obișnuiți, dar te încredințez nu au vrut să te jignească. Eu sunt Aldrin Caldevwin, Seniore. Căpitan în slujba Maiestății Sale, Lumina fie cu el. Privirea îi alunecă spre sabia lui Rand; acesta avu impresia că ofițerul zărise bătlanii de îndată de

intrase în han.

— Nu m-au jignit. Felul de a vorbi al lui Caldevwin îi aducea aminte de Moiraine - precis, toate cuvintele bine rostite. „Chiar m-a lăsat să plec liber? mă întreb dacă mă urmărește. Sau dacă mă așteaptă.” la loc, căpitane. Te rog. Caldevwin trase un scaun de la altă masă. Spune-mi, te rog, căpitane, ai mai văzut și alți străini în ultima vreme? O doamnă, scundă și subțire și un soldat cu ochi albaștri. E înalt și uneori își poartă sabia pe spate.

— N-am văzut deloc străini, răspunse ofițerul, așezându-se țeapăn pe scaun. Afară de dumneata și de Domnița dumitale, Seniore. Pe aici nu vin prea mulți nobili. Se uită la Loial, puțin încruntat; pe Hurin nici nu îl băgă în seamă, de parcă era un slujitor.

— Era doar o întrebare.

— Nu vreau să par necuviincios, Seniore, dar mi-ai putea spune numele dumitale? Văd atât de puțini străini încât vreau să îi cunosc pe fiecare în parte.

Rand își spuse numele - fără nici un titlu, dar ofițerul nu păru să remarce acest lucru - și adaugă, cum făcuse și cu hangița:

— Din Ținutul celor Două Râuri, din Andor.

— Un loc minunat, din câte am auzit, Seniore Rand - poți să îți spun așa? - iar oamenii sunt foarte cumsecade. Nimeni din Cairhien nu a purtat așa de tânăr o sabie cu pecetea bătlanului. Am întâlnit odată niște oameni din Andor, printre care și pe Căpitanul General al Gărzilor Reginei. Mi-e rușine să spun că nu-i mai țin minte numele. Mi l-ai putea aminti, te rog?

Rand știa că fetișcanele începuseră să curețe și să măture. Caldevwin părea că poarta o conversație banală, dar uitătura îi era iscoditoare.

— Gareth Bryne.

— Da, firește. Tânăr, și cu o funcție atât de înaltă.

Rand nu ridică glasul.

— Gareth Bryne are destul par alb ca să îți fie tată, căpitane.

— Iartă-mă, Senior Rand. Vroiam să zic că a dobândit de

tânăr o funcție atât de înaltă. Caldevwin se întoarce spre Selene și o vreme se margini doar să se uite la ea. În cele din urmă se scutură, ca și cum ar fi ieșit din transă. Iartă-mă că m-am zgâit așa, Domniță, și iartă-mă că îndrăznesc să îți vorbesc astfel, dar Harul Luminii nu te-a ocolit. Mi-ai putea spune ce nume să dau acestei frumuseți?

Chiar în clipa în care Selene se pregătea să deschidă gura, una dintre fetișcane scoase un țipăt și scăpă pe jos o lampă pe care o luase de pe o poliță. Uleiul se împrăstie și luă foc. Rand sări în picioare odată cu ceilalți și, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă ceva, apăru jupâneasa Madwene și, împreună cu fetișcana, stinse flăcările cu șorțul.

— Ți-am spus să fii cu băgare de seamă, Catrine, zise hangița, agitându-i sub nas șorțul acum murdar de funingine. Măine-poimăine o să dai foc la han.

Fetișcana mai că nu izbucni în plâns.

— Am fost cu băgare de seamă, jupâneasă, dar am simțit o durere în braț.

Jupâneasa Madwen ridică brațele.

— Mereu găsești câte o scuză și mereu spargi mai multe farfurii decât toate celelalte. Ei, lasă. Curăță aici și vezi să nu te arzi. Hangița se întoarce spre Rand și ceilalți, care încă stăteau în picioare în jurul mesei. Sper să nu mi-o luați în nume de rău. Catrine n-o să dea foc la han. E neîndemânatică cu farfuriile când începe să viseze la câte un flăcău, dar niciodată n-a mai spart o lampă.

— Aș vrea să merg în camera mea. Nu mă simt prea bine. Selene vorbea cu mare grijă, de parcă îi era greață, dar în afară de asta părea la fel de liniștită ca întotdeauna. Călătoria și focul...

Hangița cloncăni ca o cloșcă.

— Firește, Domniță. Am o odaie frumoasă pentru dumneata și Seniorul dumitale. Să o chem pe Muma Caredwain? E foarte pricepută la ierburile de leac.

Glasul lui Selene deveni tăios.

— Nu. Și vreau o cameră doar pentru mine.

Jupâneasa Madwen îi aruncă o privire lui Rand, după care se grăbi să o conducă pe Selene spre scări.

— Cum dorești, Domniță. Lidan, fii bună și adu lucrurile Domniței. Una din fetișcane alergă să ia desagii lui Selene de la Hurin și femeile dispărură în sus pe scări; Selene mergea dreaptă și nu scotea nici o vorba.

Caldevwin se uită țintă la ele până nu se mai văzură, apoi se scutură din nou. Așteptă până se așeză Rand, după care își trase și el scaunul.

— Iartă-mă, Senior Rand, că m-am zgâit așa la Domnița dumitale, dar Lumina a fost foarte binevoitoare cu dumneata. Nu vreau să te simți jignit.

— Nu face nimic, răspunse Rand. Se întrebă dacă toți bărbații gândeau ca el când se uitau la Selene. Când veneam spre sat, căpitane, am văzut o sferă uriașă, care părea din cristal. Ce e?

Privirea ofițerului deveni mai pătrunzătoare.

— E o parte din statuie, Senior Rand, zise el încetișor. Îl privi pe Loial; o clipa păru să chibzuiască la altceva.

— O statuie? Am văzut o mână și un chip. Trebuie să fie imensă.

— Așa și este, Senior Rand. Și veche. Caldevwin făcu o pa-uză. Se zice că ar fi din Vârsta Legendelor.

Rand se cutremură. Vârsta Legendelor, când, dacă era să dai crezare poveștilor, Puterea Supremă era folosită peste tot. „Ce s-a întâmplat acolo? Știu că a fost ceva.”

— Vârsta Legendelor, spuse Loial. Da, probabil. De atunci nu a mai făcut nimeni astfel de lucruri. Ce minunăție e acolo, căpitane. Hurin era tăcut, de parcă nu numai că nu asculta, ci nici nu era de față.

Caldevwin încuviință, fără tragere de inimă.

— Am cinci sute de lucrători în tabăra de dincolo de locul unde se fac săpăturile și, chiar și așa, nu vom reuși să o scoatem la lumină înainte de sfârșitul verii. Sunt oameni din Talpa. Eu am două treburi: să îi pun la treabă și să îi țin departe de sat. Celor din Talpa le place să bea și să chefuiască, iar oamenii de aici duc niște vieți foarte liniștite. Din glasul lui se înțelegea că îi compătimește pe săteni.

Rand dădu din cap. Puțin îi păsa de cei din Talpă, oricine ar fi fost ei.

— Ce o să faci cu statuia?

Căpitanul șovăi, însă Rand îl țintui cu privirea până răspunse.

— Galldrian a poruncit să fie dusă în capitală.

Loial clipi des.

— Vă înhămați la treabă grea. Nu știu cum puteți căra ceva așa de mare atât de departe.

— Așa a poruncit Maiestatea Sa, spuse Caldevwin tăios. Va fi pusă lângă oraș, în cinstea Cairhienului și a Casei Riatin. Ogierii nu sunt singurii care știu cum să care pietre. Loial păru rușinat, iar căpitanul se domoli. Îți cer iertare, prietene Ogier. M-am pripit și am fost grosolan. Încă mai era puțin înțepat. Stați mult în Tremonsien, Senior Rand?

— Plecăm mâine dimineață, răspunse Rand. Mergem la Cairhien.

— Și eu trimit mâine niște oameni înapoi în oraș. Trebuie să îi schimb tot timpul; se plictisesc dacă stau prea mult uitându-se cum mânuiesc unii târnăcoapele și lopețile. Nu te superi dacă merg cu dumneata, nu-i așa? Părea să fie o întrebare, însă era limpede că nu se aștepta ca Rand să se împotrivească. Jupâneasa Madwen se ivi în capul scărilor și ofițerul se ridică în picioare. Te rog să mă scuzi, Senior Rand, trebuie să mă scol devreme. Pe mâine dimineață, așadar. Harul Luminii să se pogoare asupra-ți. Se înclină în fața lui Rand, dădu scurt din cap înspre Loial și plecă.

După ce ușile se închiseră în spatele ofițerului, hangița se apropie de masă.

— Am condus-o pe Domniță în odaia ei, Seniore. Și am pregătit camere pentru dumneata și slujitorul dumitale, și pentru dumneata, prietene Ogier. Se opri și îl cercetă pe Rand. Îmi cer iertare dacă întrec măsura, Seniore, dar cred că pot vorbi fără înconjur unui Senior care își lasă slujitorul să spună tot ce crede. Dacă mă înșel... nu vreau să te jignesc. Vreme de douăștrei de ani eu și Barin Madwen ba ne-am certat, ba ne-am sărutat. Asta ca să înțelegi că știu despre ce vorbesc. În clipa asta crezi probabil că Domnița dumitale n-o să mai vrea să te vadă niciodată, dar, dacă mă întrebi pe mine, eu aș zice să te duci să îi bați la ușă astă-seară și o să

te lase să intri. Zâmbește și spune-i că a fost vina dumitale, chiar de n-a fost.

Rand își dresese glasul și nădărdui că nu roșise. „Lumină, Egwene m-ar omorî dacă ar ști că m-am gândit la așa ceva. Iar Selene m-ar omorî dacă aş face așa ceva. Oare?” Obrajii îi luară foc.

— Mm... mulțumesc pentru sfat, jupâneasă Madwen. Odăile... Se feri să se uite spre sipetul acoperit cu pătură de lângă scaunul lui Loial; nu cutezau să se culce toți și să îl lase nepăzit. O să dormim toți trei în aceeași cameră.

Hangița păru surprinsă, dar își reveni repede.

— Cum dorești, Seniore. Pe aici.

Rand o urmă în sus pe scări. Loial ducea sipetul – scările gemeau sub greutatea lui și a sipetului, însă hangița părea să creadă că e doar din pricina că Ogierul era atât de voinic – iar Hurin purta toți desagii și mantia strânsă în care erau harfa și flautul.

Jupâneasa Madwen aduse un al treilea pat în odaie și se grăbi să îl facă. Unul dintre paturi se întindea aproape dintr-un capăt în altul al camerei și era limpede că îl pregătise de la început pentru Loial. Abia dacă te puteai strecura printre paturi. De îndată ce hangița plecă, Rand se întoarse spre ceilalți. Loial împinsese sipetul învelit în pătură sub pat și încercă salteaua. Hurin puneă jos desagii.

— Știe vreunul dintre voi de ce era atât de bănuitor căpitanul? Căci era, sunt convins. Clatină din cap. După cum vorbea, ai fi zis că se teme să nu furăm statuia.

— *Daes Dae'mar*, Senior Rand, spuse Hurin. Marele Joc. Jocul Caselor, după cum îi spun unii. Caldevwin crede probabil că urmărești vreun câștig, altminteri nu ai fi aici. Și că, orice ai face, s-ar putea să-i faci probleme, așa că trebuie să fie cu băgare de seamă.

Rand scutură din cap.

— Marele Joc? Ce joc?

— Nu e nici un joc, Rand, îi răspunse Loial de pe pat. Scosese o carte din buzunar, dar o ținea nedeschisă pe piept. Nu știu prea multe despre asta – Ogierii nu fac astfel de lucruri – dar am auzit câte ceva. Nobilii și Casele nobiliare

uneltesc ca să tragă foloase. Fac lucruri care cred că i-ar putea ajuta sau face rău vreunui dușman, sau amândouă în același timp. De obicei totul se petrece în taină sau, dacă nu, încearcă să dea impresia că fac cu totul altceva. Își scărpină nedumerit una din urechile păroase. Chiar și dacă știu cam despre ce este vorba, tot nu pricep. Fruntașul Haman spunea întotdeauna că nu are destulă minte cât să înțeleagă lucrurile pe care le fac oamenii, iar eu nu știu să fie mulți la fel de deștepți ca Fruntașul Haman. Voi, oamenii, sunteți foarte ciudați.

Hurin se uită pieziș la Ogier, dar spuse:

— Are dreptate cu privire la *Daer Dae'mar*, Senior Rand. Toți cei de la miazăzi îl joacă, cei din Cairhien mai mult decât alții.

— Soldații care or să vina dimineață fac oare și ei parte din acest joc al lui Caldevwin? Nu ne putem permite să ne amestecăm în așa ceva. Nu era nevoie să pomenească de Corn. Erau cu toții conștienți de prezența lui.

Loial clătina din cap.

— Nu știu, Rand. Caldevwin e om, deci mă aștept la orice.

— Hurin?

— Nici eu nu știu. Hurin părea la fel de îngrijorat ca și Ogierul. S-ar putea să fie doar ce a spus sau... Așa se întâmplă cu Jocul Caselor. Nu știi niciodată. Când am fost în Cairhien am stat mai mult în Talpa, așa că nu știu prea multe despre nobili, însă *Daer Dae'mar* e primejdios peste tot, dar, din câte am auzit, mai ales în Cairhien. Deodată se luminează la față. Domnița Selene, Senior Rand. Ea trebuie să știe mai multe decât mine sau Ziditorul. Poți s-o întrebi dimineață.

Însă dimineață Selene nu mai era acolo. Când Rand coborî în sala mare, jupâneasa Madwen îi înmână un pergament sigilat.

— Iartă-mă, Seniore, dar ar fi trebuit să îmi ascuți sfatul. Ar fi trebuit să bați la ușa Domniței.

Rand așteaptă să plece, apoi desfăcu sigiliul de ceară albă. Pe pecete erau stele și o semilună.

„Trebuie să te părăsesc o vreme. E prea multă lume aici și

nu-mi place de Caldevwin. Te voi aștepta în Cairhien. Să nu crezi niciodată că sunt departe de tine. Vei fi întotdeauna în gândurile mele, tot așa cum știi că și eu voi fi în gândurile tale.”

Nu era nici o semnătură, dar scrisul acela elegant, curgător semăna cu Selene.

Împături pergamentul cu grijă și îl puse în buzunar înainte să iasă în curte, unde îl aștepta Hurin.

Era și Căpitanul Caldevwin acolo, însoțit de un alt ofițer mai tânăr și de cincizeci de soldați călare, care umpluseră ulița. Cei doi ofițeri aveau capetele descoperite, dar purtau mănuși de fier și platoșe lucrate în aur deasupra surtucelor albastre. La spate, fiecare ofițer avea legată de armură o ghioagă scurtă cu o flamură mică și albastră care le ajungea deasupra capului. Pe flamura lui Caldevwin era o singură stea albă, iar pe cea a ofițerului mai tânăr, o cruce din două linii albe. Spre deosebire de ei, soldații îmbrăcați în armură și cu coifuri pe cap aduceau cu niște clopote din care se tăiase puțin metal ca să le dezvelească chipurile.

Caldevwin făcu o plecăciune când Rand ieși din han.

— Bună dimineața, Senior Rand. Acesta este Elricain Tavolin, care îi conduce pe tovarășii dumitale de drum, dacă le pot spune așa. Celălalt ofițer făcu la rândul său o plecăciune; avea capul ras, ca și Caldevwin. Nu scoase nici un cuvânt.

— Puțină tovarășie este binevenită, căpitane, spuse Rand, izbutind să pară în largul lui. Fain nu s-ar fi încumetat să înfrunte cincizeci de soldați, însă Rand și-ar fi dorit să fie sigur că erau niște simpli tovarășii de drum.

Căpitanul aruncă o privire spre Loial, care se îndrepta spre cal ducând sipetul acoperit cu pătura.

— Grea povară, Ogierule.

Loial mai că se împiedică.

— Nu-mi place să stau departe de cărți, căpitane. Rânji larg și se grăbi să lege sipetul de șa.

Caldevwin se uită în jur, încruntat.

— Domnița dumitale încă nu a coborât. Iar iapa ei nu e aici.

— A plecat deja, îi spuse Rand. A trebuit să ajungă imediat la Cairhien, în timpul nopții.

Caldevwin ridică din sprâncene.

— În timpul nopții? Dar oamenii mei... Iartă-mă, Seniore Rand. Îl trase deoparte pe tânărul ofițer și începu să îi spună ceva, cu glas scăzut și mânios.

— A pus oameni de strajă, Senior Rand, șopti Hurin. Domnița Selene a trecut pe lângă ei fără să fie văzută.

Rand încălecă cu o strâmbătură. Dacă mai fusese vreo șansă ca ofițerul să nu îi bănuiască de ceva, se pare că Selene o spulberase.

— Cică e prea multă lume, mormăi el. În Cairhien e și mai multă.

— Ai spus ceva, Seniore?

Rand ridică privirea; Tavolin veni lângă el, călare pe un jugan mare și cenușiu. Și Hurin era în șa, iar Loial stătea lângă armăsarul lui. Soldații erau înșirați. Caldevwin nu se vedea nicăieri.

— Nimic nu se întâmplă așa cum mă aștept, zise Rand.

Tavolin schiță un zâmbet, o mică arcuire a buzelor.

— Pornim, Seniore?

Ciudatul Alai se îndreptă spre drumul bătătorit care ducea spre orașul Cairhien.

CAPITOLUL 22

Neadormiții

— Nimic nu se întâmplă așa cum credeam eu, mormăi Moiraine, fără să aștepte un răspuns de la Lan.

Masa cea mare, bine lustruită, din fața ei era plină de cărți și de hârtii, pergamente și manuscrise, multe dintre ele prăfuite din pricină că fuseseră ținute la păstrare prea multă vreme și mâncate de timp. Din altele rămăseseră numai bucăți. Încăperea în care se aflau părea alcătuită aproape în întregime din cărți și manuscrise. Peste tot erau rafturile pline; doar ușile, ferestrele și căminul erau libere. Scaunele erau niște jilțuri înalte și moi, dar jumătate dintre ele, la fel ca și cele mai multe măsuțe mici, erau acoperite cu cărți. Ba unele aveau grămezi de cărți și manuscrise și pe dedesubt. Însă numai câteva dintre ele, o grămăjoară pe care și-o așezase în față, erau ale lui Moiraine.

Femeia se ridică și se duse la fereastră, ațintindu-și privirile prin întuneric către luminile din sat, aflate nu prea departe. Aici nu erau în primejdia de a fi urmăriți. Nimeni nu s-ar fi așteptat s-o găsească aici. „Trebuie să-mi limpezesc gândurile și s-o iau de la început, se gândi ea. Nu-mi rămâne altceva de făcut.”

Nici unul dintre săteni nu bănuia că cele două surori în vârstă care locuiau în acea casă micuța și cochetă erau Aes Sedai. Asemenea bănuiei nu-și aveau locul într-un locșor precum Tifan's Wells, o așezare de fermieri, pierdută printre câmpiile din Arafel. Sătenii veneau la cele două să le ceară sfaturi pentru problemele lor și leacuri pentru boli, și le prețuiau ca pe niște femei binecuvântate de Lumină, dar nu mai mult de-atât. Adeleas și Vandene plecaseră împreună în pribegie, de bună voie, și asta se întâmplase cu atâta vreme în urmă încât nici măcar în Turnul Alb nu mai existau multe Aes Sedai care să-și amintească de ele și să știe că încă mai erau în viață.

Trăiau în pace, împreună cu un Străjer, la fel de în vârstă, singurul care le rămăsese. Nu renunțaseră la planul de a scrie o istorie a lumii începând cu Frângerea, și cu cât mai multe fapte puteau aduna din vremea dinaintea ei. Cândva. Între timp, însă, aveau multe cunoștințe de dobândit, multe taine de pătruns. Casa lor era locul cel mai potrivit în care Moiraine putea afla ceea ce căuta. Numai că nu găsisese nimic.

Prinzând cu coada ochiului o mișcare, se întoarse. Lan se sprijinea de căminul din cărămidă galbenă, netulburat ca o stâncă.

— Lan, ți-aduci aminte când ne-am întâlnit?

Se aștepta la un răspuns, la un semn, altfel nu ar fi izbutit să zărească scurta tresăltare a uneia dintre sprâncenele lui. Nu se întâmpla de multe ori să-l ia prin surprindere – dar întrebarea ei se referea la ceva de care nu pomenea de obicei nici unul dintre ei. Cu aproape douăzeci de ani în urmă ea îi spusese – cu toată mândria neabătută a cuiva încă îndeajuns de tânăr pentru a se putea numi așa, din câte își amintea – că n-avea să mai vorbească vreodată despre asta și că aștepta și din partea lui același lucru.

— Mi-aduc aminte, îi răspunse el simplu.

— Și tot n-ai de gând să-ți ceri scuze, pare-mi-se. M-ai aruncat într-un iaz, spuse Moiraine, fără să zâmbească, deși de-acum amintirea începuse s-o amuze. Eram udă până la piele. Și asta se întâmpla în acel anotimp pe care voi, oamenii de la Hotare, îl numiți „primăvară timpurie”. Aproape că am înghețat.

— Mi-aduc aminte și că am făcut focul și ți-am atârnat niște pături ca să te poți încălzi fără să se uite cineva la tine, răspunse el, răsturnând buștenii aprinși cu vătraiul, înainte să-l atârne la loc în cui; până și nopțile de vară erau răcoroase la Hotare. Mi-aduc aminte și că în noaptea aceea, în timp ce dormeam, mi-ai turnat în cap jumătate din apa din iaz. Ar fi fost mult mai simplu dacă-mi spuneai că erai Aes Sedai, în loc să-mi arăți. Și amândoi am fi tremurat mai puțin. Și nu trebuia să încerci să-mi iei sabia. Nu este calea potrivită de a te înfățișa unui om de la Hotare, nici măcar pentru o femeie tânără.

— Dar chiar eram tânără și singură, iar tu la fel de mare așa cum ești și acum și parcă și mai fioros. Nu voiam să-ți spun că sunt Aes Sedai. La vremea aceea, mi se părea că aveai să-mi răspunzi mai liber la întrebări dacă nu știai asta, începu Moiraine, apoi tăcu o clipă, cu gândul la anii care trecuseră de la acea întâlnire; fusese un lucru bun să întâlnească un tovarăș care s-o ajute în căutările ei. Dar ți-a trecut vreodată prin minte, în săptămânile care au urmat, că aveam să-ți cer să te legi de mine? Chiar din prima zi am fost sigură că tu aveai să fii alesul.

— Nici vorbă, răspunse el sec. Mă gândeam numai la cum să fac să te duc până în Chachin și să rămân cu pielea întreagă. În fiecare noapte aveam parte de alte și alte surprize. Furnicile nu le-am uitat nici acum. Cred că n-am dormit așa cum trebuia nici măcar o noapte.

Amintindu-și, Moiraine își îngădui un zâmbet slab.

— Eram tânără, repetă ea. Și acum, după atâția ani, cum te simți? Legătura dintre noi a început să te apese? Nu ești tu omul care să stea de buna voie cu lațul de gât, nici măcar cu unul atât de subțire ca al meu.

Era o remarcă înțepătoare. Așa și intenționase să fie.

— Nu, rosti Lan, cu glasul netulburat, însă în același timp luă iarăși vătraiul de la locul lui și răscoli focul cu o asprime de care nu era nevoie; pe coș se înălță un vârtej de scânteii. Am ales, nesilit de nimeni, știind ce urma să am de făcut. E o cinste pentru mine să te slujesc, Moiraine Sedai, adaugă el, agățând cu zgomot vătraiul la loc și făcând o plecăciune solemnă. Așa a fost și așa va fi mereu.

— Atunci când faci pe umilul, Lan Gaidin, pufni femeia, te porți cu mai multă trufie decât cei mai mulți dintre regii aflați în fruntea armatelor. Așa a fost din clipa în care te-am întâlnit.

— Și ce-i cu toată vorbăria asta despre vremurile trecute, Moiraine?

Pentru a suta oară – din câte i se părea – ea se gândi ce cuvinte să folosească.

— Înainte să plecam din Tar Valon, am pus la cale un lucru. Dacă mi se va întâmpla ceva, legătura dintre mine și

tine va trece la alta.

El o privi în tăcere.

— Atunci când vei simți că am murit, asta te va sili să pleci imediat în căutarea ei. Nu vreau să fii luat prin surprindere.

— Silit, șuieră el, printre dinți, cu mânie. Niciodată până acum nu te-ai folosit de legătura noastră ca să mă obligi să fac. Credeam că o asemenea faptă nu-ți este pe plac.

— Dacă n-aș fi făcut-o, la moartea mea ai fi fost liber și nici cele mai aprige porunci pe care ți le-aș fi dat n-ar mai fi stat în picioare. Nu am să-ți dau voie să mori într-o încercare zadarnică de a mă răzbuna. Și nici n-am să-ți îngădui să te întorci la acel război, la fel de zadarnic, pe care-l purtai, în Mană, de unul singur. Ținta noastră este aceeași, numai să poți să înțelegi asta. Iar eu am să fac tot ce pot ca să te văd luptând cu folos. Nu vreau nici răzbunare și nici să te știu murind degeaba în Mană.

— Și crezi că asta se va întâmpla curând? Întrebă el, cu glasul netulburat, cu chipul lipsit de orice expresie, ca o stâncă în bătaia viscolului din miez de iarnă; îl văzuse purtându-se așa de multe ori, în general atunci când era pe punctul de a comite fapte sângeroase. Ai pus ceva la cale, fără mine, ceva care să te ducă la moarte?

— Am ajuns să mă bucur că aici înăuntru nu este nici un iaz, murmură ea, apoi ridică brațele, văzând că tonul ei nepăsător îl supărase și-l făcuse să se încordeze. Fiecare zi îmi poate aduce moartea, la fel ca și ție. Cum altfel, când de-atâția ani ne-am luat pe umeri o asemenea povară? Acum, că totul a început să se întâmple, trebuie să mă împac cu acest gând chiar mai mult decât înainte.

O vreme, el rămase cu ochii ațintiți la mâinile sale mari și pătrate.

— Nici o clipă nu m-am gândit, rosti încet, că tu ai putea muri înaintea mea. Cumva, chiar și în clipele cele mai rele, mi se părea că... Dar, adăugă el, dintr-odată, frecându-și palmele, dacă se poate întâmpla să fiu luat pe sus și oferit în dar ca un cățeluș de salon, aș vrea măcar să știu pe mâinile cui am să ajung.

— Nu te-am privit niciodată ca pe un animal, răspunse aspru Moiraine, și nici Myrelle.

— Myrelle, se strâmbă Lan. Da, înțeleg. Trebuia să fie cineva de-a Verzilor, sau vreo fetișcană de-abia ajunsă soră în toată puterea cuvântului.

— Myrelle știe să țină în frâu trei Gaidin, așa că poate se va descurca și cu tine. Și, cu toate că știu că i-ar plăcea să te țină pentru ea, a făgăduit că, atunci când va găsi pe cineva care ți se potrivește mai bine, îi va trece aceleia legătura.

— Așa, deci. Nu un cățeluș, ci un pachet. Iar Myrelle va fi pentru mine... îngrijitoarea. Moiraine, nici măcar Verzile nu se poarta așa cu Străjerii lor. Nici o Aes Sedai nu a încredințat alteia legătura Străjerului său de patru sute de ani, și totuși tu vrei s-o faci nu o dată, ci de două ori!

— Am și făcut-o, și nu am de gând să schimb asta.

— Lumina să mă trăsnească, și dacă tot urmează să fiu trecut din mână în mână, știi măcar cât de cât la cine am să ajung?

— Este pentru binele tău, să știi, și s-ar putea să fie și pentru binele alteia. S-ar putea ca Myrelle să găsească o fetișcană, de-abia ajunsă soră în toată puterea cuvântului – nu tu spuneai așa? – care are nevoie de un Străjer călit în luptă și cunoscător al tainelor lumii, o fetișcană care poate să aibă și ea nevoie de cineva s-o arunce într-un iaz. Ai multe de dăruit, Lan. Dacă te-aș lăsa să te irosești într-un mormânt fără nici un însemn, sau sfâșiat de corbi, în loc să-i fii de folos unei femei care ar putea avea nevoie de tine, aș păcătui mai rău decât aceia despre care tot vorbesc Mantiile Albe. Da, și cred că va avea nevoie de tine.

Lan făcu ochii ușor mai mari – în locul lui, altul ar fi rămas cu gura căscată de uimire și tulburare. Moiraine nu-l văzuse niciodată atât de stânjenit. Deschise gura de două ori și de-abia a treia oară izbuti să vorbească.

— Și ce gânduri ai cu această...

— Ești sigur, Lan Gaidin, îl întrerupse ea, că legătura nu te apasă? Să fie acum prima data când îți dai seama până unde poate să ajungă și cât este de tare? Ai putea să nimerești pe mâna unei surori Albe în floarea vârstei, toată numai rațiune,

fără pic de inimă, sau a unei tinere Brune care să vadă în tine doar doua brațe menite să-i care cărțile și desenele de color. Te pot trimite unde poftesc, ca pe un pachet – sau ca pe un cățeluș – iar tu trebuie să te supui. Ești convins că nu te apasă?

— Deci, asta era? mârâi el, cu ochii aprinși ca două flăcări albastre și cu gura strâmbată; era mânios – pentru prima dată de când îl cunoștea, pe chip i se oglindea limpede mânia. Toată discuția asta nu a fost decât o încercare – o încercare! – ca să vezi dacă legătura noastră se poate rupe? După atâta vreme? Din ziua în care ți-am jurat, am călărit acolo unde mi-ai spus să călăresc, chiar și atunci când mi s-a părut o nerozie, chiar și când aveam motive să fug în altă parte. Niciodată n-a trebuit să te folosești de ceea ce ne lega ca să mă silești. Bizuindu-mă pe cuvântul tău, te-am lăsat să pășești de una singură în calea primejdiei și mi-am oprit brațul, atunci când nu doream nimic altceva decât să scot sabia și să-ți croiesc un drum care să te scoată la liman. Și după atâta vreme, mă pui la încercare?

— Nu-i asta, Lan. Am vorbit pe șleau, fără ascunzișuri, și am făcut întocmai după cum ți-am spus. Numai că, în Fal Dara, am început să mă întreb dacă mai ești încă de partea mea, cu totul.

Căutătura lui deveni mai ascunsă, mai neîncrezătoare. „Iartă-mă, Lan, n-aș fi lovit așa de aprig, dar trebuie să aflu.”

— De ce-ai făcut ce-ai făcut pentru Rand?

Lan clipi; era limpede că nu la asta se așteptase. Cât despre Moiraine, ea știa la ce se așteptase, dar nu voia să aducă vorba tocmai acum, când îl vedea prins pe picior greșit.

— L-ai adus în fața Supremei, și l-ai învățat să se poarte și să vorbească precum un Senior de la Hotare, soldat din naștere. Într-un fel, asta se potrivea cu ceea ce voiam și eu, dar nu-mi amintesc să fi discutat vreodată despre așa ceva. De ce, Lan?

— Mi s-a părut că... așa trebuia. Și un câine de vânătoare trebuie, mai devreme sau mai târziu, să-i iasă în cale primului lup din viața lui, dar dacă lupul vede în el numai un cățeluș, dacă se poartă așa, o să piară cu siguranță. Câinele de

vânătoare trebuie să arate ceea ce este mai întâi în ochii lupului, și nu ai săi, dacă este să scape cu viață.

— Așa le consideri tu pe Aes Sedai? Pe Supremă? Pe mine? Ca pe niște lupi stârniți să-l ucidă pe tânărul tău câine de vânătoare? Știi ce este el, Lan. Știi ce trebuie să ajungă. Trebuie. Pentru asta m-am luptat încă din ziua în care ne-am cunoscut, și chiar și înainte. Oare pui la îndoială ceea ce fac?

— Nu, nu, protestă el, clătinând din cap; era pe cale să-și revină din tulburare, să se închidă iar între ziduri de apărare – dar încă nu le clădise până sus. De câte ori nu mi-ai spus că *ta'veren* îi atrag pe cei din jurul lor ca pe niște firicele de iarbă prinse într-un vârtej? Poate că și eu am fost atras. Nu știu să-ți spun altceva decât că așa mi s-a părut că trebuie să fie. Sunt oameni de la țară – aveau nevoie de cineva care să fie de partea lor. Dacă nu toți, măcar Rand. Moiraine, cred în ceea ce faci, chiar și acum când nu știu nici jumătate; cred, așa cum cred și în tine. Nu ți-am cerut să mă eliberezi și nici n-am de gând s-o fac. Orice gânduri ai avea să mori și astfel să mă... pui la păstrare... în siguranță, am să mă dau și peste cap să te țin în viață și să văd că măcar planurile astea eșuează.

— *Ta'veren*, oftă Moiraine. Poate că într-adevăr asta a fost. Eu cred că am de călăuzit o bărcuță care plutește în josul unui pârlăuș, și când colo este un buștean care trebuie să străbată vârtejurile. De câte ori îl împing, mă împinge și el și se face din ce în ce mai mare cu cât înaintăm. Și totuși trebuie să duc totul la bun sfârșit, adăugă ea, râzând slab. N-am să fiu nefericită, vechiul meu prieten, dacă izbutești să-mi dejoci acele planuri. Dar acum lasă-mă, te rog. Trebuie să fiu singură ca să pot să gândesc.

El șovăi, o clipă doar, înainte de a se întoarce către ușă. Cu toate acestea, în ultimul moment, ea nu-i putu îngădui să plece fără o ultimă întrebare.

— Visezi vreodată la altceva, Lan?

— Toți oamenii visează. Dar eu știu să recunosc ceea ce este vis. Asta, răspunse el, atingându-și mânerul sabiei, este aievea.

Zidurile se înălțaseră la loc, la fel de mari și de groase ca

întotdeauna. După plecarea lui, Moiraine rămase o vreme în jilt, cu ochii la foc. Se gândi la Nynaeve și la crăpăturile din zid. Fără nici un efort, fără să se gândească la ce făcea, tânăra sfărâmasă zidurile de apărare ale lui Lan și plantase în fiecare crăpătură semințele unor plante cățărătoare. Lan se credea în siguranță, ferecat în fortăreața lui de soartă și propriile-i dorințe, dar încet, cu răbdare, rădăcinile plantelor făceau zidurile să se prăbușească, pentru a-l scoate la iveală pe omul dinăuntru. Începuse deja să creadă în lucrurile în care credea și Nynaeve; la început, nici nu-i păsa de cei din Emond's Field, cu excepția celor care-o interesau pe Moiraine. Nynaeve făcuse ca totul să se schimbe, așa cum îl schimbase și pe el. Spre mirarea sa, Moiraine simți înțepătura geloziei. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva – oricum nu din pricina vreuneia dintre femeile care-și aruncaseră inimile la picioarele lui sau a celor care i se urcaseră în pat. La urma urmei, nu se gândise vreodată la el ca la un motiv de gelozie. Nici la el, nici la vreun alt bărbat. Ea, una, era căsătorită cu lupta pe care-o purta – la fel și el. Dar trecuse atât de multă vreme de când deveniseră tovarăși în această luptă... Fusese o vreme când el omorâse un cal, apoi aproape că era să moară la rîndul său, purtând-o în brațe, până să ajungă s-o ducă Anaiyei, pentru Tămăduire. Și ea îi îngrijise rănila de mai multe ori, salvând, cu meșteșugul său, viața pe care el fusese gata s-o jertfească pentru a i-o scăpa pe a ei. Dintotdeauna Lan îi spusese că era logodit cu moartea. Acum, însă, o altă mireasă îi atrăsese privirile, cu toate că nu-și dădea încă seama. Se credea încă puternic, ascuns în spatele zidurilor, numai că Nynaeve își împletise flori de nuntă în păr. Avea el oare să mai fie în stare să pețească moartea cu atâta ușurință și nepăsare? Moiraine se întreba când avea să-i ceară să-l elibereze din laț. Și ce-avea să facă ea, în clipa aceea... Cu o grimasă, se ridică. Erau lucruri mai importante de făcut. Mult mai importante. Privirile i se opriră asupra cărților deschise și a hârtiilor care umpleau încăperea. Atâtea indicii, dar nici un răspuns. Atunci intră Vandene, cu o tavă pe care se aflau un ceainic și câteva cani. Era o femeie zveltă și grațioasă, cu spatele drept și cu părul strâns cu grijă la ceafă, aproape alb.

Chipul ei nu îngăduia să i se precizeze vârsta, dar purta urmele multor, multor ani.

— L-aș fi pus pe Jaem să aducă asta, ca să nu te deranjez eu însămi, dar este afară în hambar. Face exerciții cu sabia, spuse Vandene, chicotind ușor, în timp ce dădea la o parte un manuscris ferfenițit ca să așeze tava pe masă. Venirea lui Lan l-a făcut să-și amintească de menirea lui – că e mai mult decât un grădinar și un om bun la toate. Gaidinii sunt atât de încăpățânați. Credeam că e și Lan aici, de-asta am mai adus o cană. Ai găsit ce căutai?

— Nici măcar nu sunt convinsă că știu ce caut, răspunse Moiraine, încruntându-se, cu ochii la cealaltă; Vandene alesese Ajah Verde, nu cea Brună ca sora ei, cu toate că ele două studiaseră atât de multă vreme împreună încât ajunsese să știe la fel de multă istorie ca Adeleas.

— Oricum ar fi, s-ar zice că nu știi nici măcar unde să cauți, rosti Vandene, răsfoind cărțile și manuscrisele de pe masă și clătinând din cap. Tot felul de lucruri – Războaiele Troloce, Neadormiții care străjuiesc apele, Legenda Reîntoarcerii. Două tratate despre Cornul lui Vaiere. Trei despre profețiile Întunericului și, pe Lumină, uite și cartea Santhrei despre Rătăciți. Ce lucrare tulburătoare. La fel ca și cea despre Shadar Logoth. Uite și profețiile Dragonului – trei traduceri și originalul? Moiraine, ce cauți, la urma urmei? Profețiile, da, asta înțeleg – chiar și aici, așa retrase cum suntem, tot mai aflăm ceva vești. Am auzit ce se petrece în Illian. Se zvonea prin sat că s-a și găsit Cornul, adaugă ea, fluturând un manuscris și tușind din pricina prafului ridicat dintre pagini. Firește, eu nu cred așa ceva. Zvonuri sunt mereu. Dar ce?... A, nu. Ai spus că vrei să fii lăsată singură, așa că n-am să te mai bat la cap.

— Stai puțin, spuse Moiraine, oprind-o pe cealaltă Aes Sedai să iasă. Poate că poți să afli dumneata răspunsul la câteva întrebări.

— Am să încerc, zâmbi dintr-odată Vandene. Adeleas spune că ar fi trebuit să aleg Brunul. Întreabă-mă.

Și turnă două căni de ceai, dându-i una lui Moiraine, apoi se așeză într-un jilț lângă foc. Moiraine căzu pe gânduri,

alegându-și cu grijă întrebările, în timp ce aburii se ridicau în spirale deasupra cănilor. „Trebuie să aflu răspunsurile, fără să dezvălui prea multe.”

— Cornul lui Vaiere nu este pomenit în Profeții, dar este cumva legat de Dragon?

— Nu. În afară de faptul că trebuie găsit înainte de Tarmon Gai'don, și că acea Ultima Bătălie trebuie purtată de însuși Dragonul Renăscut, nu există nici o legătură, răspunse femeia cu părul alb, sorbind din ceai și așteptând următoarea întrebare.

— Dar între Dragon și Capul Toman?

— Da și nu, șovăi Vandene. Aici Adeleas și cu mine nu am căzut de acord, continuă ea, pe un ton sfătos care chiar o făcea să semene cu o Brună. Există în original un vers care se traduce literal așa: „Cinci pornesc călare și patru se întorc. Deasupra Neadormiților se va da la iveală, flamura crucii, cerul în flăcări...” Și așa mai departe. Important este că se spune *ma'vron*, iar eu nu cred că trebuie tradus doar „neadormiți”, căci atunci ar fi *a'vron*. *Ma'vron* e ceva mai mult. Eu cred că înseamnă „Neadormiții care străjuiesc apele”, cu toate că ei își spun *Do Miere A'vron*, firește, nu *M'avron*. Adeleas îmi spune mereu că despici firul în patru. Dar eu cred că asta vrea să însemne că Dragonul Renăscut va apărea undeva deasupra Capului Toman, în Arad Doman sau Saldaea. Chiar dacă Adeleas mă crede neroadă, am început de la o vreme să ascult toate veștile care sosesc din Saldaea. Aud că Mazrim Taim poate conduce Puterea, iar surorile noastre nu au izbutit încă să-l prindă. Dacă Dragonul renaște și dacă se găsește Cornul lui Vaiere, înseamnă că Ultima Bătălie se apropie. S-ar putea să nu avem vreme să ne sfârșim de scris istoriile, mai zise ea, înfiorându-se, apoi râzând pe neașteptate. Ciudat lucru – să-mi fac griji din pricina asta. Cred că într-adevăr încep să semăn din ce în ce mai mult cu o Brună. Însăpăimântător gând. Ia să auzim – ce mai vrei să știi?

— Nu cred că ai de ce să-ți faci griji din pricina lui Taim, spuse Moiraine, cu gândurile aiurea; găsisese o legătura cu Capul Toman, oricât ar fi fost de slabă și de încâlcită. Va păți

și el ce-a pățit Logain. Dar cu Shadar Logoth cum e?

— Shadar Logoth! pufni Vandene. Pe scurt, orașul a fost distrus de propria sa ură. Toate făpturile au pierit, în afară de Mordeth, sfetnicul de la care a început totul, folosindu-se de căile Iscoadelor Celui Întunecat, chiar împotriva lor. Acum, el este ferecat înăuntru, așteptând un suflet pe care să-l fure. Cei care intră sau ating ceva din oraș sunt în primejdie. Dar orice novice care e pe cale să devină Aleasa știe asta. Dacă vrei să afli și altele, va trebui să rămâi o lună de zile cu noi și să asculți predicile lui Adeleas – ea e cea care a cercetat lucrurile în amănunțime – dar până și eu pot să-ți spun că n-are nici o legătură cu Dragonul. Locul acela era mort deja cu o sută de ani înainte ca Yurian Arc-de-Piatră să se ridice din cenușa Războaielor Troloce. Dintre toți falșii Dragoni, el este cel mai apropiat de vremurile acelea.

— Nu m-am făcut înțeleasă, spuse Moiraine, ridicând brațul. Nu vorbesc de Dragon, acum, fie el fals sau adevărat. Cunoști vreo pricină pentru care un Pierit să ia cu sine ceva provenit din Shadar Logoth?

— Nici vorbă, dacă știa ce e. Ura care-a dus la pieire Shadar Logoth era ura pe care oamenii sperau s-o folosească împotriva Celui Întunecat. Un asemenea lucru ar ucide Făpturile Umbrei la fel de ușor ca și pe cei care pășesc în Lumină. Și ei se tem de Shadar Logoth la fel de mult ca și noi, și pe bună dreptate.

— Și despre Rătăciți ce poți să-mi spui?

— Cum mai sari de la una la alta... Prea multe nu pot să-ți spun, în afară de ce-ai învățat ca novice. Aproape nimeni nu știe altceva despre cei fără nume. Vrei să încep acum să-ți repet ce-am învățat amândouă în tinerețe?

O clipă, Moiraine rămase tăcută. Nu voia să dezvăluie prea mult, dar Vandene și Adeleas aveau mai multe cunoștințe în degetele lor mici decât oricare alta dintre femeile rămase în Turnul Alb, acolo unde, deocamdată, apele erau prea tulburi pentru ca ea să-și îngăduie să se întoarcă, așa că lăsă un nume să-i scape de pe buze, ca și cum l-ar fi rostit fără voia sa.

— Lanfear.

— Uite, oftă cealaltă, de data asta nu știu nici o iotă mai mult decât știam când eram novice. Fiica nopții rămâne o taină, ca și cum într-adevăr s-ar fi pierdut în bezna. Lanfear, începu ea din nou, după câteva clipe de tăcere, în care-și lăsase privirile în jos, înspre cana de ceai; când ridică ochii, însă, și-i aținti pe chipul lui Moiraine. Numele lui Lanfear a fost legat de cel al lui Lews Therin Telamon. Spune-mi, Moiraine, știi ceva despre locul în care Dragonul Renăscut va apărea din nou? Sau s-a-ntâmplat deja?

— Dacă aș ști, răspunse netulburată Moiraine, crezi oare că aș mai fi aici și nu în Turnul Alb? Suprema știe la fel de multe ca și mine, jur. Ați fost cumva chemate la ea?

— Nu, și cred că am fi, dacă s-ar întâmpla ceva. Când va veni vremea să-l înfruntăm pe Dragonul Renăscut, Suprema va avea nevoie de toate surorile, de toate Alesele, de toate novicele care pot aprinde o lumânare fără ajutor, replica Vandene, coborând vocea, cufundată în gânduri. Va avea atât de multă putere, încât va trebui să-l doborâm înainte să aibă prilejul s-o folosească împotriva noastră, înainte să înnebunească și să distrugă lumea. Dar mai întâi de toate trebuie să-l lăsăm să-l înfrunte pe Cel Întunecat, râse ea, aspru, văzând schimbarea de pe chipul lui Moiraine. Nu sunt Roșie. Mi-am petrecut îndeajuns de multă vreme cu Profețiile ca să știu că nu putem avea îndrăzneala de a-l domoli înainte de luptă. Poate că nici nu-l vom putea domoli vreodată. Știu la fel de bine ca tine sau ca orice alta sora căreia îi pasă de asta că pecetile care-l țin pe Cel Întunecat ferecat în Shayol Ghul slăbesc. În Illian se proclamă o nouă căutare a Cornului. Falșii Dragoni sunt peste tot. Doi dintre ei, Logain și individul asta din Saldaea, pot conduce Puterea. Când s-a-ntâmplat ultima dată ca Roșiile să găsească doi bărbați de felul ăsta în mai puțin de un an? Și unul la cinci ani, și tot era mult. Eu n-am trăit să văd așa ceva, deși sunt cu mult mai bătrână decât tine. Semnele sunt peste tot. Tarmon Gai'don se apropie. Cel Întunecat va scăpa. Iar Dragonul va renaște. Probabil că de-asta mă temeam că tu știi ceva, încheie ea, așezându-și ceașca la loc, cu un zgomot surd.

— O să vină, spuse brusc Moiraine, iar noi o să facem ceea

ce trebuie.

— Dacă aş crede că e de vreun folos, aş scoate-o pe Adeleas cu nasul din cărţi şi aş trimite-o în Turnul Alb. Dar am ajuns să-mi dau seama că sunt fericită aici. Poate că vom avea vreme să terminăm de scris istoria.

— Nădăduiesc să aveţi, Soră.

— Ei, mai am şi alte treburi înainte de culcare, zise Vandene, ridicându-se. Dacă nu mai ai să-mi pui nici o întrebare, am să te las să-ţi vezi de ale tale.

Dar nu plecă imediat, ci mai stătu puţin, lăsând să se vadă că, oricât de multă vreme şi-ar fi petrecut printre cărţi, făcea încă parte din Ajah Verde.

— Ar trebui să faci ceva cu Lan, Moiraine. Se frământă mai ceva ca Piscul Dragonului. Mai devreme sau mai târziu, o să erupă. Am cunoscut îndeajuns de mulţi bărbaţi ca să-mi dau seama când unul dintre ei e tulburat din pricina unei femei. Voi doi aţi fost împreună mult timp. Poate că, în cele din urmă, a ajuns să observe că eşti şi femeie, nu doar Aes Sedai.

— Lan mă vede aşa cum sunt, Vandene Sedai. Aes Sedai. Şi o bună prietenă, sper.

— Voi, Albastrele... Sunteţi mereu gata să salvaţi lumea, dar vă pierdeţi pe voi înşivă.

După ce plecă Vandene, Moiraine îşi luă mantia şi, vorbind în sinea ei, se duse în grădină. Ceva din ce-i spusese cealaltă nu-i dădea pace, dar nu-şi putea aminti ce era. Un răspuns, sau umbra unui răspuns la o întrebare pe care n-o rostise – dar nici întrebarea nu-i venea în minte. Grădina era mică, la fel ca şi casa, dar arăta frumos chiar şi la lumina lunii, ajutată şi de strălucirea galbenă care se revărsa pe ferestre, cu alei aşternute cu nisip printre straturile frumos rânduite de flori. Moiraine îşi așează mantia pe umeri, fără s-o strângă. Noaptea era răcoroasă. „Care era răspunsul şi care era întrebarea?” Nisipul scârţâi în spatele ei. Se întoarse, crezând că era Lan.

La câţiva paşi de ea se înalţă o umbră, de-abia întrezărită. Părea un bărbat foarte înalt, învăluit în mantie. Dar razele lunii se oglindiră pe chipul său, cu obrajii supti, palid, cu ochii negri, foarte mari, deasupra unei guri schimonosite, roşie ca sângele. Mantia se desfăcu, preschimbându-se în aripi mari

ca de liliac.

Știind că era prea târziu, femeia se întinse spre *saidar*, dar Draghkarul începu să-și tânguie descântecul al cărui ecou slab o copleși, frângându-i voința. *Saidarul* îi scăpă printre degete. Pășind spre arătare, nu simțea decât o ușoară urmă de tristețe; tânguiala înfundată care-o atrăgea din ce în ce mai aproape îi ștersese totul din suflet. Mâinile albe, albe – mâini de bărbat, dar cu gheare la vârf – se întinseră către ea, iar buzele de culoarea sângelui se răsuciră într-un zâmbet prefăcut, lăsând să se vadă colții ascuțiți, dar puțin, foarte puțin, astfel încât ea își dădu seama că nu aveau să muște sau să sfâșie. Teme-te de sărutul Draghkarului. După ce buzele aveau să le atingă pe-ale ei, avea să fie ca și moartă, pierzându-și sufletul înainte să-și dea viața. Dacă o găsea cineva, fie și în clipa în care Draghkarul avea s-o lase să-i cadă din brațe, ar fi găsit doar un leș fără urmă de rană, rece, ca și cum ar fi zăcut de două zile. Iar dacă ajungea cineva la ea înainte să moară, ar fi găsit ceva și mai rău, ceva care n-ar mai fi fost ea. Tânguiala o atrăgea, până ce mâinile palide o ajunseră, iar capul Draghkarului începu să se încline ușor către ea. Văzând cu coada ochiului o sabie care veni plutind prin aer, peste umărul său, și străpunse pieptul arătării, și o alta care o urmă într-o clipă și se înfipse alături, nu simți decât o slabă urmă de uimire. Amețită, clătinându-se, văzu, ca de la mare depărtare, cum făptura era împinsă departe de ea, în spate. Apărură Lan, apoi Jaem, Străjerul cel cărunt, care ținea sabia în brațele sale osoase la fel de dreaptă și neclintită ca și celalalt, mai tânăr. Draghkarul încercă să se apere de tășurile de oțel, însângerându-și palmele palide și vânturând văzduhul cu aripile, creând niște vârtejuri care-i loveau pe cei doi bărbați. Dintr-odată, rănit, sângerând, începu iarăși să se tânguie, de data asta către Străjeri.

Adunându-și toate puterile, Moiraine se pregăti; se simțea aproape la fel de istovită ca și cum făptura ar fi reușit s-o sărute. „Dar nu-i vreme pentru slăbiciune.” Într-o clipă, ea își deschise sufletul către *saidar*, și, în timp ce se umplea de Putere, se chinui să găsească o cale pentru a lovi direct în Făptura Umbrei. Cei doi bărbați erau prea aproape; trebuia să

aibă grija să nu-i vatăme și pe ei. Chiar și folosind Puterea Supremă, știa că avea să se simtă murdărită de atingerea Dragkarului.

Dar, tocmai când ea se pregătea, Lan strigă:

— Lasă-te morții!

La fel de aprig, Jaem îi repetă strigătul, iar cei doi bărbați se apropiară de Dragkar și își înfipseră săbiile în el, până la plasele. Dându-și capul pe spate, făptura urlă, un urlet ascuțit care parcă-i înfîgea lui Moiraine mii de ace în tâmple. Chiar și învăluită și apărută de *saidar*, tot îl simțea. Ca un copac care se prăvălește, Dragkarul căzu, răsturnându-l și pe Jaem cu o aripă. Lan se prăbuși la rândul său, parcă stors de puteri. Din casă veniră în fugă Vandene și Adeleas, cu câte un felinar.

— Ce-a fost zgomotul ăsta? întrebă Adeleas, care semăna, aproape ca două picături de apă, cu sora ei. Doar nu s-a apucat Jaem să...

Raza de lumină căzu pe trupul Dragkarului, iar glasul femeii se stinse. Vandene luă mâinile lui Moiraine.

— A apucat să?...

Dar nu-și mai duse întrebarea până la capăt. Moiraine o văzu, dintr-odată, înconjurată de o aură. Simțind puterea care i se revărsa în trup, venind dinspre cealaltă, își dori, nu pentru prima dată, ca femeile Aes Sedai să se poată ajuta pe sine la fel de mult ca pe cei din jur.

— N-a apucat, spuse ea recunoscătoare. Vezi de Gaidin.

Lan o privi cu o umbră de încordare în jurul gurii.

— Dacă nu m-ai fi supărat atât de tare încât să mă faci să mă duc să fac exerciții cu Jaem, și-apoi să las totul baltă ca să mă întorc spre casă...

— Dar am făcut-o, spuse ea. Fiecare pas, cât de mic, se țese în Pânză.

Jaem bombănea ceva, dar îi îngădui lui Vandene să-i cerceteze umărul. Era tot numai oase și mușchi, dar arata puternic ca o rădăcină bătrână.

— Dar cum de-a putut o făptură a Umbrei să se apropie atât de mult, fără s-o simțim? întrebă Adeleas.

— Umbla ascuns, răspunse Moiraine.

— Cu neputință, se răsti Adeleas. Numai o soră ar putea...

Se opri, iar Vandene își luă ochii de la Jaem ca s-o privească pe Moiraine. Aceasta rosti cuvintele pe care nici una dintre ele nu voia să le audă:

— Ajah Neagră. Mai bine ascundeți asta, adăugă ea, auzind strigatele care veneau din sat, arătând spre Draghkarul prăvălit peste un strat de flori. Și repede. O să vină să întrebe dacă aveți nevoie de ajutor, dar dacă îl văd, o să se nască niște povești nedorite.

— Da, firește, spuse Adeleas. Jaem, ieși în întâmpinarea lor. Spune-le că nu știi de unde-a venit zgomotul, dar că aici totul e bine. Ține-i de vorbă.

Străjerul cel cărunt se pierdu iute în noapte, înspre sătenii care se apropiau. Adeleas se întoarse să privească Draghkarul, ca și cum ar fi dat peste un fragment nelămurit într-una din cărțile sale.

— Că sunt sau nu Aes Sedai la mijloc, ce l-o fi adus încoace?

Vandene o privi pe Moiraine în tăcere.

— Mi-e teamă că trebuie să plecăm, zise aceasta din urmă. Lan, te ocupi tu de cai? Am să vă las niște scrisori care trebuie trimise în Turnul Alb, dacă vreți să mă ajutați, adăugă ea, după plecarea bărbatului.

Adeleas încuviință, cu gândurile aiurea, fără să-și ia ochii de la făptura întinsă pe jos.

— Și crezi că acolo unde te duci ai să-ți găsești răspunsurile? întrebă Vandene.

— Se prea poate să fi găsit deja unul pe care nu știam că-l căutam. Nădăjduiesc numai că n-am întârziat prea mult. O să am nevoie de pergament și de un toc.

Și plecă spre casa, împreună cu Vandene, lăsând-o pe Adeleas să se ocupe de Draghkar.

CAPITOLUL 23

Încercarea

Nynaeve își roti privirile bănuitoare de jur împrejurul uriașei încăperi aflate undeva dedesubtul Turnului Alb. La fel

de bănuitoare, trase cu ochiul și la Sheriam, care stătea lângă ea. Mai-marea peste novice părea să aștepte ceva, chiar cu oarecare nerăbdare. În cele câteva zile petrecute în Tar Valon, Nynaeve nu le văzuse pe Aes Sedai altfel decât netulburate, așteptând zâmbitoare ca lucrurile să se întâmple, toate la timpul lor.

Încăperea boltită fusese săpată în adâncul stâncos al insulei; lumina lămpilor urcate în vârful unor stâlpi înalți se reflecta din pereții albicioși și netezi de piatră. Chiar la mijloc, dedesubtul boltii, se afla o alcătuire din trei arcade rotunjite, argintii, îndeajuns de înalte pentru ca un om să pășească pe dedesubtul lor, așezate pe un inel gros, de argint, una lângă alta, atingându-se la margini. Totul era dintr-o singura bucată – nu se vedeau îmbinări. Ce se afla înăuntru nu se vedea. Acolo, lumina sclipea ciudat, iar dacă o privea prea multă vreme, Nynaeve simțea un ghem în stomac. În locul unde fiecare arcada atingea inelul, câte o femeie Aes Sedai ședea cu picioarele încrucișate pe podeaua de stânca goală, cu ochii la alcătuirea argintie. O alta stătea în apropiere, lângă o masă simplă pe care se aflau trei pocale mari de argint – toate umplute cu apă limpede, din câte știa Nynaeve (de fapt, din câte i se spusese). Toate cele patru femei își purtau șalurile, la fel ca și Sheriam – al ei avea ciucuri albaștri, ai celei de lângă masă – roșii, iar ale celor așezate lângă arcade – verzi, albi și cenușii. Nynaeve era îmbrăcată tot cu una din rochiile care i se dăduseră în Fal Dara, una de un verde-deschis, brodată cu flori micuțe, albe.

— Întâi mă lăsați să tai frunza la câini de dimineața până seara, bombăni Nynaeve, iar acum mă zoriți.

— Ceasul potrivit nu stă să aștepte pe nimeni, răspunse Sheriam. Roata țese după cum îi este voia, și când îi este voia. Răbdarea e o virtute care trebuie deprinsă, și totuși noi toate trebuie să fim gata pentru orice schimbare într-o clipă.

Nynaeve se strădui să n-o fulgere cu privirea. Lucrul cel mai supărător pe care-l aflase despre femeia cu părul ca de foc era că uneori rostea niște lucruri care păreau vechi zicale, deși de fapt nu erau.

— Ce e asta?

— Un *ter'angreal*.

— Bun, dar cu asta n-am aflat nimic. Ce face?

— Copila mea, *ter'angrealele* fac multe lucruri. La fel ca *angrealele*, sau *sa'angrealele*, sunt rămășițe din Vârsta Legendelor care folosesc Puterea Supremă, deși nu sunt chiar atât de puține precum celelalte două. Unele *ter'angreale* trebuie folosite de o femeie Aes Sedai, pentru a-și îndeplini ținta, însă altele nu au nevoie decât de apropierea unei femei care poate conduce. Se crede că ar exista și unele care pot fi folosite de toți oamenii. Spre deosebire de *angreale* și *sa'angreale*, aceste lucruri au fost făurite pentru scopuri precise. Mai avem unul în Turn care întărește jurămintele și le face de neîncălcăt. Când vei ajunge o adevărată Aes Sedai, îți vei rosti jurămintele ținându-l în mână – vei jura să nu rostești nici un cuvânt care nu este adevărat, să nu făurești vreodată arme cu care un om să-l omoare pe altul și să nu folosești vreodată Puterea Supremă ca armă, decât împotriva Iscoadelor Celui Întunecat și a Făpturilor Umbrei, sau, dacă nu se poate altfel, pentru a-ți apăra viața, pe aceea a Străjerului tău sau pe aceea a unei alte surori.

Nynaeve clatină din cap. I se părea prea mult de jurat, sau poate prea puțin. O și spuse.

— Cândva, pentru Aes Sedai nu era nevoie de jurămintele. Se știa ce erau și care era menirea lor, și asta era totul. Multe dintre noi ar dori să mai fie la fel și acum. Dar Roata se învâрте, iar vremurile se schimbă. Jurămintele pe care le rostim, gândul că suntem legate de ele ajută neamurile lumii să aibă de-a face cu noi fără teama că ne vom slobozi puterea Puterea Supremă, împotriva lor. Am făcut această alegere în vremea care s-a scurs între Războaiele Troloce și Războiul de O Sută de Ani, și datorită lor Turnul Alb este încă în picioare, iar noi putem face tot ce putem împotriva Umbrei, spuse Sheriam, și trase aer adânc în piept. Pe Lumină, copilă, încerc acum să te învăț lucruri pe care orice alta femeie ajunsă aici, unde ești tu, le-ar fi învățat de-a lungul mai multor ani. Nu e cu putința să rămânem la *ter'angreale*. Nu știm de ce au fost făurite. Nu îndrăznim să folosim decât câteva iar felul în care le folosim s-ar prea putea să nu fie câtuși de puțin cel pentru

care au fost gândite la bun început. Pe cele mai multe am învățat să le ocolim – și ne-am plătit prețul. De-a lungul anilor, multe Aes Sedai au pierit, sau și-au pierdut înzestrările, din pricina asta.

— Și-acum o să mă puneți pe mine să pășesc acolo, înăuntru? se înfioră Nynaeve; lumina dintre cele trei arcade nu mai sclipea atât de puternic ca la început, dar tot nu se putea zări ce se afla acolo.

— Acesta știm ce face. Te pune față în față cu temerile tale cele mai adânci, zâmbi Sheriam, binevoitoare. Nu te va întreba nimeni ce-ai văzut și nu trebuie să povestești mai mult decât vrei. Temerile fiecăreia sunt numai ale ei.

Fără să vrea, Nynaeve se gândi cât se temea de păianjeni, mai ales pe întuneric; și totuși probabil că nu asta voia să spună Sheriam.

— Și asta-i tot? Intru printr-o arcada și ies prin alta? De trei ori și-apoi gata?

Femeia Aes Sedai își potrivi șalul, ridicând iritată un umăr.

— Așa cum o spui, pare mult prea ușor... Dar răspunsul e da, spuse ea sec. Pe drum ți-am explicat ce trebuie să știi despre ceremonial, ceea ce i se îngăduie fiecăreia să știe dinainte. Dacă ai fi fost novice, ai fi știut deja totul pe dinafară, dar nu te îngrijora că ai putea greși. Dacă e nevoie, am să-ți reamintesc. Ești sigură că poți face față? Dacă vrei să te oprești acum, e încă vreme să-ți înscriu numele pe lista novicelor.

— Nu!

— Foarte bine atunci. O să-ți spun două lucruri pe care nici o femeie nu le află până ce nu ajunge aici. Primul: odată ce-ai început, trebuie să mergi până la capăt. Dacă nu, oricât ai fi de înzestrată, vei părăsi Turnul, fără să ți se facă nici un rău, ți se va da îndeajuns de mult argint pentru a putea trăi vreme de un an și nu vei mai fi primită niciodată înapoi.

Nynaeve deschise gura să spună că nu avea de gând să renunțe, dar Sheriam o întrerupse cu un gest autoritar.

— Ascultă, și vorbește numai când știi ce ai de spus. Al doilea lucru: să cauți, să-ți dai toata silința înseamnă să înfrunți primejdiile. Aici le vei cunoaște. Unele femei au intrat

și n-au mai ieșit niciodată. Când *ter'angrealului* i s-a îngăduit să se domolească nu mai erau acolo. Și n-au mai fost văzute niciodată. Dacă vrei să scapi cu viața, trebuie să fii hotărâtă. Dacă șovăi, dacă te lași...

Nu-și sfârși gândul, dar tăcerea era mult mai grăitoare.

— E ultima ta șansă, copilă. Poți să renunți acum, chiar acum, iar eu am să-ți înscriu numele pe lista novicelor și nu vei avea decât un semn împotriva-ți. Ți se va mai îngădui să cobori aici de două ori și doar după al treilea eșec vei fi scoasă din Turn. Nu e nici o rușine. Multe șovăie. Nici eu n-am putut s-o fac de prima oară. Acum poți răspunde.

Nynaeve își plimbă privirile pe deasupra arcadelor argintii. Lumina dinăuntru nu mai tremura; se preschimbase într-o strălucire domoală, alburie. Ca să afle ceea ce dorea, avea nevoie de libertatea Aleselor de a pune întrebări, de a studia de unele singure, fără alte îndrumări decât cele pe care le cereau. „Trebuie s-o fac pe Moiraine să plătească pentru ce ne-a făcut. Trebuie.”

— Sunt pregătită.

Cu pași mici, Sheriam pătrunse în încăpere. Nynaeve o urmă. Ca la un semn, sora cea Roșie rosti, cu glas puternic și solemn:

— Pe cine aduci cu tine, Soră?

Cele trei Aes Sedai dimprejurul *ter'angrealului* nici măcar nu-și întoarseră capetele.

— Pe cineva care vine pentru Alegere, Soră, răspunse Sheriam, la fel de solemn.

— E pregătită?

— E pregătită să lase în urmă ceea ce era și, înfruntându-și temerile, să fie Aleasa.

— Își cunoaște spaima?

— Nu le-a înfruntat niciodată, dar acum dorește s-o facă.

— Atunci, fie să dea cu ochii de ceea ce-o înfricoșează.

La două palme de arcade, Sheriam se opri, iar Nynaeve făcu întocmai.

— Rochia, șopti Sheriam, fără s-o privească.

Nynaeve se înroși, dându-și seama că uitase deja ce-i spusese cealaltă pe drum. Cu mișcări grăbite, își scoase hainele,

încălțările și ciorapii. O clipă, în timp ce-și împăturea veșmintele și le rânduia alături, izbuti aproape să uite ce-avea de făcut. Ascunse cu grija inelul lui Lan în faldurile rochiei; nu voia să fie zărit. Când termină, *ter'angrealul* era încă acolo, în așteptare. Stânca de sub tălpile ei era rece. Pe tot trupul, pielea i se făcu de găină, dar nu lăsă umerii în jos, ci începu să respire încet. Nu voia ca nici una din celelalte să observe că-i era frică.

— Primul drum, spuse Sheriam, este pentru ceea ce-a fost. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

Nynaeve se frământă o clipă apoi pași înainte pe sub arcadă, în cercul de lumină strălucitoare care o înghiți, ca și cum văzduhul însuși scliffea, ca și cum s-ar fi înecat într-o mare de lumină. Lumina era peste tot. Era totul.

Dându-și seama că era dezbrăcată, Nynaeve tresări, apoi făcu ochii mari de uimire. De ambele părți se întindea un zid de piatră de două ori mai înalt ca ea și foarte neted, ca și cum ar fi fost sculptat. Cu degetele de la picioare simțea un pavaj de piatră neregulat și prăfuit. Sus, cerul părea plat și ca de plumb, în ciuda lipsei norilor, iar soarele atârna, umflat și roșu, deasupra capului. În ambele direcții se zăreau deschizături în zid, porți însemnate cu coloane mici și pătrate. Nu putea vedea la depărtare, din pricina zidului, dar pământul cobora, atât în fața ei, cât și în spate. Prin porți se întrezăreau alte ziduri groase, cu locuri de trecere printre ele. Se afla într-un uriaș labirint. „Unde sunt? Cum am ajuns aici?” Un alt gând îi înflori în minte, ca un glas străin, „Înapoi e o singură cale.” Clătină din cap.

— Dacă e o singură cale, n-am s-o găsesc stând aici.

Împrejur, măcar, era cald și uscat.

— Sper să găsesc niște haine înainte să dau peste oameni, murmura ea.

Își aducea parcă aminte de copilărie, când se jucase pe hârtie de-a labirintul; exista un meșteșug pentru a găsi drumul, dar nu mai știa care. În rest, tot trecutul i se părea tulbure, ca și cum era vorba de lucruri întâmplătoare altuia. Fără să-și ia mâna de pe zid, porni la drum; praful de sub tălpile ei

se înălța în vârtejuri. Ajunsă la prima intrare, se trezi că avea în fața încă un coridor care părea aidoma cu cel în care se afla. Trăgând adânc aer în piept, o porni drept înainte, străbătând alte coridoare, identice. La un moment dat, ajunse într-un loc diferit. Calea se despărțea în două. O luă la stânga și ajunse la o altă răspântie. Încă o dată, stânga. La cea de-a treia, drumul din stânga o duse într-o fundătură. Furioasă, se întoarse pe unde venise și o apucă la dreapta. De data aceasta trecu de patru răspântii ca să ajungă într-un loc de unde nu mai putea înainta. O clipă, rămase cu privirile ațintite în gol.

— Cum am ajuns aici? se întrebă cu voce tare. Unde-o fi locul ăsta? „Înapoi e o singura cale.”

Se întoarse iarăși. Era convinsă că exista un meșteșug pentru a găsi ieșirea. La ultima răspântie o apucă la stânga, apoi la dreapta, la următoarea. Stânga, apoi dreapta. Drept înainte până la răspântie. Stânga, apoi dreapta. Părea să meargă bine. Măcar de data asta trecuse de vreo duzina de răspântii, fără să se înfunde. Ajunse la alta. Cu coada ochiului, zări o mișcare, întorcându-se să vadă ce era, dădu de un alt coridor printre pereții netezi de piatră. Dădu să o apuce la stânga... apoi se întoarse ca fulgerul, întrezărind iarăși o umbră mișcătoare. Nu era nimic, dar de data asta era sigură. Fusesse cineva în spatele ei. Era cineva. Ușor speriată, o apuca iute în direcția opusă.

Iarăși și iarăși, prinse cu coada ochiului o mișcare slabă, în timp ce străbătea coridoarele unul după altul. Era prea iute ca să poată vedea mai mult. Înainte să apuce să întoarcă ochii, se și pierduse. O luă la fugă. Pe când era copilă, în Ținutul celor Două Râuri, nu mulți băieți izbuteau să țină pasul cu ea. „Ținutul celor Două Râuri? Ce-i asta?”

Printr-o intrare din fața ei apăru un bărbat, înveșmântat cu haine vechi, mucegăite, aproape putrezite. Era bătrân. Foarte bătrân. Pielea pergamentoasă și uscată care îi acoperea creștetul lăsa impresia că nu era nici un pic de carne dedesubt. Avea capul plin de coji și numai câteva smocuri de păr sârmos, și ochii atât de adânciți în orbite încât păreau să se ițească din străfundurile unor peșteri. Nynaeeve se opri,

clătinându-se, simțind sub tălpi podeaua aspră de piatră.

— Sunt Aginor, spuse zâmbind bărbatul, și am venit să te iau.

Inima începu să-i bată cu putere. Unul dintre Rătăciți.

— Nu, nu, nu e cu puțință!

— Ești o fată drăguță, o să mă bucur de tine.

Dintr-odată, Nynaeve își aminti că era dezbrăcată. Scoțând un strigat înfundat și înroșindu-se la față, numai pe jumătate din pricina mâniei, se năpusti pe cel mai apropiat coridor. În spatele ei răsună un hohot spart de râs și se auzi zgomotul scos de bărbatul care alerga, la fel de iute ca și ea. Gâfâind, continua să-i spună ce-avea să-i facă dacă o prindea, cuvinte care-i întorceau stomacul pe dos, chiar dacă abia le auzea. Cu disperare, începu să caute o cale de scăpare, întorcând capul într-o parte și într-alta în timp ce alerga, cu pumnii strânși. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Dar nu era nimic, doar labirintul nesfârșit. Oricât de repede fugea, vorbele spurcate ale bărbatului răsunau fără încetare din urma ei. Treptat, spaima se preschimbă cu totul în mânie.

— Arde-l-ar focul! suspină ea. Arde-l-ar Lumina! Așa ceva nu e îngăduit!

În pieptul ei, ceva înflori, se deschise, se desfăcu către lumină. Cu buzele rânjite, se întoarse cu fața la urmăritorul ei, tocmai când Aginor apărură de după un colț, râzând și alergând dezordonat.

— Nu ți-e îngăduit! urlă Nynaeve, amenințându-l cu pumnul, apoi deschizând palma, de parcă arunca ceva; numai pe jumătate uimită văzu o minge de foc care porni plutind din mâna ei.

Aceasta îl lovi pe Aginor în piept și explodă culcându-l la pământ. O vreme, el rămase întins, apoi se ridică împleticindu-se. Părea să nu-și dea seama că pieptarul surtucului îi fumega.

— Îndrăznești?! Îndrăznești?!

Se clătină, și pe bărbie i se scurse o dâră de salivă. Pe neașteptate, cerul se umplu de nori, fuioare amenințătoare negre-cenușii. Din ei izbucniră fulgere care se îndreptară drept spre inima lui Nynaeve. O clipă, i se păru că timpul își

oprise curgerea, ca și cum clipa aceea urma să țină la nesfârșit. Simți revărsarea dinlăuntrul ei – *saidar*, așa cum îi șopti un gând îndepărtat – și simți și curgerea pereche a fulgerului. Apoi conduse unda într-o altă direcție. Timpul se năpusti înainte. Trosnind puternic, fulgerul sfărâmă piatra deasupra capului lui Aginor. Rătăcitul făcu ochii mari și se trase înapoi, împleticit:

— Nu se poate! Nu e cu putință!

Apoi făcu iarăși un salt înapoi, când fulgerul lovi chiar în locul în care stătuse, făcând piatra să țâșnească precum o fântână de sfărâmături. Neagră la față, Nynaeve o porni spre el. Iar Aginor fugi.

Saidar era ca un râu învolburat, urlându-i în trup. Simțea pietrele dimprejurul ei și văzduhul, simțea scânteile minuscule, curgătoare, ale Puterii Supreme care cuprindea și crea totul. Și-l simțea pe Aginor făcând, la rândul sau... ceva. Era o senzație slabă, foarte îndepărtată, ca și cum era vorba de ceva ce nu putea ajunge să cunoască vreodată, dar zări ce se întâmpla în jurul ei și înțelese.

Pământul se cutremura și mugea sub tălpile ei. Zidurile i se prăvăleau dinainte, bucăți de piatră care-i astupau calea. Se cățără pe ele, fără să-i pese că muchiile ascuțite îi însângerau palmele și picioarele, fără să-și ia ochii de la Aginor. Se iscă un vânt care pătrunse mugind pe coridoare, drept în fața ei, dezlănțuit, biciuindu-i obraji și făcându-i ochii să lăcrimeze, încercând s-o dărâme; abătu curgerea, iar Aginor se prăbuși pe coridor, ca un tufiș scos din rădăcini. Ea aduse unda la pământ, îi schimba direcția, iar zidurile de piatră căzură de jur împrejurul lui Aginor, ferecându-l. Fulgerul se năpusti, condus de privirea ei, lovind în cerc în jurul bărbatului. Piatra sărea din loc, din ce în ce mai aproape. Simțea cum Rătăcitul se lupta pentru a abate din nou fulgerele către ea, dar, pas cu pas, sclipirile ucigașe se apropiau. La dreapta ei sclipi ceva, rămas descoperit prin prăbușirea zidurilor. Simți cum puterile lui Aginor se micșorau, îi simți încercările deznădăjduite de a o lovi, din ce în ce mai slabe și mai temătoare. Și totuși, cumva, știa că bărbatul nu renunțase. Dacă-l cruța, avea s-o urmărească la fel de

nemilos ca și mai înainte, sigur că era prea slabă pentru a-l înfrânge, la urma urmei, prea slabă pentru a-l opri să facă ce voia.

În locul zidurilor de piatră se înălța o arcada argintie, învăluită într-o sclipire molatică, de aceeași culoare. „Calea de întoarcere...” În clipa în care Rătăcitul încetă să mai lupte, încercând, în schimb, din toate puterile, s-o țină în loc, ea știu. Dar forța lui nu mai era de ajuns, nu se mai putea apăra de loviturile ei. De-acum, trebuia să se ferească de bucățile de piatră care cădeau pe el, sfărâmate de fulgere. Loviturile îl făcură să cadă iarăși la pământ. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Fulgerule dispărură. Nynaeve își întoarse privirile de la locul în care zăcea Aginor, pentru a vedea arcada. Apoi se uită iarăși la el, tocmai la timp pentru a-l vedea strecurându-se în patru labe peste mormanul de pietre și dispărând. Plină de mânie neputincioasă, șuieră printre dinți. Labirintul era încă în picioare, în cea mai mare parte. Erau sute de cotloane printre dărâmături, în care dușmanul se putea ascunde. I-ar fi luat prea mult să-l găsească, dar era convinsă că, dacă nu-l găsea ea prima, avea s-o urmărească fără încetare. Recăpătându-și puterile, avea s-o atace când se aștepta mai puțin.

„Înapoi e o singură cale.”

Speriată, se uită iarăși și văzu, cu ușurare, că arcada se afla încă acolo. Dacă-l putea găsi repede pe Aginor...

„Nu șovăi.”

Cu un strigat de mânie, se cățăra peste pietrele prăbușite, îndreptându-se spre arcadă.

— Am să-i fac să plătească pe cei din pricina cărora mă aflu aici, mormăi. Am să-i fac să-și dorească să aibă parte de ce-a primit Aginor. Am să...

Pași pe sub arcada și lumina se revărsa asupra ei.

— Am să..., spuse Nynaeve, ieșind de sub arcadă și oprindu-se să vadă ce era în jur, nu se schimbaseră nimic - *ter'angrealul* argintiu, femeile Aes Sedai, încăperea - dar amintirile veniră ca o lovitură, gândurile pierdute ciocnindu-se

unul de altul în mintea ei. Ieșise prin aceeași arcadă prin care intrase. Sora cea Roșie ridică un pocal de argint și îi turnă pe creștet un șuvoi de apă limpede și rece.

— Te-ai curățat de păcatele pe care le-ai făcut, recita ea, și de cele care ți s-au făcut. Te-ai curățat de nelegiuirile făptuite și de cele făptuite împotriva ta. Te afli în fața noastră curată și pură, în inimă și-n suflet.

Nynaeve se înfioră, simțind apa care i se scurgea pe trup, picurând pe jos. Sheriam o luă de braț cu un zâmbet ușurat, dar din glasul ei nu răzbătu nici o urmă de îngrijorare.

— Te-ai descurcat bine până acum. Întoarcerea e un lucru bun. Adu-ți aminte ce țintă ai, și vei merge bine și mai departe.

Și o conduse în jurul *ter'angrealului*, către a doua arcadă.

— Părea aieva, spuse în șoaptă Nynaeve; își amintea totul, își amintea cum condusesese Puterea Supremă cu ușurință, de parcă doar ridica brațul, își amintea de Aginor și de ceea ce voia să-i facă Rătăcitul. Se înfioră iarăși. Oare a fost aieva?

— Nimeni nu știe, răspunse Sheriam. Când privești în urmă, așa s-ar zice, iar unele femei au ieșit purtând pe trup urmele rănilor căpătate înăuntru. Altele s-au văzut sfâșiate până la os, și totuși au ieșit fără nici o zgârietură. Totul e altfel pentru fiecare femeie care intră. Cei din vechime spuneau că există multe lumi. Poate că acest *ter'angreal* te duce într-unele dintre ele. Dar dacă-i pe așa, legile lui sunt mult prea stricte pentru un obiect menit doar să te ducă dintr-un loc într-altul. Eu nu cred că-i aieva. Dar amintește-ți că, aieva sau nu, primejdia este la fel de adevărată ca un pumnal care-ți străpunge inima.

— Am condus Puterea. A fost atât de ușor.

— Așa ceva n-ar trebui să fie cu puțință, șuiera Sheriam, tulburată, cercetând-o cu privirea. N-ar trebui nici măcar să-ți amintești că ai izbutit să conduci. Măcar ai scăpat nevătămată. Simt că încă mai ai înzestrarea, la fel de mult ca și înainte.

— Din ce-mi spui, s-ar zice că e primejdios, răspunse șovăielnic Nynaeve, iar Sheriam șovăi și ea.

— Se crede că nu e nevoie de avertismente, de vreme ce oricum nu ții minte nimic, acolo înăuntru, dar... Acest *ter'angreal* a fost găsit în vremea Războaielor Troloce. În arhive există însemnări despre primele cercetări. Prima soră care a pătruns a fost înzestrată cu cele mai puternice mijloace de apărare, fiindcă nimeni nu știa ce avea să se întâmple. Și-a păstrat amintirile, așa că a condus Puterea, atunci când a fost amenințată. Și a ieșit stoarsă de orice înzestrare, fără putință de a mai conduce sau măcar de a simți Adevăratul Izvor. A doua a primit și ea mijloace de apărare și a pățit același lucru. A treia a intrat neprotejată. Înăuntru a uitat tot, dar s-a întors nevătămată. De-asta toată lumea este trimisă acolo fără nici un sprijin. Nynaeve, să nu mai conduci Puterea după ce intri. Știu că e foarte greu să ții minte, dar trebuie să încerci.

Nynaeve înghiți în sec. Își amintea totul, chiar și clipele în care nu-și amintise.

— N-am s-o fac, spuse. „Dacă n-o să uit.”

Îi venea să râdă nestăpânit. Ajunseseră deja în dreptul celei de-a doua arcade. Strălucirea era la fel de puternică. Sheriam îi aruncă o ultima privire îngrijorată, apoi o lăsă singură.

— A doua oară pentru ce este. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

Nynaeve rămase cu ochii ațintiți la arcada argintie și sclipitoare. „De data asta peste ce-o să dau?” Celelalte așteptau, privind-o. Hotărâtă, pași înăuntru, în lumină.

Coborând privirea, rămase surprinsă să observe că purta o rochie brună, simplă, și tresări. De ce se holba la propria sa rochie? „Înapoi e o singură cale.” Rotindu-și privirea de jur împrejur, zâmbi. Se afla la marginea pajiștii din Emond's Field, între casele cu acoperiș de stuf și drept în fața hanului Izvorul de Vin. Izvorul însuși țâșnea cu tărie din stânca singuratică ascunsă printre ierburile de pe pajiște, iar pârlăiașul se scurgea către răsărit, pe sub sălciile de lângă han. Ulițele erau pustii, dar era dimineța în zori, ceea ce însemna că oamenii încă se ocupau de treburile din

gospodărie. Uitându-se la han, zâmbetul i se șterse. Arata ponosit. Văruiala se cojise, un oblon atârna spart, iar printr-o spărtură din acoperiș se vedea capătul putred al unui căprior. „Ce s-o fi întâmplat cu Bran? E așa de ocupat să fie Staroste, încât a uitat să aibă grijă de han?”

Ușa se deschise și ieși Cenn Buie, care împietri în loc când o văzu. Bătrânul meșter de acoperișuri era zbârcit ca o rădăcină de stejar, dar privirea pe care i-o arunca era la fel de prietenoasă:

— Deci te-ai întors, da? Ei, mai bine ți-ai căuta iarăși de drum.

Nynaeve se încruntă, văzându-l scuișând drept la picioarele ei, apoi grăbindu-se să se îndepărteze. Cenn nu fusese niciodată un om plăcut, dar nici nu se purta de obicei atât de grosolan. Nu cu ea, cel puțin. Niciodată pe față. Urmărindu-l din priviri, văzu semne de stricăciune prin tot satul – bucăți de stuf care ar fi trebuit înlocuite, curțile pline de buruieni, ușa de la locuința jupânei al'Caar care atârna în afară, din pricina unei balamale rupte. Clătinând din cap, intră în han. „O să-i spun vreo două vorbe lui Bran despre asta”

Sala cea mare era pustie, în afară de o singură femeie cu costița groasă, căruntă, petrecută peste umăr. Tocmai ștergea o masă, dar după cum rămăsese în picioare, cu privirile pierdute, Nynaeve înțelese că nu era atentă la ce făcea. Încăperea părea plină de praf.

— Marin?

Marin al'Vere tresări, ducându-și o mână la gât, și făcu ochii mari. Părea cu mulți ani mai în vârstă decât își amintea Nynaeve. Părea istovită.

— Nynaeve? Nynaeve! Oh, chiar tu ești. Și Egwene? Ai adus-o înapoi? Spune-mi că da.

— Pai..., începu Nynaeve, apoi își duse o mână la cap. „Unde este Egwene?” I se părea că ar fi trebuit să-și aducă aminte. Nu. Nu, n-am adus-o. „Înapoi e o singură cale.”

Jupâneasa al'Vere se prăbuși într-unul din scaunele cu spătarul drept.

— Nădăjduiam și eu. De când a murit Bran...

— Bran a murit?

Lui Nynaeve nu-i venea să creadă; bărbatul masiv, zâmbitor, părea să fie sortit să trăiască veșnic.

— Ar fi trebuit să fiu aici.

Cealaltă țâșni în picioare și se duse iute să tragă cu ochiul printr-o fereastră, către pajiște și sat.

— Dacă Malena află că ești aici, vor fi necazuri. Sunt sigură că Cenn s-a dus imediat să-i spună. Acum el e Starostele.

— Cenn? Cum se poate ca bărbații ăștia cu creier de lână să-l fi ales pe Cenn?

— Din pricina Malenei. Le-a convins pe toate femeile din Sobor să-și pună bărbații să treacă de partea lui, răspunse Marin, apropiindu-și fața de fereastră cât putea de mult, încercând să privească în toate părțile în același timp. Bărbații ăștia nătângi nu vorbesc între ei despre ce gândesc. Probabil că fiecare bărbat care-a votat pentru Cenn a crezut că era singurul pe care nevastă-sa îl bătuse la cap să-l convingă și că un vot nu însemna nimic. Ei, uite că acum au aflat. Cu toții ne-am învățat lecția.

— Și cine-i Malena asta, care învârte Soborul Femeilor după bunul ei plac? N-am auzit niciodată de ea.

— E din Dealul Străjii. E Meș..., începu Marin, întorcându-se de la fereastră și frângându-și mâinile. Malena Aylar este Meșterea, Nynaeve. Când am văzut că tu nu te întorci... pe Lumină, sper să nu afle că ești aici.

Nynaeve clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Marin, ți-e teama de ea. Tremuri. Ce fel de femeie este? Și de ce Soborul Femeilor a ales pe cineva ca ea?

— Probabil că am fost nebune toate, râse amar jupâneasa al'Vere. Malena a venit aici s-o vadă pe Mavra Mallen, cu o zi înainte ca aceasta să trebuiască să se întoarcă în Deven Ride, iar în noaptea aceea câțiva copii s-au îmbolnăvit și Malena a rămas să-i îngrijească, apoi oile au început să moară și Malena s-a ocupat și de asta. Părea firesc s-o alegem pe ea, dar... Nynaeve, se poartă așa de urât. Te sfredelește cu privirea până ce faci tot ce vrea ea. Se ține de tine și se tot ține până ce nu mai ai puterea să spui nu. Și mai rău. A

trântit-o la pământ pe Alsbet Luhhan.

Prin mintea lui Nynaeve trecu imaginea lui Alsbet Luhhan și a soțului ei Haral, fierarul. Femeia era aproape la fel de înaltă ca el și foarte masivă, deși nu mai puțin chipeșă.

— Alsbet e aproape la fel de tare ca și Haral. Nu-mi vine să cred că...

— Malena nu-i masivă, dar e... e neîmblânzită, Nynaeve. A fugărit-o pe Alsbet pe Pajiște cu un băț în mână și nici una dintre noi, cele care eram acolo, nu am îndrăznit să o oprim. Când au aflat, Bran și Haral au spus că trebuie să plece, chiar dacă asta însemna să se amestece în treburile Soborului. Cred că unele femei ar fi plecat urechea, dar cei doi bărbați s-au îmbolnăvit în aceeași noapte și au murit la o zi unul de celalalt, spuse Marin, mușcându-și buzele și privind în jurul ei de parcă se temea să n-o audă cineva; coborî glasul. Malena i-a îngrijit. A spus că era datoria ei, chiar dacă i se opuseseră. Și am văzut... am văzut cu ochii mei semințe de cenușcă cenușie în leacurile pe care le-a luat cu ea după aceea.

— Dar..., începu Nynaeve, cu un oftat de uimire, ești sigură, Marin? Ești convinsă?

Cealaltă încuviință, gata gata să izbucnească în plâns.

— Marin, dacă bănuiai măcar că femeia asta l-a otrăvit pe Bran, cum ai putut să nu spui Soborului?

— A spus că Bran și Haral nu păseau în Lumină, îngăimă Marin, fiindcă vorbeau așa despre Meștereașă. A spus că de-asta au și murit; că i-a părăsit Lumina. Tot timpul vorbește despre păcate. A spus că Paet al'Caar a păcătuț și el, vorbind împotriva ei după moartea lui Bran și a lui Haral. Dar n-a spus altceva decât că nu e la fel de pricepută la Vindecări așa cum erai tu, dar ea i-a desenat pe ușa Colțul Dragonului, în văzul tuturor, cu un cărbune. Cei doi băieți ai lui au murit în mai puțin de-o săptămână – când mama lor s-a dus să-i trezească, i-a găsit morți. Biata Nela. Am găsit-o rătăcind prin sat, râzând și plângând în același timp, urlând că Paet era Cel Întunecat și că-i omorâse băieții. Paet s-a spânzurat a doua zi, mai spuse ea, cutremurându-se și coborând glasul, încât Nynaeve de-abia o mai putea înțelege. Mai sunt încă patru fete aici, sub acoperișul meu. În viață, Nynaeve. Înțelege ce-ți

spun. Sunt încă în viață și tot așa vreau să rămână.

Nynaeve simți o răceală în oase.

— Marin, nu poți îngădui așa ceva. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi”, se auzi glasul, dar ea îl alungă. Dacă femeile din Sobor rămân împreună, puteți scăpa de ea.

— Împreună împotriva Malenei? râse Marin, dar râsul ei aducea cu un suspin. Tuturor ne e teamă de ea. Dar se pricepe la copii, în ultima vreme s-ar zice că e mereu câte un copil bolnav, dar Malena face tot ce poate. Aproape nimeni nu murea de boală când erai tu Meștereasă.

— Marin, ascultă-mă. Nu înțelegi de ce se îmbolnăvește mereu câte un copil? Dacă nu vă poate face să vă temeți de ea, vă face să credeți că aveți nevoie de ea pentru copii. Ea e de vină, Marin. La fel ca și pentru moartea lui Bran.

— Nu e cu puțință, șuieră Marin. N-ar face așa ceva. Nu cu cei mici.

— Ba da, Marin... „Înapoi e...” – dar Nynaeve alungă gândul fără milă. E cineva din Sobor care nu se teme? Cineva care poate să dea ascultare?

— Toata lumea se teme, răspunse cealaltă. Dar Corin Ayellin te-ar putea asculta și dacă pleacă urechea, mai poate trage după ea încă două sau trei. Nynaeve, dacă găsim îndeajuns de multe femei care să te-asculte, vrei să fii din nou Meșteresa noastră? Cred că tu ești singura care nu s-ar lăsa înfricoșată de Malena, chiar dacă totul se dă pe față. Nici nu știi cum e.

— Da, vreau. „Înapoi e... Nu! Sunt oamenii mei!” Ia-ți mantia și hai la Corin.

Marin nu prea voia să părăsească hanul, dar după ce Nynaeve izbuti s-o scoată afară, începu să se furișeze din ușă în ușă, cu umerii aduși, privind înapoi și încolo. Înainte să fi făcut jumătate din drum, Nynaeve văzu o femeie înaltă și deșirată care venea cu pași mari din cealaltă parte a pajiștii, către han, retezând capetele buruienilor cu o nua groasă de salcie. Așa osoasă cum era, emana forță și hotărâre. Avea o gură subțire și aspră. Cenn Buie pășea grăbit în urma ei.

— Malena, zise Marin, trăgând-o pe Nynaeve între două case și vorbind în șoptă de parcă se temea ca femeia să nu

le audă, chiar și de la depărtare. Știam că Cenn se va duce la ea.

Ceva o făcu pe Nynaeve să privească peste umăr. În spatele ei se afla o arcadă argintie, care se întindea de la o casă la cealaltă și sclișea puternic. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.” Marin scoase un țipăt înfundat.

— Ne-a văzut. Lumina să ne-ajute, vine înapoi.

Femeia cea înaltă o apucase pe pajiște, lăsându-l pe Cenn în urmă, neștiind încotro să se îndrepte. Dar pe chipul Malenei nu se vedea nici urmă de nehotărâre. Pășea încet, de parcă nu era nici o speranță de scăpare. Zâmbetul crud de pe chip i se lățea cu fiecare pas. Marin o trase pe Nynaeve de mânecă.

— Trebuie să fugim. Trebuie să ne-ascundem, Nynaeve, haide. Probabil că Cenn i-a spus cine ești. Nu suporta să audă pe nimeni vorbind de tine.

Arcada argintie îi atrăgea privirile lui Nynaeve. „Înapoi e...” Scutură din cap, încercând să-și amintească. „Nu e aieva.” O privi pe Marin, cu chipul schimonosit de spaimă. „Trebuie să fii hotărâtă ca să scapi cu viață.”

— Te rog, Nynaeve. M-a văzut cu tine. M-a... văzut! Te rog, Nynaeve!

Malena se apropia fără milă. „Oamenii mei.” Arcada sclișea. „Calea de întoarcere. Nu-i aieva.”

Suspînând, Nynaeve își smulse brațul din strânsoarea lui Marin și se năpusti către sclișirea argintie. Urletul lui Marin îi răsună în urechi.

— Pe Lumină, Nynaeve, ajută-mă! AJUTĂ-MĂ!

Revărsarea de lumină o învălui.

Cu ochii pierduți în gol, Nynaeve se împletici prin arcadă, de-abia văzând ce se afla în jurul ei. Ultimul urlet al lui Marin încă-i mai răsună în urechi. Nici nu clipi atunci când un șuvoi de apă rece i se revărsă dintr-odată pe creștet.

— Te-ai curățat de trufie deșartă. Te-ai curățat de așteptările neîntemeiate. Vii în fața noastră curată și pură, în inimă și în suflet.

Când sora cea Roșie se retrase, Sheriam veni să o ia de braț. Nynaeve tresări, apoi își dădu seama cine era. O apucă

pe Sheriam de gulerul rochiei, cu ambele mâini.

— Spune-mi că nu era aievea. Spune-mi!

— A fost rău? întreba Sheriam, descleștându-i pumnii de parcă se așteptase la așa ceva. Totdeauna este mai rău, iar a treia oară e cel mai cumplit.

— Mi-am lăsat prietena... Mi-am lăsat neamul... În Puțul Osândelor, ca să mă întorc. „Lumină, te implor, fă să nu fi fost aievea. Doar nu am... trebuie s-o fac pe Moiraine să plătească! Trebuie!”

— Există mereu o pricină care să te facă să rămâi, ceva care să te împiedice sau să-ți ia ochii. *Ter'angrealul* țese lațuri în care să rămâi prinsă, cu ajutorul minții tale, și le țese puternice, cu neputință de rupt, mai tari ca oțelul și mai primejdioase ca orice otravă. De-asta îl folosim pentru această încercare. Trebuie să-ți dorești să devii Aes Sedai mai mult decât orice altceva pe lume, îndeajuns de mult pentru a înfrunta totul, pentru a te elibera, pentru a izbândi. Turnul Alb nu poate cere mai puțin de-atât. Iar tu trebuie să ne dai ce-ți cerem.

— Cereți multe, spuse Nynaeve, cu ochii la cea de-a treia arcadă către care o ducea femeia cu părul roșu. „A treia oară e cel mai cumplit.” Mi-e frică, șopti ea. „Ce poate fi mai cumplit decât ce-am făcut adineauri?”

— E bine, spuse Sheriam. Vrei să fii Aes Sedai, să conduci Puterea Supremă. Nimeni nu trebuie să aibă asemenea gânduri fără teamă și fără respect. Teamă te va face prudentă, iar prudența te va ține în viață. Dar nimeni nu te va sili să intri și a treia oară, copilă, sfârși ea, întorcând-o pe Nynaeve cu fața la arcadă.

— Dacă nu merg mai departe, spuse Nynaeve, umezindu-și buzele cu limba, o să mă scoateți din Turn și n-o să-mi mai dați voie să mă întorc. Iar ăsta-i cel mai cumplit lucru.

Sheriam încuviință, o dată și încă o dată. Nynaeve trase aer în piept.

— Sunt gata.

— A treia oară, rosti solemn Sheriam, este pentru ceea ce va fi. Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.

În goană, Nynaeve trecu pe sub arcada.

Râzând, alerga printre vârtejuri de fluturi care se înălțau din florile sălbatice întinse, ca o pătură colorată ce-i ajungea până la genunchi, peste pajiștea din vârful dealului. Iapa ei sură se foia nervoasă, cu frâiele atârând, la marginea pajiștii, iar Nynaeve se opri din alergat, ca să nu-și mai sperie animalul. Câțiva fluturi i se așezară pe rochie, pe florile brodate cu fir sau cu perle, iar alții începură să dea târcoale safirelor și ametistelor din părul care-i cădea liber pe umeri. La poalele dealului, salba celor O Mie de Lacuri se întindea prin orașul Malkier, reflectând cele Șapte Turnuri care ajungeau cu crestele la nori, cu flamurile Cocorului Auriu fluturând în vârf, învăluite în cețuri. În oraș erau o mie de grădini, dar ea o iubea mai presus de toate pe aceasta din vârful dealului, plină de flori sălbatice. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

Zgomotul de copite o făcu să se întoarcă. Al'Lan Mandragoran, Regele din Malkier, descălecă de pe armăsarul său și se îndreptă spre ea, printre fluturi, râzând. Chipul său era al unui om aspru, dar zâmbetul pe care-l păstra numai pentru ea îi mai înmuia trăsăturile ca de piatră. Rămase cu ochii la el, și se tulbură când îl văzu luând-o în brațe și sărutând-o. O clipă rămase așa, pierdută, răspunzându-i la sărut. Picioarele îi atârnavă în văzduh și nici nu-i păsa. Dintr-odată, însă, îl împinse și-și trase capul înapoi.

— Nu, spuse ea, împingând și mai tare. Lasă-mă. Lasă-mă jos.

Uimit, el o puse jos, iar Nynaeve se trase câțiva pași înapoi.

— Nu așa ceva, spuse ea. Nu pot înfrunta asta. Orice altceva, dar asta nu. „Te rog, fă să fie iar Aginor.” O amintire i se învolbură în minte. „Aginor?”

Nu știa de unde apăruse acel gând. Amintirile țâșneau încoace și încolo, niște bucățele schimbătoare ca gheață purtată de apele unui râu. Încercă să le prindă, încercă să se agațe de ceva.

— Iubirea mea, nu te simți bine? Întrebă îngrijorat Lan.

— Nu-mi spune așa! Nu sunt iubirea ta! Nu te pot lua de

soț! Rămase uimită văzându-l cum își dădu capul pe spate și începu să râdă.

— Dacă fiii noștri aud așa ceva, cum că n-am fi căsătoriți, s-ar putea tulbura, scumpă soție. Și cum să nu fii iubirea mea? Alta nu am și nici nu voi avea vreodată.

— Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc chiar acum.

Deznădăjduită începu să caute arcada, dar găsi numai pașiște și cer. „Mai tare ca oțelul și mai primejdioasă ca otrava. Lan. Pruncii lui Lan. Lumină, ajută-mă!”

— Să te întorci? Unde? În Emond's Field? Dacă vrei, am să-i trimit veste lui Morgase și am să cer o escortă.

— Singură, murmură ea, căutând în continuare. „Unde este? Trebuie să plec.” N-am să mă încurc cu asta. N-aș putea îndura. Asta nu. Trebuie să mă întorc chiar acum!

— Să te încurci cu ce, Nynaeve? Ce nu poți îndura? Nu, Nynaeve. Aici poți veni singură, dacă vrei, dar dacă Regina din Malkier ar sosi în Andor fără escorta convenită, Morgase s-ar tulbura, dacă nu s-ar simți de-a dreptul jignită. Doar nu vrei s-o insulti, nu? Credeam că sunteți prietene.

Nynaeve se simți de parcă cineva ar fi lovit-o în cap, de mai multe ori, amețind-o.

— Regină? spuse ea șovăielnic. Și avem și copii?

— Ești sigură că te simți bine? Poate ar trebui să te duc la Sharina Sedai.

— Nu, se feri ea, trăgându-se iarăși înapoi. Fără Aes Sedai. „Nu e aievea. De data asta n-am să mă las. Nu!”

— Ei, foarte bine, spuse el fără să se grăbească. Ești soția mea, cum să nu fii regina? Aici suntem în Malkier, nu în vreun regat de la miazăzi. Ai fost încoronată acolo, într-unul din cele Șapte Turnuri, atunci când ne-am schimbat și inecele.

Fără să-și dea seama, Lan își ridică mâna stângă. Pe arătător purta un inel simplu, de aur. Nynaeve își coborî privirea spre propria sa mână, spre inelul pe care știa că avea să-l zărească, apoi își strânse palma în cealaltă, fără să poată spune dacă o făcea ca să-l ascundă, pentru a se convinge că nu era cu adevărat acolo sau pentru a nu-l mai pierde niciodată.

— Acum îți amintești? continuă el, și întinse brațul, ca

pentru a o mângâia pe obraz, dar ea se trase înapoi încă șase pași; Lan oftă. Bine, iubirea mea, cum dorești. Avem trei copii, deși numai unul mai este cu adevărat mic. Maric îți ajunge aproape până la umăr și nu se poate hotărî ce-i place mai mult – caii sau cărțile. Elnore a început deja să facă exerciții ca să le sucească mințile băieților, atunci când n-o bate la cap pe Sharina întrebând-o când o să fie îndeajuns de mare să plece în Turnul Alb.

— Elnore era numele mamei mele, spuse ea încet.

— Așa mi-ai zis atunci când l-ai ales. Nynaeve...

— Nu, de data asta nu mă mai las. Asta nu. Nu vreau!

În spatele lui, printre copacii de la marginea pajiștii, zări arcada argintie. N-o văzuse mai înainte pentru că era ascunsă printre crengi. „Înapoi e o singură cale.” Se întoarse către ea.

— Trebuie să plec.

Lan o prinse de mână și, dintr-odată, i se păru că picioarele i se preschimbaseră în stane de piatra. Nu se putea desprinde.

— Draga mea, nu știu de ce ești tulburată, dar, orice-ar fi, spune-mi și am să fac tot ce trebuie. Știu că nu sunt cel mai bun dintre soți. Când te-am întâlnit, eram aspru și singuratic, dar tu ai izbutit să mă înmoi... măcar puțin.

— Ești cel mai bun soț dintre toți, șopti ea, în timp ce, îngrozită, începu să-și amintească de viața pe care o avuseseră împreună, de râs și de lacrimi, de certuri aprige și de împăcări dulci; amintirile nu erau limpezi, dar le simțea crescând mai puternice, mai pline de viață. Nu pot.

Arcada era acolo, la câțiva pași. „Înapoi e o singură cale. Nu șovăi.”

— Nynaeve, nu știu ce se-ntâmplă, dar simt că te pierd. Nu pot îndura asta, spuse el, mângâind-o pe păr; închizând ochii, ea își apăsă obrazul de degetele lui. Rămâi cu mine, pe vecie.

— Aș vrea să rămân, răspunse încet Nynaeve. Aș vrea să rămân cu tine.

Când deschise ochii, arcada dispăruse... „O singură cale”.

— Nu! Nu!

— Ce te tulbură? o întrebă Lan, întorcând-o cu fața spre el.

Trebuie să-mi spui ca să te pot ajuta.

— Nu e aievea.

— Nu e aievea? Înainte să te întâlnesc, credeam că numai sabia este aievea. Uită-te în jur, Nynaeve. E adevărat. Orice vrei tu putem face să se adeverească împreună, tu și cu mine.

Curioasă, ea își plimbă privirea de jur împrejur. Pajiștea era încă acolo. Cele Șapte Turnuri se înălțau încă deasupra celor O Mie de Lacuri. Arcada dispăruse, dar în rest nu se schimbaseră nimic. „Aș putea rămâne aici. Cu Lan. Nu s-a schimbat nimic.” Gândurile i se învârtiseau în minte. „Nu s-a schimbat nimic. Egwene e singură în Turnul Alb. Rand va conduce Puterea și va înnebuni. Și cu Mat și Perrin, cum rămâne? Își mai pot lua viețile înapoi, fie și o mică parte? Iar Moiraine, cea care ne-a distrus, e încă liberă și nevătămată.”

— Trebuie să mă întorc, șopti ea.

Nemaiputând să îndure durerea ogîndită pe chipul lui, se îndepărtă. Plină de hotărâre, își alcătui în minte imaginea unui boboc de floare, un boboc alb crescut pe o creangă de măcăciuni. Spinii și-i desena ascuțiți, nemiloși, dorindu-și să-i simtă în carne, simțindu-se ca și cum atârna deja între crengile tufișului. Glasul lui Sheriam Sedai îi răsuna în gând undeva, departe, spunându-i că era primejdios să încerce să conducă Puterea. Bobocul se deschise, iar *saidar* o umplu de lumină.

— Nynaeve, spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Glasul lui Lan o zăpăci, dar se forță să nu-l asculte. Trebuia să mai existe o cale de întoarcere. Privind țintă înspre locul în care fusese arcada, încercă să găsească vreo urmă, dar nu era nimic.

— Nynaeve...

Încercă să-și aducă aminte imaginea arcadei, să-i dea forma și s-o alcătuiască până la cel mai mic amănunt. Un cerc de metal sclipitor, plin de o strălucire ca o văpaie de zăpadă. I se păru că o vede tremurând în fața ei, între ea și copaci, apoi dispăru. Ba era acolo, ba dispărea, ba se vedea iarăși...

— ...Te iubesc...

Absorbi *saidar*, trăgând în piept unda Puterii Supreme

până când simți că plesnește. Strălucirea care-o umplea, care se revarsă împrejurul ei, o orbea. Arșița părea s-o mistuie. Arcada tremurătoare deveni mai clară, mai puternică, apăru întreagă înaintea ei. Focul și durerea păreau s-o cuprindă; i se păru că oasele îi ard și își simți capul ca pe un cuptor.

— ...Din toată inima...

Alergă spre arcada argintie, fără să-și îngăduie să se uite înapoi. Fusese convinsă că lucrul cel mai cumplit pe care-l auzise vreodată avea să fie strigătul de ajutor al lui Marin al'Vere, părăsită, dar acum acela i se părea dulce ca mierea, pe lângă glasul înspăimântat al lui Lan care-o urmărea.

— Nynaeve, te rog nu mă părăsi.

Strălucirea albicioasă o mistui.

Goală, Nynaeve se împletici pe sub arcadă și căzu în genunchi, cu colțurile buzelor lăsate în jos, suspinând, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Sheriam ingenunche lângă ea. Nynaeve întoarse capul și o fulgeră din priviri.

— Te urăsc! reuși să îngaime, furioasă, înghițind în sec. Le urăsc pe toate femeile Aes Sedai!

Sheriam oftă ușor, apoi o ridică în picioare.

— Copila mea, aproape toate care trec prin asta spun cam același lucru. Nu e puțin lucru să fii silită să-ți înfrunți temerile. Dar asta ce-i? Întrebă ea dintr-odată, întorcându-i palmele în sus.

Mâinile lui Nynaeve tremurară din pricina unei dureri neașteptate, pe care n-o mai simțise până atunci. În palma fiecărei mâini, chiar la mijloc, se afla înfipt câte un spin lung și negru. Sheriam îi scoase cu grijă. Nynaeve simți atingerea răcoroasă a femeii, care-i aducea Tămăduirea. În urma fiecărui spin rămaseră cicatrice mici, pe dosul mâinii și în palmă. Sheriam se încruntă.

— N-ar trebui să rămână urme. Și cum de te-ai ales numai cu doi, și încă înfipti așa de bine, drept în mijloc? Dacă te-ai fi prins într-un tufiș de măracini, ar fi trebuit să fii plină de zgârieturi și de spini.

— Ar trebui, încuviință cu amărăciune Nynaeve. Poate că m-am gândit că plătisem și-așa destul.

— Mereu există un preț, răspunse femeia Aes Sedai. Haide, acum. Pe primul l-ai plătit. Vino să-ți iei răsplata.

Și o împinse ușor înainte. Nynaeve își dădu seama că mai erau și alte Aes Sedai în încăpere. Apăruse și Suprema, cu etola ei dungată, înconjurată de șapte surori cu șalurile pe umeri, fiecare din altă Ajah. Toate erau cu ochii la Nynaeve. Amintindu-și ce-i spusese Sheriam, înainta cu pași mici și îngenunche în fața Supremei, care avea în mână ultimul pocal. Încet, încet, i-l turnă pe creștet.

— Te-ai curățat de Nynaeve al'Maera din Emond's Field. Te-ai curățat de toate chingile care te leagă de lume. Vii în fața noastră curată și pură, în inimă și în suflet. Ești Nynaeve al'Maera Aleasă a Turnului Alb.

Înmânându-i pocalul altei surori, Suprema o ridică pe Nynaeve în picioare.

— De-acum ești a noastră. Soarta a pecetluit-o.

În ochii Supremei părea să se reflecte o strălucire întunecată. Nynaeve se înfioră, dar nu pentru că era goală și udă.

CAPITOLUL 24

Prieteni noi, dușmani vechi

Egwene o urmă pe Aleasa pe coridoarele Turnului Alb. Pereții, la fel de albi ca și exteriorul, erau acoperiți de tapiserii și tablouri, iar podeaua era alcătuită din dale aranjate după diferite modele. Rochia albă a Alesei era aidoma cu a ei, cu excepția celor șapte dungi înguste, colorate, de la poale și de la mâneci. Privind rochia, Egwene se încruntă. Trecuse o zi de când Nynaeve îmbrăcase și ea rochia Aleselor, dar părea să nu se bucure deloc de asta, nici de inelul auriu, în forma de șarpe care-și înghițea coada, semn al noului ei rang. Egwene n-o întâlnise decât de câteva ori și, de fiecare dată, privirile lui Nynaeve erau umbrite, de parcă văzuse niște lucruri pe care-și dorea din tot sufletul să nu le fi văzut.

— Aici, zise scurt Aleasa, arătându-i o ușă; se numea Pedra și era o femeie scundă și slabă, puțin mai în vârstă decât Nynaeve și cu glasul mereu aspru. Ți se îngăduie un răgaz, pentru că este prima ta zi, dar am să te aștept în spălătoria pentru vase în clipa în care suna clopotul. Să nu întârzii.

Egwene făcu o mica plecăciune, apoi scoase limba către Aleasa care se îndepărta. Chiar dacă nu trecuse decât o noapte de când Sheriam îi înscrisese, în cele din urmă, numele în lista novicelor, știa deja că nu-i plăcea Pedra. Împinse ușa și intra.

Încăperea era mică și simplă, cu pereții albi. Înăuntru, așezata pe una dintre cele două banchete tari, se afla o tânără cu părul roșu-auriu revărsat pe umeri. Podeaua era goală; novicele nu prea primeau camere cu covoare. Lui Egwene i se păru că fata era cam de vârsta ei, dar se purta foarte demn și stăpână pe sine, ceea ce-o făcea să pară mai mare. Rochia simplă, de novice, cădea altfel pe trupul ei. Eleganță. Asta era.

— Mă cheamă Elayne, spuse ea, lăsându-și capul într-o

parte și cercetând-o cu privirea pe Egwene. Iar tu ești Egwene. Din Emond's Field, din Ținutul celor Două Râuri.

Rosti vorbele ca și cum asta ar fi însemnat ceva, dar nu tăcu nici o clipă.

— Cele care se află aici de ceva timp primesc întotdeauna câte o față nouă de care să aibă grija. Așază-te, te rog.

Egwene se așază pe cealaltă banchetă, în fața lui Elayne.

— Credeam că voi fi instruită de Aes Sedai, acum că sunt, în sfârșit, novice. Dar până acum nu s-a întâmplat nimic altceva, decât că Pedra m-a trezit cu doua ceasuri bune înainte de răsărit și m-a pus să mătur pe coridoare. Și mi-a spus că trebuie să ajut și la spălatul vaselor, după cină.

— Spălatul vaselor e ceva oribil, se strâmba Elayne. N-a trebuit s-o fac niciodată... ei, n-are a face. Ai să primești și învățătură. Că veni vorba, de-acum înainte, în fiecare zi la ceasul acesta, vei fi la lecții. De la masa de dimineață și până la Revărsat, apoi, iarăși, de la cină până la Nămiază dacă ești prea ageră sau prea înceată, le-ar putea ține și de la masa de seară până la Scăpătat, deși răgazul ăsta e de obicei păstrat pentru alte corvezi, continuă ea, cu o înfățișare gânditoare. Te-ai născut înzestrată așa-i? Da, m-am gândit eu, mai spuse fata, văzând semnul de încuviințare. Și eu la fel. Nu fi dezamăgită că n-ai știut. Ai să înveți să simți înzestrările altora. Eu am avut norocul de a copilări în preajma unei Aes Sedai.

Egwene ar fi vrut să afle mai multe – „Cine copilărește cu Aes Sedai?” – dar Elayne continuă.

— Să nu fii dezamăgită nici dacă-ți ia ceva vreme până să izbutești câte ceva. Cu ajutorul Puterii, vreau să spun. Până și lucrurile cele mai simple cer timp. Răbdarea e o virtute care trebuie deprinsă, zise ea, strâmbând din nas. Asta spune mereu Sheriam Sedai, și se străduiește din răputeri să ne facă să învățăm. Încearcă numai să o iei la fugă când ea spune „Mergi la pas” și o să te cheme în cancelarie cât ai clipi.

— Am primit deja câteva lecții, mărturisi Egwene, încercând să pară modestă.

Își deschise sufletul către *saidar* – asta, măcar, era din ce

în ce mai ușor – și simți căldura care-i potopea trupul. Se hotărî să încerce lucrul cel mai greu pe care știa să-l facă. Deschise palma, iar deasupra ei apăru un glob sclipitor, de lumină pură. Tremura – încă nu putea să-l facă mai limpede – dar era acolo. Liniștită, Elayne întinse și ea mâna, și în palmă îi apăru un alt glob luminos. Și al ei tremura. După câteva clipe, în jurul lui Elayne începu să strălucească o aură slabă. Egwene căscă gura de uimire, iar globul ei dispăru. Elayne chicoti pe neașteptate, și lumina ei se stinse la rândul său, atât globul din palmă, cât și aura.

— Ai văzut ceva la mine? spuse ea încântată. Eu am văzut la tine. Sheriam Sedai mi-a și spus că se va întâmpla așa, mai devreme sau mai târziu. Asta a fost prima dată. Și la tine?

Egwene încuviință, râzând împreună cu cealaltă.

— Îmi plăci, Elayne. Cred că o să fim prietene bune.

— Și eu cred la fel, Egwene. Ești din Ținutul celor Două Râuri, din Emond's Field. Cunoști un băiat pe nume Rand al'Thor?

— Îl cunosc, spuse Egwene, amintindu-și pe neașteptate de o poveste pe care i-o spusese Rand, iar ea nu o crezuse, despre o căzătură de pe un zid și despre întâlnirea cu... Ești Domnița-Moștenitoare din Andor, șopti ea.

— Da, răspunse simplu Elayne. Dacă Sheriam Sedai aude că am pomenit de asta, o să mă cheme în cancelarie până să apuc să mai spun două vorbe.

— Toată lumea vorbește despre cancelaria lui Sheriam. Până și Alesele. E așa de aspră cu dojenile ei? Mie mi se pare blândă.

Elayne șovăi, iar când îi răspunse o făcu fără prea mare tragere de inimă, cu ochii în jos.

— Are o nua de salcie pe masa de lucru și spune că, dacă nu poți să înveți să te porți cum trebuie de bunăvoie, știe ea o altă cale. Sunt multe reguli pe care novicele trebuie să le respecte și e foarte greu să nu încalci nici una, sfârși ea.

— Dar e... e groaznic! Nu mai sunt un copil, și nici tu nu mai ești. Nu se poate purta așa cu noi!

— Ba suntem copii. Femeile Aes Sedai, adevăratele surori, sunt cei mari. Alesele sunt fete tinere, îndeajuns de vârstnice

pentru a li se da anumite sarcini, fără să fie nevoie de cineva care să stea cu ochii pe ele. Iar novicele sunt copiii care trebuie apărați și îngrijiți, călăuziți pe calea pe care trebuie să o apuce și pedepsiți când fac ceea ce nu se cade. Așa mi-a explicat Sheriam Sedai. N-o să te pedepsească nimeni din pricina lecțiilor, decât dacă încerci ceva ce ți s-a spus să nu faci. Uneori e greu să nu încerci. O să descoperi că vrei să conduci Puterea la fel de mult cum vrei și să respiri. Dar dacă spargi prea multe vase pentru că visezi cu ochii deschiși, în loc să freci, sau dacă te porți urât cu Alesele sau pleci din Turn fără să ți se dea voie sau vorbești cu o Aes Sedai înainte să-ți vorbească ea, sau... Cel mai bine este să faci tot ce poți mai bine. Altceva n-ai de făcut.

— S-ar zice că vor să ne facă să ne dorim să plecăm, protestă Egwene.

— Nu-i așa, dar, pe undeva, e. Egwene, sunt numai patruzeci de novice în Turn. Doar patruzeci, și nu mai mult de șapte sau opt vor ajunge Alese. Nu-i de ajuns, din câte spune Sheriam Sedai. A zis că n-au mai rămas destule Aes Sedai pentru a face ceea ce trebuie făcut. Dar Turnul nu va ajunge niciodată mai îngăduitor. Nu poate. Nu orice femeie poate ajunge sora unor Aes Sedai, dacă nu are înzestrări, putere și voință. Nu pot să încredințeze șalul și inelul cuiva care nu știe să conducă Puterea îndeajuns de bine, sau care se va speria sau se va întoarce din drum când întâlnește în cale obstacole. Învățăturile și încercările sunt pentru conducerea Puterii, cât despre tărie și voință... Ce să zic, dacă vrei să pleci, o să-ți dea voie, odată ce știi îndeajuns de multe ca să nu mori proteste.

— Așa o fi, spuse încet Egwene. Sheriam ne-a spus câte ceva despre asta. Dar nu m-am gândit nici o clipă că n-ar fi îndeajuns de multe Aes Sedai.

— Are și o explicație legată de asta. A spus că am brăcuit prea mult omenirea. Știi ce înseamnă brăcuitul? Scoaterea din turmă a animalelor care au trasatori pe care nu le dorești.

Egwene făcu un semn de nerăbdare din cap. Crescuse într-un sat de pastori. Știa ce era brăcuitul.

— Sheriam Sedai spune că, din pricină că Ajah Roșie i-a

stârpit de trei mii de ani încoace pe toți bărbații care puteau conduce Puterea, toata lumea a fost brăcuită de o asemenea înzestrare. Dar ai grijă să nu pomenesti de asta de față cu Roșiile. Sheriam Sedai a avut parte de nenumărate certuri, iar noi suntem doar novice.

— O să am.

— Rand e bine? întrebă Elayne, după o scurta tăcere.

Egwene simți o înțepătură neașteptată de gelozie – Elayne era foarte drăguță – dar una și mai aprigă de teamă. Încercă să-și amintească puținul pe care-l știa despre întâlnirea lui Rand cu Domnița-Moștenitoare, și se simți mai încrezătoare. Elayne nu avea de unde să știe că Rand putea conduce Puterea.

— Egwene?

— E bine, atât cât se poate. „Nădăjduiesc că e bine, nătâng cu creier de câlți așa cum e.” Ultima oară când l-am văzut plecase călare cu niște soldați din Shienar.

— Din Shienar? Mi-a spus că era păstor, răspunse Elayne, clătînând din cap. Mă trezesc cu gândul la el în cele mai nepotrivite clipe. Nu știu de ce, dar Elaida crede că el are un rol important de jucat. N-a spus-o limpede, dar a poruncit să fie căutat și s-a înfuriat cumplit când a aflat că plecase din Caemlyn.

— Elaida?

— Elaida Sedai. Sfetnica mamei. E din Ajah Roșie, dar mama pare s-o placă, în ciuda acestui fapt.

Egwene își simți gura uscată. „Ajah Roșie, interesată de Rand?”

— N-nu... nu știu unde e acum. A plecat din Shienar și nu cred că avea de gând să se întoarcă.

Egwene o privi scrutător.

— Nu am de gând să-i spun Elaidei unde ar putea să-l găsească, nici dacă aș ști, Egwene. N-a făcut nimic rău, din câte știu, și mi-e teamă că ea vrea să se folosească de el, cine știe cum. Oricum, n-am mai văzut-o din ziua când am sosit, cu Mantiile Albe pe urme. Și-acum sunt tot acolo, în tabăra lor, dincolo de Piscul Dragonului. Dar hai să vorbim de lucruri mai plăcute, spuse ea, sărind dintr-odată în picioare. Mai sunt aici

alte două persoane care l-au cunoscut pe Rand, și vreau să ți-o prezint pe una dintre ele.

O luă pe Egwene de mână și o trase afară din încăpere.

— Două fete? Rand asta întâlnește multe fete în calea lui.

— Cum? întreba Elayne, fără să-i dea dramul și cercetându-o din priviri. A, da. Mă rog. Una dintre persoane este o fetișcană leneșă pe nume Else Grinwell. Nu cred că o să mai rămână multă vreme pe aici. Nu-și face treaba și tot timpul se strecoară să-i vadă pe Străjeri cum fac exerciții cu sabia. Zice că Rand a trecut pe la ferma lui taică-său, cu un prieten de-al lui, Mat. Din câte am înțeles, asta a făcut-o să se gândească să plece și ea, așa că a fugit ca să devină Aes Sedai.

— Bărbații ăștia, mormăi Egwene. Dansez și eu de câteva ori cu un băiat drăguț, iar Rand află și începe să facă fețe-fețe, știind foarte bine că și el...

Dar se întrerupse, atunci când un bărbat apăru pe coridor, în fața lor. Elayne, care mergea alături, se opri și o strânse pe Egwene mai tare de mână. Nu părea să existe nici o pricină de a se teme de el, în afară de faptul că apăruse ca din senin. Era înalt și chipeș, de vârstă mijlocie, cu părul lung, negru și cârlionțat, dar cu umerii căzuți și privirea tristă. Nu făcu nici un pas către Egwene și Elayne, ci rămase pe loc, cu ochii la ele, până ce una dintre Alese apăru lângă el.

— N-ar trebui să te afli aici, îi spuse aceasta, fără asprime.

— Voiam să mă plimb puțin, răspunse barbarul, cu un glas înfundat și trist, ca și privirea sa.

— Te poți plimba în grădină, așa cum ți s-a și spus. Lumina soarelui o să-ți facă bine.

— Cu două sau trei dintre voi pe urmele mele, privindu-mi orice mișcare? răsă amar bărbatul. Vă e frică să nu dau cumva peste un cuțit, știu eu. Pentru mine însumi, nu pentru altcineva, femeie, hohoti el încă o dată, văzând privirea din ochii Alesei. Pentru mine însumi. Hai, du-mă în grădină sub privirile voastre iscoditoare.

Aleasa îl atinse ușor pe braț și-l luă cu ea.

— Logain! spuse Elayne, după ce rămaseră singure.

— Falsul Dragon!

— A fost domolit, Egwene. De-acum e ca orice bărbat, nu

mai este primejdios. Dar îmi amintesc că l-am văzut și înainte. Pe-atunci, era nevoie de șase Aes Sedai să-l oprească să conducă Puterea și să ne facă bucățele pe toți, se cutremură ea.

Egwene se înfioră la rândul său. Așa ceva i-ar fi făcut Ajah Roșie și lui Rand.

— E musai să fie toți domoliți? întreba ea; Elayne o privi cu gura căscată, ceea ce-o făcu să adauge repede: Mi s-ar fi părut firesc ca femeile Aes Sedai să fi găsit altă cale de-a se ocupa de ei. Și Anaiya și Moiraine mi-au spus că cele mai mărețe fapte din Vârsta Legendelor au fost duse la bun sfârșit de femei care conduceau Puterea împreună cu bărbații. Mi s-ar fi părut firesc să se găsească o cale.

— Ai grijă să nu te-audă vreo sora Roșie gândind așa, Egwene. Să știi că au încercat. Vreme de trei sute de ani după ce a fost ridicat Turnul Alb, au tot încercat. Apoi au renunțat, pentru că nu se găsea nimic. Haide. Vreau să ți-o arăt pe Min. Slavă Luminii, nu e în grădina unde se duce Logain.

Lui Egwene, numele i se păru cunoscut; când o văzu pe tânăra femeie, își dădu seama și de ce. În grădină se afla un pârlăuș îngust, cu un podeț de piatră, iar Min ședea cu picioarele încrucișate pe parapet. Purta pantaloni strâmți, ca un bărbat, și o cămașă largă. Cu părul ei negru, tuns scurt, aproape că putea să treacă drept un băiat, deși unul neobișnuit de chipeș. Lângă ea, pe piciorul podului, se afla un surtuc cenușiu.

— Te știi, îi spuse Egwene. Munceai la hanul din Baerlon.

O adiere ușoară făcu apa care curgea pe sub pod să se înfioare. Dintre ramurile copacilor din grădina se auziră ciripituri. Min zâmbi.

— Iar tu erai dintre cei care ne-au adus pe cap Iscoadele, cu gând să-l ardă. Nu, nu te îngrijora. Trimisul care a venit după mine a adus îndeajuns de mult aur cu el. Jupan Finch s-a și apucat să facă hanul la loc, de două ori mai mare ca înainte. Bună dimineața, Elayne. Nu trudești la lecții? Sau cu vasele murdare? spuse fata, pe un ton glumeț, ca între prieteni; rânjetul lui Elayne o dovedi.

— Văd că Sheriam n-a izbutit încă să te facă să îmbraci o

rochie.

— Eu nu sunt novice, râse răutăcios Min, subțindu-și glasul: Da, Aes Sedai. Nu, Aes Sedai. Nu mai am nici un coridor de măturat, Aes Sedai? Eu, una, mă îmbrac așa cum vreau, mai zise ea, cu glasul ei obișnuit, apoi se întoarse către Egwene. Rand e bine?

Egwene își subție buzele, iritată. „Ar trebui să poarte pe cap niște coarne de troloc”, se gândi ea furioasă.

— Mi-a părut rău să aud că hanul vostru a ars și mă bucur că jupan Finch a izbutit să-l facă la loc. Dar de ce-ai venit în Tar Valon? E limpede că nu vrei să devii Aes Sedai.

Min ridică dintr-o sprânceană; se vedea foarte bine că era amuzată.

— Îl place, îi explică Elayne.

— Știu, spuse Min, trăgând cu ochiul la Egwene căreia, vreme de o clipă, i se păru că-i citește în priviri tristețe – sau regret. Mă aflu aici, continuă ea, alegându-și vorbele cu grijă, pentru că s-a trimis după mine și pentru că mi s-a dat de ales între a mă urca în șa de bună voie sau a fi vârată într-un sac.

— Așa le umflă ea întotdeauna, spuse Elayne. Sheriam Sedai a văzut scrisoarea și mi-a spus că era vorba de o rugămintă. Egwene, Min vede anumite lucruri. De-asta se află aici – pentru ca femeile Aes Sedai să poată cerceta despre ce e vorba. Nu folosește Puterea.

— Rugămintă, pufni Min. Când o Aes Sedai te roagă să te înfățișezi, e ca o poruncă venită de la o regină, și cu o sută de soldați care s-o ducă la îndeplinire.

— Toată lumea vede..., spuse Egwene.

— Nu, cu Min e altfel, clătină Elayne din cap. Vede anumite... nimburi în jurul celorlalți. Și imagini.

— Nu întotdeauna, zise Min. Și nu la toți.

— Iar așa poate să afle felurite lucruri despre tine, deși eu nu cred că spune mereu adevărul. Mie mi-a zis că va trebui să-mi împart soțul cu alte două femei, numai că n-aș accepta așa ceva niciodată. La care mi-a râs în față și mi-a zis că nici ei nu i-ar fi trecut prin cap să facă una ca asta. Numai că a aflat că voi fi regină înainte să știe cine sunt, și mi-a spus că a văzut o coroană – Coroana Rozelor din Andor.

— Și când te uiți la mine, ce vezi? Întrebă Egwene, aproape fără voia ei.

Min trase cu ochiul spre ea.

— O flăcă ră albă și... cum să zic, tot felul de lucruri. Nu știu ce înseamnă.

— Mereu zice asta, rosti sec Elayne. Cică unul din lucrurile pe care le-a văzut la mine a fost o mână retezată. Dar nu a mea, pare-se. Chipurile, nici asta nu știe ce înseamnă.

— Chiar nu știu, protestă Min. Cam așa se întâmplă mereu.

Dintr-odată, auziră zgomot de pași pe aleea care străbătea grădina. Se întoarseră și văzură doi tineri, care-și duceau cămășile și surtucele pe braț, goi până la brâu și asudați, cu săbiile în mână, vârâte în teci. Egwene se trezi privindu-l pe cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Înalt și zvelt, deși puternic, se mișca grațios ca o pisică. Dintr-odată, își dădu seama că el se aplecase deasupra mâinii ei – nici măcar nu simțise când i-o luase – și se chinui să-și aducă aminte numele pe care-l auzise.

— Galad, șopti ea. Ochii lui întunecați îi sfredeleau chipul. Era mai în vârstă ca ea. Și ca Rand. Gândindu-se la Rand, tresări și-și veni în fire.

— Iar eu sunt Gawyn, rânji celălalt. Am impresia că prima dată nu ai auzit.

Min rânjea și ea, iar Elayne se încruntase dintr-odată. Egwene își aduse brusc aminte de mâna ei, pe care Galad încă o strângea, și se eliberă.

— Dacă îndatoririle îți îngăduie, spuse acesta, aș vrea să te revăd, Egwene. Am putea să ne plimbăm împreună sau, dacă ți se dă voie să pleci din Turn, am putea să mergem să mâncăm undeva afară din oraș.

— Ar fi... ar fi frumos, îngăimă ea, stânjenită de prezența celorlalți. Min și Gawyn tot mai rânjeau, ca și cum se distrau foarte bine, iar Elayne era tot încruntată. Încercă să se liniștească și să se gândească la Rand. „Ce bărbat... frumos!” Tresări, speriată ca nu cumva să fi vorbit cu voce tare.

— Atunci pe curând, spuse Galad, luându-și în cele din urmă ochii de la ea și făcându-i o plecăciune lui Elayne. Soră

dragă...

Apoi, mlădios ca o trestie, se îndepărtă pe podeţ.

— Omul ăsta, şopti Min, uitându-se în urma lui, va face mereu ceea ce este drept. N-are importanţă pe cine răneşte.

— Soră? întrebă Egwene; Elayne se mai liniştise, dar numai puţin. Credeam că e... Adică, după cum te încruntaî...

Crezuse că Elayne era geloasă, şi încă nu era lămurită.

— Nu sunt sora lui, spuse hotărâtă Elayne. Nu accept aşa ceva.

— Tatăl nostru a fost şi tatăl lui, spuse Gawyn, sec. Asta n-o poţi nega, dacă nu vrei s-o faci mincinoasă pe mama, iar pentru asta ar trebui să ai mai multă tărie decât avem noi toţi la un loc.

De-abia atunci, Egwene îşi dădu seama că tânărul avea părul roşu-auriu, la fel ca Elayne, deşi părea ceva mai închis la culoare şi cârlionţat, din pricina sudorii.

— Min are dreptate zise Elayne. Galad e de-a dreptul neom, e neîndurător. Pentru el, dreptatea este mai presus de milă şi de... E ca un troloc.

— Ei, chiar aşa? întrebă Gawyn, rânjind din nou. N-ai văzut cum se uita la Egwene?

Ambele fete îi aruncară priviri ameninţătoare, iar el ridică braţele, de parcă s-ar fi aparat cu sabia încă vârată în teacă.

— Şi mai e ceva - e mai priceput la mânuirea sabiei ca oricine altcineva. După ce-i vede, fie şi o singură dată, pe Străjeri, a şi învăţat. Eu aproape că-mi dau duhul să învăţ jumătate din câte a învăţat Galad fără nici un efort.

— Şi crezi că asta e de ajuns? strâmbă din nas Elayne. Bărbaţii! După cum probabil că ai ghicit, Egwene, hândrălăul ăsta dezbrăcat şi fără ruşine e fratele meu. Gawyn, Egwene îl cunoaşte pe Rand al'Thor. Se trag din acelaşi sat.

— Chiar aşa? Adică el chiar s-a născut în Ținutul celor Două Râuri, Egwene?

Egwene se strădui să dea din cap, fără să-şi arate tulburarea. „Oare ce ştie?”

— Fireşte că da. Am copilărit împreună.

— Fireşte, spuse încet Gawyn. Ciudat om. Păstor, îmi zicea, deşi nu arăta şi nu se purta ca alţi păstori pe care i-am

văzut. Ciudat. Am întâlnit tot felul de oameni care-l cunosc pe Rand al'Thor. Unii nu-i știu nici numele, dar după cum l-au descris nu putea fi altcineva. Tuturor le-a schimbat viețile. Era un bătrân fermier care-a venit în Caemlyn doar ca să-l vadă pe Logain, când a fost adus acolo înainte să pornim încoace. În ciuda primului său gând, a rămas în Caemlyn să lupte pentru mama când au început tulburările. Din pricina unui tânăr plecat să vadă lumea, care l-a făcut să creadă că existau lucruri mai mărețe decât ferma lui. Rand al'Thor. Mai că-ți vine să crezi că ar fi *ta'veren*. Până și Elaida e interesată de el. Mă întreb dacă întâlnirea cu el ne va schimba viețile în țesătura Pânzei.

Egwene se uită la Elayne și la Min. Era convinsă că nici prin cap nu le trecea că Rand era într-adevăr *ta'veren*. Nu se mai gândise niciodată prea mult la asta, până atunci. Rand era Rand și fusese blestemat să poată conduce Puterea. Dar *ta'veren* îi influențau pe cei din jur, fie că voiau sau nu să accepte asta.

— Îmi plăceți cu adevărat, le spuse ea dintr-odată celor două fete. Și vreau să fim prietene.

— Și eu vreau, spuse Elayne.

Pe neașteptate, Egwene o îmbrățișă, apoi Min sări și ea jos și rămaseră toate trei pe podeț, strângându-se în brațe.

— Suntem legate una de alta, cu adevărat, spuse Min și n-o să îngăduim nici unui bărbat să ne despartă. Nici măcar lui.

— Vrea cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă? Întrebă cu blândețe Gawyn.

— N-ai înțelege, îi răspunse sora sa și imediat cele trei fete începură să chicotească.

— Mă rog, rosti Gawyn, scărpinându-se în creștet și clătînând din cap, dar dacă e vorba de Rand al'Thor, aveți grija să nu v-audă Elaida. De când am venit, s-ar repezit de trei ori la mine, ca un Inchizitor de-al Mantiilor Albe. Nu cred că vrea să-i facă vreun..., începu el, apoi tresări, văzând o femeie care străbătea gradina, purtând pe umeri un șal cu ciucuri roșii. Dacă rostești numele Celui Întunecat, apare imediat. Nu mai vreau altă predică despre faptul că trebuie să-mi țin cămașa pe mine după ce-mi termin exercițiile. La

revedere tuturor.

În timp ce se apropia pe podeț, Elaida aruncă o privire în urma tânărului. Era o femeie mai degrabă arătoasă decât frumoasă, se gândi Egwene, și avea aceeași înfățișare fără vârstă care, chiar mai mult decât șalul, arăta cine era. Numai surorile de curând primite n-o căpătaseră încă. Atunci când privirea femeii Aes Sedai se opri asupra ei, numai pentru o clipă, Egwene își dădu seama de asprimea sa. Moiraine i se păruse de la bun început o femeie puternică, un sâmbure de oțel ascuns sub mătăsurii, dar Elaida renunțase până și la acestea.

— Elaida, spuse Elayne, aceasta este Egwene. Și ea s-a născut înzestrată. Și a primit deja câteva lecții, așa că a ajuns la fel de departe ca și mine. Elaida?

Chipul femeii Aes Sedai era lipsit de expresie și cu neputință de descifrat.

— În Caemlyn, copila mea, sunt sfetnica mamei tale, Regina, dar aici suntem în Turnul Alb, iar tu ești novice. Stai, fetițo, vreau să-ți vorbesc, adăugă Elaida, cu un semn către Min care dădea să plece.

— Dar te cunosc de când mă știu, Elaida, spuse Elayne de parcă nu-i venea să creadă. M-ai văzut crescând și ai făcut grădinile să înflorească în timpul iernii, ca să am unde să mă joc.

— Copilă, acolo erai Domnița-Moștenitoare. Aici ești novice. Trebuie să înveți asta. Cândva ai să fii măreață, dar trebuie să înveți.

— Da, Aes Sedai.

Egwene rămase uimită. Dacă s-ar fi găsit ceva s-o dojenească și pe ea astfel, în fața celorlalte, s-ar fi infuriat.

— Gata, acum plecați amândouă.

Se auzi dangățul adânc și răsunător al unui clopot, iar Elaida își lăsă capul într-o parte. Soarele urcase cam la jumătatea drumului său pe cer.

— Revărsatul, spuse ea. Grăbiți-vă, dacă nu vreți s-aveți parte și de alte dojeni. Iar tu, Elayne, treci pe la Mai-Marea peste novice, în cancelarie, după ce-ți termini corvezile. Novicele nu vorbesc cu femeile Aes Sedai decât dacă li se

cere. Hai, fuguța! O să întârziați. Fuga!

Cele doua fete o luară la fugă, sumețindu-și poalele rochiilor. Egwene trase cu ochiul la Elayne, care se înroșise, dar părea foarte hotărâtă.

— Am să ajung eu Aes Sedai, spuse încet Elayne; părea un legământ.

În urma lor, Egwene o auzi pe Aes Sedai începând:

— Mi s-a dat de înțeleș, fetițo, că ai fost adusa aici de Moiraine Sedai.

Ar fi vrut să stea să asculte, ca să afle dacă nu cumva Elaïda avea să întrebe de Rand, dar întreg Turnul Alb răsuna de dangătele Revărsatului, iar ea avea treabă de făcut, așa că alergă după cum i se poruncise.

— Am să ajung eu Aes Sedai, mârâi, la rândul său, iar Elayne îi aruncă un zâmbet fugar, de înțelegere; iuțiră pasul.

Când plecă, în cele din urmă, de pe podeț, Min își simți cămașa lipită de spate. Nu din pricina arșiței soarelui, ci a întrebărilor înflăcărate ale Elaidei. Se uita peste umăr, ca să fie sigură că femeia Aes Sedai nu se ținea după ea, dar n-o mai zări nicăieri.

De unde știa oare că Moiraine fusese cea care-o chemase? Min fusese convinsă că taina era cunoscută numai de ea, Moiraine și Sheriam. Și toate întrebările despre Rand. Nu-i venise ușor să rămână netulburată și mereu la pândă, în timp ce-i spunea sus și tare femeii Aes Sedai că nu auzise niciodată de el și nu știa nimic. „Ce-o fi vrând de la el? Pe Lumină, dar Moiraine ce vrea? Ce-i cu el? Scumpă Lumină, nu vreau să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care l-am văzut o singură dată. Și încă un fermier!”

— Orbi-te-ar Lumina, Moiraine, mormăi ea, ieși odată de unde te-ai ascuns și spune-mi pentru ce m-ai adus aici, ca să pot pleca!

Singurul răspuns pe care-l primi fu ciripitul melodios al păsărelelor. Strâmbându-se, plecă să găsească un loc în care să se mai răcorească.

CAPITOLUL 25

Cairhien

Orașul Cairhien era așezat pe coline, lângă Râul Alguenya, iar Rand îl zări prima dată dinspre dealurile de la miazănoapte, în lumina soarelui amiezii. Încă i se mai părea că Elricain Tavolin și cei cincizeci de soldați erau ca niște Străjeri - încă și mai mult de când traversaseră podul la Gaelin; pe măsură ce mergeau spre miazăzi, deveneau din ce în ce mai scorțoși - dar Loial și Hurin nu păreau deranjați, așa că încercă și el să rămână calm. Cercetă orașul care era la fel de mare ca și altele pe care le văzuse. Râul era plin de corăbii trupeșe și barje late, iar pe celălalt mal se vedeau o sumedenie de grânare înalte, însă, în spatele zidurilor mari și cenușii, Cairhien părea împărțit după o schemă foarte precisă. Zidurile formau un pătrat, iar o latură mergea de-a lungul râului. Înăuntrul zidurilor se ridicau, după un plan la fel de precis, turnurile ce se avântau spre cer, de douăzeci de ori mai înalte decât zidurile, însă chiar și de pe deal Rand vedea că la vârf erau toate crenelate.

Dincolo de zidurile orașului, de la un mal la altul al râului, era o puzderie de străzi, care se întretăiau la întâmplare și forfoteau de oameni. Rand aflase de la Hurin că se chemă Talpă; la început fusese câte un sat-piață pentru fiecare poartă a orașului, dar de-a lungul timpului se uniseră într-unul singur, un talmeș-balmeș de ulițe și ulicioare care duceau în toate direcțiile.

Când Rand și ceilalți pătrunseră în Talpă, Tavolin îi puse pe câțiva soldați să le croiască drum prin mulțime, strigând și dând piteni cailor, ca și cum ar fi vrut să îi calce în picioare pe cei care nu se grăbeau să se dea la o parte. Oamenii se îndepărtau din calea lor, abia aruncându-le o privire, de parcă era ceva cât se poate de obișnuit. Cu toate acestea, Rand se trezi zâmbind.

Hainele oamenilor erau cel mai adesea ponosite, însă

multe erau colorate și, de altfel, totul fremăta de viața. Neguțătorii ambulanți își laudau marfa, iar vânzătorii chemau oamenii să se uite la lucrurile așezate pe mesele din fața prăvăliilor. Bărbierii, neguțătorii de fructe, cei care ascuțeau cuțite, bărbați și femei care se ofereau să îți facă tot felul de servicii sau să îți vândă o mie de lucruri se plimbau agale prin mulțime. În tot acel vacarm se auzea muzica de la niște case; la început Rand crezu că sunt hanuri, dar pe firmele din față erau înfățișați bărbați care cântau la flaut sau la harfă, făceau tumbe sau scamatorii și, chiar dacă erau mari, nu aveau ferestre. Cea mai mare parte a caselor din Talpă păreau a fi din lemn, până și cele foarte înalte, iar multe erau noi, chiar dacă prost făcute. Rand rămase cu gura căscată în fața unora de șapte caturi sau mai mult; se legănav ușor, chiar dacă oamenii care tot intrau și ieșeau în graba nu păreau să bage de seamă.

— Țărani, murmură Tavolin, uitându-se drept în față, scârbit. Uită-te la ei, cum au fost stricați de obiceiuri străine. Nu ar trebui să fie aici.

— Dar unde ar trebui să fie? întrebă Rand. Ofițerul se uită furios la el și dădu pintenii calului, plesnind din bici ca să îndepărteze mulțimea.

Hurin îi atinse brațul.

— E vorba de Războiul Aiel, Senior Rand. Se uită în jur, ca să se încredințeze că nu-l aude nici un soldat. Multor fermieri le-a fost frică să se întoarcă în ținuturile lor de lângă Osia Lumii și au venit aici. De asta are Galldrian râul plin de barje cu grâne din Andor și Tear. De la răsărit nu vin nici un fel de recolte, pentru că acolo nu mai sunt ferme. Totuși, e mai bine să nu pomenști nimic despre asta celor din Cairhien, Seniore. Le place să creadă că războiul nu a avut loc sau, cel puțin, că l-au câștigat.

În pofida biciului lui Tavolin, fură siliți să se oprească și să lase să treacă o procesiune ciudată. Vreo șase bărbați care băteau în tobe și dănțuiau deschideau calea unui șir de păpuși uriașe, fiecare o dată și jumătate cât oamenii care le mânuiau cu ajutorul unor prăjini lungi. Bărbați și femei de statură gigantică, încoronați și îmbrăcați în robe lungi și bogat

împodobite, făceau plecăciuni către mulțime printre siluetele unor animale curioase. Un leu cu aripi. Un țap care mergea pe picioarele din spate, cu doua capete care scoteau foc, judecând după fâșiile de hârtie purpurie care le atârnavă din gură. Ceva ce părea a fi pe jumătate pisică și pe jumătate vultur, și încă unul cu cap de urs și trup de om, pe care Rand îl luă drept troloc. Mulțimea ovaționa și râdea când treceau făloși pe lângă ei.

— Cel care l-a făcut n-a văzut în viața lui un troloc, mormăi Hurin. Are capul prea mare și e prea slab. Probabil că nici nu crede că există, cum nu crede nici în existența celorlalte animale. Singurii monștri în care cred cei din Talpă sunt Aielii.

— E vreun festival? întrebă Rand. Nu vedea nici un alt semn în afară de procesiune, dar i se părea că trebuie să fie un motiv pentru toate astea. Tavolin le porunci soldaților să își continue drumul.

— E la fel în fiecare zi, răspunse Loial. Mergând pe lângă cal, cu sipetul învelit în pătură încă prins de șa, Ogierul atrăgea la fel de multe priviri ca și marionetele. Cred că Galldrian își ține oamenii potoliți distrându-i. Le dă Menestrelilor și muzicienilor Darul Regelui, o sumă foarte generoasă, ca să vină aici în Talpă și plătește pentru cursele de cai care se țin în fiecare zi de-a lungul râului. Seara sunt câteodată și artificii. Părea dezgustat. Fruntașul Haman spune că Galldrian este un ticălos. Clipi des, dându-și seama de ceea ce spusese și privi de îndată împrejur să vadă dacă îl auzise vreun soldat. Se părea însă că nu.

— Artificii, zise Hurin, dând din cap. Am auzit că Artificierii au întemeiat aici o breaslă, la fel ca în Tanchico. Când am mai fost pe aici nu m-a deranjat deloc să văd artificiile.

Rand clătină din cap. Nu văzuse niciodată artificii atât de complicate încât să fie nevoie de un Artificier. Auzise că plecaseră din Tanchico doar ca să dea spectacole pentru suverani. Se afla într-un loc tare ciudat.

Când ajunseră la arcada înaltă și pătrată a porții orașului, Tavolin le porunci să se oprească și descălecă lângă o casă scundă de piatra, lipită de zid. Avea ambrazuri în loc de

ferestre și o ușă grea, cu drugi de fier.

— Doar o clipă, Senior Rand, spuse ofițerul. Aruncă hăturile unuia dintre soldați și dispăru înăuntru.

Rand aruncă o privire precaută spre soldați - stăteau țepeni în două șiruri lungi; se întrebă ce ar fi făcut dacă ei trei ar fi încercat să plece - și profită de acest prilej ca să cerceteze orașul care se întindea în fața lui.

Cairhien nu avea nimic din tumultul din Talpă. Străzile pavate și atât de largi încât oamenii păreau mai puțini decât erau de fapt se încrucișau în unghiuri drepte. Ca și la Tremonsien, dealurile fuseseră tăiate în trepte. Trăsuri și lectici acoperite, unele având flamuri cu însemnul unei Case, mergeau fără grabă pe străzi. Oamenii umblau tăcuți, îmbrăcați în haine închise, fără nici o pată de culoare, doar ici și colo câteva fâșii colorate pe pieptul unui surtuc sau al unei rochii. Cu cât erau mai multe fâșii, cu atât mersul persoanei cu pricina era mai mândru, dar nimeni nu râdea, nimeni nu zâmbea. Casele erau toate de piatră, iar ornamentațiile erau în linii și unghiuri drepte. Pe străzi nu se vedea nici măcar un neguțător ambulant și până și prăvăliile păreau triste - firmele erau mici și în fața lor nu zăreai nici un fel de marfă.

Acum vedea mai deslușit marile turnuri. Erau înconjurate de schele de lemn, care mișunau de oameni ce puneau alte și alte pietre, ca să le înalțe și mai mult.

— Turnurile fără capăt din Cairhien, murmură Loial abătut. Da pe vremuri erau atât de înalte încât își meritau numele. Când Aielii au pus stăpânire pe Cairhien, cam pe când te-ai născut tu, turnurile au ars, s-au sfărâmat și s-au prăbușit. Nu văd nici un Ogier printre zidari. Nici unui Ogier nu i-ar plăcea să muncească aici - cei din Cairhien nu vor nici un fel de podoabă - dar când am mai fost pe aici erau și Ogieri.

Tavolin ieși din casă, însoțit de un alt ofițer și de doi conțopiști, unul ducând un catastif mare, legat în lemn, iar altul o tavă cu obiecte de scris. Ofițerul era și el ras în cap, ca Tavolin, deși probabil chelia îl scăpase de păr mai mult decât briciul. Cei doi ofițeri se uitară la Rand, apoi la sipetul ascuns de pătura vărgată a lui Loial, apoi din nou la Rand. Nici unul nu întrebă ce se afla sub pătură. Tavolin se uitase adesea la

povara lui Loial pe drumul dinspre Tremonsien spre Cairhien, dar nu întrebase nimic. Celălalt ofițer se uită și la sabia lui Rand și își țuguie puțin buzele.

Tavolin îl prezentă pe celălalt ofițer ca fiind Asan Sandair, după care rosti cu glas tare:

— Seniorul Rand din Casa al'Thor din Andor și slujitorul lui, pe nume Hurin, precum și Loial, Ogier din *steddingul* Shangtai. Conțopistul care ținea catastiful îl deschise, iar Sandair scrise numele în el, cu litere rotunde.

— Trebuie să te întorci la această casă de strajă până mâine la aceeași ora, Seniore, zise Sandair, lăsându-l pe cel de-al doilea conțopist să presare puțin nisip peste cele scrise, și să ne spui la ce han stai.

Rand aruncă o privire la străzile liniștite din Cairhien și apoi la forfota din Talpă.

— Știți vreun han bun pe acolo? Arată cu capul spre Talpă. Hurin făcu semn să tacă și se aplecă spre el.

— Nu e o idee bună, Senior Rand, îi zise el în șoaptă. Dacă stai în Talpă, or să fie convinși că pui ceva la cale.

Rand își dădu seama că amușinarul avea dreptate. Sandair rămăsese cu gura căscată, iar Tavolin ridicase din sprâncene și amândoi se uitau iscoditor la el. Ar fi vrut să le spună că nu are nimic de-a face cu Jocul lor, însă se mulțumi să zică:

— O să luăm camere în oraș. Putem pleca?

— Firește, Senior Rand. Sandair făcu o plecăciune. Dar... hanul?

— O să-ți dau de știre de îndată ce găsim unul. Rand îl struni pe Roșcat, apoi se opri. Răvașul lui Selene îi foșnea în buzunar. Trebuie să găsesc o femeie din Cairhien. Domnița Selene. E frumoasă și de vârsta mea. Nu știi din ce Casă e.

Sandair și Tavolin schimbă o privire, după care Sandair spuse:

— O să cercetez, Seniore. Poate o să aflu ceva până mâine când te întorci.

Rand dădu din cap a încuviințare și intră în oraș, urmat de Loial și de Hurin. Nu prea fură băgați în seamă, deși pe străzi erau puțini oameni călare. Nici măcar Loial nu atrase prea

mult atenția. Lumea își vedea de treburi aproape cu ostentație.

— Crezi că mi-au luat-o în nume de rău pentru că am întrebat de Selene? Îl întrebă Rand pe Hurin.

— Nu știi niciodată cu aștia din Cairhien. Par să creadă că totul are legătură cu *Daes Dae'mar*.

Rand ridică din umeri. Se simțea de parcă toată lumea se uita la el. De-abia aștepta să aibă un surtuc simplu și bun și să nu mai pretindă că e altcineva.

Hurin cunoștea mai multe hanuri din oraș, deși, de fiecare dată când fusese la Cairhien, își petrecuse cea mai mare parte a timpului în Talpă. Amușinarul îi conduse la un han numit *Apărătorul Zidului Dragonului*; pe firma era înfățișat un bărbat încoronat cu piciorul pe pieptul unui alt bărbat și cu sabia la gâtul acestuia. Bărbatul care era la pământ avea părul roșu.

Un rândaș veni să le ia caii, uitându-se pe furiș la Rand și la Loial când credea că nu îl vede nimeni. Rand își spuse să înceteze cu închipuirile; nu era cu puțință ca toata lumea din oraș să facă parte din Jocul acela. Și chiar dacă ar fi fost așa, el n-avea nimic de-a face cu asta.

Sala mare era curată, mesele erau așezate la fel de precis cum părea să fie totul în oraș, iar oamenii erau puțini. Aruncară o privire spre nou-veniți și se întoarseră numaidecât la vinul lor, cu toate acestea, Rand avea impresia că încă se uita la ei și asculta. Un foc mic ardea în căminul mare, deși ziua era călduroasă.

Hangiul era un bărbat rotofei și mieros, cu o singură fâșie verde pe surtucul cenușiu. Tresări când îi văzu, dar Rand nu fu deloc mirat. Loial, care ducea sipetul învelit în pătura vărgată, trebui să se aplece ca să intre pe ușă. Hurin era împovărat cu toți desagii și toate boccelele lor, iar haina lui roșie contrasta puternic cu culorile întunecate pe care le purtau oamenii de la mese.

Hangiul luă haina și sabia lui Rand și surâse din nou dulceag. Făcu o plecăciune, frecându-și mâinile netede.

— Îmi cer iertare, Seniore. O clipă am crezut că ești... Îmi cer iertare. Nu mai am mintea de altădată. Dorești camere,

Seniore? Mai făcu o plecăciune, mai puțin adâncă, în fața lui Loial. Mă numesc Cuale, Seniore.

„A crezut că sunt Aiel”, își spuse Rand ursuz. Ar fi vrut să plece din Cairhien. Dar era singurul loc unde Ingтар i-ar fi putut găsi. Iar Selene zisese că o să-l aștepte în Cairhien.

Dură puțin până fură gata camerele; Cuale le explică, cu prea multe zâmbete și plecăciuni, că era nevoie să mute un pat pentru Loial. Rand ar fi vrut să stea toți în aceeași odaie, însă văzând privirile indignate ale hangiului și stăruințele lui Hurin – „Trebuie să le arătăm acestor oameni că știm la fel de bine ca și ei ce se cuvine, Senior Rand” – acceptă să ia două camere, una pentru el, cu o ușă de trecere între ele.

Odăile erau foarte asemănătoare, doar că a lor avea două paturi, unul pe măsura lui Loial, în timp ce a lui avea un singur pat, și acela aproape la fel de mare ca celelalte două, cu stâlpi groși și pătrățoși care mai că atingeau tavanul. Scaunul cu perniță și spătar înalt și policioara cu cele trebuincioase pentru spălat erau și ele masive și pătrătoase, iar dulapul de lângă perete era atât de încărcat, încât părea că mai are puțin și o să se prăbușească peste el. Cele două ferestre de lângă pat dădeau în strada aflată două caturi mai jos.

De îndată ce hangiul plecă, Rand deschise ușa ca să intre Loial și Hurin.

— Locul ăsta mă înnebunește, le spuse. Toata lumea se uită la tine de parcă te bănuiesc de ceva necurat. Mă duc înapoi în Talpă, măcar un ceas. Cel puțin acolo oamenii râd. Care din voi vrea să stea primul de strajă?

— Stau eu, se grăbi să răspundă Loial. Vreau să citesc puțin. Chiar dacă nu am văzut nici un Ogier, asta nu înseamnă că pe aici nu e nici un zidar din *steddingul* Tsofu. Nu e departe de oraș.

— Probabil că vrei să te întâlnești cu ei.

— Ah... nu, Rand. Și-așa data trecută mi-au pus o mulțime de întrebări, de ce am ieșit singur din *stedding* și tot așa. Dacă au primit vești de la *steddingul* Shangtai... Cred că o să rămân aici să citesc.

Rand clatină din cap. Uita tot timpul că, de fapt, Loial

fugise de acasă ca să vadă lumea.

— Și tu, Hurin? E muzică în Talpă, și râsete. Pun rămașag că acolo nimeni nu joacă *Daes Dae'mar*.

— N-aș fi atât de convins, Senior Rand. În orice caz, mulțumesc că m-ai poftit, dar mai bine nu. Sunt așa de multe bătăi – și omoruri – în Talpă, de duhnește. Înțelegi ce vreau să spun. Nu s-ar lua niciodată de un Senior, de bună seamă; dacă ar face așa ceva, soldații ar tăbări pe ei. Dar, dacă îmi îngădui, aș vrea să mă duc să beau ceva în sala mare.

— Hurin, știi prea bine că nu trebuie să îmi ceri voie.

— Cum spui, Seniore. Amușinarul se înclină.

Rand trase adânc aer în piept. Dacă nu aveau să plece curând din Cairhien, Hurin avea să înceapă să facă plecăciuni în stânga și în dreapta. Și dacă Mat și Perrin vedeau așa ceva, aveau să îi dea tot timpul peste nas.

— Sper că Ingтар nu va întârzia. Dacă nu vine repede, va trebui să ducem noi Cornul înapoi la Fal Dara. Atinse răvașul lui Selene prin haină. Așa va trebui. Loial, n-o să stau mult, ca să apuci și tu să vezi orașul.

— Cred că e mai bine să nu ies, spuse Loial.

Hurin coborî odată cu Rand. Când ajunseră în sala mare, Cuale făcu o plecăciune în fața lui Rand și îi întinse o tavă pe care erau trei pergamente împăturite și pecetluite. Rand le luă, căci se părea că asta aștepta hangiul de la el. Pergamentele erau moi și netede la atingere. Scumpe.

— Ce sunt astea? Întrebă el.

Cuale se înclină din nou.

— Invitații, firește, Senior Rand. De la trei din Casele nobiliare. Mai făcu o plecăciune și se îndepărtă.

— Cine ar putea să îmi trimită mie invitații? Rand le răsuci în mână. Nimeni de la masă nu ridică privirea, dar tot avea impresia că toți stau cu ochii pe el. Nu cunoștea peceteile. Nici una dintre ele nu era cea cu semiluna și stele pe care o folosisese Selene. Cine ar putea ști că sunt aici?

— Toată lumea, Senior Rand, zise Hurin cu glas scăzut. Părea că simte și el că sunt urmăriți. Străjile de la poarta orașului de-abia așteaptă să răspândească vestea că un Senior străin a venit în Cairhien. Rândașul, hangiul... toată

lumea spune ce știe acolo unde cred că le va fi de cel mai mare ajutor.

Cu o strâmbătură, Rand făcu doi pași și aruncă invitațiile în foc. Se aprinseră numaidecât.

— Eu nu joc *Daes Dae'mar*, spuse, îndeajuns de tare cât să audă toți. Nici măcar Cuale nu se uită la el. Nu am nimic de-a face cu Marele Joc. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu niște prieteni.

Hurin îl apucă de braț.

— Te rog, Seniore. Vorbea repede și șoptit. Te rog să nu mai faci asta.

— Să nu mai fac? Chiar crezi că o să mai primesc și altele?

— Sunt convins. Lumină, îmi aduci aminte de atunci când Teva s-a înfuriat așa de tare din pricina unei viespi care îl bâzâia că a lovit cu piciorul în cuib. Probabil că acum toți cei de aici sunt încredințați că ești amestecat în Joc. Ba chiar că ai un rol însemnat, dacă tăgăduiești că iei parte la el. Fiecare Senior și fiecare doamna din Cairhien ia parte la Joc. Amușinarul aruncă o privire spre invitațiile care se răsuceau în flăcări și se crispa. Și cu siguranță ți-ai transformat în dușmani cele trei Case. Nu sunt niște Case mari, altminteri nu s-ar fi grăbit așa, dar sunt totuși nobili. Trebuie să răspunzi la toate invitațiile pe care o să le primești de acum înainte, Seniore. Refuză-le, dacă vrei – deși or să facă tot felul de presupuneri legate de cele pe care le refuzi. Și de cele pe care le primești. Firește, dacă le refuzi pe toate sau dacă le primești pe toate...

— Nu vreau să am de-a face cu așa ceva, zise Rand încetișor. O să plecăm din Cairhien cât mai curând cu putință. Își vârî mâinile în buzunare și mototoli răvașul de la Selene. Îl scoase și îl netezi de haină. Cât mai curând cu putință, murmură, punându-l la loc în buzunar. Du-te să-ți iei ceva de băut, Hurin.

Leși furios din han, fără să știe prea bine pe cine era furios: pe el însuși, pe Cairhien și Marele Joc, pe Selene pentru că dispăruse sau pe Moiraine. Ea începuse toata povestea asta, furându-i hainele și dându-i în schimb haine de Senior. Chiar și acum, când credea că scăpase de ele, femeile Aes Sedai

izbuteau să se bage în viața lui, fără ca măcar să fie acolo.

Se întoarse pe poarta prin care intrase în oraș, căci nu cunoștea alt drum. Un bărbat care stătea în fața casei de strajă îl văzu – haina colorată pe care o purta era neobișnuită și era și mai înalt decât cei din Cairhien – și intră zorit, însă Rand nu băgă de seamă. Era atras de râsetele și muzica din Talpă.

Haina lui roșie brodată atrăgea privirile în oraș, însă în Talpă nu sărea deloc în ochi. Mulți dintre cei care umblau pe ulițele ticsite erau îmbrăcați în culori la fel de întunecate ca oamenii din oraș, dar la fel de mulți purtau roșu, albastru, verde sau auriu – unele culori erau atât de vii încât ar fi fost vrednice de Spoitori – iar cele mai multe femei aveau rochii brodate și eșarfe sau șaluri colorate. Hainele pretențioase erau adesea ponosite și nu le veneau bine, de parcă ar fi fost făcute pentru altcineva, dar, chiar dacă vreunul se uita la haina lui elegantă, nimeni nu părea să i-o ia în nume de rău.

Trebuî să se oprească din pricina unei alte procesiuni de păpuși uriașe. În timp ce toboșarii băteau în darabane și dănuiau, un troloc cu rât de porc și colți se lupta cu un bărbat ce purta o coroană pe cap. După câteva lovituri date la întâmplare, trolocul se prăbuși la pământ în râsetele și uralele privitorilor.

Rand scoase un mormăit. „Nu mor atât de ușor.”

Aruncă o privire pe ușa într-una din casele mari și fără ferestre. Spre mirarea lui, părea să fie o singură cameră foarte mare, cu o deschizătură în mijloc, pe unde se vedea cerul și înconjurată de balcoane, cu un fel de tribună lată la capăt. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Balcoanele și podeaua erau pline-ochi de oameni care priveau la cei de pe tribună. Le cercetă pe măsură ce trecea pe lângă ele și văzu scamatori, muzicanți, tot felul de saltimbanci și chiar și un Menestrel, cu mantia peticită, recitând cu glas solemn o poveste din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului*.

Aceasta îl făcu să se gândească la Thom Merrilin; nu mai zăbovi acolo. Amintirile despre Thom erau întotdeauna foarte dureroase. Thom îi fusese prieten. Un prieten care murise pentru el. „Dar eu am fugit și l-am lăsat să moară.”

Într-o altă casă, o femeie înveșmântată în niște robe albe și largi făcea să dispară lucrurile dintr-un coș și să reapară în altul, apoi să dispară din mâinile ei în rotocoale de fum. Oamenii care se uitau la ea scoteau strigăte de uimire.

— Doi bănuți de aramă, Seniore, spuse un bărbat mic, cu chip de șobolan, din pragul unei uși. Doi bănuți de aramă ca să o vezi pe Aes Sedai.

— Nu prea cred. Rand se uită din nou la femeie. Un porumbel alb apăruse mâna ei. Aes Sedai? Nu. Se înclină ușor în fața bărbatului și plecă.

Tocmai își croia drum prin mulțime, întrebându-se ce să mai vadă, când, deodată, dintr-o casă cu un scamator pe firma, auzi o voce gravă și sunete de harfă.

— ...Rece suflă vântul din Trecătoarea Shara; rece zace mormântul fără nume. Însă Duminică, în fiecare an, pe pietre se ivește un trandafir, o lacrimă de cristal precum roua pe o petală de floare, pus acolo de mâna gingașa a lui Dunsinin, căci ea ține legământul făcut de Rogosh Ochi-de-Vultur.

Glasul îl atrăgea de Rand de parcă ar fi fost legat de o funie. Intra; înăuntru, oamenii băteau din palme.

— Doi bănuți de aramă, Seniore, spuse un bărbat cu față de șobolan, care ar fi putut fi geamănul celuiilalt. Doi bănuți de aramă ca să vezi...

Rand cotrobăi prin buzunare și îi aruncă niște monede. Merse mai departe, buimăcit, uitându-se la bărbatul de la tribună, care făcea o plecăciune în fața mulțimii ce îl aclama; cu o mână strângea harfa la piept și cu cealaltă desfăcea mantia acoperită de petice, ca și cum ar fi vrut să prindă în ea toate sunetele pe care le scoteau oamenii. Era înalt, uscățiv și deloc tânăr, cu mustați lungi, la fel de albe ca părul de pe cap. Când își îndreptă spinarea și îl zări pe Rand, ochii lui albaștri, cu privirea pătrunzătoare, se făcură mari de uimire.

— Thom. Șoapta lui Rand se pierdu în zgomotul mulțimii.

Fără să-și ia ochii de la Rand, Thom Merrilin făcu încet semn cu capul spre o ușiță de lângă tribună. Apoi se înclină din nou, zâmbind și bucurându-se de urale.

Rand își făcu drum spre ușiță și intră. Era un mic coridor, cu trei trepte care duceau spre tribună. De partea cealaltă a

tribunei erau un scamator care învărtea mingi colorate și șase saltimbanci care își suceau trupurile în toate felurile.

Thom apăru în vârful treptelor, șchiopătând, ca și cum piciorul lui drept nu se mai îndoia la fel de bine. Îi privi pe scamator și pe saltimbanci, suflă disprețuitor în mustăți și se întoarse spre Rand.

— Nu vor să audă decât *Marele Alai plecat pe urmele Cornului*. Te-ai aștepta ca, după câte se întâmpla în Haddon Mirk și în Saldaea, măcar unul să ceară *Ciclul Karaethon*. Ei, poate că nu chiar asta, dar mi-aș da singur bani ca să povestesc și altceva. Îl măsură pe Rand din cap până-n picioare. Se pare că îți merge bine, băiete. Mângâie cu degetele gulerul hainei lui Rand și își țuguie buzele. Foarte bine.

Rand izbucni în râs.

— Când am plecat din Whitebridge, eram convins că ai murit. Moiraine zicea că ești încă în viață, dar eu... Lumină, Thom, ce bine îmi pare să te văd! Ar fi trebuit să mă întorc ca să te ajut.

— Mare netot ai fi fost dacă ai fi făcut asta, băiete. Pieritul ala – se uită în jur, nu era nimeni prin preajmă însă tot coborî glasul – n-avea treaba cu mine. Mi-a lăsat o mică amintire, un picior înțepenit, după care a plecat după tine și după Mat. Nu m-ai fi putut ajuta; cel mult ai fi murit. Făcu o pauză; căzuse pe gânduri. Moiraine zicea că sunt încă în viață? E cu tine?

Rand scutură din cap. Spre nedumerirea lui, Thom părea dezamăgit.

— Într-un fel, e rău. E femeie cumsecade, chiar dacă e... Nu-și termină vorba. Deci, de fapt, o preocupa Mat sau Perrin. Nu o să întreb care din ei. Sunt băieți buni și nu vreau să știu. Rand se foi stingherit și tresări când Thom îl împunse cu un deget osos. Vreau însă să știu dacă mai ai harfa și flautul. Le vreau înapoi, băiete. La ce am acum nici un porc nu ar putea cânta.

— Le am, Thom. O să ți le aduc, îți făgăduiesc. Nu-mi vine să cred că ești în viață. Și nu-mi vine să cred că nu ești în Illian. Marele Alai se pregătește de drum. Premiul pentru cea mai iscusită istorisire a *Marelui Alai plecat pe urmele Cornului*.

Thom pufni.

— După ce s-a întâmplat la Whitebridge? Probabil că aş fi murit dacă m-aş fi dus acolo. Chiar de aş fi izbutit să ajung la barcă înainte să pornească, Domon şi oamenii lui ar fi răspândit în tot Illianul vestea că eram urmărit de troloci. Dacă l-ar fi văzut pe Pierit, sau ar fi auzit de el, înainte ca Domon să taie odgonul... În Illian, cei mai mulţi cred că trolocii şi Pieriţii sunt doar nişte poveşti, dar sunt destui care ar vrea să afle de ce e cineva urmărit de ei.

— Thom, am atâtea să-ţi spun.

Menestrelul îl întrerupse.

— Mai târziu, băiete. Schimba priviri cu bărbatul cu faţa îngustă de la uşă. Dacă nu mă întorc să le mai spun o poveste, o să-l trimită pe scamatorul ăla şi oamenii or să facă prăpăd. Vino la Ciorchinele de Struguri, chiar lângă Poarta Jangai, unde am o odaie. Întreabă pe oricine cum să ajungi acolo. O să vin şi eu peste vreun ceas. Cred că vor trebui să se mulţumească cu o singură poveste. Începu să urce treptele şi îi aruncă peste umăr: Să-mi aduci harfa şi flautul!

CAPITOLUL 26

Neînțelegeri

Rand trecu în fugă prin sala mare a *Apărătorului Zidului Dragonului* și urcă iute scările, rânjind când văzu privirea nedumerită a hangiului. Îi venea să rânjească tot timpul. „Thom e viu!”

Deschise cu putere ușa de la cameră și se duse drept la dulap.

Loial și Hurin își vârâă capetele înăuntru, amândoi în cămașă și cu pipa în gură, lăsând în urma lor mici dâre de fum.

— S-a întâmplat ceva, Senior Rand? întrebă Hurin neliniștit.

Rand aruncă bocceaua făcută din mantia lui Thom pe umăr.

— Cel mai bun lucru care se putea întâmpla, pe lângă venirea lui Ingtar. Thom Merrillin e viu. Și e aici, în Cairhien!

— Menestrelul de care îmi povesteai? zise Loial. E nemaipomenit, Rand. Aș vrea să-l cunosc și eu.

— Atunci vino cu mine, dacă Hurin se învoiește să stea o vreme de strajă.

— E o cinste pentru mine, Senior Rand. Hurin își scoase pipa din gură. Cei din sala mare au tot încercat să mă tragă de limba – fără să lase de înțeles că ar vrea să afle ceva anume, firește – despre cine ești, de ce am venit la Cairhien. Le-am spus că așteptăm niște prieteni, dar probabil că și-au închipuit că avem ceva de ascuns.

— Să creadă ce vor. Hai, Loial.

— Mai bine, nu. Ogierul oftă. Mai bine stau aici. Îi arată cartea în care ținea degetul ca să nu piardă pagina. Pot să mă întâlnesc cu Thom Merrillin și altă dată.

— Loial, nu poți să stai închis aici tot timpul. Nici măcar nu știm cât o să rămânem în Cairhien. Oricum n-ai văzut nici un Ogier. Și chiar de vedem, doar nu te urmăresc, nu-i așa?

— Nu tocmai, dar... Rand, s-ar putea să mă fi pripit când

am plecat așa din *steddingul* Shangtai. Când o să mă întorc acasă, o să am numai necazuri. Urechile î se pleoștiră. Chiar dacă aștept până când o să fiu la fel de vârstă ca Fruntașul Haman. Poate găsesc vreun *stedding* părăsit în care să stau până atunci.

— Dacă Fruntașul Haman nu te lasă să te întorci, poți să vii în Emond's Field. E un loc drăguț. „E un loc foarte frumos.”

— Sunt convins, Rand, dar tot n-ar merge. Vezi tu...

— O să vorbim la vremea potrivită, Loial. Acum hai să-l vezi pe Thom.

Ogierul era o dată și jumătate cât Rand, însă Rand îl zori să se îmbrace și să coboare scările. Când ajunseră bocănind în sala mare, Rand îi făcu semn cu ochiul hangiului, apoi râse, văzând privirea descumpănită a acestuia. „Lasă-l să creadă că mă duc să iau și eu parte la nenorocitul de Joc. Lasă-l să creadă ce vrea. Thom e viu.”

După ce ieșiră pe Poarta Jangai, din partea de răsărit a orașului, toata lumea părea să știe de Ciorchinele de struguri. Rand și Loial ajunseră imediat acolo, pe o stradă liniștită pentru Talpă; trecuse de amiază.

Era o casă cu trei caturi, din lemn și cam șubredă, dar sala mare era curată și plină de oameni. Unii jucau zaruri într-un colț, iar în celalalt niște femei aruncau cu săgeți. Cei mai mulți păreau a fi din Cairhien, slabi și albi la față, dar Rand auzi și accent din Andor, precum și altele pe care nu le cunoștea. Toți purtau însă veșmintele obișnuite în Talpă, acel amestec în care se vedea limpede că oamenii de acolo veniseră din toate ținuturile. Câțiva se uitară la ei când intrară în han, dar apoi se întoarseră la treburile lor.

Hangița era o femeie cu parul la fel de alb ca al lui Thom și cu privirea pătrunzătoare; îl cercetă și pe Loial, și pe Rand.

Judecând după pielea ei măslinie și după felul cum vorbea, nu era din Cairhien.

— Thom Merrillin? Da, are o odaie aici. În capul scărilor, prima ușă la dreapta. Cred că Dena o să vă lase să îl așteptați acolo – se uită la haina roșie a lui Rand, cu bâtlani pe gulerul înalt și cu spini aurii pe mâneci, și la sabia pe care o avea la cingătoare – Seniore.

Treptele scârțâiau până și sub tălpile lui Rand, darămite sub ale Ogierului. Lui Rand i se părea că hanul nu avea să mai rămână mult timp în picioare. Găsi ușa și ciocani, întrebându-se cine era Dena.

— Intră, spuse o voce de femeie. Nu pot să deschid.

Rand deschise șovăitor ușa și băgă capul înăuntru. Un pat mare, cu așternuturile mototolite era împins în perete, iar în rest camera era ocupată de două dulapuri, mai multe cutii legate în alamă, o masă și două scaune de lemn. Femeia zveltă care stătea turcește pe pat cu fustele strânse sub ea învârtea în cerc șase mingi colorate.

— Lasă pe masă ce ai adus, zise ea, fără să-și ia ochii de la mingi. Thom o să-ți plătească după ce se întoarce.

— Dumneata ești Dena? întreba Rand.

Prinse mingile și se întoarse spre el. Era doar cu câțiva ani mai mare decât Rand, drăguță, cu pielea deschisă la culoare, ca toți cei din Cairhien, și cu părul negru, despletit, care îi ajungea până la umeri.

— Nu te cunosc. Asta e odaia mea, a mea și a lui Thom Merrill.

— Hangița ne-a spus că ne-ai putea lăsa să-l așteptăm aici pe Thom. Dacă dumneata ești Dena.

— Nu ești singur? Rand făcu un pas în cameră ca să poată să intre și Loial, iar tânăra femeie ridică din sprâncene.

— Deci s-au întors Ogierii. Eu sunt Dena. Ce dorești? Se uită cu atâta băgare de seama la haina lui Rand încât probabil că special nu adăugase „Seniore”, deși ridică din nou din sprâncene când zări bătlanii de pe teaca și plăselele sabiei.

Rand îi arată bocceaua.

— I-am adus înapoi lui Thom harfa și flautul. Și voiam să-l văd, se grăbi el să adauge pentru că Dena părea gata să îi spună să plece. Nu l-am văzut de multă vreme.

Femeia se uită la boccea.

— Thom mereu mormăie că și-a pierdut cel mai bun flaut și cea mai bună harfă pe care le-a avut vreodată. Ai zice că e bard de Curte. Foarte bine. Puteți aștepta aici, dar eu trebuie să exersez. Thom mi-a făgăduit că săptămâna viitoare mă lasă să apar și eu în fața oamenilor. Se ridică grațios și își

trase un scaun, făcându-i semn lui Loial să se așeze pe pat. Zera o să-l pună pe Thom să plătească șase scaune dacă rupi unul, prietene Ogier.

Rand îi spuse cum îi cheamă și se așeza pe celalalt scaun – care scârțâi îngrijorător chiar și sub el – și întrebă neîncrezător:

— Ești ucenica lui Thom?

Dena surâse.

— Se poate spune și așa. Începuse din nou să jongleze, iar privirea îi era ațintită asupra mingilor care se învârteau.

— N-am auzit niciodată de o femeie Menestrel, zise Loial.

— O să fiu prima. Acum mingile se roteau în două cercuri mai mici, întrepătrunse. O să văd toată lumea. Thom zice că, de îndată ce o să avem destui bani, o să mergem la Tear. Acum învârtea trei mingi cu fiecare mână. Și apoi, poate, în insulele Oamenilor Marii. Atha'an Miere plătesc bine Menestrelii.

Rand se uită în jur, la odaia plină de cufer. Nu părea a fi camera cuiva care plănuiește să plece curând. Pe pervaz era chiar și un ghiveci cu o floare în el. Privirea îi poposi pe patul pe care stătea Loial. „Asta e odaia mea, a mea și a lui Thom Merrillin.” Dena îi aruncă o căutătură sfidătoare prin cercul de mingi pe care îl rotea acum. Rand se înroși.

Își dresе glasul.

— Poate ar fi mai bine să așteptam jos, începu să zică, însă ușa se deschise și intra Thom, cu mantia fâlfâind în jurul gleznelor. În spate, îi atârnavă cutiile în care ținea harfa și flautul; cutiile era din lemn roșatic, lustruite de atâta folosit.

Dena ascunse mingile în rochie și alergă să îl cuprindă pe Thom cu brațele după gât; trebui să se ridice în vârful picioarelor ca să ajungă.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise și îl sărută.

Sărutul ținu ceva vreme, atât de mult încât Rand începu să se întrebe dacă el și Loial n-ar trebui să plece, însă chiar atunci Dena se desprinsе din brațele lui Thom, oftând.

— Știi ce-a mai făcut tâmpitul ala de Seaghan? spuse Thom, uitându-se la ea. A tocmit niște mocofani care își zic „cântăreți”. Merg încoace și încolo zicând că sunt Rogosh

Ochi-de-Vultur, Blaes, Gaidal Cain și... Aaa! Atârnă o bucată de pânză vopsită în spatele lor, care cică ar face mulțimea să creadă că idioții ăștia sunt într-un palat sau în trecătorile înalte din Munții Dhoom. Eu îi fac pe oameni să vadă fiecare flamură, să simtă mirosul fiecărei băătăii, să încerce fiecare emoție. Eu îi fac să creadă că sunt ei înșiși Gaidal Cain. O să vadă Seaghan ce pățește dacă îi lasă pe ăștia să meargă cu mine.

— Thom, avem oaspeți. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan. Ah, și un băiat care zice că-l cheamă Rand al'Thor.

Thom se uită la Rand pe deasupra capului ei, încruntându-se.

— Lasă-ne puțin singuri, Dena. Uite. Îi puse în mână câteva monede de argint. Cuțitele sunt gata. Nu vrei să te duci să-i plătești lui Ivon pentru ele? Îi mângâie obrazul neted cu degetele lui noduroase. Du-te. Îți rămân îndatorat. Dena se uita urât la el, dar își puse mantia, murmurând:

— Ivon ar face bine să nu mă înșele la cântar.

— O să fie bard într-o bună zi, spuse Thom cu mândrie în glas după ce plecă. Ascultă o poveste o singură dată – doar o singură dată numai! – și apoi poate să o spună întocmai; ține minte nu numai cuvintele, ci și fiecare nuanță, fiecare ritm. E foarte iscusită la harfă și prima dată când a pus mână pe flaut a cântat mai bine decât ai cântat tu vreodată. Puse cutiile de lemn pe unul din cuferele mai mari, după care se așeza pe scaunul rămas liber. Când am trecut prin Caemlyn, înainte să vin aici, Basel Gill mi-a zis că ai plecat însoțit de un Ogier. Printre alții. Făcu o plecăciune înspre Loial, izbutind să își fluture mantia, chiar dacă stătea pe ea. Sunt bucuros să te cunosc, Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Thom Merrilin. Loial se ridică în picioare ca să facă și el o plecăciune; când își îndreptă spinarea, aproape atinse tavanul cu capul, așa că se grăbi să se așeze din nou pe pat. Dena spunea că vrea să fie Menestrel.

Thom clătină din cap.

— Pentru o femeie, asta nu e viață. Nici măcar pentru un bărbat nu e. Umbli din oraș în oraș, din sat în sat, întrebându-

te cum or să încerce să te păcălească de data asta, întrebându-te adesea cum să faci rost de mâncare. Nu, o s-o fac eu să se răzgândească. O să fie bard de Curte pentru vreun rege sau vreo regină. Aaa! Dar n-ați venit aici ca să vorbim despre Dena. Instrumentele mele, băiete! Le-ai adus?

Rand împinse bocceaua peste masă. Thom o desfăcu de îndată – clipi des când văzu că e vechea lui mantie, plină de petice multicolore, ca și cea pe care o avea pe el – și deschise cutia de piele în care era flautul, dând mulțumit din cap când în fața ochilor îi apăru flautul cu încrustații de aur și argint.

— Așa mi-am câștigat masa și patul după ce ne-am despărțit, zise Rand.

— Știu, răspunse Menestrelul sec. M-am oprit câteodată la aceleași hanuri, dar a trebuit să mă descurc cu jongleriile și cu câteva povești simple, căci... De harfă sper că nu te-ai atins, nu? Deschise cealaltă cutie de piele închisă la culoare și scoase de acolo o harfă la fel de bogat împodobită ca și flautul, pe care o strânse la piept ca pe un copil. Degetele tale neîndemânate de fermier nu sunt făcute pentru harfă.

— Nu m-am atins de ea, îl încredință Rand.

Thom ciupi două coarde, înfiorându-se.

— Ai fi putut să o ții instaurată, bodogăni el.

Rand se aplecă spre el, peste masă.

— Thom, vroiai să mergi la Illian, să vezi când pornește Marele Alai, să fii primul care face noi povești despre el, dar nu ai putut. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că încă mai poți? Ba chiar să ai un rol însemnat?

Loial se foi, neliniștit.

— Rand, ești sigur că...

Rand îi făcu semn să tacă, fără să-și ia ochii de la Thom.

Thom aruncă o privire Ogierului și se încruntă.

— Depinde ce rol și cât de însemnat. Dacă ai vreun motiv să crezi că vreunul din Corniați se îndreaptă spre acest loc... Probabil că au plecat deja din Illian, dar nu vor ajunge aici decât peste câteva săptămâni, chiar dacă merge drept, și de ce ar face-o? E vorba de cineva care nici nu s-a dus la Illian? Atunci, indiferent ce-ar face, n-o să fie pomenit în povești, căci n-are binecuvântarea lor.

— Nu contează dacă Alaiul a plecat sau nu din Illian. Rand auzi cum Loial își ține respirația. Thom, am găsit Cornul lui Vaiere.

Se lăsă o tăcere de mormânt, pe care Thom o rupse cu un hohot zgomotos de râs.

— Voi doi aveți Cornul? Un păstor și un Ogier fără barbă au Cornul lui... Se încovoie, lovindu-se cu mâna peste genunchi. Cornul lui Vaiere!

— Dar chiar îl avem, zise Loial serios.

Thom trase adânc aer în piept. Din când în când tot îl mai pufnea râsul.

— Nu știu ce ați găsit, însă pot să vă duc în zece taverne în care cineva povestește că știe pe cineva care îl știe pe cel care a găsit deja Cornul și îți spune și cum l-a găsit – dacă îi plătești berea. Pot să vă duc la trei oameni care sunt gata să vă vândă Cornul și să jure pe sufletele lor că e cel adevărat. Știu până și un Senior din oraș care se laudă că are Cornul ferecat în conac. Zice că e o comoară lăsată moștenire în familie încă de la Frângerea Lumii. Nu știu dacă Corniații vor pune vreodată mâna pe Corn, dar știu că vor auzi minciuni la tot pasul.

— Moiraine spune că acesta e Cornul, zise Rand.

Thom se posomorî.

— Așa zice? Parcă spuneai că nu e cu voi.

— Nu e, Thom. N-am mai văzut-o de când am plecat din Shienar, din Fal Dara și o lună înainte de asta abia dacă mi-a spus două vorbe. Era multă amărăciune în glasul lui. „Și când îmi vorbea, aș fi preferat să tacă. N-o să mai joc niciodată după cum vrea ea, s-o ardă Lumina, pe ea și pe celelalte femei Aes Sedai. Nu. Nu pe Egwene. Și nici pe Nynaeve.” Știa că Thom îl privește cu atenție. Nu e aici, Thom. Nu știu unde e și nici nu-mi pasă.

— Ei, măcar ați avut atâta minte încât să nu spuneți nimănui. Altminteri până acum ar fi știut și cei din Talpă și jumătate din Cairhien ar sta la pândă ca să-l fure. Jumătate de lume.

— Da, n-am zis nimănui, Thom. Și trebuie să-l duc înapoi la Fal Dara înainte ca Iscoadele Celui Întunecat sau altcineva

să reușească să-l fure. Ei, ai din ce face o poveste, nu? Mi-ar prinde bine un prieten care cunoaște bine lumea. Tu ai fost peste tot; știi lucruri pe care eu nici măcar nu mi le pot închipui. Loial și Hurin știu mai multe decât mine, dar ne-am împotmolit toți trei.

— Hurin?... Nu, nu-mi spune. Nu vreau să știe. Menestrelul se ridică de pe scaun și se duse să se uite pe fereastră. Cornul lui Vaiere. Asta înseamnă că Ultima Bătălie se apropie. Cine o să bage de seamă? I-ai văzut pe oamenii care râd pe ulițe? Oprește o săptămână barjele cu grâne și n-or să mai râdă. Galldrian o să creadă că s-au preschimbatoți în Aieli. Nobilii iau toți parte la Marele Joc și uneltesc ca să ajungă lângă Rege, complotează ca să dobândească mai multă putere decât Regele, complotează ca să-l dea jos pe Galldrian și unul dintre ei să fie noul Rege. Sau noua Regină. Or să creadă că Tarmon Gai'don e doar o intrigă care face parte din Joc. Se întoarce cu fața spre ei. Bănuiesc că nu e vorba doar să mergem până în Shienar și să dăm Cornul – cui? – Regelui? De ce în Shienar? Toate legendele spun că Cornul este legat de Illian.

Rand se uită la Loial. I se pleoștiseră urechile.

— În Shienar, pentru că acolo știu cui să îl dau. Și suntem urmăriți de troloci și de Iscoade ale Celui Întunecat.

— Oare de ce nu mă miră? Nu. Sunt eu un nebun bătrân, dar vreau să fiu un nebun bătrân în felul meu. Bucură-te tu de glorie, băiete.

— Thom...

— Nu!

Se așternu tăcerea; nu se auzea decât scârțâitul patului când se foia Loial. În cele din urmă, Rand spuse:

— Loial, ai putea să mă lași puțin singur cu Thom? Te rog?

Loial păru uimit – mai că i se zbârli părul de pe urechi – dar dădu din cap și se ridică.

— Jocul de zaruri din sala mare era destul de bun. Poate că mă lasă și pe mine să joc. După ce ușa se închise în spatele Ogierului, Thom se uita bănuitor la Rand.

Rand șovăi. Erau lucruri pe care trebuia să le știe, lucruri pe care era convins că Thom le știa – Menestrelul părea că

știe multe despre tot felul de lucruri – dar nu izbutea să își găsească cuvintele.

— Thom, sfârși el prin a spune, există cărți în care să fie *Ciclul Karaethon*? Era mai ușor așa decât să le zică Profețiile Dragonului.

— În bibliotecile mari, răspunse Thom încetișor. Tot felul de tălmăciri, colo și colo, chiar și în Limba Veche. Rand se pregătea să întrebe dacă era vreo cale să găsească și el una, însă Menestrelul continuă. Limba Veche e foarte melodioasă, însă puțini, chiar și dintre nobili, mai au răbdare să o asculte. Nobilii trebuie să învețe Limba Veche, dar, de fapt, cei mai mulți știu doar cât să-i impresioneze pe cei care nu o vorbesc. Tălmăcirile nu sună la fel de bine, afară doar dacă sunt Declamate, iar uneori tocmai Declamația schimba foarte mult înțelesul. Sunt niște versuri în acest Ciclu – nu se scandează prea bine dacă sunt tălmăcite, dar măcar își păstrează tâlcul – care zic așa:

De două ori îi este semnul,
De doua ori în viața și-ncă de doua mort.
Bâtlan, bâtlani și-o dată și de doua ori,
pentru-așternut de cale și pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.

Întinse mâna și atinse bâtlanii de brodați pe gulerul lui Rand.

O clipă, Rand ramase cu gura căscată și când vorbi, vocea îi tremura.

— Cu sabia sunt cinci. Plasele, teacă și lamă. Puse mâna pe masă, cu palma în jos, ascunzând semnul făcut cu fierul roșu. Era prima dată de când folosise alifia lui Selene când îl simțea. Nu îl durea, dar știa că e acolo.

— Așa e. Thom râse scurt. Îmi mai vin niște versuri în minte.

Sunt două răsărituri, două
de când fără de duh rămase.

Ca de jeliri o dată și-o dată iară de născut.
Pe stâncă Shayol Ghul cea neagră
se-ncheagă sânge de Dragon.
În acel puț al osândelor
acesta-i prețul de eliberare
de-al Umbrei gros pripon.

Rand scutură din cap, tăgăduind, dar Thom nu păru să bage de seamă.

— Nu înțeleg cum pot fi două răsărituri în aceeași zi, însă sunt multe care nu par a avea noimă. Stâncă din Tear nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut, dar Sabia Care Nu Poate Fi Atinsă este în Inima Stâncii, deci cum poate ajunge în mâna lui? Ei, fie. Probabil că femeile Aes Sedai vor face tot ce le stă în putință pentru ca realitatea să se potrivească cu Profețiile. Dar să mori undeva în Ținuturile Pârjolite e un preț prea mare pentru a le urma pe acest drum.

Rand reuși anevoie să își alunge tremurul din glas.

— Nici o femeie Aes Sedai nu se folosește de mine. Ți-am mai spus, ultima dată am văzut-o pe Moiraine în Shienar. A zis că pot merge unde vreau, așa că am plecat.

— Și nu e nici o femeie Aes Sedai cu tine acum? Nici una?

— Nu.

Thom își mângâie mustățile albe și lungi. Părea mulțumit și nedumerit deopotrivă.

— Atunci de ce mă întrebi de Profeții? De ce l-ai trimis pe Ogier de aici?

— N-am vrut să-l tulbur. E și așa destul de neliniștit din pricina Cornului. Asta vroiam să te întreb. Se pomenește despre Corn în Profeții? Tot îi era greu să spună ce avea pe suflet. Toți Dragonii ăia falși, și acum Cornul care a fost găsit. Toată lumea crede că Cornul îi va chema din morminte pe eroii tuturor Vârstelor ca să îl înfrunte pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie și... se spune că Dragonul Renăscut îl va înfrunta pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie. Pare o întrebare firească.

— Da, așa e. Nu mulți știu că Dragonul Renăscut va lupta

în Ultima Bătălie sau, dacă știu, cred că va lupta de partea Celui Întunecat. Puțini citesc Profețiile ca să afle adevărul. Ce ziceai despre Corn? Că îi va chema pe toți eroii?

— Am mai învățat câte ceva de când ne-am despărțit, Thom. Eroii vor veni la chemarea Cornului, chiar dacă se află în mâinile unei Iscoade a Celui Întunecat.

Sprâncenele stufoase ale lui Thom se ridicară foarte sus.

— Ei, asta nu știam. Se pare că într-adevăr ai învățat câte ceva.

— Asta nu înseamnă ca am să le las pe femeile din Turnul Alb să se servească de mine ca fals Dragon. Nu vreau să am nimic de-a face nici cu femeile Aes Sedai, nici cu Dragonii falși, nici cu Puterea, nici... Rand își mușcă limba. „Să înnebunesc și tu începi să trăncănești! Nerodule!”

— O vreme, băiete, am crezut că pe tine te voia Moiraine și credeam chiar că știu și de ce. Vezi tu, nici un bărbat nu hotărăște să conducă Puterea. E ceva care i se întâmplă, ca o boală. Nu poți învinovăți un om pentru că se îmbolnăvește, chiar dacă s-ar putea să mori și tu din pricina asta.

— Nepotul tău conducea și el Puterea, nu-i așa? Mi-ai zis că de asta ne-ai ajutat, pentru că nepotul tău avusese necazuri cu Turnul Alb și pe el nu-l ajutase nimeni. Bărbații nu pot avea necazuri cu femeile Aes Sedai decât pentru un singur lucru.

Thom rămase cu privirea ațintită la masă și își țuguie buzele.

— Nu cred că am de ce să tăgăduiesc. Vezi tu, nu prea vorbești despre astfel de lucruri, despre o ruda bărbat care poate conduce Puterea. Aaa! Roșiile nu i-au dat de ales lui Owyn. L-au domolit și apoi a murit. Nu mai voia să mai trăiască... Oftă.

Rand se cutremură. „De ce nu m-a domolit Moiraine și pe mine?”

— De ales, Thom? Vrei să zici că se putea și altfel? Să nu fi înnebunit? Să nu fi murit?

— S-a împotrivit aproape trei ani. Nu a făcut rău nimănui. Nu folosea Puterea decât dacă trebuia și chiar și atunci doar ca să-și ajute satul. A... Thom ridică brațele. Probabil că nu se

putea altfel. Oamenii de unde trăia mi-au zis că se purtase ciudat tot anul. Nu prea voiau să vorbească despre asta și mai că nu m-au omorât cu pietre când au auzit că sunt unchiul lui. Probabil că într-adevăr înnebunise. Dar era sânge din sângele meu, băiete. Nu le suport pe femeile Aes Sedai din pricina a ceea ce au făcut, chiar dacă nu aveau de ales. Dacă Moiraine te-a lăsat să pleci, înseamnă că ai ieșit din povestea asta.

Rand rămase tăcut o vreme. „Nerodule! Firește că nu se poate altfel. O să înnebunești și o să mori, indiferent ce-o să faci. Dar Ba'alzamon zicea că...”

— Nu! Se înroși sub privirea iscoditoare a lui Thom. Vreau să zic... Am ieșit, Thom. Dar încă am Cornul lui Vaiere. Gândește-te la asta, Thom. Cornul lui Vaiere. Alți Menestreli or să povestească despre el, însă dumneata o să poți spune că l-ai ținut în mână. Își dădu seama că vorbea ca Selene, dar asta nu-l făcu decât să se întrebe pe unde era. Nu aș vrea pe altcineva alături de noi, Thom.

Thom chibzui, încruntat, însă în cele din urma scutură cu putere din cap.

— Băiete, îmi placi, dar știi la fel de bine ca și mine că data trecută v-am ajutat doar pentru că era vorba și de o Aes Sedai. Seaghan nu încearcă să mă înșele mai mult decât mă aștept și, dacă te gândești și la Darul Regelui, nu aș putea câștiga la fel de mult prin sate. Spre marea mea mirare, Dena pare să mă iubească și – la fel de surprinzător – și eu pe ea. De ce să renunț la toate astea, ca să fiu urmărit de troloci și de Iscoadele Celui Întunecat? Cornul lui Vaiere? Da, recunosc că ispita e mare, dar nu. Nu, n-o să mă mai amestec în așa ceva.

Se aplecă să ia o cutie de lemn, lungă și îngustă. Când o deschise, scoase la iveală un flaut, simplu, dar cu încrustații de argint. O închise la loc și o împinse spre Rand.

— S-ar putea să-ți prindă bine într-o zi, să-ți plătești masa, băiete.

— Se prea poate, spuse Rand. Cel puțin ne putem vedea. Eu stau la...

Menestrelul clătină din cap.

— E mai bine să ne despărțim acum, băiete. Dacă o să tot vii pe aici, n-o să-mi pot scoate Cornul din cap, chiar de nu o să pomenesci niciodată de el. Și nu vreau să mă amestec în așa ceva. Nu vreau.

După ce Rand plecă, Thom își aruncă mantia pe pat și puse coatele pe masă. „Cornul lui Vaier. Cum de a găsit păstorul ăla...” Alungă acest gând. Dacă se gândea prea mult la Corn, avea să se trezească însoțindu-l pe Rand, ca să-l ajute să ducă Cornul în Shienar. „Asta da, poveste, să duci Cornul în Ținuturile de la Hotar, cu trolocii și Iscoadele Celui Întunecat pe urmele tale.” Supărat pe el însuși, își aduse aminte de Dena. Chiar de nu l-ar fi iubit, nu găseai o asemenea măiestrie în fiecare zi. Și îl iubea, deși Thom nu prea știa pentru ce.

— Prost bătrân, murmură el.

— Da, prost bătrân, zise Zera din ușă. Thom tresări; fusese atât de cufundat în gânduri, încât nu auzise când se deschisese ușa. O știa pe Zera de ani de zile, tot venea aici în preumblările sale, iar femeia se folosea de prietenia lor ca să-i vorbească pe șleau. Un prost bătrân care ia iar parte la Jocul Caselor. Dacă nu cumva mă lasă urechile, tânărul Senior e din Andor. Precis nu e din Cairhien. *Daes Dae'mar* e destul de primejdios și fără să lași un Senior străin să te bage în urzelile lui.

Thom clipi des, apoi își aminti cum era îmbrăcat Rand. Haina de pe el era elegantă, vrednică de un Senior. Îmbătrânrea și lăsa să treacă pe lângă el astfel de lucruri. Își dădu seama cu tristețe că stătea în cumpănă dacă să îi spună adevărul sau să o lase să creadă ce vrea. „E de ajuns să mă gândesc la Marele Joc și mă trezesc că încep să-l joc.” Băiatul nu e decât un pastor din Ținutul celor Două Râuri, Zera.

Femeia râse disprețuitor.

— Iar eu sunt Regina din Ghealdan. Ia aminte, în anii din urmă, Jocul a devenit foarte primejdios aici, în Cairhien. Nu seamănă nici pe departe cu ceea ce știi tu din Caemlyn. Acum oamenii sunt omorâți. Dacă nu ești cu băgare de seamă, cineva o să-ți taie gâtul.

— Ți-am mai spus că nu mai iau parte la Marele Joc. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

— Da, da. Nu părea să-l creadă. Chiar și așa, chiar dacă îl lăsăm la o parte pe tânărul Senior străin – ai început să câști pe la conacele Seniorilor.

— Plătesc bine.

— Și de îndată ce vor putea, te vor amesteca în intrigile lor. Văd un bărbat și se gândesc numai decît cum s-ar putea servi mai bine de el. Seniorul ăsta tânăr al tău n-o să-ți fie de nici un ajutor; or să-l mănânce de viu.

Thom renunță să o mai convingă că nu mai avea de-a face cu Jocul.

— Asta ai venit să-mi spui, Zera?

— Da. Uita de Marele Joc, Thom. Însoară-te cu Dena. O să te ia de bărbat, așa osos și bătrîn cum ești. Însoară-te cu ea și uita de tânărul Senior și de *Daes Dae'mar*.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse el sec. „Să mă însor cu ea? Să fiu o povară pentru ea? N-o să ajungă niciodată bard cu trecutul meu în spate.” Dacă nu te superi, Zera, aș vrea să rămân puțin singur. Astă-seară o să cânt pentru Domnița Arilyn și oaspeții ei și trebuie să mă pregătesc.

Zera pufni, clătină din cap și închise ușa cu zgomot în spatele ei.

Thom bătu darabana pe masă. Cu sau fără haină, Rand nu era decît un păstor. Dacă ar fi fost mai mult decît atît, dacă ar fi fost ce bănuise Thom la un moment dat – un bărbat care conducea Puterea – nici Moiraine, nici o altă femeie Aes Sedai nu l-ar fi lăsat să plece fără să-l domolească. Cu sau fără Corn, băiatul nu era decît un păstor.

— A ieșit din povestea asta, spuse el cu glas tare, și eu la fel.

CAPITOLUL 27

Umbra din noapte

— Nu înțeleg, spuse Loial. De cele mai multe ori am câștigat. Apoi a venit Dena și m-a bătut de fiecare dată. La fiecare aruncare de zaruri. Mi-a zis că îmi dă o lecție. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

Rand și Ogierul își croiau drum prin Talpă, după ce lăsaseră *Ciorchinele de struguri* în urmă. Soarele apunea, o minge roșie pe jumătate sub linia orizontului, aruncând umbre lungi în spatele lor. Ulița era pustie; doar ici și colo se mai vedeau câte o păpușă uriașă, un troloc cu coarne de țap și sabie la brâu, îndreptându-se spre ei cu cinci bărbați care mânuiau prăjinile, dar veselia zgomotoasă se auzea din alte părți ale Tălpiei, unde erau tractirele și tavernele. Aici, ușile erau deja ferecate și ferestrele închise.

Rand încetă să mai mângâie cu degetele cutia de lemn în care era flautul și și-o puse în spate. „Nu mă așteptam să renunțe la tot și să mă urmeze, dar măcar ar fi putut să stea de vorbă cu mine. Lumină, ce bine ar fi dacă ar apărea Ingтар.” Își vârî mâinile în buzunar și simți răvașul lui Selene.

— Doar nu crezi că Selene... Loial făcu o pauză, stingherit. Doar nu crezi că te-a păcălit, nu-i așa? Toată lumea rânjea de parcă făcea cine știe ce șmecherie.

Rand ridică din umeri. „Trebuie să iau Cornul și să plec. Dacă îl așteptăm pe Ingтар, se poate întâmpla orice. Mai devreme sau mai târziu, Fain o să ajungă aici. Nu trebuie să mă prindă din urmă.” Bărbații cu păpușa ajunseseră lângă ei.

— Rand, zise deodată Loial, nu cred că e...

Pe neașteptate, oamenii lăsară prăjinile din mână; în loc să se prăbușească, trolocul se repezi la Rand cu mâinile întinse.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Într-o clipă, scoase sabia din teacă. Luna se ridică deasupra lacurilor. Trolocul se dădu în spate, împleticindu-se, cu spume la gură, mârâind chiar și

atunci când căzu la pământ.

Toată lumea încremeni. Apoi bărbații – Iscoade ale Celui Întunecat, de bună seamă – se uitară la trolocul care zăcea pe uliță, apoi la Rand, cu sabia în mână și la Loial, care stătea lângă el. Se întoarseră și o luară la fugă.

Rand se zgâia la troloc. Hăul îl împresurase chiar înainte să pună mâna pe plăselele sabiei; *saidinul* strălucea în mintea lui, chemându-l, făcându-i greață. Izbuti să facă golul să piară și își umezi buzele. Fără hău, începea să îl cuprindă frica.

— Loial, trebuie să ne întoarcem la han. Hurin e singur și... Scoase un geamăt când fu ridicat în aer de un braț gros. O mână păroasă îl apucă de gât. Zări un rât cu colți chiar deasupra capului lui. O duhoare îi ajunse la nări, un miros deopotrivă acru, dulceag și de porc.

Mâna de la gâtul lui fu smulsă la fel de iute cum îl apucase. Uluit, Rand privi degetele groase ale Ogierului care erau încheștate pe încheietura trolocului.

— Ține-te bine, Rand. Loial părea foarte încordat. Ogierul prinse cu cealaltă mână brațul de care era încă agățat Rand. Ține-te bine.

Rand fu scuturat dintr-o parte în alta cât timp Ogierul și trolocul se luptară. Dintr-odată fu eliberat. Făcu doi pași, poticnindu-se, apoi se întoarse spre troloc, cu sabia ridicată.

Loial stătea lângă trolocul cu bot de porc mistreț; îl prinsese de încheieturi și îl ținea cu brațele desfăcute, râsuflând anevoie din pricina efortului. Trolocul mârâia în limba lui aspră, aruncându-și capul pe spate, încercând să îl prindă pe Loial cu colții. Călcâiele li se afundau în țărână.

Rand se căzni să găsească un loc unde să-l poată lovi cu sabia pe troloc fără să-l rănească și pe Loial, dar Ogierul și trolocul se tot învârteau în dansul lor ciudat și nu izbutea.

Cu un grohăit, trolocul își smulse brațul drept din strânsoarea lui Loial, însă, înainte să apuce să se elibereze de tot, Ogierul îl apucă de după gât, ca într-o îmbrățișare. Trolocul duse mâna la sabie; lama în formă de seceră era pe partea dreaptă, însă metalul întunecat începu, puțin câte puțin, să iasă din teacă. Se tot răsuceau, așa că Rand nu putea să lovească, de teamă să nu-l nimerească pe Loial.

„Puterea.” Avea să-i fie de folos. Cum, nu știa nici el, dar nu știa ce altceva să mai încerce să facă. Trolocul scosese pe jumătate sabia din teaca. Când lama curbată avea să iasă de tot, Loial avea să fie omorât.

Fără tragere de inima, Rand se învăluie în hău. *Saidinul* licărea, îl ademenea spre el. Părea să-și aducă aminte, ca prin ceață, de o vreme când îi cânta, dar acum doar îl ispitea, așa cum parfumul unei flori ispitește albinele, cum mirosul de bălegar ispitește muștele. Încercă să-l atingă. Nu era nimic acolo. Era ca și cum ar fi încercat să pună mâna pe aer. Murdăria alunecă spre el, îngălându-l, dar lumina nu se revărsa înăuntrul lui. Împins de o disperare îndepărtată, încercă din nou, iar și iar. Și de fiecare dată nu dădea decât peste murdărie.

Opintindu-se, Loial îl aruncă pe troloc într-o parte, cu atâta putere încât îl proiectă direct în peretele unei case. Trolocul se lovi și își zdrobi capul, apoi se prelinse pe lângă zid, rămânând cu gâtul strâmb. Loial rămase pe loc, uitându-se la el, cu răsuflarea întretăiată.

Rand avu nevoie de puțin timp înainte să își dea seama ce se petrecuse, imediat după aceea, lăsă hăul și lumina mânăjită să dispară și veni în grabă lângă Loial.

— N-am mai... omorât pe nimeni până acum, Rand. Loial tremura.

— Te-ar fi omorât el pe tine dacă nu ai fi făcut-o, îi răspunse Rand. Tulburat, privi la ulițe, la ferestrele închise și ușile ferecate. Nu se putea să fie doar doi troloci. Îmi pare rău că a trebuit să-l omori, dar altfel ne-ar fi omorât el pe noi, sau chiar mai rău.

— Știu. Însă tot nu-mi place. Chiar dacă e vorba de un troloc. Ogierul arată spre soarele care apunea și îl apucă pe Rand de braț. Uite, încă unul.

Cu fața la soare, Rand nu vedea prea limpede, dar părea că alți câțiva bărbați cu o păpușă uriașă se îndreptau spre Loial și spre el. Doar că acum știa la ce să se uite: „păpușa” își mișca prea firesc picioarele, iar capul cu bot de animal se ridica să adulmece aerul fără ca vreunul dintre oameni să clintească prăjina. Nu credea că trolocii și Iscoadele Celui

Întunecat l-ar putea zări prin umbrele înserării sau că ar putea baga de seamă ce era în jurul lui; se mișcau prea încet. Însă era neîndoielnic că urmăreau ceva și că se apropiau din ce în ce mai mult.

— Fain știe că sunt pe-aici pe undeva, zise el, ștergându-și grabnic sabia de un troloc mort. El i-a trimis după mine. Cu toate astea, îi e teamă ca lumea să nu vadă trolocii, altminteri nu i-ar fi deghizat așa. Dacă izbutim să ajungem la o uliță unde să fie oameni, o să fim la adăpost. Trebuie să ne întoarcem la Hurin. Dacă Fain îl găsește singur cu Cornul...

Îl trase pe Loial după el și se îndreptă spre cele mai apropiate râsete și cântece, dar, cu mult înainte să ajungă acolo, un alt grup de bărbați apăru în fața lor pe ulița pustie, ducând o păpușă care nu era păpușă. Rand și Loial cotiră pe altă ulicioară. Ducea spre răsărit.

De fiecare dată când Rand încerca să meargă spre cântece și râsete, se ivea un troloc care adulmeca aerul. Unii troloci te urmăreau după miros. Câteodată, acolo unde nu erau ochi care să vadă, un troloc umbla singur. I se părea adesea ca îl mai văzuse, îi înconjurau din toate părțile, ca să se încredințeze că el și Loial nu izbuteau să iasă de pe ulițele părăsite, cu ferestrele închise. Încetul cu încetul, fură siliți s-o ia spre răsărit, departe de oraș și de Hurin, departe de ceilalți oameni, de-a lungul unor drumeaguri din ce în ce mai înguste și mai întunecoase, care o duceau în toate direcțiile, în sus și în jos. Rand cerceta cu tristețe casele pe lângă care treceau, case înalte, zăvorâte pentru noapte. Chiar de ar fi bătut la o ușă până când cineva avea să deschidă, chiar de i-ar fi primit cineva înăuntru, nici o ușă nu i-ar fi putut opri pe troloci. Ar fi fost și mai multe victime.

— Rand, zise Loial în cele din urmă, nu mai avem unde să ne ducem.

Ajunseseră la marginea dinspre răsărit a Tălpiei, la ultimele case. Luminile din ferestrele de la caturile de sus parcă îl zeflemiseau, dar jos era totul închis. În față se întindeau dealurile, învăluite în lumina amurgului și fără nici o casă. Totuși, nu erau pe deplin golașe. Deslușea niște ziduri palide care împrejmuiuau unul din dealurile mai mari, cam la o milă

depărtare, și, înăuntrul zidurilor, niște case.

— Dacă ne împing afară de aici, spuse Loial, nu mai au a se teme de cine îi vede.

Rand îi arată zidurile din jurul dealului.

— Alea ar trebui să-i oprească pe troloci. Probabil că e conacul vreunui Senior. Poate o să ne lase să intrăm.

— Un Ogier și un Senior străin?

— Haina asta trebuie să servească la ceva, mai devreme sau mai târziu. Se uită în spate. Nu se zărea încă nici un troloc, dar, oricum, îl trase pe Loial după colț.

— Cred că este breasla Artificierilor, Rand. Artificierii își păstrează cu strășnicie secretele. Nu cred că l-ar lăsa nici pe Galdrian să intre.

— Ce necaz mai ai acum? grai un glas cunoscut de femeie. Deodată se simți un parfum înțepător în aer.

Rand făcu ochii mari de uimire: de după colț apăru Selene, cu rochia ei albă care strălucea în lumina slabă.

— Cum ai ajuns aici? Ce faci aici? Trebuie să pleci numaidecât. Fugi! Ne urmăresc niște troloci.

— Da, am văzut. Vocea îi era rece, dar liniștită. Am venit după tine și te găsesc lăsându-i pe troloci să te mâne ca pe o oaie. Oare bărbatul în mâinile căruia se găsește Cornul lui Vaiere poate îngădui așa ceva?

— Nu-l am la mine, se răsti Rand și nici nu știu cum mi-ar putea fi de ajutor dacă l-aș avea. Eroii din morminte nu trebuie să vina să mă salveze pe mine de troloci. Selene, trebuie să pleci. Acum! Se uită după colț.

La nici o sută de pași de el, un troloc își vârî capul cu coarne pe uliță, cu băgare de seamă, adulmecând. Umbra mare de lângă el era probabil un alt troloc și erau și niște umbre mai mici. Iscoade.

— Prea târziu, murmură Rand. Mută cutia în care era flautul ca să-și scoată mantia și să i-o dea lui Selene. Era suficient de lungă ca să îi acopere în întregime rochia, ba chiar matura pământul. Va trebui să o ridice ca să fugi, îi spuse. Loial, dacă nu ne lasă să intrăm, va trebui să găsim o cale să ne furișăm înăuntru.

— Dar, Rand...

— Preferi cumva să îi aștepți pe troloci? Îi dădu brânci lui Loial și o apucă pe Selene de mână. Loial, găsește un drum pe care să nu ne frângem gâturile. Loial.

— Te lași tulburat, zise Selene. Nu părea să îi fie la fel de greu ca lui Rand să îl urmeze pe Loial în lumina slabă. Caută Contopirea și stăpânește-te. Cel care va să fie slăvit trebuie să știe să se stăpânească.

— S-ar putea să te audă trolocii, îi spuse Rand. Nu vreau să fiu slăvit. I se păru că aude un mormăit nemulțumit venind dinspre Selene.

Uneori călcau pe bolovani, dar, în pofida umbrelor amurgului, drumul peste dealuri nu era anevoios. Copacii, până și tufele, fuseseră de mult tăiate pentru foc. Nu mai creștea nimic în afară de iarba până la genunchi care foșnea ușor în jurul picioarelor lor. Se iscă un vânt slab. Rand își făcea griji că le-ar putea duce mirosul până la troloci.

Loial se opri când ajunse în fața zidurilor; erau de două ori mai înalte decât Ogierul, iar peste pietre era un soi de tencuială alburie. Rand aruncă o privire spre Talpă. Șiruri de ferestre luminate porneau de la marginea orașului, ca spițele unei roți.

— Loial, îi vezi? Întreba el încetișor. Sunt pe urmele noastre?

Ogierul se uită spre Talpă și dădu din cap, nefericit.

— Nu văd decât câțiva, dar vin încoace. Fugind. Rand, nu cred că...

Selene îl întrerupse.

— Dacă vrea să intre, *alantin*, îi trebuie o ușă. Ca aceea de acolo. Arată spre o pată întunecată din zid. Rand nu era convins că e o ușă, însă când Selene trase de ea, se deschise.

— Rand, începu Loial.

Rand îl împinse spre ușă.

— Mai târziu, Loial. Și încetișor. Ne ascundem, n-ai uitat, nu? Intrară toți și închiseră ușa. Erau locașuri pentru bare de fier, dar ușa nu era zăbreliată. Nu avea cum să oprească pe cineva, însă poate că trolocii vor șovăi să intre.

Erau pe un drum care ducea în susul dealului, printre două case lungi, scunde și fără ferestre. La început crezu că sunt și

ele tot din piatră, dar apoi își dădu seama că era lemn acoperit cu tencuială albă. Acum deja se întuneca, iar luna care se reflecta în ziduri dădea impresia de lumină.

— Mai bine să ne prindă Artificierii decât să încăpem pe mâna trolocilor, șopti Rand, începând să urce dealul.

— Dar tocmai asta mă căzneau să-ți spun. Am auzit că Artificierii îi omoară pe nepoștiți. Își păstrează cu strășnicie secretele, Rand.

Rand rămase ținut locului și se uită la ușa pe care o lăsașeră în urmă. Trolocii erau încă acolo. Oricum ar fi fost, era mai bine să ai de-a face cu oameni decât cu troloci. Poate că va izbuti să îi înduplece pe Artificieri să îi lase sa plece; trolocii te omorau pur și simplu.

— Îmi pare rău ca te-am amestecat în așa ceva, Selene.

— Primejdia aduce un plus de farmec, zise ea cu blândețe. Și până acum te-ai descurcat bine. Vrei să vedem ce e mai încolo? Trecu pe lângă el. Rand o urmă; mirosul ei înțepător îl copleșea.

În vârful dealului, drumul se deschidea, preschimbându-se într-o întindere de lut netezit cu grijă, înconjurată de alte case albe, fără ferestre, cu alei înguste între ele, dar la dreapta lui Rand se înălța o casă cu ferestre, din care lumina se revărsa pe lutul deschis la culoare. Se trase înapoi în umbră în clipa în care un bărbat și o femeie apărură pe spațiul deschis, mergând agale.

Veșmintele lor nu aduceau defel cu cele din Cairhien. Bărbatul purta niște pantaloni largi, o cămașă cu mâneci la fel de largi, amândouă de un galben-stins și cu broderie. Rochia femeii, lucrată cu migală pe piept, părea a fi verde-pal, iar părul îi era strâns într-o mulțime de codițe scurte.

— Totul este pregătit, zici? întrebă femeia. Ești încredințat, Tammuz? Totul?

Bărbatul își desfăcu brațele.

— Mereu te îndoiești de mine, Aludra. Totul este pregătit. Am putea începe chiar acum.

— Porțile și ușile sunt toate ferecate? Toate?... Vocea era din ce în ce mai slabă pe măsură ce se îndepărtau.

Rand cercetă spațiul deschis, fără să recunoască mai

nimic. În mijloc erau câteva zeci de tuburi verticale, fiecare de înălțimea lui și de vreun pas în curmeziș, așezate pe niște bucăți mari de lemn. Din fiecare tub ieșea o bucată întunecată și răsucită de funie, care apoi mergea până în spatele unui zid scund, vizavi de locul în care stătea Rand. De jur împrejur era o învălmășeală de rastele de lemn cu tot felul de covate și tuburi și bețe cu vârful despicat și o sumedenie de alte lucruri.

Toate artificiile pe care le văzuse el până atunci încăpeau într-o mână și nu știa prea multe despre ele, doar că pocneau cu mare zgomot sau se învăteau zbârnâind pe jos în spirale de scânteii sau uneori zburau în aer. Întotdeauna Artificierii le trimiteau vorba să nu le deschidă înainte, că s-ar putea să se aprindă. Oricum, artificiile erau scumpe, iar Sfatul Satului nu ar fi lăsat pe oricine să le deschidă. Își amintea când Mat încercase să facă așa ceva; în afară de mama lui, nu mai vorbise nimeni cu el aproape o săptămână. Singurul lucru care îi era cunoscut erau funiile – fitilele. Știa că acolo trebuie să dai foc.

Aruncând o privire în spate, la ușa nezăvorâtă, le făcu semn celorlalți să vină după el și începu să ocolească tuburile. Dacă aveau să găsească un loc unde să se ascundă, voia să fie cât mai departe cu putință de ușa aceea.

Asta însemna să-și croiască drum printre rastele, iar Rand își ținea răsuflarea de fiecare dată când atingea vreunul. Lucrurile așezate acolo se clătinau la cea mai ușoară atingere, zăngănind. Toate păreau făcute din lemn, fără nici o urmă de metal. Își închipuia ce harmalaie ar fi produs dacă ar fi dat ceva jos. Se uită cu băgare de seama la tuburi; își aducea aminte ce bubuit scosese unul mare doar cât degetul lui. Dacă erau într-adevăr artificii, nu voia să stea pe lângă ele.

Loial mormăia neconținut, mai ales când atingea un rastel, apoi tresărea atât de tare încât se lovea de altul. Ogierul înainta încet, zdrăgănind și bombănind.

Selene nu era atât de speriată. Mergea nepăsătoare, de parcă ar fi fost pe o stradă din oraș. Nu se lovea de nimic, nu scotea nici un sunet, dar nici înfășurată în mantie. Albul rochiei părea mai strălucitor decât toate zidurile la un loc.

Rand privi iscoditor spre ferestrele luminate, așteptându-se să se ițească vreun cap. Dacă ar fi apărut doar unul, Selene ar fi fost numaidecât văzută și s-ar fi dat alarma.

Cu toate acestea, nu era nimeni la ferestre. Rand tocmai răsufla ușurat, căci se apropiau de zidul scund – lăsând în urmă aleile și casele – când Loial se izbi de un alt rastel, chiar de lângă zid. În el erau zece bețe din ceva moale, lungi cât brațul lui Rand, din vârfurile cărora se înălțau fuioare subțiri de fum. Rastelul abia de făcu zgomot, însă bețele care ardeau mocnit căzură peste un fitil. Șuierând, fitilul luă foc, iar flacăra porni spre unul din tuburile înalte.

Rand făcu ochii mari, apoi încercă să le șoptească celorlalți:

— În spatele zidului!

Selene se arată nemulțumită când Rand o culcă la pământ în spatele zidului, dar lui nu-i păsa. Încercă să o acopere cu trupul lui; Loial veni lângă ei. Așteptând să pocnească tubul, se întreba dacă avea să mai rămână ceva din zid. Se auzi o lovitură înfundată, pe care mai mult o simți în tremuratul pământului de sub el. Se ridică puțin, cu mare grijă, cât să se uite pe după marginea zidului. Selene îl lovi tare cu pumnii în coaste, și se smulse de sub el, blestemând într-o limbă necunoscută lui Rand, însă el aproape că nici nu-și mai dădea seama.

Un firisor de fum ieșea din vârful unuia dintre tuburi. Asta era tot. Scutură din cap, neîncrezător. „Dacă asta e tot...” Cu un bubuit ca de tunet, o floare uriașă, roșu cu alb, se deschise în înaltul cerului, după care începu să se mistuie în scânteii. Rand se zgâi la ea; tocmai atunci casa luminată se umplu de larmă. Bărbați și femei care strigau se iviră la ferestre, uitându-se afară și arătând cu degetul.

Rand privi cu părere de rău la aleea întunecată, la doar câțiva pași depărtare. Ar fi fost văzuți de la primul pas. Oamenii ieșeau din casă bocănind.

Îi lipi pe Loial și pe Selene de zid, nădăjduind că aveau să pară doar niște umbre.

— Nu vă mișcați și nu vorbiți, le șopti el. E singura noastră șansă.

— Câteodată, zise Selene încetișor, dacă stai nemișcat, nimeni nu te poate vedea. Nu părea deloc îngrijorată.

De cealaltă parte a zidului se auzeau tropăituri și glasuri furioase. Cu precădere cel al Aludrei.

— Tammuz, netrebnicule! Porcule! Maică-ta era o capră! Într-o bună zi o să ne omori pe toți!

— Nu e vina mea, Aludra, se împotrivi bărbatul. Eu le-am pus pe toate la locul lor, iar iasca era...

— Nici să nu îndrăznești să deschizi gura, Tammuz! Un porc mare ca tine nu merită să stea de vorba cu oamenii! Glasul i se împlânzi când răspunse altcuiva. Nu mai e vreme să facem altul. Galldrian trebuie să se mulțumească astă-seară cu ce a rămas. Și cu unul mai devreme. Iar tu, Tammuz! Rânduiește totul pe aici, iar mâine dimineață pleci cu căruțele să cumperi bălegar! Iar de mai faci vreo prostie astă-seară, n-o să te mai las să te îngrijești nici de bălegar!

Pașii se îndreptară spre casa luminată, însoțiți de bombănelile Aludrei. Tammuz rămase pe loc, mormăind în barbă că nu era drept.

Rand își ținu răsuflarea când bărbatul se apropie ca să ridice rastelul căzut. Din locul în care se afla, lipit de zid, Rand vedea spinarea și umerii lui Tammuz. Bărbatul nu trebuia decât să întoarcă capul și i-ar fi văzut. Încă văicărindu-se, Tammuz potrivi bețele care ardeau mocnit pe rastel, apoi se îndreptă spre casa unde erau și ceilalți.

Rand răsuflă ușurat și aruncă o privire după Tammuz, după care se trase la loc în umbră. Mai erau câțiva oameni la ferestre.

— Mai mult noroc de-atât nu ne putem aștepta să avem astă seară, zise el cu voce scăzută.

— Se spune că oamenii de seamă își fac singuri norocul, spuse Selene încetișor.

— Încetează, îi răspunse Rand, ostenit. Ar fi vrut să nu-i mai simtă atât de puternic mirosul; îi era greu să gândească limpede. Își aducea aminte și de cum îi era trupul când o culcase la pământ - moliciune și forță într-un amestec tulburător - și nici asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Rand? Loial se uita după zid, în partea opusă casei

luminate. Cred că mai avem nevoie de puțin noroc.

Rand veni să se uite peste umărul Ogierului. Dincolo de spațiul deschis, pe aleea care ducea la ușa fără zăbrele, trei troloci priveau cu băgare de seamă din umbră la ferestrele luminate. La o fereastră era o femeie; nu părea să-i vadă pe troloci.

— Așa deci, spuse Selene. Devine o capcană. Oamenii ăia s-ar putea să te omoare dacă te prind. Trolocii precis o vor face. Dar poate că o să izbutești să îi spinteci pe troloci înainte să apuce să țipe. Poate că apoi oamenii nu te vor mai ucide ca să-și păstreze secretele. Se prea poate să nu vrei mărire, însă doar un om de seamă ar putea izbândi acum.

— Nu ai de ce să fii așa de bucuroasă, îi zise Rand. Încearca să nu se mai gândească la cum mirosea, cum îi era pielea și aproape că fu împresurat de hău. Îl alungă. Trolocii nu păreau să-i fi zărit încă. Se întoarse și începu să se uite la cea mai apropiată alee cufundată în întuneric. De îndată ce aveau să facă o mișcare, trolocii aveau să-i vadă și avea să-i vadă și femeia de la fereastră. Trolocii și Artificierii or să se întâlnească, încercând fiecare să pună primii mâna pe ei.

— Slava ta va fi motiv de bucurie pentru mine. În pofida vorbelor ei, Selene părea mândrie. Poate că ar trebui să te las să te descurci singur o vreme. Dacă nu vrei să ai parte de slavă nici când este atât de aproape de tine, poate că meriți să mori.

Rand se feri să o privească.

— Loial, mai vezi și o alta ușă pe aleea aia?

Ogierul clătină din cap.

— E prea multă lumină aici și prea întuneric acolo. Dacă aș fi pe alee, mi-aș da seama dacă mai e.

Rand duse mâna la plăselele sabiei.

— Ia-o pe Selene cu tine. De îndată ce vezi o ușă – dacă o să vezi – strigă și o să vin și eu. Dacă nu e nici o ușă, va trebui să o ridici peste zid ca să treacă dincolo.

— Bine, Rand. În voce, i se ghicea îngrijorarea. Dar dacă ne mișcăm, trolocii or să vină după noi. Chiar de este o ușă acolo, or să fie pe urmele noastre.

— Lasă trolocii în grija mea. „Trei. Cu hăul, s-ar putea să

izbutesc.” Gândul la *saidin* îl făcu să se hotărască. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră de când îngăduise jumătății bărbătești a Adevăratului Izvor să vină mai aproape de el. O să vin și eu de îndată ce pot. Duceți-vă. Se întoarse ca să se uite la troloci.

Zări cu colțul ochiului silueta mătăhăloasă a lui Loial, rochia albă a lui Selene, acoperită în parte de mantia lui. Unul din trolocii de dincolo de tuburi arătă agitat spre ei, însă cei trei șovăiau în continuare, aruncând priviri spre fereastra la care era femeia. „Trei. Trebuie să existe o cale. Nu hăul. Nu *saidinul*.”

— E o ușă! spuse slab Loial. Unul din troloci ieși din umbră, iar ceilalți doi îl urmară îndeaproape. Rand auzi ca de la mare depărtare cum femeia de la fereastră scoate un țipăt, iar Loial strigă ceva.

Fără să mai stea pe gânduri, Rand sări în picioare. Trebuia să-i oprească cumva pe troloci, altminteri aveau să-l prindă și pe el, și pe Loial și pe Selene. Înșfăcă unul din bețele fumegânde și îl aruncă spre cel mai apropiat tub. Tubul se înclină, aproape să cadă, apoi rămase prins în bucata de lemn pe care stătea; vârful era îndreptat spre troloci. Aceștia își încetiniră pașii, nepricepând ce se petrece – femeia de la fereastră țipa – iar Rand duse vârful aprins al bățului la fitil, chiar acolo unde intra în tub.

Se auzi numaidecât o lovitură înfundată, iar bucata de lemn zbură prin aer, doborându-l la pământ. Un bubuit ca de tunet răsună în noapte și o lumina orbitoare risipi întunericul.

Clipind, Rand făcu câțiva pași, împleticindu-se, tușind de la fumul gros și acru; îi țiuiau urechile. Se uita în jur, uluit. Jumătate din tuburi și toate rastelurile erau dărâmate, iar un colț al casei lângă care stătuseră trolocii fusese pur și simplu mistuită de flăcări. Nu se vedea nici urmă de troloc.

Rand auzi strigătele Artificierilor din casă. O rupse la fugă, poticnindu-se, și intră pe alee. Pe la jumătatea drumului se împiedică de ceva și își dădu seama că era mantia lui. O înhăță fără să se oprească. În spatele lui se auzeau vocile puternice ale Artificierilor.

Loial se foia nerăbdător în fața ușii deschise. Și era singur.

— Unde e Selene? Întrebă Rand.

— S-a dus înapoi. Am încercat s-o prind, dar mi-a scăpat printre degete.

Rand se întoarce spre locul de unde veneau zgomotele. Îi vuiau urechile și de-abia putea desluși ce se spunea. Acum era lumină de la flăcări.

— Gălețile de nisip! Aduceți iute gălețile de nisip!

— E prăpăd! Prăpăd!

— Unii au luat-o pe acolo!

Loial îl apucă pe Rand de umăr.

— Nu-i poți fi de ajutor, Rand. Or să te prindă și pe tine. Trebuie să plecăm. Cineva se ivi în capul aleii, o umbră desenată de strălucirea focului din spate, și arată spre ei.

— Vino, Rand!

Rand ieși pe ușă și pași în beznă. Vâlvătaia deveni din ce în ce mai palidă, până când ajunse doar o licărire în noapte, iar luminile din Talpă erau din ce în ce mai aproape. Rand mai că își dorea să apară și alți troloci, ceva cu care să se lupte. Dar nu era decât vântul nopții care unduia iarba.

— Am încercat s-o opresc, spuse Loial. Se lăasă o tăcere lungă. N-am fi putut face nimic. Ne-ar fi prins și pe noi.

Rand oftă.

— Știu, Loial. Ai făcut tot ce se putea. Merse puțin cu spatele, zgâindu-se la lumina din zare. Părea mai slabă; probabil că Artificierii începuseră să stingă pălălaia. Trebuie să o ajut cumva. „Cum? *Saidinul*? Puterea?” Se înfioră. Trebuie.

Trecură prin Talpă, pe ulițele luminate, învăluiți într-o tăcere care nimicea bucuria din jurul lor.

Când ajunseră la Apărătorul Zidului Dragonului, hangiuul îi întinse lui Rand o tavă cu un pergament sigilat pe ea.

Rand îl luă și se holbă la pecetea de ceară alba. Stele și o semilună.

— Cine l-a adus? Când?

— O bătrână, Seniore. Acum nici un sfert de ceas. O slujnică, deși n-a zis de la ce Casă. Cuale zâmbi, ca și cum l-ar fi poftit să îi destăinuie mai multe.

— Mulțumesc, zise Rand, cu ochii încă ațintiți asupra

peceții. Hangiul se uită după ei cum urcă scările, cu o privire gânditoare.

Hurin își scoase pipa din gură în clipa în care Rand și Loial intrară în odaie. Își pusese sabia scurtă și pumnalul cu lama zimțată pe masă și le ștergea cu o pânză înmuiată în ulei.

— Ai stat mult cu Menestrelul, Seniore. O duce bine?

Rand tresări.

— Ce? Thom? Da. Rupse pecetea cu degetul și citi.

Când cred că știi ce ai de gând să faci, faci cu totul altceva. Ești un bărbat primejdios. Poate ca nu va trece multă vreme înainte să fim din nou împreună. Gândește-te la Corn. Gândește-te la slavă. Și gândește-te la mine, căci ești al meu pentru totdeauna.

Din nou, nu era nici o semnătură, doar scrisul acela curgător.

— Oare toate femeile sunt nebune? Întrebă Rand, uitându-se în tavan. Hurin ridică din umeri. Rand se așează pe celalalt scaun, cel făcut pe măsura unui Ogier; picioarele nu îi ajungeau la podea, însă nu-i păsa. Privi sipetul acoperit cu pătură de sub patul lui Loial. „Gândește-te la slavă.” Aș vrea să vină Ingтар.

CAPITOLUL 28

Un nou fir din Pânză

Perrin se uita neliniștit la munții din Pumnalul Dragonului în timp ce călărea. Drumul urca încă și părea că o să urce mereu, deși, din câte credea el, se apropiau de vârful trecătorii. De o parte era un povârniș abrupt care ducea până la un pârâu de munte, puțin adânc, ce curgea involburat peste pietrele ascuțite; de cealaltă parte munții se înălțau în piscuri zimțate, ca niște cascade înghețate de piatră. Drumul trecea prin câmpuri de bolovani, unii cât un cap de om de mari, alții cât o căruță. Nu aveai nevoie de prea multă îndemânare ca să te ascunzi într-un astfel de loc.

Lupii spuneau că sunt oameni în munți. Perrin îi întrebă dacă erau cumva Iscoadele lui Fain. Lupii nu știau și nici nu se

sinchiseau. Știau doar că Strâmbații erau undeva, în față. Încă departe, deși Ingтар îi silea să meargă foarte iute. Perrin băgă de seamă că Uno cerceta la munții din jur, întocmai ca și el.

Mat, cu arcul în spate, părea nepăsător și jongla cu trei mingi colorate, însă era mai palid ca înainte. Verin îl cerceta acum de două sau chiar de trei ori pe zi, încruntată, iar Perrin era convins că încercase să-l Tămăduiască cel puțin o dată, fără însă să izbutească. În orice caz, Verin părea acum preocupată de ceva despre care nu vorbea.

„Rand”, își spuse Perrin, uitându-se la spatele femeii Aes Sedai. Verin mergea întotdeauna în față, lângă Ingтар și mereu ar fi vrut să înainteze cu mai multă iuțeală decât îngăduia Seniorul din Shienar. „Cumva, știe ce se întâmpla cu Rand.” Imaginile de la lupi îi străfulgerau prin minte – ferme de piatră și sate în trepte, toate dincolo de crestele muntelui; lupii le vedeau tot așa cum vedeau dealurile sau pajiștile, doar că păreau să creadă că e pământ irosit. Pentru o clipă, împărtăși și el această părere de rău, amintindu-și locuri pe care două-picioare le părăsiseră de multă vreme, aducându-și aminte cum fugea printre copaci, cum i se încleștau fălcile în carnea căprioarei care se zbătea și... Se căzni să își scoată lupii din minte. „Femeile Aes Sedai or să ne distrugă pe toți.”

Ingтар veni în spate, lângă Perrin. Câteodată lui Perrin i se părea că semiluna cu colțurile ridicate de pe coiful lui Ingтар semăna cu coarnele unui troloc. Ingтар zise încetisor:

— Mai povestește-mi o dată ce ți-au spus lupii.

— Ți-am zis de zece ori, mormăi Perrin.

— Mai spune-mi o dată! Poate mi-a scăpat ceva, ceva care să mă ajute să găsesc Cornul... Ingтар trase aer în piept. Trebuie să găsesc Cornul lui Vaiere, Perrin. Mai spune-mi o dată.

Perrin nu avea nevoie să își facă ordine în gânduri; numai la asta se gândise. Așa că îi dădu drumul:

— Cineva – sau ceva – le-a atacat noaptea pe Iscoade și i-a omorât pe trolocii pe care i-am văzut noi. Deja nu i se mai strângea stomacul. Corbii și vulturii se bucurau de pradă. Lupii îi zic Șterge-Umbră; cred că e un bărbat, dar nu s-au apropiat destul cât să-l vadă cum trebuie. Nu se tem de acest

Șterge-Umbră; au mai degrabă un soi de respect pentru el. Zic că trolocii îl urmează acum pe Șterge-Umbră. Și mai spun că Fain e cu ei – chiar și după atât timp, mirosul lui Fain îi făcea greață – deci și restul Iscoadelor ar trebui să fie acolo.

— Șterge-Umbră, murmură Ingтар. Ceva de-al Celui Întunecat, precum Myrddraalul? Am văzut niște creaturi în Mană care ar fi putut fi vrednice de acest nume, dar... N-au văzut nimic altceva?

— Nu s-au apropiat de el. Nu era un Pierit. Ți-am mai zis, sunt în stare să omoare un Pierit mai repede decât omoară un troloc, chiar dacă jumătate de haită este nimicită în luptă. Ingтар, lupii care l-au văzut au spus altora, care la rândul lor au spus altora și tot așa, până a ajuns la mine. Nu știu mai multe și, după ce a trecut pe la atâția... Se opri din vorbă când Uno li se alătură.

— Aiel printre stânci, grăi bărbatul cu un singur ochi cu glas scăzut.

— Așa de departe de Pustiu? spuse Ingтар neîncrezător. Uno păru jignit, deși nu i se citea nimic pe chip, iar Ingтар adaugă: Nu, nu mă îndoiesc de ceea ce ai văzut. Sunt doar mirat.

— Nenorocitul voia să îl văd, altminteri nici n-aș fi băgat de seamă. Uno părea scârbit că trebuie să recunoască așa ceva. Și n-avea nici un vâl pe față, așa că nu a plecat la ucis. Dar când vezi un blestemat de Aiel, poți fi convins că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le vezi. Deodată holbă ochii. Arde-m-ar, nenorocitul parcă nu vrea numai să fie văzut. Arată cu degetul: bărbatul le ieșise în cale.

Fără veste, Masema dădu pintenii calului și porni, cu lancea înainte, în galop. Nu era singurul; patru lănci ascuțite se năpustiră asupra Aielului.

— Rămâneți pe loc! strigă Ingтар. Am zis să rămâneți pe loc! O să smulg urechile celor care mai fac un pas!

Masema trase de hățuri, nemulțumit, strunindu-și calul. Ceilalți se opriră și ei, într-un nor de praf, la nici zece pași de bărbat; lăncile îl țintuiau încă pe Aiel la pământ. Aielul ridică mâna ca să dea la o parte praful care venea spre el; era singura mișcare pe care o făcuse.

Era un bărbat înalt, cu pielea înnegrită de soare și părul roșcat, tuns scurt, cu excepția unei cozi la spate care îi ajungea până la umeri. Toate veșmintele sale, de la cizmele moi, cu șireturi, care îi ajungeau până la genunchi, până la bucata de pânză legată larg în jurul gâtului, erau în nuanțe de cafeniu și cenușiu, care se confundau cu stâncile și pământul. Capătul unui arc scurt i se ițea peste umăr și de o parte a cingătorii îi atârna o tolă plină cu săgeți. De cealaltă parte avea un cuțit lung. În mâna stângă ținea un scut rotund din piele și trei sulite scurte, cam cât jumătate din el, dar cu vârfurile la fel de lungi ca ale lăncilor oamenilor din Shienar.

— Nu am cimpoieri care să cânte, le spuse bărbatul cu un zâmbet, însă dacă vreți să dănuțiți... Nu-și schimbă poziția, dar Perrin își dădu seama că este pregătit. Mă numesc Urien, din septul celor Două Vârfuri al Aielilor Reyn. Sunt o Pavăză Roșie. Să vă aduceți aminte de mine.

Ingтар descălecă și se îndreptă spre el, scoțându-și coiful. Perrin nu șovăi decât o clipă înainte să se dea și el jos de pe cal și să îl urmeze. Nu putea pierde ocazia de a vedea de aproape un Aiel. Care să se poarte ca un Aiel cu vâl pe față. În toate poveștile, Aielii erau la fel de primejdioși ca și trolocii – în unele se zicea chiar că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat – dar surâsul lui Urien nu era defel amenințător, deși părea gata să sară asupra lor. Avea ochi albaștri.

— Seamănă cu Rand. Perrin se uită în jur ca să vadă dacă li se alăturase și Mat.

— Poate că Ingтар are dreptate, adăugă Mat cu glas slab. Poate că Rand e într-adevăr Aiel.

Perrin dădu din cap a încuviințare.

— Dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

— Așa e. Mat părea că vorbește despre cu totul altceva.

— Suntem amândoi departe de casă, îi zise Ingтар Aielului și noi, cel puțin, nu am venit ca să ne batem. Perrin își schimbă părerea despre zâmbetul lui Urien; bărbatul părea cu adevărat dezamăgit.

— Cum dorești. Urien se întoarse spre Verin, care tocmai descăleca, și îi făcu o plecăciune curioasă, înfigându-și pintenii în pământ și întinzând brațul drept, cu palma în sus.

Glasul îi deveni respectuos. Înțelepto, apa mea îți aparține.

Verin dădu hăturile unuia dintre soldați. Se apropie și îl privi cercetător pe Aiel.

— De ce îmi spui așa? Mă iei drept Aiel?

— Nu, înțelepto. Dar semeni cu cele care au mers până la Rhuidean și au supraviețuit. Anii nu lasă urme asupra înțeleptelor ca asupra celorlalte femei sau bărbați.

O străfulgerare de curiozitate apăru în privirea femeii Aes Sedai, dar Ingтар zise nerăbdător:

— Suntem pe urmele trolocilor și a Iscoadelor Celui Întunecat, Urien. I-ai zărit cumva?

— Troloci? Aici? Lui Urien începură să îi sclipească ochii. Este unul din semnele despre care vorbesc profețiile. Când trolocii vor ieși din nou din Mană, vom părăsi Ținutul întreit și ne vom lua înapoi pământurile din vechime. Dinspre călăreți se auziră murmure. Urien se uită la ei cu o mândrie care făcea să pară că le vorbește de la mare înălțime.

— Ținutul întreit? zise Mat.

Lui Perrin i se părea că e și mai palid; nu neapărat bolnav, ci ca și cum n-ar fi văzut multă vreme lumina soarelui.

— Voi îi ziceți Pustiul, răspunse Urien. Pentru noi este Ținutul întreit. O piatra de încercare, care să ne călească; un ținut potrivit, care să ne arate de ce suntem vrednici; și o pedeapsă pentru păcat.

— Ce păcat? întrebă Mat. Perrin își ținu răsuflarea, așteptându-se ca sulițele din mâna lui Urien să se îndrepte spre ei.

Aielul ridică din umeri.

— A fost atât de demult, încât nimeni nu-și mai aduce aminte. Doar înțeleptele și căpeteniile clanurilor, dar nici ei nu vor să vorbească despre asta. Probabil că a fost un mare păcat dacă nu vor să ne spună și nouă, iar Creatorul ne pedepsește în consecință.

— Troloci, stârni Ingтар. Ai văzut troloci?

Urien clatină din cap.

— Dacă i-aș fi văzut, i-aș fi ucis, dar nu am văzut decât cer și stânci.

Ingтар scutură din cap, pierzându-și interesul, însă Verin îl

întrebă, cu încordare în glas.

— Acest Rhuidean. Ce este? Unde este? Cum sunt alese fetele care merg acolo?

Urien se posomorî și privirea i se întunecă.

— Nu îți pot spune, înțeleapto.

Fără voia lui, Perrin duse mâna la secure. Era ceva în vocea lui Urien. Și Ingtar era gata să apuce sabia, iar călăreții începură să murmure. Dar Verin se duse spre Aiel, până când aproape că îi atinse pieptul, și îl privi drept în ochi.

— Nu sunt o înțeleaptă precum cele pe care le cunoști tu, Urien, spuse ea apăsător. Sunt Aes Sedai. Zi-mi ce știi despre Rhuidean.

Bărbatul care fusese gata să înfrunte douăzeci de bărbați părea acum că vrea să fugă de aceasta femeie durdulie, cu păr cărunt.

— Nu-ți pot spune decât ceea ce știe toată lumea. Rhuidean e în ținuturile Aielilor Jenn, al treisprezecelea clan. Nu-ți pot zice decât numele lor, nu pot vorbi despre ei. Nimeni nu are voie să meargă acolo afară de femeile care râvnesc să devină înțelepte și de bărbații care râvnesc să fie căpetenii de clan. Poate că Aielii Jenn îi aleg pe cei potriviți; nu știu. Mulți pleacă într-acolo; puțini se întorc, iar aceia sunt primiți drept ceea ce sunt – înțelepte sau căpetenii de clan. Nu-ți pot spune nimic altceva, Aes Sedai. Nimic altceva.

Verin continua să se uite la el, ținându-și buzele. Urien își ridică privirea spre cer, ca și cum se căznea să-și amintească.

— Acum o să mă omori, Aes Sedai?

Verin clipi.

— Ce?

— Acum o să mă omori? Una din profeții spune că, dacă mai înșelăm vreodată încrederea femeilor Aes Sedai, ne vor omorî. Știu că puterea dumitale este mai mare decât a înțeleptelor. Aielul începu deodată să râdă, fără veselie. Avea o privire de nebun. Cheamă fulgerele, Aes Sedai. O să dansez cu ele.

Aielul credea că va muri și nu-i era teamă. Perrin își dădu seama că stătea cu gura căscată și o închise cu un pocnet.

— Ce n-aș da, murmură Verin, uitându-se la Urien, să te

am în Turnul Alb sau cel puțin să te fac să vorbești. Oh, fii fără de grijă. N-o să-ți fac nici un rău. Doar dacă vrei să-mi faci tu mie rău, dacă tot pomenești de dans.

Urien părea uluit. Îi privi pe cei din Shienar, călare pe cai, de jur împrejurul lui, ca și cum bănuia că e un vicleșug la mijloc.

— Nu ești una din Fecioarele Lăncii, zise el încetișor. Cum aș putea să lovesc o femeie care nu s-a însoțit cu lancea? Nu este îngăduit, doar dacă nu ar trebui să-mi apar viața, dar și atunci aș prefera să fiu rănit, numai să nu fac așa ceva.

— De ce ești aici, atât de departe de ținuturile tale? îl întrebă Verin. De ce ai venit la noi? Ai fi putut rămâne printre stânci și nici n-am fi știut că ești aici. Aielul se codi, iar Verin adăugă: Spune-mi cât poți. Nu știu ce fac înțeleptele voastre, însă eu n-o să-ți fac nici un rău și nici n-o să te oblig să faci ce nu vrei.

— Așa zic și înțeleptele, zise Urien sec, dar nici măcar căpeteniile de clan nu îndrăznesc să nu le facă pe plac. Părea că își alege cuvintele cu mare luare-aminte. Caut... pe cineva. Un bărbat, își plimbă privirea peste Perrin, Mat, cei din Shienar; nici unul nu era cel căutat. Cel care vine odată cu zorii. Se spune că venirea lui va fi prorocită de semne. Mi-am dat seama după armuri că sunteți din Shienar, iar dumneata aduceai a înțeleaptă, deci m-am gândit că aș putea afla ceva despre întâmplările de seamă, întâmplările care să îi vestească venirea.

— Un bărbat? Glasul lui Verin era blând, dar privirea îi era tăioasă. Care sunt aceste semne?

Urien scutură din cap.

— Se spune că le vom recunoaște când vom auzi de ele, tot așa cum îl vom recunoaște și pe el când îl vom vedea, căci va fi însemnat. Va veni de la apus, de dincolo de Osia Lumii, dar va fi din sângele nostru. Va merge la Rhuidean și ne va scoate din Ținutul întreit. Luă o sulită cu mâna dreaptă. Soldații duseră și ei mâna la săbii, în scârțâit de metal, iar Perrin își dădu seama că apucase din nou securea. Mânioasă, Verin le făcu semn să se potolească. Urien trasă un cerc în țărână cu vârful sulitei, apoi îl împărți în două cu o linie

șerpuitoare dintr-o parte în alta. Se spune că sub acest semn va birui.

Ingтар se uită încruntat la semn, fără să pară că-l recunoaște, dar Mat mormăi ceva în barbă, iar Perrin simți cum i se usucă gura. „Vechiul însemn al Aes Sedai.”

Verin șterse semnul cu piciorul.

— Nu-ți pot spune unde este, Urien, și n-am auzit de nici un semn care te-ar putea călăuzi până la el.

— Atunci o să caut mai departe. Nu era o întrebare, dar, Urien așteptă până când Verin încuviință, dând din cap, după care se uită mândru și sfidător la cei din Shienar și le întoarse spatele. Plecă și dispăru printre stânci, fără să mai arunce nici o privire în urmă.

Unii dintre soldați începură să bodogăne. Uno zicea ceva despre „nenorocitul ăsta de Aiel nebun”, iar Masema mârâia că ar fi trebuit să îl lase pe Aiel corbilor.

— Am irosit timp prețios, rosti Ingтар cu voce tare. Trebuie să mergem mai iute, ca să recuperăm întârzierea.

— Da, spuse și Verin, trebuie să mergem mai iute.

Ingтар se uită la ea, dar femeia Aes Sedai privea ținută în jos, acolo unde piciorul ei ștersese semnul.

— Descălecați, porunci el. Puneți armurile pe caii de povară. Acum suntem în Cairhien. Nu vreau ca oamenii să creadă că am venit să ne luptăm cu ei. Grăbiți-vă!

Mat se aplecă spre Perrin.

— Crezi?... Crezi că vorbea despre Rand? Știu că pare o nebunie, dar până și Ingтар crede că Rand e Aiel.

— Nu știu, răspunse Perrin. De când cu femeile Aes Sedai, totul e o nebunie.

Verin vorbi încet, ca pentru sine, cu ochii încă ațintiți în pământ.

— Trebuie să fie o parte, dar cum? Oare Roata Timpului țese fire în Pânză de care noi nu știm nimic? Sau Cel Întunecat atinge din nou Pânza?

Perrin simți fiori reci pe șira spinării.

Verin ridică privirea spre soldații care își scoteau armurile.

— Grăbiți-vă, porunci ea cu mai multă asprime în glas decât Ingтар și Uno laolaltă. Trebuie să ne grăbim!

CAPITOLUL 29

Seanchan

Geofram Bomhald încerca să nu ia în seamă mirosul caselor care ardeau și leșurile care zăceau întinse în praful uliței. Byar, împreună cu un Alai de o sută de bărbați cu mantii albe, intra în sat pe urmele lui. Erau jumătate dintre cei pe care-i avea cu el. Legiunea fusese împărțită și trimisă în multe locuri – prea multe, după părerea sa, după cum prea multe dintre grupuri erau comandate de Inchizitori. Însă poruncile pe care le primise fuseseră limpezi: supune-te Inchizitorilor.

În satul la care ajunseseră nu întâlнисeră cine știe ce împotrivire; numai vreo șase case fumegau. Hanul era încă în picioare, din câte observa, clădit din piatră și văruit în alb, ca aproape toate clădirile din Șesul Almoth. Oprindu-se în fața hanului, își plimbă privirile de la ostaticii pe care soldații săi îi adunaseră lângă fântână la spânzurătoarea înaltă care spurca pajiștea satului. Fusese ridicată în grabă – era doar un băț lung proptit în alte bețe înfipte în pământ – dar de ea atârnavau deja treizeci de leșuri, ale căror veșminte fluturau în bătaia vântului. Printre cei mai în vârstă, se aflau și niște trupuri mici, de copil. Până și Byar făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Muadh! tună el, și un bărbat cărunt se desprinsese iute din rândul celor care păzeau ostaticii; Muadh căzuse cândva în mâna Iscoadelor Celui Întunecat – chipul său brăzdat de cicatrice îi tulbura până și pe cei mai dârji. Asta ai făcut-o tu, Muadh, sau Seanchanii?

— Nici eu, dar nici ei, Senior Căpitan, răspunse Muadh, cu un glas aspru și de-abia auzit. E un alt cadou primit de la Iscoade.

— Că doar n-au făcut-o ăia de-acolo, se încruntă Bornhald, arătând spre ostatici. Copiii nu mai arătau la fel de îngrijiți ca atunci când o porniseră la drum, în Tarabon, dar păreau de-a

dreptul spilcuiți pe lângă gloata zdrențăroasă care se ghemuia la pământ sub ochii lor neobosiți – bărbați în zdrențe și cu bucăți de armură pe ei, cu chipurile posomorâte, rămășițe din armata din Tarabon, trimisă împotriva invadatorilor de la Capul Toman.

— Sătenii spun ca purtau mantii precum cele din Tarabon, răspuse Muadh, după o clipă de șovăială, alegându-și cuvintele cu grijă. Era și un bărbat masiv printre ei, cu ochii cenușii și mustăți lungi, care pare aidoma cu Copilul Earwin, precum și un flăcăiandru care încerca să-și ascundă chipul frumușel cu ajutorul unei bărbi aurii și lupta cu brațul stâng. Ai zice că era Copilul Wuan, Senior Căpitan.

— Inchizitorii! scui pă Bornhald; Earwin și Wuan erau unii dintre cei pe care fusese silit să-i dea pe mâna Inchizitorilor. Le mai văzuse și înainte tacticile, dar era prima dată când dădea peste leșuri de copii.

— Dacă așa spune Seniorul Căpitan..., murmură Muadh, de parcă încuviința din tot sufletul.

— Dă leșurile jos, spuse obosit Bornhald. Dă-le jos și ai grijă ca sătenii să afle că nu va mai muri nimeni.

„Decât dacă vreun neghiob nu se hotărăște să facă pe curajosul, pentru că femeia lui îl privește, și mă silește să dau un exemplu pentru ceilalți.” Descălecă, privindu-i iarăși pe ostatici, iar Muadh se îndepărtă în grabă, cerând o scară și cuțite. Avea și alte treburi, nu numai zelul mult prea mare al Inchizitorilor. Își dorea să izbutească să nu se mai gândească deloc la ei.

— Nu ni se prea împotrivesc, Senior Căpitan, spuse Byar, nici cei din Tarabon și nici ce-a rămas din armatele din Doman. Sar la noi ca niște șobolani încolțiți, dar fug de îndată ce le răspunde cineva.

— Hai să vedem cum ne descurcam cu străinii, Byar, înainte să-i disprețuim pe oamenii ăștia, da? răspuse Bornhald, văzând pe fețele ostaticilor o privire înfrântă, pe care o avuseseră încă dinainte să vina ai lui. Pune-l pe Muadh să-mi aleagă unul, adăugă el, știind că fața lui Muadh era îndeajuns pentru a-i face să se înmoaie pe aproape toți cei care-l întâlneau. Cel mai bine ar fi un ofițer. Unul care pare

suficient de deștept pentru a spune ce-a văzut fără să inventeze, dar și tânăr ca să nu fie foarte dârț. Și spune-i să nu se poarte cu prea mare blândețe, da? Să-l facă pe dușman să creadă că i-am pus gând rău, mai rău decât în visele sale cele mai negre, dacă nu mă convinge să-l cruț.

Aruncă frâiele unuia dintre copii și intră cu pași mari în han. Era acolo și hangiul – mare minune – un bărbat umil, transpirat, cu cămașa murdară atât de strânsă pe burtă, încât broderia roșie părea gata să se desprindă și să cadă. Bornhald îi făcu semn să plece; cu coada ochiului, zări o femeie și niște copii adăpostindu-se într-un cotlon, până ce hangiul cel gras îi luă pe sus și-i duse de-acolo.

Bornhald își scoase mânușile și se așeză la una din mese. Știa prea puține despre străini, despre invadatori. Așa le spunea toată lumea, cel puțin cei care nu începeau să bâiguie felurite prostii despre Artur Aripă-de-Șoim. Cât despre străinii înșiși, știa că ei își spuneau Seanchan și Hailene. Avea îndeajuns de multe cunoștințe despre graiul din vechime ca să înțeleagă ce înseamnă al doilea cuvânt – „Cei care sosesc mai întâi” sau „Înaintașii”. Își mai spuneau și Rhyagelle, „Cei sosiți acasă”, și vorbeau despre Corenne, „Reîntoarcerea”. Aproape că era îndeajuns ca să-l facă să creadă poveștile despre armatele lui Artur Aripă-de-Șoim. Nimeni nu știa de unde veniseră Seanchanii, ci numai că sosiseră pe corăbii. Le ceruse și oamenilor din Seminția Mării să-i spună ce aflaseră, dar nu îi dezvăluiseră nimic. Regatul Amador nu era foarte binevoitor cu Atha'an Miere, iar aceștia, la rândul lor, îi erau ostili. Așa că despre Seanchani nu știa decât ceea ce auzise de la oameni precum cei de-afară, gloate înfrânte, puse pe fugă, care vorbeau, cu ochii mari și scâlțați în sudoare, de bărbați care porneau la lupta călare nu doar pe cai, ci și pe monștri uriași, care aveau cu ei alți monștri și femei Aes Sedai care să facă pământul să se crape sub picioarele dușmanilor.

Auzind zgomot de pași la intrare, făcu să i se aștearnă pe chip un rânjel ca de lup, dar era numai Byar, nu și Muadh. Alături de el se afla un Copil, cu spatele drept și cu coiful cuibărit în scobitura brațului – Jeral, despre care Bornhald credea că era la o sută șazeci de mile depărtare. Peste

armură, tânărul purta o mantie de felul celor din Doman, brodată cu albastru la poale, și nu mantia albă a Copiilor.

— Muadh tocmai vorbește cu un tinerel, Senior Căpitan, spuse Byar. Iar Copilul Jeral tocmai a sosit cu o veste.

Bornhald îi făcu semn să înceapă; tânărul vestitor rămase la fel de țeapăn.

— Salutari de la Jaichim Carridin, rosti el, cu privirea ațintită drept înainte, care călăuzește Brațul Luminii în...

— N-am nevoie de salutările Inchizitorului, mârâi Bornhald, observând privirea năucită a tânărului; Jeral era încă tânăr – dar și Byar arăta tulburat. Spune-mi veștile, da? Dar nu cuvânt cu cuvânt, decât dacă ți-o cer. Spune-mi numai ce vrea.

Copilul înghiți în sec, înainte să dea ascultare poruncii:

— Senior Căpitan, mi s-a zis să-ți spun că... că ai adus prea mulți bărbați, atât de aproape de Capul Toman. Carridin spune că Iscoadele din Șesul Almoth trebuie găsite și nimicite, și că... Îmi cer iertare, Senior Căpitan, că trebuie să vă întoarceți imediat și să porniți către inima șesului.

Apoi rămase țeapăn, așteptând. Bornhald îl privi din cap până în picioare. La fel ca mantia și încălțările pe care le purta, chipul lui Jeral era plin de praf.

— Du-te și ia-ți ceva de mâncare, îi spuse Bornhald. Probabil că ai să găsești și ceva apă de spălat, prin casele astea, dacă vrei. Întoarce-te într-un ceas. Am să-ți dau să duci niște misive.

Și îi făcu semn să plece.

— S-ar putea ca Inchizitorii să aibă dreptate, Senior Căpitan, spuse Byar după plecarea tânărului. Sunt multe sate răspândite prin câmpie, iar Iscoadele...

— Care Iscoade? îl întrerupse Bornhald, lovind cu palma în tăblia mesei. În toate satele pe care mi s-a poruncit să le cuceresc n-am văzut decât țărani și meșteșugari, înspăimântați că aveam de gând să le ardem agoniseala, și câteva babe care îngrijesc bolnavii. Dar copiii, Byar? mai întrebă el, văzând chipul lipsit de expresie al celui alt – Byar era totdeauna gata să vadă Iscoade în jur. Oare copiii ajung și ei Iscoade?

— Păcatele mamei te bântuie până la a cincea spiță, cită Byar, iar păcatele tatălui până la a zecea.

Și totuși părea neliniștit. Nici măcar Byar nu omorâse vreodată un copil.

— Nu te-ai întrebat niciodată, Byar, de ce Carridin ne-a luat flamurile, precum și mantiile oamenilor de sub comanda Inchizitorilor? Chiar și ei au pus albul deoparte. Asta spune ceva, da?

— Probabil că o fi având motivele sale, Senior Căpitan, răspunse încet Byar. Inchizitorii au mereu câte un plan, chiar dacă nu-l dezvăluie celor din jur.

Bornhald trebui să-și spună că Byar era un soldat bun.

— Copiii aflați la miazănoapte poartă mantii din Tarabon, Byar, iar cei de la miazăzi din Doman. Asta-mi spune ceva ce nu-mi place. Exista Iscoade ale Celui Întunecat pe-aici, e adevărat, dar în Faime, nu în satele de la șes. Când pleacă Jeral, o să trimit și alți oameni cu el. O să trimit misive la fiecare ceată de Copii despre care știu unde se află. Vreau să duc legiunea la Capul Toman, Byar, și să văd ce pun la cale adevăratele Iscoade, adică Seanchanii ăștia.

Byar părea tulburat, dar, înainte să apuce să spună ceva, apăru Muadh cu unul dintre ostatici. Tânărul asudat, îmbrăcat cu o platoșă frumos împodobită, dar prăfuită, aruncă priviri înspăimântate către chipul hidos al celui care-l însoțea. Bornhald își scoase pumnalul și începu să-și taie unghiile. Asta îi făcea pe unii să se înfricoșeze – nu înțelegea de ce, dar se folosea de șiretlic de câte ori avea ocazia. Până și zâmbetul său blând îl făcu pe ostatic să pălească.

— Așa, tinere, și acum ai să-mi spui tot ce știi despre străinii ăștia, da? Dacă trebuie să te mai gândești la ce ai de spus, am să te trimit înapoi, împreună cu Copilul Muadh, ca să chibzuiești.

Ostaticul se uită la Muadh, cu ochii mari. Apoi vorbele începură să i se reverse.

Valurile înalte ale Oceanului Aryth făceau *Picătura* să danseze, dar Domon izbutea să-și țină echilibrul, depărtându-și picioarele, în timp ce ținea la ochi tubul lung al occeanului și

cerceta corabia cea mare care-i urmarea și care se apropia, încet, încet. În locul unde se afla *Picătura*, vântul nu era cel mai bun și nici cel mai puternic cu putință, în schimb, acolo unde se găsea cealaltă corabie, care sfărâma valurile, preschimbându-le în mormane de spumă, cu prova ei boantă sufla din direcția potrivită. Spre răsărit se profila coasta de la Capul Toman, cu stâncile sale întunecate și plajele înguste. Încercase să nu ducă *Picătura* prea mult în larg, iar acum se temea că va trebui să plătească pentru asta.

— Străinii, căpitane? spuse Yarin cu glasul sugrumat. Este o corabie de-a Străinilor?

Domon coborî ocheanul, dar privirea sa rămase ațintită la corabia înaltă și pătrată, cu pânzele sale ciudate, vărgate.

— Seanchan, spuse el, și-l auzi pe Yarin gemând; bătu cu degetele sale groase în parapet, apoi îi spuse cărmaciului: Du-o mai spre țarm. Corabia nu va îndrăzni să intre la apă mică dar *Picătura* poate s-o facă.

Yarin le transmise poruncile celorlalți marinari, iar ei se grăbiră să strângă estacadele, în timp ce cărmaciul răsucea timona, îndreptând prova spre țarm. Navigând contra vântului, *Picătura* se mișca mai încet, dar Domon era sigur că putea ajunge în apa mică înainte să fie întrecută de cealaltă. „Chiar și cu cala plină și tot spun c-ar putea să se descurce în apă mai mică decât dihania aia uriașă.”

Prova corăbiei sale se afunda mai puțin în apă decât la plecarea din Tanchico. A treia parte din încărcătura de artificii pe care-o luase de-acolo se dusesse deja vândută în satele de pescari de la Capul Toman, dar odată cu argintul care-i umfla pungile veniseră și vești îngrijorătoare. Oamenii vorbeau despre corăbiile înalte, masive ale invadatorilor, care veniseră peste ei. Când Seanchanii ancoraseră în largul coastei, sătenii care se adunaseră să-și apere casele fuseseră loviți de trăsnete căzute din cer, în timp ce bărcile nu mai pridideau să-i aducă pe invadatori pe uscat, iar pământul izbucnea în flăcări sub picioarele lor. Domon crezuse că erau numai niște prostii, până când i se arătase pământul ars; iar apoi văzuse aceeași priveliște în prea multe sate, pentru a se mai îndoii. Alături de soldații Seanchanilor luptau și monștri – deși nu mai

întâmpinau prea multă împotrivire, din câte spuneau sătenii – iar unii pretindeau că Seanchanii înșiși erau monstruoși, cu capete ca ale unor insecte uriașe.

În Tanchico, nimeni nu știa nici măcar cum își spuneau, iar oamenii din Tarabon vorbeau cu multă încredere despre soldații lor care, chipurile, îi sileau pe străini să se întorcă pe corăbii. Dar în orașele de pe coastă era cu totul altfel. Seanchanii le spuneau oamenilor năuciți că trebuia să rostească iarăși jurăminte de mult uitate, deși nu catadicseau să le explice când fuseseră uitate sau ce voiau să însemne. Fetele erau luate una câte una spre a fi cercetate, iar unele erau luate pe corăbii și nu se mai întorceau. Dispăruseră și câteva femei mai în vârstă, din rândul Sfătuitoarelor și al Tămăduitoarelor. Seanchanii alegeau noi starosti și noi membri în Sfat, iar cei care protestau, aducând vorba de dispariția femeilor și de faptul că nu mai aveau nici un cuvânt de spus în treburile obștești, puteau fi spânzurați sau luați foc brusc sau erau dați la o parte ca niște câini care scânceau. Iar când aflai de ce soartă urma să ai parte, era deja prea târziu. Și după ce orice urmă de împotrivire fusese anihilată, după ce oamenii fuseseră siliți să îngenuncheze și să jure, năuciți, să dea ascultare înaintașilor, să aștepte Reîntoarcerea și să-i slujească pe Cei care veneau acasă cu viețile lor, Seanchanii se întorceau pe corăbii și, de cele mai multe ori, nu mai reveneau. Din câte se spunea, Faime era singurul oraș pe care-l păstrasera în stăpânirea lor. Într-unele din satele pe care le părăsiseră, bărbații și femeile se întorceau, șovăitori, la vechiul lor trai, începând să discute despre nevoia de a alege un alt Sfat, dar cei mai mulți își întorceau mereu privirile înspăimântate către mare, și îngânau, albi la față, că aveau de gând să-și țină jurămintele pe care fuseseră siliți să le rostească, deși nu le înțelegeau.

Lui Domon nici prin cap nu-i trecea să-i întâlnească pe Seanchani, dacă reușea să scape. Tocmai ridică oceanul ca să vadă ce se zarea pe puntea aflată tot mai aproape a corăbiei dușmane când, cu un zgomot ca de tunet, oglinda mării se sparse, iar apa și flăcările țâșniră ca dintr-o fântână, la nici o suta de pași de babordul său. Înainte să apuce să

caște gura de uimire, un alt stâlp de foc despărți apele de cealaltă parte, iar când se răsucea pe călcâie, ca să se uite într-acolo, apăru altul și în față. Izbucnirile se stinseră la fel de iute cum apăruseră, și un vâl de picături se revarsă peste punte. În locurile unde le zărise, marea bolborosea și fumega, ca și cum ar fi dat în clocot.

— O... o să ajungem în apă mică înainte să apuce să ne întrecă, spuse încet Yarin, care părea că încerca să nu privească apa care bolborosea, dedesubtul fuioarelor de ceață.

— Nu, spuse Domon, clătinând din cap și întorcându-se la gândul flăcărilor ascunse în mijlocul valurilor și la cala sa plină de artificii. Dacă pot să facă ce-am văzut adineauri, înseamnă că ne pot face bucățele, chiar dacă zic s-o ducem aproape de țărm. Pișca-m-ar Soarta, s-ar putea să nu rămânem în viață nici atât cât să ne-necăm, continuă el, trăgându-se de barba și frecându-și buza de sus, șovăind să rostească porunca – corabia și ceea ce se afla în ea erau singurele sale avuții pe lume – dar, în cele din urmă, se hotărî: Aduceți-o de-a curmezișul vântului și coborâți pânzele, Yarin. Hai repede, omule, repede! Înainte să creadă că încă mai încercăm să scăpăm.

În timp ce marinarii dădeau fuga să coboare pânzele triunghiulare, Domon se întoarse să vadă corabia Seanchanilor apropiindu-se. *Picătura* își micșoră viteza și începu să joace pe valuri. Cealaltă era mai înaltă, cu niște rumuri de lemn aflate la prova și la pupa. Pe starturi se vedeau bărbați care întindeau pânzele acelea ciudate, iar în vârful rumurilor erau siluete în armură. O barcă lungă fu coborâtă peste bord și porni iute spre *Picătura*, împinsă de zece vâsle. În ea erau niște siluete în armuri precum și – Domon se încruntă uimit – doua femei care se ghemuiseră la pupa. Barca se lovi cu zgomot de carena *Picăturii*.

Primul care se urcă la bord fu unul dintre bărbații în armură, iar Domon văzu imediat de ce unii dintre săteni spuneau că Seanchanii erau niște monștri. Coiful soldatului aducea foarte bine cu capul unei insecte uriașe, cu pene roșii, subțiri, ca niște antene. Purtătorul coifului părea să tragă cu

ochiul dintre niște fălci imense. Coiful era pictat și aurit, pentru a fi și mai înfricoșător, la fel ca și restul armurii. Pieptul îi era acoperit de plăcuțe negre și roșii, cu margini aurii, care se îmbinau. La fel – exteriorul brațelor și partea din față a coapselor. Până și mânușile de oțel aveau spatele pictat în roșu și auriu. Pe dedesubtul armurii se vedeau veșminte din piele neagră. Pe spate purta un paloș vârat în teacă, cu tăișul curbat și plăselele învelite în piele roșie și neagră.

Apoi silueta în armură își scoase coiful, iar Domon rămase cu gura căscată. Era o femeie, cu părul negru tuns scurt, cu fața aspră – dar nu încăpea nici o îndoială. Nu auzise niciodată de așa ceva, decât la Aieli, iar Aieli erau cunoscuți ca fiind nebuni. La fel de tulburător era și faptul că nu arăta atât de diferită precum s-ar fi așteptat, pentru un Seanchan. Avea ochii albaștri, adevărat, și pielea foarte albă, dar așa ceva mai văzuse el și înainte. Dacă ar fi purtat o rochie, nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară la ea. Totuși, după ce o mai cercetă o dată din priviri, își schimbă părerea – ochii oțeliți și obrajii aspri ar fi atras atenția tuturor.

Pe urmele femeii, la bord urcară și ceilalți soldați. Cu ușurare, Domon observă că aceia care-și scosese, la rândul lor, ciudatele coifuri, erau, măcar, bărbați – cu ochii negri sau căprui, care puteau trece neobservați oriunde în Tanchico sau Illian. În minte i se strecurase teama nelămurită de armate întregi de femei cu ochi albaștri și cu săbii în mână. „Femei Aes Sedai înarmate”, se gândi el, amintindu-și de stâlpii de foc.

Străina cercetă puntea cu multă aroganță, apoi se opri cu privirile la el, ca și cum ar fi înțeles că era căpitanul. După îmbrăcăminte, trebuia să fie ori el, ori Yarin – iar acesta rămăsese cu ochii închiși, îngânând rugăciuni cu voce joasă, așa că rămânea numai unul. Femeia îl țintui cu privirea ei ca un ghimpe.

— Există femei în echipaj, sau printre pasageri? Întrebă ea, cu un accent ușor îngălat care o făcea să fie greu de înțeles, dar pe un ton poruncitor care arăta că era obișnuită să primească răspunsuri. Spune, omule, dacă tu ești căpitanul. Dacă nu, trezește-l pe prostul ălălalt și pune-l pe el

să vorbească.

— Zic că eu aş fi căpitanul, domniţă, rosti prudent Domon; nu avea habar cum să i se adreseze şi nu voia să facă o greşeală chiar de la început. Nu am pasageri şi nici o femeie la bord.

Se gândi la fetele şi femeile care fuseseră luate din satele lor şi, nu pentru prima dată, se întreba ce voiau de la ei oamenii aceia. Cele două femei îmbrăcate cu veşminte femeieşti tocmai urcau la bord. Una o trăgea pe cealaltă după ea – Domon clipi, nevenindu-i să creadă – cu o lesă dintr-un metal argintiu. Lesa se întindea între o brăţară purtată de prima femeie şi o zgardă din jurul gâtului celeilalte. Nu-şi dădea seama dacă ochiurile lanţului erau topite sau nituite – pe undeva i se părea că ar fi şi una şi alta – dar era limpede că lanţul, brăţara şi zgarda alcătuiau un întreg. Prima femeie strânse lanţul, răsucindu-l, în timp ce cea de-a doua urca pe punte. Femeia cu zgardă la gât purta veşminte simple, cenuşii, şi stătea cu braţele încrucişate pe piept şi cu privirile coborâte înspre scândurile punţii. Cealaltă avea o rochie albastră, împodobită pe piept şi pe laturi cu benzi roşii pe care erau brodate fulgere argintii. Rochia îi ajungea până la glezne. Domon o privi neliniştit.

— Vorbeşte mai rar, omule, porunci femeia cu ochi albaştri, cu accentul său îngălat, apropiindu-se să-l înfrunte; era mai scundă ca el, dar, după cum îl privea, părea mai înaltă şi mai masivă, îmi vine şi mai greu să te înţeleg decât pe ceilalţi din ținuturile astea uitate de Lumină. Iar eu nu pretind că aş fi de Sânge. Nu încă. Dar după Corenne... Sunt Căpitan Egeanin.

Domon repetă ce spusese, încercând să vorbească mai încet, apoi adaugă:

— Sunt un neguţător paşnic, căpitane. Nu-ţi doresc răul şi n-am nimic de-a face cu războiul.

Fără voia lui, trase din nou cu ochiul la cele două femei înlănţuite.

— Un neguţător paşnic, îngână Egeanin. Atunci ai să fii liber să pleci, după ce juri iarăşi credinţă. Te uiţi la *damane*? Întrebă ea, observându-i privirile şi întorcându-se să le

zâmbească femeilor, cu o mândrie de stăpân. M-a costat mult, dar a meritat fiecare bănuț. Puțină lume, în afară de nobili, mai posedă *damane*, iar cele mai multe sunt în stăpânirea tronului. E puternică, neguțătorule. Putea să-ți faci bucați corabia, dacă așa aș fi dorit eu.

Domon se uita cu ochii mari la femei și la lesa argintie. În mintea lui, exista o legătură între cea care purta rochia brodată cu fulgere și vârtejurile de flăcări. Crezuse că era Aes Sedai. Ce-i spusese Egeanin îl zăpăcise cu totul. „Nimeni nu poate face așa ceva unei...”

— Este Aes Sedai? Întrebă el, nevenindu-i să creadă; ca din senin, primi un dos de palmă și se împletici, când mânușa ei de oțel îi sparse buza.

— Acest nume nu trebuie rostit, spuse Egeanin cu o blândețe care lăsa să se întrevadă primejdia. Sunt numai *damane*, Cele-n Lesa, care acum slujesc cu adevărat, nu doar cu vorba.

Privirea ei făcea gheața să pară caldă. Domon înghiți sânge și se sili să nu ridice pumnul încleștat. Nici dacă ar fi avut o sabie în mână nu și-ar fi îmboldit marinarii împotriva a doisprezece soldați în armură, dar tot îi venea greu să vorbească umil, așa cum i se cerea.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, căpitane. Nu cunosc obiceiurile voastre. Dacă vă supăr să știți că e din neștiință, nu din voia mea.

— Cu toții sunteți niște neștiutori, căpitane, spuse ea, privindu-l, dar tot o să plătiți datoria strămoșilor voștri. Pământul ăsta a fost al nostru, și va fi iarăși. După Reîntoarcere, va fi iar al nostru.

Domon nu știa ce să răspundă – „Doar nu voia să spună că toate prostiile despre Artur Aripă-de-Șoim erau adevărate?” – așa că nu zise nimic.

— Ai să pleci spre Faime, îi spuse ea, reducându-l la tăcere cu o privire, când dădu să protesteze – iar acolo tu și corabia ta vor fi cercetate. Dacă ești doar un neguțător pașnic, așa cum spui, ți se va îngădui să pleci unde poțestești, după ce depui jurămintele.

— Jurămintele, căpitane? Ce jurămintele?

— Să te supui, să asculți, să slujești. Strămoșii voștri ar fi trebuit să-și amintească.

Își adună oamenii – în afară de un singur bărbat, îmbrăcat în armură simplă, ceea ce însemna că era un soldat de rând, după cum lăsa să se înțeleagă și plecaciunea adâncă adresată lui Egeanin – apoi plecă în barcă spre corabia mai mare. Seanchanul rămas la bord nu dădu nici o poruncă, ci se așeză cu picioarele încrucișate pe punte și începu să-și ascută sabia, în timp ce echipajul ridica pânzele și pornea la drum. Părea să nu-i fie teamă rămăsese singur. Domon era gata să arunce peste bord cu mâinile sale pe orice om care îndrăznea să ridice brațul asupra lui, căci, pe măsură ce *Picătura* își croia drum pe lângă coastă, corabia Seanchanilor o urma, în larg. Între ele era o distanță cam de o milă, dar Domon știa că nu era nici o nădejde de salvare și avea de gând să-i înapoieze soldatul lui Egeanin viu și nevătămat, ca și cum ar fi fost purtat la sânul mamei sale.

Era drum lung până în Faime, iar Domon izbuti în cele din urmă să-l convingă pe Seanchan să deschidă gura. Era un bărbat cu ochii negri, de vârstă mijlocie, cu o cicatrice veche deasupra sprâncenelor și alta în bărbie, se numea Caban și îi privea cu mult dispreț pe toți cei aflați de acea parte a Oceanului Aryth. Asta îl puse pe gânduri pe Domon. „Poate că zic că într-adevăr sunt... Nu, asta zic eu că-i o nebunie.” Caban vorbea la fel de îngălat ca Egeanin, dar glasul ei era ca mătasea foșnind pe o bucată de fier iar al lui ca pielea care scârțâia pe o piatră, și nu voia să vorbească de altceva decât de lupte, de băutura și de femeile cu care fusese. De cele mai multe ori, Domon nici nu-și dădea seama dacă vorbea despre cele petrecute în ținuturile lor sau în țara de unde venise. Oricum, se arăta foarte zgârcit cu ceea ce voia Domon să știe. Odată, când îl întrebase despre *damane*, Caban se ridicase de unde ședea, în fața cârmaciului, și-i pusese vârful paloșului la gât.

— Ai grija unde-ți întinzi limba sau ai s-o pierzi. Asta-i treaba celor de Sânge, nu a unuia ca tine. Sau ca mine.

Rânji rostind aceste cuvinte și, de îndată ce termină, se întoarse la îndeletnicirea sa preferată, aceea de a plimba gresia

pe tăișul masiv și curbat. Domon atinse locul în care o picătură de sânge i se întindea deasupra gulerului și se hotărî ca măcar acea întrebare să n-o mai pună vreodată.

Cu cât se apropiau de Faime, cu atât întâlneau mai multe corăbii înalte și pătrate de-ale Seanchanilor. Unele călătoreau, dar cele mai multe erau la ancora. Toate aveau prova rotunjită și turnuri și erau cele mai masive din câte văzuse Domon vreodată, chiar și în rândul Seminției Marii. Văzu și câteva bărci ale localnicilor, cu provele ascuțite și pânze dungate, care pluteau iute pe valuri. Asta îl făcu mai încrezător în ceea ce-i făgăduise Egeanin, anume că avea să plece liber.

Când *Picătura* ajunse în dreptul promontoriului pe care se afla Faime, Domon ramase cu gura căscată, văzând mulțimea de corăbii ale Seanchanilor ancorate în port încercă să le numere, dar renunță când ajunse la o sută. Rămăseseră mai mult de jumătate. Mai văzuse el și altă dată atât de multe corăbii laolaltă – în Illian, în Tear, chiar și în Tanchico – dar printre ele se aflaseră și multe dintre cele mici. Bombănind posomorât în sinea lui, aduse *Picătura* în port, sub paza uriașului său dulău Seanchan.

Faime se afla pe o limbă de pământ, chiar în vârful Capului Toman. La apus nu se mai afla nimic, în afară de ocean. De ambele părți, portul era înconjurat de stânci înalte, iar deasupra uneia dintre ele, într-un loc prin care trebuia să treacă fiecare corabie care pătrundea în port, se aflau turnurile Neadormiților care străjuiau apele. Pe o latura a uneia dintre turnuri atârna o cușcă, în care se afla un bărbat deznădăjduit, care stătea cu picioarele bălângănindu-i-se printre bare.

— Cine-i ăsta? întreba Domon.

Caban terminase, în cele din urma, cu ascuțitul paloșului, tocmai când căpitanul se întreba dacă nu cumva voia s-o folosească pentru a-și rade barba. Seanchanul ridică ochii înspre locul cu pricina și spuse:

— A, e Primul Veghetor. Nu cel care ședea în jilț când am sosit prima dată, firește. De câte ori moare unul, este ales altul, iar noi îl punem în cușcă.

— Dar de ce? Întrebă Domon.

— Vegheau ceea ce nu trebuia. Au uitat ceva ce n-ar fi trebuit să uite niciodată, rânji larg Caban.

Domon își luă ochii de la Seanchan. *Picătura* luneca pe culmea ultimului val și pătrunse în apele liniștite ale portului. „Am spus că sunt neguțător și nu e treaba mea.”

Faima se înălța de la cheiurile de piatră de-a lungul pantelor văioagei care adăpostea portul. Domon nu se putea hotărî dacă era mai potrivit să spună că locuințele din piatra neagră alcătuiau un târgușor destul de mare sau un oraș micuț. Oricum, nu se vedea nimic acolo care să se asemene, fie și pe departe, cu cel mai mic dintre palatele din Illian. Îi găsi un loc *Picăturii* la unul din cheiuri și se întreba, în timp ce echipajul lega funiile, dacă vreun Seanchan avea să-i cumpere artificiiile. „Nu e treaba mea.”

Spre surprinderea lui, o văzu pe Egeanin venind la bord, într-o barcă, împreună cu femeia pe care o numise *damane*. De data asta, brățara era purtată de o alta, îmbrăcată tot cu o rochie împodobită cu dungi roșii și fulgere, dar era aceeași *damane*, femeia cu chipul trist care nu ridica privirea decât dacă îi vorbea cineva. Egeanin îl puse pe Domon să coboare, împreună cu tot echipajul, și să se așeze pe chei sub privirile a doi dintre soldații ei – nu părea să creadă că ar fi fost nevoie de mai mulți, iar Domon nu avea de gând să-i schimbe părerea – în timp ce ceilalți, sub îndrumarea ei, scotoceau fiecare cotlon al *Picăturii*. Și femeia *damane* a participat la cercetări.

Pe chei apărură o dihanie – lui Domon nu-i veni în minte nici un alt cuvânt potrivit. Era o făptură uriașă, cu pielea uscată, verde-cenușie, cu capul ascuțit ca un ic, și cu cioc. Avea trei ochi. Venea cu pași legănați alături de un bărbat pe a cărui armură se vedeau trei ochi pictați, aidoma cu ai ei. Localnicii, hamalii de pe chei și marinarii cu cămășile lor grosolane, brodate, și cu vestoanele lungi până la genunchi se dădură la o parte din calea lor, dar Seanchanii aproape că nu-i băgară în seamă. Bărbatul părea să-și conducă fiara cu semne din mână. Se pierdură printre clădiri, lăsându-l pe Domon cu gura căscată și pe oamenii din echipaj vorbind între ei pe

înfundate. În tăcere, cei doi soldați Seanchan lăsați de strajă râdeau de ei. „Nu-i treaba mea”, își spuse Domon. Treaba lui era doar corabia.

Împrejur mirosea, ca de obicei, a apă sărată și a smoală. Se foi pe piatra încinsă de razele soarelui și se întrebă ce anume căutau Seanchanii. Ce căuta acea *damane*. Se întrebă ce fusese făptura de mai devreme. Pescărușii țipau, rotindu-se pe deasupra portului. Se întrebă ce fel de sunete putea scoate un om aflat într-o cușcă. „Nu e treaba mea.”

Până la urmă, ceilalți se întoarseră pe punte, în frunte cu Egeanin care ducea ceva învelit într-o bucată de mătase galbenă. Domon dădu curios din cap. Era ceva îndeajuns pe mic pentru a fi dus într-o singură mână, și totuși ea îl ducea, cu multă grijă, cu amândouă. Se ridică - încet, de grija soldaților, cu toate că în ochii lor se citea același dispreț ca și în cei ai lui Caban.

— Vezi, căpitane? Am zis că sunt doar un neguțător pașnic. Poate că oamenii Domniei Tale vor să cumpere niște artificii?

— Poate că da, neguțătorule, răspunse ea; părea ciudat de încântată, ceea ce-l făcu să se neliniștească, iar vorbele ei și mai și: Acum trebuie să vii cu mine.

Luă cu ea și doi soldați, dintre care unul îi dădu lui Domon un brânci, doar ca să-l urnească din loc. Nu prea aspru - cam cum văzuse el că se purtau țărani cu vitele, ca să le facă să meargă. Scrâșnind din dinți, o urma pe Egeanin. Strada pavată cu dale urca panta, îndepărtându-se de mirosurile portului. Casele cu acoperiș de șindrila deveniră din ce în ce mai mari și mai înalte, pe măsură ce urcau. Pe acolo se vedeau mai mulți localnici decât soldați de-ai Seanchanilor - lucru ciudat pentru un oraș stăpânit de invadatori - și numai din când în când un palanchin cu perdelele trase, purtat de bărbați dezbrăcați până la brâu. Oamenii din Faime păreau să-și vadă de treabă ca și când Seanchanii nu erau acolo. Sau aproape. Atunci când palanchinele sau soldații treceau pe lângă ei, atât oamenii sărmani, cu veșmintele murdare împodobite numai cu o dungă răsucită sau doua, cât și cei mai avuți, ale căror cămăși, vestoane și rochii erau acoperite

de la umeri până la brâu cu broderii complicate, își plecau capetele și rămâneau așa până ce se îndepărtau Seanchanii. Făcură la fel și pentru Domon și escorta sa. Nici Egeanin, nici soldații nu le aruncară nici măcar o privire. Tresărind, Domon își dădu seama că unii dintre localnicii pe lângă care treceau purtau pumnale la cingătoare – ba chiar și săbii. Era atât de uimit încât vorbi fără să se gândească:

— Unii dintre ei zic că sunt de partea voastră?

Egeanin îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Era limpede că era și ea uimită. Fără să încetinească, se uită în jur și încuviință, ca pentru sine:

— Săbiile, adică. De-acum sunt oamenii noștri, neguțătorule, și-au rostit jurămintele.

Și se opri pe neașteptate, arătând către un bărbat înalt, cu umeri lați, cu un veston cu broderii complicate și o sabie care se legăna pe o cingătoare simplă de piele.

— Hei, tu!

Omul se opri în loc, cu un picior în aer, înspăimântat. Nu părea un om slab și totuși parcă voia s-o ia la fugă. În loc de asta, se întoarse spre ea și făcu o plecăciune, cu mâinile pe genunchi și cu privirile ațintite la încălțările ei.

— Cum poate omul acesta să-l slujească pe căpitan? Întrebă el cu încordare în glas.

— Ești neguțător? zise Egeanin. Ți-ai rostit jurămintele?

— Da, căpitane, da, răspunse bărbatul fără să-și ia ochii de la picioarele ei.

— Și ce le spui oamenilor când pleci cu căruțele prin ținut?

— Că trebuie să se supună înaintașilor, să aștepte Reîntoarcerea și să-i slujească pe Cei care vin acasă.

— Și nu te gândești niciodată să folosești sabia asta împotriva noastră?

Mâinile barbarului, încleștate pe genunchi, se albiră. În glasul său se strecura o undă de teamă.

— Am jurat, căpitane. Acum mă supun, aștept și slujesc.

— Vezi? spuse Egeanin, întorcându-se spre Domon. Nu avem nici o pricină pentru care să nu le dăm voie să poarte arme. Trebuie să facă negoț și să se apere de tâlhari. Le dam voie oamenilor să vină și să plece după cum poftesc, atâta

vreme cât se supun, aşteaptă şi slujesc. Strămoşii lor au încălcat jurămintele, dar acestea şi-au învăţat lecţia.

Porni din nou la drum, în susul dealului, iar soldaţii îl îmbrânciră pe Domon după ea. Căpitanul întoarse capul să-l vadă pe neguţător. Omul rămase cu capul plecat până când Egeanin făcu zece paşi pe drum, apoi se îndreptă şi se grăbi în cealaltă direcţie, coborând strada cu paşi mari. Egeanin şi soldaţii săi nu întoarseră capetele nici când pe lângă ei trecu o trupă de soldaţi călare, care urcau şi ei. Soldaţii călăreau pe nişte făpturi care semănau cu nişte pisici, mari cât caii, dar cu solzi ca de şopârle care le sclipeau de dedesubtul şeilor. Picioarele cu gheare zgâriau pietrele de pe jos. Un cap cu trei ochi se răsuci pentru a-l privi pe Domon, în vreme ce trupa trecu pe lângă ei; în afară de toate celelalte, părea mult prea... ştiutor... pentru liniştea căpitanului, care se poticni, aproape să cadă. În susul şi în josul străzii, localnicii se lipiseră de zidurile caselor. Unii dintre ei închiseseră şi ochii. Seanchanii nici nu-i băgau în seamă.

Domon înţelese de ce străinii le îngăduiau celorlalţi atâta libertate. Se întrebă dacă el ar fi avut curajul să reziste. *Damane*. Monştri. Se mai întrebă şi dacă era ceva care să-i oprească pe Seanchani să măşşaluiască până la Osia Lumii. „Nu-i treaba mea”, îşi reaminti cu asprime, şi începu să se gândească ce să facă pentru a-i ocoli pe Seanchani câte zile mai avea de trăit. Ajunseră în vârful pantei, acolo unde oraşul se termina, făcând loc dealurilor. Nu exista zid împrejmuitoare. În faţa, se vedeau hanurile unde trăgeau neguţătorii care veneau din ţinut, cu curţile pentru căruţe şi cu grajduri. Casele de aici ar fi fost numai bune pentru nobilii de rangul al doilea din Illian. Cea mai mare dintre ele era străjuită de o gardă de onoare alcătuită din soldaţi Seanchan; deasupra ei flutura o flamură pe care se vedea un şoim auriu, cu aripile întinse. Înainte să-l ducă pe Domon înăuntru, Egeanin îşi lăsă sabia şi pumnalul. Cei doi soldaţi rămaseră în strada. Domon începu să asude. Mirosea că era la mijloc un Senior, şi nu era niciodată bine să faci afaceri cu unul din ăsta pe pământurile sale.

În încăperea de la intrare, Egeanin îl lăsă pe Domon în faţa

unei uși și vorbi cu un slujitor, un localnic, judecând după mânecile largi ale cămășii și după spiralele brodate pe piept. Lui Domon i se păru că aude cuvintele „Preaînălțatul stăpân”. Slujitorul se îndepărtă iute, apoi se întoarse, după ceva vreme, să-i conducă într-o încăpere care era, fără îndoială, cea mai mare din casă. Toate mobilele, până la ultima, fuseseră îndepărtate, până și covoarele, iar podeaua de piatră fusese curățată până să ajungă să lucească. Pereții și ferestrele se ascundeau în spatele unor paravane pictate cu păsări neobișnuite.

Egeanin se opri la câțiva pași după ce intrase. Când Domon dădu să întrebe unde se aflau și de ce, ea îl făcu să tacă, aruncându-i o privire fioroasă și mârâind fără vreo vorbă. Nu se mișcă din loc, deși părea gata să se năpustească. Ținea la adăpost ceea ce luase de pe corabie, de parcă era ceva de preț. Domon încerca să-și dea seama ce era. Dintr-odată, se auzi bătaia înfundată a unui gong, iar femeia Seanchan căzu în genunchi, așezând cu mare grijă în spatele ei obiectul învelit în mătase. Prinzându-i privirea, Domon se lăsă și el la podea. Nobilii aveau obiceiuri ciudate și bănuia el că nobilii Seanchan erau și mai ciudați decât cei pe care-i cunoștea. În ușa din capătul îndepărtat al încăperii apărură doi bărbați. Unul avea jumătatea stângă a capului rasă; părul care-i mai rămăsese, de un blond-palid, era împletit într-o coadă și-i atârna peste ureche, până la umăr. Roba sa de un galben-mat era suficient de lungă pentru a lăsa la vedere, atunci când pășea, numai vârfurile papucilor, galbeni și ei. Celalalt purta o robă albastră, de mătase, brodată cu păsări care atârna cam de-o palmă în urma lui. Avea capul ras în întregime și unghiile foarte lungi – cele de la primele două degete ale fiecărei mâini erau vopsite în albastru. Domon căscă gura de uimire.

— Vă aflați în prezența Înaltului Stăpân Turak, declară solemn bărbatul cel blond, care-i conduce pe Cei ce vin mai întâi și pregătește Reîntoarcerea.

Egeanin se prosternă, cu brațele pe lângă trup. Domon îi urmă plin de zel exemplul. „Nici măcar Marii Seniori din Tear că n-ar cere asta”, se gândi el. Cu colțul ochiului, o văzu pe

Egeanin sărutând podeaua. Strâmbându-se, hotărî că nu trebuia s-o imite chiar în toate. „Oricum, nu cred că pot să vadă dac-o fac sau nu.” Egeanin se ridică deodată. Dădu să se ridice și el și izbuti să se înalțe într-un genunchi, când ea scoase un mârâit înfundat din gât, iar bărbatul cu coada împletită îl privi furios, ceea ce-l făcu să cadă la loc, cu fața la podea, bombănind în sinea lui: „N-aș face asta, nici pentru Regele din Illian și toți cei Nouă Sfetnici”.

— Te numești Egeanin? se auzi un glas, care trebuia să fie al bărbatului cu roba albastră; glasul său era melodios.

— Așa mi-am primit numele în ziua de sabie, Preaînălțate, răspunse ea umilă.

— Frumos exemplar, Egeanin. Foarte rar. Dorești plată?

— Plăcerea Înaltului Stăpân este o răsplată suficient de mare. Trăiesc pentru a sluji, Înălțime.

— Am să pomenesc împărătesei numele tău, Egeanin. După Reîntoarcere, în rândul celor de Sânge vor fi adăugate nume noi. Dacă arăți că ești potrivită, s-ar putea să lași în urma numele de Egeanin și să dobândești altul, mai măreț.

— Preaînălțatul îmi face cinste.

— Da. Acum poți să pleci.

Domon nu izbuti să zărească altceva decât încălțările ei, în vreme ce părăsea încăperea, oprindu-se din când în când pentru câte o plecăciune. Ușa se închise în urma ei. Se lăsă o tăcere prelungită. Tocmai se uita la picăturile de sudoare care-i cădeau de pe frunte pe podea, când Turak vorbi din nou:

— Îți este îngăduit să te ridici, neguțătorule.

Domon se ridică, și văzu ce ținea Turak în mâinile sale cu degete lungi. Rotocolul de *cuendillar*, care avea forma unui străvechi însemn Aes Sedai. Amintindu-și de reacția lui Egeanin atunci când pomenise de Aes Sedai, Domon începu să asude din abundență. În ochii închiși la culoare ai Preaînălțatului Stăpân nu se citea dușmănie, ci doar o ușoară curiozitate, dar Domon nu avea încredere în nobili.

— Știi ce-i asta, neguțătorule?

— Nu, Înălțime, răspunse Domon, neclintit ca o stâncă; nici un neguțător care nu știa să mintă fără să se schimbe la

față sau să-i tremure glasul nu rezista mult.

— Și, totuși, o țineai ascunsă într-un loc tănuit.

— Păi, Înălțime, zic că eu adun lucruri vechi, din vremurile trecute. Și există, zic eu, oameni care ar putea fura așa ceva, dacă le-ar fi la îndemână.

O vreme, Turak rămase cu ochii la discul alb cu negru.

— Acesta e *cuendillar*, neguțătorule – cunoști numele asta? – și este ceva mai vechi decât ți-ar veni să crezi. Vino cu mine.

Precaut, dar simțindu-se ceva mai sigur pe sine, Domon îl urmă. Din câte știa despre nobilii din lumea lui, dacă ar fi avut de gând să cheme gărzile, ar fi făcut-o deja. Dar puținul pe care-l aflate despre Seanchan îi spunea că ei nu făceau ca alții, așa că se strădui să pară detașat. Fu condus într-o altă încăpere. Probabil că mobila dinăuntru fusese adusă de Turak. Părea să fie alcătuită din curbe, fără vreo linie dreaptă, iar lemnul era într-atât de lustruit încât i se vedeau nodurile – cu totul altfel decât cele pe care le cunoștea el. Erau acolo un jilt, așezat pe un covoraș de mătase, țesut cu pasări și flori, și un dulap mare, rotund. Pereții erau ascunși în spatele unor paravane.

Omul cu coadă deschise ușile dulapului, dând la iveală mai multe rafturi pline cu tot felul de obiecte: cupe, castroane, vase, zeci de lucruri felurite. Lui Domon i se taie răsuflarea când Turak așeză cu grijă discul alături de unul aidoma.

— *Cuendillar*, spuse Turak. Asta strâng eu, neguțătorule. Numai împărăteasa are o comoară mai de preț ca a mea.

Lui Domon aproape că-i ieșiră ochii din cap. Dacă tot ce se afla pe rafturile acelea era, într-adevăr, *cuendillar*, era de ajuns pentru a cumpăra un regat sau măcar pentru a întemeia o Casă de prim rang. Până și un rege putea sărăci, dacă trebuia să cumpere atât de multe lucruri – asta dacă știa unde să le găsească. Pe chip i se așternu un zâmbet.

— Înălțime, te rog primește lucrușorul acesta în dar, spuse el; nu prea voia să-l dea, dar era mai bine decât să-i înfurie pe Seanchani. „Poate că de-acum Iscoadele Celui Întunecat au să se țină după el.” Zic că sunt un simplu neguțător. Vreau doar

să fac negoț. Lasă-mă să plec și îți făgăduiesc, zic, că...

Turak nu își schimbă expresia, însă bărbatul cu coadă îl întrerupse, răstindu-se la el:

— Câine îpuțit! Vrei să-i dăruiești Înaltului Stăpân ceva ce i-a dăruit deja Căpitanul Egeanin. Te tocmești, de parcă Înaltul Stăpân ar fi un... neguțător. Ai să fii jupuit de viu vreme de două zile, câine, și...

Turak îi făcu un semn cu degetul, aproape nevăzut, iar celălalt tăcu.

— Nu pot să-ți îngădui să mă părăsești, neguțătorule, spuse Înaltul Stăpân. În acest ținut învăluit în umbră și plin de oameni care și-au încălcat jurămintele, nu găsesc pe nimeni care să poată vorbi cu un om sensibil și cult. Dar tu ești un colecționar. Poate că discuțiile cu tine se vor dovedi interesante.

Și se așează în jilțul curbat, lăsându-se pe spate pentru a-l cântări din priviri pe Domon. Acesta zâmbi, într-un chip care nădăjduia să fie plăcut.

— Preaînălțate, sunt doar un simplu neguțător, zic, un om de rând. Nu știu să vorbesc cu marii Seniori.

Bărbatul cu părul împletit îl fulgeră cu privirea, dar Turak păru să nici nu fi auzit. Din spatele unui paravan apăru o tânără drăguță, care veni iute să îngenuncheze alături de el, oferindu-i o tavă lăcuită pe care se afla o singură cană, subțire și fără toartă, cu un lichid negru aburind. Chipul ei negricios, rotund, amintea cumva de oamenii din Seminția Mării. Turak învârti cana cu grijă în mâinile sale cu unghii lungi, fără s-o privească pe fată, apoi inspiră aburii. Domon îi aruncă o privire fetei și își întoarse iute capul, înăbușindu-și un geamăt: rochia ei albă, de mătase, era brodată cu flori, dar atât de subțire încât se vedea totul prin ea. Nu purta altceva.

— Mirosul de *kaf*, spuse Turak, este aproape la fel de plăcut ca și gustul. Acum, neguțătorule. Am aflat că pe la voi *cuendillarul* este și mai rar întâlnit decât în Seanchan. Spune-mi cum a ajuns un simplu neguțător să pună mâna pe așa ceva.

Sorbi din *kaf* și așteptă. Domon inspiră adânc și începu. Trebuia să mintă ca să scape din Faime.

CAPITOLUL 30

Daes Dae'mar

Din camera pe care o împărțeau Hurin și Loial, Rand se uita pe fereastră la șirurile ordonate în care era împărțit Cairhienul, la casele de piatră și acoperișurile de țiglă. Nu mai vedea breasla Artificierilor; chiar dacă nu ar fi fost ascunsă de turnurile uriașe și de conacele marilor Seniori, nu ar fi văzut-o din pricina zidurilor orașului. Artificierii erau încă pe buzele tuturor, deși trecuseră câteva zile de când înălțaseră pe cer o floare a nopții, și pe aceea prea devreme. Aceeași poveste era spusă într-o sută de feluri, însă nici unul nu se apropia de adevăr.

Rand se întoarse cu spatele la fereastră. Spera că nu pățise nimeni ceva din cauza focului, dar Artificierii nici măcar nu recunoscuseră că izbucnise un foc. Aveau lacăt la gură când venea vorba de ce se petrecea în breasla lor.

— O să stau eu de strajă, îi spuse lui Hurin. De îndată ce vin înapoi.

— Nu e nevoie, Seniore. Hurin făcu o plecăciune adâncă, precum cei din Cairhien. Pot să stau eu de strajă. Nu vă deranjați, Domnia Voastră.

Rand trase adânc aer în piept și schimbă o privire cu Loial. Ogierul se margini să ridice din umeri. Amușinarul era din zi în zi mai ceremonios; Loial zicea doar că oamenii se purtau adesea foarte ciudat.

— Hurin, îi zise Rand, pe vremuri îmi spuneai Senior Rand, și nu te înclinau de fiecare dată când mă uitam la tine. „Vreau să-și îndrepte spatele și să îmi spună din nou Senior Rand, își zise el, mirat. Senior Rand! Lumină, trebuie să plecăm de aici înainte să mă trezesc că vreau într-adevăr să îmi facă plecăciuni.” Vrei să stai jos? Mă obosește să mă uit la tine.

Hurin se ridica, ținându-și spinarea țeapănă; părea gata să sară la cel mai mic semn al lui Rand. Nu se așeză și era tot încordat.

— Nu se cuvine, Domnia Voastră. Trebuie să le arătăm oamenilor din Cairhien că știm cum să ne purtam.

— Încetează cu asta, strigă Rand.

— Cum poruncește Domnia Voastră.

Rand se strădui să nu ofteze din nou.

— Hurin, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să țiip la tine.

— E dreptul dumneavoastră, zise Hurin cu simplitate. Dacă nu fac ceea ce doriți, aveți dreptul să țiipați la mine.

Rand făcu un pas spre amușinar, vrând să-l ia de guler și să-l scuture puțin.

Un ciocănit la ușa care dădea în odaia lui Rand îi făcu pe toți să înlemnească; Rand fu totuși mulțumit să vadă că Hurin nu așteptă să îi ceară voie și puse mâna pe sabie. Rand avea la cingătoare sabia cu pecetea bătlanului; ieșind, duse mâna la plăsele. Așteptă ca Loial să se așeze pe pat, potrivindu-și picioarele și pulpanele hainei ca să acopere cât mai bine sipetul învelit în pătura de sub pat, apoi deschise cu o smucitură ușa.

Era hangiuul, care se foia de nerăbdare. Îi întinse o tavă pe care erau doua pergamente.

— Iartă-mă, Seniore, zise Cuale dintr-o suflare. Nu mai puteam aștepta până să cobori și apoi nu erai în camera dumitale și... și... Iartă-mă, dar... Legănă tava.

Rand înhăță invitațiile - fuseseră atât de multe - fără să se uite la ele, îl apucă pe hangiu de braț și îl îndreptă cu fața spre ușa care dădea în coridor.

— Mulțumesc de osteneală, Jupan Cuale. Acum însă, dacă ne-ai putea lăsa singuri...

— Dar, Seniore, se împotrivi Cuale, acestea sunt de la...

— Mulțumesc. Rand îl împinse pe hangiu în coridor și închise ușa în spatele lui. Aruncă pergamentele pe masa. N-a mai făcut niciodată asta. Loial, crezi că a tras cu urechea înainte să bată?

— Începi să gândești precum cei din Cairhien. Ogierul râse, dar urechile îi zvâcneau. Adăugă: Cu toate acestea, hangiuul e din Cairhien, așa că se prea poate. Nu cred că am zis ceva ce nu ar fi trebuit să audă.

Rand încercă să își aducă aminte. Nici unul dintre ei nu

pomenise de Cornul lui Vaier, de troloci sau de Iscoadele Celui Întunecat. Când se trezi întrebându-se ce ar fi putut Cuale înțelege din ceea ce vorbeau, se certă singur.

— Locul asta te face și pe tine să te porți ciudat, mormăi el, ca pentru sine.

— Domnia Voastră. Hurin ridicase pergamentele sigilate și se uita la peceti cu ochii mari de uimire. Domnia Voastră, acestea sunt de la Seniorul Barthanes, Primul Înscăunat al Casei Damodred, și de la – vocea îi era gătită de emoție – Rege.

Rand nici nu le bagă în seama.

— În foc cu ele, ca și celelalte. Nedeschise!

— Dar, Domnia Voastră!

— Hurin, zise Rand răbdător, tu și Loial mi-ați explicat Marele Joc. Dacă merg într-un loc unde sunt poftit, indiferent unde, cei din Cairhien or să creadă că particip la urzelile cuiva. Dacă nu mă duc, or să creadă oricum ceva. Dacă trimit un răspuns, or să caute un înțeles ascuns, la fel și dacă nu răspund. Și întrucât se pare că jumătate din Cairhien pândește cealaltă jumătate, toata lumea știe ce fac. Le-am ars pe primele două și o să le ard și pe astea, ca și pe celelalte. Într-o zi aruncase în vatra din sala mare douăsprezece astfel de invitații, fără să le deschidă. Să creadă ce vor, măcar mă port la fel cu toți. Nu sunt de partea nimănui și nu sunt împotriva nimănui.

— Am încercat să îți spun că nu merge așa, zise Loial. Indiferent ce ai face, cei din Cairhien or să creadă că e vorba de o intrigă. Cel puțin, așa spunea Fruntașul Haman.

Hurin îi întinse invitațiile lui Rand, ca și cum i-ar fi dat niște aur.

— Domnia Voastră, aceasta are pecetea lui Galldrian. Pecetea lui personală, Domnia voastră. Și aceasta e pecetea personală a Seniorului Barthanes, care este mâna dreaptă a Regelui. Domnia Voastră, dacă le ardeți, vă vor deveni dușmani. Până acum nu s-a întâmplat nimic, pentru că celelalte Case așteaptă să vadă ce puneți la cale și probabil că se gândesc că aveți niște aliați foarte puternici dacă vă permiteți să îi jigniți. Dar Seniorul Barthanes – și Regele! Dacă

îi jigniți, nu vor pregeta să vă pedepsească.

Rand își trecu mâinile prin păr.

— Și dacă îi refuz pe amândoi?

— Nu se poate, Domnia Voastră. Toate Casele v-au trimis invitații, până la ultima. Dacă le refuzați și pe acestea... – măcar una dintre Case își va da seama că nu sunteți aliat al Regelui sau al Seniorului Barthanese și atunci vă vor face să plătiți pentru jignirea pe care le-ați adus-o, neonorându-le invitațiile. Domnia voastră, am auzit că acum Casele din Cairhien folosesc ucigași. Un cuțit pe stradă. O săgeată de pe acoperiș. Otravă picurată în vin.

— Le-ai putea accepta pe amândouă, propuse Loial. Știu că nu vrei, Rand; s-ar putea însă să fie chiar amuzant. O seară la conacul unui Senior sau chiar la Palatul Regal. Rand, cei din Shienar credeau în tine.

Rand se strâmbă. Știa că fusese o întâmplare că cei din Shienar credeau că e Senior; o asemănare de nume, niște vorbe printre servitori, Moiraine și Suprema Însăunată care stârniseră totul. Dar și Selene crezuse. „Poate că o să fie și ea acolo.”

Totuși, Hurin clătină din cap.

— Ziditorule, nu cunoști *Daes Dae'mar* atât de bine pe cât crezi. Acum nu se mai joacă așa, nu în Cairhien. Dacă ar fi vorba de alte Case, nu ar conta. Chiar dacă uneltirile duc la omoruri, când sunt în văzul lumii se prefac că nu se vrăjmășesc. Dar nu și acestea două. Casa Damodred a avut tronul până când l-a pierdut Laman și acum îl vrea înapoi. Regele i-ar nimici dacă nu ar fi aproape la fel de puternici ca și el. Casa Riadin și Casa Damodred sunt cei mai aprigi dușmani. Dacă acceptați amândouă invitațiile, cele două Case vor afla de îndată ce trimiteți răspunsul și fiecare va crede că faceți parte din complotul celeilalte împotriva sa. Nu vor șovăi nici o clipă să folosească cuțitul sau otrava.

— Și bănuiesc, mârâi Rand, că, dacă accept invitația unei singure Case, cealaltă va crede că sunt aliatul ei. Hurin încuviință. Și probabil că vor încerca să mă omoare, ca să nu fac ceea ce-și închipuie ei că fac. Hurin încuviință din nou. Vezi vreo cale să nu vrea să mă omoare nici o Casă? Hurin scutură

din cap. Mai bine nu le ardeam pe primele două.

— Da, Domnia Voastră. Însă nu cred că ar fi schimbat prea mult lucrurile. Indiferent pe cine ați fi acceptat sau ați fi respins, cei din Cairhien tot ar fi căutat un înțeleș ascuns.

Rand întinse mâna și Hurin îi puse în palma cele două pergamente. Unul era sigilat, dar nu cu pecetea cu Copacul și Co-roana a Casei Damodred, ci cu Mistrețul care se năpustește asupra prăzii al lui Barthes. Pe pecetea celuilalt, era Cerbul lui Galldrian. Pecețile personale. Se pare că izbutise să iște curiozitatea celor mai de seamă oameni fără să facă nimic.

— Oamenii ăștia sunt nebuni, spuse el, căznindu-se să gă-sească o ieșire.

— Da, Domnia Voastră.

— O să mă duc cu ele în sala mare, zise el încetișor. Vestea despre ce se întâmplă în sala mare la amiază ajungea în zece Case până la căderea serii și în toate celelalte până la răsăritul soarelui. N-o să desfac sigiliile. Așa vor ști că nu am răspuns la nici una. Or să stea și or să aștepte să vadă ce planuri am și poate că o să mai câștig câteva zile. Ingtar trebuie să ajungă curând. E musai.

— Asta înseamnă să gândești ca unul de-al locului, Domnia Voastră, spuse Hurin, rânjind.

Rand se uită acru la el, apoi îndesă pergamentele în buzunar, peste răvașul de la Selene.

— Să mergem, Loial. Poate Ingtar a și sosit.

Când intrară în sala mare, nimeni nu le aruncă nici o privire. Cuale lustruia o tavă de argint, de parcă viața lui atârna de cât de tare strălucea. Fetișcanele alergau de la o masă la alta, ca și cum Rand și Ogierul nici nu erau acolo. Toți cei de la mese se uitau țintă la cămile din față, ca și cum secretul puterii se ascundea în vin sau în bere. Nimeni nu spuse nimic.

După câteva clipe, scoase cele două invitații din buzunar, cercetă pecetele, apoi le vârî la loc. Cuale tresări când Rand se îndreptă spre ușă. Înainte să o închidă în urma lui, auzi cum oamenii încep din nou să sporovăie.

Rand mergea cu pași mari pe stradă și atât de iute că Loial nu trebuia să-și încetinească mersul ca să stea lângă el.

— Trebuie să găsim o cale să ieșim din oraș, Loial. Povestea cu invitațiile n-o să țină mai mult de două-trei zile. Dacă Ingtar nu vine până atunci, oricum trebuie să plecăm.

— De acord, zise Loial.

— Dar cum?

Loial începu să numere pe degetele lui groase.

— Fain e pe aproape, altminteri nu am fi dat peste troloci în Talpă. Dacă plecăm călare, vor năvăli peste noi de îndată ce vom ieși din oraș. Dacă mergem cu caravana unui neguțător, o vor ataca. Nici un neguțător nu avea mai mult de cinci sau șase gărzi, care de bună seamă aveau s-o ia la sănătoasa dacă vedeau un troloc. Măcar de am ști câte Iscoade și câți troloci are Fain. I-ai mai împuținat și tu. Nu pomeni de trolocul pe care îl omorâse chiar el, însă din încruntarea lui și din felul în care sprâncenele lungi îi atârnavu pe obraji, era limpede că se gândea și la asta.

— Nu contează câți are, răspunse Rand. Și zece e prea mult. Dacă ne atacă zece troloci, nu cred că vom reuși să scăpăm cu viață. Se feri să se gândească la felul cum ar fi putut totuși să înfrunte zece troloci. La urma urmei, când vrusese să îl ajute pe Loial, nu izbutise.

— Nici eu nu cred. Nu avem nici bani ca să luam o corabie, dar chiar și așa, dacă am încerca să ajungem la cheiurile din Talpă – probabil că Fain a pus Iscoade de pază. Dacă i s-ar părea că vrem să ne urcăm pe o corabie, nu cred că s-ar sinchisi prea mult că i-ar putea vedea cineva pe troloci. Și, chiar dacă am scăpa cumva de ei, ar trebui să dăm explicații străjilor orașului, iar ei precis nu ne-ar crede că nu putem deschide sipetul. Așa că...

— Nu putem lăsa pe nimeni să vadă sipetul, Loial.

Ogierul încuviință.

— Și ideea cu cheiurile nu e bună. Cheiurile erau numai pentru barjele cu grâne și bărcile pe care le foloseau Seniorii și doamnele. Nimeni nu se putea apropia dacă nu avea permisiune. Te puteai uita la ele de pe zid, dar era atât de abrupt, încât până și Loial și-ar fi frânt gâtul. Loial își flutură degetul mic, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva. Păcat că nu putem merge la *steddingul* Tsofu. Trolocii n-ar intra

niciodată într-un *stедding*. Însă nu cred să ne lase să ajungem atât de departe fără să ne atace.

Rand nu răspunse. Erau în fața casei în care stăteau străjerii, de lângă poarta pe care intraseră prima oară în Cairhien. Dincolo de ea, Talpa forfotea de oameni, iar doi paznici stăteau cu ochii pe ei. Lui Rand i se păru că un bărbat, îmbrăcat în ceea ce fuseseră odinioară niște haine bune din Shienar, se ascunsese în mulțime când îl văzuse, dar nu era convins. Erau prea mulți oameni, în veșminte din toate ținuturile și toți se grăbeau încoace și încolo. Urca treptele de la casa străjerilor, printre paznicii în platoșă.

În vestibulul mare erau bănci tari de lemn pentru oamenii veniți cu treburi pe acolo, cei mai mulți săraci, așteptând cu o răbdare umilă, îmbrăcați în haine simple, închise la culoare. Erau și câțiva din Talpă, pe care îi dădeau de gol veșmintele ponosite și viu colorate, nădăjduind de bună seamă să obțină permisiunea să caute de lucru în oraș.

Rand merse drept la masa lungă din fundul camerei. La ea stătea un singur bărbat, cu o fâșie de pânză verde pe piept; nu era soldat. Era plinuț și pielea părea că de-abia îl încape; potrivi hârtiile de pe masă și mută de două ori călimara înainte să ridice privirea spre Rand și Loial, cu un zâmbet mios.

— Cu ce vă pot fi de folos, Seniore?

— Cu ce speram să îmi fii de folos și ieri, răspunse Rand mai răbdător decât era de fapt, și alaltăieri, și răsalaltăieri. A sosit Seniorul Ingтар?

— Seniorul Ingтар?

Rand trase adânc aer în piept.

— Seniorul Ingтар din Casa Shinowa, din Shienar. Cel de care te-am întrebat din prima zi când am venit aici.

— Nimeni cu acest nume nu a intrat în oraș, Seniore.

— Ești sigur? N-ai nevoie să te uiți la cele scrise?

— Seniore, casele de straja schimba între ele izvodurile în care sunt trecuți străinii care vin în Cairhien, o dată la răsărit și o dată la căderea nopții, iar eu le cercetez de îndată ce ajung la mine. E multă vreme de când nu am mai văzut un Senior din Shienar.

— Și Domnița Selene? Înainte să mă întreb din nou, îți mai spun o dată că nu știu din ce Casă face parte. Dar ți-am zis cum o cheamă și ți-am descris-o de trei ori. Nu e de ajuns?

Bărbatul își dădu mâinile în laturi.

— Îmi pare rău, Seniore. E foarte greu, dacă nu îi știi Casa. Părea foarte curtenitor. Rand se întrebă dacă i-ar spune, chiar de ar ști.

O mișcare la una dintre uși îi atrase atenția lui Rand – un bărbat care se pregătea să pășească în vestibul și care apoi se întoarse în grabă.

— Poate Căpitanul Caldevwin să îmi fie de folos, îi spuse Rand conțopistului.

— Căpitanul Caldevwin, Seniore?

— Tocmai l-am văzut în spatele dumatăle.

— Îmi pare rău, Seniore. Aș fi aflat dacă ar fi fost într-adevăr aici.

Rand se zgâi la el până când Loial îl atinse pe umăr.

— Rand, cred că ar trebui să mergem.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise Rand, cu vocea gătită. O să mă întorc mâine.

— E o plăcere să fac tot ce pot, zise bărbatul cu un zâmbet prefăcut.

Rand ieși din casa străjerilor atât de iute încât Loial trebui să mărească pasul ca să-l prindă din urmă.

— Mințea, Loial. Nu încetini, ci merse zorit mai departe, de parcă ar fi vrut să își domolească mânia în acest fel. Caldevwin era acolo. S-ar putea să mintă cu privire la tot. S-ar putea ca Ingтар să fie deja aici și să ne caute. Pun răămășag că știe și unde e Selene.

— Poate că așa e, Rand. *Daes Dae'mar...*

— Lumina m-am saturat să tot aud de Marele Joc. Nu vreau să-l joc. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Loial mergea pe lângă el, fără să scoată o vorbă Știu, zise Rand în cele din urmă. Ei cred că sunt Senior și în Cairhien până și Seniorii străini iau parte la Joc. Mai bine nu îmbrăcam niciodată această haină. „Moiraine, își spuse el cu amărăciune. Încă îmi mai face necazuri.” Totuși, aproape imediat, fu nevoit să recunoască, chiar dacă fără tragere de

inimă, că Moiraine nu putea fi învinovătită pentru toate acele lucruri. Avusese întotdeauna un motiv să pretindă că e altcineva. La început ca să-l încurajeze pe Hurin, apoi ca să încerce să o impresioneze pe Selene. După Selene, nu mai avusese cum să renunțe. Micșoră pașii, apoi se opri. Când Moiraine m-a lăsat să plec, am crezut că totul va fi din nou simplu. Până și căutatul Cornului, până și... am crezut că totul va fi simplu. „Până și cu *saidinul* care nu îți dă pace?” Lumină, ce n-aș da să fie din nou simplu.

— *Ta'veren*, începu Loial.

— Nu vreau să aud nici de asta. Rand porni la fel de repede ca mai înainte. Nu vreau decât să-i dau pumnalul lui Mat și Cornul lui Ingтар. „Și după aia? Să înnebunesc? Să mor? Dacă mor înainte să înnebunesc, măcar n-o să fac rău nimănui. Dar nu vreau nici să mor. Lan n-are decât să vorbească despre cum trebuie să bagi sabia în teacă, însă eu sunt păstor, nu Străjer.” Dacă aș putea să nu-l ating, murmură el, poate că... Owyn aproape a izbutit.

— Ce anume, Rand? N-am înțeles.

— Nu, nimic, spuse Rand, pe un ton plictisit. Aș vrea să vină Ingтар. Și Mat, și Perrin.

O vreme umblară în tăcere; Rand era cufundat în gânduri. Nepotul lui Thom o dusesese aproape trei ani, conducând Puterea numai când credea că e neapărată nevoie. Dacă Owyn reușise să nu conducă Puterea decât arareori, probabil că era posibil să nu o conduci deloc, indiferent cât de ademenitor era *saidinul*.

— Rand, zise Loial, e un foc acolo sus.

Rand își alungă gândurile negre și se uită în zare, încruntat. O coloană groasă de fum negru se ridica deasupra acoperișurilor. Nu vedea ce e jos, însă era prea aproape de han.

— Iscoadele Celui Întunecat, rosti el, cu privirea ațintită la fum. Trolocii nu pot intra nevăzuți în oraș, dar Iscoadele... Hurin! O rupse la fuga, cu Loial lângă el.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât era mai limpede; într-un sfârșit ajunseră lângă Apărătorul Zidului Dragonului. De la ferestrele de sus se revărsa fum, iar flăcările își croiau drum

prin acoperiș. În fața hanului, se adunaseră o mulțime de oameni. Cuale țipa și alerga de colo colo, cu ochii pe cei care cărau mobila în stradă. Bărbați înșirați pe două rânduri dădeau galeți cu apă scoasă dintr-un puț de pe stradă și luau înapoi gălețile goale. Cei mai mulți se mărgineau să stea și să se uite; o nouă pălălaie izbucni prin acoperișul de țiglă și toți scoaseră un strigăt de uimire.

Rand își făcu loc printre oameni și se duse la hangiu.

— Unde e Hurin?

— Ai grijă cu masa aia! se răsti Cuale. Să n-o zgârii! Se uită la Rand și clipi des. Fața îi era murdară de funingine. Seniore? Cine? Slujitorul dumitale? Nu îmi amintesc să îl fi văzut, Seniore. Probabil a ieșit. Nu da drumul la sfeșnicele alea, netotule! Sunt din argint! Cuale se fâțâia dintr-o parte în alta și stătea cu gura pe oamenii care scoteau lucrurile din han.

— Hurin n-ar fi plecat, zise Loial. N-ar fi lăsat... Se uită împrejur și nu își mai termină vorba; unii de pe acolo păreau să se uite cu la fel de multă curiozitate la Ogier ca la foc.

— Știu, răspunse Rand și se năpusti în han.

În sala mare nici n-ai fi zis că hanul luase foc. Cele două rânduri de bărbați se întindeau până sus pe scări, trecând gălețile de la unul la altul, iar alții se căzneau să scoată în stradă mobila care mai rămăsese; jos nu era însă mai mult fum decât ar fi fost dacă ar fi ars ceva în bucătărie. Sus însă, fumul începea să se îngroașe. Tușind, Rand urcă în fugă scările.

Șirurile de oameni se opreau brusc înainte de al doilea cat; de pe scări, bărbații aruncau apa într-un coridor plin de fum. Flăcările care înghițiseră pereții luceau roșu prin fumul negru.

Cineva îl apucă pe Rand de braț.

— Nu poți urca, Seniore. Sus nu mai e nimic. Ogierule, spune-i și dumneata.

Rand își dădu pentru prima oară seama că Loial venise după el.

— Întoarce-te, Loial. O să-l scot eu de acolo.

— Nu poți să îl duci și pe Hurin, și sipetul. Ogierul ridică

din umeri. Și apoi, doar n-o să-mi las cărțile să ardă.

— Atunci, apleacă-te. Mergi pe sub fum. Rand se lăsă în genunchi și urcă în patru labe până sus. Aproape de podea, aerul era tot înecăcios, însă ceva mai curat, așa că putea respira. Dar până și aerul părea cumplit de fierbinte. Nu putea să tragă aer în piept pe nas. Respira pe gură și simțea cum i se usucă limba.

Câteodată apa pe care o aruncau bărbații ajungea la el, udându-l până la piele. Nu se răcorea decât o clipă; fierbințeala se făcea numaidecât simțită. Se târî mai departe; știa că Loial e în spatele lui, pentru că îl auzea tușind.

Un perete aproape că nu se mai vedea din pricina flăcărilor, iar podeaua începuse deja să fumege. Îi părea bine că nu zărea ce era deasupra fumului. Pârâiturile care se auzeau erau destul de neliniștitoare.

Ușa de la odaia lui Hurin nu luase încă foc, însă era atât de fierbinte încât trebui să încerce de două ori înainte să izbutească să o deschidă. Prima dată îl văzu pe Hurin, întins pe jos. Rand se târî până la el și îl ridică. Avea o umflătură la cap, mare cât o prună.

Hurin deschise ochii; privirea îi era încețoșată.

— Senior Rand? șopti el slab.... ciocănit la ușă... am crezut că sunt alte invi... Dădu ochii peste cap. Rand fu ușurat când simți că încă îi mai bate inima.

— Rand... Loial tuși. Era lângă pat și ridicase cuverturile. Sîpetul dispăruse.

Sus, tavanul trosni și bucăți de lemn în flăcări căzură pe podea. Rand zise:

— la cărțile. Eu o să-l iau pe Hurin. Grăbește-te. Încercă să îl pună în spate pe amușinarul neputincios, însă Loial îl apucă el pe Hurin.

— Cărțile or să ardă, n-avem ce face, Rand. Nu poți și să-l duci pe Hurin, și să te târăști, iar dacă te ridici în picioare, n-o să ajungi nici până la scări. Ogierul îl puse pe Hurin pe spinarea lui lată, cu brațele și picioarele atârînd de o parte și de alta. Tavanul pârâi amenințător. Trebuie să ne grăbim, Rand.

— Du-te, Loial. Du-te. Vin și eu.

Ogierul se strecură afară cu povara lui, iar Rand porni după el. Apoi se opri, privind ușa care ducea la odaia lui. Flamura era încă acolo. Flamura Dragonului. „Las-o să ardă, își zise. Dar un alt gând răspunse, ca și cum ar fi fost rostit de Moiraine însăși: Viața ta ar putea depinde de asta. Tot mai încearcă să se folosească de mine. Viața ta ar putea depinde de asta. Femeile Aes Sedai nu mint niciodată.”

Oftând, se rostogoli pe podea și deschise cu piciorul ușa care dădea în camera lui.

Cealaltă odaie fusese cuprinsa de flăcări. Patul era un rug aprins, iar limbi de foc vărgau deja podeaua. Nu putea să se târască. Se ridică și, ghemuit pe vine, intră în cameră, strâmbându-se de durere din pricina căldurii, tușind, înecându-se. Din haina umedă se ridicau aburi. O parte a dulapului ardea. Trase de ușă. Desagii erau înăuntru, încă la adăpost; într-unul din buzunare era îndesată flamura lui Lews Therin Telamon. Lângă desagi era cutia de lemn cu flautul. Șovăi o clipă. „Aș putea s-o las să ardă.”

Tavanul gemu. Înșfăcă desagii și cutia cu flautul și se repezi afară pe ușă, ajungând în genunchi în cealaltă odaie, tocmai când niște grinzi se sfărâmară de podea, chiar în locul unde stătuse el. Se târî înapoi spre coridor, trăgând povara după el. Podeaua se cutremura din pricina grinzilor care tot cădeau.

Când ajunse înapoi la scări, bărbații cu galeți dispăruseră. Nu trebui decât să se lase să alunece pe trepte până la catul de jos, apoi se ridică în picioare și ieși în fugă din hanul acum gol. Lumea se zgâi la el: era plin de funingine. Se duse împleticindu-se până la peretele casei de care Loial îl sprijinise pe Hurin. O femeie din mulțime îl ștergea pe Hurin cu o bucată de pânză, dar amușinarul ținea încă ochii închiși și râsufla întretăiat.

— E vreo Meșterasă prin preajmă? Întrebă Rand. Are nevoie de ajutor. Femeia se uită la el fără nici o expresie pe chip, iar Rand încercă să își aducă aminte cum le spuneau oamenii femeilor care în Ținutul celor Două Râuri se numeau Meșterese. O Înțeleaptă? O femeie căreia îi ziceți Muma? O femeie care se pricepe la ierburi și la leacuri?

— Sunt Făcătoare-n stele, dacă asta vrei să spui, răspunse femeia, însă pe omul acesta nu pot să-l tămăduiesc. Pot doar să-i alin suferința. Mă tem că i s-a frânt ceva în cap.

— Rand! Tu ești!

Rand încremeni. Era Mat, care își ducea calul de căpăstru prin mulțime, cu arcul atârnat pe spate. Era palid și tras la față, dar era tot Mat, ba chiar rânjea, deși cam slab. Iar în urma lui venea Perrin, cu ochii lui galbeni care străluceau de la foc și care atrăgea la fel de multe priviri ca și vâlvătaia. Și Ingtar, care tocmai descăleca, îmbrăcat într-o haină cu guler înalt în loc de armură; plăselele sabiei i se ațeau peste umăr.

Rand simți cum îl trec fiori reci.

— E prea târziu, le spuse. Ați venit prea târziu. Și se așează pe jos și începu să râdă.

CAPITOLUL 31

După miros

Rand nu știe că Verin este acolo până când femeia Aes Sedai nu îi luă fața în mâini. Citi îngrijorare în privirea ei, poate chiar teamă, apoi, deodată, se simți ca și cum ar fi fost stropit cu apă rece, simți înțepăturile apei. Se înfioră și se opri din râs; Verin plecă de lângă el și se duse la Hurin. Făcătoarea-n stele o privea cu luare aminte. Și Rand la fel. „Ce caută aici? De parcă n-aș ști.”

— Unde-ați plecat? îl întrebă Mat cu asprime în glas. Ați dispărut și acum văd că ați ajuns în Cairhien înaintea noastră. Loial? Ogierul ridică din umeri și se uită la mulțime; urechile îi zvâcneau. Jumătate din oameni își întorseseră privirea spre nou-veniți. Unii chiar se apropiaseră de ei, încercând să tragă cu urechea.

Rand îl lăsa pe Perrin să îl ajute să se ridice.

— Cum ați găsit hanul? Se uită la Verin, care stătea în genunchi, cu palmele pe capul amușinarului. Ea?

— Într-un fel, zise Perrin. Străjile de la poartă ne-au întrebat cum ne cheamă, iar un bărbat care ieșea din casa de acolo a tresărit când a auzit numele lui Ingtar. I-a zis că nu îl știe, dar avea un zâmbet care mirosea a minciună de la o poștă.

— Cred că știu despre cine vorbești, spuse Rand. Așa zâmbeste tot timpul.

— Verin i-a arătat inelul, adăugă Mat, și i-a șoptit ceva la ureche. Părea bolnav, obrații îi erau supti, era aprins la față, dar tot izbuti să rânjească. I se vedeau pomeții. N-am auzit ce i-a spus, însă părea că or să-i iasă ochii din cap sau că o să-și înghită limba. Dintr-odată, nu știa ce să mai facă pentru noi. Ne-a zis că ne așteptați și ne-a spus și unde stați. S-a oferit chiar să vină cu noi până aici și a părut foarte ușurat când Verin i-a zis că nu trebuie. Pufni. Seniorul Rand din Casa al'Thor.

— E o poveste lungă, zise Rand. Unde sunt Uno și restul? O să avem nevoie de ei.

— În Talpă. Mat se încruntă la el, apoi spuse încet: Uno a zis că mai bine stă acolo decât între zidurile orașului. După câte se întâmplă aici, aș fi făcut bine să rămân și eu cu ei. Rand, de ce o să avem nevoie de Uno? Ai găsit cumva?...

Era clipa de care, își dădu seama Rand, se străduise să se ferească. Trase adânc aer în piept și se uită în ochii prietenului său.

— Mat, am avut pumnalul și l-am pierdut. Iscoadele Celui Întunecat au pus din nou mâna pe el. Îi auzea pe cei din Cairhien mirându-se, dar nu se sinchisea. N-aveau decât să joace Marele Joc; venise Ingтар și se terminase. Nu puteau, totuși, ajunge prea departe.

Ingтар tăcuse, însă acum făcu un pas înainte și îl apucă pe Rand de braț.

— L-ai avut? Și... - se uită în jur - celalalt lucru?

— L-au luat și pe ăla zise Rand cu glas scăzut. Ingтар se lovi cu pumnul în palmă și se îndepărtă; oamenii se dădură la o parte din calea lui din pricina mâniei zugrăvite pe chipul său.

Mat își roase buzele, apoi clatină din cap.

— Nici nu știam că a fost găsit, așa că nu e ca și cum l-aș fi pierdut din nou. E, pur și simplu, pierdut. Era limpede că vorbea despre pumnal, nu despre Cornul lui Vaiere. O să-l găsim din nou. Acum avem doi amușinari. Perrin e și el amușinar. După ce tu ai dispărut cu Hurin și cu Loial, el a mers după urmă până la Talpă. Credeam că ai fugit... știi ce vreau să spun. Dar pe unde ați mers? Tot nu pricep cum de ați ajuns înaintea noastră. Bărbatul de la poartă zicea că sunteți aici de câteva zile.

Rand îi aruncă o privire lui Perrin - E amușinar? - și văzu că și Perrin se uita la el. I se păru că Perrin murmură ceva. „Șterge-Umbra? Probabil că nu am auzit eu bine.” Ochii galbeni ai lui Perrin îl ținură o vreme ținut; păreau să se ascundă în ei secrete despre el însuși. Zicându-și că e totul o închipuire - „Nu sunt nebun. Nu încă.” - își întoarse privirea.

Verin tocmai îl ajuta pe Hurin să se țină pe picioare.

— Mă simt grozav, zicea el. Puțin ostenit, dar... Nu mai continuă; părea că acum o vede pentru prima oară pe Verin, că de-abia acum își dă seama ce se petrecuse.

— Oboseala o să mai țină câteva ceasuri, îi spuse Verin. Trupul trebuie să lupte ca să se vindece repede.

Făcătoarea-n stele se ridică.

— Aes Sedai? Întrebă ea încet.

Verin înclină capul, iar Făcătoarea-n stele îi făcu o plecăciune adâncă.

Deși spuse aproape în șoaptă, cuvintele „Aes Sedai” străbătură mulțimea, iscând respect, teamă sau chiar indignare. Acum toată lumea se uita la ei – nici măcar Cuale nu mai era preocupat de hanul lui care ardea – iar Rand își spuse că ar fi putut să fie mai cu băgare de seamă.

— V-ați luat deja camere? Întreba el. Trebuie să vorbim și aici nu putem.

— Bună idee, răspunse Verin. Când am mai venit aici am stat la Marele Copac. O să mergem acolo.

Loial se duse după cai – acoperișul hanului se prăbușise, dar grajdurile erau neatinse – și curând după aceea porniră pe străzi, toți călare, mai puțin Loial, care zicea că se obișnuise din nou să meargă pe jos. Perrin ținea de căpăstru unul din caii de povară pe care îi aduseseră de la miazăzi.

— Hurin, spuse Rand, peste cât timp crezi că o să poți să le iei din nou urma? Poți merge după ea? Oamenii care te-au lovit și care au dat foc au lăsat o urmă, nu-i așa?

— Pot chiar și acum, Domnia Voastră. Și le simt mirosul pe stradă. Dar n-o să țină mult. Nu a fost nici un troloc și nu au omorât pe nimeni. Doar oameni, Domnia Voastră. Iscoade ale Celui Întunecat, probabil, dar nu știu precis. Peste cel mult o zi, mirosul o să dispară.

— Nu cred că știu să deschidă sipetul, Rand, zise Loial, altminteri nu ar fi luat decât Cornul. Le-ar fi fost mai ușor decât să ia sipetul cu totul.

Rand dădu din cap a încuviințare.

— Probabil că l-au pus într-o căruță sau pe un cal. De îndată ce trec de Talpă or să se întâlnească din nou cu trolocii. Atunci o să le poți lua urma, Hurin.

— Întocmai, Domnia Voastră.

— Atunci odihnește-te până te înzdrăvenești, îi spuse Rand. Amușinarul parcă își mai recăpătase puterile, însă stătea strâmb în șa și pe chip i se vedea oboseala. Nu cred să fie la mai mult de câteva ceasuri în fața noastră. Dacă mergem iute... Deodată văzu că toți ceilalți îl priveau iscoditor: Verin și Ingтар, Mat și Perrin. Își dădu seama ce făcuse și roși. Îmi pare rău, Ingтар. Cred că m-am obișnuit să fiu eu cel care conduce oamenii. Nu încerc să-ți iau locul.

Ingтар dădu încet din cap.

— Moiraine a făcut o alegere bună când l-a pus pe Seniorul Agelmar să te numească înlocuitorul meu. Poate că ar fi fost mai bine ca Suprema Înscăunată să îți dea ție sarcina asta. Ingтар râse scurt. Cel puțin, tu ai izbutit să atingi Cornul.

După care merseă mai departe în tăcere.

Marele Copac era parcă fratele geamăn al Apărătorului Zidului Dragonului – o casă înaltă și pătrătoasă, din piatră, cu o sală mare cu tăblii de lemn închis la culoare și cu un ceas mare de argint deasupra căminului. Hangița ar fi putut fi sora lui Cuale. Jupâneasa Tiedra era și ea plinuță și la fel de mieroasă – și avea aceeași privire iscoditoare, același fel de a vâna ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor pe care le rosteai. Dar Tiedra o cunoștea pe Verin, iar zâmbetul cu care o întâmpină era cald; nu pomeni de Aes Sedai, însă Rand era convins că știa.

Tiedra și un roi de slujitori se îngrijiră de cai și îi duseră în odăile lor. Camera lui Rand era la fel de frumoasă ca aceea care arsese, dar lui îi păsa mai mult de cada mare de alamă pe care doi bărbați se căzniră să o bage înăuntru și de gălețile cu apă fierbinte pe care ajutoarele bucătăresei le aduceau din bucătărie. Aruncă o privire în oglinda de deasupra policioarei cu cele trebuincioase pentru spălat și văzu că era plin de negreală pe față, de parcă s-ar fi frecat cu cărbune, iar lâna roșie a hainei era murdară de funingine.

Se dezbracă și intră în cadă; chibzui pe îndelete cât timp se spală. Verin era acolo. Una dintre cele trei femei Aes Sedai despre care putea fi sigur că nu o să încerce singură să îl

domolească și nici nu o să-l dea pe mâna celor care ar face-o. Cel puțin așa părea. Una dintre cele trei femei care voiau să îl facă să creadă că era Dragonul Renăscut, să se folosească de el ca de un Dragon fals. „Prin ea mă urmăresc ochii lui Moiraine, prin ea se simte mâna lui Moiraine, care încearcă să tragă sforile. Dar am retezat sforile.”

Desagii fuseseră și ei aduși sus, laolaltă cu o boccea în care erau haine curate. Se înfășură într-un ștergar și deschise bocceaua – și oftă. Uitase că celelalte două haine erau amândouă la fel de elegante ca și cea pe care o aruncase pe spătarul unui scaun ca să o curețe slujnica. Alese haina neagră, pe potrivă stării lui sufletești. Gulerul înalt era împodobit cu bătlani argintii, iar pe mâneci se rostogoleau cascade argintii, cu apa spumegând și lovindu-se de stâncile zimțate.

Când își trecu lucrurile dintr-o haină în cealaltă, dădu peste pergamente. Le vârî în buzunar și se apucă să cerceteze răvașele de la Selene. Se întrebă cum de putuse fi atât de nerod. Ea era o fată tânără și frumoasă, dintr-o Casă nobiliară. El era un păstor de care încercau să se folosească femeile Aes Sedai, un bărbat care, dacă nu murea înainte, era sortit să-și piardă mințile. Cu toate acestea, se simțea ispitit de ea doar uitându-se la scrisul ei, aproape că îi simțea mirosul.

— Sunt păstor, le spuse el răvașelor, nu un bărbat de seamă și, dacă m-aș putea însura cu cineva, m-aș însura cu Egwene; numai că ea vrea să fie Aes Sedai și apoi cum pot eu să mă însor cu o femeie, să iubesc o femeie, când o să înnebunesc și, probabil, că o s-o ucid?

Aceste vorbe nu știrbeau cu nimic amintirea frumuseții lui Selene sau felul în care îl făcea să se înfierbânte doar uitându-se la el. Mai că i se părea că e în odaie cu el, că îi simțea parfumul; aruncă chiar o privire în jur și râse când văzu că e singur.

— Parcă sunt deja nebun, mormăi el.

Se duse la lampa de lângă pat, o aprinse și dădu foc răvașelor. Afară, vântul se înteti, furișându-se printre obloane și ațâțând flacăra ca să mistuie pergamentele. Rand se grăbi

să le arunce în vatra rece înainte ca flacăra să îi ajungă la degete. Așteptă până când dispăru și ultima fărâmbă înnegrită, după care își puse sabia la cingătoare și ieși din odaie.

Verin luase o sală numai pentru ei, în care polițele așezate de-a lungul pereților întunecați aveau și mai mult argint decât cele din sala mare. Mat jongla cu trei ouă fierte și încerca să pară nepăsător. Ingтар se uita țintă la căminul fără foc, încruntat. Loial, care mai avea prin buzunare câteva cărți din Fal Dara, citea lângă o lampă.

Perrin stătea tolănit la masă și își cerceta mâinile împreunate. Pentru nasul lui, camera mirosea a ceară de albine, cea folosită la lustruirea tăbliilor de lemn. „El era, își spuse. Rand este Șterge-Umbra. Lumină, ce se întâmplă cu noi?” Își strânse mâinile în pumn – doi pumni mari și pătrășoși. „Mâinile astea erau făcute pentru un ciocan de fierar, nu pentru o secure.”

Ridică privirea când intră Rand. Lui Perrin i se păru că arăta hotărât, ca și cum își pusese ceva în cap. Femeia Aes Sedai îi făcu semn să se așeze într-un fotoliu cu spătar înalt, chiar în fața ei.

— Ce face Hurin? o întrebă Rand, dând sabia într-o parte, ca să poată sta jos. Se odihnește?

— A stăruit să iasă, răspunse Ingтар. I-am zis să meargă după urmă doar până în locul unde simte miros de troloci. Iar mâine putem merge mai departe. Sau vrei cumva să plecăm de astă-seară?

— Ingтар, zise Rand stânjenit, chiar nu încercam să preiau eu comanda. A vorbit gura fără mine, atâta tot. Totuși nu era atât de stingherit cum ar fi fost altă dată, își spuse Perrin. „Șterge-Umbra. Ne schimbăm toți.” Ingтар nu răspunse, ci rămase cu ochii ațintiți la cămin.

— Sunt câteva lucruri care mă preocupă foarte mult, zise Verin cu glas scăzut. În primul rând, cum de ați dispărut fără urmă din tabăra lui Ingтар. Apoi, cum de ați ajuns în Cairhien cu o săptămână înaintea noastră. Conțopistul ne-a zis foarte limpede de când sunteți aici. Ar fi trebuit să zburați.

Unul din ouăle lui Mat se lovi de podea și se sparse. Nici

nu se uită la el. Se zgâia la Rand; Ingтар se întorsese și el. Loial se prefăcea că citește, dar și el părea tulburat și ciulise urechile.

Perrin își dădu seama că și el se holba la Rand.

— Ei, nu a zburat, spuse el. Nu văd să aibă aripi. Poate că are alte lucruri de povestit. Verin își îndreptă o clipă atenția spre el. Perrin izbuti să se uite în ochii ei, însă fu primul care întoarse privirea. „Aes Sedai. Lumină, de ce am fost atât de proști încât să ascultam de o Aes Sedai?” Rand se uită la ea cu recunoștință, iar Perrin rânji. Nu mai era vechiul Rand – părea să fi ajuns pe măsura hainei; acum îi stătea bine – dar era tot băiatul cu care crescuse. „Șterge-Umbra. Un bărbat pe care până și lupii îl respecta. Un bărbat care poate conduce Puterea.”

— Nu mă supăr, zise Rand, și istorisi simplu prin ce trecuseră.

Perrin rămase cu gura căscată de uimire. Pietre de Trecere. Alte lumi, unde pământul părea că se mișcă. Hurin care căuta urma locului unde Iscoadele aveau să fie. Și o femeie frumoasă la ananghie, precum acelea din poveștile Menestrelilor. Mat fluieră încet, a mirare.

— Și v-a adus înapoi? Cu o Piatră din asta?

Rand se codi puțin.

— Așa trebuie că a fost, răspunse el. Așa se face că am ajuns înaintea voastră. Când a venit Fain, Loial a reușit să ia înapoi noaptea Cornul lui Vaiere și am venit la Cairhien pentru că nu credeam că vom fi în stare să îi înfruntăm și știam că Ingтар va merge spre miazăzi după ei și va ajunge în cele din urmă la Cairhien.

„Șterge-Umbra.” Rand se uită la el, mijind ochii, iar Perrin își dădu seama că rostise numele cu voce tare. Totuși, nu atât de tare cât să audă și ceilalți. Nimeni altcineva nu privi înspre el. Se trezi că vrea să îi povestească lui Rand despre lupi. „Eu știu despre tine. Cinstit e să îmi cunoști și tu taina.” Dar era Verin acolo și nu putea spune nimic de față cu ea.

— Interesant, zise femeia Aes Sedai, îngândurată. Mi-aș dori foarte mult să o întâlnesc și eu pe fata asta. Dacă, într-adevăr, poate folosi o Piatră de trecere... Nici măcar numele

nu e foarte cunoscut. Se scutură. Ei, asta rămâne pe altă dată. O fată înaltă n-ar trebui să fie prea greu de găsit în Cairhien. Aaa, uite mâncarea.

Perrin simți miros de miel chiar înainte ca jupâneasa Tiedra să intre în sală, în fruntea unui șir de fetișcane care purtau tăvi cu mâncare. Îi lăsa gura apă mai mult după carne decât după mazăre și dovleac, morcovi și varză și chiflele fierbinți și răcoapte. Legumele i se păreau gustoase, însă, în vremea din urmă, visa câteodată la carne roșie. De obicei, nici măcar gătită. Era tulburător să se trezească gândindu-se că feliile rozii de miel pe care le tăia hangița erau prea făcute. Își puse din toate. Și două porții de miel.

Mâncară în tăcere; toată lumea era adâncită în gânduri. Lui Perrin îi era greu să se uite la Mat. Mat avea aceeași poftă sănătoasă de mâncare ca întotdeauna, în pofida obrazilor aprinși, iar felul în care se îndopa te făcea să crezi că era ultima lui masă înainte de moarte. Perrin își ținea ochii în farfurie și îi părea rău că plecaseră din Emond's Field. După ce slujnicele strânsesă masa și plecară, Verin stăruie să rămână împreună până la întoarcerea lui Hurin.

— Veștile pe care o să le aducă s-ar putea să însemne că trebuie să plecăm numaidecât

Mat începu din nou să jongleze, iar Loial deschise iar cartea. Rand o întrebă pe hangiță dacă avea și alte cărți; îi aduse *Călătoriile lui Jain Neopritul*. Și lui Perrin îi plăcea cartea asta, ce povestea despre aventuri printre Oamenii Mării și călătorii spre ținuturile de dincolo de Pustiul Aiel, acolo de unde venea mătasea. Însă acum nu avea chef să citească, așa că începu să joace pietre cu Ingтар. Seniorul din Shienar juca cu mult avânt și multă îndrăzneală. Perrin jucase întotdeauna cu încăpățănare, fără tragere de inimă când trebuia să cedeze, însă acum muta pietrele cu tot atâta nesăbuiță ca și Ingтар. Cele mai multe partide se terminară la egalitate, dar izbuti să câștige tot atâtea cât Ingтар. La căderea serii, Ingтар se uita la el cu respect; tocmai atunci se întoarse și amușinarul.

Rânjetul de pe fața lui Hurin era deopotrivă triumfător și nedumerit.

— I-am găsit, Senior Ingтар. Senior Rand. Am mers până la bârlogul lor.

— Bârlog? spuse Ingтар tăios. Vrei să zici că se ascund pe undeva prin apropiere?

— Așa este, Senior Ingтар. Am mers până acolo pe urma celor care au luat Cornul și peste tot era miros de troloci, deși se fereau, ca și cum nu cutezau să fie văzuți, chiar dacă erau în ascunzătoare. Și nu e de mirare. Amușinarul trase adânc aer în piept. Sunt în conacul cel mare pe care tocmai l-a zidit Seniorul Barthanes.

— Seniorul Barthanes! strigă Ingтар. Dar este... este... este...

— Sunt Iscoade și printre nobili, nu numai printre oamenii obișnuiți, zise Verin blând. Cei puternici își vând sufletul Um-brei, la fel de des ca și cei nevolnici. Ingтар se încruntă, ca și cum nu voia să se gândească la asta.

— Sunt străji, continuă Hurin. N-o să putem intra cu douăzeci de oameni acolo, dacă vrem să mai și ieșim. Cu o sută, poate, dar cel mai bine ar fi doi. Așa mă gândesc eu, Seniore.

— Dar Regele? întrebă Mat. Dacă acest Barthanes este Iscoada a Celui Întunecat, Regele o să ne ajute.

— Nu mă îndoiesc, spuse Verin sec, că Galldrian Riatin o să profite și o să pornească împotriva lui Barthanes Damodred, ba chiar o să fie bucuros că are un asemenea prilej. Însă nu mă îndoiesc nici că, odată ce va pune mâna pe Cornul lui Vaiere, Galldrian nu o să se mai dezlipească de el. O să-l scoată în zilele de sărbătoare ca să le arate și să le spună oamenilor ce măreț este Cairhienul și nimeni, niciodată, nu o să-l mai vadă altundeva.

Perrin clipi mirat.

— Dar Cornul lui Vaiere trebuie să fie acolo unde se va desfășura Ultima Bătălie. Nu poate să-l păstreze el.

— Eu nu știu prea multe despre Cairhien, îi zise Ingтар, dar am auzit destule despre Galldrian. O să ne ospăteze și o să ne mulțumească pentru slava pe care am adus-o Cairhienului. O să ne umple buzunarele cu aur și o să ne copleșească cu onoruri. Iar dacă o să încercăm să plecăm cu Cornul, o să ne

taie capetele fără să stea o clipă pe gânduri.

Perrin își trecu o mână prin păr. Cu cât afla mai multe despre regi, cu atât i se păreau mai nesuferiți.

— Și pumnalul? Întrebă Mat cu neîncredere. N-o să vrea și pumnalul, nu-i așa? Ingтар îi aruncă o privire mânioasă, iar Mat se fâstâci. Știu cât de însemnat e Cornul, dar eu n-o să iau parte la Ultima Bătălie. Pumnalul ăla...

Verin își puse mâinile pe brațele scaunului.

— N-o să rămână nici el la Galldrian. Trebuie să ne gândim cum să pătrundem în conacul lui Barthanes. Dacă găsim Cornul, s-ar putea să găsim și o cale de a-l lua înapoi. Da, Mat, și pumnalul. Odată ce se va ști că e o Aes Sedai în oraș – ei, de obicei mă feresc de lucruri din astea, dar, dacă scap o vorbă către Tiedra că aș vrea să văd noul conac al lui Barthanes, probabil că o să primesc o invitație într-o zi sau două. N-o să fie prea anevoie să iau cu mine și pe câțiva dintre voi. Ce s-a întâmplat, Hurin?

Amușinarul se legăna nerăbdător pe călcâie din clipa în care pomenise de invitație.

— Seniorul Rand are deja o invitație. De la Seniorul Barthanes. Perrin se zgâi la Rand; nu era singurul.

Rand scoase cele două pergamente sigilate din buzunar și i le dădu femeii Aes Sedai, fără să spună nimic.

Ingтар veni să uite la peceți peste umărul ei.

— Barthanes și... Și Galldrian! Rand, cum de ai primit așa ceva? Ce-ai făcut pe aici?

— Nimic, răspunse Rand. N-am făcut nimic. Pur și simplu, mi le-au trimis. Ingтар răsuflă adânc. Mat rămăsese cu gura căscată. Da, pur și simplu mi le-au trimis, zise Rand încetitor. Avea o semeție în el, pe care Perrin nu-și amintea s-o fi avut înainte; Rand se uita la femeia Aes Sedai și la Seniorul din Shienar ca și cum era egalul lor.

Perrin clătină din cap. „Ești pe măsura hainei. Cu toții ne schimbam.”

— Seniorul Rand le-a ars pe toate celelalte, zise Hurin. Ve-neau în fiecare zi și în fiecare zi le ardea. Până la astea, firește. În fiecare zi de la o Casă și mai importantă. Amușinarul părea mândru de asta.

— Roata Timpului ne țese pe toți în Pânză după cum îi e voia, spuse Verin, uitându-se la pergamente și câteodată are grijă să primim lucrul de care avem nevoie înainte chiar să știm că avem nevoie de el.

Mototoli nepăsătoare invitația Regelui și o aruncă în vatră, unde rămase, albă, pe buștenii reci. Rupse cealaltă pecete cu degetul și citi.

— Da. Da, e foarte bine.

— Cum aș putea eu să merg acolo? o întrebă Rand. Or să-și dea seama că nu sunt Senior. Sunt păstor, fermier. Ingтар nu părea să-l creadă. Da, Ingтар. Ți-am spus că așa e. Ingтар ridică din umeri; tot nu părea convins. Hurin se uita la Rand cu neîncredere fățișă în ceea ce spunea.

„Arde-m-ar, își zise Perrin, dacă nu l-aș cunoaște, nici eu n-aș crede.” Mat îl privea pe Rand cu capul aplecat într-o parte, încruntându-se, de parcă se uita la ceva ce nu mai văzuse niciodată. , Acum își dă și el seama.”

— Poți să faci asta, Rand, zise Perrin. Poți.

— Ar fi mai bine, spuse Verin, dacă nu ai zice tuturor că nu ești Senior. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă. În afară de asta, uită-te drept în ochii lor și vorbește hotărât. Așa cum ai vorbit cu mine, adăugă ea sec, iar Rand se înroși, dar nu coborî privirea. Nu contează ce spui. Dacă spui un lucru nelalocul lui, or să-l pună pe seama faptului că ești străin. Mai bine adu-ți aminte de cum te-ai purtat când te-ai întâlnit cu Suprema Înscăunată. Dacă o să fii la fel de sfidător, oamenii or să creadă că ești Senior, chiar de ai fi îmbrăcat în zdrențe. Mat chicoti.

Rand ridică brațele.

— Bine, bine. O să merg. Însă tot cred că or să se prindă la cinci minute după ce deschid gura. Când?

— Barathanes te-a poftit în cinci zile diferite, iar una dintre ele este mâine.

— Mâine! răbufni Ingтар. Până mâine seara Cornul poate să ajungă la o sută de mile în josul râului sau...

Verin îl întrerupse.

— Uno și soldații dumitale pot păzi conacul. Dacă încearcă să duca Cornul undeva, n-o să ne fie greu să-i urmărim și

poate chiar o să-l luam mai ușor decât din conacul lui Barathanes.

— Poate, încuviință Ingтар în silă. Numai că nu-mi place să aștept, acum că Cornul e atât de aproape. Trebuie să pun mâna pe el. Trebuie! Trebuie!

Hurin se uită țintă la el.

— Dar, Senior Ingтар, nu asta e cea mai bună cale. Ce e să se întâmple se va întâmpla, ce e menit să fie va fi... Căutătura furioasă a lui Ingтар îl făcu să se oprească, deși mormăi în barbă: Nu asta e calea, să vorbești de „trebuie”. Ingтар se întoarse spre Verin.

— Verin Sedai, cei din Cairhien sunt foarte ceremonioși. Dacă Rand nu trimite un răspuns la invitație, Barathanes s-ar putea simți atât de jignit încât să nu ne lase să intrăm, chiar dacă avem pergamentul. În schimb, dacă Rand trimite un răspuns... ei bine, Fain cel puțin știe cine e. Ar putea să îi spună și să ne atragă într-o capcană.

— O să-i luam prin surprindere. Zâmbetul ei fugar nu fu deloc cald. Însă eu cred că Barathanes va vrea oricum să-l vadă pe Rand. Iscoadă sau nu, mă îndoiesc că nu mai uneltește împotriva tronului. Rand, zice că te preocupă unul din planurile Regelui, dar nu spune care. Despre ce e vorba?

— Nu știu, răspunse Rand încet. N-am făcut nimic de când am venit. Stai puțin. Poate că e vorba de statuie. Am trecut printr-un sat în care oamenii săpau ca să scoată din pământ o statuie uriașă. Din Vârsta Legendelor, ziceau ei. Regele vrea să o aducă la Cairhien, deși nu mă dumiresc cum o să poată deplasa ceva atât de mare. Dar n-am făcut decât să întreb ce este.

— Noi am trecut pe lângă ea ziua și nu ne-am oprit să punem întrebări. Verin lăasă invitația să îi cadă în poală. Nu e prea înțelept din partea lui Galldrian să o dezgroape. Nu că ar fi vreo primejdie, însă nu e niciodată înțelept ca aceia care nu știu ce fac să umble cu lucruri din Vârsta Legendelor.

— Ce este? întrebă Rand.

— Un *sa'angreal*. Rostise acest cuvânt de parcă era ceva fără mare însemnătate, dar Perrin avu dintr-odată impresia că cei doi purtau acum o discuție tainică, spunând lucruri pe

care nimeni altcineva nu le mai auzea. E parte dintr-o pereche, cei mai mari doi *sa'angreali* care au fost făcuți vreodată și de care știm. O pereche curioasă, de altfel. Unul, care este încă îngropat pe Insula Tremalking, nu poate fi folosit decât de o femeie. Acesta nu poate fi folosit decât de un bărbat. Au fost făuriți în vremea Războiului Puterilor și erau meniți să fie arme; dacă e ceva din Vârsta aceea sau din Frângerea Lumii pentru care ar trebui să fim recunoscători, este faptul că au luat sfârșit înainte ca acești *sa'angreali* să fie folosiți. Împreună ar putea Frânge din nou Lumea și nimici poate mai mult decât prima Frângere.

Perrin își încleștă mâinile. Se ferea să se uite drept la Rand, însă vedea cu coada ochiului cum i se albesc buzele. Își spusese că lui Rand îi e frică; nu era deloc de mirare.

Ingтар părea zguduit.

— Chestia aia ar trebui îngropată la loc, cât mai adânc, și acoperită cu pământ și cu pietre. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o Logain? Sau vreun ticălos de bărbat care poate conduce Puterea; ce să mai vorbim de cel care se dă drept Dragonul Renăscut. Verin Sedai, trebuie să îi dai de știre lui Galldrian de ce e pe cale să facă.

— Ce? Ah, nu cred să fie nevoie. Cei doi *sa'angreali* trebuie să fie folosiți în același timp ca să poată aduna destul din Puterea Supremă cât să Frângă Lumea – așa era în Vârsta Legendelor, bărbatul și femeia împreună aveau de zece ori mai multă forță decât atunci când erau singuri – și ce femeie Aes Sedai ar ajuta astăzi un bărbat să conducă Puterea? Până și un *sa'angreal* este îndeajuns de puternic, însă cred că puține sunt femeile care ar supraviețui Puterii care s-ar revărsa din cel de pe Tremalking. Suprema Înscăunată, de bună seamă. Moiraine și Elaida. Poate încă una sau două. Și trei care încă învață. Cât despre Logain, ar fi trebuit să își folosească toată vlaga doar ca să nu fie preschimbat în cenușă și nu ar mai fi putut face și altceva. Nu, Ingтар, nu cred că trebuie să-ți faci griji. Cel puțin, nu înainte să apară Dragonul Renăscut și chiar și atunci o să avem destule altele pe cap. Hai mai bine să ne gândim ce-o să facem după ce intrăm în conacul lui Barathanes.

Vorbea cu Rand. Perrin își dăduse seama și, judecând după neliniștea din privirea lui Mat, și el băgase de seamă. Până și Loial se foia pe scaun. „Oh, Lumină, Rand, își spuse Perrin. Lumină, n-o lăsa să se folosească de tine.”

Rand apăsă atât de tare cu mâinile pe masă încât i se albiseră articulațiile, însă glasul nu îi tremura. Nu-și luase o clipă ochii de la Aes Sedai.

— Mai întâi trebuie să luam Cornul și pumnalul. După care gata, Verin. Gata.

Uitându-se la zâmbetul lui Verin, slab și misterios, Perrin simți fiori pe șira spinării. Din câte își dădea el seama, Rand nu știa nici jumătate din ceea ce credea că știe. Nici jumătate.

CAPITOLUL 32

Vorbe primejdioase

Conacul Seniorului Barthanese se întindea ca o broască uriașă în noapte, mare cât o fortăreață, cu ziduri și turnuri. Totuși, nu era o fortăreață; erau ferestre înalte peste tot, luminate, de unde se revărsau cântece și râsete, însă Rand văzu străji în vârful turnurilor și pe acoperișuri, și nici o fereastră nu era aproape de pământ. Se dădu jos de pe Roșcat și își netezi haina, potrivindu-și sabia. Ceilalți descălecară și ei la piciorul scărilor late, din gnais, care duceau la ușile mari, bogat împodobite, ale conacului.

Zece soldați din Shienar, conduși de Uno, formau escorta. Bărbatul cu un singur ochi schimbă câteva vorbe cu Ingтар înainte să își ia oamenii și să se alăture celorlalte escorte; se adusese deja berea și un bou întreg fusese pus la frigare.

Ceilalți zece soldați fuseseră lăsați în oraș, împreună cu Perrin. Fiecare trebuia să fie acolo cu un rost, zisese Verin, iar Perrin nu avea cum să le fie de folos. Escorta era un semn de prestanță în ochii celor din Cairhien, însă mai mult de zece oameni ar fi dat de bănuț. Rand era acolo pentru că el primise invitația. Ingтар venise din pricina renumelui titlului său, iar Loial pentru că Ogierii erau foarte prețuiți de marile Case nobiliare din Cairhien. Hurin urma să treacă drept slujitorul lui Ingтар. Adevăratul scop era să încerce să ia urma trolocilor și a Iscoadelor Celui Întunecat; Cornul lui Vaieru nu putea fi departe de ei. Mat, care încă mai bodogănea, trecea drept servitorul lui Rand, căci el simțea pumnalul dacă era pe aproape. Dacă Hurin nu izbutea, poate le găsea el pe Iscoadele Celui Întunecat.

Când Rand o întrebase pe Verin de ce vine și ea, femeia se mulțumise să zâmbească și spusese:

— Ca să nu dați de necazuri.

Pe când urcau scăările, Mat mormăi:

— Tot nu pricep de ce trebuie să fiu servitor. El și Hurin

mergeau în spatele celorlalți. Arde-m-ar, dacă Rand poate fi Senior, pot să-mi pun și eu o haină elegantă.

— Un servitor, zise Verin fără să se uite la el, poate să meargă în multe locuri în care altcineva nu poate pătrunde și mulți nobili nici nu-l bagă în seamă. Tu și Hurin aveți rostul vostru.

— Acum taci, Mat, adăuga Ingтар, dacă nu vrei să ne dai de gol. Se apropiau de ușile păzite de șase străji, cu Copacul și Coroana Casei Damodred pe piept și de șase bărbați în livrea verde-închis, cu blazonul Casei pe mânecă.

Rand trase adânc aer în piept și întinse invitația.

— Sunt Seniorul Rand din Casa al'Thor, zise el dintr-o suflare, ca să scape. Iar aceștia sunt oaspeții mei. Verin Aes Sedai din Ajah Brună. Seniorul Ingтар din Casa Shinowa, din Shienar. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din *steddingul* Shangtai. Loial îi rugase să nu pomenească numele *steddingului*, dar Verin stăruise că trebuie să fie cât mai ceremonioși.

Servitorul care luase invitația, înclinându-se ușor, tresări la auzul fiecărui nume; aproape că îi ieșiră ochii din cap când fu pomenită Verin. Zise cu glasul gătit:

— Fiți bineveniți în Casa Damodred, Seniorilor. Fii binevenită, Aes Sedai. Fii binevenit, prietene Ogier. Le făcu semn celorlalți servitori să deschidă larg ușile și îi pofti pe toți înăuntru, cu o plecăciune, după care se grăbi să dea invitația unui alt bărbat în livrea și îi șopti ceva la ureche.

Acesta purta pe pieptul livrei verzi blazonul cu Copacul și Coroana.

— Aes Sedai, zise el, folosindu-se de toiagul lung ca să facă o plecăciune adâncă, cu capul aproape de genunchi, fiecăruia în parte. Seniorilor. Prietene Ogier. Mă numesc Ashin. Binevoiți să mă urmați.

Pe coridor nu erau decât slujitori, însă Ashin îi conduse într-o sală mare plină de nobili, cu un scamator într-un capăt și niște saltimbanci în celălalt. Muzica și glasurile care se auzeau și din alte părți dădeau de înțeles că aceștia nu era nici singurii oaspeți, nici singurele reprezentatii. Nobilii stăteau câte doi, câte trei sau câte patru, câteodată bărbați și

femei laolaltă, păstrând întotdeauna distanța convenită pentru a nu auzi ce spuneau ceilalți. Oaspeții purtau culorile închise obișnuite în Cairhien; fiecare avea panglici viu colorate care le ajungeau cel puțin până la jumătatea pieptului, iar unora chiar până la talie. Femeile aveau părul ridicat în turnulețe complicate de cârlionți, fiecare diferit de celelalte și fustele lor închise erau atât de largi, încât ar fi trebuit să se întoarcă pe o parte ca să poată încăpea pe o ușă mai îngustă decât cele de la conac. Nici unul dintre bărbați nu avea capul ras precum soldații – toți aveau părul lung și purtau pălării de catifea închisa la culoare, unele înalte, altele turtite – și, ca și la femei, manșetele plisate de culoarea fildeșului aproape că le ascundeau mâinile. Ashin lovi cu toiagul în pământ și le vesti sosirea, rostind întâi numele lui Verin.

Atraseră privirile tuturor. Verin purta șalul cu ciucuri cafenii, brodat cu viță-de-vie; numele unei Aes Sedai stârni murmure printre Seniori și doamne și îl făcu pe scamator să scape din mână un cerc, deși nimeni nu se mai uita la el. Loial fu și el cercetat cu aproape la fel de multă curiozitate, chiar înainte ca Ashin să îi rostească numele. În pofida broderiei argintii de pe guler și de pe mâneci, negrul hainei lui Rand îl făcea să pară îmbrăcat foarte simplu față de cei din Cairhien, iar sabia lui și a lui Ingтар atraseră multe priviri. Nici un nobil nu părea să aibă armă. Rand auzi de mai multe ori cuvintele „sabie cu pecetea bătlanului”. Unele căutături aduceau a încruntare; bănuia că erau cele ale nobililor pe care îi jignise, arzându-le invitațiile.

Un bărbat zvelt și chipeș se apropie de ei. Avea părul lung și cărunt și panglici de toate culorile îi brăzdau pieptul hainei cenușii, de la gât până la tighel, aproape de genunchi. Era foarte înalt pentru cineva din Cairhien, doar cu jumătate de cap mai scund decât Rand, iar felul în care umbla îl făcea să pară și mai înalt – își ținea bărbia ridicată, așa încât părea că se uită de sus la toată lumea. Ochii îi erau ca niște pietre negre. Cu toate acestea, se uită cu luare-aminte la Verin.

— Harul Luminii mă cinstește cu prezența dumitale, Aes Sedai. Vocea lui Barathanes Damodred era gravă și fermă. Își plimbă privirea peste ceilalți. Nu mă așteptam la oaspeți atât

de aleși. Senior Ingтар. Prietene Ogier. Își înclină ușor capul în fața fiecăruia; Barthanese știa precis cât de puternic este. Și dumneata, tinere Senior Rand. Ai iscat multă vâlvă în oraș și în Case. Poate vom avea prilejul să stăm de vorbă astă-seară. Din tonul lui se ghicea că nu avea să îi pară rău dacă un asemenea prilej nu se ivea, că nu fusese deloc impresionat de vâlvă pe care o stârnise, însă aruncă o privire furișă spre Ingтар și Loial, și spre Verin. Fiți bineveniți. Se lăsă condus de acolo de o femeie frumoasă, care își puse mâna împodobită cu inele și îngropată în dantelă pe brațul lui, dar ochii i se întoarseră spre Rand în timp ce se îndepărta.

Oamenii reîncepură să vorbească, iar scamatorul învârtea din nou cercurile într-o roată ce mai că ajungea la tavanul din ipsos. Saltimbancii nu se opriseră nici o clipă; o femeie sări în aer de pe mâinile făcute căuș ale unuia dintre tovarășii ei – părul dat cu ulei îi strălucea în lumina sutelor de lămpi pe când se învârtea – și ajunse în picioare pe mâinile unui bărbat care stătea la rândul lui pe umerii altuia. Acesta o ridică, întinzând brațele, iar cel de umerii căruia stătea îl ridică și pe el în același fel. Femeia întinse mâinile, ca și cum ar fi așteptat aplauze. Nimeni din cei din Cairhien nu păru să bage de seamă.

Verin și Ingтар se amestecară în mulțime. Ingтар avu parte de câteva priviri bănuitoare; la Verin se uitau cu ochii mari sau încruntați, ca și cum ar fi stat lângă un lup turbat. Mai ales bărbații o priveau așa, iar câteva femei chiar începură să vorbească cu ea.

Rand își dădu seama că Mat și Hurin dispăruseră deja în bucătărie, acolo unde se adunau toți servitorii oaspeților până când aveau să fie chemați. Spera că nu le va fi greu să se strecoare afară.

Loial se aplecă să îi spună ceva la ureche.

— Rand, e o Poartă de Taină pe aici. O simt.

— Vrei să zici că aici a fost odinioară un desigur Ogier? Întrebă Rand cu glas scăzut. Loial încuviință.

— Când l-au plantat, nu găsiseră *steddingul* Tsofu, altminteri Ogierul care ajutase la zidirea Al'cair'rahienallen nu ar fi avut nevoie de un desigur care să le aducă aminte de

stedding. Aici era o pădure când am mai trecut eu prin Cairhien, și aparținea Regelui.

— Probabil că Barthanes a dobândit-o în urma unui complot. Rand se uită neliniștit în jur. Lumea vorbea, dar erau mai mulți care stăteau cu ochii pe el și pe Ogier. Nu-l mai vedea pe Ingтар. Verin era în mijlocul unui grup de femei. Ar fi mai bine dacă am sta toți grupați.

— Verin a spus că nu, Rand. Zice că asta i-ar înfuria și i-ar face bănuitori, căci ar crede că ne ținem departe de ei. Trebuie să le alungăm orice îndoială până când Mat și Hurin izbutesc să găsească ceva.

— Am auzit și eu ce a spus Verin, Loial. Dar tot cred că, dacă Barthanes este Iscoada Celui Întunecat, atunci știe deja de ce suntem aici. Dacă umblăm singuri pe aici, e ca și cum i-am pofti să ne dea una în cap.

— Verin zice că nu o să facă nimic până când nu se lămurește dacă poate să se folosească cumva de noi. Fă cum a spus ea, Rand. Femeile Aes Sedai știu ce vorbesc. Loial pătrunse în mulțime și fu înconjurat de Seniori și doamne înainte să apuce să facă zece pași.

Câțiva oameni se îndreptară spre Rand, acum că rămăsese singur, însă el se întoarse în partea cealaltă și se grăbi să se îndepărteze. „Poate că femeile Aes Sedai știu ce vorbesc, dar mie nu-mi place ce se petrece aici. Lumină, de-aș ști dacă spune adevărul. Femeile Aes Sedai nu mint niciodată, dar adevărul spus de ele nu este întotdeauna adevărul pe care îl crezi tu.”

Se plimba neconținut, ca să nu trebuiască să intre în vorba cu nobilii. Mai erau multe alte săli, toate pline de Seniori și de doamne și cu tot felul de desfătări: trei Menestreli îmbrăcați în mantiile lor multicolore, scamatori și saltimbanci, muzicanți care cântau la flaut, luth, timpanon și lăută, plus alte cinci feluri de scripci, șase feluri de corn, drepte, curbate sau încovoiate, și zece feluri de tobe de diferite mărimi, de la tambure la timpane. La unii muzicanți se uită de două ori, la cei care aveau cornuri încovoiate, dar toate instrumentele erau din alamă.

„Doar n-or să țină Cornul aici, nerodule, își spuse el. Doar

dacă Barthanes se hotărăște să îi cheme pe eroii din morminte ca să îi desfete oaspeții.”

Era până și un bard ce purta cizme cu lucrătură din argint din Tear și o haină galbenă; umbla dintr-o sală în alta, ciupind coardele harfei și oprindu-se când și când ca să Declame. Se uita disprețuitor la ceilalți Menestrelți și nu zăbovea în locurile unde erau ei, însă Rand nu vedea alta deosebire între ei în afară de veșminte.

Deodată Barthanes se ivi lângă Rand. Un servitor în livrea îi întinse numaidecât o tavă de argint, înclinându-se adânc. Barthanes luă un pocal de sticlă, plin cu vin. Mergând cu spatele și înclinându-se mereu, servitorul îi tot întinse tava lui Rand, până când acesta scutură din cap, după care se pierdu în mulțime.

— Pari frământat, îi spuse Barthanes, sorbind din vin.

— Îmi place să merg. Rand se întrebă cum să urmeze sfaturile lui Verin și, amintindu-și despre ce îi zisese despre întâlnirea cu Suprema Înscăunată, luă poziția Pisicii care străbate curtea. Nu cunoștea un fel mai arogant de a păși. Barthanes strânse din buze, iar Rand se gândi că probabil Seniorul considera că e prea sfidător; nu se putea însă călăuzi decât după povețele lui Verin, așa că nu se opri. Ca să mai domolească încordarea, spuse curtenitor: Ce ospăț minunat. Aveți mulți prieteni și nu am văzut niciodată atâția Menestrelți, muzicanți și saltimbanci.

— Mulți prieteni, încuviință Barthanes. O să-i poți spune lui Galldrian cât de mulți am și cine sunt ei. Unele nume s-ar putea chiar să-l mire.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Rege, Senior Barthanes, și nici nu cred să îl întâlnesc vreodată.

— Firește. Erai doar din întâmplare în acel sat spurcat. Nu cercetai cum merg lucrurile cu dezgropatul statuii. Grea misiune.

— Da. Începuse să se gândească din nou la Verin; ar fi fost bine să îi fi dat mai multe sfaturi despre cum să vorbească cu cineva care credea că minte. Adaugă fără să chibzuiască: Este periculos ca aceia care nu știu ce fac să umble cu lucruri din Vârsta Legendelor.

Barthanes își aținti privirea în pocal, visător, de parcă Rand ar fi spus ceva foarte important.

— Vrei să spui că nu ești de partea lui Galldrian? îl întrebă Barthanes în cele din urmă.

— V-am mai spus, Seniore, că nu l-am întâlnit niciodată pe Rege.

— Da, de bună seamă. Nu știam că și cei din Andor iau parte la Marele Joc. Nu vezi prea mulți prin Cairhien.

Rand trase adânc aer în piept, ca să nu îi răspundă mânios bărbatului că nu era câtuși de puțin interesat de Marele Joc.

— Pe râu sunt multe barje cu grâne care vin din Andor.

— Neguțători? Cine îi bagă în seamă? E ca și cum ai zice că trebuie să fii atent la omizile de pe frunze. Barthanes se arăta disprețuitor și față de neguțători, și față de omizi, însă și de data aceasta se încruntă, ca și cum Rand ar fi vorbit pe ocolite despre altceva. Nu mulți sunt bărbații care călătoresc în tovărășia unei Aes Sedai. Pari prea tânăr ca să fii Străjer. Probabil că Seniorul Ingтар este Străjerul lui Verin Sedai, nu-i așa?

— Suntem cine am spus că suntem, zise Rand și făcu o strâmbătură. „În afară de mine.”

Barthanes îl cercetă aproape fățiș.

— Tânăr. Tânăr ca să porți o sabie cu pecetea bătlanului.

— Am mai puțin de un an, răspunse Rand fără voia lui și numaidecât își dori să nu fi deschis gura. I se părea că spusese o prostie, însă Verin îi zisese să se poarte ca atunci când se întâlnise cu Suprema Însăunată, iar acesta fusese răspunsul pe care i-l dăduse Lan. După obiceiurile celor din Ținuturile de la Hotar, ziua în care primeai sabia era ziua ta de nume.

— Așa deci. Din Andor, dar cu educație primită în Ținuturile de la Hotar. Sau poate de la un Străjer? Miji ochii, uitându-se iscoditor la Rand. Înțeleg că Morgase are un singur fiu. Pe nume Gawyn, din câte am auzit. Trebuie că ești cam de un leat cu el.

— M-am întâlnit o dată cu el, zise Rand cu luare aminte.

— Aceiași ochi. Același păr. Am auzit că cei de viță regală din Andor au părul și ochii Aielilor.

Rand se împiedică, deși podeaua era din marmură netedă.

— Nu sunt Aiel, Senior Barathanes, și nu sunt nici de viță regală.

— Cum spui. Acum am la ce mă gândi. Cred că vom găsi despre ce să vorbim când ne vom mai întâlni. Barathanes dădu din cap și înălță pocalul în semn de salut, apoi se întoarse ca să discute cu un bărbat cărunt, cu multe panglici colorate pe haină.

Rand clătină din cap și plecă mai departe, ferindu-se să mai intre în vorba cu cineva. Era de ajuns că vorbise cu un Senior din Cairhien; nu voia să aibă de-a face și cu al doilea. Barathanes părea că găsește sensuri adânci în cele mai nevinovate cuvinte. Rand își dădu seama că aflase destule despre *Daes Dae'mar* ca să știe că habar nu avea de cum se juca. „Mat, Hurin, aflați repede ceva, ca să putem pleca de aici. Oamenii ăștia sunt nebuni.”

Apoi intra în alta sală, iar Menestrelul care stătea într-un colț, cântând la harfă și recitând o poveste din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului*, era Thom Merrilin. Rand încremeni. Thom nu dădea semne că l-ar fi zărit, deși trecuse de două ori cu privirea pe deasupra lui. Părea că Thom chiar vorbise serios. Să nu se mai vadă deloc.

Rand se întoarse, dar o femeie păși ușor în fața lui și îi puse o mână pe piept; de sub dantelă apăru o încheietura fină. Nu-i ajungea nici până la umăr, însă coafura înaltă se termina la nivelul ochilor lui. Gâtul îi era acoperit de gulerul înalt, din dantelă gofrată, al rochiei, iar sub sâni rochia albastru-închis era acoperită de panglici colorate.

— Sunt Alaine Chuliandred, iar dumneata ești vestitul Rand al'Thor. Fiindcă e conacul lui Barathanes, bănuiesc că el are dreptul să-ți vorbească primul, însă suntem cu toții fermecați de ceea ce am auzit despre dumneata. Am auzit chiar că ai cânta la flaut. E adevărat?

— Da, cânt la flaut. „Cum de a?... Caldevwin. Lumină, oare în Cairhien toată lumea aude tot ce se spune?” Dacă sunteți bună să mă iertați...

— Am auzit că unii Seniori străini cântă la diferite instrumente, dar nu am dat niciodată crezare unor asemenea

zvonuri. Mi-ar face mare plăcere să te aud cântând. Poate vrei să discutăm despre una și alta. Barthanes părea să fie cucerit de conversația voastră. Soțul meu își petrece timpul gustând propriile vinuri și mă lasă singură. Nu stă niciodată de vorbă cu mine.

— Probabil că vă lipsește, zise Rand, încercând să se strecoare pe lângă ea și fustele ei largi. Femeia râse cristalin, de parcă ar fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

O altă femeie veni lângă el și o altă mână i se puse pe piept. Purta la fel de multe panglici ca și Elaine și erau cam de aceeași vârstă, cu zece ani și mai bine mai mari decât el.

— Vrei să-l ții numai pentru tine, Elaine? Cele două femei își zâmbiră, dar se fulgerau cu privirea. Cea de-a doua îi surâse și lui Rand. Sunt Belevaere Osiellin. Toți cei din Andor sunt atât de înalți? Și atât de chipeși?

Rand își dresе glasul.

— Aaa... unii sunt înalți. Iertați-mă, dar...

— Te-am văzut vorbind cu Barthanes. Se spune că îl cunoști și pe Galldrian. Trebuie să vii să mă vezi și să stăm de vorba. Soțul meu e plecat la moșiile noastre de la miazăzi.

— Ești la fel de subtilă ca o cocotă dintr-o tavernă, șuiera Elaine printre dinți, după care îi zâmbi lui Rand. Nu are deloc purtări alese. O femeie atât de grosolană nu ar putea fi pe placul nici unui bărbat. Adu-ți flautul la conac și o să stăm de vorba. Ce-ai zice să mă înveți și pe mine să cânt?

— Ceea ce Elaine crede că e subtilitate, spuse Belevaere pe un ton dulce, nu e decât lipsă de curaj. Un bărbat care poartă o sabie cu pecetea bătlanului este de bună seamă neînfricat. E într-adevăr o sabie cu pecetea bătlanului, nu-i așa?

Rand încercă să scape de ele.

— Dacă sunteți bune să mă iertați... Îl urmară pas cu pas, până când se izbi cu spatele de perete; fustele lor largi formau un alt zid în fața lui.

Tresări când o a treia femeie se alătură celorlalte două; fustele ei veniră să întregească zidul din fața lui. Era mai în vârstă decât ele, dar la fel de frumoasă, cu un zâmbet amuzat pe buze, care nu îi înmuia defel privirea tăioasă. Purta de

două ori mai multe panglici decât Elaine și Belevaere; cele două îi făcură o reverență și se uitară posomorâte la ea.

— Femeile astea păianjen încearcă să te prindă în pânda lor? Femeia mai în vârstă râse. De cele mai multe ori se prind ele însele. Vino cu mine, frumosule Senior din Andor, și o să-ți povestesc despre necazurile pe care le-ai putea avea din pricina lor. Eu una nu am soț, așa că nu am de ce-mi face griji. Soții nu aduc decât necazuri.

Pe deasupra capului lui Elaine îl văzu pe Thom, care își îndrepta spatele după ce făcuse o plecăciune, deși nimeni nu aplaudase și nici nu îl băgase în seamă. Cu o strâmbătură, Menestrelul luă un pocal de pe tava unui servitor.

— Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc, le spuse Rand celor trei femei și se fofilă pe lângă ele, tocmai când ultima întinse mâna ca să îl apuce de braț. Toate trei se uitară lung după el; se grăbi să ajungă lângă Menestrel.

Thom îl privi pe deasupra buzei pocalului, apoi mai sorbi o dată din el.

— Thom, știu că ai zis că trebuie să ne despărțim, însă trebuia să mă descotorosesc cumva de femeile alea. Nu vorbeau decât despre unde sunt plecați soții lor, dar păreau că se gândesc la cu totul altceva. Thom se înecă, iar Rand îl bătu pe spinare. Bei prea repede și nu înghiți bine. Thom, ele sunt convinse că pun ceva la cale împreună cu Barathanes sau poate cu Galldrian, și mă îndoiesc că mă cred când le spun că nu e adevărat. Aveam nevoie de o scuză ca să plec de lângă ele.

Thom își mângâie mustățile lungi și se uită iscoditor spre celalalt colț al sălii, la cele trei femei. Stăteau una lângă alta, privindu-i.

— Știu cine sunt, băiete. Breane Taborwin ți-ar da niște lecții de care fiecare bărbat ar trebui să aibă parte cel puțin o dată în viața, dacă le poate face față. Îngrijorate din pricina bărbaților lor. Îmi place asta, băiete. Deodată privirea îi deveni pătrunzătoare. Mi-ai spus că nu mai ai de-a face cu femeile Aes Sedai. Iar asta-seară toată lumea vorbește de un Senior din Andor care a apărut pe neașteptate, însoțit de o femeie Aes Sedai. Barathanes și Galldrian. De data asta ai

lăsat Turnul Alb să facă ce vrea din tine.

— A venit de-abia ieri, Thom. Și de îndată ce Cornul va fi la adăpost, o să mă rup din nou de ele. Asta vreau să fac.

— Vorbești de parcă acum nu ar fi la adăpost, zise Thom încetișor. Parcă acum câteva zile nu vorbeai așa.

— L-au furat Iscoadele Celui Întunecat, Thom. Și l-au adus aici. Barthanese și el Iscoadă.

Thom părea să se uite la vinul din pocal, dar aruncă priviri în toate părțile, ca să se încredințeze că nu îi aude nimeni. Mai mulți erau cu ochii pe ei, urmărindu-i pe furis în timp ce se prefăceau că discuta între ei, dar fiecare grup se ținea departe de celelalte. Cu toate acestea, Thom vorbi cu glas scăzut:

— E primejdios să spui așa ceva dacă nu e adevărat și încă și mai primejdios dacă e adevărat. O asemenea acuzație, împotriva celui mai puternic om din regat... Spui că Cornul e la el? Probabil că iar vrei să îmi ceri ajutorul, acum că ai din nou de-a face cu Turnul Alb.

— Nu. Hotărâse că Thom avusese dreptate, chiar dacă Menestrelul nu știa de ce. Nu putea să mai amestece pe nimeni în treburile lui. Vroiam doar să scap de femeile alea.

Menestrelul suflă în mustăți, uluit.

— Bine. Da. E bine așa. Ultima dată când te-am ajutat, m-am ales cu un picior scurtat, iar tu pari să te fi lăsat din nou prins în lațul celor din Tar Valon. De data asta va trebui să te eliberezi singur. Părea că vrea să se convingă singur de ce spune.

— Așa o să fac, Thom. Promit. „De îndată ce Cornul va fi la adăpost, iar Mat va avea din nou nenorocitul ăla de pumnal. Mat, Hurin, unde sunteți?”

Ca și cum gândul ar fi fost o chemare, Hurin se ivi în sală, căutându-l din priviri printre Seniori și doamne. Aceștia nu îi dădură nici o atenție; servitorii nu existau decât atunci când aveau nevoie de ei. Când îi zări pe Rand și pe Thom, se strecură printre grupurile de nobili și făcu o plecăciune în fața lui Rand.

— Seniore, am fost trimis după Domnia Voastră. Servitorul dumneavoastră a căzut și și-a scrântit glezna. Nu știu cât de

rău, Domnia Voastră.

O clipă Rand rămase nedumerit; apoi pricepu. Știa că toți ochii sunt ațintiți asupra lui, așa că vorbi îndeajuns de tare ca să fie auzit de cei din apropiere.

— Netot neîndemânat. La ce-mi servește dacă nu poate merge? Poate că ar fi bine să merg și să văd cât de rău s-a lovit.

Părea că rostise cuvintele potrivite. Hurin se înclină din nou și spuse, ușurat:

— Cum dorește Domnia Voastră. Sunteți bun să mă urmați?

— Te pricepi foarte bine să faci pe Seniorul, zise Thom încetișor. Dar nu uita un lucru. Cei din Cairhien joacă *Daes Dae'mar*, însă Turnul Alb a pornit Marele Joc. Fii cu băgare de seamă, băiete. Aruncând o privire aspră spre nobili, puse pocalul gol pe tava unui servitor care trecea pe acolo și se îndepărtă, ciupind strunele harfei. Începu să recite *Nevasta Mili și neguțătorul de mătăsuri*.

— Condu-mă, îi spuse lui Hurin, simțindu-se ca un nerod. Ieși din sală pe urmele amușinarului, simțind că îl priveau.

CAPITOLUL 33

Mesaj din întuneric

— L-ai găsit? Îl întrebă Rand pe Hurin, în timp ce cobora în spatele lui un șir de trepte înguste. Bucătăria era jos, iar servitorii care veniseră odată cu oaspeții fuseseră toți trimiși acolo. Sau Mat chiar s-a lovit?

— Oh, Mat e bine, Senior Rand. Amușinarul se încruntă. Cel puțin așa pare; mormăie ca un bărbat în putere. Nu am vrut să te îngrijorez, dar trebuia să găsesc o scuză ca să cobori aici. Am găsit destul de ușor urma. Cei care au dat foc la han au intrat cu toții într-o grădină împrejmuită din spatele conacului. Trolocii au pătruns în grădină odată cu ei. Cred că asta s-a întâmplat ieri. Poate chiar cu o zi înainte. Șovăi. Senior Rand, nu au mai ieșit. Sunt tot acolo.

La baza scărilor se auzeau servitorii care cântau și râdeau. Cineva avea un luth și zdrăngănea la el o melodie, cântând din gură cu glas răgușit, iar ceilalți aplaudau și dănuiau. Pereții nu erau nici tencuiți, nici acoperiți cu tapiserii fine – doar piatră goală și lemn simplu. Lumina de pe coridoare venea de la niște torțe de papură care afumau tavanul; erau puse la mare depărtare unele de altele, așa încât în unele porțiuni era aproape întuneric.

— Mă bucur că îmi vorbești din nou normal, spuse Rand. După câte plecăciuni îmi făceai, începusem să cred că îi întreci până și pe cei din Cairhien.

Hurin se înroși.

— Ei, cât despre asta... Aruncă o privire de-a lungul coridorului, spre locul de unde se auzea zgomot, ca și cum i-ar fi venit să scuie. Vor toți să pară așa de cuviincioși, dar... Senior Rand, fiecare zice că îi este devotat stăpânului sau stăpânei lui, dar fiecare dă de înțeles că este gata să vândă ceea ce știe sau a auzit. Și după ce beau câte ceva, își șoptesc la ureche tot felul de lucruri despre Seniorii și doamnele pe care îi slujesc, de ți se face părul măciucă. Știu

că sunt din Cairhien, dar n-am pomenit niciodată așa ceva.

— O să plecăm curând de aici, Hurin. Rand nădăjduia că așa va fi. Unde e grădina asta? Hurin coti pe un coridor lăturalnic, care ducea spre spatele conacului. I-ai adus deja aici pe Ingтар și pe ceilalți?

Amușinarul clătină din cap.

— Seniorul Ingтар s-a lăsat încolțit de șase sau șapte femei din acelea care își spun doamne. Nu m-am putut apropia ca să vorbesc cu el. Iar Verin Sedai era cu Barthanes. Mi-a aruncat o asemenea privire când am ajuns lângă ea, încât nici n-am mai încercat să îi spun ceva.

Trecură de un alt colț și dădură peste Loial și Mat; Ogierul stătea puțin aplecat, din pricina tavanului prea jos. Loial îl întâmpină cu un rânjel până la urechi.

— Iată-te. Rand, n-am fost niciodată așa de fericit să scap de cineva ca de oamenii ăia de sus. Mă tot întrebau dacă se întorc Ogierii și dacă Galldrian e de acord să le plătească ce le datorează. Se pare că zidarii Ogieri au plecat pentru că Galldrian nu i-a mai plătit decât cu făgăduieli. Le-am tot spus că nu știu nimic despre toate astea, dar jumătate din ei păreau convinși că mint, iar cealaltă jumătate că vreau de fapt să spun cu totul altceva.

— O să plecăm curând de aici, îl încredință Rand. Mat, te simți bine? Prietenul lui avea obraji mai supti decât înainte, chiar decât la han, iar pomeții ieșeau și mai mult în evidență.

— Mă simt bine, răspunse Mat morocănos, și chiar m-am bucurat că am plecat de lângă ceilalți servitori. Cei care nu mă întrebau dacă mă înfometezi credeau că sunt bolnav și nu voiau să se apropie de mine.

— Ai simțit pumnalul? îl întrebă Rand.

Mat scutură din cap, abătut.

— N-am simțit decât că e cineva care stă tot timpul cu ochii pe mine. Oamenii ăștia sunt la fel de pricepuți ca Pieriții când vine vorba să se furișeze pe lângă tine. Arde-m-ar, mi-a sărit inima din piept când mi-a zis Hurin că a dat de urma Iscoadelor Celui întunecat. Rand, nu simt deloc pumnalul și am cercetat nenorocita asta de casă din pod până-n pivniță.

— Asta nu înseamnă că nu e aici, Mat. L-am pus în sîpet,

cu Cornul, ții minte. Poate că de asta nu îl simți. Nu cred că Fain știe cum să deschidă sipetul, altminteri nu s-ar fi ostenit să care atâta greutate când a plecat din Fal Dara. Aurul cu care e împodobit sipetul nu are nici o valoare în comparație cu Cornul lui Vaiere. Când o să găsim Cornul, o să găsim și pumnalul. O să vezi.

— Dacă nu trebuie să mă mai prefac că sunt servitorul tău, murmură Mat. Dacă nu înnebunești și... Nu-și mai continuă vorba.

— Rand nu e nebun, Mat, zise Loial. Cei din Cairhien nu l-ar fi lăsat să intre aici dacă nu ar fi fost Senior. Ei sunt cei nebuni.

— Nu sunt nebun, spuse Rand cu asprime în glas. Încă nu. Hurin, arată-mi grădina.

— Pe aici, Senior Rand.

leșiră, în întuneric, pe o ușă mică; Rand trebui să își îndoaie genunchii ca să încapă, iar Loial se văzu silit să se cocârjeze și să își strângă umerii. Era destulă lumină de la ferestrele de sus pentru ca Rand să vadă potecile de cărămidă dintre straturile pătrate de flori. De o parte și de alta se întindeau umbrele grajdurilor și ale celorlalte acareturi. Din când în când se auzeau frânturi de muzică, de la servitorii de jos sau de la Menestrellii care îi desfătau pe stăpânii lor sus.

Hurin îi călăuzi de-a lungul potecilor până când dispăru și ultima licărire de lumina și trebui să se mulțumească cu lumina lunii; cizmele scârțâiau slab pe cărămizi. Tufele care ziua ar fi fost pline de culoare se transformaseră în întuneric în niște ghebe curioase. Rand duse mâna la sabie și nu-și lăsă privirea să poposească prea mult într-un singur loc. O sută de troloci ar fi putut sta la pândă în apropiere, nevăzuți. Știa că Hurin i-ar fi mirosit de ar fi fost prin preajmă, dar asta nu prea le era de folos. Dacă Barathanes era Iscoada Celui Întunecat, însemna că măcar o parte dintre servitori și paznici erau și ei Iscoade, iar Hurin nu simțea mirosul Iscoadelor. Iscoade sau troloci care s-ar fi năpustit din noapte asupra lor - nu era mare deosebire.

— Acolo, Senior Rand, spuse Hurin în șoaptă, arătând cu

degetul.

În față, niște ziduri de piatră nu mai înalte decât capul lui Loial îngrădeau un pătrat lung de vreo cincizeci de pași. Rand nu era sigur, din pricina umbrelor, dar părea că gradina se întindea dincolo de ziduri. Se întrebă de ce Barthanes închisese o parte din mijlocul grădinii. Deasupra nu era nici un acoperiș. „De ce ar intra și ar rămâne acolo?”

Loial se aplecă să îi vorbească la ureche.

— Ți-am spus că aici era odinioară un desiș Ogier. Rand, Calea de taină e înăuntrul zidului ăluia. O simt.

Rand îl auzi pe Mat oftând deznădăjduit.

— Nu putem renunța, Mat, spuse el.

— Nu renunț. Dar am atâta minte cât să nu mai vreau să mai umblu vreodată pe Căile de Taină.

— S-ar putea să nu avem încotro, îi răspunse Rand. Du-te după Ingtar și Verin. Adu-i aici cumva – nu-mi pasă cum – și zi-le că probabil Fain a plecat cu Cornul pe o Poartă de Taina. Dar vezi să nu te audă cineva. Și să nu uiți să șchiopătezi; oamenii cred că ai căzut și te-ai lovit. Era de mirare că Fain îndrăznise să o ia pe Căile de Taina, însă nu vedea altă explicație. „Nu aveau cum să petreacă o zi și o noapte stând aici, fără un acoperiș deasupra capului.”

Mat îi făcu o plecăciune și îi zise batjocoritor:

— De îndată, Seniore. Cum dorește Domnia Voastră. Să vă duc flamura, Seniore? Porni spre conac; mormăiturile se auzeau din ce în ce mai stins. Acum trebuie să și șchiopătez. Data viitoare o să mă aleg cu gâtul rupt sau...

— Își face griji din pricina pumnalului, Rand, îi spuse Loial.

— Știu, zise Rand. „Dar cât timp o să mai treacă până când o să spună cuiva cine sunt, chiar fără să vrea?” Nu credea că Mat avea să-l dea vreodată de gol dinadins; prietenia dintre ei l-ar fi împiedicat. Loial, ridică-mă să mă uit peste zid.

— Rand, dacă Iscoadele sunt încă...

— Nu sunt. Ridică-mă, Loial.

Se apropiară toți trei de zid, iar Loial își împreună mâinile, făcând un fel de scară pentru piciorul lui Rand. Ogierul se îndreptă cu ușurință de spate, înălțându-l pe Rand cât să vadă

peste marginea zidului.

Luna subțire nu lumina prea mult și cea mai mare parte era în întuneric, dar nu păreau să fie nici flori, nici tufe în interiorul pătratului împrejmuț de ziduri. Doar o bancă singuratică din marmură palidă, pusă ca pentru cineva care ar fi vrut să stea și să se uite la lespedea verticală de piatră din mijloc.

Rand se prinse de marginea zidului și se trase în sus. Loial îl apucă de picior, însă Rand se smulse și se rostogoli peste zid, lăsându-se să cadă înăuntru. Simți sub picioare iarba scurtă; îi trecu prin cap că Barthanes lăsa probabil oile înăuntru. Cu ochii zgâțiți la lespedea întunecată de piatră, Poarta de taină, tresări când auzi o bufnitură lângă el. Hurin se ridică în picioare și se șterse de praf.

— Ar trebui să fii cu băgare de seamă, Senior Rand. Aici s-ar putea ascunde oricine. Sau orice. Se uită scrupulos în jur, ducând mâna la cingătoare, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească sabia scurtă și pumnalul cu lamă zimțată pe care fusese nevoit să le lase la han; în Cairhien, servitorii nu erau înarmați. Dacă sari într-o groapă fără să te uiți, poți să dai peste un șarpe.

— Le-ai fi simțit mirosul, zise Rand.

— Poate. Amușinarul trase adânc aer în piept. Dar eu nu simt decât mirosul a ceea ce au făcut, nu a ceea ce au de gând să facă.

Se auzi un hârșăit deasupra capului lui Rand; Loial se lăsa în jos pe zid. Ogierul nici măcar nu trebui să își întindă mâinile de tot înainte să ajungă cu picioarele pe pământ.

— Repeziți, mormăi el. Voi, oamenii, sunteți întotdeauna atât de repeziți. Și acum trebuie să fac și eu la fel. Fruntașul Haman m-ar muștra, iar mama... Întunericul îi ascundea chipul, dar Rand era convins că îi zvâcneau urechile. Rand, dacă nu începi să fii cu mai mare luare-aminte, o să-mi provoci numai necazuri.

Rand merse până la Poarta de taină și dădu ocol lespezii. Chiar și de aproape nu părea decât o bucată mare de piatră, mai înaltă decât el. În spate era netedă și rece - o atinse ușor cu mâna, în treacăt - însă partea din față fusese cioplită de o

mână iscusită. Era acoperită de cârcei de viță-de-vie, frunze și flori, toate atât de meșteșugit făcute încât păreau aproape aieva în lumina palidă a lunii. Pipăi pământul din fața ei; erau doua urme în formă de cerc în iarbă, ca și cum porțile ar fi fost deschise.

— Este într-adevăr o Poartă de taină? întrebă Hurin neîncrezător. Am auzit povești despre ele, firește, dar... Adulmecă aerul. Urma merge până acolo și apoi se oprește, Senior Rand. Cum o să mai știm acum pe unde au luat-o? Am auzit că, dacă intri pe o Poarta de taină, când ieși ești nebun – asta dacă mai apuci să ieși.

— Nu e ceva imposibil. Noi am mai umblat pe o astfel de Cale – eu, Loial, Mat și Perrin. Rand nu își luă ochii de la încălcirea de frunze de pe piatră. Știa că era una deosebită de toate celelalte cioplite acolo. Frunza ca de trifoi a Copacului Vieții, *Avendesora*. Puse mâna pe ea. Pun rămășag că o să le simți urma pe Căi. Putem merge oriunde după ei. Nu era rău să-și dovedească lui însuși că avea curajul să pășească printr-o Poartă de taină. O să-ți arăt. Îl auzi pe Hurin oftând. Frunza era lucrată în piatră, ca și celelalte, dar se desprinsese și îi căzu în palmă. Loial oftă și el.

Într-o clipă, plantele prinseră viață. Frunzele de piatră tremurau în adierea vântului, florile păreau viu colorate chiar și în beznă. În mijloc apăru o deschizătură, iar cele două jumătăți ale lespezii începură să se învântească spre Rand. Acesta făcu un pas în spate, ca să le lase să se deschidă. Nu privi spre celălalt capăt al pătratului împrejmuț cu ziduri, dar nici nu mai văzu acea reflectare argintie, mată, pe care și-o amintea. Între porțile care se deschideau era atât de întuneric încât totul în jurul lor părea mai luminos. Bezna se revărsă afară printre porțile care încă se mișcau.

Rand sări în spate, țișând, scăpând din mână frunza de *Avendesora*, iar Loial spuse cu glas tare:

— *Machin Shin*. Vântul Negru.

Suieratul vântului îi asurzii; iarba se unduia, țărâna se ridica în fuioare, înghițite de aer. O mie de voci smintite păreau să strige, o mie, amestecându-se, acoperindu-se una pe cealaltă. Rand desluși câte ceva, deși se căzni să nu audă.

„...Sângele atât de bun, e atât de bine să bei sânge, sângele care picură, picură, picături atât de roșii; ochi frumoși, ochi ispititori, eu nu am ochi, o să-ți ciugulesc ochii din cap; o să-ți rod oasele, o să-ți zdrobesc oasele din tine, o să-ți sug măduva, iar tu o să țiți; țițete, țițete, țițete melodioase, cântecul țițetelor...” Și, ce era cel mai înfricoșător, o șoapta care se furișa printre toate celelalte vorbe. „Al’Thor. Al’Thor. Al’Thor.”

Rand se lăsă împresurat de hău, fără să se sinchisească de strălucirea chinuitoare, îngreșoșătoare, a *saidinului*. Cea mai mare primejdie, dacă mergeai pe Căile de Taină, era Vântul Negru care fura sufletele celor pe care îi omora și îi înnebunea pe cei pe care îi lăsa în viață, dar *Machin Shin* făcea parte din Căi: nu putea să dispară. Doar că se răspândea în noapte, iar Vântul Negru îl chema pe nume.

Poarta de taină nu era pe deplin deschisă. Dacă ar fi putut pune frunza de *Avendesora* la loc... Îl văzu pe Loial în patru labe, orbecăind și bâjbâind prin iarbă.

Saidinul puse stăpânire pe el. Se simțea de parcă îi fremătau oasele, simțea curgerea fierbinte și de gheață a Puterii Supreme, se simțea cu adevărat viu, cum nu era niciodată fără ea, simțea mazăga uleioasă... Nu! Și, pe negândite, strigă la el însuși de dincolo de gol: „Vine după tine! O să ne ucidă pe toți!” Azvârli totul în umflătura neagră, aflată acum la câteva palme de Poarta de taină. Nu știa ce anume azvârlise, nici cum, dar în inima întunericului înflori o fântână scânteietoare de lumină.

Vântul Negru urlă, o mie de zbierete mute de durere. Încetul cu încetul, împotriva voinței sale, umflătura se micșora; încetul cu încetul revărsarea se întoarse de unde venise, prin Poarta încă deschisă.

Puterea Supremă îl potopi pe Rand. Simțea legătura dintre el și *saidin*, ca și cum ar fi fost un râu învolburat, dintre el și focul care ardea în inima Vântului Negru, o cascadă clocotitoare. Căldura dinăuntru lui era acum și mai puternică, se preschimbase într-o incandescență care ar fi topit și piatra, ar fi făcut fierul să se evapore și aerul să ia foc. Frigul se înteeți și el, până când ar fi trebuit să îi înghețe plămânii. Simțea

cum îl năpădește, simțea cum îl macină ca pe un mal de râu din lut moale, simțea cum îl mistuie.

„Nu mă pot opri! Dacă iese... Trebuie să-l omor! Nu – mă – pot – opri!” Disperat, se agăță de fărâme din el însuși. Puterea Supremă vuia în el de parcă era o bucată de lemn purtată de ape. Hăul începu să se destrame; golul aburea de frig.

Poarta de taină începu să se închidă.

Rand rămase locului, convins, în gândurile palide care pluteau în afară hăului, că vedea doar ce voia să vadă.

Porțile se apropiară și mai mult, împingând înăuntru Vântul Negru, ca și cum *Machin Shin* ar fi fost ceva tare. Iadul încă îi mai vuia în piept.

Rand îl văzu pe Loial, ca de la mare depărtare, stând în patru labe, trăgându-se înapoi din fața porților care se închideau.

Deschizătura se făcu din ce în ce mai mică, apoi dispăru. Frunzele și cârceii de viță-de-vie se uniră și redeveniră de piatră. Rand simți cum se rupe legătura dintre el și foc, cum contenește curgerea Puterii prin el. Încă o clipă și l-ar fi nimicit. Tremurând, se lăsă în genunchi. Era încă înăuntrul lui. *Saidinul*. Nu mai curgea; era ca un iaz. El era iazul Puterii Supreme. Se înfioră. Simțea mirosul ierbii, al pământului de sub picioarele lui, al pietrelor din zid. Vedea în întuneric firele de iarbă, pe fiecare în parte și pe toate laolaltă. Simțea pe față până și cea mai ușoară mișcare a aerului. Simțea pe limba gustul de mazăgă. Stomacul i se făcu ghem.

Se forța să iasă din hău; în genunchi, fără să se clinească, se eliberă. După care nu mai simți decât gustul din gură și strânsoarea din stomac. Și amintirea. „Atât de viu.”

— Ne-ai salvat, Ziditorule. Hurin stătea cu spatele lipit de zid, iar glasul îi era răgușit. Chestia aia – era Vântul Negru? – era mai rău decât... avea de gând să arunce cu foc în noi? Senior Rand! Ți-a făcut rău? Te-a atins? Se apropie în fugă, tocmai când Rand se străduia să se ridice în picioare și îl ajută. Loial se ridică și el, scuturându-și praful de pe mâini și de pe genunchi.

— N-o să mergem după Fain pe acolo. Rand îl atinse pe

Loial pe braț. Mulțumesc. Într-adevăr ne-ai salvat. „Cel puțin, pe mine. Mă ucidea. Mă ucidea și eu mă simțeam... minunat.” Înghiți în sec; încă nu scăpase de tot de gustul din gură. Vreau ceva de băut.

— N-am făcut decât să găsesc frunza și să o pun la loc, zise Loial, ridicând din umeri. Mi-am spus că, dacă nu izbutim să închidem Poarta, are să ne omoare. Nu cred că sunt un erou, Rand. Mi-era atât de teamă că de-abia mai reușeam să gândesc.

— Ne era amândurora teamă, spuse Rand. N-om fi niște eroi, dar suntem ceea ce suntem. Bine că Ingtar e cu noi.

— Senior Rand, zise Hurin timid, am putea... pleca?

Amușinarul se tot împotrivi să îl lase pe Rand să treacă primul de cealaltă parte a zidului, stăruind că nu știau dacă nu cumva îi așteaptă cineva, până când Rand îi spuse că era singurul dintre ei care avea o armă. Chiar și așa, Hurin nu păru prea bucuros când Loial îl ridică pe Rand ca să se agațe de marginea zidului și să sară dincolo.

Rand căzu în picioare, cu o bufnitură; ciuli urechile și se uită scrutător în noapte. O clipă i se păru că vede ceva, că aude un hârșăit de cizmă pe zidul de cărămidă, dar apoi nu mai văzu și nu mai auzi nimic, așa că își spuse că era probabil din pricina tulburării. Era normal să fie tulburat. Se întoarse ca să-l ajute pe Hurin să coboare.

— Senior Rand, spuse amușinarul, de îndată ce își înfipse bine picioarele în pământ, cum o să mai putem de-acum merge după ei? Din câte am auzit eu despre Căile de Taină, până acum se poate să fi străbătut deja jumătate de lume.

— Verin o să știe ce e de făcut. Lui Rand îi veni dintr-odată să râdă; ca să găsească Cornul și pumnalul – dacă mai puteau fi găsite – trebuia să ceară ajutorul unei Aes Sedai. Îl lăsaseră să plece și acum trebuia să se întoarcă la ele. N-o să-l las pe Mat să moară fără să încerc să fac ceva.

Loial li se alătură și porniră cu toții spre conac; la ușă fură întâmpinați de Mat, care o deschise chiar când Rand punea mâna pe ivăr.

— Verin a spus să nu faceți nimic. Dacă Hurin a aflat unde este Cornul, e suficient. A mai spus că o să plecăm de îndată

ce vă întoarceți și o să facem un plan. Iar eu zic că asta e ultima dată când alerg încolo și înapoi cu tot felul de mesaje. De-acum înainte, dacă vrei să spui ceva cuiva, n-ai decât să te duci singur. Mat privi pe lângă ei, în beznă. Cornul e pe acolo? Într-un acaret? Ai văzut pumnalul?

Rand îl răsuci și îl vârî înăuntru.

— Nu e într-un acaret, Mat. Sper ca Verin să știe ce e de făcut pentru că eu habar n-am.

Mat părea că ar vrea să pună întrebări, dar se lăsă împins de-a lungul coridorului slab luminat. Ba chiar își aduse aminte să șchiopăteze când porniră în sus pe scări.

Când Rand și ceilalți intrară din nou în sălile pline de nobili, multe priviri se ațintiră asupra lor. Rand se întrebă dacă aflaseră cumva ce se petrecuse afară sau dacă nu ar fi fost mai bine să îi trimită pe Hurin și pe Mat să aștepte pe coridorul din față, dar apoi își dădu seama că nu erau priviți deloc altfel decât înainte – căutături curioase, chibzuite, în spatele cărora se ghicea că vor să știe ce făcuseră între timp. Pentru acești oameni, servitorii nici nu existau. Nimeni nu încercă să se apropie de ei, căci erau împreună. Se pare că existau anumite reguli în Marele Joc în privința comploturilor, oricine putea încerca să asculte o conversație personală, dar nimeni nu îndrăznea să se bage în vorba.

Verin și Ingтар stăteau și ei împreună și, prin urmare, erau singuri. Ingтар părea puțin buimac. Verin aruncă o privire lui Rand și celorlalți trei, se încruntă când le văzu fețele, după care își potrivi șalul și se îndreptă spre coridorul de la intrare.

Când ajunseră acolo, se ivi Barathanes, ca și cum cineva i-ar fi spus că se pregătesc de plecare.

— Plecați atât de repede? Verin Sedai, nu te pot convinge să mai rămâi?

Verin clătină din cap.

— Trebuie să mergem, Senior Barathanes. Nu am mai fost de ani de zile în Cairhien. M-am bucurat că i-ai trimis aceasta invitație tânărului Rand. A fost... interesant.

— Harul Luminii să vă ocrotească până la han. *Marele Copac*, nu-i așa? Poate mă veți cinsti din nou cu prezența voastră. Va fi o onoare pentru mine, Verin Sedai, Senior Rand,

Senior Ingтар, ca să nu mai pomenesc de dumneata, Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan. Făcu o plecăciune ceva mai adâncă în fața femeii Aes Sedai decât în fața celorlalți, dar nu mult deosebită de o simplă înclinare a capului.

Verin dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Poate. Lumina să te scalde, Senior Barthanes. Se întoarce și se îndreptă spre ușă.

Rand tocmai se pregătea să îi urmeze pe ceilalți când Barthanes îl apucă cu doua degete de mânecă, făcându-l să se oprească. Mat voi și el să rămână cu Rand, însă Hurin îl trase după el, ca să se alăture lui Verin și celorlalți.

— Ai intrat în Joc mai mult decât credeam, zise Barthanes cu glas scăzut. Când am auzit numele tău, nu-mi venea să cred; cu toate acestea ai venit, și ești așa cum mi s-a povestit și... Am primit un mesaj pentru tine. Cred că o să ți-l spun, totuși.

Rand simțise fiori pe șira spinării când Barthanes începuse să vorbească, dar la sfârșit nu făcu decât să se uite la el.

— Un mesaj? De la cine? Domnița Selene?

— Un bărbat. Nu e felul de om pentru care să transmit de obicei mesaje, dar are... anumite... Drepturi asupra mea pe care nu le pot nesocoti. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar era din Lugard. Aaa! Îl cunoști.

— Da, îl cunosc. „Fain mi-a lăsat un mesaj?” Rand privi de jur împrejurul coridorului lat. Mat, Verin și ceilalți așteptau lângă ușă. Servitorii în livrea stăteau țepeni de-a lungul pereților, gata să sară dacă primeau poruncă, însă nepărând nici să vadă, nici să audă nimic. Zarva ospățului ajungea și până aici. Nu părea să fie un loc în care să fii atacat de Iscoadele Celui Întunecat. Ce mesaj?

— Spune că o să te aștepte la Capul Toman. Are ceea ce cauți și, dacă vrei lucrul acela, trebuie să-l urmezi. Dacă refuzi să-l urmezi, zice că o să-i hăituiască pe cei de un sânge cu tine, pe oamenii tăi, pe cei pe care îi iubești, până când o să te învoiești să te întâlnești cu el. Pare o nebunie, firește, ca un asemenea om să spună că o să hăituiască un Senior, totuși, părea să fie un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea. Cred că e nebun – chiar a tăgăduit că ai fi Senior, după cum se

vede limpede – dar tot e ceva la mijloc. Ce duce cu el, de are nevoie de troloci ca să-l păzească? Ce cauți? Barathanes părea uimit de sinceritatea propriilor întrebări.

— Lumina să te scalde, Senior Barathanes. Rand izbuti să facă o plecăciune, însă se clătină când se îndreptă spre Verin și ceilalți. „Vrea să îl urmez. Și, dacă nu vreau, o să facă rău satului, și lui Tam.” Nu se îndoia că stătea în puterea lui Fain să facă așa ceva și că nu avea să se răzgândească. „Cel puțin, Egwene e la adăpost, în Turnul Alb.” Își închipui hoarde de troloci năvălind peste Emond’s Field, cete de Pieriți fără ochi vânzând-o pe Egwene. „Dar cum aș putea să îl urmez? Cum?”

Apoi ieși în noapte și încăleacă pe Roșcat. Verin, Ingтар și ceilalți erau deja călare, iar escorta de soldați din Shienar se strânsese în jurul lor.

— Ce ați găsit? îl întrebă Verin. Unde îl ține? Hurin își dresă glasul cu zgomot, iar Loial se foi în șa. Femeia Aes Sedai îi privi pătrunzător.

— Fain a plecat cu Cornul spre Capul Toman, printr-o Poartă de taină, zise Rand posac. Acum probabil că e deja acolo și mă așteaptă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, spuse Verin, pe un ton atât de hotărât, încât nimeni nu mai scoase nici un cuvânt până când ajunseră înapoi în oraș, la hanul *Marele Copac*.

Uno plecă, după ce schimbă câteva vorbe cu Ingтар, ducând soldații la hanul din Talpă. În sala mare, Hurin îi aruncă o privire lui Verin, mormăi ceva despre bere și se grăbi să se așeze la o masă din colț, singur. Femeia Aes Sedai nu o băgă în seamă pe hangiță, care o întrebă curtenitor dacă s-a simțit bine, și îi conduse în tăcere pe Rand și pe ceilalți în sala mai retrasă.

Perrin își ridică privirea din *Călătoriile lui Jain Neopritul* când intrară, apoi se încruntă când le văzu chipurile.

— N-a mers bine, nu-i așa? zise el, închizând cartea legată în piele. Lămpile și lumânările din ceara de albine luminau bine sala; jupâneasa Tiedra cerea mult, dar nu făcea economie.

Verin își împături cu grija șalul și îl puse pe spătarul unui

scaun.

— Mai spuneți-mi o dată. Iscoadele Celui Întunecat au plecat cu Cornul printr-o Poartă de taină? De la conacul lui Barathanes?

— Sub conac era odinioară un desiș Ogier, explică Loial. Când am zidit... Nu-și mai sfârși vorba; urechile i se pleoștiră sub căutătura lui Verin.

— Hurin a mers pe urma lor până acolo. Rand se lăsă ostenit pe un scaun. „Acum mai mult decât oricând trebuie să îl urmez. Dar cum?” Am deschis Poarta ca să îi arăt că le poate lua și pe mai departe urma, indiferent pe unde o iau, și am dat peste Vântul Negru. A încercat să ne înhațe, însă Loial a izbutit să închidă porțile înainte să iasă de tot. Se înroși puțin când spuse asta, dar era adevărat: Loial fusese cel care închisese porțile și silise Vântul să dea înapoi. Stătea de strajă.

— Vântul Negru, șopti Mat, încremenind și uitând să se mai așeze pe scaun. Perrin se zgâia și el la Rand. La fel și Verin și Ingтар. Mat se prăvăli pe scaun cu o bufnitură.

— Probabil că te-ai înșelat, spuse în cele din urmă Verin. *Machin Shin* nu poate fi pus de strajă. Nimeni nu îl poate sili să facă ceva.

— E o creatura a Celui Întunecat, zise Mat, înmărmurit. Iar ei sunt Iscoadele Celui Întunecat. Poate că știu cum să îi ceară ajutorul, cum să îl facă să îi ajute.

— Nimeni nu știe precis ce este acest *Machin Shin*, răspunse Verin. Doar că este esența nebuniei și cruzimii. Nu te poți înțelege cu el, Mat, nu poți face nici un târg, nici măcar nu îi poți vorbi. Nu poate fi niciodată constrâns să facă ceva – nici o femeie Aes Sedai de acum nu poate izbuti așa ceva, și probabil că nici mai de demult nu era cu putință. Chiar crezi că Padan Fain ar fi în stare de ceva ce nici zece Aes Sedai nu pot izbândi? Mat scutură din cap.

Se lăsă o liniște plină de deznădejde, de lipsă de rost. Nu mai aveau nici o țintă, și până și pe chipul lui Verin se citea șovăiala.

— N-aș fi crezut niciodată că Fain e destul de cutezător încât să o apuce pe Căile de Taină. Glasul lui Ingтар părea

aproape blând; deodată însă lovi cu pumnul în perete. Nu-mi pasă cum de *Machin Shin* îl ascultă pe Fain, sau dacă e într-adevăr așa. Au plecat cu Cornul lui Vaiere pe Căile de Taină, Aes Sedai. Acum sunt probabil în Mană sau au străbătut deja jumătate din drumul până la Tear sau Tanchico, de cealaltă parte a Pustiului Aiel. Cornul e pierdut. Sunt pierdut. Își lăsă mâinile în jos; umerii îi căzură. Sunt pierdut.

— Fain duce Cornul la Capul Toman, spuse Rand și imediat toate privirile se ațintiră asupra lui.

Verin îl cercetă cu ochii mijiți.

— Ai mai spus asta. De unde știi?

— I-a lăsat un mesaj lui Barthanes, răspunse Rand.

— Un șiretlic, mârâi Ingтар. Doar n-o să ne zică nouă unde se duce.

— Nu știu ce vreți voi să faceți, spuse Rand, dar eu plec spre Capul Toman. Trebuie. Pornesc cum se crapă de ziuă.

— Dar, Rand, zise Loial, o să ne ia luni de zile să ajungem la Capul Toman. Ce te face să crezi că Fain o să ne aștepte atâta vreme?

— O să aștepte. „Dar cât, înainte să creadă că nu mai vin? De ce a pus Vântul de strajă dacă vrea să îl urmez?” Loial, vreau să merg cât mai iute și, dacă Roșcatul o să moară din cauza efortului, o să cumpăr alt cal sau o să fur unul, dacă trebuie. Precis vrei să vii cu mine?

— Am stat atâta pe lângă tine, Rand. De ce n-aș mai face-o acum? Loial scoase pipa și punga de tutun și începu să umple găvanul cu degetul. Vezi tu, îmi placi. Mi-ai plăcea chiar de nu ai fi *ta'veren*. Îmi placi chiar dacă ești. E adevărat că din pricina ta dau numai de necazuri. Dar, oricum, merg cu tine. Duse pipa la gura ca să vadă dacă trage bine, apoi luă o așchie de lemn din oala de piatră de deasupra căminului și o aprinse de la o lumânare. Și nu cred că ai cum să mă împiedici.

— Ei, o să vin și eu, spuse Mat. Pumnalul e încă la Fain, așa că merg și eu. Însă nu mai vreau să mai fac pe servitorul.

Perrin oftă; părea să cugete ce era mai bine să facă.

— O să merg și eu cu voi. O clipă mai târziu, rânji. Cineva trebuie să stea cu ochii pe Mat.

— Nici măcar nu e un șiretlic foarte dibaci, murmura Ingтар. O să fac cumva să rămân singur cu Barthanese și o să aflu adevărul. Vreau să pun mâna pe Cornul lui Vaier, nu să alerg după cai verzi.

— S-ar putea să nu fie nici un șiretlic, zise Verin cu luare aminte, cu ochii în podea. În fortăreața de la Fal Dara am găsit niște mesaje, care arata că e o legătură între ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea și – îi aruncă o privire lui Rand, pe sub sprâncene – Capul Toman. Încă nu le înțeleg pe deplin, dar cred că trebuie să mergem la Capul Toman. Și cred că vom găsi Cornul acolo.

— Chiar dacă plecăm spre Capul Toman, spuse Ingтар, până ajungem acolo, Fain sau una din Iscoadele Celui Întunecat poate să sune de o sută de ori din Corn, iar eroii chemați din mormânt vor trece de partea Umbrei.

— Fain ar fi putut să sune de o sută de ori din Corn de când a plecat din Fal Dara, îi zise Verin. Și cred că ar fi făcut-o, dacă ar fi știut cum să deschidă sipetul. Însă acum s-ar putea să găsească pe cineva care să știe cum să-l deschidă. Trebuie să mergem după el, pe Căile de Taină.

Perrin ridică brusc capul, iar Mat se foi pe scaun. Loial scoase un geamăt slab.

— Chiar dacă găsim o cale de a ne strecura pe lângă străjile lui Barthanese, spuse Rand, cred că *Machin Shin* e încă acolo. Nu putem folosi Căile de Taină.

— Câți dintre noi s-ar putea furișa pe pământurile lui Barthanese? Întrebă Verin disprețuitoare. Mai sunt și alte Porți de taină. Nu departe de oraș e *steddingul* Tsofu. Nu e un *stedding* vechi, a fost descoperit doar acum vreo șase sute de ani, dar pe vremea aceea Fruntașii Ogieri încă mai făceau Căi. Deci în *steddingul* Tsofu trebuie să fie o Poartă de taină. Plecăm la revărsatul zorilor.

Loial scoase un sunet ceva mai puternic; Rand nu știa sigur dacă din pricina Căii de taină sau a *steddingului*.

Ingтар tot nu părea convins, însă Verin era la fel de blajină și de neînduplecată ca zăpada care se prăvălește de pe povârnișul unui munte.

— Să le spui soldaților să fie gata, Ingтар. Trimite-l pe

Hurin la Uno înainte să se culce. Cred că ar trebui să ne ducem cu toții la culcare, cât mai repede. Iscoadele Celui Întunecat sunt deja cu o zi înaintea noastră, iar mâine vreau să ne apropiem cât mai mult de ei. Era atâta hotărâre în glasul ei, încât Ingтар ajunsese la ușă înainte să termine de vorbit.

Rand ieși împreună cu ceilalți, dar la ușă se opri lângă femeia Aes Sedai și se uită după Mat, care se îndepărta pe coridorul luminat de lumânări.

— De ce arată așa? o întrebă. Credeam că l-ai Tămăduit sau că măcar nu i se va întâmpla nimic atât de curând.

Verin așteptă până când Mat și ceilalți urcară scările, apoi spuse:

— Se pare că nu a mers atât de bine cum mă așteptam. La el, boala se manifesta într-un fel curios. Nu i-au slăbit deloc puterile; cred că o să-și păstreze forțele până la sfârșit. Dar trupul i se mistuie. Nu mai are decât câteva săptămâni, cel mult, după părerea mea. Și din pricina asta trebuie să ne grăbim.

— N-am nevoie de alt imbold, Aes Sedai, zise Rand, apăsând asupra numelui. „Mat. Cornul. Amenințarea lui Fain. Lumină, Egwene! Arde-m-ar, nu am nevoie de alt imbold.”

— Și tu cum o duci, Rand al'Thor? Te simți bine? Încă te mai zbați sau te-ai supus deja Roții?

— Merg cu dumneata ca să găsim Cornul, îi răspunse. În afară de asta, nu e nimic între mine și femeile Aes Sedai. Înțelegi? Nimic!

Verin nu spuse nimic; Rand plecă de lângă ea, dar când se întoarse ca să urce scările, încă se mai uita la el, cu o privire iscoditoare, cufundată în gânduri.

CAPITOLUL 34

Roata țese

Se iviseră deja zorii când Thom Merrilin se îndrepta târșâit spre *Ciorchinele de struguri*. Chiar și în locurile unde era plin de taverne și tractiruri, existau momente în care era liniște, în care Talpa își trăgea sufletul. În starea în care se afla, Thom nu ar fi băgat de seamă nici dacă ulița pustie ar fi luat foc.

Unii din oaspeții lui Barathanes stăruiseră să mai rămână mult după plecarea celorlalți, mult după ce Barathanes se dusesse la culcare. Fusesse vina lui, căci renunțase la *Marele Alai pornit pe urmele Cornului* și trecuse la poveștile pe care le spunea și le cânta în sate: *Mara și cei trei regi neghiobi, Cum l-a îmblânzit Sura pe Jain Neopritul*, poveștile despre Anla, Sfetnicul cel înțelept. Se gândise că, poate, istorisirile alese vor fi luate ca niște înțepături la propria lor prostie, însă nu-și închipuisese niciodată că or să-l asculte, și cu atât mai puțin că se vor neliniști, într-un fel. Ceruseră să le spună și altele, dar râdeau la momentul nepotrivit, de lucruri nepotrivite. Râseseră și de el, crezând probabil că nici nu o să bage de seamă sau că punga plină pe care i-o îndesau în buzunar avea să îl facă să uite. Se străduise să nu o arunce.

Punga grea care îi ardea buzunarul și îi știrbea mândria nu era singura pricină a felului în care se simțea; nici măcar despre disprețul nobililor nu era vorba. Îi pusese întrebări despre Rand, fără să încerce măcar să o ia pe ocolite, doar nu era decât un simplu Menestrel. De ce venise Rand în Cairhien? De ce îl luase un Senior din Andor deoparte tocmai pe el, un biet Menestrel? Prea multe întrebări. Nu era convins că răspunsese cum se cuvine. Ruginise de când nu mai luase parte la Marele Joc.

Înainte să meargă la *Ciorchinele de struguri*, trecuse pe la *Marele Copac*; în Cairhien nu era deloc greu să afli unde stă cineva – era suficient să pui un ban de argint în mâna care trebuie. Nu știa nici acum prea bine ce avusese de gând să-i

spună. Rand plecase împreună cu prietenii lui și cu femeia Aes Sedai. Avea impresia că rămăsese ceva nefăcut. „Băiatul e acum pe cont propriu. Arde-m-ar, am ieșit din povestea asta!”

Traversă sala mare, goală ca de obicei, și urcă treptele câte două. Cel puțin încercă; nu putea să-și îndoaie prea bine genunchiul drept și mai că nu căzu. Mormăind ceva în barbă, merse mai departe cu pași mai domoli și deschise încet ușa de la odaie, ca să nu o trezească pe Dena.

Zâmbi fără voia lui când o văzu întinsă pe pat, cu fața la perete, încă îmbrăcată în rochie. „A adormit așteptându-mă. Prostuța.” Dar era un gând drăgăstos; nu era nimic ce n-ar fi putut să-i ierte fetei. Hotărându-se dintr-odată că în seara aceea avea să o lase să cânte și să povestească în fața oamenilor, lăsă jos cutia în care era harfa și îi puse mâna pe umăr, ca să o trezească și să îi spună vestea.

Fata se rostogoli fără vlagă pe spate, holbându-se la el cu ochi sticloși; gâtul îi era despicat dintr-o parte în alta. Partea patului care fusese acoperită de trupul ei era întunecată la culoare și udă.

Lui Thom i se făcu greață; dacă nu ar fi avut un nod în gât, ar fi vărsat sau ar fi țișat.

Nu auzi decât scârțâitul slab al ușilor de la dulap. Se întoarse și, dintr-o mișcare, din mâneci se iviră cuțite, care în clipa următoare zburau prin aer. Primul îl nimeri pe un bărbat gras, cu chelie, ce ținea un pumnal în mână; bărbatul se împletici, iar sângele țâșni printre degetele lui încleștate când încercă să strige.

Răsucindu-se pe piciorul bolnav, Thom aruncă și al doilea cuțit, care se înfipse în umărul drept al unui bărbat musculos, cu fața acoperită de cicatrice și care tocmai ieșea din celalalt dulap. Bărbatul scăpă cuțitul din mână care brusc nu îl mai asculta; se îndreptă anevoie spre ușă.

Înainte să apuce să mai facă un pas, Thom scoase un alt cuțit și îi cresta piciorul la spate. Bărbatul scoase un urlet și se împiedică, iar Thom îl prinse de părul slinos, izbindu-l cu fața de peretele de lângă ușă; bărbatul țipă din nou când plăselele cuțitului care îi ieșea din umăr se lovira de ușă.

Thom apropie cuțitul la două degete de ochiul bărbatului. Cicatricele de pe chipul lui îi dădeau o înfățișare înspăimântătoare; se uită la cuțit fără să clipească și fără să facă nici o mișcare. Bărbatul cel gras, pe jumătate îngropat în dulap, se mai zbătu o dată și rămase nemișcat.

— Înainte să te omor, spuse Thom, zi-mi un lucru. De ce? Vocea îi era stinsă, parcă amortită; se simțea amortit cu totul.

— Marele Joc, se grăbi bărbatul să răspundă. Vorbea precum oamenii de pe stradă și avea aceleași haine, doar ceva mai fine, mai puțin purtate; avea mai mulți bani decât se cuvenea pentru cineva din Talpă. N-am nimic cu dumneata, înțelegi? E vorba numai de Joc.

— Jocul? Dar eu n-am de-a face cu *Daes Dae'mar*! Cine ar vrea să mă ucidă de dragul Marelui Joc? Bărbatul șovăi. Thom apropie și mai mult cuțitul. Dacă ar fi clipit, genele ar fi atins lama. Cine?

— Barthanes, veni răgușit răspunsul. Seniorul Barthanes. Nu te-am fi omorât. Barthanes vrea lămuriri. Nu voiam decât să aflăm ce știi. Ai putea avea parte și de niște aur. O coroană mare și frumoasă de aur pentru ce îmi spui. Poate chiar două.

— Mincinosule! Am fost aseară la conacul lui Barthanes și am stat lângă el cum stau lângă tine. Dacă ar fi vrut ceva de la mine, n-aș fi plecat viu de acolo.

— Te căutăm de zile întregi - pe dumneata sau pe oricine altcineva care ar putea ști câte ceva despre acest Senior din Andor. Nu am auzit numele dumitale decât aseară, jos. Seniorul Barthanes este foarte darnic. Ai putea să primești chiar cinci coroane.

Bărbatul încercă să își tragă capul de sub cuțitul lui Thom, însă acesta îl izbi și mai tare de perete.

— Ce Senior din Andor? Știa. Lumina să-l ajute, știa.

— Rand. Din Casa al'Thor. Înalt. Tânăr. Maestru săbier; cel puțin are sabia. Știu că a venit să te vadă, împreună cu un Ogier, și că ați stat de vorbă. Spune-mi ce știi. S-ar putea să mai pun și eu la bătaie o coroană sau două.

— Nerodule, murmură Thom. „De asta a murit Dena? O, Lumină, e moartă.” Îi venea să plângă. Băiatul e păstor. „Un păstor îmbrăcat într-o haină elegantă, înconjurat de Aes Sedai

ca un trandafir de albine.” E doar un păstor. Își încleștă și mai tare degetele în părul bărbatului.

— Așteaptă! Așteaptă! Poți să te alegi cu mai mult de cinci coroane sau chiar zece. O sută, de bună seamă. Fiecare Casa vrea să știe mai multe despre acest Rand al’Thor. Două sau trei m-au chemat pe mine. Cu ceea ce știi dumneata și cu ceea ce știu eu despre cei care vor să afle mai multe, ne-am putea îmbogăți amândoi. Și mai era și o femeie, o domniță, care a întrebat de mai multe ori de el. Dacă dăm de urma ei... am putea câștiga și de aici ceva.

— N-ați făcut decât o singură greșeală, spuse Thom.

— Greșeală? Mâna bărbatului începu să alunece ușor spre cingătoare. Fără îndoială că mai avea un pumnal acolo. Thom nu îl băgă în seamă.

— N-ar fi trebuit să vă atingeți de față.

Bărbatul dădu să apuce pumnalul, dar se aplecă, străpuns de cuțitul lui Thom.

Thom îl lăsă să se prăbușească la pământ; rămase o clipă locului, după care se aplecă, ostentiv, să scoată cuțitele din trupul bărbatului. Ușa se deschise cu putere, iar Thom se răsuci, cu o expresie feroasă pe chip.

Zera se trase înapoi, ducând mâna la gât, cu privirea pironită asupra lui.

— Neroada de Ella tocmai mi-a spus, zise ea cu glas șovăielnic, că doi dintre oamenii lui Barathanes au întrebat de dumneata aseară și cu ce am auzit de dimineață... Parcă spuneai că nu mai iei parte la Joc.

— M-au găsit, răspunse Thom, istovit.

Zera făcu ochii mari de uimire când zări trupurile celor doi bărbați. Intră grăbită în odaie, închizând ușa în urma ei.

— Asta nu e deloc bine, Thom. Trebuie să pleci din Cairhien. Privirea îi poposi pe pat și rămase încremenită. O, nu! O, nu! O, Thom, îmi pare atât de rău.

— Încă nu pot pleca, Zera. Șovăi, apoi trase cu blândețe o pătură peste Dena, acoperindu-i fața. Mai am un om de ucis înainte.

Hangița se scutură și își luă ochii de la pat. Vocea îi era stinsă.

— Dacă e vorba de Barthanes, e prea târziu. Numai despre asta auzi peste tot. E mort. L-au găsit dimineață servitorii, făcut bucăți în camera de culcare. N-au știut că e el decât după capul înfipt într-o țepușă deasupra vetrei. Îi puse mâna pe braț. Thom, nu poți ascunde că ai fost acolo aseară; prea multă lume vrea să știe ce s-a întâmplat. Dacă îi pui la socoteala și pe ăștia doi, nu mai e nimeni în Cairhien care să nu creadă că ai avut ceva de-a face cu treaba asta.

Ultimele cuvinte le rosti pe un ton cumva întrebător, ca și cum ea însăși se îndoia.

— Bănuiesc că nu mai contează, spuse Thom, ursuz. Nu se putea stăpâni să nu se uite la fata acoperită cu pătură de pe pat. Poate ca o să mă duc înapoi în Andor. La Caemlyn.

Zera îl apucă de umeri și îl întoarse spre ea.

— Voi, bărbații, spuse ea oftând, gândiți fie cu mușchii, fie cu inima, dar niciodată cu capul. Nu e nici o deosebire între Caemlyn și Cairhien. O să fii omorât sau o să te trezești aruncat în temniță. Crezi că ea asta ar vrea? Dacă vrei să-i cinstești memoria, fă bine și rămâi în viață.

— Te îngrijești dumneata de... Dar nu putu continua. „Îmbătrânesc, își spuse. Mă înmoi.” Scoase punga grea din buzunar și i-o puse în mână. Asta ar trebui să ajungă pentru... tot. Și să îți fie de folos când or să înceapă să pună întrebări despre mine.

— O să mă ocup de tot, zise ea blajin. Trebuie să pleci, Thom. Acum.

Thom dădu din cap, fără tragere de inimă, și începu să-și îndese încet lucrurile într-o pereche de desagi. În acest răstimp, Zera se uită îndeaproape la bărbatul gras, căzut lângă dulap, și scoase un strigat de uimire. Thom o privi nedumerit: nu credea că o va impresiona vederea sângelui.

— ăștia nu sunt oamenii lui Barthanes, Thom. Cel puțin, asta nu e. Arată spre bărbatul cel gras. Tot Cairhienul știe că e în slujba Casei Riatin. A lui Galldrian.

— Galldrian, zise Thom sec. „În ce m-a băgat nenorocitul ăsta de păstor? În ce ne-au băgat femeile Aes Sedai? Deci oamenii lui Galldrian au omorât-o.”

Ceva din gândurile lui i se oglindiseră probabil pe chip.

Zera spuse tăios:

— Dena vrea să rămâi în viață, neghiobule! Dacă încerci să îl ucizi pe Rege, or să te omoare înainte să apuci să te apropii de el!

Se auzi un vuiet dinspre zidurile orașului, ca și cum jumătate din Cairhien ar fi început să țipe. Încruntându-se, Thom se uită pe fereastră. De dincolo de marginea zidurilor cenușii, o coloană groasă de fum se ridica deasupra acoperișurilor din Talpă. Mult dincolo de ziduri. Lângă primul vârtej negru, câțiva cârcei cenușii se preschimbau cu iuțeală într-o alta coloană, iar din loc în loc apăreau alte fuioare de fum. Socoti cam la ce distanță erau și trase adânc aer în piept.

— Poate că ar fi mai bine să pleci și dumneata. Se pare că cineva a dat foc la grânare.

— Am mai trecut prin din așa ceva. Du-te, Thom. Aruncând o ultimă privire spre trupul acoperit al Denei, își adună lucrurile, dar, tocmai când se pregătea să iasă, Zera vorbi din nou. Ai o căutătură amenințătoare, Thom Merrillin. Închipuie-ți-o pe Dena stând aici, vie și sănătoasă. Gândește-te ce ți-ar spune. Te-ar lăsa să pleci ca să fii omorât fără nici un rost?

— Nu sunt decât un Menestrel bătrân, îi răspunse el din ușa. „Iar Rand al’Thor nu e decât un păstor, însă amândoi facem ceea ce trebuie.” Cine crezi că s-ar putea teme de mine?

Când trase ușa după el, un rânjet ca de lup, lipsit de veselie, i se ivi pe chip. Îl durea piciorul, dar nici nu mai simțea; coborî iute și hotărât scările și părăsi hanul.

Padan Fain opri calul în vârful unui deal, mai sus de Faime, într-unul din puținele desişuri care mai rămăseseră pe colinele din afară orașului. Calul care purta prețioasa povară bătu cu copita în pământ, iar Fain îl lovi în coaste fără să se uite; animalul sforăi și se smuci, cât îi îngăduia funia pe care i-o legase de șa. Femeia nu voise să renunțe la cal, tot așa cum nici Iscoadele Celui Întunecat care îl urmaseră nu voiseră să rămână singuri pe dealuri cu trolocii, fără ca Fain să îi

ocrotească. Limpezise cu ușurință lucrurile. Trolocii nu aveau nevoie de cal. De tovarășii femeii se descotorosise pe drum, lăsându-i la o Poartă de taină de lângă un *stedding* de mult părăsit de la Capul Toman; văzându-i pe troloci cum își pregătesc masa, deveniseră foarte înțelegători.

De la marginea copacilor, Fain cercetă orașul fără ziduri și rânji batjocoritor. Câteva căruțe ale negustorilor huruiau printre grajdurile și curțile care străjuiau orașul, în timp ce altele ieșiră din oraș, fără să ridice mult praf pe cărarea deja bătătorită. Bărbații care mâneau căruțele și cei care mergeau pe cai pe lângă ei erau localnici după haine, însă bărbații călare aveau săbii la cingătoare, iar unii purtau chiar sulite și arcuri. Soldații pe care îi văzu, și erau puțini, nu păreau să stea cu ochii pe bărbații înarmați pe care probabil că îi învinseseră.

Aflase câte ceva despre oamenii aceștia, despre Seanchani, de o zi și o noapte de când era la Capul Toman. Cel puțin cât știau și cei înfrânți. Nu era deloc greu să găsești pe cineva singur, iar oamenii răspundeau întotdeauna la întrebările bine puse. Bărbații voiau să afle cât mai multe despre cotropitori, ca și cum credeau cu adevărat că, până la urmă, vor putea folosi ce știau, însă câteodată nu îi puteai convinge să spună nimic. Femeile, pe de alta parte, păreau mai curând gata să își continue viața indiferent sub a cui oblăduire, dar băgau de seamă și unele amănunte care le scăpau bărbaților și, odată ce se opreau din plâns, pălăvrăgeau mai mult. Copiii erau cei mai vorbăreți, însă ce știau ei nu merita decât arareori osteneala.

Mai întâi, crezuse că trei sferturi din ceea ce auzise nu erau decât prostii și zvonuri, tot felul de scorneli, dar acum își schimbase părerea. Se părea că oricine poate intra în Faime. Tresărind, își dădu seama de cât de adevărate erau unele „prostii” când zări douăzeci de soldați ieșind din oraș. Nu deslușea prea bine pe ce călăreau, însă sigur nu erau cai. Alergau lin și grațios, iar pielea lor întunecată părea să lucească în soarele dimineții, ca niște solzi. Își întinse gâtul, uitându-se după ei până dispărură, apoi dădu pinteni calului și se îndreptă spre oraș.

Oamenii care trebăluiau pe lângă grajduri, căruțe și ocolurile pentru cai abia de îi aruncară o privire. Nici el nu se sinchisi de ei; pătrunse în oraș și merse mai departe, pe străzile pavate care duceau spre port. Vedea limpede portul și corăbiile mari, ciudate ale Seanchanilor, care erau ancorate acolo. Nimeni nu îi dădu atenție cât timp cercetă străzile care nu erau nici pustii, nici pline. Aici erau mai mulți soldați Seanchan. Oamenii își vedeau de treburile; umblau cu ochii în pământ și se plecau de câte ori soldații treceau pe lângă ei, dar Seanchanii nici nu-i băgau în seamă. Totul părea liniștit, în pofida Seanchanilor îmbrăcați în armură de pe străzi și a corăbiilor din port, însă Fain simțea încordarea ascunsă. Întotdeauna îi mergea bine când oamenii erau încordați și temători.

Ajunse la o casă mare, păzită de peste zece soldați. Fain se opri și descălecă. În afară de un ofițer, cei mai mulți purtau armuri negre, simple, iar coifurile îi făceau să semene cu niște lăcuste. Două lighioane cu pielea uscată, trei ochi și ciocuri cornoase în loc de gură stăteau de o parte și de alta a ușii de la intrare, ghemuite ca niște broaște; soldații de lângă ele aveau trei ochi pictați pe armură. Fain zări flamura cu albastru pe margini care flutura pe acoperiș, cu șoimul cu aripile întinse care ținea fulgere între gheare; chicoti în sinea lui.

Dintr-o casă de peste drum ieșeau și intrau femei, femei legate cu lanțuri de argint, dar nu le luă în seama. Aflase de *damane* de la săteni. Poate că mai târziu aveau să-i fie de ajutor, dar acum nu.

Soldații îl priveau cu luare aminte, mai ales ofițerul, cu armura lui vârstată cu auriu, roșu și verde.

Silindu-se să zâmbească îndatoritor, Fain făcu o plecăciune adâncă.

— Seniori, am ceva pentru Înaltul vostru Stăpân. Vă încredințez că va vrea să-l vadă și să mă vadă și pe mine. Arată spre obiectul pătrășos de pe spinarea calului, încă învelit în pătura mare și vărgată, așa cum îl găsiseră oamenii lui.

Ofițerul îl cercetă din cap până-n picioare.

— Pari a fi străin de ținutul acesta. Ți-ai rostit jurămintele?

— Mă supun, aștept și slujesc, răspuse Fain mieros. Toți cei cu care vorbise pomeniseră de jurămintele, cu toate că nimeni nu știa ce înseamnă. Dacă oamenii ăștia vroiau jurămintele, era gata să jure orice. Pierduse de mult socoteala jurămintelor pe care le făcuse.

Ofițerul făcu semn soldaților să se duca să vadă ce era sub pătură. Mai întâi mormăiră din pricina greutateii, apoi, când desfăcură pătura, rămaseră cu gura căscată. Ofițerul se zgâi și el, fără nici o expresie pe chip, la sipetul cu incrustații de aur și argint care era acum așezat pe jos, după care se uită la Fain.

— Un dar vrednic de împărăteasă. Vino cu mine.

Unul dintre soldați îl percheziționează pe Fain, însă acesta îndură totul în tăcere, observând că ofițerul și cei doi soldați care purtau sipetul își lăsaseră săbiile și pumnalele înainte să intre. Orice lucru putea afla despre acești oameni, oricât de neînsemnat, se putea dovedi de folos, deși era deja încrezător în planul pe care îl urzise. Era întotdeauna încrezător, dar niciodată la fel de mult ca atunci când Seniorii se temeau că ar putea fi răpuși de propriii oameni.

Când intrară pe ușă, ofițerul se încruntă la el și o clipă Fain se întrebă de ce. „Firește. Lighioanele.” Oricum ar fi fost, nu erau mai înspăimântătoare decât trolocii și nu se asemuiau nici pe departe cu Myrddraalii, așa că nici nu se uitase la ele. Acum era prea târziu să se mai prefacă că îi e frică. Seanchanul nu spuse nimic, ci se mărgini să îl conducă în interiorul casei.

Așa că Fain se trezi cu fața la pământ, într-o cameră lipsită de orice mobilă în afară de niște paravane care ascundeau pereții, în timp ce ofițerul îi povestea Înaltului Stăpân Turak despre el și despre darul lui. Servitorii aduseră o masă pe care să pună sipetul, astfel încât Înaltul Stăpân să nu trebuiască să se aplece; Fain nu vedea decât papucii care alergau dintr-o parte în alta. Era nerăbdător. Avea să vină și vremea când nu el va trebui să fie cel care se pleacă.

După aceea, soldații fură trimiși de acolo, iar lui Fain i se spuse să se ridice. Se săltă încet, cercetându-l atât pe Înaltul

Stăpân, cu capul ras, cu unghii lungi și îmbrăcat într-o robă înflorată din brocart albastru, cât și pe bărbatul care stătea în picioare lângă el, cu jumătatea nerasă a părului împletită într-o coadă lungă. Fain era convins că bărbatul în verde nu era decât un slujitor, chiar dacă de rang înalt, însă slujitorii puteau fi foarte utili, mai ales dacă erau bine văzuți de stăpân.

— Un dar minunat. Turak își aținti privirea asupra lui Fain. Înaltul Stăpân răspândea miros de trandafiri. Mă întreb totuși cum de a izbutit cineva ca tine să dobândească un sipet pe care mulți Seniori nu și-l pot permite. Ești hoț?

Fain trase de haina lui ponosită și murdară.

— Câteodată e nevoie să pari altceva decât ești de fapt, Înalte Stăpân. Tocmai înfățișarea mea sărăcăcioasă mi-a îngăduit să aduc sipetul neatins. Sipetul acesta e foarte vechi, Înalte Stăpân – e din Vârsta Legendelor – și înăuntru se află o comoară pe care puțini ochi au văzut-o vreodată. Curând – foarte curând, Înalte Stăpân – voi ști să îl deschid și vei putea apoi să cucerești câte ținuturi dorești, de aici până la Osia Lumii sau la Pustiul Aiel, sau chiar dincolo de el. Nimic nu îți va mai sta în cale, Înalte Stăpân, odată ce... Își curmă vorba când Turak începu să-și plimbe degetele cu unghii lungi pe sipet.

— Am mai văzut astfel de sipete, sipete din Vârsta Legendelor, spuse Înaltul Stăpân, dar nici unul atât de frumos. Ele nu pot fi deschise decât de cei care cunosc desenul, însă eu... ah! Apăsă printre spiralele și podoabele în relief; se auzi un țăcănit, după care deschise capacul. O umbră de dezamăgire îi străbătu fața.

Fain își mușcă buzele, până când îi dădu sângele, ca să nu scoată nici un sunet. Cum nu el deschisese sipetul, nu se mai afla într-o poziție atât de bună. Cu toate acestea, totul putea merge bine dacă izbutea să fie răbdător. Dar așteptase atât de mult...

— Sunt comori din Vârsta Legendelor? întrebă Turak, ridicând Cornul încovoiat într-o mână și pumnalul curbat cu rubin pe plăselele de aur în cealaltă. Fain strânse pumnii ca să nu se repeadă să apuce pumnalul. Vârsta Legendelor, repetă

Turak, cu glas scăzut, mergând cu vârful pumnalului pe marginea literelor gravate cu argint de jur împrejurul pâlniei aurii a Cornului. Ridică din sprâncene, uimit, dar în clipa următoare pe chip nu i se mai citea nimic. Știi cumva ce este?

— Cornul lui Vaiere, Înalte Stăpân, zise Fain lingușitor, bucuros să vadă cum bărbatul cu coadă rămâne cu gura căscată. Turak se mulțumi să dea din cap, ca pentru sine.

Înaltul Stăpân plecă. Fain clipi des și dădu să spună ceva, apoi, la semnul bărbatului cu păr blond, îl urmă fără nici o vorbă.

Intrară într-o altă cameră din care fusese scoasă mobila; nu erau decât niște paravane și un singur jilț, cu fața la un scrin înalt și rotund. Cu pumnalul și Cornul în mână, Turak se uită la scrin, apoi își întoarse privirea. Nu zise nimic, dar celalalt Seanchan dădu niște porunci scurte și, peste câteva clipe, niște bărbați îmbrăcați în robe simple din lână se iviră pe o ușă de după paravane, aducând o măsuță. O fată cu părul atât de deschis încât părea aproape alb veni în spatele lor, cu brațele pline de mici postamente de lemn, de felurite mărimi și forme. Avea o rochie de mătase albă, așa de subțire încât Fain îi vedea limpede trupul, însă el nu avea ochi decât pentru pumnal. Cornul era doar un mijloc de a obține ce voia; pumnalul era în schimb parte din el.

Turak atinse ușor unul dintre postamentele de lemn pe care le ținea fata, iar ea îl puse în mijlocul mesei. La porunca bărbatului cu coadă, bărbații întoarseră jilțul spre masă. Servitorii care veniseră acum aveau părul până la umeri. Leșiră din cameră, plecându-se atât de adânc, de mai ca își atingeau genunchii cu capul.

Turak puse Cornul pe postament ca să stea drept, pumnalul pe masă în fața lui și se așeză în jilț.

Fain nu mai putea îndura. Întinse mâna după pumnal.

Bărbatul cu păr blond îl apucă de încheietură, cu o strânsoare ca de fier.

— Câine jegos! Află că mâna care se atinge nepoftită de lucrurile Înaltului Stăpân este tăiată.

— E al meu, gemu Fain. „Răbdare! Atât de mult.”

Turak, care se tolănise în jilț, ridică o unghie vopsită în al-

bastru, iar Fain fu dat la o parte, pentru ca Înaltul Stăpân să se uite nestingherit la Corn.

— Al tău? întrebă Turak. Într-un sipet pe care nu știai să-l deschizi? Dacă izbutești să-mi ațâți curiozitatea, s-ar putea să ți-l dau. Chiar dacă e din Vârsta Legendelor, nu-mi pasă. Înainte de toate însă, va trebui să-mi răspunzi la o întrebare. De ce mi-ai adus mie Cornul lui Vaiere?

Fain se mai uită o clipă cu jind la pumnal, apoi se smulse din strânsoare și făcu o plecăciune.

— Ca să suni din el, Înalte Stăpân. După care poți stăpâni tot ținutul, dacă aceasta îți este dorința. Toată lumea. Poți să dăruiești Turnul Alb și să le nimicești pe toate femeile Aes Sedai, căci nici măcar puterile lor nu se pot împotrivi eroilor înviați din morți.

— O să sun din el, zise Turak sec. Și o să dăruiești Turnul Alb. Te întreb din nou, de ce? Pretinzi că te supui, aștepti și slujești, dar acesta e un ținut de sperjuri. De ce mi-ai da mie ținutul tău? Ai ceva de împărțit cu aceste... femei?

Fain încercă să pară convingător. „Răbdare, ca un vierme care sapă pe sub pământ.

— Înalte Stăpân, în familia mea există un obicei, moștenit din generație în generație. L-am slujit pe Marele Rege Artur Paendrag Tanreall, iar când a fost ucis de vrăjitoarele din Tar Valon, nu ne-am încălcat jurămintele. Când alții au pornit la război și au distrus tot ce izbutise să facă Artur Aripă-de-Șoim, noi ne-am ținut legământul; am pătimit din pricina asta, dar n-am dat înapoi. Acesta ne este obiceiul, Înalte Stăpân, transmis de la tată la fiu, de la mamă la fiică, de când Marele Rege a fost răpus. Așteptăm întoarcerea oștirilor pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis dincolo de Oceanul Aryth, așteptăm întoarcerea spiței lui Artur Aripă-de-Șoim ca să nimicim Turnul Alb și să luăm înapoi ce îi aparținea Marelui Rege. Dar când vlăstarele lui Artur Aripă-de-Șoim se vor întoarce, îi vom sluji și îi vom povățui, așa cum am făcut și cu Marele Rege. Înalte Stăpân, în afară de chenar, flamura care flutură pe acoperișul acestei case este flamura lui Luthair, fiul pe care Artur Paendrag Tanreall l-a trimis cu oștile sale peste ocean. Fain se lăsă în genunchi, ca și cum s-ar fi simțit

copleșit. Înalte Stăpân, nu vreau decât să slujesc și să povățuiesc spița Marelui Rege.

Turak tăcu atât de multă vreme, încât Fain începu să se întrebe dacă trebuia și mai mult convins; era gata să o facă. Totuși, în cele din urmă, Înaltul Stăpân spuse:

— Pari să știi lucruri de care nimeni, nici om de seamă, nici om de rând, nu a vorbit de când am văzut acest ținut. Umblă tot felul de zvonuri, însă tu știi adevărul. Se vede din ochii tăi, se aude din glasul tău. Aș putea chiar crede că ai fost trimis ca să îmi întinzi o capcană. Dar cine s-ar putea folosi în felul acesta de Cornul lui Vaiere? Cornul nu ar fi putut fi la nimeni din seminția care a venit cu *Hailene*, căci legenda spune că era ascuns în acest ținut. Și orice Senior din acest ținut l-ar folosi împotriva mea, nu mi l-ar da mie. Cum de a ajuns Cornul lui Vaiere la tine? Ești vreun erou, ca cei din legende? Ai săvârșit fapte de vitejie?

— Nu sunt erou, Înalte Stăpân. Fain se căzni să surâdă ca pentru a tăgădui, însă chipul lui Turak rămase împietrit, așa că renunță. Cornul a fost găsit de un strămoș de-al meu în timpul frământărilor ce au venit după moartea Marelui Rege. El știa cum să deschidă sipetul, dar taina a murit odată cu el, în Războiul de O Sută de Ani, care a sfâșiat imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim, așa că noi, urmașii lui, nu știam decât că în acel sipet se afla Cornul și că trebuie să îl ținem la adăpost până se întoarce seminția Marelui Rege.

— Mai că îmi vine să îți dau crezare.

— Crede-mă, Înalte Stăpân. Odată ce vei suna din Corn...

— Nu mă face să mă răzgândesc în privința ta. Nu voi suna din Cornul lui Vaiere. Când mă voi întoarce în Seanchan, i-l voi oferi împărătesei, ca pe cel mai de preț dar. Poate că împărăteasa va suna ea însăși din el.

— Dar, Înalte Stăpân, se împotrivi Fain, trebuie... Se trezi întins pe-o parte; se învârtea totul cu el. Abia după ce i se limpezi privirea, îl văzu pe bărbatul cu coadă care își freca mâinile și își dădu seama ce se petrecuse.

— Sunt unele cuvinte, zise bărbatul domol, care nu sunt niciodată rostite în fața Înaltului Stăpân.

Fain hotărî pe loc cum avea să moară bărbatul. Turak își

mută nepăsător privirea de la Fain la Corn, ca și cum nu se întâmplase nimic.

— Poate că o să te dau și pe tine împărătesei, împreună cu Cornul lui Vaiere. S-ar putea să te găsească amuzant – un bărbat care spune sus și tare că familia lui și-a ținut legământul când toți ceilalți și-au încălcat jurămintele sau le-au uitat, pur și simplu.

Fain se ridică anevoie în picioare, ascunzându-și astfel bucuria. Nici măcar nu știuse de existența unei Împărătese înainte să pomenească Turak de asta, însă gândul că va avea de-a face cu o persoana atât de însemnată... Deschidea noi căi, putea urzi noi planuri. O împărăteasă cu puterea Seanchanilor și cu Cornul lui Vaiere în mână. Era mult mai bine decât să devină Turak Mare Rege. Putea să mai aștepte. „Încetișor. Nu trebuie să afle cât de mult îl dorești. După atâta vreme, încă puțină răbdare nu strică.”

— Cum dorește Înaltul Stăpân, zise el, încercând să pară dornic doar să slujească.

— Pari cam nerăbdător, spuse Turak, iar Fain aproape tresări. O să-ți spun de ce nu vreau să sun din Corn, de ce nu vreau nici măcar să îl păstrez și poate că asta te va vindeca de nerăbdare. Nu vreau ca vreun dar de-al meu să o jignească pe împărăteasă; dacă nerăbdarea ta nu are leac, atunci nici nu vei apuca să vezi ceea ce vrei, căci nu vei mai pleca niciodată de aici. Știi că acela care va suna din Cornul lui Vaiere va fi legat pe vecie de el? Că atâta vreme cât el e în viață, pentru toți ceilalți Cornul nu e decât un obiect oarecare? Nu părea să aștepte vreun răspuns; de altfel, nici nu se opri. Eu sunt al doisprezecelea din linia moștenitorilor Tronului de Cristal. Dacă aș păstra Cornul lui Vaiere, toți cei dinaintea mea ar crede că vreau să fiu primul moștenitor și, deși împărăteasa vrea să ne luptăm între noi și cel mai puternic și mai viclean să îi urmeze la tron, deocamdată o preferă pe a doua ei fiică și nu va vedea cu ochi buni nici o amenințare la adresa Tuon. Dacă aș suna din Corn, chiar de i-aș pune apoi acest ținut la picioare și toate femeile din Turnul Alb ar fi înlănțuite, împărăteasa, fie să aibă viață veșnică, tot ar crede că vreau să fiu mai mult decât moștenitorul ei.

Fain se feri să îi spună că totul ar fi cu putință cu ajutorul Cornului. Ceva din glasul Înaltului Stăpân îl făcea să creadă – deși îi venea greu – că Turak chiar îi dorea viață veșnică împărătesei. „Trebuie să am răbdare. Ca o rămă în pământ.”

— Ciuliții Împărătesei pot fi oriunde, continuă Turak. Pot fi oricine. Huan s-a născut și a fost crescut în Casa Aladon, care e veche de unsprezece generații, și tot ar putea fi Ciulit. Bărbatul cu coadă schiță un gest ca de împotrivire, după care rămase din nou nemișcat. Până și înalții Seniori sau înaltele doamne se pot pomeni că Ciuliții le știu cele mai ascunse secrete și într-o bună dimineață se pot trezi dați pe mâna Căutătorilor Adevărului. Adevărul e întotdeauna greu de aflat, dar Căutătorii sunt neobosiți și îl caută câtă vreme găsesc de cuviință că e nevoie. Firește, se străduiesc ca nici un înalt Senior și nici o înaltă doamnă să nu moară cât timp sunt în grija lor, căci nici unei mâini omenești nu îi este îngăduit să răpună pe cineva în ale cărui vene curge sângele lui Artur Aripă-de-Șoim. Dacă împărăteasa trebuie să poruncească așa ceva, nefericitul este pus de viu într-un sac de mătase și sacul este atârnat de marginea Turnului Corbilor și lăsat acolo până putrezește. Dar tu nu vei avea parte de asta. La Curtea celor Noua Luni, în Seandar, unul ca tine poate fi dat pe mâna Căutătorilor pentru că ai avut o privire anume, pentru că ai rostit un cuvânt nelalocul lui – așa, de plăcere. Tot mai ești nerăbdător?

Fain se strădui să-și facă genunchii să tremure.

— Nu vreau decât să slujesc și să povățuiesc, Înalte Stăpâne. Știu multe lucruri ce ar putea fi de folos. Această Curte din Seanar părea locul potrivit pentru dibăcia și uneltirile lui.

— Până plec înapoi spre Seanchan, o să mă înveselești cu poveștile tale despre familia ta și obiceiurile ei. E o desfătare să mai găsesc pe cineva în ținutul asta uitat de Lumină care să mă veselească, chiar dacă sunteți amândoi niște mincinoși. Poți pleca.

Nu mai spuse nimic, însă fata cu părul aproape alb și cu rochia aproape transparentă se ivi de îndată lângă Înaltul Stăpân, cu capul plecat, și îi aduse o ceașcă aburindă pe o

tipsie smălțuită.

— Înalte Stăpâne, zise Fain. Bărbatul cu coadă, Huan, îl apucă de braț, însă Fain se smuci. Huan se încruntă când Fain făcu o plecăciune încă și mai adâncă decât cele de până atunci. „O să-l ucid încetul cu încetul, asta o să fac.” Înalte Stăpâne, mai sunt și cei care mă urmăresc. Vor să ia Cornul lui Vaiere. Iscoade ale Celui Întunecat, chiar mai rău. Nu cred să fie la mai mult de o zi sau două depărtare.

Turak sorbi din licoarea neagră din ceașca fină pe care o ținea pe vârful degetelor cu unghii lungi.

— În Seanchan sunt puține Iscoade. Cei care supraviețuiesc Căutătorilor Adevărului dau peste securea călăului. Trebuie să fie foarte nostim să întâlnești o Iscoadă.

— Înalte Stăpâne, sunt oameni primejdioși. Sunt însoțiți de troloci și conduși de unul care își spune Rand al’Thor. E doar un flăcău, dar a trecut de mult de partea Umbrei și are o limbă mincinoasă și vicleană. În fiecare ținut zice că e altcineva, însă trolocii îl urmează întotdeauna Trolocii vin mereu după el și... ucid.

— Troloci, spuse Turak, gânditor. În Seanchan nu erau troloci. Dar Oștirile Noptii aveau alți aliați. Alte lucruri. M-am întrebat adesea dacă un grolm poate omorî un troloc. O să le spun oamenilor mei să fie cu luare-aminte, dacă nu cumva e doar o minciună de-a ta. Ținutul ăsta mă plictisește de moarte. Oftă și trase pe nas aburii care se ridicau din ceașcă.

Fain îl lăsă pe Huan să îl scoată afară din cameră, fără să asculte cu prea mare băgare de seama ce îi mârâia bărbatul printre dinți, despre ce avea să i se întâmple dacă mai nesocotea vreodată vorbele Seniorului Turak când acesta îi spunea să plece. Abia dacă se mai dezmetici când fu împins în stradă; un ban îi fu îndesat în palmă și i se spuse să vină din nou a doua zi. De acum Rand al’Thor era al lui. „O să ajung să-l văd și mort. Și atunci, lumea va plăti pentru ceea ce am îndurat.”

Chicotind în barbă, intră în oraș, în căutarea unui han.

CAPITOLUL 35

Steddingul Tsofu

După o jumătate de zi de mers, colinele pe care era așezat orașul Cairhien începură să se preschimbe în păduri și ținuturi mai netede; cei din Shienar încă își mai purtau armurile pe caii de povară. Pe unde o luaseră ei nu erau străzi, ci doar niște cărări răzlețe pentru căruțe și câteva ferme sau sate. Verin îi îndemna să se grăbească, iar Ingтар, – mormăind fără încetare că se lăsau prinși în capcană, că Fain nu le-ar fi spus niciodată unde se ducea cu adevărat, însă împotrivindu-se și să o ia în direcția opusă față de Capul Toman, ca și cum credea pe jumătate în adevărul spuselor lui Fain, iar faptul că erau la luni de zile depărtare de Capul Toman nu ținea decât de drumul pe care apucau – Ingтар îi făcea pe plac. Flamura cu bufnița cenușie flutura în vânt.

Rand călărea posac și hotărât, ferindu-se să vorbească cu Verin. Mai avea un lucru de făcut – datoria lui, cum ar fi zis Ingтар – și apoi putea scăpa de femeile Aes Sedai odată pentru totdeauna. Perrin părea să îi împărtășească starea și mergea uitându-se tot timpul în gol. Când, în cele din urmă, la căderea nopții, poposiră la marginea unei păduri, Perrin îi puse lui Loial întrebări despre *stedding*. Trolocii nu intrau în *steddinguri*; dar lupii? Loial îi răspunse scurt că doar creaturile Umbrei ocoleau *steddingurile*. Și femeile Aes Sedai, de bună seamă, căci dinăuntrul *steddingurilor* nu puteau atinge Adevăratul Izvor și nici conduce Puterea. Ogierul însuși nu părea să se îndrepte spre *steddingul* Tsofu cu mare tragere de inimă. Mat era singurul nerăbdător, aproape disperat să ajungă acolo. Avea chipul îngrozitor de palid, de parcă nu mai văzuse lumina soarelui de un an de zile, iar obraji i se scofâlciseră, deși el spunea că e gata să se întreacă la fugă cu oricare dintre ei. Verin își punea mâinile pe el ca să-l Tămăduiască seara înainte de culcare și încă o dată dimineața, înainte să încalece, însă Mat arăta la fel. Chiar și

Hurin se încrunta când îl privea.

A doua zi, soarele era deja sus pe cer când Verin se îndreptă deodată în şa şi privi în jur. Ingtar, care era lângă ea, tresări.

Rand nu vedea nimic deosebit la pădurea în care se aflau acum. Sub copaci nu creştea mare lucru; îşi croiau cu uşurinţă drum pe sub stejari, hicori şi fagi, dând din când în când peste câte un pin înalt sau un tufiş. Dar, mergând după ei, simţi deodată un fior, ca şi cum ar fi sărit în Izvorul de Vin în plină iarnă. Nu dură decât o clipă, apoi dispăru, lăsându-l înviorat. Şi mai era şi acea impresie îndepărtată de deznădejde, cu toate că nu-şi dădea seama din ce pricină.

Fiecare, ajungând în acel loc, se cutremura sau spunea ceva. Hurin rămase cu gura căscată, iar Uno murmură: „Fir-ar să fie de...” după care scutură din cap, ca şi cum nu mai ştia ce să zică. În ochii galbeni ai lui Perrin se citea că ştie despre ce e vorba. Loial trase adânc aer în piept.

— Ce... bine e... să fii din nou în *stedding*.

Rand se încruntă şi privi împrejur. S-ar fi aşteptat ca *steddingul* să fie cumva altfel, însă, în afară de acea înfiorare pe care o simţise, pădurea nu era cu nimic schimbată. Şi mai era şi faptul că se simţea odihnit, fireşte. Apoi o fată Ogier se ivi de după un stejar.

Era mai scundă decât Loial – ceea ce însemna că era cu un cap mai înaltă decât Rand – dar, la fel ca şi el, avea nasul lat, ochii mari, gura mare şi urechile păroase. Totuşi, nu avea sprâncenele tot atât de lungi ca ale lui Loial, iar trăsăturile ei păreau chiar delicate şi smocurile de păr de la urechi nu era atât de zburlite. Purta o rochie lungă, verde şi o mantie verde brodată cu flori şi ţinea în mână un mănunchi de clopoţei, pe care parcă tocmai îi culesese. Se uită liniştită la ei, aşteptând.

Loial se dădu jos de pe calul lui înalt şi se grăbi să facă o plecăciune. Rand şi ceilalţi făcură întocmai, chiar dacă ceva mai încet; până şi Verin înclină din cap. Loial le rosti numele, ceremonios, dar nu pomeni din ce *stedding* venea.

Fata Ogier – Rand era convins că nu era mai mare decât Loial – îi cercetă câteva clipe, apoi surâse.

— Fiţi bineveniţi în *steddingul* Tsofu. Glasul îi era mai

plăcut decât al lui Loial, mai puțin tunător, ca al unui bondar mai mare. Eu sunt Erith, fiica Ivei fiica lui Alar. Fiți bineveniți. Am avut atât de puțini oaspeți din rândul oamenilor de când zidarii au plecat din Cairhien, iar acum sunteți atât de mulți. Ah, firește, au trecut pe aici și niște Pribegi, însă au plecat când... Vorbesc prea mult. O să vă duc la Frunțași. Doar că... Își plimbă privirea de la unul la altul, încercând să își dea seama cine e persoana cea mai însemnată și se opri în cele din urmă la Verin. Aes Sedai, ai atâția bărbați cu dumneata, și toți înarmați. Ai putea, rogu-te, să mai lași câțiva afară? Iartă-mă, dar e puțin neliniștitor să vezi atâția oameni înarmați într-un *stedding*.

— De bună seamă, Erith, răspunse Verin. Ingтар?

Ingтар dădu niște porunci lui Uno, iar el și Hurin fură singurii dintre cei din Shienar care o urmară pe Erith mai departe în *stedding*.

Ducându-și calul de căpăstru, ca și ceilalți, Rand ridică privirea când se apropie Loial; Ogierul tot trăgea cu ochiul la Erith, care mergea în față împreună cu Verin și cu Ingтар. Hurin mergea între ei, uitându-se mirat în jur – la ce, Rand nu știa. Loial se aplecă ca să îi vorbească în șoaptă.

— Nu-i așa că e frumoasă, Rand? Și cântă când vorbește.

Mat chicoti, însă când Loial se uită întrebător la el, zise:

— E foarte drăguța, Loial. Puțințel cam înaltă pentru gustul meu, se-nțelege, dar foarte drăguță.

Loial se posomorî un pic, apoi dădu din cap a încuviințare.

— Da, așa e. Se luminează la față. Ce bine e să fii din nou în *stedding*. Nu că m-ar fi cuprins Dorul.

— Dorul? Întrebă Perrin. Nu înțeleg, Loial.

— Noi, Ogierii, suntem legați de *stedding*, Perrin. Se spune că, înainte de Frângerea Lumii, puteam pleca oriunde și să stăm oricât, ca voi, oamenii, dar după aceea nu a mai fost așa. Ogierii s-au împrăștiat prin lume și nu își mai găseau *steddingurile*. Totul se mutase, totul se schimbase. Munții, râurile, chiar și mările.

— Toată lumea știe despre Frângere, spuse Mat nerăbdător. Ce are asta de-a face cu... Dorul?

— În timpul Exilului, pe când pribegeam, pierduți, ne-a cu-

prins Dorul. Dorința de a ne regăsim *steddingurile*, căminele. Mulți au murit din pricina asta. Loial clătină trist din cap. Mult mai mulți decât cei care au supraviețuit. Când, în sfârșit, am dat din nou de urma *steddingurilor*, unul câte unul, în vremea Legământului celor Zece Neamuri, părea că am biruit. Dorul, însă apucase deja să ne schimbe, își lăsase sămânța în noi. Acum, dacă un Ogier stă prea mult Afară, îl năpădește din nou Dorul; începe să-și piardă puterile și, dacă nu se întoarce, moare.

— Trebuie să rămâi aici o vreme? îl întrebă Rand neliniștit. Nu e nevoie să mori ca să mergi cu noi.

— O să știu când se apropie, râse Loial. O să mai treacă mult timp până când să îmi poată face rău. Dalar a petrecut zece ani printre Oamenii Marii fără să vadă nici un *stedding* și după aia s-a întors cu bine acasă.

O femeie Ogier apăru dintre copaci, oprindu-se o clipă ca să vorbească cu Erith și cu Verin. Îl cercetă pe Ingтар din cap până-n picioare, apoi își luă ochii de la el, ca și cum nu ar fi fost vrednic de atenție; Ingтар clipi des. După aceea își plimbă privirea peste Loial, Hurin și cei din Emond's Field și dispăru în pădure; Loial părea că încearcă să se ascundă în spatele calului.

— În plus, zise el, uitându-se cu băgare de seamă după ea pe deasupra șei, e mult mai plictisitor să stai într-un *stedding* decât să umbli prin lume cu trei *ta'veren*.

— Dacă iar începi cu povestea asta, mormăi Mat... Rand ridică iute vocea. – Trei prieteni, atunci. Sper că sunteți prietenii mei.

— Eu sunt, zise Rand simplu, iar Perrin dădu și el din cap. Mat râse.

— Cum aş putea să nu fiu prieten cu cineva care joacă atât de prost zaruri? Își dădu mâinile în lături când Rand și Perrin se uitară urât la el. Da, bine. Îmi placi, Loial. Ești prietenul meu. Însă nu mai vorbi despre... Aaa! Câteodată semeni cu Rand. Coborî glasul. Cel puțin în *stedding* o să fim la adăpost.

Rand făcu o strâmbătură. Știa ce voia Mat să zică. „Aici în *stedding*, unde nu pot conduce Puterea.” Perrin îl lovi pe Mat

peste umăr, dar când Mat se uită la el cu fața lui scofâlcită, parcă îi păru rău.

Rand auzi mai întâi muzica; flaute și scripci nevăzute îngânau o melodie veselă, care plutea printre copaci, voci pline cântau și râdeau.

*Curăță câmpul și bine netezește-l,
Nici buruiana, nici buturugi să nu rămână.
Avem de lucru zile-ntregi,
Falnici Copaci să crească.*

Aproape în aceeași clipă își dădu seama că silueta uriașă pe care o vedea printre copaci era tot un copac, cu trunchiul striat, gros de douăzeci de pași. Cu gura căscată de uimire, se uită în sus, printre frunzele celorlalți copaci, până la crengile care se întindeau ca pălăria unei ciuperce enorme la vreo sută de pași deasupra pământului. Și se înălța și mai mult de atât.

— Arde-m-ar, murmură Mat. Ai putea construi zece case dintr-unul ca ăsta. Cincizeci de case.

— Să tai un Copac Falnic? Loial părea indignat și foarte mânios. Urechile îi erau nemișcate, țepene, iar sprâncenele lungi îi atârnavă pe obraji. Falnicii Copaci nu sunt niciodată tăiați, afară doar dacă mor, dar asta nu se prea întâmplă. Puțini Copaci au mai rămas după Frângerea Lumii, însă cei mai mari dintre ei erau puietii în Vârsta Legendelor.

— Îmi pare rău, spuse Mat. Ziceam doar cât de mari sunt. Nu aș face rău copacilor tai. Loial dădu din cap, împlânzindu-se parcă puțin.

Dintre copaci se iviră alți Ogieri. Cei mai mulți păreau să își vadă de treburile; deși toți se uitară la nou-veniți, ba chiar înclinară prietenos din cap sau făcură o mică plecăciune, nici unul nu se opri, nici unul nu le vorbi. Se mișcau curios, într-un fel în care seriozitatea maturității se împletea cu veselia nepăsătoare a copilăriei.

Știau și le plăcea cine erau și unde se aflau și toți păreau împăcați cu ei înșiși și cu lucrurile din jur. Rand se trezi că îi pizmuiește.

Puțini dintre bărbații Ogieri erau mai înalți decât Loial,

însă era ușor să îți dai seama care erau mai în vârstă; toți aveau mustăți la fel de lungi precum sprâncenele și bărbii înguste sub bărbie. Cei mai tineri erau bine rași, ca Loial. Mulți dintre ei nu erau îmbrăcați decât în cămașă și duceau lopeți și sape sau găleți de smoală; ceilalți aveau surtuțe simple, închise cu nasturi până la gât și mai largi în dreptul genunchilor, ca niște fuste. Femeile păreau să prefere florile brodate și multe purtau flori și în păr. Femeile mai tinere nu aveau decât mantiile brodate; cele mai în vârstă aveau broderie și pe rochii, iar unele femei cu părul cărunt aveau veșmintele împodobite cu flori și cârcei de viță-de-vie de la gât până la tiv. Câțiva Ogieri, mai ales femei și fete, îl priveau foarte iscoditor pe Loial; acesta mergea uitându-se drept înainte, iar urechile îi zvâcneau din ce în ce mai tare.

Rand tresări când văzu un Ogier ieșind ca din pământ, dintr-una din movilele acoperite cu iarbă și cu flori sălbatice dintre copaci. Apoi văzu ferestrele și o femeie Ogier care părea că întinde o foaie de plăcintă și își dădu seama că acelea erau casele Ogierilor. Tocurile de la ferestre erau din piatră, dar păreau că fuseseră cioplite de vânt și de apă de-a lungul generațiilor.

Falnicii Copaci, cu trunchiurile lor zdravene și rădăcinile groase cât trupul unui cal, aveau nevoie de mult loc, dar câțiva creșteau chiar în oraș. Pe deasupra rădăcinilor erau rampe de lut. De fapt, în afară de alei, singurul lucru după care deosebeai orașul de pădure era spațiul mare, deschis, din mijlocul așezării, în jurul unei buturugi, rămasă de bună seamă de la un Copac Falnic. Avea cam o sută de pași dintr-o parte în alta și era netedă și lustruită ca o podea obișnuită; din loc în loc erau trepte care duceau până la ea. Rand tocmai încerca să-și închipuie cât de înalt fusese copacul, când Erith vorbi destul de tare cât să o audă toți.

— Iată-i pe oaspeții noștri.

Trei femei se arătară de după buturugă. Cea mai tânără ducea un blid de lemn.

— Femei Aiel, zise Ingтар. Fecioarele Lăncii. Mai bine că nu l-am luat pe Masema cu mine. Cu toate acestea, se îndepărtă de Verin și de Erith și duse mâna la umăr, ca să își slăbească

sabia în teacă.

Rand le cercetă, tulburat. Erau la fel cum spuneau oamenii că este și el. Două dintre femei erau deja la vârsta maturității, cea de-a treia doar o fetiță, însă toate trei erau înalte. Aveau părul de la roșcat până la blond, tăiat scurt, în afară de o șuviță subțire la spate, care le ajungea până la umeri. Purtau pantaloni largi băgați în niște cizme din piele moale și toate hainele erau în nuanțe de brun, cenușiu sau verde; probabil că se pierdeau printre stânci și copaci la fel de bine ca Străjerii cu mantiile lor. Deasupra umerilor se așteau arcuri scurte, la cingătoare aveau tolbe cu săgeți și cuțite lungi și fiecare purta un scut mic, rotund, din piele de animal și un mănunchi de lănci cu coada scurtă și vârf lung. Chiar și cea mai tânără dintre ele pășea cu o grație care dădea de înțeles că știa să se folosească de armele pe care le avea.

Deodată, femeile îi zăriră și pe ceilalți oameni; părură la fel de uluite ca atunci când îi văzuseră pe Rand și pe însoțitorii lui, dar se mișcă cu iuțeala fulgerului. Cea mai tânără strigă: „Soldați din Shienar!” și se întoarse să pună blidul jos, cu grijă, în spatele ei. Celelalte două își scoaseră mantiile brune de pe umeri și le înfășurară în jurul capului. Femeile mai în vârstă își acoperiră fețele cu valuri negre, care nu lăsau să li se vadă decât ochii; fata se îndreptă de spate, vrând să facă la fel. Ghemuie la pământ, înaintau cu pași hotărâți, ținând într-o mână scutul și mănunchiul de lănci, mai puțin una, pe care o aveau în mână cealaltă.

Ingтар scoase sabia din teacă.

— Da-te la o parte, Aes Sedai. Erith, dă-te la o parte. Hurin apucă pumnalul cu lama zimțată și șovăi între sabie și ciomag; după ce mai aruncă o privire la sulitele femeilor Aiel, alese sabia.

— Nu trebuie să faceți așa ceva, se împotrivi fata Aiel. Își frângea mâinile și se uita pe rând la Ingтар și la femeile Aiel. Nu trebuie.

Rand își dădu seama că ținea în mână sabia cu pecetea bătlanului. Perrin scosese pe jumătate securea de la cingătoare și se codea, clătinând din cap.

— Sunteți nebuni? îi întrebă Mat. Nu-și dăduse jos arcul.

Nu-mi pasă dacă sunt Aieli, sunt niște femei.

— Încetați! strigă Verin. Încetați imediat! Femeile nu se oprirea, iar Aes Sedai strânse pumnii, nemulțumită.

Mat se dădu înapoi și puse un picior în scară.

— Eu plec, le spuse. M-ați auzit? N-o să le las să împlânte o chestie din aia în mine, dar nici nu o să lovesc o femeie!

— Legământul! Loial țipă. Aduceți-vă aminte de Legământ! Dar nu izbuti să le potolească.

Rand văzu că atât femeia Aes Sedai, cât și fata Ogier se țineau departe de femeile Aiel. Se întrebă dacă nu cumva Mat avusese dreptate. Nu era convins că ar fi putut lovi o femeie, chiar dacă aceasta ar fi încercat să-l omoare. Își dădu seama că, chiar dacă izbutea să ajungă până la Roșcat, femeile Aiel erau acum doar la vreo treizeci de pași depărtare. De bună seamă că, de la distanța aia, lăncile îl puteau nimeri. Pe măsură ce femeile se apropiau, tot ghemuite, cu lăncile pregătite, încetă să își mai spună că nu se cuvine să le lovească și începu să se gândească la cum să le împiedice să îl lovească ele pe el.

Zbuciumat, căută hăul, care veni imediat. Și gândurile îl părăsiră ca și cum nu ar fi existat decât hăul. Strălucirea *saidarului* nu era acolo. Golul era acum mai gol decât fusese vreodată, mai întins, ca o gură hulpavă care voia să-l mistuie. Hulpavă după mai mult; întotdeauna mai era ceva.

Un Ogier pași pe neașteptate între cele doua pâlcuri de oameni; îi tremura barba.

— Ce înseamnă toate astea? Lăsați armele jos. Părea indignat. Pe voi - se uită fioros la Ingtar și Hurin, Rand și Perrin, dar nu îl ocoli nici pe Mat, care nu avea nici o armă în mână - vă înțeleg întrucâtva, dar voi... Se întoarse spre femeile Aiel, care se opriseră. Ați uitat Legământul?

Femeile își descoperiră capetele și fețele cu repeziune, de parcă încercau să îl facă să uite că fuseseră vreodată acoperite. Fata se înroșise, iar celelalte două păreau rușinate. Una dintre femeile mai în vârstă, cea cu părul roșcat, spuse:

— Iartă-ne, Frate-Copac. Nu am uitat Legământul și nu am fi scos armele, dar suntem în ținutul Ucigașilor-de-Copaci, unde fiecare mână se ridică împotriva noastră, și am văzut

oameni înarmați. Avea ochii cenușii, văzu Rand, ca ai lui.

— Sunteți într-un *stedding*, Rhian, zise Ogierul cu blândețe. Toata lumea e la adăpost în *stedding*, surioară. Aici nu sunt lupte, nimeni nu ridică mâna împotriva nimănui. Femeia dădu din cap, stingherită, iar Ogierul se uită la Ingтар și la ceilalți.

Ingтар băgă sabia în teacă; Rand făcu la fel, deși nu tot atât de repede ca Hurin, care părea aproape la fel de stânjenit ca și femeile Aiel. Perrin nu-și scosese securea de tot. Când luă mâna de pe plăselele sabiei, Rand lăsă hăul să se destrame și se înfioră. Hăul se risipi, dar lăsă în urma ecoul din ce în ce mai stins al golului și dorința de a-l umple cu ceva.

Ogierul se întoarse spre Verin și făcu o plecăciune.

— Aes Sedai, sunt Juin, fiul lui Lacel fiul lui Laud. Am venit să te duc la Fruntași. Vor să știe ce caută printre noi o femeie Aes Sedai, însoțită de bărbați înarmați și de unul dintre tinerii noștri. Loial își lasă umerii în jos, ca și cum ar fi încercat să dispară cu totul. Verin le privi pe femeile Aiel, cu părere de rău, de parcă ar fi vrut să vorbească cu ele, apoi îi făcu semn lui Juin să o conducă; acesta plecă împreună cu ea, fără să îi spună nimic lui Loial, fără măcar să-i arunce o privire.

Rand și ceilalți rămaseră câteva clipe față în față cu femeile Aiel, tulburați. Cel puțin Rand era neliniștit. Ingтар stătea neclintit, iar pe chip nu i se citea nimic. Femeile își scoseseră vălurile, dar tot mai țineau lăncile în mână și îi cercetau pe cei patru bărbați de parcă ar fi vrut să vadă ce se ascunde înăuntrul lor. Rand, mai ales, fu ținta unor priviri din ce în ce mai mânioase. O auzi pe cea mai tânără dintre ele murmurând: „Poartă sabia”, cu un glas în care se amestecau groaza și disprețul. Apoi cele trei plecară, aplecându-se să ia blidul de lemn; se tot uitară peste umăr la Rand și la ceilalți până când dispărură printre copaci.

— Fecioarele Lăncii, șopti Ingтар. N-aș fi crezut ca vor da înapoi odată ce și-au pus vălul pe față. Cu atât mai puțin din pricina câtorva vorbe. Îl privi pe Rand și pe cei doi prieteni ai săi. Ar trebui să vedeți cum atacă Scuturile Roșii sau Soldații de Piatră. Și o avalanșă e mai ușor de oprit.

— Nu puteau să încalce Legământul odată ce li s-a adus aminte de el, zise Erith, zâmbind. Au venit după lemn descântat. În glas i se ghicea mândria. Avem doi Descântători aici în *stedding*. Au mai rămas foarte puțini. Am auzit ca în *steddingul* Shangtai e un Descântător tânăr, foarte înzestrat, dar noi avem doi. Loial roși, însă fata nu păru să bage de seamă. Dacă sunteți buni să mă urmați, o să vă arăt unde puteți aștepta până vorbesc Fruntașii.

Porniră după ea; Perrin murmură:

— Lemn descântat, aiurea. Femeile alea îl caută pe Cel care Vine cu Zorile.

Iar Mat adăugă sec:

— Te caută pe tine, Rand.

— Pe mine? Vorbești prostii. Ce te face să crezi că...

Se întrerupse când Erith cobori treptele ce duceau spre o casă acoperită cu flori sălbatice, ținută, din câte se părea, pentru oamenii care treceau pe acolo. Încăperile erau lungi de douăzeci de pași, iar tavanele pictate se înălțau la vreo treizeci de palme deasupra podelei, însă Ogierii făcuseră tot ce le stătuse în putința pentru ca oamenii să se simtă bine. Chiar și așa, mobila era puțin cam mare ca să fie comodă, scaunele erau înalte de îți atârnav picioarele, masa îi ajungea lui Rand mai sus de brâu. Hurin cel puțin ar fi încăput în picioare în căminul de piatră, care părea mai degrabă ros de apă decât făcut de o mână de Ogier. Erith se uită șovăitoare la Loial, însă el îi alungă îndoielile și trase un scaun în colțul care se vedea cel mai puțin din ușă.

De îndată ce fata Ogier plecă, Rand îi luă deoparte pe Mat și pe Perrin.

— Cum adică mă caută pe mine? De ce? Din ce pricină? M-au privit drept în ochi și au plecat.

— S-au uitat la tine, zise Mat rânjind, de parcă nu te mai spălaseși de o lună și dormiseși laolaltă cu oile. Rânjetul i se stinse. Dar se prea poate ca pe tine să te caute. Am mai întâlnit un Aiel.

Rand ascultă, din ce în ce mai nedumerit, cum se întâlniseră cu Aielul la Pumnalul Ucigașului-de-Neam. Mat povesti cel mai mult, Perrin mulțumindu-se doar să mai

adauge câte un cuvânt ici și colo, când înflorea prea tare. Mat istorisi cu o grămadă de amănunte cât de primejdios era Aielul și cum era să se ajungă la o luptă.

— Și cum tu ești singurul Aiel pe care îl știm, încheie el, s-ar putea să fie vorba despre tine. Ingтар zice că Aielii nu trăiesc în afara Pustiului, deci probabil că tu ești singurul.

— Nu mi se pare deloc amuzant, Mat, mormăi Rand. Nu sunt Aiel.

„Suprema Însăcunată zicea ca ești. Ingтар crede că ești. Tam spunea... Era bolnav, avea febră.” Femeile Aes Sedai și Tam îl dezrădăcinaseră; Tam era însă prea bolnav ca să știe ce spune. Îl lăsasera să fie luat de vânt, apoi îi dăduseră altceva de care să se sprijine. Dragon Fals. Aiel. Dar nu astea erau rădăcinile lui. Nu pe astea le voia.

— Poate că sunt al nimănui. Însă Ținutul celor Două Râuri este singura casă pe care o am.

— N-am vrut să spun nimic, se împotrivi Mat. Doar că... Arde-m-ar, așa zice Ingтар. Masema spune la fel. Urien ar fi putut să-ți fie văr, iar dacă Rhian și-ar pune rochie și ar zice că ți-e mătușă, până și tu ai crede-o. Mă rog. Nu te uita așa la mine, Perrin. Dacă spune că nu e, așa e. Oricum, ce importanță are? Perrin clătină din cap.

Niște fete Ogier aduseră apă și ștergare, brânză, fructe și vin și niște pocale din cositor, puțin prea mari ca să le ții bine în mână. Veniră și alte femei Ogier, îmbrăcate în rochii brodate de sus până jos. Apărură una câte una, vreo douăsprezece, ca să îi întrebe dacă se simt bine, dacă au nevoie de ceva. Fiecare îl întreba câte ceva pe Loial înainte să plece. Loial le răspunse cuviincios, dar în foarte puține cuvinte, ridicându-se în picioare și strângând la piept, ca pe un scut, o carte legată în lemn, pe măsura Ogierilor și, după ce se îndepărtară, se cuibări în scaun cu ochii în carte. Cărțile din casa erau singurul lucru nefăcut pe potrivea oamenilor.

— Miroase aerul ăsta, Senior Rand, zise Hurin, zâmbind. Stătea pe unul din scaunele de la masă, cu picioarele atârând, legănându-le ca un copil. Nu că aș fi crezut că toate locurile miros urât, dar aici... Senior Rand, cred că aici nu a fost niciodată vreun omor. Nici măcar vreo rană, poate doar

din întâmplare.

— Se spune că în *steddinguri* toată lumea e la adăpost. Îl privea pe Loial. Cel puțin așa zic poveștile. Înghiți și ultima bucățică de brânză și se duse spre Ogier. Mat îl urmă, cu un pocal în mână. Ce s-a întâmplat, Loial? îl întrebă Rand. De când am venit aici te tot frământă, de parcă ai fi o pisică într-o curte plină de câini.

— Nimic, răspunse Loial, trăgând cu ochiul la ușă.

— Ți-e teamă că or să afle că ai plecat din *steddingul* Shangtai fără să îți dea voie Frunțașii?

Loial se uită îngrijorat în jur; urechile îi zvâcneau.

— Nu zice asta, șuieră el. Oricine te poate auzi. Dacă ar afla... Oftând din greu, se lăsă din nou în scaun, privindu-l ba pe Rand, ba pe Mat. Nu știu ce faceți voi, oamenii, dar printre Ogieri... Dacă o fată vede un băiat care îi place, se duce la mama ei. Sau, câteodată, mama vede un băiat pe care îl crede potrivit. Oricum, dacă se înțeleg, mama fetei merge la mama băiatului, iar băiatului nu i se spune decât atunci când nunta e deja rânduită.

— Și băiatul nu are nici un cuvânt de spus? întrebă Mat neîncrezător.

— Nu. Femeile zic întotdeauna că, dac-ar fi după noi, ne-am petrece viața însurați cu copacii. Loial se foi, strâmbându-se. Jumătate dintre căsătorii se fac între *steddinguri*; grupuri de Ogieri tineri merg din *stedding* în *stedding* ca să vadă și să fie văzuți. Dacă or să afle că sunt afară fără să mi se fi dat voie, Frunțașii vor hotărî de bună seamă că am nevoie de o nevastă care să mă potolească. Și numaidecât or să trimită vorbă în *steddingul* Shangtai, mamei mele, iar ea o să vină aici și o să mă însoare înainte să își scuture praful de pe haine. Mereu spunea că sunt prea repezit și că am nevoie de o nevastă. Cred că m-a văzut când am plecat. Orice nevasta mi-ar alege... nici o nevastă n-o să mă lase să mă întorc Afară înainte să îmi albească barba. Nevestele întotdeauna zic că nici un bărbat nu trebuie lăsat afară până nu e destul de așezat și nu e în stare să își stăpânească pornirile.

Mat râse zgomotos; toate capetele se întoarseră spre el, însă, cum Loial îi făcea semne desperate, vorbi încet:

— La noi, bărbații aleg femeile și nici o nevastă nu îl poate opri pe bărbat să facă ceva. Rand se încruntă, aducându-și aminte cum începuse Egwene să se țină după el când erau mici. Iar jupâneasa al'Vere prinsese să îl bage în seamă mai mult decât pe ceilalți băieți. Mai târziu, unele fete dansau cu el la sărbători, altele nu, și cele care dansau cu el erau întotdeauna prietenele lui Egwene, iar celelalte erau fete pe care Egwene nu le plăcea. Își aminti și cum îl luase jupâneasa al'Vere deoparte pe Tam – „Și mormăia că Tam nu avea o soție cu care să poată vorbi!” – și, după aceea, Tam și toți ceilalți se purtaseră ca și cum el și Egwene erau făgăduiți unul altuia, chiar dacă nu îngenuncheară în fața Soborului Femeilor. Înainte nu se gândise niciodată așa la aceste lucruri. Cred că facem și noi la fel, murmura el, iar când Mat râse, adăugă: Știi cumva ca tatăl tău să fi făcut vreodată un lucru cu care mama ta nu era de acord? Mat deschise gura, rânjind, apoi se posomorî și o închise la loc.

Juin coborî scările până la ei.

— Dacă sunteți buni, vreți să veniți toți cu mine? Fruntașii vor să vă vadă. Nu se uită la Loial, însă acesta aproape că scăpă cartea din mână.

— Dacă Fruntașii încearcă să te convingă să rămâi, zise Rand, o să le spunem că avem nevoie de tine.

— Nici nu cred că e vorba de tine, spuse Mat. Fac rămășag că nu vor decât să ne spună că putem folosi Poarta de Taină. Se scutură și coborî și mai mult glasul. Chiar trebuie să o facem, nu-i așa. Nu era o întrebare.

— Rămâi și însoară-te sau apuc-o pe Căile de Taină. Loial era abătut. Viața e tare încâlcită când ai drept prieteni niște *ta'veren*.

CAPITOLUL 36

Printre Fruntași

Pe măsură ce străbăteau orașul Ogier, Rand văzu că Loial era din ce în ce mai neliniștit. Avea urechile la fel de țepene precum spinarea și făcea ochii tot mai mari de fiecare dată când era privit de alți Ogieri, mai ales de femei și de fete, ceea ce se întâmpla foarte des. Părea că așteaptă să fie condamnat la moarte.

Ogierul cu barbă arătă spre niște trepte late care duceau în jos, spre o movilă acoperită cu iarbă, cu mult mai mare decât restul; era de fapt o colină, aflată la rădăcina unuia dintre Falnicii Copaci.

— Nu vrei să ne aștepți aici, Loial? zise Rand.

— Fruntașii..., începu Juin.

— ...Probabil că nu vor să ne vadă pe toți, încheie Rand în locul lui.

— Mai bine să îl lase în pace, adăugă și Mat.

Loial se grăbi să încuviințeze.

— Da. Da, cred... Mai multe femei Ogier se uitau la el, de la bunicuțe cu părul alb la fete de vârsta lui Erith, unele vorbind între ele, însă toate cu ochii ațintiți asupra lui. Îi tremurară urechile, dar privi ușa mare spre care duceau treptele și dădu din nou din cap. Da, o să stau aici și-o să citesc. Asta o să fac. O să citesc.

Scotoci în buzunar și scoase o carte. Se așeză pe moviliță de lângă trepte, cu cartea în mână și își vârî ochii în ea. O să stau aici și-o să citesc până veniți voi. Urechile îi zvâcneau, ca și cum simțea privirile femeilor.

Juin clătină din cap, apoi ridică din umeri și arătă din nou spre trepte.

— Vă rog. Fruntașii vă așteaptă.

Încăperea uriașă, fără ferestre, dinăuntrul movilei era făcută pe potriva Ogierilor; tavanul cu grinzi groase care se înălța la vreo sută de palme deasupra podelei ar fi fost

vrednic de orice palat. Cei șapte Ogieri așezați la un fel de tribună chiar în fața ușii făceau ca odaia să pară ceva mai mică, însă Rand tot se simțea ca într-o grotă. Pietrele întunecate de pe jos erau mari și neregulate, dar netede, iar pereții cenușii păreau din stâncă. Grinzile din tavan, deși tăiate grosolan, aduceau cu niște rădăcini enorme.

În afară de scaunul cu spătar înalt din fața tribunei pe care stătea Verin și jilțurile masive ale Fruntașilor, nu mai era nici o altă mobilă în încăpere. Femeia Ogier de la mijlocul tribunei stătea pe un jilț puțin mai ridicat decât celelalte; la stânga ei erau trei bărbați cu barbă, îmbrăcați în haine lungi și largi, iar la dreapta ei – trei femei în rochii asemănătoare cu a ei, brodate de la gât până la poale cu cârcei de viță-de-vie și flori. Toți aveau fețe zbârcite și părul alb, chiar și la urechi și emanau o puternică impresie de demnitate.

Hurin căscă gura, iar Rand se trezi și el zgâindu-se. Nici măcar Verin nu se putea măsura cu înțelepciunea oglindită în ochii mari ai Fruntașilor, nici Morgase nu i-ar fi întrecut în autoritate, nici Moiraine în seninătate. Ingтар fu primul care făcu o plecăciune, cât se poate de ceremonioasă, în timp ce restul parcă prinseseră rădăcini.

— Eu sunt Alar, zise femeia Ogier din jilțul cel înalt după ce se așezară în cele din urmă lângă Verin, sunt prima dintre Fruntașii din *steddingul* Tsofu. Verin ne-a spus că aveți nevoie să treceți prin Poarta de Taină de aici. Cornul lui Vaiere este un lucru însemnat, însă, de mai bine de o sută de ani, noi nu am dat voie nimănui să apuce pe Căile de Taină. Nici noi, nici Fruntașii din alte *steddinguri*.

— Voi găsi Cornul, spuse Ingтар mânios. Trebuie. Dacă nu vă învoiți să ne lăsați să trecem prin Poarta de taină... Tăcu în clipa în care Verin se uită la el, dar chipul îi rămase încruntat.

Alar zâmbi.

— Nu te repezi așa. Voi, oamenii, nu stați niciodată să cugetați. Nu te poți încrede decât în judecățile făcute în tihnă. Surâsul i se stinse, făcând loc gravității, însă glasul îi era tot liniștit. Primejdiile de pe Căile de Taină nu pot fi înfruntate cu o sabie în mână, nu când vine vorba de Aieli și de troloci. Trebuie să vă spun că, dacă porniți pe Căile de Taină, nu

numai că puteţi înnebuni sau muri, dar vă primejduiţi până şi sufletele.

— Am văzut Vântul Negru, zise Rand, iar Mat şi Perrin încuviinţară. Nu puteau părea nerăbdători să mai treacă odată prin aşa ceva.

— O să merg după Corn până la Shayol Ghul, dacă e nevoie, spuse Ingtar cu hotărâre. Hurin dădu din cap, ca şi cum încuviinţa vorbele lui Ingtar.

— Adu-l pe Trayal, porunci Alar.

Juin, care rămăsese lângă uşă, se înclină şi plecă.

— Nu e destul, îi zise lui Verin, să auziţi ce se poate întâmpla. Trebuie să vedeţi, să simţiţi cu inima.

Până la întoarcerea lui Juin se lăsă o tăcere supărătoare, care deveni şi mai stânjenitoare când acesta veni însoţit de două femei Ogier, care îl sprijineau pe un Ogier de vârstă mijlocie, cu barba neagră, care mergea târşâit, de parcă nu ştia cum să se servească de picioare. Pielea îi atârna pe chip nu i se citea nimic, iar ochii mari erau goi; nu clipea dar nici nu se holba nici nu privea la ceva anume, ci părea să nu vadă nimic în jur. Una dintre femei şterse cu blândeţe saliva care i se prelingea din colţul gurii, îl apucară de braţe ca să îl facă să se oprească; picioarele lui merseră înainte, şovăi, apoi rămase pe loc. Părea la fel de mulţumit şi când stătea în picioare, şi când mergea – sau, mai bine zis, se sinchisea la fel de puţin.

— Trayal a fost unul din ultimii Ogieri care au umblat pe Căile de Taină, spuse Alar încetişor. A ieşit de acolo aşa cum îl vedeţi. Vrei să-l atingi, Verin?

Verin se uită lung la ea, apoi se ridică şi se îndreptă spre Trayal. Acesta nu făcu nici o mişcare când femeia Aes Sedai îşi puse mâinile pe pieptul lui lat, nici măcar nu părea să-şi dea seama că este atins. Verin scoase un şuiert şi se trase iute înapoi, privindu-l, apoi se întoarse spre Fruntaşi.

— E... gol. Trupul trăieşte, dar înăuntru nu mai e nimic. Nimic. Toţi Fruntaşii arătau cumplit de abătuţi.

— Nimic, zise una din femeile de la dreapta lui Alar. În ochii ei părea să se fi adunat toată durerea pe care Trayal nu o mai putea simţi. Nici minte. Nici suflet. Din Trayal nu a mai

rămas decât trupul.

— Era un Descântător iscusit, oftă unul dintre bărbați.

Alar făcu un semn, iar cele doua femei îl întoarseră pe Trayal ca să îl scoată afară; trebuia să îl târască puțin înainte să înceapă să pășească.

— Știm ce primejdii trebuie să înfruntăm, spuse Verin. Dar trebuie să mergem după Cornul lui Vaiere.

Alar dădu din cap.

— Cornul lui Vaiere. Nici nu știu ce e mai rău – că e în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat sau că a fost găsit. Se uită pe rând la toți Frunțașii; fiecare dădu din cap, iar unul dintre bărbați își mângâie mai întâi barba, cufundat în gânduri. Foarte bine. Verin mi-a zis că nu e vreme de pierdut. O să vă duc eu însămi până la Poarta de taină. Rand era pe jumătate ușurat, pe jumătate speriat. Alar adaugă: Aveți cu voi un tânăr Ogier. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din *steddingul* Shangtai. E departe de casă.

— Avem nevoie de el, se grăbi Rand să spună. Se opri o clipă, văzând privirile mirate ale Frunțașilor și ale lui Verin, apoi continuă cu încăpățănare. Avem nevoie de el. Și el vrea să meargă cu noi.

— Loial e prietenul nostru, zise și Perrin, chiar atunci când Mat spuse: Nu ne stă în drum și își poartă singur de grijă. Amândoi păreau stingheriți de privirile Frunțașilor, însă nu dădură înapoi.

— Din ce pricină n-ar putea veni cu noi? Întrebă Ingтар. Cum zice și Mat, își poartă singur de grijă. Nu știu să avem nevoie de el, dar dacă vrea să vină, de ce?...

— Avem nevoie de el, îl întrerupse Verin. Puțini mai cunosc Căile de Taina, însă Loial a citit despre ele. Poate desluși Călăuzirile.

Alar îi privi pe fiecare în parte, după care își aținti ochii asupra lui Rand.

— Verin spune că ești *ta'veren*, sfârși ea prin a zice, și simt asta. Ceea ce înseamnă că ești într-adevăr un *ta'veren* puternic, căci la noi aceste Haruri sunt din ce în ce mai slabe. L-ai atras pe Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, în *ta'maral'aillen*, Nodul pe care îl țese Pânza în jurul tău?

— Eu... eu nu vreau decât să găsesc Cornul și... Rand nu își termina vorba. Alar nu pomenise de pumnalul lui Mat. Nu știa dacă Verin le povestise Fruntașilor sau păstrase tăcerea. E prietenul meu.

— Prietenul tău, spuse Alar. După noi, e foarte tânăr. Și tu ești tânăr, însă tu ești *ta'veren*. Va trebui să ai grijă de el și, după ce se termină, vei căuta să ajungă cu bine acasă, în *steddungul* Shangtai.

— Așa voi face, zise Rand. Părea o făgăduință, un jurământ.

— Atunci să mergem la Poartă.

Loial se ridică în picioare când îi văzu apropiindu-se, cu Alar și Verin în frunte. Ingtar își trimise pe Hurin după Uno și ceilalți soldați. Loial se uită pe furiș la Alar, apoi rămase în urmă cu Rand. Femeile Ogier care îl tot priviseră se făcuseră nevăzute.

— Au zis ceva Fruntașii despre mine? A?... Privi spatele lat al lui Alar, care tocmai îi porunca lui Juin să aducă animalele. Porni împreună cu Verin înainte ca Juin să își termine plecăciunea și se înclină spre femeia Aes Sedai, ca să îi vorbească în șoaptă.

— I-a spus lui Rand să aibă grijă de tine, îi zise Mat lui Loial pe un ton solemn și să te ducă acasă ca pe un copil. Nu înțeleg de ce nu vrei să rămâi aici și să te însori.

— A zis că poți merge cu noi. Rand îi aruncă lui Mat o căutătură amenințătoare, care îl făcu pe acesta să chicotească. Părea ciudat să vezi un zâmbet pe chipul acela scofâlcit. Loial învârtea în mână un fir de ochii-păsăruicii. Ai fost să culegi flori? îl întrebă Rand.

— Mi-a dat-o Erith. Se uita cum se roteau petalele albe. E foarte drăguță, chiar dacă Mat nu își dă seama.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să mergi cu noi?

Loial tresări.

— Ce? A, nu. Adică ba da, vreau să merg. Mi-a dat o floare. Atâta tot. Scoase o carte din buzunar și puse floarea sub copertă. Când o vâri la loc, murmură ca pentru sine: Și a zis că sunt chipeș. Mat scoase un fluierat, se luă cu mâinile de burtă și porni mai departe împleticindu-se; Loial se înroși.

Pai... ea a zis așa, nu eu.

Perrin îi dădu câteva castane lui Mat.

— Lui Mat nu i-a zis nimeni niciodată că e chipeș. Te invidiază.

— Nu-i adevărat, spuse deodată Mat, îndreptându-și spatele. Neysa Ayellin crede că sunt chipeș. Mi-a spus-o de mai multe ori.

— Neysa e drăguță? întrebă Loial.

— Are o față ca de capră, zise Perrin cu blândețe. Mat se înecă încercând să se împotrivească. Rand rânji. Neysa Ayellin era aproape la fel de frumoasa ca Egwene. Iar acum era aproape ca pe vremuri, aproape ca atunci când erau acasă și se tot necăjeau unul pe altul, râdeau și se înțepau.

Străbătură orașul; Ogierii îi salutau pe Fruntași, înclinându-se sau făcând o reverență și se uitau curioși la oameni. Totuși, fața încremenită a lui Alar nu lăsa pe nimeni să se oprească din drum ca să îi vorbească. Singurul lucru care arăta că ieșiseră din oraș era lipsa movilelor; erau Ogieri prin preajmă, fie cercetând copacii, fie lucrând cu rășină, ferăstraie sau topoare acolo unde erau crengi uscate sau unde copacii aveau nevoie de mai multă lumină. Își făceau treaba aproape drăgăstos.

Juin li se alătură, aducându-le caii de căpăstru, iar Hurin se apropie și el, împreună cu Uno, cu ceilalți soldați și cu animalele de povară. Alar făcu semn cu degetul și spuse:

— Acolo e. Glumele conteniră. Rand era nedumerit. Firește că Poarta era Afară din *stedding* – Căile de Taină fuseseră începute folosind Puterea Supremă și, deci, nu ar fi putut fi făcute înăuntru – dar nimic nu arăta că trecuseră acel hotar. Apoi băgă de seamă că era o deosebire; impresia aceea de deznădejde dispăruse. Se înfioră. *Saidinul* era din nou acolo, așteptându-l.

Alar îi conduse pe lângă un stejar înalt, într-o poieniță în care era lespedea mare a Porții de taină, cu partea din față meșteșugit împodobită cu cârcei de viță-de-vie și tot felul de frunze. La marginea poieniței Ogierii construiseră un parmaclâc scund din piatră, ce părea să fi crescut din pământ, care aducea cu un cerc format din rădăcini. La

vederea lui, Rand se simți tulburat. Își dădu apoi seama că rădăcinile semănau cu cele de muri și de măceși, de iedera otrăvitoare – nimeni n-ar fi vrut să se atingă de așa ceva. Alar se opri în fața parmaclâcului.

— E pus ca să-i alunge pe cei care ajung aici. Nu că asta s-ar întâmpla prea des. Eu nu o să trec peste el. Dar voi puteți. Juin nu se apropie nici ea; își tot ștergea mâinile de pieptul hainei și se ferea să se uite la Poarta de taină.

— Mulțumesc, îi spuse Verin. Ne este de mare trebuință, altminteri nu te-aș fi rugat.

Rand se încordă când femeia Aes Sedai pași peste parmaclâc și se îndreptă spre Poarta de taină. Loial trase adânc aer în piept și mormăi ceva. Uno și ceilalți soldați se foiră în șa și slăbiră săbiile în teacă. Săbiile nu aveau să le fie de nici un ajutor pe Căile de Taină, însă măcar se puteau amăgi că sunt pregătiți. Doar Ingтар și Verin păreau liniștiți; chiar și Alar își apucă fusta cu amândouă mâinile.

Verin smulse frunza de *Avendesora*, iar Rand se aplecă în față. Se simțea îmboldit să se cufunde în hău, să fie în locul de unde putea atinge *saidinul*, dacă era nevoie.

Frunzele cioplite tremurară în bătaia vântului nesimțit; în mijloc apăru o deschizătură, iar cele două jumătăți ale lespzii începură să se deschidă.

Rand stătea cu ochii ațintiți asupra Porții. Înăuntru nu era nici o reflectare argintie, mată, ci doar beznă.

— Închide-o! strigă el. Vântul Negru! Închide-o!

Verin privi Poarta, uluită, apoi aruncă frunza cu trei foi înapoi printre feluritele frunze de pe lespede; frunza rămase unde o pusese, iar femeia Aes Sedai se dădu înapoi. De îndată ce frunza de *Avendesora* fu la locul ei, Poarta de taină începu să se închidă. Deschizătura dispăru, cârceii de viță-de-vie și frunzele se contopiră, ascunzând Vântul Negru. Poarta era din nou o lespede de piatră, dar o lespede ce părea aproape vie.

Alar răsufla anevoie.

— *Machin Shin*. Atât de aproape.

— N-a încercat să iasă, zise Rand. Juin încercă să spună ceva, dar vorbele îi rămaseră în gât.

— Ți-am mai zis că Vântul Negru este creatura Cailor de Taină, spuse Verin. Nu se poate depărta de ele. Glasul îi era liniștit, dar tot își ștergea mâinile de fustă. Rand deschise gura, apoi se răzgândi. Și totuși, continuă ea, mă întreb de ce era aici. Mai întâi în Cairhien, acum aici. Mă mir. Se uită pieziș la Rand, care tresări. Verin își luase atât de iute ochii de la el încât nu credea să fi băgat cineva de seamă, însă lui Rand i se părea că vedea o legătură între el și Vântul Negru.

— N-am auzit niciodată ca *Machin Shin* să aștepte să se deschidă o Poartă, spuse Alar. Întotdeauna rătăcea pe Căile de Taină. Dar a trecut multă vreme și poate că i s-a făcut foame și speră să dea peste cineva care intră pe Poartă fără să fie atent. Verin, e limpede că nu puteți folosi Poarta asta. Și, chiar știind că v-ar fi fost de mare trebuință, nu pot spune că îmi pare rău. Căile de Taină sunt acum ale Umbrei.

Rand se încruntă. „E oare cu putință să mă urmărească pe mine?” Erau prea multe întrebări. Izbutise Padan Fain să îi poruncească Vântului Negru? Verin spunea că așa ceva era imposibil. Și de ce ar fi încercat Fain să îl oprească, după ce îi ceruse să meargă după el? Era convins de un singur lucru: că mesajul era adevărat. Trebuia să ajungă la Capul Toman. Și de ar fi găsit a doua zi Cornul lui Vaiere și pumnalul lui Mat ascunse sub o tufă, tot trebuia să se ducă acolo.

Verin era adâncită în gânduri. Mat se așezase pe parmaclâc și își ținea capul în mâini, iar Perrin se uita la el, îngrijorat. Loial părea ușurat că nu pot folosi Poarta de taină și rușinat de ușurarea pe care o simțea.

— Nu mai avem ce face aici, grăi Ingtar. Verin Sedai, te-am urmat, deși nu eram de acord cu dumneata, dar nu pot merge mai departe. O să mă întorc la Cairhien. Barthanes știe unde au plecat Iscoadele Celui Întunecat și voi găsi o cale de a-l face să-mi spună.

— Fain a plecat spre Capul Toman, zise Rand, cu istovire în glas. Și unde s-a dus, acolo sunt și Cornul lui Vaiere, și pumnalul.

— Probabil... Perrin ridică din umeri; nu avea prea multă tragere de inimă. Putem încerca să intrăm pe o altă Poartă. Dintr-un alt *stedding*.

Loial își mângâie bărbia și vorbi repede, ca și cum voia să uite cât de ușurat fusese că aici nu izbândiseră.

— *Steddingul* Cantoine e lângă Râul Iralell, iar *steddingul* Taijing e la răsărit de el, în Osia Lumii. Însă Poarta de taină din Caemlyn, unde era desişul, este mai aproape. Iar cea mai apropiată este cea din desişul din Tar Valon.

— Mă tem că, indiferent ce Poartă alegem, o să dăm din nou peste *Machin Shin*, spuse Verin, cu o privire pierdută. Alar se uită întrebător la ea, însă femeia Aes Sedai nu mai zise nimic cu voce tare. În schimb, mormăi ca pentru sine, scuturând din cap de parcă se mustra singură.

— Avem nevoie, spuse Hurin sfios, de una din Porțile acelea de trecere. O privi pe Alar, apoi pe Verin și, cum nici una nu îi zise să tacă, continuă, pe un ton din ce în ce mai încrezător. Domnița Selene spunea că, în vremurile de demult, Aes Sedai au cercetat lumile acelea și așa au știut cum să clădească aceste Căi de taină. Și locul în care eram... ne-a luat cu două zile mai puțin să străbatem o sută de leghe. Dacă am putea folosi o Piatră de trecere ca să intram în lumea aceea, sau într-una asemănătoare, nu ne-ar lua mai mult de o săptămână sau două să ajungem până la Oceanul Aryth și ne-am putea întoarce drept la Capul Toman. Poate că nu ar fi la fel de iute ca pe Căi, însă precis e mai rapid decât să o luăm călare spre apus. Ce zici, Senior Ingтар? Senior Rand?

Verin fu cea care îi răspunse.

— Am putea face ce spui, amușinarule, dar, fie că sperăm să nu mai dăm peste *Machin Shin* când deschidem Poarta, fie că sperăm să găsim o Piatră de trecere, e totuna. Cea mai apropiată Piatră pe care o știu e în Pustiul Aiel. Firește, am putea să ne întoarcem la Pumnalul Ucigașului-de-Neam, dacă dumneata, sau Rand, sau Loial, crezi că am putea găsi din nou Piatra aceea.

Rand se uită la Mat. Prietenul lui ridicase capul, plin de nădejde, când auzise vorbindu-se despre Pietre. Câteva săptămâni, așa zisese Verin. Dacă porneau călare spre apus, Mat nu avea să mai ajungă la Capul Toman.

— Știu eu unde e, spuse Rand, fără tragere de inimă. Se

simți rușinat. „Mat e pe moarte, Cornul lui Vaiere e în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat, Fain va face rău celor din Emond's Field dacă nu mergi după el, iar ție ți-e teamă să conduci Puterea. O dată la plecare și o dată la întoarcere. N-o să înnebunești din atâta lucru.” Ceea ce îl speria cu adevărat era acea nerăbdare pe care o simțea la gândul că va conduce din nou Puterea, că va curge prin el, că va fi din nou viu.

— Nu înțeleg, zise Alar încetișor. Pietrele de Trecere n-au mai fost folosite din Vârsta Legendelor. Nu credeam că mai e cineva care să știe să se servească de ele.

— Femeile din Ajah Brună știu multe lucruri, spuse Verin sec, iar eu știu cum să mă slujesc de Pietre.

Alar dădu din cap a încuviințare.

— În Turnul Alb există cu adevărat minuni la care nici nu visăm. Dar, dacă știi cum să te slujești de Pietrele de Trecere, nu e nevoie să vă duceți până la Pumnalul Ucigașului-de-Neam. E una nu departe de aici.

— Roata țese după cum îi e voia, iar în Pânză găsim tot ce ne este trebuincios. Privirea pierdută dispăru cu totul de pe chipul lui Verin. Du-ne acolo, spuse ea vioaie. Deja am irosit mult timp.

CAPITOLUL 37

Ce ar putea exista...

Conduși de Alar, care mergea cu pași maiestuoși, se îndepărtară de Poartă; Juin părea cât se poate de nerăbdător să o lase în urmă. Mat, cel puțin, era bucuros, iar Hurin părea și el încrezător, cât despre Loial, el părea mai degrabă îngrijorat de faptul că Alar s-ar putea răzgândi decât de altceva. Rand îl trăgea pe Roșcat de căpăstru, fără să se grăbească. Nu credea că Verin chiar voia să folosească ea însăși Piatra.

Coloana de piatră cenușie se ridica lângă un fag înalt de o sută de picioare și gros de patru pași; înainte să vadă Falnicii Copaci, Rand s-ar fi minunat de mărimea lui. Aici nu era nici un fel de parmaclâc, doar câteva flori sălbatice care își așteptau capul printre frunzele de pe jos. Poarta de Trecere era roasă de vreme, însă semnele de pe ea se mai deslușeau încă.

Soldații călare se răsfirară, formând un cerc în jurul Pietrelor și al celor care nu erau pe cai.

— Am pus-o în picioare, spuse Alar, când am găsit-o, acum mulți ani, dar nu am mutat-o din loc. Părea... că... nu voia să fie mutată din loc. Se duse la Piatră și puse mâna pe ea. Am socotit-o întotdeauna un simbol a ceea ce s-a pierdut, a ceea ce a fost uitat. În Vârsta Legendelor, putea fi cercetată și cumva înțeleasă. Acum, pentru noi, nu e decât o bucată de stâncă.

— Ceva mai mult decât atât, nădăjduiesc. Verin părea să nu aibă astâmpăr. Alar, îți mulțumesc pentru ajutor. Iartă-ne că te părăsim fără prea multă ceremonie, dar Roata nu așteaptă pe nimeni. Cel puțin nu vom mai tulbura liniștea *steddingului* dumitale.

— I-am chemat înapoi pe zidarii din Cairhien, zise Alar, însă tot auzim ce se petrece în lumea de Afară. Dragoni falși. Marele Alai plecat pe urmele Cornului. Auzim și trece pe lângă noi. Nu cred că Tarmon Gai'don va trece pe lângă noi sau ne

va lăsa în pace. Drum bun, Verin Sedai. Drum bun tuturor și fie ca mâna Creatorului să vă ocrotească. Juin. Se opri doar cât să arunce o privire spre Loial și o ultima căutătură dojenitoare lui Rand, după care cei doi Ogieri dispărură printre copaci.

Se auzi scârțâitul șeilor când soldații se foiră. Ingтар privi la cercul pe care îl formaseră.

— Chiar este nevoie, Verin Sedai? Și dacă ar fi cu puțință... Nici măcar nu știm dacă Iscoadele Celui Întunecat au dus într-adevăr Cornul la Capul Toman. Eu tot cred că îl pot face pe Barathanes...

— Dacă nu putem fi siguri, spuse Verin blând, întrerupându-l, atunci Capul Toman e un loc la fel de bun ca oricare altul. Te-am auzit de mai multe ori zicând că ai merge până la Shayol Ghul ca să iei Cornul. Acum dai înapoi, din pricina asta? Arată spre Piatra de sub copacul cu scoarța netedă.

Ingтар se încăpățână:

— Nu dau înapoi de la nimic. Du-ne la Capul Toman sau la Shayol Ghul. Dacă la capăt se afla Cornul lui Vaiere, te voi urma.

— Așa e bine, Ingтар. Rand, tu ai folosit mai de curând o Piatră de trecere decât mine. Vino. Îi făcu semn să se apropie, iar Rand veni, cu Roșcatul de căpăstru, până la Piatră.

— Te-ai mai slujit de o Piatră de trecere? Aruncă o privire peste umăr ca să se încredințeze că nu îl putea auzi nimeni. Atunci nu vrei s-o fac eu. Ridică din umeri, ușurat.

Verin se uită blând la el.

— Nu am folosit niciodată o Piatră de Trecere, de asta am zis că tu ai făcut asta mai de curând decât mine. Îmi cunosc foarte bine limitele. Aș fi nimicită înainte să apuc să conduc destulă Putere cât să pun în mișcare o Piatră de trecere. Însă știu câte ceva despre ele. Așa că îți pot fi un pic de ajutor.

— Dar eu nu știu nimic. Dădu ocol Pietrei, uitându-se la ea de sus până jos. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este semnul pentru lumea noastră. Mi l-a arătat Selene, dar nu-l văd aici.

— Firește că nu. Nu apare pe Pietrele din lumea noastră; semnele acestea te călăuzesc pe drumul spre lumea noastră.

Clătină din cap. Ce n-aș da să vorbesc cu fata asta a ta. Sau, încă și mai bine, să pot ține în mână cartea ei. Se crede că la Frângerea Lumii au fost distruse toate exemplarele din *Oglinzile Roșii*. Serafelle îmi spune mereu că sunt mai multe cărțile socotite pierdute decât cele pe care mă pot aștepta să le găsesc. Ei, n-are rost să ne gândim la ceea ce nu știi. Știu totuși câteva lucruri. Semnele din partea de sus a Pietrei reprezintă lumile. Nu sunt toate Lumi care ar putea exista, de bună seamă. Se pare că nu fiecare Piatră duce spre toate lumile, iar în Vârsta Legendelor Aes Sedai credeau că existau lumi posibile spre care nu ducea nici o Piatră. Nu vezi nimic care să îți aducă aminte de ceva?

— Nimic. Dacă ar fi găsit semnul potrivit, s-ar fi putut folosi de el ca să dea de urma lui Fain și a Cornului, ca să îl salveze pe Mat, ca să îl oprească pe Fain să facă rău celor din Emond's Field. Dacă ar fi găsit semnul, ar fi trebuit să atingă *saidinul*. Voia să-l salveze pe Mat și să-l oprească pe Fain, dar nu voia să atingă *saidinul*. Îi era teamă să conducă Puterea și, în același timp, râvnea la ea ca un înfometat după mâncare. Nu-mi aduc aminte nimic.

Verin oftă.

— Semnele de jos reprezintă Pietre din alte locuri. Dacă știi ce trebuie făcut, ne-ai putea duce, nu la această Piatra într-o altă lume, ci la una din celelalte de acolo sau chiar la una de aici. Era ceva asemănător cu Plutirea, cred, dar cum nimeni nu-și mai amintește cum să Plutească, nimeni nu-și mai amintește ce trebuie făcut. Încercând pur și simplu ai putea să ne distrugi pe toți. Arată spre două linii ondulate paralele care se încrucișau cu o altă linie șerpuitoare, în partea de jos a coloanei. Asta reprezintă o Piatră de la Capul Toman. E una dintre cele trei Pietre ale căror semne le cunosc; una dintre cele trei pe care le-am văzut. Și, după ce am fost prinsă în zăpezile de pe Munții de Negură și am înghețat străbătând Șesul Almoth, nu am aflat nimic. Joci zaruri sau cărți, Rand al'Thor?

— Mat joacă. De ce?

— Da. Bine, atunci o să-l lăsăm pe el. Cunosc și semnele astea. Merse cu degetul pe marginea unui dreptunghi în care

erau opt forme cioplite, foarte asemănătoare, un cerc și o săgeată; în patru dintre ele săgeata era închisă în cerc, iar în celelalte patru, vârful săgeții străpungea cercul. Săgețile arătau spre stânga, dreapta, în sus și în jos și în jurul fiecărui cerc era o dungă diferită care, după părerea lui Rand, era un fel de scriere, deși într-o limbă pe care nu o cunoștea – linii răsucite care se preschimbau dintr-odată în niște cârlige zimțate, apoi se învăluireau din nou.

— Cel puțin știu asta, continuă Verin. Fiecare reprezintă o lume; lumile au fost cercetate și așa au apărut Căile de Taină. Acestea nu sunt toate lumile studiate, ci doar acelea ale căror semne le cunosc eu. Aici trebuie mers la noroc. Nu știu cum e nici una din lumile astea. Se crede că există lumi unde un an e cât o zi aici și altele în care o zi e cât un an aici. Se zice că sunt lumi în care până și aerul te poate ucide și lumi în care aproape nimic nu are consistență. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă am ajunge într-o astfel de lume. Trebuie să alegi. După cum spunea tatăl meu, e vremea să dai cu zarul.

Rand se zgâi la ea, scuturând din cap.

— Am putea muri cu toții, indiferent ce aleg.

— Nu te încumeți? Pentru Cornul lui Vaiere? Pentru Mat?

— De ce ții cu atâta înverșunare la asta? Nici măcar nu știu dacă pot s-o fac. Nu... nu merge de fiecare dată când încerc. Știa că nu se apropiase nimeni, dar tot se uită în jur. Toți așteptau în jurul Pietrei, dar destul de departe cât să nu poată trage cu urechea. Câteodată *saidinul* e acolo. Îl simt, dar nu-l pot atinge, e ca și cum ar fi pe lună. Și, chiar de ar merge, dacă ajungem într-un loc în care nu putem respira? Cum o să-i fie asta de folos lui Mat? Cum o să punem mâna pe Corn?

— Ești Dragonul Renăscut, spuse Verin cu glas scăzut. Da, ai putea muri, însă nu cred că Pânza te va lăsa să mori până când nu termină cu tine. Și apoi, Umbra s-a așternut asupra Pânzei și cine știe ce urmări poate avea acest lucru? Nu poți decât să-ți urmezi ursita.

— Eu sunt Rand al'Thor, mormăi el. Nu sunt Dragonul Renăscut. Și nu vreau să fiu un fals Dragon.

— Ești ceea ce ești. Vrei să alegi sau vrei să stai aici până moare prietenul tău?

Rand își auzi dinții scrâșnind și se căzni să își descleșteze fălcile. Semnele nu îi spuneau nimic. Scrierea semăna cu râcâiturile unei găini. În cele din urmă, alese un semn, cu săgeata spre stânga, căci arăta spre Capul Toman, o săgeată care străpungea cercul, căci se eliberase, cum își dorea și el. Îi venea să râdă. Niște lucruri atât de neînsemnate pe care își jucau viețile.

— Apropiați-vă, le porunci Verin celorlalți. E mai bine să fiți în preajmă. Se supuseră, șovăind. E vremea să începem, spuse ea.

Își dădu la o parte mantia și puse mâinile pe coloană, dar Rand văzu că se uita la el cu colțul ochiului. Auzea cum oamenii tușesc și își dreg glasul de tulburare, auzi cum Uno îl blestema pe unul care rămăsese în urmă, o glumă de-a lui Mat, pe Loial care se înecase. Se cufundă în hău.

Era atât de ușor acum. Flacăra mistui teama și sentimentele și dispăru aproape înainte să fi apucat să se gândească la ea. Dispăru, lăsând în urma doar golul și *saidinul* care strălucea, îngreșător, chinuitor, ispititor. Se întinse să-l apuce și *saidinul* pătrunse în el, îl aduse la viață. Nu se mișca deloc, dar se simțea ca și cum s-ar fi cutremurat de la iureșul Puterii Supreme prin el. Semnul luă naștere singur, o săgeată care străpungea un cerc, plutind dincolo de hău, la fel de tare ca piatra în care era cioplit. Lăsa Puterea Supremă să curgă prin el până la semn.

Semnul pâlpâi, licări.

— Se întâmplă ceva, spuse Verin. Ceva...

Lumea licări.

Zăvorul de fier se învârtea pe podeaua casei, iar Rand scăpă din mână ceainicul fierbinte când o siluetă uriașă cu coarne de berbec se ivi în ușă din întunericul Noptii lernii.

— Fugi! strigă Tam. Sabia luci, iar trolocul se prăvăli la pământ, însă îl trase și pe Tam cu el când căzu.

În dreptul ușii erau acum mai mulți - siluete în zale negre, cu fețe omenești strâmbate de râuri, ciocuri și coarne, cu

săbii curios curbate care îl împungeau pe Tam când încerca să se ridice în picioare, cu topoare cu vârf de metal, cu lamele înroșite de sânge.

— Tată! țipă Rand. Scoțând cuțitul de la cingătoare din teacă, se aruncă peste masă ca să-și ajute tatăl și scoase un urlet când prima sabie îi sfredeli pieptul.

Gura i se umplu de sânge și o voce îi șopti în cap: „Am câștigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Rand se căzni să țină semnul, auzind slab glasul lui Verin.

— ...Nu e...

Puterea veni ca un puhoi.

Licăr.

Rand era fericit după ce se căsătorise cu Egwene și încercase să nu se lase stăpânit de părerile de rău, atunci când se gândea că ar fi putut fi altceva, că ar fi putut fi mai mult decât atât. Vestile despre lumea de afară soseau în Emond's Field odată cu neguțătorii ambulanți și cu marii neguțători veniți să cumpere lână și tutun; se vorbea mereu de alte și alte necazuri, de războaie și falși Dragoni peste tot. Fusesse un an în care nici marii neguțători, nici neguțătorii ambulanți nu ajunseseră în Emond's Field, iar în anul următor aduseră vestea că oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim se întorseseră, sau cel puțin urmașii celor care plecaseră. Se spunea că toate vechile neamuri pieriseră, iar noii cârmuitori ai lumii, care în bătăliile lor se serviseră de femei Aes Sedai înlănțuite, dărmaseră Turnul Alb și presăraseră cu sare locul unde fusese odinioară Tar Valon. Nu mai erau femei Aes Sedai.

Pentru oamenii din Ținutul celor Două Râuri asta nu avea mare importanță. Grâul tot trebuia semănat, oile tunse, mieii îngrijiți. Tam avu parte de nepoți și nepoate pe care să îi legene pe genunchi înainte să se ducă să se odihnească lângă soția lui, iar casa veche se înnoi cu alte camere. Egwene deveni Meșterea și cei mai mulți ziceau că era chiar mai iscusită decât fusese cea dinaintea ei, Nynaeve al'Mera. Era

cu atât mai bine, căci leacurile care făceau minuni la ceilalți de-abia izbuteau să îl țină pe Rand în viață și să alunge boala care părea să îl amenințe tot timpul. Deveni din ce în ce mai posac și furios pentru că lucrurile nu trebuiau să stea așa. Egwene era tot mai speriată când se mânia Rand, căci uneori, în clipele cele mai negre, se petreceau tot felul de ciudățenii – furtuni cu tunete și fulgere pe care nu le auzise când ascultase vântul, pârjoluri în pădure – dar îl iubea și avea grijă de el, să nu-și piardă mințile, deși unii mormăiau că Rand al’Thor era nebun și primejdios.

Când muri Egwene, Rand stătu ore în șir lângă mormântul ei, singur, cu lacrimile udându-i barba căruntă. Boala se întoarse și îi mistui trupul; pierdu ultimele două degete de la mâna dreaptă și unul de la mâna stângă, urechile îi arătau ca niște cicatrice, iar oamenii murmurau că miroase a putreziciune. Era din ce în ce mai înnegurat.

Cu toate acestea, când sosiră veștile înfricoșătoare, toți îl primiră în preajma lor. Trolocii și Pieriții și alte lighioane neînchipuie se năpustiseră afară din Mana Pustiitoare, iar noii cârmuitori ai lumii erau pe cale să fie înfrânți, în pofida puterilor pe care le stăpâneau. Așa că Rand își luă arcul pe care abia dacă mai avea cu ce degete să îl mânuiască și porni schiopătând împreună cu cei care mășăluiau spre miazănoapte, spre Râul Taren, bărbați din toate satele, de la toate fermele și din toate colțurile ținutului celor Două Râuri, cu arcuri, topoare, sulite de înjunghiat mistreții și săbii care ruginiseră până atunci prin poduri. Rand avea și el o sabie, cu un bâțlan pe lamă, pe care o găsisese după moartea lui Tam, deși habar nu avea cum să o folosească. Erau și femei, fiecare purtând pe umăr ce armă găsisese și mășăluind cot la cot cu bărbații. Unele râdeau, spunând că aveau impresia că mai făcuseră cândva asta.

Iar la Râul Taren oamenii din Ținutul celor Două Râuri îi înfruntară pe cotropitori, șiruri nesfârșite de troloci conduși de Pieriți de coșmar sub o flamură neagră ca noaptea ce părea să înghită lumina. Rand văzu flamura și crezu că iar îl cuprinsese nebunia, căci i se părea că de asta se născuse, ca să lupte împotriva acelei flamuri. Slobozi toate săgețile,

folosindu-se de hău și de toata dibăcia lui, fără să ia seama la trolocii care își croiau drum peste râu sau la bărbații și femeile care mureau în jurul lui. Unul din acești troloci îl străpunse cu sabia, după care se afundă în salturi în Ținutul celor Două Râuri, în căutare de sânge proaspăt. Și cum stătea pe malul Tarenului, privind la cerul care părea să se întunece la amiaza, răsuflând din ce în ce mai încet, auzi un glas spunând: „Am câștigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Cercul și săgeata se preschimbară în niște linii șerpuitoare, paralele, iar Rand încercă să le alunge.

Vocea lui Verin:

— ...Nu e bine. Ceva...

Puterea se dezlănțui.

Licăr.

Tam încercă să îl aline pe Rand când Egwene se îmbolnăvi și muri cu doar o săptămână înainte de nuntă. Încercase și Nynaeve, dar era ea însăși zguduită căci, cu toată priceperea ei, habar n-avea ce o ucisese pe fată. Rand stătuse lângă casa lui Egwene cât timp aceasta fusese pe moarte și nu părea să fie nici un loc în Emond's Field unde să se poată duce și să nu-i mai audă țipetele. Știa că nu mai poate rămâne în sat. Tam îi dădu o sabie cu pecetea bătlanului și, cu toate că nu îi explică prea multe despre cum un păstor din Ținutul celor Două Râuri dobândise un asemenea lucru, îl învăță pe Rand cum să se folosească de ea. În ziua în care plecă, Tam îi întinse o scrisoare care, spunea el, l-ar fi putut ajuta să intre în oștirea din Illian, apoi îl îmbrățișă și zise:

— N-am avut niciodată alt fiu și nici nu mi-am dorit altul. Întoarce-te cu o nevastă, cum am făcut și eu, dacă poți, dar, oricum ar fi, întoarce-te.

În Baerlon însă i se furară banii și scrisoarea și mai că rămase fără sabie, apoi întâlni o femeie pe nume Min care îi spuse niște lucruri atât de nebunești despre el însuși încât plecă în cele din urmă din oraș ca să scape de ea. Până la urmă, peregrinările îl aduseră în Caemlyn, iar dibăcia în mânăuirea sabiei îl făcu să dobândească un loc în Gărzile

Reginei. Se trezea câteodată uitându-se la Domnița-Moștenitoare Elayne și atunci îi trecea prin cap că lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit, că viața lui s-ar fi convenit să fie alta. Elayne nu-i arunca nici o privire, firește; se mărită cu un prinț din Tear, deși nu părea fericită. Rand era un simplu soldat, odinioară păstor într-un mic sat atât de aproape de hotarul de la apus încât pe hărți aproape că nici nu mai apărea ca parte din Andor. În plus, avea un renume prost, se zicea despre el că ar cădea pradă unor stări crâncene.

Unii spuneau chiar că e nebun și în vremuri obișnuite probabil că nici măcar iscusința lui în mânăuirea sabiei nu l-ar fi ferit să fie dat afară din Gărzile Reginei, însă vremurile nu erau defel obișnuite. Dragonii falși apăreau precum ciupercile după ploaie. De fiecare dată când era prins unul, alți doi se iveau ca din pământ, sau trei, până când fiecare neam fu sfâșiat de războaie. Iar Rand se simțea din ce în ce mai norocos, căci acum aflase taina nebuniei sale, o taină pe care știa ca trebuia să o păstreze și așa și făcu. Era în stare să conducă Puterea. Se găseau întotdeauna locuri, clipe într-o bătălie când puțină Putere, cât să nu bage nimeni de seamă în vârtoarea luptei, putea schimba mersul înfruntării. Uneori izbutea să conducă Puterea, alteori nu, dar cel mai adesea reușea. Știa că e nebun, însă nu se sinchisea. O boală devastatoare se abătu asupra lui, dar nici de asta nu îi păsa, și nici pe ceilalți nu-i supăra, căci sosise vestea că oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim se întorseseră să ceară pământurile înapoi.

Rand era în fruntea a o mie de oameni când Gărzile Reginei traversară Munții de Negură – nici nu se gândi să facă un ocol ca să vadă Ținutul celor Două Râuri; acum rar se mai gândea la cele Două Râuri – și comandă Gărzile când puținii supraviețuitori se retraseră dincolo de munți. Străbătu tot Andorul luptându-se, printre cete de pribegi, până când, în cele din urmă, ajunse în Caemlyn. Cei mai mulți fugiseră deja din oraș și mulți sfătuiră soldații să se retragă și de acolo, dar Elayne era acum Regina și jurase că nu va pleca din Caemlyn. Nici nu se uita la chipul lui, acoperit de cicatrice, însă Rand nu putea să o părăsească, așa încât, cu ceea ce mai rămăsese

din Gărzile Reginei, se pregăti să o apere pe Regina în timp ce oamenii ei fugeau.

Puterea veni la chemarea lui în timpul bătăliei pentru Caemlyn și azvârli cu foc și fulgere în năvălitori, despicându-le pământul sub picioare, dar iar simți că se născuse pentru altceva. În ciuda strădaniilor lui, erau prea mulți dușmani de oprit, iar printre ei erau și oameni care conduceau Puterea. Un fulger îl aruncă pe Rand de pe zidul palatului; oasele i se frânseră, sângera și, când își dădea ultima suflare, auzi o voce șoptind: „Am câștigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Rand se forță să păstreze hăul care tremura sub loviturile ca de ciocan ale lumii care licărea, să păstreze acel semn anume, dintre miile care alunecau fugărindu-se pe suprafața golului. Se forță să păstreze un semn, oricare.

— ...Nu e bine! striga Verin.

Puterea era totul.

Licăr. Licăr. Licăr. Licăr. Licăr. Licăr.

Era soldat. Era păstor. Era cerșetor și rege. Era fermier, Menestrel, marinar și tâmplar. Se născuse, trăise și murise Aiel. Murise nebun, murise putrezit, murise de boală, din întâmplare, de bătrânețe. Fusesse executat, iar mulțimile se bucuraseră la moartea lui. Spusese că este Dragonul Renăscut și își fluturase flamura pe cer; fugise de Putere și se ascunsese; trăise și murise fără să știe. Ani de zile se ținuse departe de nebunie și de boală; cedase între două ierni. Câteodată Moiraine venea și îl lua din Ținutul celor Două Râuri, singur sau împreună cu prietenii lui care supraviețuiseră Noptii Iernii; alteori nu venea. Câteodată veneau alte femei Aes Sedai. Câteodată femei din Ajah Roșie. Egwene se căsătorii cu el. Egwene, cu chipul împietrit, purtând etola de Supremă Înscăunată, le călăuzise pe femeile Aes Sedai care îl domoliseră; Egwene, cu ochii în lacrimi, îi împlântase pumnalul în inimă, iar el, pe patul de moarte, îi mulțumi. Iubi și alte femei, se căsătorii și cu alte femei. Elayne, și Min, și o fată bălaie de fermier pe care o întâlnise în drum spre Caemlyn, femei pe care nu le mai văzuse înainte

să trăiască acele vieți. O sută de vieți. Mai multe. Atât de multe încât le pierduse șirul. Și, la sfârșitul fiecărei vieți, când își dădea sufletul, la ultima suflare, un glas îi șoptea la ureche: „Am câștigat din nou, Lews Therin.”

Licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr
licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr
licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr licăr.

Hăul se risipi, legătura cu *saidinul* se rupse, iar Rand căzu cu o bufnitură care l-ar fi lăsat fără suflare dacă nu ar fi fost deja pe jumătate amortit. Simți piatra aspră sub obraz, sub mâini. Era rece.

Își dădu seama că Verin se chinuia să se ridice în picioare. Auzi pe cineva vărsând și își înălță capul. Uno stătea în genunchi pe jos, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Toată lumea era la pământ, iar caii aveau picioarele țepene și dârdâiau, dând ochii peste cap. Ingtar își scosese sabia și strângea cu atâta putere plăselele încât lama tremura; privea în gol. Loial era întins pe jos, cu ochii mari de uimire. Mat se ghemuise, acoperindu-și capul cu mâinile, iar Perrin își înfipsese degetele în fața ca și cum ar fi vrut să-și smulgă din cap ceea ce văzuse. Nici soldații nu o duceau mai bine. Masema plângea, lacrimile îi brăzdau obraji, iar Hurin privea în jur, ca și cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

— Ce?... Rand se opri ca sa înghită. Era culcat pe piatra zgrunțuroasă, roasă de vreme, pe jumătate îngropat în țărână. Ce s-a întâmplat?

— Un talaz de Putere. Femeia Aes Sedai se ridică poticnit în picioare și se înfășură strâns în mantie, înfiorată. A fost ca și cum am fi fost siliți... Împinși... Părea că vine de nicăieri. Trebuie să înveți s-o stăpânești. Trebuie! Atâta Putere te poate preschimba în cenușă!

— Verin, eu... Am trăit... Am fost... Băgă de seamă că piatra de sub el era rotundă. Piatra de Trecere. Lute, împleticindu-se, se sculă de jos. Verin, am trăit și am murit de nu știu câte ori. De fiecare dată era altfel, dar tot eu eram. Tot eu.

— Liniile care unesc Lumile ce ar putea exista, făcute de cei ce cunoșteau Cifrele Haosului. Verin se cutremură; părea

că vorbește doar pentru sine. N-am auzit niciodată de așa ceva, dar nu văd de ce nu ne-am fi putut naște în lumile acelea, iar viețile pe care să le fi trăit să fi fost cu totul altele. De bună seamă. Vieți diferite pentru felurile diferite în care s-ar fi putut petrece lucrurile.

— Asta s-a întâmplat? Eu... noi... am văzut viețile pe care le-am fi putut avea? „Am câștigat din nou, Lews Therin! Nu! Eu sunt Rand al'Thor!”

Verin se scutură și se uită la el.

— Te miră faptul că viața ta ar putea fi alta dacă ai alege altceva sau dacă ți s-ar întâmpla alte lucruri? Nu m-am gândit niciodată, însă... Important e că am ajuns aici. Chiar dacă nu așa cum am fi nădăjduit.

— Unde suntem aici? întrebă el. Pădurea din *steddingul* Tsofu dispăruse și în locul ei era acum un ținut vălurit. Părea să fie o pădure nu departe de acolo, spre apus, și câteva dealuri.

Când se adunaseră în jurul Pietrei în *stedding* soarele era sus pe cer, iar acum cobora spre asfințit, pe cerul cenușiu. Copacii din pâlcul de lângă ei erau fie desfrunziți, fie aveau câteva frunze răzlețe, pline de culoare. Un vânt rece șuiera dinspre răsărit, învârtind frunzele de pe jos.

— Capul Toman, spuse Verin. Aceasta este Piatra pe care venisem atunci să o vad. N-ar fi trebuit să încerci să ne aduci aici. Nu știu ce n-a mers bine – probabil că n-o să aflui niciodată – însă, judecând după copaci, ne apropiem de iarnă. Rand, n-am câștigat timp. Am pierdut timp. Aș zice ca ne-a luat cam patru luni să ajungem aici.

— Dar n-am...

— Trebuie să mă lași să te călăuzesc. Nu pot să te învăț nimic, e adevărat, în schimb poate că o să izbutesc să te împiedic să te omori singur – și să ne omori și pe noi – conducând prea multă Putere. Chiar de nu te omori, chiar dacă Dragonul Renăscut se stinge ca o lumânare, cine îl va înfrunta atunci pe Cel Întunecat? Nu mai stătu să-l audă din nou cârtind, ci se îndreaptă spre Ingтар.

Ingтар tresări când îl atinse pe braț și se uită la ea disperat.

— Eu pășesc în Lumină, zise el cu glas răgușit. Voi găsi Cornul lui Vaiere și voi distruge puterea din Shayol Ghul. Așa voi face!

— Firește, spuse Verin cu blândețe. Îi cuprinse capul în mâini, iar Ingтар trase adânc aer în piept, parcă revenindu-și în simțiri. Doar că amintirea lucrurilor prin care trecuse i se mai citea încă în ochi. Uite. Asta o să-ți facă bine. O să vad ce pot face și pentru ceilalți. S-ar putea să găsim din nou Cornul, dar drumul nu ne va fi defel mai ușor.

Merse la ceilalți, oprindu-se puțin la fiecare; Rand se duse la prietenii lui. Când încercă să îl ridice pe Mat în picioare, acesta se dădu în laturi și se zgâi la el, apoi îl apucă cu amândouă mâinile de haină.

— Rand, n-o să spun nimănui despre... Despre tine. N-o să te dau de gol. Trebuie să mă crezi! Arăta mai rău ca niciodată, dar Rand își spuse că era probabil din pricina spaimii.

— Te cred, zise Rand. Se întrebă câte vieți trăise Mat și ce făcuse. „Trebuie că a spus cuiva, altminteri nu ar fi atât de tulburat.” Nu putea să îl țină de rău. Aceia fuseseră alți Mat, nu acesta. În afară de asta, după cele prin care trecuse el însuși... Te cred. Perrin?

Tânărul cu păr cârlionțat își luă mâinile de pe fața, oftând. Semne roșii îi acopereau fruntea și obrazii, acolo unde unghiile săpaseră în carne. Din pricina ochilor lui galbeni nu știa ce gândește.

— Nu prea avem de ales, nu-i așa, Rand? Orice s-ar întâmpla, orice am face, unele lucruri rămân aproape mereu la fel. Mai scoase un oftat. Unde suntem? E una din lumile acelea despre care vorbeați tu și Hurin?

— E Capul Toman, îi răspunse Rand. În lumea noastră. Cel puțin așa zice Verin. Și e toamnă.

Mat părea îngrijorat.

— Cum de?... Nu, nu vreau să știu cum de s-a întâmplat așa ceva. Dar cum o să dăm acum de urma lui Fain și a pumnalului? Ar putea fi oriunde.

— E aici, îl încredință Rand. Spera că are dreptate. Fain avusese destulă vreme să se urce pe o corabie și să

pornească spre orice colț al lumii. Avusese timp să ajungă în Emond's Field. Sau în Tar Valon. „Te rog, Lumină, nu s-a saturat de așteptat. Dacă i-a făcut rău lui Egwene sau altcuiva din Emond's Field, o să... Arde-m-ar Lumina, am încercat să ajung la timp.”

— Orașele mai mari de la Capul Toman sunt la apus de aici, spuse Verin îndeajuns de tare ca să o audă toți. Toată lumea era din nou în picioare, în afară de Rand și de cei doi prieteni ai lui; Verin veni și își puse mâinile pe Mat, vorbind: Nu că ar fi multe sate destul de mari cât să fie numite orașe. Dacă vrem să dăm de urma Iscoadelor Celui Întunecat, trebuie să începem de la apus. Și cred că nu ar trebui să mai zăbovim nici o clipă.

După ce Mat clipi și se ridică în picioare – încă mai arăta bolnav, dar se mișca sprinten – își puse mâinile pe Perrin. Rand se trase înapoi când vru să îl atingă și pe el.

— Nu te prosti, îi zise ea.

— Nu vreau ajutorul tău. Nu vreau să fiu ajutat de nici o Aes Sedai.

Verin își țuguie buzele.

— Cum dorești.

Încălecară numaidecât și porniră spre apus, lăsând în spate Piatra de Trecere. Nimeni nu se împotrivi, cu atât mai puțin Rand. „Lumină, fă să nu fie prea târziu!”

CAPITOLUL 38

Pas cu pas

Șezând cu picioarele încrucișate pe pat, îmbrăcată cu rochia ei albă, Egwene începu să se joace cu trei globuri luminoase pe care le făcu să se rotească, întrețesându-se deasupra mâinilor sale. N-ar fi trebuit să facă așa ceva, fără măcar o Aleasă prin preajmă, care să stea cu ochii pe ea, numai că Nynaeve, care arunca fulgere din priviri și se plimba cu pași mari prin fața căminului micuț, purta, la urma urmei, inelul cu Marele Șarpe încredințat Aleselor și avea rochia brodată cu dungi colorate pe la poale, chiar dacă nu i se permitea încă să instruiască pe nimeni. Iar Egwene descoperise, în cele treisprezece săptămâni care trecuseră, că nu putea ține piept ispitei. Știa de-acum cât era de ușor să atingă *saidar*. Îl simțea mereu acolo, așteptând-o, precum mirosul unui parfum sau mângâierea mătăsii, atrăgând-o, vrăjind-o. Iar după ce-l atingea, rareori se putea abține să conducă Puterea sau măcar să încerce. Uneori izbutea, alteori – la fel de des – nu, dar tocmai asta o făcea să continue.

Adesea, asta o înfricoșa. O înspăimânta dorința arzătoare de a conduce și cât de mohorâtă și tristă se simțea când nu putea s-o facă. Voia să soarbă totul în sufletul ei, în ciuda tuturor dojenitor și a primejdiei de a se mistui în focul Puterii. Acest imbold o speria cel mai rău. Uneori își dorea să nu fi ajuns niciodată în Tar Valon, numai că spaima nu o putea reține prea multă vreme, și nici primejdia de a fi prinsă de o Aes Sedai sau de altă Aleasă decât Nynaeve.

Acolo, în cămăruța ei, era totuși aproape în siguranță. Era și Min înăuntru, șezând pe un scăunel cu trei picioare, cu ochii la ea, dar o cunoștea îndeajuns de bine pe Min ca să știe că nu avea s-o trădeze. Îi trecu prin minte ce norocoasă fusese să-și facă două prietene atât de bune de la sosirea în Tar Valon.

Încăperea era la fel ca toate camerele novicelor – mică și

fără ferestre. Din trei pași mici, Nynaeve ajungea de la un perete văruiat în alb la celalalt încăperea ei era cu mult mai mare, dar fiindcă nu-și făcuse nici o prietenă printre celelalte Alese, venea mereu la Egwene atunci când voia să discute cu cineva, așa cum făcuse și acum, deși nu vorbea deloc. Flăcăruia care ardea în vatra îngustă de-abia izbutea să țină la distanță răcoarea toamnei care se apropia, cu toate că Egwene era convinsă că nu avea să-i fie îndeajuns odată cu venirea iernii. Înăuntru mai era un singur lucru - o măsuță pentru lecții. Lucrurile ei erau atârinate ordonat pe un șir de cârlige înfipite în perete sau așezate pe raftul micuț de deasupra mesei. În general, novicele aveau mult prea multe treburi pentru a-și petrece vremea în camerele lor, dar ziua aceea era liberă - a treia, numai, de când Nynaeve și ea sosiseră în Turnul Alb.

— Astăzi, Else îi tot făcea ochi dulci lui Galad, în timp ce el făcea exerciții cu Străjerii, spuse Min, ridicându-și scăunelul pe două picioare; imediat, două din globurile de deasupra palmelor lui Egwene tremurară.

— Poate să se uite la cine pofteste, spuse nepăsătoare Egwene. Ce te face să crezi că m-ar interesa?

— Mda, probabil că n-am de ce să cred asta. El e foarte chipeș, dacă nu te supără cât e de țeapăn. O priveliște minunată, mai ales când își dă cămașa jos.

— Să știi că nu simt deloc nevoia să mă uit la Galad, cu sau fără cămașă, veni răspunsul, în timp ce globurile se roteau furioase.

— N-ar trebui să te tachinez așa, spuse pocăită Min. Îmi pare rău. Dar se vede că-ți place să te uiți la el - nu te strâmba așa la mine - la fel ca tuturor femeilor din Tar Valon, cel puțin cele care nu sunt Roșii. Am văzut și Aes Sedai acolo, în curte, când iese el să facă exerciții, mai ales dintre cele Verzi. Chipurile vin să vadă ce le fac Străjerii - dar nu-s atât de multe când nu e Galad acolo. Până și bucătăresele și slujnicele ies să-l vadă.

Globurile se opriră, iar Egwene rămase câteva clipe cu ochii la ele. Dispărură și ea chicoti dintr-odată.

— E foarte arătos, nu? Chiar și când merge, zici că

dansează, spuse ea, colorându-se în obraji. Știu că n-ar trebui să mă holbez la el, dar nu mă pot abține.

— Nici eu, răspunse Min, deși văd ce fel de om e.

— Dar, de vreme ce e bun...

— Egwene, Galad e atât de bun încât te poate face să-ți smulgi părul din cap. Dacă ar fi în slujba unui țel nobil, n-ar șovăi să facă rău cuiva. Nici măcar n-ar băga de seamă că altul suferă, pentru că ar fi atent numai la ce are de făcut. Iar dacă ar observa s-ar aștepta ca toată lumea să înțeleagă și să creadă că numai așa e bine.

— Da, probabil că tu știi mai bine, spuse Egwene.

Cunoștea de-acum puterea pe care-o avea Min, de a trage cu ochiul la cei din jur și de a afla tot felul de lucruri despre ei. Nu dezvăluia tot ce vedea și nu vedea de fiecare dată totul, dar Egwene avea suficiente motive ca s-o creadă. Se uită la Nynaeve, care se tot plimba de colo colo, bombănind ca pentru sine, apoi sorbi iarăși din *saidar* și începu să se joace, dar nu la fel de atentă ca mai înainte. Min ridică din umeri.

— Cred că ar merita să-ți spun că nici n-a băgat-o în seamă pe Else, ci doar a întrebat-o dacă știe ceva de tine – dacă ar fi cu putință să ieși după cină la plimbare prin gradina de la miazăzi, de vreme ce azi e zi liberă. Mi-e milă de ea.

— Biata Else, șopti Egwene, iar globurile de lumină se întetiră. Min râse. Ușa se deschise cu zgomot, prinsă de vânt. Egwene scoase un țipăt scurt și lăsă globurile să se stingă, înainte să observe că era numai Elayne. Domnița-Moștenitoare din Andor, cu părul ei auriu, închise ușa și își atârna mantia pe perete.

— Tocmai ce-am auzit, zise ea. Zvonurile erau adevărate. Regele Galldrian a murit. O să se ște un război.

— Război civil, pufni Min. Război de succesiune. Tot felul de nume protesti pentru același lucru. N-ați vrea să vorbim despre altceva? Numai despre asta auzim. Război în Cairhien. Război la Capul Toman. L-or fi prins pe falsul Dragon din Saldaea, dar în Tear războiul nu s-a sfârșit. Oricum, cele mai multe vești sunt numai zvonuri. Ieri am auzit-o pe una din bucătărese spunând că știa ea de undeva că Artur Aripă-de-Șoim mărșăluiește înspre Tanchico. Artur Aripă-de-Șoim!

— Credeam că nu vrei să vorbești despre asta, spuse Egwene.

— L-am văzut pe Logain, zise și Elayne. Ședea pe o banchetă în Curtea Interioară și plângea. Când m-a văzut, a fugit. Fără să vreau, mi-e milă de el.

— Mai bine să plângă el decât noi, ceilalți, Elayne, spuse Min.

— Știu ce este, răspunse liniștită Elayne. Sau, mai bine zis, ce-a fost. De-acum asta s-a sfârșit.

Egwene se sprijini de perete. „Rand.” Logain o făcea mereu să se gândească la Rand. Nu mai visase nimic despre el de luni de zile, oricum nu așa cum visase câtă vreme se afla pe *Crăiasa râului*. Anaiya o punea în continuare să scrie tot ce visa, apoi cerceta însemnările căutând semne sau legături cu diverse întâmplări, dar despre Rand nu era nimic altceva decât niște vise care, din câte spunea Anaiya, însemnau că-i era dor de el. În chip ciudat, se simțea de parcă el nu mai era acolo, de parcă încetase să mai existe, împreună cu visele ei, la câteva săptămâni după sosirea în Turnul Alb. „Și acum stau și cuget la cât de frumos pășește Galad, se gândi ea amar. Rand trebuie să fie bine. Dacă ar fi fost prins și domolit, aș fi auzit ceva.” Asta o făcu să se înfioare, la fel ca întotdeauna – gândul la Rand domolit, Rand care plângea și-și dorea să moară la fel ca Logain. Elayne se așază pe pat, alături de ea, cu picioarele lipite.

— Dacă visezi la Galad, Egwene, să nu te-aștepți la vreo îngăduință din partea mea. Am s-o pun pe Nynaeve să te trateze cu una din licorile alea înspăimântătoare de care vorbește mereu, spuse ea, încruntându-se către Nynaeve care nici n-o văzuse intrând. Ce-i cu ea? Nu-mi spuneți că a început să suspine și ea după Galad!

— Mai bine las-o în pace, răspunse Min, aplecându-se către ele și coborând vocea. Irella, Aleasa aia ciolănoasă, i-a spus că e ca o vacă de neîndemânatică și nici pe jumătate la fel de înzestrată, iar Nynaeve a lovit-o peste ureche. Chiar așa, continuă ea, văzând-o pe Elayne clipind speriată. Au dus-o în cancelarie la Sheriam cât ai zice pește, iar de-atunci n-am mai avut trai cu ea.

Probabil că Min nu vorbise îndeajuns de încet, pentru că Nynaeve scoase un mârâit. Pe neașteptate, ușa se deschise iarăși și în încăpere pătrunse un vârtej care nici măcar nu răscoli păturile de pe patul lui Egwene, ci o dărmă numai pe Min, cu tot cu scăunelul ei, lipind-o de perete. Vârtejul se potoli pe dată, iar Nynaeve rămase încremenită, schimbându-se la față. Egwene se grăbi spre ușă și trase cu ochiul afară. Soarele de amiază usca ultimele rămășițe ale furtunii din noaptea precedentă. Balconul, încă umed, care înconjura curtea novicelor era pustiu, și toate ușile din lungul șir de încăperi ale novicelor erau închise. Era limpede că acelea care profitaseră de răgazul zilei libere ca să se plimbe prin grădini se culcaseră, istovite. N-avea cine să fi văzut ce se întâmplase. Închise ușa și se așeză iarăși lângă Elayne, în timp ce Nynaeve o ajuta pe Min să se ridice.

— Îmi pare rău, Min, spuse Nynaeve cu glasul sugrumat. Câteodată mă înfurii și... Nu pot să te rog să mă ierți, e prea de tot, mai zise ea, inspirând adânc. Dacă vrei să mă spui lui Sheriam, te înțeleg. O merit.

Egwene își dori să nu fi auzit ultimele cuvinte. Nynaeve se putea supăra din pricina asta. Căutând ceva spre care să-și îndrepte atenția, pentru a o face pe Nynaeve să creadă că nu trăgea cu urechea, se trezi atingând iarăși *saidar* și începând să se joace cu globurile luminoase. Elayne îi urmă iute exemplul. Egwene văzu aura sclipitoare care o înconjură pe cealaltă, încă dinainte ca deasupra mâinii ei să apară globurile. Începură să-și treacă scânteile de la una la alta, în chipuri din ce în ce mai complicate. Din când în când, câte un glob clipea și dispărea, atunci când vreuna dintre ele nu-l putea prinde, pe măsură ce se apropia, apoi apărea din nou, puțin schimbat la culoare sau ca mărime. Puterea Supremă o umplea de viață pe Egwene. Simțea mirosul slab de săpun rămas de la baia de dimineață a lui Elayne. Simțea stratul aspru de var de pe pereți și pietrele netede din podea, la fel de bine ca și patul pe care ședea. Auzea nu doar vorbele șoptite ale lui Min și Nynaeve, ci și răsuflările lor.

— Dacă-i vorba de iertare, spuse Min, poate că tu ar trebui să mă ierți pe mine. Te superi ușor, iar eu nu știu să-mi țin

gura. Am să te iert, dacă mă ierți și tu.

Ambele murmurară „te iert”, părând sincere, apoi se îmbrățișară.

— Dar dacă mai faci așa, spuse Min râzând, poate-ți trag eu ție una peste ureche.

— Data viitoare, am să arunc cu ceva în tine, râse Nynaeve, dar râsul îi îngheță pe buze atunci când dădu cu ochii de Egwene și Elayne. Hei, ia terminați. Altfel, chiar o să meargă cineva în cancelarie la Mai-Marea novicelor. Două persoane, chiar.

— Doar n-ai face una ca asta, Nynaeve! protestă Egwene, însă, văzând privirea din ochii celeilalte, dădu iute drumul la *saidar*. Bine, bine. Te cred. Nu trebuie să mi-o dovedești.

— Avem nevoie de exercițiu, spuse Elayne. Ne cer din ce în ce mai multe. Dacă nu învățăm singure, n-o să putem face față.

Chipul ei părea netulburat, cu toate că se grăbise să se supună, la fel ca Egwene.

— Și ce se va întâmpla când o să sorbiți prea mult, întrebă Nynaeve, și n-o să fie nimeni prin preajmă să vă oprească? Aș vrea să fiți ceva mai speriate. Eu sunt. Credeți că nu știu cum vă simțiți? Ispita e mereu alături de voi și vreți să vă umpleți sufletul cu ea. Uneori aproape că nu mă pot opri, simt că vreau totul. Știu că m-ar pârjoli ca pe un tăciune, și totuși îl vreau, se cutremură ea. Ar trebui să fiți mai speriate.

— Dar sunt speriată, oftă Egwene. Sunt îngrozită. Numai că nu pare să fie de ajutor. Tu ce zici, Elayne?

— Singurul lucru care mă sperie, spuse distrată Elayne, este spălatul vaselor. Mi se pare că trebuie s-o fac în fiecare zi.

Egwene aruncă o pernă spre ea, iar Elayne și-o luă de pe față și o aruncă înapoi. Apoi lăsă umerii în jos.

— Ei, bine, bine. Sunt atât de speriată, încât nu înțeleg cum de nu-mi clănțâne dinții. Elaida mi-a spus că va fi așa – că voi dori să fug cu Pribegii, dar nu am înțeles atunci. Dacă vreun căruțaș și-ar chinui boii așa cum ne chinuie el pe noi, ar fi pedepsit. Sunt mereu ostenită. Mă trezesc ostenită și mă culc istovită și uneori mi-e atât de frică să nu mă pierd și să

conduc mai multă Putere decât pot duce, încât...

Lăsând ochii în jos, tăcu. Egwene își dădu seama de ce nu mai continuase. Camerele lor erau alăturate și, așa cum se întâmplase în multe dintre încăperile novicelor, cineva făcuse o gaură în perete, prea mică pentru a fi observată, dacă nu știai unde se află, dar foarte folositoare. Astfel, fetele puteau vorbi și după ce se stingeau lămpile, când nu mai aveau voie să iasă. Egwene o auzise pe Elayne plângând înainte să adoarmă, de mai multe ori, și era convinsă că și cealaltă o auzise pe ea.

— Seminția Pribegilor este într-adevăr o ispită, încuviință Nynaeve, dar oriunde te-ai duce, tot aceeași vei rămâne. Nu poți fugi de *saidar*, spuse ea, de parcă nu-i plăcea s-o recunoască.

— Spune-ne ce vezi, Min, zise Elayne. Oare o să ajungem niște Aes Sedai puternice, sau o să ne petrecem restul vieții ca novice, spălând vasele, sau...

Scutură stânjenită din umeri, de parcă nu voia să rostească cea de-a treia posibilitate la care se gândise. Puteau fi trimise acasă. Alungate din Turn. De la venirea lui Egwene, două novice o pățiseră deja, iar acum toata lumea vorbea despre ele în șoaptă, de parcă muriseră. Min se foi pe scăunelul său.

— Nu-mi place să citesc ce văd la prieteni, spuse ea. Prietenia mă împiedică. Mă face să caut să îndulcesc ceea ce văd. De-asta nu v-am mai spus nimic, nici uneia dintre voi. Oricum, nu s-a schimbat nimic, din câte..., dădu să spună, apoi miji ochii la ele și se încruntă. Poftim, asta-i o noutate, șopti ea.

— Ce e? întrebă scurt Nynaeve.

— Primejdie, răspunse Min, după ce șovăi. Sunteți amenințate de o primejdie. Sau o să fiți, în foarte scurtă vreme. Nu pot să văd mai mult, dar este o primejdie.

— Vedeți, le spuse Nynaeve celor două fete așezate pe pat. Trebuie să aveți grijă. Și eu la fel. Făgăduiți-mi să nu mai conduceți fără cineva care să va călăuzească.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse Egwene, iar Elayne încuviință cu însuflețire.

— Da, hai să vorbim despre altceva. Min, dacă ți-ai pune o rochie, pun rămășag ca Gawyn ți-ar cere sa ieși cu el la o plimbare. Știi că s-a tot uitat la tine, dar cred că pantalonii și surtucul l-au speriat.

— Mă îmbrac așa cum îmi place, și n-am să mă schimb pentru nici un Senior, chiar dacă e fratele tău, spuse Min, cu gândurile aiurea, privindu-le la fel de încruntată; mai vorbiseră despre asta și altă dată. Câteodată e folositor să te dai drept băiat.

— Toată lumea care te vede a doua oară își dă seama că nu ești băiat, zâmbi Elayne.

Egwene se simțea nelalocul ei. Elayne se străduia să pară veselă, Min aproape că nu le dădea atenție, iar Nynaeve arăta de parcă se pregătea să le dojenească iar. Ușa se mai deschise o dată și Egwene sări în picioare s-o închidă, mulțumită că avea ceva de făcut, ca să nu le mai vadă pe celelalte prefăcându-se. Cu toate astea, înainte să ajungă la ușă, o femeie Aes Sedai cu ochii întunecați și cu părul blond împletit într-o mulțime de șuvițe păși în cameră. Egwene clipi uimită – nu numai că era o Aes Sedai, dar era chiar Liandrin. Nu auzise ca aceasta să se fi întors în Turnul Alb; mai mult chiar, dacă o soră avea treabă cu novicele, trimitea după ele. Faptul că venise ea însăși nu putea fi de bun augur.

Cu cinci femei înăuntru, camera devenise neîncăpătoare. Liandrin se opri să-și aranjeze șalul cu ciucuri roșii, cântărindu-le din priviri. Min nu se mișcă din loc, dar Elayne se ridică și toate trei făcură o plecăciune, cu toate că Nynaeve de-abia își îndoi genunchii. Din câte credea Egwene, Nynaeve n-avea să se obișnuiască niciodată cu gândul că trebuia să se supună altora. Privirile lui Liandrin se opriră asupra lui Nynaeve.

— Ce cauți tu aici, în încăperile noviceilor, copilă? Întrebă cu un glas ca de gheață.

— Am trecut să-mi văd prietenele, răspunse încordată Nynaeve, adăugând, după câteva clipe, un întârziat Aes Sedai.

— Alesele nu pot avea prietene printre novice. Asta trebuia s-o fi învățat până acum, copilă. Dar e bine ca te

găsesc aici. Voi două – degetul său se îndreptă acuzator spre Elayne și Min – o să plecați.

— Mă întorc mai târziu, spuse Min, ridicându-se netulburată și fără să se grăbească deloc să dea ascultare, apoi trecu pe lângă Liandrin cu un rânet pe care aceasta nu-l băga în seamă. Elayne aruncă o privire îngrijorată către Egwene și Nynaeve, apoi făcu iar o plecăciune și ieși. După ce Elayne închise ușa în urma ei, Liandrin se ridică, privindu-le pe celelalte două. Egwene începu să se foiască, stânjenită, dar Nynaeve se ținu dreaptă, înroșindu-se numai puțin la față.

— Voi două sunteți din același sat cu băieții care călătoarea cu Moiraine. Nu-i așa? Întrebă deodată Liandrin.

— Sunt vești de la Rand? Întrebă și Egwene, plină de însuflețire, iar Liandrin ridică dintr-o sprânceană. Iartă-mă, Aes Sedai. Mi-a scăpat.

— Sunt vești de la ei? repetă și Nynaeve, pe un ton aproape poruncitor. Aleselor nu le era interzis să se adreseze unei Aes Sedai înainte ca aceasta să le vorbească.

— Vă pasa de ei. Asta-i bine. Sunt în primejdie și poate că voi veți izbuti să-i ajutați.

— De unde știi că sunt în primejdie?

De data aceasta, glasul lui Nynaeve se înăsprise cu adevărat. Gura micuță a lui Liandrin se încordă, dar tonul ei nu se schimbă deloc:

— Poate că nu știți, dar Moiraine a trimis scrisori în Turnul Alb, cu privire la voi. Moiraine Sedai își face griji pentru voi și pentru tinerii voștri... prieteni. Băieții, sunt în primejdie. Vreți să-i ajutați sau să-i lăsați să-și înfrunte soarta?

— Să-i ajutam, spuse Egwene, în același timp în care Nynaeve, cu ochii la șalul cu ciucuri roșii, rostea:

— Ce fel de primejdie? Și ce-ți pasă dumitale de ei? Credeam că Moiraine nu-ți prea plăcea.

— Ai grijă până unde întinzi coarda, copilă, spuse aspru Liandrin. A fi Aleasă nu e totuna cu a fi Aes Sedai. Și Alesele și novicele ascultă atunci când le vorbește o soră, și fac după cum li se spune, adăuga ea, apoi trase aer în piept și continuă, regăsindu-și tonul liniștit de la început, cu toate că în obraji îi apăruseră pete albe, de mânie. Cândva, sunt

convinsă, vă veți pune în slujba unei cauze și vezi învăța că, pentru a o sluji, trebuie să fiți alături chiar și de cei care nu vă sunt pe plac. Să știți că eu, una, am trudit alături de multe persoane pe care nici nu le-aș primi înăuntru, în încăperea care mi-a fost dată. Oare n-ați face-o și voi, dacă ar fi vorba de salvarea prietenilor voștri?

Fără tragere de inimă, Nynaeve încuviință.

— Dar tot nu ne-ai spus ce fel de primejdie îi amenință, Liandrin Sedai.

— Primejdia vine din Shayol Ghul. Cineva îi vânează, așa cum înțeleg că s-a mai întâmplat și înainte. Dacă veniți cu mine, o să izbutim să-i ferim măcar de unele primejdii. Nu mă întrebați cum, pentru că nu vă pot răspunde, dar vă spun fără ascunzișuri că-i așa.

— Mergem, Liandrin Sedai.

— Unde să mergem? Întrebă Nynaeve, dar Egwene îi aruncă o privire furioasă.

— La Capul Toman.

— Acolo e război, bombăni Nynaeve, în timp ce Egwene rămăsese cu gura căscată. Primejdia are de-a face cu armatele lui Artur Aripă-de-Șoim?

— Crezi în zvonuri, copilă? Chiar dacă ar fi adevărate, ai da înapoi? Credeam că bărbații ăștia vă sunt prieteni, spuse Liandrin, cu o undă de dispreț care arăta că ei, una, n-avea să i se întâmple așa ceva.

— Venim, spuse Egwene; Nynaeve deschise iarăși gura, dar cealaltă n-o luă în seamă. Mergem, Nynaeve. Dacă Rand are nevoie de ajutorul nostru – și Mat, și Perrin – trebuie să facem tot ce putem.

— Știu asta, răspunse Nynaeve, dar aș vrea să aflu de ce tocmai noi. Ce putem face noi acolo unde Moiraine – sau dumeata, Liandrin – nu poate?

Obrajii lui Liandrin se făcură și mai palizi – Egwene își dădu seama că Nynaeve i se adresase fără să folosească titlul cuvenit – dar nu răspunse decât:

— Voi două sunteți din satul lor. Într-un fel anume, pe care nici eu nu-l înțeleg pe de-a-ntregul, sunteți legate de ei. Mai mult de-atât nu pot spune. Și nici unei alte întrebări nătânge

n-am să-i mai răspund. Spuneți: veniți cu mine, de dragul lor? Întrebă ea, apoi se opri să aștepte; văzându-le încuviințarea, se arătă mai ușurată. Bine. Așteptați-mă cu un ceas înainte de apus la capătul de miazănoapte al desișului Ogierilor, cu caii voștri și cu tot ce aveți nevoie pentru drum. Nu spuneți nimănui.

— Nu avem voie să plecam din Turn fără învoire, spuse încet Nynaeve.

— Vă învoiesc eu. Nu spuneți nimănui. Chiar nimănui. Ajah Neagră s-a strecurat în Turn.

Egwene gemu ușor și o auzi și pe Nynaeve făcând la fel; cealaltă, însă, își reveni mai repede:

— Credeam că toate femeile Aes Sedai spun că... așa ceva nu există.

— Multe o spun, rosti Liandrin, cu gura strâmbată a batjocură, dar Tarmon Gai'don se apropie și nu mai e vreme pentru a te face că nu pricepi. Ajah Neagră se împotrivește Turnului în toate privințele, dar există cu adevărat, copilă. E peste tot, orice femeie poate fi una de-a lor, și-l slujește pe Cel Întunecat. Dacă prietenii voștri sunt urmăriți de Umbră, credeți că Ajah cea Neagră o să vă lase în viață, libere, ca să-i ajutați? Nu spuneți nimănui – nimănui! – sau e cu puțință să nu mai ajungeți la Capul Toman. Un ceas înainte de apus. Faceți întocmai.

Și cu asta plecă, închizând tare ușa în urma ei. Egwene se prăbuși pe pat, cu mâinile pe genunchi.

— Nynaeve, Liandrin face parte din Ajah Roșie. Nu poate să afle nimic despre Rand. Dacă ar ști...

— Așa-i, încuviință Nynaeve. Tare aș vrea să știu de ce o Roșie ar dori să ne-ajute. Și cum de e gata să se dea de partea lui Moiraine. Aș fi jurat că nici una din ele nu i-ar da celeilalte o mână de ajutor.

— Crezi că minte?

— E Aes Sedai, răspunse sec Nynaeve. Pun rămașag pe broșa mea de argint cea mai scumpă împotriva unei căpsuni că tot ce-a spus este adevărat. Dar mă întreb dacă am înțeles-o noi până la capăt.

— Ajah Neagră, se înfioră Egwene. Aici nu aveam cum să

înțelegem greșit, Lumina să ne-ajute.

— Nu aveam, spuse Nynaeve. Și ne-a împiedicat și să cerem ajutorul cuiva, pentru că, după ce-am auzit, în cine mai putem avea încredere? Lumina să ne-ajute, bine zici.

Min și Elayne năvăliră înăuntru, trântind ușa după ele.

— Chiar aveți de gând să plecați? întrebă Min, iar Elayne arătă spre găurica din zid de lângă patul lui Egwene, spunând:

— Am ascultat de la mine. Am auzit tot.

Egwene schimbă o privire cu Nynaeve, întrebându-se dacă auziseră și ce vorbiseră ele două, după plecarea lui Liandrin. Văzu și pe chipul lui Nynaeve aceeași îngrijorare. „Dacă își dau seama cumva de Rand...”

— Asta s-o țineți pentru voi, le preveni Nynaeve. Probabil că Liandrin a vorbit cu Sheriam să ne dea voie să plecăm, dar, chiar dacă n-a făcut-o, chiar dacă mâine încep să scotocească Turnul de sus și până jos după noi, nu suflați nici o vorbă.

— S-o țin pentru mine? întrebă Min. Nici o teamă. Merg și eu. Toată ziua nu fac nimic altceva decât să încerc să explic câte uneia dintre surorile Brune ceva ce nici eu nu înțeleg. Nici la plimbare nu mai pot ieși fără să apară Suprema însăși și să-mi ceara să-i spun ce văd la cei pe care-i întâlnim. Și când femeia aia îți cere ceva, parcă nu mai e nici o cale de scăpare. Cred că am vorbit de jumătate dintre cei din Turn și tot mai vrea alte și alte dovezi. Tocmai asta și voiam – un pretext ca să plec. Iată-l.

Părea foarte hotărâtă, de parcă nu mai voia să audă nimic. Egwene se întrebă de ce voia să vina cu ele, în loc să plece de una singură, dar înainte să aibă vreme să rostească ceva, o auzi și pe Elayne:

— Vin și eu.

— Elayne, îi spuse cu blândețe Nynaeve, Egwene și cu mine îi cunoaștem pe băieți din Emond's Field. Tu ești Domnița-Moștenitoare din Andor. Dacă dispari din Turnul Alb... se poate isca un război.

— Mama n-ar porni la război cu Tar Valon nici dacă m-ar afuma și m-ar pune la sare – și probabil că tocmai asta și încercă. Cum adică? Voi trei să plecați frumușel într-o

aventură, iar eu să rămân aici să spăl vase, să frec podelele și să mă supun dojenilor câte unei Alese pentru că nu am făcut flacăra atât de albastră cum o dorea ea? Gawyn o să moară de invidie când o să afle, mai spuse Elayne, rânjind și întinzându-se către Egwene ca să se joace cu o șuviță din părul ei. Ca să nu mai spun că, dacă-l lăsați pe Rand cine știe pe unde, poate pun eu mâna pe el.

— Cred că nici una dintre noi nu va avea parte de el, spuse cu tristețe Egwene.

— Atunci o s-o găsim pe cea norocoasă și o să-i facem viața grea. Dar n-o fi și el așa de nătâng s-o aleagă pe alta, când ne poate avea pe noi. Hai, Egwene, te rog, zâmbeste. Știu că-i al tău, numai ca mă simt..., începu Elayne, apoi se opri să-și caute cuvintele, ...liberă. N-am avut niciodată o aventură. Pun rămașag că după ce plecăm n-o să mai plângem noaptea, înainte de culcare. Iar dacă o s-o facem, o să-i silim pe Menestreli să nu pomenească.

— Asta-i o prostie, spuse Nynaeve. Mergem la Capul Toman. Ați auzit veștile și zvonurile. O să fie primejdios. Trebui să rămâi aici.

— Am auzit și ce-a spus Liandrin Sedai despre... Ajah Neagră, zise Elayne, aproape în șoaptă. Oare aici voi fi la adăpost, dacă-i adevărat? Dacă mama ar bănuî măcar că Ajah Neagră chiar există, m-ar arunca în mijlocul câmpului de bătălie, mai degrabă decât să mă lase aici.

— Dar, Elayne...

— Există o singură cale să mă opriți, anume să-i spuneți lui Sheriam. Și-atunci o să ajungem toate trei înșirate la ea în cancelarie, și ce frumos o să mai fie! Toate patru... Cred că nici Min n-o să scape cu așa ceva. Dar, fiindcă nu o să-i spuneți, înseamnă că vin și eu.

Nynaeve ridică brațele, scoasă din răbdări.

— Poate-i spui tu ceva s-o convingi, îi zise lui Min; aceasta, sprijinită de ușă și cu ochii mijiți la Elayne, clătină din cap.

— Cred că e musai să vină și ea, la fel ca și voi. Ca și noi, adică. De-acum văd și mai limpede primejdia în jurul vostru, încă nu-mi dau seama ce este, dar cred că are de-a face cu hotărârea de a pleca. De-asta s-a limpezit; pentru că sunteți

convinse de ce vreți să faceți.

— N-are de ce să vină, spuse Nynaeve, dar Min clatină iarăși din cap.

— E legată de... De băieții ăștia la fel de mult ca și tine, ca și Egwene, ca și mine. E și ea o părticică, Nynaeve, o părticică din... Din Pânză, probabil că așa ar spune o Aes Sedai.

— Chiar așa? Întrebă Elayne, părând ușor speriată, dar și încântată. Ce fel de părticică, Min?

— Nu îmi dau seama, răspunse Min, cu ochii plecați. Câteodată îmi doresc să nu fi avut înzestrarea asta. Oricum cei mai mulți nu se mulțumesc cu ce le spun.

— Dacă tot e să plecăm toate patru, zise Nynaeve, atunci haideți să punem la cale ce-avem de făcut.

Oricât de mult s-ar fi opus mai înainte, după ce se ajungea la o hotărâre, Nynaeve se dovedea foarte cu picioarele pe pământ, spunându-le ce trebuia să ia cu ele și cât avea să fie de frig odată ce ajungeau la Capul Toman și cum puteau să-și scoată caii din grajd fără să fie oprite. Ascultând-o, Egwene se întreba, fără voia ei, ce soi de primejdie văzuse Min că le-ar fi amenințat, și ce soi de primejdie avea de înfruntat Rand. Nu găsea decât un singur răspuns, care-o făcu să se înfioare. „Fii tare, Rand. Fii tare, nătâng cu creier de lână. Te ajut eu cumva.”

CAPITOLUL 39

Fuga din Turn

În timp ce străbăteau Turnul, Egwene și Elayne își înclinau frunțile către fiecare grup de femei pe lângă care treceau. Era bine pentru ele că, în ziua aceea, erau în Turn și foarte multe persoane din afară, se gândi Egwene, mult prea multe pentru ca fiecare să aibă drept călăuză o Aes Sedai sau o Aleasă. De unele singure sau în grupuri mici, cu veșminte mai bogate sau mai simple, după obiceiurile din mai multe ținuturi, unele încă pline de praful drumului, vizitatoarele nu intrau în vorbă cu nimeni, ci-și așteptau rândul să pună întrebări femeilor Aes Sedai sau să-și prezinte rugămințile. Câteva femei – doamne nobile sau negustorese ori soții de neguțător – aveau și slujnicele cu ele. Veniseră până și câțiva bărbați cu petiții – aceștia stăteau deoparte, părând tulburați la gândul că se aflau în Turnul Alb și trăgând neliniștiți cu ochiul la toți cei din jur.

Nynaeve mergea în frunte, cu privirea ațintită înainte, cu mantia fluturându-i. Pășea de parcă știa foarte bine încotro se îndreaptă – ceea ce era adevărat, câtă vreme nu le oprea nimeni – și de parcă era cu totul îndreptățită să se afle acolo – ceea ce, firește, era cu totul altă problemă. Îmbrăcate cu hainele cu care veniseră în Tar Valon, nu mai aduceau câtuși de puțin cu niște obișnuite ale Turnului. Fiecare își alesese cea mai bună rochie, cu fustele despărțite pentru călărie, și o mantie din lână fină, bogat împodobită. Câtă vreme se țineau departe de toți cei care le puteau recunoaște – și deja se furișaseră pe lângă unii care le cunoșteau chipurile – Egwene se gândea că puteau izbândi fără vreo greutate.

— Rochia asta ar fi mai bună pentru o plimbare prin gradina vreunui nobil decât pentru o călătorie la Capul Toman, spusese aspru Nynaeve, în timp ce Egwene o ajuta să-și încheie nasturii unui veșmânt de mătase cenușie, brodat cu fir de aur și cu perle cusute în chip de flori pe piept și pe

mâneci, dar s-ar putea să ne ajute să trecem neobservate.

Iar acum, Egwene își aranja mantia și își netezi propria rochie, din mătase verde, brodată cu aur, apoi trase cu ochiul la Elayne, în albastru cu dungi alburii, nădăjduind ca Nynaeve să fi avut dreptate. Deocamdată, toată lumea le luase drept vizitatoare sosite să-și prezinte cererile, nobile, sau măcar bogătașe, dar i se părea că tot avea să le dea cineva de gol. Uimită, își dădu seama și de ce – cu cele câteva luni în care nu îmbrăcase decât rochia simplă a novicelor, se simțea stânjenită cu una atât de frumoasă.

Trecură pe lângă câteva femei de la țară, în rochii de lână simple, de culori închise, strânse laolaltă. Acestea le făcură plecăciuni. De îndată ce trecură de ele, Egwene se uită la Min, care era tot în pantaloni și cu cămașă bărbătească, largă, purtată pe sub un surtuc și o mantie brună, ca de băiat, și cu o pălărie veche, cu boruri largi, care-i ascundea părul tuns scurt.

— Trebuie să facă cineva și pe slujitorul, le spusese ea, râzând. Femeile îmbrăcate așa ca voi au cel puțin un slujitor după ele. Dacă trebuie să o luăm la fugă, o să vă doriți s-aveți și voi pantaloni.

Așa că îi puseseră în brațe patru perechi de desagi, plini cu haine călduroase, căci până să se întoarcă, iarna avea să vină cu siguranță. Mai erau acolo și bucate luate pe ascuns din bucătărie, cât să le ajungă până ce puteau cumpăra altele.

— Sigur nu vrei să duc și eu câte ceva, Min? întrebă în șoaptă Egwene.

— Nu sunt grele, doar mari, răspunse rânjind aceasta, de parcă totul i se părea un joc – sau, cel puțin, așa voia să lase să se creadă. Ca să nu mai spun că oamenii s-ar întreba cum de o doamnă atât de nobilă ca tine își cară singură desagii. N-ai decât să-i iei și pe ai mei, dacă poțtești, după ce..., începu ea, dar dintr-odată rânjetul i se stinse și șopti tulburată: Aes Sedai!

Egwene își ridică privirea. Pe coridor în jos, drept către ele, venea o Aes Sedai cu părul lung, negru și strălucitor, și pielea ca de fildeș, ascultând ce-i spunea o femeie cu haine

grosolane, de la țară, cu o mantie peticită. Nu le văzuse încă, dar Egwene o recunoscuse. Era Takima, din Ajah Brună, care le învăța istoria Turnului Alb și a femeilor Aes Sedai, și care-și recunoștea elevele de la o sută de pași. Fără să se tulbure, Nynaeve o apucă pe un coridor lateral, dar acolo dădură peste o Aleasă, o femeie deșirată și mereu încruntată, care trecu iute pe lângă ele, trăgând de ureche o novice roșie la față. Egwene înghiți în sec:

— Irella și Else. Oare ne-au văzut? întrebă ea; nu-și putea face curaj să se uite în urmă.

— Nu, răspunse Min după o clipă. Nu ne-au văzut decât hainele. Egwene respiră adânc, ușurată, și o auzi și pe Nynaeve făcând la fel.

— Cred că o să-mi plesnească inima înainte să ajungem la grajduri, șopti Elayne. Asta înseamnă aventură, Egwene? Să stai cu inima cât un purice și cu stomacul întors pe dos?

— Cam așa ceva, spuse încet Egwene; îi venea greu să creadă că fusese o vreme când de-abia aștepta să pornească într-o aventură, să facă ceva primejdios și nemaivăzut, ca eroii din povești. Acum se gândi că, după ce totul trecea, partea nemaivăzută era singura care rămânea, însă mai era și alta, foarte neplăcută, despre care poveștile nu pomeneau nimic. Îi spuse asta și lui Elayne.

— Și totuși, spuse sigură pe ea Domnița-Moștenitoare, eu n-am mai avut până acum parte de așa ceva, și probabil că nici n-o să mai am, câtă vreme mama mai are un cuvânt de spus – adică până mă urc eu însămi pe tron.

— Gata cu vorba, spuse Nynaeve; se aflau singure în coridor, lucru de mirare, și nu se vedea nimeni în nici o direcție, iar ea le arătă niște scări înguste care coborau. Probabil că astea sunt cele pe care le căutam, dacă nu cumva m-am rătăcit, cu atâtea ochiuri.

Începu să coboare, de parcă totuși era sigură, iar celelalte o urmară. Într-adevăr, ușa de la capătul scărilor le scoase în curtea prăfuită a grajdurilor de la miazăzi, unde erau ținuți caii novicelor – ai celor care aveau așa ceva – până când era din nou nevoie de ei. De cele mai multe ori, asta nu se întâmpla decât după ce erau Alese, sau când erau trimise

acasă. Turnul se profila uriaș în spatele lor – dependențele sale erau întinse, iar zidurile se înălțau chiar mai mult decât cele ale orașului.

Nynaeve pătrunse în grajd cu pași mari, de parcă se afla pe moșia ei. Acolo mirosea a curat, a fân și a cai. De-o parte și de alta se întindeau două șiruri de boxe, luminate de razele care intrau prin luminatoare. Bela cea flocoasă și iapa cenușie a lui Nynaeve se aflau lângă ușă – lucru de mirare. Bela își scoase botul pe deasupra ușiței și necheză încet, recunoscând-o pe Egwene. Înăuntru era un singur rândaș, un bărbat plăcut la înfățișare, cu barba încărunțită, care mesteca un pai.

— Pune șaua pe cai, îi spuse Nynaeve, pe un ton poruncitor. Țștia doi. Min, găsește-ți calul și pe cel al lui Elayne.

Min lăsă desagii și o luă pe Elayne cu ea, mai spre spatele grajdurilor. Rândașul se uită urât după ele și își scoase paiul din gura, cu mișcări leneșe.

— Probabil că e o greșeală, domniță. Caii ăștia...

— ...Sunt ai noștri, spuse neclintită Nynaeve, încrucișându-și brațele pe piept, pentru ca inelul cu Marele Șarpe să iasă în evidență. Pune șaua pe ei imediat.

Egwene își ținu răsuflarea. Hotărâseră ca, dacă li se făceau greutăți și nu aveau de ales, Nynaeve să încerce să treacă drept Aes Sedai, măcar în ochii celor care s-ar fi putut lăsa înșelați. Nu surorile, firește, și nici Alesele, probabil că nici novicele, dar un rândaș... Bărbatul se uita lung la inel, apoi la Nynaeve:

— Mi s-a vorbit de doi cai, spuse el în cele din urmă, fără să pară tulburat. Pentru o Aleasă și o novice. Numai că domniile voastre sunteți patru.

Egwene simți că-i venea să râdă. Era limpede că Liandrin nu le crezuse în stare să-și ia caii singure. Nynaeve părea dezamăgită, așa că glasul i se ascuți.

— Scoate caii și pune șaua pe ei. Dacă nu, să te Tămăduiască Liandrin, dacă binevoiește.

Rândașul rosti cu glas scăzut numele femeii Aes Sedai, dar după ce ridică ochii spre chipul lui Nynaeve se supuse

imediat, bombănind încetișor. Min și Elayne se întoarseră cu caii lor tocmai când el termina de strâns curelele. Min avea un jugan cu picioare lungi, cenușiu-deschis, iar Elayne o iapă murgă cu gâtul lung. După ce urcară în șa, Nynaeve îi spuse rândașului:

— Fără îndoială că ți s-a poruncit să-ți ții gura. Fie că suntem două sau două sute, asta așa trebuie să rămână. Dacă pui cuvântul meu la îndoială, gândește-te ce ți-ar face Liandrin dacă te-ai apuca să povestești ce nu trebuie.

În timp ce ieșeau din grajd, Elayne îi aruncă bărbatului o monedă și șopti:

— Pentru osteneală, om bun. Te-ai descurcat bine. Mama zice că biciul și vorba bună sunt mai de folos decât biciul singur, zâmbi ea afară, când prinse privirea lui Egwene.

— Sper să nu fie nevoie de nimic de soiul ăsta când dăm de gârzi, zise aceasta. Poate că Liandrin a vorbit și cu ei.

Cu toate acestea, atunci când ajunseră la poarta din zidul gros de la miazăzi de Turn, nu avură cum să-și dea seama dacă străjerii fuseseră sau nu preveniți. Aceștia le făcură semn să treacă fără să le arunce decât o privire, făcându-le o plecăciune grăbită. Străjile aveau menirea de a-i ține la distanță pe oamenii primejdioși, dar, din câte se părea, nu primiseră nici o poruncă de a opri pe cineva să iasă. Adierile răcoroase de lângă râu le îngăduiră să-și tragă glugile pe față, în timp ce călăreau la pas pe ulițele orașului. Ropotul copitelor pe străzile pavate se pierdea printre șoaptele mulțimii care umplea toate cotloanele și muzica ce se auzea din clădirile pe lângă care treceau. În jurul lor, oameni îmbrăcați în felurite veșminte, din toate ținuturile, de la cele închise la culoare și sobre din Cairhien până la cele viu colorate ale Pribegilor, se dădeau la o parte ca apele unui râu pe lângă o stâncă – și totuși, tot nu izbuteau să mărească pasul. Egwene nici nu se uita la nemaivăzutele turnuri cu podurile lor ce se pierdeau în văzduh, sau la casele care aduceau cu valurile sparte ale mării sau cu stâncile bătute de vânt ori cu niște cochilii meșteșugite, mai mult decât cu ceva făurit de mâna omului. Femeile Aes Sedai ieșeau adesea în oraș, iar în mulțimea aceea se puteau întâlni cu cineva fără

să-și dea seama. După o vreme, observă că și celelalte erau la fel de atente ca și ea. Cu toate acestea, când zări desișul Ogier, se simți de-a dreptul ușurată.

Falnicii Copaci se zăreau deja pe deasupra acoperișurilor – aveau mai bine de o sută de lungimi în înălțime. Dedesubtul lor, masivii stejari, ulmi sau brazi păreau de-a dreptul pitici. Desișul, care avea peste cinci mii de la un capăt la altul, era înconjurat de un soi de zid, alcătuit însă numai dintr-un șir nesfârșit de arcade răsucite din piatră, fiecare înaltă de cinci lungimi și de două ori pe-atâta de lată. În exteriorul zidului se întindea o stradă pe care se înghesuiau trăsurile, căruțe și oameni, dar dincolo de el se vedea un peisaj aproape sălbatic. Desișul nu arăta ca un parc sădit de mâna omului, dar nici cu totul dezordonat, precum adâncurile pădurii. Părea mai degrabă a fi o operă de artă plăsmuită de natură, cea mai frumoasă pădure, cei mai minunați copaci care puteau exista pe lume. Unele frunze începuseră deja să-și schimbe culoarea, iar petele de portocaliu, galben și roșu pierdute în mulțimea de verde i se păreau lui Egwene o priveliște desăvârșită a frunzișului la vreme de toamnă.

Câțiva oameni se plimbau chiar dincolo de arcadele deschise, dar nici unul nu le băgă în seamă pe cele patru femei care se afundară călare pe sub copaci. Orașul dispăru din vedere aproape imediat – până și zgomotele fură întâi înăbușite de frunziș, apoi se stinseră cu totul. După zece pași, păreau să se afle la câteva mii de distanță de orașul cel mai apropiat.

— La capătul de la miazănoapte al desișului a spus, mormăi Nynaeve, uitându-se împrejur. Nu exista nici o margine care să ajungă mai la miazănoapte decât...

Dar se întrerupse atunci când, de sub un pâlț de arbori negri de soc apărură în goana doi cai – o iapă cu pielea neagră și strălucitoare, cu un călăreț în spate, și un cal de povară, nu prea încărcat. Iapa se ridică în două picioare, lovind văzduhul cu copitele, atunci când Liandrin smuci frâiele. Pe chipul femeii Aes Sedai, mânia se oglindea ca o mască.

— V-am zis să nu spuneți nimănui! Nimănui!

Egwene observă bețele cu lămpi la capete de pe spinarea calului de povară și i se păru ciudat.

— Sunt prietenele noastre, începu Nynaeve, încordându-se, dar Elayne o întrerupse.

— Iartă-ne, Liandrin Sedai. Nu ne-au spus nimic, noi am auzit. Nu voiam să tragem cu urechea la ceva ce nu era pentru noi, dar așa s-a-ntâmplat. Și vrem și noi să-l ajutăm pe Rand al'Thor. Și pe ceilalți, firește, se grăbi să adauge.

Liandrin se uită chiorâș la ea și la Min. Soarele de la amiază, strecurându-și razele printre crengi, le umbrea chipurile ascunse de glugi.

— Așa, zise ea în cele din urmă, fără să-și ia ochii de la cele două fete. Pusesem pe cineva să aibă grijă de voi, dar dacă sunteți aici, foarte bine. Unde merg două, merg și patru.

— Să aibă grija, Liandrin Sedai? întrebă Elayne. Nu înțeleg.

— Copilă, se știe că voi patru sunteți prietene. Nu crezi că sunt unii care ar veni să vă pună întrebări de îndată ce s-ar fi aflat că ele au plecat? Crezi ca Ajah Neagră va fi blândă cu tine, numai pentru că vei moșteni un tron? Dacă-ați fi rămas în Turnul Alb, poate că n-ați fi scăpat cu viață până în zori.

Toate patru căzură pe gânduri, auzind aceste vorbe, dar după numai câteva clipe, Liandrin smuci frâiele și le strigă s-o urmeze. Le călăuzi în adâncul desișului, până ce ajunseră la un gard înalt și masiv de fier, în vârful căruia se aflau țepi lungi, ascuțiți ca briciul. Era ușor curbat, de parcă înconjura o bucată mare din desiș, și se pierdea printre copaci, la stânga și la dreapta. În locul în care ajunseseră se afla și o poartă, ferecată cu un lacăt mare. Liandrin îl deschise cu o cheie pe care o scoase din mantie, le făcu semn să treacă, apoi îl închise la loc în urma lor și porni mai departe. De deasupra, dintre crengi, se auzi chițăitul unei veverițe, iar din depărtare răsună sunetul unui trunchi de copac lovit de o ciocănitore.

— Unde mergem? întrebă Nynaeve, apoi, văzând că Liandrin tăcea, se uita mânioasă la celelalte. De ce ne tot afundăm în pădure? Trebuie să trecem un pod sau să luam o corabie, dacă este să plecam din Tar Valon, iar aici nu este nici pod, nici...

— Este asta, în schimb, le anunță Liandrin. Gardul e făcut

ca să-i țină departe pe cei care-ar putea să-și facă singuri rău, dar azi nevoia ne silește.

Și le arată ceea ce părea a fi o lespede înaltă și groasă de piatră, așezată în picioare. Una din fețe era acoperită cu un model de frunze și corzi, meșteșugit sculptate. Lui Egwene i se puse un nod în gât. Dintr-odată, își dădu seama de ce Liandrin luase lămpile cu ea. Gândul nu-i plăcea de loc. O auzi pe Nynaeve șoptind:

— O Poartă de taină.

Și una, și cealaltă își aduceau foarte bine aminte de Căi.

— Am făcut-o o dată, spuse Egwene, și pentru Nynaeve, dar și pentru ea însăși. Putem s-o facem și acum. „Dacă Rand și ceilalți au nevoie de noi, trebuie să-i ajutăm și gata.”

— E chiar o?... începu Min cu glasul sugrumat, dar nu izbuti să termine.

— O Poartă de taină, șopti și Elayne. Credeam că nimeni nu mai poate folosi Căile. Sau măcar că nimeni nu mai are îngăduința.

Liandrin descălecaser deja și scosese frunza de *Avendesora* din perete; porțile tocmai se deschideau, ca două uși uriașe alcătuite din corzi de viță pline de sevă, dând la iveală un soi de oglindă argintie, umbrită, în care de-abia li se întrezăreau chipurile.

— Nu te obligă nimeni să vii, spuse Liandrin. Mă poți aștepta aici, după gard, departe din calea primejdiei, până mă întorc. Sau poate că Ajah Neagră te va găsi înaintea celorlalți, adăugă ea, cu un zâmbet nu prea binevoitor; în spate, Poarta de taină se deschise cu totul și rămase nemișcată.

— N-am spus că nu vin, zise Elayne, cu toate că se uita lung la pădurea din jur.

— Dacă e s-o facem, spuse răgușită Min, cu ochii țintă la Poartă, s-o facem odată. Arde-te-ar Lumina, Rand al'Thor, mai șopti ea sau, cel puțin, asta i se păru lui Egwene că auzise.

— Eu intru ultima, grai Liandrin. Hai, înăuntru toate. Vă urmez. lute! lute!

Începuse și ea să-și rotească privirile împrejur, de parcă se aștepta să le fi urmărit cineva. Egwene nu-și dădea seama ce putea fi, dar știa că oricine ar fi venit le-ar fi împiedicat,

probabil, să treacă prin Poartă. „Rand, nerod cu creier de lână ce ești, de ce nu poți și tu, măcar o dată, să dai de necazuri care să nu mă silească să mă port ca o fată din povești?” Își înfipse călcâiele în coastele Belei, iar iapa, plictisită de lungul răstimp petrecut în grajd, se năpusti înainte.

— Încet! strigă Nynaeve, dar era prea târziu.

Egwene și Bela se îndreptară dintr-un salt către imaginile lor întunecate; cele două iepe flocoase își atinseră boturile, apoi părură să se contopească. Și Egwene se pierdu în îmbrățișarea propriei imagini, cu un fior de gheață. Timpul păru să se întindă la nesfârșit, ca și cum cleștele de gheață puneă stăpânire, pas cu pas, pe fiecare fir de păr, iar pașii țineau câteva minute. Dintr-odată, se trezi dincolo – Bela începu să se împleticească prin întuneric, mergând atât de repede încât aproape c-o aruncă din șa. Apoi își veni în fire și se opri, tremurând, iar Egwene coborî pe dată și-i pipai picioarele, în beznă, ca să vadă dacă nu cumva se rănise. Se simțea de-a dreptul bucuroasă că nu se vedea nimic – astfel, nimeni nu-i putea observa obraji roșii de rușine. I se spusese deja că timpul și distanțele erau altfel înăuntrul Căilor, dar se mișcase din loc fără să se gândească. Împrejurul ei, în toate părțile, era beznă cu excepția Porții deschise, care se vedea precum o fereastră cu vitraliu, privită dinăuntru. Nu lăsa lumina să pătrundă – întunericul părea s-o apese din toate direcțiile – dar siluetele celorlalte încă se vedeau, mișcându-se îngrozitor de încet, ca niște imagini de coșmar. Nynaeve stăruia ca fiecare să ia câte o lampă și să o aprindă, dar Liandrin se codea, părând că voia să ajungă cât mai repede de cealaltă parte.

Când Nynaeve trecu și ea prin Poartă – ducându-și de capăstru iapa cenușie și mergând foarte, foarte încet – Egwene mai că nu dădu fuga s-o îmbrățișeze. Lumina lămpii era la fel de binevenită ca și Nynaeve însăși – cercul strălucitor era mai îngust decât ar fi trebuit să fie, căci întunericul îl înconjură, încercând să-l mistuie. Și Egwene începuse să se simtă prizonieră, de parcă tenebrele din jurul ei ar fi strâns-o în chingi. Cu toate acestea, se mulțumi să spună:

— Bela e bine, iar eu nu mi-am rupt gâtul așa cum meritam.

Cândva, înăuntrul Căilor fusese lumină, înainte ca atingerea spurcată a Celui întunecat, care întinase *saidinul*, Puterea cu care fuseseră făurite, să fi început să le roadă. Nynaeve îi întinse bățul cu lampa, cu o mișcare bruscă, și se întoarse să scoată altul de sub șa.

— Câtă vreme știi că o meritai, înseamnă că nu o meritai, la urma urmei, murmură ea și chicoti. Câteodată mi se pare că soiul ăsta de vorbe potrivite au dat numele Meștereselor. Uite încă una: dacă-ți rupi gâtul, am eu grijă să ți-l pun la loc, ca să ți-l mai pot rupe o dată.

Nu era încrâncenată, iar Egwene începu și ea să râdă, până ce-și aminti unde se aflau. Nici Nynaeve nu-și îngădui prea multă veselie. Min și Elayne trecuseră șovăielnic prin Poartă, ducându-și caii de căpăstru, cu lămpile în mână. Era limpede că se așteptau ca, de cealaltă parte, să dea peste cine știe ce lighioane. La început părură ușurate că nu era decât întuneric, dar în scurtă vreme strânsoarea înăbușitoare le făcu să se foiască de pe un picior pe altul, neliniștite. Liandrin puse frunza de *Avendesora* la loc și trecu călare prin Poarta care se închidea, ducând de căpăstru și calul de povară. Nici nu așteptă s-o vadă închisă de tot, ci-i trecu, fără nici o vorbă, lui Min căpăstrul și o apucă de-a lungul unei dungi albe, de-abia întrezărită în lumina lămpii, care ducea în adâncul Căilor. Pe jos părea să fie stâncă, mâncată și pătată. Egwene se urcă în grabă în șa – nici celelalte nu zăboviră mai mult. Pe lume părea să nu mai existe nimic decât piatra aspră de sub copitele cailor. Dunga albă, dreaptă ca o săgeată, le duse prin întuneric către o lespede mare, acoperită cu incrustații argintii – litere Ogiere, șterse pe alocuri, ca și cum ar fi fost roase de aceeași mană.

— Călăuzirea, șopti Elayne, răsucindu-se în șa ca să privească neliniștită împrejur. Elaida m-a învățat câte ceva despre Căi. Nu cine știe ce. Nu îndeajuns, mai zise ea posomorâtă. Sau poate prea mult.

Netulburată, Liandrin scoase o bucată de pergament, pe care o compară cu Călăuzirea, apoi o îndesă la loc într-un

buzunar al mantiei, înainte ca Egwene s-o poată zări, și le conduse mai departe. Lumina lămpilor se opri brusc, până să se topească la margini în întuneric, suficientă însă ca să lase să se vadă o balustradă groasă de piatră, mâncată din loc în loc. Erau pe o Insulă, așa cum le spusese Elayne. Din pricina beznei, nu se vedea cât era de mare – probabil că avea vreo sută de pași, din câte i se păru lui Egwene. Balustrada era întreruptă de poduri și rampe de piatră – fiecare avea alături un stâlp, cu câte un singur rând de scriere de-a Ogierilor. Podurile păreau să nu ducă nicăieri. Rampele urcau sau coborau. Trecând călare pe lângă ele, nu era cu putință să le vadă capetele.

Oprindu-se numai să arunce o privire la stâlpi, Liandrin o apucă pe o rampă care cobora. Pe dată, în jurul lor nu mai rămaseră decât rampa și întunericul. Peste tot se așternuse o tăcere apăsătoare. Lui Egwene i se păru că nici zgomotul de copite nu ajungea mai departe de câțiva pași, dincolo de cercul de lumină.

Rampa cobora fără încetare, răsucindu-se, până când ajunse la o altă Insulă, cu balustrada sa întreruptă de gurile podurilor și de alte rampe, și cu Călăuzirea pe care Liandrin o compară cu pergamentul. Insula părea să fie din piatră, la fel ca prima. Egwene își dori să nu fi fost atât de sigură că aceea se afla chiar deasupra capetelor lor. Nynaeve vorbi dintr-odată, dând glas aceleiași îngrijorări. Vocea ei părea netulburată, numai că se opri o clipă ca să înghită în sec.

— S-ar... s-ar putea, răspunse slab Elayne; privirile sale se îndreptară mai întâi în sus, apoi se lăsară iute în jos. Elaida spunea că legile firii nu acționează aici înăuntru. Cel puțin nu așa cum se întâmplă afară.

— Pe Lumină! bombăni Min, apoi ridică glasul. Cât ai de gând să ne ții aici?

— Până când ieșim, răspunse femeia Aes Sedai, întorcând capul spre ele, făcându-și cozile de culoarea mierii să se clatine. Dacă mă bateți la cap, o să dureze mai mult.

Apoi se întoarse la pergamentul pe care-l cerceta, și la Călăuzire. Egwene și celelalte tăcură. Liandrin le duse mai departe, din Călăuzire în Călăuzire, de-a lungul rampelor și

podurilor care păreau să străbată fără vreun sprijin întunericul nesfârșit. Nu le băga deloc în seamă pe tovarășele sale, iar Egwene se trezi întrebându-se dacă avea să se întoarcă după ele, în caz că se pierdeau. Probabil că și celelalte gândeau la fel, pentru că se țineau cât puteau de aproape de iapa neagră.

Uimită, Egwene își dădu seama că simțea încă apropierea de *saidar*, care o ispitea, și dorința de a-l atinge, de a-l conduce revărsarea. Se așteptase, pe undeva, ca urma murdară cu care Umbra spurcase căile să i-o ascundă. Într-un fel, simțea și spurcăciunea. Era o senzație foarte slabă, care n-avea nimic de-a face cu *saidarul*, dar era sigură că, dacă încerca să soarbă din Adevăratul Izvor, avea să fie ca și cum și-ar fi întins brațul gol printr-o pală de fum murdar și uleios, ca să apuce o cană curată. Orice-ar fi făcut ar fi fost murdărit. Pentru prima dată, de mai multe săptămâni, îi veni foarte ușor să reziste ispitei.

Trecuse multă vreme și afară ar fi fost târziu în noapte, atunci când Liandrin se opri pe o Insulă și descălecă pe neașteptate, spunându-le că aveau să se oprească să mănânce și să doarmă, și că găseau de-ale gurii în desagii calului de povară.

— Împărțiți cum se cuvine bucatele, le zise ea, fără să se obosească să le arate cu care dintre ele vorbea. O să ne ia aproape două zile să ajungem la Capul Toman. Nu vreau să ajungeți acolo moarte de foame, dacă ați fost așa de neghioabe încât să nu vă luați nimic cu voi.

Cu mișcări repezite scoase șaua de pe cal și îl priponi, apoi se așeză pe șa și așteptă ca una dintre ele să-i aducă de mâncare. Elayne îi duse niște pâine și brânză. Femeia Aes Sedai le arătă clar că nu avea nevoie de tovarășia lor, așa că se așezară toate patru să mănânce undeva mai departe, înghesuite laolaltă, șezând pe șei. Bezna le tăia orice poftă. După o vreme, Egwene spuse:

— Liandrin Sedai, dar dacă ne întâlnim cu Vântul Negru?

Min repeta numele pe tăcute, întrebătoare, însă Elayne scoase un țipăt înfundat.

— Moiraine Sedai spunea că nu poate fi ucis și nici măcar

vătămat prea tare. Simt cum locul acesta întinat de-abia așteaptă să strice tot ce-am putea face cu ajutorul Puterii.

— Nici măcar să nu vă gândiți la Izvor, dacă nu vă spun eu, răspunse aspru Liandrin. Uite ce-i, dacă una ca voi încearcă să conducă Puterea aici înăuntru, s-ar putea să-și piardă mințile, la fel ca un bărbat. Nu ați fost încă pregătite să țineți piept spurcăciunii bărbaților care-au făurit Căile. Dacă apare Vântul Negru, am să am eu grijă, mai spuse ea, subțindu-și buzele și uitându-se cu atenție la o bucată de brânză pe care apoi o băgă în gură, cu un surâs. Moiraine nu știe așa de multe precum crede.

— Nu-mi place femeia asta, șopti Egwene, îndeajuns de încet ca să fie sigură că n-o putea auzi.

— Dacă Moiraine poate să se întovărășească cu ea, putem și noi, zise încet Nynaeve. Nu că Moiraine mi-ar plăcea mai mult, dar dacă au început iarăși să se lege de Rand și de ceilalți...

Tăcu, trăgându-și mantia mai aproape de trup. Era întuneric, nu frig, dar parcă era totuna.

— Ce-i Vântul asta Negru? întrebă Min. Elayne îi povesti tot ce-i spusese Elaida sau maică-sa, iar Min oftă: Pânza are de dat socoteală pentru multe. Nu știu dacă vreun bărbat merită să faci așa ceva.

— Nu era musai să vii, îi aminti Egwene. Puteai să pleci din Turn când voiai și nimeni n-ar fi încercat să te oprească.

— Da, puteam să plec unde vedeam cu ochii, răspunse cu amărăciune Min. La fel de ușor ca tine sau ca Elayne. Dar Pânzei nu-i prea pasă ce vrem noi, Egwene. Și dacă, după toate prin care treci pentru el, Rand nu te ia de nevastă? Dacă se însoară cu vreo femeie pe care n-ai văzut-o niciodată, sau cu Elayne sau cu mine? Atunci ce faci?

— Mama n-ar îngădui-o, chicoti Elayne.

O vreme, Egwene rămase tăcută. Era cu puțință ca Rand să nu se însoare niciodată. Iar dacă ajungea... Nu-l vedea cu nici un chip făcând rău cuiva. „Nici măcar după ce înnebunește?” Trebuia să fie o cale pentru a opri asta, pentru a o schimba. Femeile Aes Sedai știau și puteau face atât de multe. „Dar dacă i-ar putea pune capăt, de ce n-o fac?”

Singurul răspuns era că nu era cu putință, și tocmai asta nu voia să audă. Încercă să pară voioasă.

— Nu prea cred că mă voi mărita cu el. Știi bine că femeile Aes Sedai nu se mărită prea adesea. Dar în locul tău nu mi-aș pune nădejdea în el. Nici în locul tău, Elayne. Nu prea cred..., începu să spună, apoi i se puse un nod în gât și tuși ca s-o ascundă. Nu prea cred că se va căsători vreodată. Dar dacă o face, îi doresc numai bine celei care se încurcă cu el – chiar și dacă ar fi una dintre voi.

Se strădui să pară că era adevărat și i se păru că izbutise.

— E încăpățânat ca un catâr și îi stă mintea numai la prostii, dar e un om blând și domol, continuă ea; glasul îi tremura, dar se ascunse în spatele unui hohot de râs.

— Oricât ai spune tu că nu-ți pasă, zise Elayne, cred că te-ai împotrivi mai rău ca mama. Dar e un băiat interesant, Egwene, mai interesant decât oricare altul pe care l-am întâlnit vreodată, chiar dacă e doar un păstor. Dacă-l dai la o parte, ca o neghioabă, numai tu ai să fii de vină atunci când mă voi hotărî să vă țin piept și ție, și mamei. S-a mai întâmplat ca Principele din Andor să nu fi fost nobil înainte de căsătorie. Dar n-ai să fii neghioabă, așa că nu mai încerca să te ascunzi. Fără îndoiala că vei alege Verdele și-l vei face Străjerul tău – unul dintre ei. Singurele Verzi care au un singur Străjer, după știința mea, sunt măritate cu el.

Egwene se sili să țină pasul, spunându-le că, dacă avea să aleagă Verdele, voia să aibă zece Străjeri. Min o urmărea din priviri, încruntându-se, iar Nynaeve o privea și ea gânditoare pe Min. În cele din urmă tăcură, atunci când începură să-și schimbe veșmintele cu unele mai potrivite pentru călătorie. Nu era ușor să rămâi vesel în locul acela.

Egwene adormi greu și dormi iepurește, visând urât. Nu-l văzu pe Rand, ci pe bărbatul cu ochi de foc. De data aceasta, chipul său nu mai era acoperit de mască. Arăta înspăimântător, plin de arsuri aproape vindecate. O privi și râse. Visa și alte lucruri, dar nu la fel de groaznice. Se visă pierdută pentru vecie în străfundurile Căilor și urmărita de Vântul Negru. Se simți recunoscătoare atunci când vârful încălțării de călărie a lui Liandrin i se înfipse în coaste ca s-o

trezească. I se părea că nu dormise deloc.

Liandrin le trase după ea, fără preget, întreaga zi – sau ceea ce trecea drept zi, când nu aveau decât lămpile să țină loc de soare – și nu le îngădui să se oprească pentru odihnă decât când începură să se clatine în șa. Stânca era tare, dar femeia Aes Sedai, nemiloasă, le trezi după numai câteva ceasuri și porniră la drum de îndată ce se urcară în șa. Rampe, poduri, Insule, Călăuziri. Egwene văzu atât de multe în bezna dimprejur, încât le pierdu numărul. Cât despre ceasurile sau zilele scurse, le uitase de mult. Liandrin nu le lăsa să se oprească decât puțin, pentru masă și pentru a odihni caii, iar întunericul le apăsa ca o povară pe umeri. Zăceau în șa ca niște baloturi de grâne – toate, în afară de femeia Aes Sedai pe care nici oboseala, nici lipsa luminii nu păreau s-o tulbure. Era la fel de proaspătă ca și în Turnul Alb, și la fel de rece. Nu îngăduia nimănui să tragă cu ochiul la pergamentul cu ajutorul căruia găsea drumul. Nynaeve o și întrebă o dată despre el, dar nu răspunse decât:

— E ceva ce tu n-ai putea înțelege.

Și, dintr-odată, clipind istovită, Egwene o văzu pe Liandrin îndepărtându-se de o Călăuzire, dar nu către vreun alt pod sau rampă, ci de-a lungul unei dungi albe, ștearsă de vreme, care se pierdea în întuneric. Se uită la prietenele ei și se grăbiră toate s-o urmeze. În față o văzură la lumina lămpilor pe femeia Aes Sedai care scotea deja frunza de *Avendesora* de pe Poarta de taină.

— Am ajuns, spuse zâmbind Liandrin. În cele din urmă v-am adus acolo unde trebuie să mergeți.

CAPITOLUL 40

Damane

În timp ce Poarta se deschidea, Egwene descălecă, iar când Liandrin le făcu semn să treacă își trase iapa de căpăstru, cu mare grijă. Chiar și așa, ea și Bela se împiedică în ierburile culcate la pământ de deschiderea Porții, atunci când li se păru dintr-odată că se mișcau mult, mult mai încet. Poarta era înconjurată de un șir de tufișuri dese, care o ascundeau vederii. În apropiere, erau numai câțiva copaci, iar adierea dimineții răscolea frunzele care erau numai cu puțin mai colorate decât cele pe care le văzuse în Tar Valon. Cu ochii la prietenele ei, îi luă destulă vreme să observe că erau și alții acolo, stând puțin mai la o parte, dincolo de porți. Când îi văzu, rămase cu ochii la ei, neștiind ce să creadă; era o ceată foarte ciudată și auzise mult prea multe zvonuri despre războiul de la Capul Toman.

O seamă de bărbați în armuri, cel puțin cincizeci, cu piepturile aparate de platoșe din bucăți de oțel așezate una peste alta și cu coifuri de un negru-mat, ca niște capete de insecte, ședeau în șei sau stăteau lângă caii lor, cu ochii țintă la ea și la celelalte femei care tocmai ieșeau, dar și la Poarta de taină, vorbind între ei cu glas scăzut. Singurul bărbat cu capul descoperit, un om înalt, smead, cu nasul coroiat și care-și ținea coiful vopsit și poleit cu aur pe lângă trup, părea năucit de ceea ce vedea. Erau și femei - două dintre ele purtau rochii simple, cenușiu-închis, și câte o zgardă lată, de argint, și nu-și luau ochii de la cele care ieșeau pe Poarta. În spatele fiecăreia se afla o altă femeie care-i stătea foarte aproape, de parcă se pregătea să-i șoptească la ureche. Alte două, ceva mai depărtate una de alta, purtau fuste largi și împărțite, ca pentru călărie, care le veneau până la glezne. Piepții rochiilor și fustele erau împodobite cu dungi roșii, pe care erau brodate fulgere. Cea mai ciudată dintre toate era ultima femeie, care stătea întinsă pe un palanchin purtat de

opt bărbați zdraveni, goi până la brâu, cu niște pantaloni negri și largi. Avea capul ras pe ambele părți, astfel încât îi rămăsese doar o creastă de păr negru, care-i cădea pe spate. Purta o robă lungă, alburie, cu desene de pasări și flori încadrate de ovale, aranjată cu grijă pentru a-i lăsa la vedere fustele de un alb-strălucitor. Unghiile ei erau foarte lungi, iar pe primele două de la fiecare mână și le vopsise cu albastru.

— Liandrin Sedai, întrebă neliniștită Egwene, știi cine sunt oamenii ăștia?

Degetele ei pipăiră frâiele, de parcă se întreba dacă s-o ia sau nu la fugă, dar Liandrin puse la loc frunza de *Avendesora* și înaintă încrezătoare, în timp ce Poarta începu să se închidă.

— Înaltă Doamnă Suroth? rosti ea; era și în același timp nu era o întrebare. Femeia din palanchin înclină din cap aproape imperceptibil.

— Iar dumneata ești Liandrin, zise, cu un accent ciudat, încât Egwene nici nu pricepu din prima clipă. Aes Sedai, adăugă, strâmbând din buze, iar soldații începură să murmure. Trebuie să isprăvim repede, Liandrin. Sunt patrula pe aici - nu ne putem lăsa descoperiți. Nu cred că te-ar bucura să ai de-a face cu Căutătorii Adevărului, și nici pe mine. Vreau să mă întorc în Faime înainte ca Turak să-și dea seama că am plecat.

— Despre ce vorbiți? întrebă Nynaeve. Despre ce vorbește, Liandrin?

Aceasta își puse o mână pe umărul lui Nynaeve și alta pe al lui Egwene.

— Iată cele două femei despre care ți s-a vorbit. Și încă una - Domnița-Moștenitoare din Andor.

Și făcu un semn spre Elayne. Cele două femei cu fulgere brodate pe rochiile se apropiară de cele din fața Porții de Taină - Egwene observă că aveau cu ele câte un colac din metal sclipitor - iar soldatul cu capul gol le însoți, fără să-și ducă mâna spre plăselele sabiei care i se ivea de peste umăr și zâmbind liniștit. Cu toate astea, Egwene nu-l scăpă din ochi. Liandrin nu păru tulburată - altfel, Egwene ar fi sărit pe dată în șaua Belei.

— Liandrin Sedai, întrebă ea insistentă, cine sunt oamenii

ăștia? Vor și ei să-i ajute pe Rand și pe ceilalți?

Pe neașteptate, bărbatul cu nasul coroiat le apucă pe Min și pe Elayne de ceafă, iar în clipa următoare totul păru că se întâmplă în același timp. Bărbatul urlă un blestem, o femeie țipă – sau, poate, mai multe. Fără veste, adierea se preschimbă într-o vântoasă care luă cu sine, într-un vârtej de praf și frunze, strigatul mânios al lui Liandrin și făcu trunchiurile copacilor să se îndoiaie și să geamă. Caii se ridicară în două picioare și nechezară ascutit, iar una dintre femei se întinse și potrivi ceva în jurul gâtului lui Egwene. Cu mantia fluturându-i ca pânza unei corăbii, aceasta se încordă în bătaia vântului și trase de lucrul acela, ca o zgardă din metal bine lustruit. Nu se mișca; pipăindu-l, i se păru că era dintr-o singură bucată, cu toate că știa că trebuia să fie o încuietore pe undeva. Colacul argintiu pe care-l avea în mână femeia se întinse peste umărul lui Egwene. Celălalt capăt se unea cu o brățară sclipitoare, aflată pe încheietura stângă a femeii. Strângându-și pumnul cât putea de tare, Egwene o lovi necruțătoare, drept în ochi – apoi se împletici, cazând ea însăși în genunchi. I se învârtea capul și se simțea de parcă un bărbat masiv ar fi lovit-o în față. După ce ochii i se limpeziră, observă că vântul se potolise. Câțiva cai, printre care Bela și iapa lui Egwene, umblau liberi, iar unii dintre soldați blestemau și se chinuiau să se ridice. Netulburată, Liandrin își scutură praful și frunzele de pe fustă. Min era în genunchi, sprijinindu-se în palme, dând și ea să se ridice. Părea năucită. Bărbatul cu nasul coroiat stătea lângă ea. Din mână îi picura sânge. Cuțitul lui Min zăcea uitat, cu tăișul înroșit pe o parte – nu-l putea ajunge dintr-o singură mișcare.

Nynaeve și Elayne nu se mai vedeau, iar iapa lui Nynaeve dispăruse și ea, la fel ca niște soldați și una dintre perechile de femei. Celelalte două erau încă acolo, iar Egwene observă că erau legate între ele printr-un lanț argintiu, la fel ca acela care-o unea și pe ea cu femeia de alături.

Aceasta, șezând pe vine, își freca obrazul. Sub ochiul stâng îi apăruse deja o vânătaie. Era drăguță, cu părul lung și negru și ochii mari, căprui. Avea probabil cam cu zece ani mai mult decât Nynaeve.

— Prima lecție, spuse ea solemnă; în glas nu îi răsună nici o urmă de dușmănie, ci părea chiar prietenoasă. N-am să-ți mai dau nici o altă pedeapsă de data asta. Cu o nouă *damane*, trebuia să fii mai atentă. Sa nu uiți asta: de-acum ești *damane*, una dintre Cele-n Lesă, iar eu sunt *sul'dam*, Mâna care Ține Lesa. Când *damane* și *sul'dam* sunt unite, iar cea din urmă este lovită, *damane* simte durerea de două ori mai tare. Poate să și moară. Așa că să nu uiți că nu trebuie s-o rănești în nici un fel pe *sul'dam* și că trebuie s-o aperi chiar mai mult decât pe tine însăși. Eu sunt Renna. Ție cum îți zice?

— Nu sunt... ceea ce-ai spus, șopti Ewgene. Trase din nou de zgardă, dar aceasta nu se desprinsese. Se gândi s-o arunce pe cealaltă la pământ și să încerce să-i smulgă brățara de la încheietură, dar renunță. Chiar dacă nu încercau s-o oprească soldații, care păreau să nici nu le bage în seamă pe ea sau pe Renna, avea impresia năucitoare că femeia spunea adevărul. Atingându-și ochiul stâng, clipi de durere. Nu părea umflat, așa că probabil ca nu se învinețise precum cel al Rennei, dar tot o durea. Ochiul stâng – și la una și la cealaltă. Ridică glasul: Liandrin Sedai? De ce le permiți să facă una ca asta?

Liandrin își scutură palmele de praf, fără s-o privească.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveți, spuse Renna, este să faci întocmai cum ți s-a spus și pe dată.

Ewgene gemu. Pe neașteptate, pielea începu s-o ardă și s-o înțepe, din tălpi și până în creștet, de parcă căzuse în urzici. Scutură din cap, când arsura deveni și mai puternică.

— Multe *sul'dam*, continuă Renna, cu glasul acela aproape prietenos, cred că *damane* n-ar trebui să aibă nume, sau cel puțin nu cele vechi. Dar eu sunt cea care te-a prins, așa că eu mă voi ocupa de învățătura ta și am să-ți îngădui să ți-l păstrezi. Dacă nu mă superi prea tare. Acum sunt numai puțin supărată pe tine. Vrei s-o ții tot așa până mă înfurii de tot?

Tremurând, Ewgene scrâșni din dinți și își înfipse unghiile în palmă, silindu-se să nu se scarpine. „Proasto. Te întrebă numai cum te cheamă, atât.”

— Ewgene, izbuti să rostească. Mă numesc Ewgene al'Vere. Pe dată, mâncărimea fierbinte dispăru. Respiră adânc, tremurând încă.

— Egwene, spuse Renna. Frumos nume.

Apoi, spre groaza lui Egwene, o mângâie pe cap ca pe un câine. Își dădu seama că tocmai asta citise în glasul femeii – bunăvoința arătată unui câine pe care îl instruești, și nu prietenia pe care-o simți pentru un alt om. Renna chicoti.

— Acum te-ai mâniat și mai tare. Dacă vrei să mă lovești iarăși, nu uita să nu dai prea tare, pentru că ai s-o simți de două ori mai mult ca mine. Nu încerca să conduci Puterea – asta n-ai s-o faci decât dacă-ți poruncesc eu.

Ochiul lui Egwene zvâcnea. Cu greu, se ridică în picioare și încercă să n-o mai bage în seamă pe Renna – cu toate că nu era ușor să n-o bagi în seamă pe cea care-ți ținea lațul de gât. Cealaltă chicoti iarăși, iar Egwene se înroși. Voia să se apropie de Min, dar lanțul încolăcit nu-i îngăduia. Strigă ușor:

— Min, ești bine?

Ridicându-se încet pe călcâie, Min încuviință, apoi își duse o mână la cap de parcă își dorea să nu-l fi mișcat. Un trăsnet sfâșie cerul senin, apoi căzu undeva printre copaci, în depărtare. Egwene tresări, apoi zâmbi. Nynaeve și Elayne erau încă libere. Dacă le putea elibera cineva, pe ea și pe Min, Nynaeve era aceea. Zâmbetul i se preschimbă într-o privire piezișă pe care i-o aruncă lui Liandrin. Nu știa de ce le trădase femeia Aes Sedai, dar avea să vină și răfuiala. „Cândva. Cumva.” Privirea mânioasă nu-i folosi la nimic – Liandrin nu-și luă ochii de la palanchin.

Bărbații cu pieptul gol ingenuncheară, punând palanchinul jos. Suroth coborî, aranjându-și cu grija roba, apoi se apropie de Liandrin cu pași ușori. În picioare purta numai niște papuci. Cele două femei erau cam de-o seamă. Ochii căprui și cei negri se priveau netulburați.

— Trebuia să-mi aduci două, spuse Suroth. În loc de asta, am numai una, iar două sunt libere – și una dintre ele este cu mult mai puternică decât mi s-a dat de înțeles. Toate patrulele de la două leghe distanță o să se ia după ea.

— Ți-am adus trei, spuse liniștită Liandrin. Dacă nu ești în stare să le păzești așa cum trebuie, poate că stăpânul nostru ar trebui să aleagă altul dintre voi care să-l slujească. Te sperii de niște prostii. Dacă apar patrulele, omoară-le.

Trăsnetul lovi din nou, nu foarte departe. Câteva clipe mai târziu, un zgomot ca de tunet răsună din locul în care căzuse. În văzduh se ridică un nor de praf. Nici Liandrin, nici Suroth nu observară.

— M-aș putea încă întoarce în Faime cu două *damane*, zise Suroth. Nu-mi face plăcere să îngădui uneii... Aes Sedai – scuipe cuvântul ca un blestem – să se plimbe liberă.

Liandrin nu se schimbă la față, dar Egwene văzu un nimb luminos care o înconjură dintr-odată.

— Aveți grijă, înălțime, strigă Renna. E pregătită!

Soldații se înfiorară, apucându-și săbiile și lăncile, dar Suroth nu făcu altceva decât să-și lipească palmele una de alta, zâmbindu-i lui Liandrin pe deasupra unghiilor sale lungi.

— Doar n-ai să-mi faci vreun rău, Liandrin. Stăpânului nu i-ar plăcea, de vreme ce e limpede că de mine are mai multă nevoie, iar ție ți-e frică de el mai mult decât de gândul de-a deveni *damane*.

— Iar ție, Suroth, zâmbi Liandrin, cu toate că obrații îi păli-seră din pricina mâniei, ți-e frică de el mai mult decât de gândul că te-aș putea face să arzi ca un tăciune chiar acolo unde te afli.

— Tocmai. Amândurora ne e teamă de el. Dar până și nevoile stăpânului se vor schimba cu vremea. Până la urmă, toate *marath'damane* vor fi puse în laț. Poate că eu însămi îți voi pune zgarda pe gâtul tău frumos.

— Cum spui, Suroth. Nevoile lui se vor schimba. Am să-ți amintesc de asta, în ziua în care vei ingenunchea în fața mea.

Deodată, un copac înalt, aflat cam la o milă depărtare, izbucni în flăcări ca o torță.

— Am obosit, spuse Suroth. Elbar, cheamă-i înapoi.

Bărbatul cu nasul coroiat scoase un corn cam cât pumnul său, care scoase un sunet aspru și pătrunzător.

— Pe femeia numită Nynaeve trebuie s-o găsești, rosti înfrigurată Liandrin. Elayne nu contează, dar fata asta și cealaltă trebuie să fie cu voi pe corăbii, când plecați.

— Știu foarte bine porunca, *marath'damane*, deși tare aș vrea să știu și pricina.

— Copila mea, rânji Liandrin, ți s-a spus atât cât trebuie să

afli. Nu uita că tu slujești și te supui. Acestea două trebuie duse dincolo de Oceanul Aryth și ținute acolo.

— N-am să zăbovesc aici ca s-o caut pe această Nynaeve, pufni Suroth. N-am să-i mai fiu de nici un folos stăpânului, dacă Turak mă dă pe mâna Căutătorilor Adevărului. Femeia nu va rămâne prea multă vreme în libertate, continuă ea, fără să-i îngăduie lui Liandrin s-o întrerupă. Nici ea, nici cealaltă. Când ridicam iarăși pânzele, o să luam cu noi toate femeile din ținutul ăsta amărât care pot conduce Puterea, fie și puțin. Toate vor avea zgarda la gât. Dacă tu vrei să rămâi s-o cauți, fă-o. Patrulele vor veni curând, cu gândul de a-i înfrunta pe zdrențăroșii care se mai ascund încă prin ținut. Unele patrule au și *damane* și n-o să le pese pe cine slujești. Dacă scapi cu viața, lanțul și zgarda te vor învăța un nou fel de viață, și nu cred că stăpânul nostru se va obosi s-o elibereze pe una îndeajuns de neghioabă ca să se lase prinsă.

— Dacă le îngădui să rămână aici, spuse încordată Liandrin, stăpânul chiar că se va ocupa de tine, Suroth. Prinde-le pe amândouă, sau vei plăti.

Și porni cu pași mari spre Poarta de Taină, strângând hățurile iepei. În scurtă vreme, Poarta se închidea în urma ei. Soldații care plecaseră după Nynaeve și Elayne se întoarseră în galop, împreună cu cele două femei legate una de alta, *damane* și *sul'dam*, care călăreau alături. Trei bărbați duceau de căpestre caii pe care erau azvârlite niște leșuri. Egwene se simți încurajată, văzând că erau cu toți oamenii în armură. Nu le prinseseră nici pe Nynaeve, nici pe Elayne. Min dădu să se ridice, dar bărbatul cu nasul coroiat își puse piciorul între umerii ei și o culcă la pământ. Ea începu să se zvârcolească slab, trăgându-și cu greu sufletul.

— Dacă-mi îngăduiți să vorbesc, Înaltă Doamna, spuse el, iar Suroth îi făcu un semn ușor, cu mâna. Țăranca asta m-a rănit, înălțime. Dacă nu vă este de folos...

Suroth, care deja se întorcea să plece, făcu iarăși un semn, iar el întinse brațul peste umăr să-și apuce sabia.

— Nu! strigă Egwene; o auzi pe Renna blestemând cu voce joasă, și dintr-odată mâncărimea fierbinte o cuprinse din nou, mai rău ca înainte, dar nu se opri. Va implor, Înălțime! Vă

implor! E prietena mea!

Pe lângă fierbințeală, o cuprinsese o durere așa cum nu mai simțise niciodată. Tot trupul i se încordă; se prăbuși cu fața în praf, scâncind, dar tot îl vedea în fața ochilor pe Elbar care-și scotea din teacă paloșul masiv, cu tăișul curbat și-l înălța cu ambele mâini deasupra capului.

— Va rog! Min, Min...

Fără veste, durerea încetă de parcă nici nu fusese. Rămase doar amintirea. Papucii din catifea albastra ai lui Suroth, prăfuiți de-acum, apărură în fața ei, dar n-o făcură să-și ia ochii de la Elbar care rămăsese cu paloșul deasupra capului, strivind-o pe Min cu piciorul la pământ... nemișcat.

— Țaranca asta e prietena ta? întrebă Suroth.

Egwene dădu să se ridice, dar văzând-o pe cealaltă ridicând uimită o sprânceană, rămase unde se afla și își dădu numai capul pe spate. Trebuia s-o salveze pe Min. „Și dacă asta înseamnă să mă umilesc...” Își descleștă buzele, nădăjduind că avea să pară că zâmbea.

— Da, Înălțime.

— Și dacă o cruț, dacă-i îngădui să te vadă din când în când, ai să-ți dai silința și ai să înveți ce ți se spune?

— Da, Înălțime, răspunse ea. Ar fi făgăduit orice pentru ca Min să scape nevătămată. „Am să-mi și țin făgăduiala, se gândi cu amărăciune, câtă vreme voi fi obligată.”

— Urcă fata în șa, Elbar, spuse Suroth. Leag-o, dacă nu se poate ține. Dacă această *damane* ne va dezamăgi, poate că am să-ți îngădui să-i iei capul și celeilalte.

Pornise deja către palanchin. Renna o trase pe Egwene în picioare, cu asprime, și o împinse către Bela, dar Egwene nu se uita decât la Min. Elbar se purta la fel de rău cu ea ca și Renna, dar i se păru că nu pățise nimic. Îl dădu la o parte pe Elbar, care încerca s-o lege în șa, și se urcă pe juganul ei, fără prea mult ajutor. Ciudatul Alai o porni la drum, către apus, cu Suroth în față și Elbar puțin în urma palanchinului ei, îndeajuns de aproape pentru a răspunde pe dată oricărei porunci. Renne și Egwene călăreau în spate, cu Min și celelalte *sul'dam* și *damane*, în urma soldaților. Femeia care, probabil, ar fi trebuit să-i pună zgarda de gât lui Nynaeve

mângâia lanțul argintiu pe care încă îl mai avea cu ea și părea furioasă. Ținutul deluros era acoperit de pâlcuri rare de pădure. În scurtă vreme, trâmbele de fum care se înălțau din trunchiul copacului ars ramaseră numai ca o pată pe cer, în urma lor.

— Ți s-a făcut o mare cinste, spuse după o vreme Renna, când Înalta Doamna ți-a vorbit. Altădată ți-aș fi îngăduit să porți o panglică pentru a-ți aminti. Dar fiindcă i-ai atras atenția...

Egwene scoase un țipăt. I se păru că o nua subțire o lovise peste spate, apoi alta pe picior, pe braț. Veneau din toate părțile. Știa că nu erau aievea, și totuși ridică brațele ca să le oprească. Își mușcă buza pentru a-și înăbuși gemetele, dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi. Bela necheza și se foia, însă lanțul care-o lega de Renna o împiedica pe Egwene să se îndepărteze. Nici un soldat nu întoarse capul.

— Ce-i faci? strigă Min. Egwene! Oprește-te!

— Ți s-a cruțat viața, Min... așa te cheamă, nu? spuse blând Renna. Învață-ți și tu lecția. Câtă vreme încerci să faci ceva, nu se va opri.

Min ridică pumnul, apoi îl lăsă să cadă.

— N-am să încerc nimic. Numai oprește-te, te rog. Îmi pare rău, Egwene.

Loviturile nevăzute continuară o vreme, ca și cum trebuia să i se arate lui Min că intervenția ei fusese inutilă, apoi încetară. Egwene nu se putea opri din tremurat. De data aceasta, durerea nu dispăru. Își ridică mâneca rochiei, crezând că avea să vadă vânătăile, dar pielea ei era neatinsă. Numai senzația rămăsese. Înghiți în sec.

— N-a fost vina ta, Min. Nici a ta, mai spuse Egwene, mângâind gâtul Belei, care-și dădea ochii peste cap.

— Vina a fost a ta, Egwene, spuse Renna; părea atât de răbdătoare și se purta foarte blând, de parcă avea de-a face cu una prea proastă pentru a înțelege, încât lui Egwene îi veni să țipe. Când o *damane* primește o pedeapsă, este întotdeauna vina ei, chiar dacă nu înțelege de ce. O *damane* trebuie să ghicească dinainte ce vrea să facă *sul'dam*. De data asta, însă, știi și de ce. *Damane* sunt ca niște mobile,

sau unelte, se află mereu acolo, gata să fie folosite, dar nu trebuie să atragă atenția. Mai ales când vine vorba de cei de Sânge.

Egwene își mușcă buza până când simți gustul sângelui. „E un coșmar. Nu poate fi aieuea. De ce-a făcut Liandrin așa ceva? De ce se întâmplă asta?”

— Pot... mi se îngăduie să pun o întrebare?

— Dinspre partea mea, da, zâmbi Renna. De-a lungul anilor, multe *sul'dam* vor purta această brățară - ele sunt întotdeauna mai multe la număr decât *damane* - iar unele ar fi în stare să te jupoaie dacă-ți ridici ochii din pământ sau dacă deschizi gura fără îngăduință, însă eu nu văd nici un motiv să nu te las să vorbești, câtă vreme ai grijă ce spui.

Una dintre celelalte *sul'dam* pufni tare; era legată de o femeie drăguță, cu părul negru, de vârstă mijlocie, care-și ținea privirea în jos.

— Liandrin, începui Egwene - nu mai avea de gând să-i rostească vreodată și titlul - și Înalta Doamnă vorbeau de un stăpân pe care-l slujesc amândouă. Cine este? Întrebă ea, cu gândul la un bărbat cu chipul sluțit de arsuri aproape vindecate, cu ochii și gura care uneori izbucneau în flăcări - chiar dacă era doar un chip văzut în vise, părea prea de-a dreptul înfricoșător. Și ce vrea de la mine și... și de la Min?

Știa că era o prostie să ocolească numele lui Nynaeve - că doar nimeni nu avea să uite de ea, doar pentru că nu i se rostea numele, mai ales acea *sul'dam* cu ochi albaștri care-și mângâia lațul rămas nefolosit - dar era singura cale de a se împotrivi la care se gândise.

— Nu e treaba mea, iar a ta cu atât mai puțin, să-mi bag nasul în ce fac cei de Sânge, zise Renna. Înalta Doamnă o să-mi spună ce vrea să aflu, iar eu am să-ți spun ție ce cred că ar trebui să știi. Orice altceva vezi sau auzi trebuie să fie ca și cum n-ar fi fost niciodată rostit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Așa vei fi la adăpost, mai ales tu, o *damane*. Ești prea de preț pentru a fi ucisă pe dată, dar s-ar putea să te trezești nu doar pedepsită crunt, ci și fără limbă și fără mâini, ca să nu mai poți vorbi sau scrie. *Damane* își pot face treaba și fără ele.

Egwene se înfioră, deși nu era frig. Trăgându-și mantia pe

umeri, dădu de laț și trase tare de el.

— Așa ceva e îngrozitor. Cum puteți să faceți asta? Ce minte bolnavă s-a putut gândi la o asemenea unealtă?

— Asta ar merita deja să rămână fără limbă, Renna, mârâi femeia cu ochi albaștri și cu lațul în mână.

— De ce să fie îngrozitor? răspunse, însă, Renna, zâmbind răbdătoare. Crezi că putem îngădui cuiva care face asemenea lucruri să rămână în libertate? Uneori se nasc și bărbați care ar deveni *marath'damane* dac-ar fi femei – am auzit că așa e și pe aici – iar ei trebuie, firește, uciși; însă femeile nu își pierd mințile. E mai bine pentru ele să devină *damane*, decât să facă numai necazuri, luptându-se pentru putere. Cât despre cine s-a gândit prima oară la *a'dam*, află că a fost o femeie care-și spunea Aes Sedai.

Egwene își dădu seama că pe fața i se oglindea neîncrederea, căci Renna izbucni în râs:

— Atunci când Luthair Paendrag Mondwin, fiul lui Artur Aripă-de-Șoim, a dat prima oară piept cu Armatele Noptii, a găsit în rândul lor multe femei care-și spuneau Aes Sedai. Se luptau între ele pentru stăpânire și foloseau Puterea Supremă pe câmpul de luptă. Una dintre ele, pe nume Deain, care s-a gândit că i-ar fi fost mai bine să-l slujească pe împărat – firește, pe atunci nu era încă împărat – pentru că el nu avea nici o Aes Sedai în oastea sa, a venit la el cu această unealtă, făurită de propria-i mână: primul *a'dam*, prins în jurul gâtului uneia dintre surorile sale. Cu toate că femeia prinsă nu voia să-l slujească pe Luthair, unealta o silea. Deain a făurit mai multe, au fost găsite primele *sul'dam*, iar femeile prinse, care-și spuneau Aes Sedai, au aflat că erau de fapt numai *marath'damane*, Cele care trebuie înlănțuite. Se spune că atunci când i s-a pus și ei zgarda la gât, Deain a urlat de până și Turnurile de la Miazănoapte s-au cutremurat din temelii, dar firește ca și ea era *marath'damane*, așa că nu i se putea îngădui să umble liberă. Poate că vei fi și tu dintre cele care pot fauri un *a'dam*. Dacă va fi așa, vei fi de-a dreptul răsfățată – nu-ți face griji.

Egwene privi cu jale la ținutul peste care călăreau. Pământul începea să se înalțe, dând naștere unor dealuri joase, iar

pădurea rară lăsase loc unor desișuri răspândite ici și colo. Nu erau multe locuri bune pentru a se ascunde, dar era sigură că ar fi izbutit să fugă.

— Adică trebuie să-mi doresc să fiu răsfățată ca un câțel de casă? spuse ea cu amărăciune. Să fiu legată o viață întreagă de bărbați și femei care mă considera un fel de animal?

— Bărbați, nu, chicoti Renna. Toate *sul'dam* sunt femei. Dacă un bărbat și-ar pune brățara la mână, de cele mai multe ori nu s-ar întâmpla nimic – ca și cum ar fi agățat-o de un cui din perete.

— Dar uneori, o întrerupse brutal femeia cu ochi albaștri, cu trăsăturile ei ascutite și cu gura punga, cu buze subțiri și o înfățișare mereu furioasă, și tu și el ați muri în chinuri. Din vreme în vreme, împărăteasa își pune nobilii la încercare, legându-i de o *damane*. Asta-i face să asude și iscă mare veselie la Curtea celor Noua Luni. Bărbatul nu știe dacă va scăpa sau nu cu viață – decât la sfârșit. La fel și *damane*, sfârși ea, râzând cu răutate.

— Numai împărăteasa își îngăduie să irosească astfel viața unei *damane*, Alwhin, se răsti Renna, iar eu n-am de gând s-o instruiesc pe asta numai ca s-o văd dată la o parte.

— Până acum n-am văzut nici o instruire, Renna. Numai palavre, ca și cum ați fi prietene din copilărie.

— Da poate că e vremea să vedem ce poate să facă, spuse Renna, cercetând-o pe Egwene. Ai învățat oare să conduci Puterea la depărtarea aceea?

Și-i arată un stejar înalt care se înălța singuratic în vârful unui deal. Egwene se încruntă – era cam la jumătate de milă de Alaiul lor. Nu încercase niciodată să treacă de lungul brațului, dar se gândi că ar fi fost cu puțință.

— Nu sunt sigură, răspunse.

— Încearcă, îi zise Renna Simte copacul. Simte rășina din el. Vreau nu doar s-o încălzești, ci s-o faci să se încingă atât de tare încât fiecare picătură să se transforme în abur într-o clipă. Haide.

Tulburată, Egwene descoperi că tânjea să facă ce-i poruncise Renna. Nu condusesse Puterea și nici măcar nu

atinsese *saidarul* de două zile; dorința de a-și umple sufletul o făcea să se înfioare.

— Nu..., începu ea, dar în mai puțin de o clipă renunță să spună „vreau”; vânătăile nevăzute o ardeau prea tare ca să mai facă prostii. Nu pot, spuse în cele din urmă. E prea departe și n-am mai făcut niciodată așa ceva.

Una dintre *sul'dam* râse răgușit, iar Alwhin spuse:

— Nici măcar n-a încercat.

— După ce-ai petrecut ceva timp ca *sul'dam*, spuse Renna, clătînând din cap aproape cu tristețe, înveți multe lucruri despre *damane*, chiar și fără brățară. Cu brățara la mână îți dai întotdeauna seama dacă *damane* încearcă să conducă sau nu. Să nu mă minți niciodată, nici măcar un pic, pe mine sau pe vreo altă *sul'dam*.

Dintr-odată, nuiielele nevăzute se întoarseră, lovind-o peste tot corpul. Urlând, încercă să dea în Renna, dar femeia îi dădu liniștită pumnul la o parte. Egwene se simți de parcă ar fi lovit-o peste braț cu un băț. Își înfipse călcâiele în coastele Belei, însă Renna smuci lanțul și aproape că o dădu jos din șa. Înnebunită, dădu să apuce *saidarul*, vrând s-o rănească îndeajuns de mult pentru a o face să se oprească, așa cum fusese și ea rănită. Cealaltă clatină tristă din cap, iar Egwene gemu tare, căci pielea îi luase foc pe dată. Numai după ce se îndepărtă de *saidar*, arsura se mai domoli, însă loviturile nevăzute nu încetară și nici măcar nu se răriră. Încercă să strige că avea să-și dea silința, dacă Renna îi îngăduia, dar nu izbuti să rostească nici un cuvânt, ci doar să se zvârcolească și să zbiere. Mânioasă, Min striga și ea ceva și încerca să se apropie. Ca prin vis, Egwene o văzu pe Alwhin smucind de frâiele calului lui Min și luându-i-le din mâini, și pe altă *sul'dam* dându-i o poruncă aspră unei *damane*. Aceasta o privi pe Min, care începu brusc să urle și ea, fluturându-și brațele de parcă încerca să se apere de lovituri sau de acele unor viespi nevăzute. Din pricina propriului său chin, cel al lui Min părea îndepărtat. Strigatele lor îngemănate izbutiră să-i facă pe câțiva soldați să se întoarcă în șa. Aruncându-le o privire, râseră și se întoarseră la loc. Nu era treaba lor cum se purta o *sul'dam* cu o *damane*. Lui Egwene i se păru că totul

țină o veșnicie – dar în cele din urmă se termină. Se prăbuși istovită în șa, cu obraji uzi de lacrimi, suspinând, cu fața ascunsă în coama Belei. Iapa necheză neliniștită.

— E bine că ești înflăcărată, spuse netulburată Renna. Cele mai bune *damane* sunt cele cu suficient de multă voință pentru a fi turnată și plăsmuită așa cum trebuie.

Egwene își strânse pleoapele. Ar fi vrut să-și astupe și urechile, ca să nu-i mai audă glasul. „Trebuie să scap. Trebuie, dar cum? Ajută-mă, Nynaeve. Lumină, fă să mă ajute cineva.”

— Ai să fii dintre cele mai bune, rosti mulțumită Renna, iar palma sa o mângâie pe păr, ca o stăpână care-și liniștește cățelul.

Nynaeve se aplecă în șa, ca să privească dincolo de șirul de tufişuri țepoase. Zări câțiva copaci, risipiți pe ici și colo; frunzele unora începuseră să se îngălbenească. Întinderile de ierburi și tufişuri dintre ei păreau pustii. Nu se mișca nimic, cu excepția palei subțiri de fum care tremura în bătaia vântului. Copacul ars fusese opera ei, precum și unul din trăsnetele căzute din senin și alte câteva lucruri pe care nu se gândise să le încerce decât după ce acele două femei le încercaseră împotriva ei. I se păruse că lucrau cumva împreună, cu toate că nu înțelegea de ce erau astfel legate. Una purta o zgardă, dar și cealaltă era înălțuită la fel de mult. Nynaeve era însă convinsă ca una dintre ele, sau amândouă, erau Aes Sedai. Nu le văzuse niciodată prea bine, ca să poată observa aura strălucitoare, dar așa trebuia să fie. „O să-mi facă mare plăcere să-i vorbesc lui Sheriam despre ele, se gândi cu amărăciune. Deci femeile Aes Sedai nu folosesc Puterea ca armă, da?”

Ea, însă, o făcuse. Le culcase la pământ pe cele două femei, cu ajutorul trăsnetului, și văzuse unul dintre soldați, sau mai degrabă trupul său, cum ardea din pricina unei mingi de foc pe care o făcuse să apară și o aruncase spre ei. Dar trecuse ceva vreme de când nu mai zărise nici un străin.

Avea fruntea plină de sudoare, și nu doar din pricina efortului. Pierduse legătura cu *saidar* și nu-l putea regăsi. La început se mâniase, știind că Liandrin le trădase, și *saidar* i se

descoperise fără să-și dea seama. Puterea i se revărsase în trup. I se părea că putea face orice. Iar câtă vreme o urmăriseră, furia de a se ști vânată ca un animal o hrănise. Acum vânătoarea încetase. Cu cât trecuse mai mult de când nu mai observase nici un dușman pe care să-l lovească, cu atât se îngrijorase mai tare la gândul ca puteau, cine știe cum, să-i pice în spate. O îngrijora și soarta celorlalte trei. Iar acum se văzuse silită să recunoască faptul că cel mai mult se simțea înfricoșată. Îi era teama pentru Egwene, Elayne și Min, dar și pentru ea. Și totuși, avea nevoie de mânie.

În spatele unui copac se mișcă ceva. Lui Nynaeve i se taie răsuflarea. Se întinse spre *saidar*, dar nimic din ceea ce-o învățaseră Sheriam și celelalte, nici un boboc care-i înflorea în minte, nici un pârâu pentru care trupul său era albia nu îi erau de folos. Simțea Izvorul aproape, dar nu-l putea atinge.

Elayne apărură de după copac, pășind aplecată și cu mare grijă, iar Nynaeve se clatină de ușurare. Rochia Domniței-Moștenitoare era murdară și sfâșiată, părul său blond era încălzit și plin de frunze și crenguțe, iar ochii scrutători – mari, ca ai unei căprioare speriate. Cu toate astea, mâna cu care strângea un pumnal cu lama scurtă nu-i tremura. Nynaeve strânse frâiele și ieși la vedere. Elayne tresări înfricoșată, apoi duse mâna la gât și trase adânc aer în piept. Nynaeve descălecă. Se îmbrățișară, fericite că se regăsiseră.

— O clipă..., îngăimă Elayne când, în cele din urmă, se desprinseră, am crezut că ai fost... Nynaeve, știi unde s-au dus? Erau doi bărbați pe urmele mele. Mai aveau puțin până să mă ajungă, dar dintr-odată s-a auzit un sunet de corn, iar ei s-au întors și-au plecat la galop. Eram sub ochii lor, dar au plecat.

— Am auzit și eu cornul și de-atunci nu i-am mai văzut. Știi ceva de Egwene sau de Min?

Elayne clătină din cap, lăsându-se să alunece la pământ.

— Nu. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost bărbatul care-a lovit-o pe Min și a trântit-o jos. Iar una dintre femei încerca să prindă ceva la gâtul lui Egwene. Asta am izbutit să văd înainte să fug. Nu cred c-au scăpat, Nynaeve. Ar fi trebuit să fac ceva. Min l-a tăiat la mână pe cel care mă ținea, iar

Egwene... Și eu am fugit, Nynaeve. Mi-am dat seama că eram liberă și am fugit. Mama ar face bine să se mărite cu Gareth Bryne și să facă altă fată cât poate de repede. Nu sunt bună să mă urc pe tron.

— Nu fi găscă, spuse cu asprime Nynaeve. Nu uita că am și limba-oii printre ierburile mele.

Elayne își ținea capul în mâini. Dojana glumeață n-o făcu nici măcar să tresară.

— la ascultă-mă, fetițo. M-ai văzut cumva pe mine rămânând pe loc acolo, să mă lupt cu douăzeci sau treizeci de bărbați înarmați, ca să nu mai vorbesc de Aes Sedai? Dacă ai fi zăbovit, probabil că ai fi fost și tu prinsă. Dacă nu cumva te omorau de la bun început. Nu știu de ce, dar păreau interesați de Egwene și de mine. Poate că nu le-ar fi păsat dacă rămâneai în viață. „Și de ce or fi fost interesați de noi? Tocmai de noi? De ce-a făcut Liandrin asta? De ce?”

Dar nici acum nu găsi vreun răspuns, așa cum nu găsisese nici prima oară.

— Dacă aș fi murit încercând să le ajut..., începu Elayne.

— Acum ai fi moartă. Și asta nu le-ar ajuta cu nimic, nici pe ele, și nici pe tine. Hai, sus, scutură-ți rochia, îi mai spuse Nynaeve, scotocind în desagi să găsească o perie. Și descâlcește-ți părul.

Elayne se ridică încet și luă peria, zâmbind ușor.

— Parc-ai fi Lini, bătrâna mea doică, spuse ea, începând să-și perie părul și clipind de durere, de câte ori dădea de un nod. Dar cum să facem să le ajutăm, Nynaeve? Oi fi tu la fel de puternică precum o soră adevărată, când te mâinii, dar au și ei femei care pot conduce Puterea. Nu-mi vine să cred că sunt Aes Sedai, dar este posibil. Și nici nu știm încotro au luat-o.

— Spre apus, zise Nynaeve. Suroth aia a pomenit de Faime, iar asta este în partea cea mai dinspre apus a Capului Toman. O să mergem acolo. Nădăjduiesc să dau și de Liandrin. Am s-o fac să-și blesteme ziua în care maică-sa a dat cu ochii de taică-său. Dar mai întâi cred c-ar trebui să găsim niște veșminte de pe-aici. Am văzut în Turn femei din Tarabon și din Arad Doman – hainele lor nu seamănă deloc cu

astea. În Faime, și-ar da seama imediat că suntem străine.

— N-aș spune nu la o rochie ca în Doman – cu toate că mama s-ar înfuria cumplit dac-ar afla că am purtat vreodată una, iar cu Lini n-aș mai avea pace în vecii vecilor – dar chiar dacă găsim un sat, cu ce să cumpărăm rochii noi? Nu știu câți bani ai tu, dar eu am numai zece galbeni și cam de două ori pe atât arginți. O să ne-ajungă vreo doua, trei săptămâni, dar după aceea nu știu ce vom face.

— Nici măcar câteva luni ca novice în Tar Valon nu te-au făcut să gândești altfel decât ca moștenitoarea unui tron, râse Nynaeve. Eu n-am nici a zecea parte din cât ai tu, și tot are să ne-ajungă vreo două sau trei luni, trăind în huzur. Și chiar mai mult, dacă suntem chibzuite. Nici prin gând nu-mi trece să cumpăr rochii și în nici un caz nu vor fi noi. Rochia mea cenușie de mătase, cu toate perlele și firul de aur, o să ne fie de folos. Dacă nu găsesc nici o femeie care să ne dea fiecăreia câte două, trei schimburi de haine simple, în schimbul ei, am să-ți dau ție inelul ăsta și voi fi eu novicea.

Încălecă și întinse brațul ca s-o ajute pe Elayne să urce în spatele ei.

— Și ce-o să facem când ajungem în Faime? Întrebă Elayne, așezându-se pe crupa calului.

— Asta n-o s-o știu până când nu mă văd acolo, răspunse Nynaeve, apoi se opri, lăsând frâiele din mână. Ești sigură că vrei să faci asta? O să fie primejdios.

— Mai primejdios decât pentru Egwene și Min? Dacă ar fi în locul nostru, ne-ar veni în ajutor. Sunt sigură. Haide, ai de gând să rămânem aici până la noapte?

Elayne își înfipse călcâiele în coastele calului, iar acesta o porni. Nynaeve se călăuzi după soare, care nu ajunsese încă la amiază, având grijă să rămână mereu în urma lor.

— Va trebui să avem grijă. Femeile Aes Sedai pe care le cunoaștem noi recunosc o alta care poate conduce Puterea, numai dacă se apropie. Și astea ne-ar putea găsi, chiar și în mulțime, dacă ne caută – și mai bine să nu ne amăgim cu gândul că nu-i așa. „E limpede că ne așteptau, pe Egwene și pe mine. Dar de ce?”

— Da, să avem grija. Aveai dreptate și mai devreme. Nu

le-am fi făcut nici un bine dacă ne lăsam prinse, zise Elayne, apoi adăugă după câteva clipe: Crezi că toate au fost minciuni, Nynaeve? Ceea ce ne-a spus Liandrin despre Rand, cum că ar fi în primejdie? Și despre ceilalți? O Aes Sedai nu minte.

La rândul ei, Nynaeve rămase pe gânduri, amintindu-și de ce-i spusese Sheriam – când o femeie ajungea soră în toata puterea cuvântului, își rostea jurămintele înăuntrul unui *ter'angreal* care-o împiedica să le încalce vreodată. „Să nu spui nici o vorbă neadevărată.” Acesta era unul dintre ele, dar toată lumea știa că adevărul rostit de o Aes Sedai putea să nu fie întocmai ceea ce credeai că auzi.

— Cred că Rand se află în Fal Dara, acum, și-și încălzește tălpile la focul Seniorului Agelmar, răspunse ea. „Nu mă pot gândi la el acum. Trebuie să mă gândesc la Egwene și la Min.”

— Așa o fi, oftă Elayne, foindu-se. Dacă avem mult de mers până în Faime, Nynaeve, să știi că am să vreau să stau și eu în șa, o parte din drum. Aici nu-i prea plăcut. Și n-o să ajungem niciodată dacă lași iapa asta să meargă după capul ei.

Nynaeve înghionti iapa, făcând-o să plece într-un trap iute, iar Elayne scoase un țipăt ușor și-și trase mantia. Nynaeve își spuse că n-avea să crâcnească, atunci când îi venea rândul să meargă la spate, nici măcar dacă Elayne avea să o pornească la galop – deocamdată, însă, avea de gând să nu plece urechea la văicărelile celeilalte, care tot sălta în sus și în jos la spatele ei. Nădejdea că, până la sosirea în Faime, teama putea să i se atenueze, preschimbându-se în mânie, era singura ei preocupare.

Adierea vântului deveni mai proaspătă, răcoroasă și curată. Se simțea frigul.

CAPITOLUL 41

Gâlcevi

Tunetul bubuia pe cerul plumburiu al după-amiezii. Rand își trase și mai mult gluga mantiei peste ochi, sperând să se ferească cât de cât de ploaia rece. Roșcatul pășea cu hotărâre prin bălțile mâloase. Gluga atârna udă pe capul lui Rand, ca și mantia care îi învelea umerii, iar haina lui neagră și frumoasă era la fel de udă și de rece. Nu ar fi trebuit să fie cu mult mai frig până când ploaia să se preschimbe în zăpadă sau lapoviță. Curând avea din nou să ningă; oamenii din satul prin care trecuseră ziceau că anul acesta avuseseră deja parte de două ninsori. Zgribulit, Rand mai că își dorea să ningă. Cel puțin atunci nu ar mai fi fost muiat până la piele.

Coloana înainta anevoie, mereu cu ochii în patru la ținutul vălurit. Bufnița cenușie a lui Ingtar era grea de apă și nici măcar rafalele de vânt nu o mai clinteau. Hurin își dădea câteodată gluga la o parte ca să adulmece aerul; spunea că nici ploaia, nici frigul nu slăbeau urma, în orice caz nu urma pe care o căuta el, însă până acum amușinarul nu găsisese nimic. Rand îl auzi pe Uno mormăind o sudalmă în spatele lui. Loial își tot cerceta desagii; nu-i păsa că e ud, dar își făcea tot timpul griji pentru cărți. Toți erau abătuți, mai puțin Verin, care părea prea cufundată în gânduri ca să-și dea măcar seama că îi alunecase gluga și că ploaia i se prelingea pe față.

— Nu poți face nimic? o întreabă Rand. O voce stinsă îi spunea ca ar putea să facă chiar el ceva. Nu trebuia decât să îmbrățișeze *saidinul*. Chemarea *saidinului* era atât de dulce. Să primească în el Puterea Supremă, să fie una cu furtuna. Să aducă soarele pe cer sau să încalece furtuna dezlănțuită, să o biciuiască și să curețe Capul Toman, de la mare până la câmpie. Să îmbrățișeze *saidinul*. Alungă fără milă aceasta jinduire.

Femeia Aes Sedai tresări.

— Ce? Ah. Da, cred că da. Ceva. N-aș putea opri singură o furtună atât de puternică – se întinde prea departe – dar aș mai putea-o potoli. Cel puțin aici, unde suntem noi. Își șterse picăturile de ploaie de pe față, păru să bage de seamă abia acum că îi alunecase gluga și o trase la loc, distrată.

— Atunci de ce n-o faci? spuse Mat. După chipul care se ițea de sub glugă ai fi zis ca e la un pas de moarte, însă glasul îi era puternic.

— Pentru că, dacă m-aș servi de atâta Putere, orice Aes Sedai, chiar și cele aflate la cincisprezece mile depărtare, ar ști că cineva a condus Puterea. Nu trebuie să ne trezim pe cap cu Seanchani și *damane*. Strânse din buze, mândioasă.

Aflaseră câte ceva despre năvălitori din satul acela, Atuan's Mill, dar mai tot ce auziseră isca și mai multe întrebări. Oamenii bolboroseau ceva și în clipa următoare își puneau lacăt la gură, tremurând și aruncând priviri speriate peste umăr. Toți se temeau că Seanchanii se vor întoarce cu monștrii și cu *damane*. Femeile acelea, care ar fi trebuit să fie Aes Sedai, însă erau ținute în lanț ca niște animale, îi înfricoșau pe săteni mai mult decât lighioanele ciudate ale Seanchanilor, creaturi despre care oamenii din Atuan's Mill spuneau în șoaptă că ar coborî din coșmaruri. Iar pildele pe care le dăduseră Seanchanii înainte să plece încă le mai înghețau sângele în vene. Își îngropaseră morții, dar le era frică să curețe acea bucată mare, pârjolită, din piața satului. Nici unul nu voia să spună ce se întâmplase acolo, însă Hurin vărsă de îndată ce pătrunseră în sat și nu se apropie defel de acel loc înnegrit.

Atuan's Mill era pe jumătate părăsit. Unii fugiseră în Faime, crezând probabil că Seanchanii nu vor fi atât de necruțători într-un oraș care era în stăpânirea lor, iar alții porniseră spre răsărit. Mai mulți le ziseseră că și ei se gândeau să plece. Se dădeau lupte pe Șesul Almoth, se spunea că oamenii din Tarabon se băteau cu cei din Doman, însă măcar acolo casele și hambarele care ardeau fuseseră aprinse de torțe ținute de mâini omenești. Până și războiul era mai ușor de înfruntat decât ceea ce făcuseră Seanchanii, decât ceea ce ar fi putut face.

— Oare de ce a adus Fain Cornul aici? murmură Perrin. Toți se întrebaseră la un moment dat acest lucru, dar și nimeni nu cunoștea răspunsul. E război și mai sunt și acești Seanchani cu monștrii lor. De ce aici?

Ingтар se întoarce în șa ca să se uite la ei. Era aproape la fel de tras la față ca și Mat.

— Sunt întotdeauna oameni care știu să tragă foloase de pe urma vâltorii războiului. Fain e unul dintre ei. Nu mă îndoiesc că se gândește să mai fure o dată Cornul, de data asta de la Cel Întunecat, spre propriul lui câștig.

— Părintele Minciunii nu urzește niciodată planuri simple, spuse Verin. S-ar putea să fi vrut ca Fain să aducă Cornul aici din pricini știute numai în Shayol Ghul.

— Monștri, pufni Mat. Avea obraji scofâlciți și ochii înfun-dați în orbite. Doar vocea îi părea sănătoasă, ceea ce era și mai cumplit. Au văzut de bună seama niște troloci sau un Pierit. La urma urmei, de ce nu? Dacă Seanchanii au femei Aes Sedai care luptă de partea lor, de ce nu ar avea și Pieriți sau troloci? Zări privirea lui Verin ațintită asupra lui și se cutremură. Pai așa e, fie că sunt înlănțuite, fie că nu. Știu să conducă Puterea, iar asta le face Aes Sedai. Se uită la Rand și râse răgușit. Asta te face și pe tine Aes Sedai, să ne ajute Lumina.

Masema se apropie în galop de ei, prin nămol și ploaie.

— Mai e un sat în față, Seniore, zise când ajunse lângă Ingтар. Privirea îi alunecă doar peste Rand, însă i se înăspri și nu se mai uită la Rand a doua oară. E gol, Seniore. Nu sunt nici săteni, nici Seanchani, nimeni. Toate casele sunt în picioare, mai puțin două sau trei care... ei bine, nu mai sunt, Seniore.

Ingтар ridică mâna și le făcu semn să o ia la trap.

Satul pe care îl găsisese Masema era pe un deal, iar în vârf, în jurul unor ziduri de piatră, era o piață pavată. Casele erau din piatră, toate cu acoperișuri teșite și cele mai multe cu un singur cat. Din trei dintre ele, ceva mai mari, care fuseseră pe o latură a pieței, nu mai rămăseseră decât niște mormane de moloz înnegrit; bucăți de piatră sfărâmată și grinzi de la acoperiș erau împrăștiate peste tot. Câteva obloane se izbeau

când sufla vântul.

Ingтар descălecă în fața singurei case mari care mai era încă în picioare. Semnul care se legăna scârțâind deasupra ușii înfățișa o femeie jonglând cu stele, dar nu era scris nici un nume; ploaia se scurgea pe la colțuri. Verin intră iute, iar Ingтар spuse:

— Uno, cercetează fiecare casă. Dacă a mai rămas cineva, poate aflăm ce s-a petrecut aici și chiar și câte ceva despre Seancheani. Dacă găsești mâncare, adu-o aici. Și pături. Uno dădu din cap a încuviințare și începu să le spună soldaților ce au de făcut. Ingтар se întoarse spre Hurin. Ce simți? Fain a trecut pe aici?

Hurin își frecă nasul și clatină din cap.

— El nu, Seniore, și nici trolocii. Însă cine a fost aici a lăsat în urmă o duhoare. Arată spre casele năruite. Au fost omoruri, Seniore. Au fost oameni aici.

— Seanchani, mârâi Ingтар. Hai să intram. Ragan, găsește un loc unde să adăpostim caii.

Verin aprinsese deja focul în cele două cămine dintr-o parte și alta a sălii mari și își încălzea mâinile; își întinsese mantia îmbibată cu apă pe una din mese. Găsise și câteva lumânări, care ardeau acum pe o masă, înfipite în propriul seu. Pustietatea și liniștea, sfâșiată câteodată de bubuitul tunetului, împreună cu umbrele pâlpâitoare, dădeau încăperii un aer de grotă. Rand își aruncă și el mantia și haina pe o masă și se duse lângă Verin. Numai Loial părea mai preocupat să vadă ce se întâmplase cu cărțile decât să se încălzească.

— Așa n-o să găsim niciodată Cornul lui Vaiere, spuse Ingтар. Au trecut trei zile de când... De când am ajuns aici – se înfioră și își trecu o mână prin păr; Rand se întrebă ce văzuse în celelalte vieți – și mai avem cel puțin două până la Faime, iar noi n-am zărit nici picior de Fain sau de Iscoade. Sunt zeci de sate pe țarm. A avut vreme să se ducă în oricare dintre ele și să ia o corabie. Dacă a fost vreodată aici.

— A fost aici, zise Verin cu glas liniștit, și a plecat spre Faime.

— Și e încă aici, spuse Rand. „Mă așteaptă pe mine. Lu-

mină, fă să mă mai aștepte.”

— Hurin încă nu i-a dat de urmă, spuse Ingтар. Amușinarul ridică din umeri, ca și cum se simțea vinovat că nu izbutise. De ce ar alege Faime? Dacă e să le dăm crezare sătenilor din Atuan's Mill, Faime e în mâinile acestor Seanchani. Aș da orice să știu cine sunt și de unde vin.

— N-are importanță cine sunt. Verin îngenunche și își desfăcu desagi, scoțând haine uscate. Măcar avem camere în care să ne schimbăm, cu toate că n-o să ne fie prea de folos, dacă vremea rămâne la fel. Ingтар, se prea poate ca sătenii să ne fi spus adevărul, că sunt urmașii soldaților din oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim care se întorc. Ce contează e că Padan Fain a plecat spre Faime. Scrierile din temnița din Fal Dara...

— ...Nu pomeneau nimic de Fain. Iartă-mă, Aes Sedai, dar se poate să fi fost un vicleșug și nu o profeție întunecată. Nu-mi vine să cred că fie și trolocii ar putea fi atât de proști încât să ne spună tot ce au de gând să facă.

Verin se răsuci să se uite la el.

— Și ce vrei să faci, dacă te încăpățânezi să nu îmi urmezi sfatul?

— Vreau să pun mâna pe Cornul lui Vaiere, grai Ingтар cu hotărâre în glas. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă încred în judecata mea și nu în niște vorbe scrijelite de un troloc...

— Un Myrddraal, de bună seamă, șopti Verin, însă Ingтар nu se opri.

— ...Sau de o Iscoadă a Celui Întunecat ce pare să se dea singură de gol. Vreau să scotocesc toată lumea până când Hurin le dă de urmă sau îl găsim pe Fain în carne și oase. Trebuie să redobândesc Cornul, Verin Sedai. Trebuie!

— Nu aceasta este calea, spuse Hurin încetișor. Nu „trebuie”. Ce va fi va fi. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Toți trebuie, murmură Verin, căutând în desagi, însă unele lucruri sunt mai importante decât altele.

Nu mai adăugă nimic, dar Rand făcu o grimasă. De-abia aștepta să scape de ea și de spusele ei cu două înțeleșuri. „Nu sunt Dragonul Renăscut. Lumină, cât aș vrea să scap pentru totdeauna de femeile Aes Sedai!”

— Ingтар, eu cred că o să merg la Faime. Fain e acolo -

sunt convins – iar dacă nu ajung curând, o să le facă rău celor din Emond's Field. Nu mai adusesese niciodată vorba de asta.

Toți se holbară la el: Mat și Perrin încruntați, tulburați, dar chibzuind, Verin de parcă tocmai primise răspuns la încă o întrebare. Loial părea uluit, iar Hurin nedumerit. Ingtar era pur și simplu neîncrezător.

— De ce ar face așa ceva? zise Ingtar.

— Nu știu, minți Rand, dar așa spunea mesajul pe care i l-a lăsat lui Barathanes.

— Și Barathanes ți-a zis că Fain se duce la Faime? îl întrebă Ingtar. Nu. Oricum n-are importanță. Râse amar. Iscoadele Celui Întunecat mint la fel de firesc precum respiră.

— Rand, spuse Mat, dacă aș ști cum să îl împiedic pe Fain să le facă rău celor din Emond's Field, n-aș pregeta nici o clipă. Dacă aș ști că asta are de gând. Dar am nevoie de pumnal, Rand, iar Hurin este singurul care poate să-l găsească.

— Eu merg unde mergi și tu, Rand, zise Loial. Acum că se convinsese că toate cărțile sunt uscate, își scotea de pe el haina udă. Însă nu văd în ce fel câteva zile în plus ar putea schimba lucrurile, încearcă să fii ceva mai puțin repezit.

— Mie nu-mi pasă dacă mergem la Faime acum, sau mai târziu, sau niciodată, zise Perrin, ridicând din umeri, dar dacă Fain chiar pune în primejdie Emond's Field... Mat are dreptate. Hurin e cel care ne poate ajuta să îi dăm de urmă.

— O să-l gălesc, Senior Rand, adaugă Hurin. Numai o dată să-l miros și te duc drept la el. Nimeni, niciodată, n-a mai lăsat o urmă ca a lui.

— Trebuie să alegi, Rand, spuse Verin cu băgare de seamă, dar nu uita că Faime e în mâinile acelor cotropitori despre care nu știm aproape nimic. Dacă te duci singur la Faime, s-ar putea să fii luat prizonier sau chiar mai rău, iar asta nu o să servească la nimic. Sunt convinsă că o să faci alegerea potrivită.

— *Ta'veren*, tună Loial.

Rand își dădu brațele în laturi.

Uno intra și el, venind dinspre piață și își scutură apa de pe mantie.

— Nu am găsit pe nimeni, Seniore. Cred că au zbughit-o ca porcii. Nu mai e nimic de mâncare și nici urma de căruță. Jumătate de case au fost golite de tot. Pun rămășag pe solda mea că i-am putea urmări doar după nenorocita de mobilă pe care au azvârlit-o pe marginea drumului când și-au dat seama că le îngreuna căruțele.

— Dar haine? Întrebă Ingтар.

Uno clipi, mirat, din singurul lui ochi.

— Doar niște zdrențe, Seniore. Numai ce nu li s-a părut că merită să ia cu ei.

— O să ne mulțumim cu atât. Hurin, vreau ca tu și alți câțiva să vă îmbrăcați ca oamenii locului, să nu bateți la ochi. Vreau să mergeți în toate părțile, până dați de urma lor. Alți și alți soldați intrau în han și toți se adunară în jurul lui Ingтар și al lui Hurin ca să asculte.

Rand se sprijini cu mâinile de polița de deasupra căminului și rămase cu privirea ațintită la foc. Flăcările îi aduceau aminte de ochii lui Ba'alzamon.

— N-a mai rămas mult timp, spuse el. Simt... ceva... care mă trage spre Faime, și n-a mai rămas mult timp. O văzu pe Verin uitându-se la el și se grăbi să adauge, cu asprime: Nu aia. Trebuie să-l găsesc pe Fain. Nu are nimic de-a face cu... aia.

Verin dădu din cap.

— Roata țese după cum îi este voia și facem cu toții parte din Pânză. Fain a ajuns aici cu săptămâni în urmă, poate chiar luni. Câteva zile în plus nu mai contează.

— Mă duc să mă culc, murmură el, luându-și desagiile. Nu se poate să fi plecat cu toate paturile.

Sus găsi niște paturi, dar numai câteva mai aveau saltele și acelea atât de pline de cocoloașe, încât își zise ca era mai comod să doarmă pe jos. În cele din urmă alese un pat unde salteaua era doar lăsată la mijloc. În odaie nu mai erau decât un scaun de lemn și o masă cu un picior șubred.

Își scoase hainele ude și își puse o cămașă și o pereche de pantaloni uscați înainte să se întindă pe pat, căci nu erau nici cearșafuri, nici paturi; își rezemă sabia la capul patului. Îi veni în minte că singurul lucru uscat cu care se putea înveli era

flamura Dragonului, dar nu o scoase din desagi.

Ploaia răpăia pe acoperiș, se auzea bubuitul tunetului și, din când în când, câte un fulger lumina ferestrele. Zgribulit, se foia de pe o parte pe alta, căutând să-și găsească locul, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să folosească flamura ca pătură, întrebându-se dacă ar trebui să pornească spre Faime.

Se întoarse pe partea cealaltă și îl văzu pe Ba'alzamon stând în picioare lângă scaun, ținând în mână flamura albă ca neaua a Dragonului. Încăperea părea mai întunecată acolo, ca și cum Ba'alzamon ar fi stat pe marginea unui nor de fum negru și uleios. Fața îi era brăzdată de arsuri aproape vindecate și, când Rand se uită la el, ochii lui negri ca noaptea dispărură o clipă, preschimbându-se în două grote nesfârșite de foc. Desagii lui Rand îi zăceau la picioare, cu cataramele desfăcute, iar buzunarul în care ascunsese flamura era acum deschis.

— Se apropie vremea, Lews Therin. O mie de fire se întind, și curând o să fii legat, prins în capcană și o să pornești pe un drum fără întoarcere. Nebunie. Moarte. Înainte să mori, o să mai ucizi o dată tot ce iubești?

Rand privi spre ușă, însă nu făcu nici o mișcare; doar se ridică în capul oaselor. La ce bun să încerce să fugă de Cel Întunecat? Parcă avea nisip în gură.

— Nu sunt Dragonul, Părinte al Minciunii! zise el cu glas răgușit.

Bezna din spatele lui Ba'alzamon se tulbură, iar încăperea vui de hohotele lui de râs.

— Îmi faci o mare cinste. Și te umilești. Te cunosc prea bine. Te-am înfruntat de o mie de ori. De o mie de ori o mie de ori. Îți cunosc sufletul netrebnic, Lews Therin, Ucigașule-de-Neam. Râse din nou; Rand își duse mâna la față ca să se ferească de dogoarea gurii aceleia în flăcări.

— Ce vrei de la mine? N-o să te slujesc. N-o să fac nimic din ce vrei tu. Mai bine mor!

— O să mori, vierme! De câte ori n-ai murit, de-a lungul Vârstelor, și la ce bun? Mormântul e rece și pustiu; nu e nimic în afară de viermi. Mormântul e al meu. De data asta nu vei

mai renaște. De data asta Roata Timpului se va frânge și lumea va fi făurită după chipul Umbrei. De data asta vei muri pentru totdeauna! Ce alegi? Moartea nesfârșită? Sau viața veșnică și puterea?

Rand abia dacă își dădu seama că era în picioare. Hăul îl împresurase, *saidinul* era acolo, iar Puterea Supremă se prelingea înăuntrul lui. Acest lucru aproape că risipi golul. Era aieveya? Era vis? Era cu putință să conducă Puterea în vis? Dar puhoiul care năvăli peste el îi alungă îndoielile. Aruncă înspre Ba'alzamon Puterea Supremă, forța care făcea Roata Timpului să se învâртеască, forța care putea face mărire să ardă și munții să se năruie.

Ba'alzamon se dădu o jumătate de pas în spate, ținând strâns flamura la piept. Văpăile de foc dănuiau în gura și ochii lui mari, iar întunericul părea să îl învăluie în umbră. În Umbră. Puterea se afundă în acea negură neagră și dispăru, precum apa înghițita de nisipul uscat.

Rand se agăță de *saidin*, încercă să dobândească mai multă, tot mai multă. Carnea de pe el era atât de rece, încât, la cea mai mică atingere, s-ar fi făcut țandări; ardea de parcă fierbea pe dinlăuntru. Oasele stăteau să i se preschimbe în cenușa rece de cleștar. Nu-i păsa; era ca și cum ar fi sorbit însăși viața.

— Neghiobule! urlă Ba'alzamon. O să te nimicești!

„Mat.” Gândul pluti undeva dincolo de iureșul care îl mistuia. „Pumnalul. Cornul. Fain. Emond's Field. Nu pot încă să mor.”

Nu știa prea bine ce făcuse, însă deodată Puterea pieri, împreună cu *saidinul* și cu hăul. Dărdâind, se lăsă în genunchi lângă pat, cu brațele în jurul trupului, ca să nu mai zvârnească.

— Așa-i mai bine, Lews Therin. Ba'alzamon azvârli flamura pe podea și își puse mâinile pe spătarul scaunului; fuioare subțiri de fum i se ridicau dintre degete. Nu mai era învăluit în umbră. Uite-ți flamura, Ucigașule-de-Neam. O să-ți prindă bine. O mie de fire întinse peste o mie de ani te-au adus aici. Zece mii de fire țesute de-a lungul Vârstelor te leagă ca pe o oaie dusă la tăiat. Roata însăși te face prizonierul propriei

ursite, Vârstă după Vârstă. Eu însă te pot elibera. Mișelule, doar eu te pot învăța cum să stăpânești Puterea. Doar eu te pot împiedica să te omori înainte să apuci chiar să înnebunești. Doar eu pot opri nebunia. Mai m-ai slujit și înainte. Slujește-mă din nou, Lews Therin, sau vei fi răpus pe vecie!

— Numele meu, se căzni Rand să spună, clănțănind din dinți, este Rand al'Thor. Înfiorarea îl făcu să închidă ochii, iar când îi deschise iar, era singur.

Ba'alzamon plecase. Umbra dispăruse. Desagii erau lângă scaun, cum îi lăsase; cataramele erau închise, iar buzunarul în care se afla flamura era ceva mai umflat. Dar pe spătarul scaunului, fuioare subțiri de fum încă se mai înălțau din urmele înnegrite de degete.

CAPITOLUL 42

Faime

Nynaeve o împinse pe Elayne în aleea îngustă dintre prăvălia unui negustor de pânzeturi și atelierul unui olar, atunci când cele două femei, înlănțuite una de alta, trecură pe lângă ele, coborând strada pietruită către portul din Faime. Nu îndrăzneau să se apropie prea mult de cele două, cărora oamenii de pe stradă le făcură loc chiar mai repede decât unor soldați de-ai Seanchanilor, sau vreunui nobil cu palanchinul său cu perdelele lăsate, acum că se făcuse frig. Nici măcar pictorii de la colț de stradă nu le îmbiară cu vreun desen în cretă sau în vopseluri, cu toate că îi băteau la cap pe toți ceilalți. Nynaeve strânse din buze, în timp ce le urmărea din priviri pe *sul'dam* și *damane* care își croiau drum prin mulțime. Chiar și după mai multe săptămâni petrecute în oraș, vederea lor o îngrețoșa. Ba poate chiar că o îngrețoșa și mai tare, după ce le observase de atâtea ori. N-ar fi făcut în viața ei așa ceva, nici măcar lui Moiraine sau lui Liandrin.

„Ei, poate lui Liandrin”, recunoscuse ea cu amărăciune. Câteodată, noaptea, în odaia mică și urât mirositoare pe care o închiriaseră, aflată deasupra unei prăvălii de pește, se gândea la ce i-ar plăcea să-i facă lui Liandrin, după ce punea mâna pe ea. Și lui Suroth – dar parcă mai mult lui Liandrin. De mai multe ori se trezise uimită de propria-i cruzime, chiar dacă era încântată de cât de multe soluții găsisese.

Tot încercând să nu le scape din ochi pe cele două, zări un bărbat ciolănos, undeva în josul străzii, înainte ca mulțimea care se tot foia să-l înghită din nou. Un nas mare, fața îngustă... și cam atât izbutise să vadă. Bărbatul purta pe deasupra o robă de catifea arămie, somptuoasă, precum cele ale Seanchanilor – dar lui Nynaeve i se păruse că nu era de-al lor, cu toate că slujitorul care mergea în urma sa era – ba încă un slujitor de rang înalt, cu o tâmplă rasă. Localnicii nu împrumutaseră obiceiurile Seanchanilor, mai ales acesta.

„Aducea cu Padan Fain, se gândi ea, nevenindu-i să creadă. Dar nu e cu putință. Nu aici.”

— Nynaeve, spuse încet Elayne, ce-ar fi să plecăm? Omul ăla care vinde mere se tot uită la tejgheaua lui de parcă se gândește că acum câteva clipe avea mai multe și nu vreau să începă să se întrebe ce am în buzunare.

Amândouă erau îmbrăcate cu mantale lungi din piele de oaie întoarsă, brodate pe piept cu spirale de culoare roșu-aprins. Erau veșminte țărănești, dar nu săreau în ochi, căci în Faime sosiseră mulți oameni de pe la ferme și din sate. Printre atâția străini, izbutiseră să treacă neobservate. Nynaeve își despletise coada, iar inelul de aur cu șarpele care-și înghițea coada era ascuns sub rochie, alături de inelul masiv dăruit de Lan, pe șnurul de piele din jurul gâtului. Buzunarele adânci ale mantalei lui Elayne erau ciudat de umflate.

— Ai furat mere? șuieră încet Nynaeve, trăgând-o pe cealaltă după ea pe strada plină de lume. Elayne, nu e nevoie să furăm mâncare. Încă nu.

— Nu? Câți bani mai avem? Te-am auzit de multe ori în ultimele zile spunând că nu ți-e foame la ora mesei.

— Pai, chiar nu-mi e, se răsti Nynaeve, încercând să-și ia gândurile de la golul pe care-l simțea în stomac; totul costa mult mai mult decât se așteptase; îi auzise pe localnici plângându-se de prețurile care crescuseră mult de când veniseră Seanchanii. Dă-mi și mie unul.

Mărul pe care Elayne îl scoase din buzunar era mic și tare, dar mușcând din el îl găsi minunat de dulce. Își linse sucule de pe buze.

— Cum de-ai izbutit să..., începu ea, smucind-o pe Elayne și obligând-o să se oprească, pentru a-i putea vedea fața. Ai?... Ai?...

Nu voia să rostească cuvintele, cu atâția oameni în jur, dar cealaltă înțelese.

— Numai puțin de tot. Am făcut grămada aia de pepeni vechi și înmuiați să cadă, iar când el a început să-i pună la loc..., răspunse ea, fără măcar să aibă bunul-simț să roșească sau să se arate rușinată. Mușcând netulburată dintr-un măr,

continuă: N-ai de ce să te încrunți așa la mine. Am fost atentă să nu fie nici o *damane* prin jur. Dacă aş fi ținută prizonieră, pufni ea disprețuitoare, nu mi-aş ajuta stăpânii să găsească alte femei pe care să le înrobească. Deși, după cum se poartă oamenii ăștia de pe aici, ai zice că sunt de-o viața slujitorii celor pe care ar trebui să-i urască.

Se uită în jur, iar pe chip i se oglindi disprețul. Era foarte ușor de observat pe unde trecea un Seanchan, chiar și un soldat de rând, și chiar de la depărtare, după unda de plecaciuni.

— Ar trebui să se opună. Ar trebui să lupte.

— Cum să lupți... cu așa ceva?

Trebură să se dea de-o parte, laolaltă cu toata lumea, când o patrula de-a Seanchanilor se apropie, urcând dinspre port. Nynaeve izbuti o plecaciune desăvârșită, cu mâinile pe genunchi, fără să i se poată citi ceva pe chip. Elayne se mișcă mai lent și se strâmbă dezgustată. Patrula era alcătuită din douăzeci de bărbați și femei în armură, călare pe cai – lucru pentru care Nynaeve se simți recunoscătoare. Nu se obișnuise să-i vadă urcați în spatele acelor dihanii care semănau cu niște pisici cu solzi arămii și fără coadă – cât despre cei care călăreau pe lighioanele zburătoare, aceștia o amețeau întotdeauna. Bine că erau foarte puțini. Și totuși, împreună cu oamenii din patrulă se aflau și două fiare cu lesă de gât, ca niște păsări fără aripi cu pielea aspră și cu niște ciocuri uriașe care se înălțau mult peste coifurile soldaților. Picioarele lungi, vânoase, păreau să poată alerga mult mai iute decât un cal.

După ce Seanchanii trecură, se ridică încet. Unii dintre cei care se plecaseră mai că n-o luară la fugă – în afară de Seanchanii înșiși, toată lumea era tulburată la vederea lighioanelor.

— Elayne, spuse în șoaptă Nynaeve, după ce porniră din nou la drum, dacă ne prind îți jur că, înainte să ne omoare sau să ne facă ce ne-or face, am să-i implor în genunchi să-mi dea voie să te bat din cap până în picioare cu nuiua cea mai zdravănă pe care-o găsesc. Dacă tot nu poți să-nveți să fii grijulie, poate că e vremea să ne gândim cum să te trimitem

înapoi în Tar Valon sau acasă în Caemlyn sau oriunde, dar nu aici.

— Dar am mare grijă. Măcar m-am uitat, ca să fiu sigură că nu era nici o *damane* prin apropiere. De tine ce să mai zic? Te-am văzut conducând Puterea, cu toate că era una acolo, chiar sub nasul tău.

— Da, dar nu se uita la mine, murmură Nynaeve; trebuise să le vadă și să-și adune toata furia provocată de acele femei legate ca niște animale, ca să izbutească. Și am făcut-o o singură dată. Și a fost un fleac.

— Un fleac? A trebuit să stăm trei zile închise în casa aia cu miros de pește, cât timp ei au scotocit orașul în căutarea celei care a făcut-o. Asta numești tu a avea grijă?

— Trebuia să aflu dacă există o cale de-a desface zgărzile alea. Și i se părea că găsisese ceva. Dar trebuia să mai încerce măcar cu unul, înainte să fie sigură, și gândul nu-i plăcea deloc. La fel ca Elayne, crezuse că acele *damane* erau prizoniere care de-abia așteptau să scape, dar tocmai femeia cu zgarda fusese cea care dăduse alarma.

Un bărbat cu o roabă care sălta pe pietre trecu pe lângă ele. Era un ascuțitor de cuțite și foarfeci.

— Ar trebui să se opună, cumva, mârâi Elayne. Se poartă de parcă nu văd nimic din ceea ce se-ntâmplă în jur, dacă este la mijloc un Seanchan.

Nynaeve nu făcu decât să ofteze. Îi dădea dreptate, măcar în parte, și asta nu o ajuta deloc. La început i se păruse că supunerea celor din Faime trebuia să fi fost o mască, dar nu văzuse nici un semn de împotrivire, cu toate că, după sosirea lor acolo, nădăjduse să primească ajutor pentru a le elibera pe Egwene și pe Min. Dar oamenii se speriau dacă le cerea, fie și pe departe, să lupte împotriva Seanchanilor, așa că încetase să mai întrebe ceva, ca să nu atragă atenția. La urma urmei, cum ar fi putut să lupte? „Monștri și Aes Sedai. Cum să te lupți cu monștri și Aes Sedai?”

În fața lor se aflau cinci case înalte, de piatră, printre cele mai mari din oraș, foarte aproape una de alta. Cu o stradă înainte, Nynaeve găsi o alee dosnică lângă prăvălia unui croitor, de unde puteau să vadă măcar câteva dintre intrările

acelor case. Nu era cu putință să le vadă pe toate – nu voia să-i îngăduie lui Elayne să plece singură, într-un alt loc – dar nici nu era înțelept să se apropie mai mult. Deasupra acoperișurilor, flamura cu șoimul auriu a Înaltului Domn Turak flutura în vânt.

În casele acelea intrau și ieșeau numai femei, iar cele mai multe erau *sul'dam*, singure sau cu câte o *damane*. Clădirile fuseseră ocupate de Seanchani și folosite ca adăpost pentru *damane*. Probabil că Egwene era acolo, și poate și Min; n-o văzuseră, cu toate că era cu putință să se ascundă prin mulțime, la fel ca ele. Nynaeve auzise multe povești despre femei și fete luate de pe stradă sau aduse din sate; toate intrau acolo și, dacă mai apăreau, purtau zgărzi la gât. Așezându-se pe o ladă, lângă Elayne, căută în buzunarul celeilalte după alte câteva mere mici.

Pe acolo treceau mai puțini localnici. Toată lumea știa ce era în casele acelea, și toata lumea le ocolea, așa cum ocoleau și grajdurile în care Seanchanii își țineau lighioanele. Nu era greu să supraveghezi ușile, trăgând cu ochiul printre trecători. Erau două femei care se opriseră să îmbrace ceva – atât și nimic mai mult; două femei care nu aveau bani să mănânce la han. Nu aveau de ce să atragă privirile.

În timp ce mesteca, Nynaeve încercă încă o dată să-și dea seama ce avea de făcut. Degeaba ar fi izbutit să desfacă o zgardă, dacă nu putea ajunge la Egwene. Dintr-odată, gustul merelor nu i se mai păru la fel de bun.

De la fereastra îngustă a micuței sale încăperi de sub streșină (o parte dintr-o cameră mai mare care fusese despărțită prin pereți grosolan construiți), Egwene putea vedea în gradina unde femeile *damane* ieșeau la plimbare, fiecare cu câte o *sul'dam*. Acolo fuseseră mai multe grădini, până când Seanchanii dărmaseră zidurile și puseseră stăpânire pe casele alăturate, pentru *damane*. Copacii își pierduseră aproape toate frunzele, însă fiecare *damane* trebuia scoasa la aer zi de zi, cu sau fără voia ei. Egwene privea în grădină pentru că acolo se afla Renna, vorbind cu o altă *sul'dam*. Câtă vreme stătea cu ochii pe ea, însemna că

nu avea să intre și s-o ia prin surprindere.

Putea veni o altă *sul'dam*, firește - erau mult mai multe la număr decât ceata de *damane* și fiecare își aștepta rândul de a purta brățara, de a se împlini, așa cum spuneau - dar instrucția ei era în sarcina Rennei și de cele mai multe ori cu ea avea de-a face. Dacă venea cineva, putea intra fără nici o problemă. Ușile de la încăperile pentru *damane* nu aveau încuietori. În camera lui Egwene se aflau doar un pat tare și îngust, un lighean și un vas ciobit pentru spălat, un scaun și o masă mică - și nu mai era loc pentru altceva. O *damane* nu avea nevoie de confort, de intimitate sau de lucruri care să-i aparțină. Ea însăși era un lucru aflat în stăpânirea altora. Min avea o cameră aidoma cu a ei, într-una din celelalte case, dar putea ieși și intra după cum poftea, sau aproape. Seanchanii se dădeau în vânt după reguli; aveau o sumedenie pentru fiecare, mai multe chiar decât cele pentru novice din Turnul Alb.

Egwene se îndepărtă de fereastră. Nu voia ca vreuna dintre femeile de jos să ridice privirea și să vadă strălucirea care, după cum bine știa, o înconjura atunci când conducea Puterea. Cu ajutorul acesteia, începu să-și pipăie blând zgarda de la gât, căutând în zadar. Nici măcar nu-și dădea seama dacă era turnată sau era o înlănțuire de inele - de fiecare dată simțea altceva. Oricum nu găsise nici o încuietoare. Nu folosea decât foarte puțină Putere, numai câteva picături, și totuși sudoarea i se prelingea pe chip și își simțea stomacul întors pe dos. Printre altele, asta făcea un *a'dam*: dacă o *damane* încerca să conducă fără *sul'dam*, se simțea rău și, cu cât folosea mai multă Putere, cu atât era mai bolnavă. Dacă încerca să aprindă o lumânare la care nu putea ajunge cu brațul, ar fi vomitat. Odată, Renna îi poruncise să se joace cu câteva globuri de lumină, în timp ce brățara zăcea pe masă. Amintirea încă o mai făcea să se înfioare.

Acum, lesa argintie se târa pe podeaua goală și urca pe peretele nevăruit, de lemn, până la brățara care atârna într-un cui. Vederea ei o făcu pe Egwene să strângă furioasă din dinți. Un câine priponit cu atât de puțină grijă ar fi putut fugi. Dar dacă o *damane* își mișca brățara fie și cu câțiva pași mai

departe de locul în care fusese atinsă pentru ultima oară de *sul'dam*... Renna o pusese să facă și așa ceva – să-și duca brățara prin cameră. Sau măcar să încerce. Egwene era convinsă că nu trecuseră mai mult de câteva minute înainte ca cealaltă să-și prindă brățara de încheietură, dar i se păruse că se scurseseră mai multe ceasuri în care se zvârcolise pe podea, urlând de durere.

Cineva bătu la ușă, iar Egwene tresări, înainte să-și dea seama că nu putea fi o *sul'dam*. Nici una n-ar fi bătut. Dădu oricum drumul la *saidar*, căci începea să se simtă cu adevărat rău.

— Min?

— Am venit ca în fiecare săptămână, spuse aceasta, strecurându-se înăuntru și închizând ușa; părea să se silească să pară voioasă, dar făcea mereu tot ce putea ca s-o înveselească pe Egwene. Cum ți se pare?

Se roti pe călcâie, arătându-i rochia verde-închis, precum cele ale Seanchanilor, pe care o purta. Avea pe braț și o mantie largă, de aceeași culoare. Până și părul, cu toate că nu crescuse foarte mult, și-l prinsese cu o panglică verde. La cuțitul de la brâu, însă, nu renunțase. Prima dată când o văzuse cu el, Egwene se mirase, dar se părea că Seanchanii aveau încredere în toți, câtă vreme nu încălcau regulile.

— Drăguță, spuse reținută Egwene. Dar de ce?

— Nu m-am dat de partea dușmanilor, dacă asta crezi. Dar n-am avut de ales – altfel, mă dădeau afară și poate ca nu m-ar mai fi lăsat să te văd.

Dădu să se așeze pe scaun, cu picioarele desfăcute, cum ar fi făcut-o când purta pantaloni, apoi clătină tristă din cap și-l întoarse, ca să șadă așa cum trebuia.

— „Toată lumea își are locul potrivit în Pânză, se strâmbă ea, și locul fiecăruia e lesne de văzut.” Probabil că scorpia aia bătrâna de Mulaen s-a săturat să nu-mi vadă și mie locul, de la prima privire, și a hotărât că trebuie să stau cu slujnicele. Și mi-a dat de ales. Ar trebui să vezi ce haine poartă unele dintre ele, care-i slujesc pe nobili. Ar putea fi amuzant, dar numai dacă aş fi logodită sau, și mai bine, căsătorită. Oricum, înapoi nu mai pot da. Cel puțin deocamdată. Mulaen mi-a pus

surtucul și pantalonii pe foc, mai spuse ea, strâmbându-se ca să arate cam ce credea despre asta; apoi luă o piatră dintr-o grămăjoară de pe masă și începu să se joace cu ea, râzând. Nu-i chiar rău, numai că a trecut atâta vreme de când n-am mai purtat fuste că mă tot împiedic în ele.

Și Egwene fusese silită să-și vadă hainele arse – printre care și mătasea aceea verde, atât de frumoasă. Se bucurase atunci că nu luase cu ea și alte veșminte dintre cele dăruite de Domnița Amalisa – cu toate că era cu puțință să nu le mai vadă niciodată nici pe ele, nici Turnul Alb. Acum purta o rochie cenușiu-închis, la fel ca orice *damane*. „O *damane* nu are nimic al ei, i se explicase. Rochia pe care o poartă, bucatele cu care se hrănește, patul în care doarme, toate sunt daruri de la *sul'dam*. Dacă aceasta hotărăște că *damane* trebuie să doarmă pe podea și nu în pat, sau în grajd cu caii, așa rămâne.” Mulaen, cea care se ocupa de locuințele lor, vorbea pe nas, cu un glas monoton, dar era foarte aspră cu orice *damane* care nu ținea minte fiecare cuvântul din prediciile ei plicticoase.

— Nu cred că am să mă mai întorc vreodată, oftă Egwene, așezându-se pe pat și arătând spre pietrele de pe masă. Ieri, Renna m-a pus la încercare. M-a legat la ochi și mi-a poruncit să găsesc bucata de fier și cea de cupru, în timp ce ea le amesteca. Am izbutit de fiecare dată. Le-a lăsat acolo ca să-mi amintească de izbândă. Probabil că ei i se pare asta un fel de răsplată.

— Nu pare ceva prea rău – oricum e mai bine decât să faci lucrurile să sară în aer ca niște artificii – dar nu puteai să minți? Să-i spui că nu știai care e?

— Tu tot nu-ți dai seama cum e asta, răspunse Egwene, trăgând de zgardă; era zadarnic – așa cum nici Puterea n-o ajutase. Când Renna poartă brățara aia, știe tot ce fac cu ajutorul Puterii, și tot ce nu fac. Uneori pare să-și dea seama și fără brățară; mi-a zis că fiecare *sul'dam* ajunge, cu vremea să se simtă... apropiată de aceste lucruri. Nimeni nu s-a gândit că aș putea fi pusă la încercare așa de repede. Pământul este una dintre cele Cinci Puteri cu care bărbații se descurcau cel mai bine. După ce am ales pietrele, m-a dus

afară din oraș și am izbutit să găsesc o mină de fier, părăsită. Era acoperită de plante și nu se vedea nici o intrare, dar după ce-am aflat cum trebuie făcut, am izbutit să simt tot fierul care zăcea îngropat acolo. A fost părăsită acum vreo sută de ani, pentru că nu mai rămăsese cine știe ce, dar eu am simțit tot. Nu puteam s-o mint, Min. Și-a dat seama imediat că am găsit mina. A fost atât de încântată că mi-a promis budincă la cină, oftă ea, simțindu-și obrajii înfierbântați de mânie și de rușine, apoi spuse cu amărăciune: Din câte se pare, am ajuns mult prea prețioasă ca să mai fiu pusă să fac lucrurile să sară în aer. Asta o poate face orice *damane*, dar numai câteva pot găsi fierul în pământ. Pe Lumină, nu-mi place deloc să distrug, dar ce mi-aș dori să nu mai fiu bună de nimic altceva!

Se înroși și mai tare. Era adevărat că nu-i plăcea deloc să facă un copac să se fărâme sau pământul să țâșnească în văzduh – asemenea lucruri erau pentru lupte, menite să ucidă, și nu voia să aibă de-a face cu ele. Și totuși, erau singurele prilejuri pentru a atinge *saidarul* și a simți Puterea curgându-i prin trup. Ceea ce Renna și celelalte *sul'dam* îi porunceau să facă era îngrozitor, însă era convinsă că de-acum învățase să folosească mult mai multă Putere decât înainte de plecarea din Tar Valon. Știa cu siguranță că putea face lucruri la care nici o soră din Turn nu se gândise vreodată – de pildă să despice pământul pentru a ucide oameni.

— Poate că nu va trebui să-ți mai faci griji prea multă vreme, spuse Min, rânjind. Am găsit o corabie, Egwene. Căpitanul a fost reținut aici de Seanchani și este gata să ridice pânzele cu sau fără voia lor.

— Dacă vrea să te ia, du-te cu el, Min, spuse ostenită Egwene. Ți-am spus că de-acum sunt prețioasă. Renna zice că în câteva zile o corabie va pleca înapoi în Seanchan, numai ca să mă ducă pe mine.

Zâmbetul lui Min dispăru. Se privi. Dintr-odată, Min aruncă piatra cu care se juca în grămada de pe masă, împrăștiind-o.

— Trebuie să existe o cale de scăpare! Trebuie să izbutim să-ți scoatem mizeria aia de la gât!

— Știi că Seanchanii au adunat toate femeile care pot conduce, fie și foarte puțin, Puterea, spuse Egwene, sprijinindu-se de perete. Toate pe care le-au putut găsi. Sunt de peste tot, nu doar de-aici din Faime, ci și din satele de pescari și din orașelele de fermieri dimprejur. Din Tarabon, din Doman, pasagere luate cu forța de pe corăbiile pe care le-au oprit... Sunt și două Aes Sedai printre ele.

— Aes Sedai! exclamă Min și, din obișnuință, se uită în jur ca să fie sigură că nici un Seanchan n-o auzise. Egwene, dacă sunt Aes Sedai aici, ne pot ajuta. Lasă-mă să le vorbesc și...

— Nici pe ele însele nu se pot ajuta, Min. Am vorbit doar cu una dintre ele – Ryma o cheamă, deși cea care o are în grijă nu-i spune așa. A ținut neapărat ca eu să-i aflu numele adevărat. Și mi-a zis că este încă una pe aici. În timp ce vorbeam, izbucnea mereu în plâns. E Aes Sedai și totuși plângea, Min! Are zgarda la gât, i se spune Pura și nu poate face nimic – la fel ca mine. Au prins-o când a căzut Faime. Plângea, pentru că a început să nu se mai împotrivescă, pentru că nu mai poate îndura pedepsele. Plângea pentru că vrea să se omoare, dar nici asta n-o poate face fără îngăduință. Pe Lumină, știu ce înseamnă asta!

Min se foi îngrijorată, netezindu-și fustele cu mâinile care începuseră să-i tremure.

— Egwene, doar nu vrei să... Nici să nu te gândești să-ți faci singura vreun rău. Am să te scot eu cumva, fii sigură!

— N-am să mă omor, răspunse aspru Egwene. Nici dac-aș putea. Dă-mi cuțitul. Haide, n-am să-mi fac nici un rău. Dă-mi-l doar.

Min șovăi puțin, apoi își scoase încet cuțitul din teaca de la brâu. I-l întinse. Era limpede că se pregătea să sară, dacă o vedea încercând ceva. Egwene trase aer în piept și întinse mâna spre mâner. Mușchii brațului îi tremurară ușor. Când degetele sale ajunseră aproape de cuțit, amortiră dintr-odată. Cu privirea ținută, se chinui să-l apuce. Amorteala îi cuprinse întreg brațul, împiedicând-o să-l mai miște. Gemând, se lăsă pe spate, frecându-și brațul. Se gândea numai la cuțit, la faptul că nu trebuia să-l atingă. Încet, durerea începu să dispară.

— Ce?... Nu înțeleg, spuse Min, privind-o de parcă nu-i venea să creadă.

— O *damane* nu are voie să atingă arme - de nici un fel, răspunse Egwene, masându-și brațul care se dezmoțea. Nici măcar nu ne putem tăia singure carnea. Nu vreau să-mi fac singura vreun rău, dar nici dacă aş vrea n-aş putea. Nu rămânem niciodată singure într-un loc din care am putea sări - fereastra asta e ferecată - sau lângă vreun râu în care ne-am putea arunca.

— Ei, asta e bine. Adică... Of, nu știu ce să zic. Dacă ai putea sări în râu, poate ai scăpa.

— Mi se dau lecții, Min, continuă Egwene, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Învăț mereu câte ceva, de la *sul'dam*, de la *a'dam*. Nu pot să ating nici un lucru, dacă mă gândesc la el ca la o armă. Acum câteva săptămâni mi-a trecut prin minte s-o lovesc pe Renna în cap cu carafa aia - și n-am mai putut să torn apă să mă spăl, trei zile la rând. După ce mi-a venit gândul acela, nu doar că a trebuit să-l fac să dispară, am fost silită să mă conving pe mine însămi că niciodată, în nici o împrejurare, nu am s-o lovesc - și numai atunci am putut-o atinge. Renna a înțeles ce se întâmpla, mi-a spus ce aveam de făcut și nu m-a lăsat să mă spăl nicăieri altundeva. Ai avut noroc că nu m-ai văzut atunci. Renna m-a făcut să asud de dimineață și până seara. Încerc să le țin piept, dar încep să facă din mine ce vor, așa cum fac și cu Pura. Nu, Ryma o cheamă, continuă ea, ducându-și mâna la gură și gemând printre dinți. Trebuie să țin minte numele ei adevărat, nu cel care i s-a dat. O cheamă Ryma, e din Ajah Galbenă și le-a ținut piept cât a putut de mult. Nu e vina ei că nu mai are putere să lupte. Mi-aș dori numai să știu cine-i cealaltă, de care a pomenit Ryma. Aș vrea să-i știu numele. Să-ți aduci aminte de noi amândouă, Min. De Ryma din Ajah Galbenă și de Egwene al "Vere. Nu de o *damane*, ci de Egwene al'Vere din Emond's Field. Vrei?

— Termină! se răsti Min. Termină imediat! Dacă te trimit în Seanchan, am să fiu și eu cu tine. Dar nu cred ca se va întâmpla asta. Știi că am citit ce văd la tine. Nu înțeleg mare lucru - cam ca întotdeauna - dar sunt sigură că văd o

legătură între tine și Rand, Perrin, Mat și... până și Galad, Lumina să te-ajute de neghioabă. Cum să se întâmple asta, dacă Seanchanii te duc peste ocean?

— Poate că Rand și ceilalți au să cucerească lumea întreagă și așa au să ajungă și în Seanchan.

— Ai o minte de găscă!

— Nu vreau să mă amăgesc, spuse seriosă Egwene. Nu am de gând să mă las, câtă vreme mai pot respira, dar nu am nici o nădejde să scap vreodată de *a'dam*, după cum nu am nici o nădejde că i-ar putea opri pe Seanchani cineva. Min, dacă acest căpitan vrea să te ia, du-te cu el. Măcar una dintre noi să fie liberă.

Ușa se deschise și intră Renna. Egwene sări în picioare și făcu o plecăciune adâncă. La fel și Min. Încăperea era mică și înghesuită, dar pentru Seanchani ceremonia era mai importantă decât comoditatea.

— E ziua de vizită? spuse Renna. Uitasem. Mă rog, dar asta nu înseamnă să renunțăm la lecții.

Egwene o urmări din priviri cum luă brățara, o deschise și și-o puse pe mână. Nu izbuti să vadă ce trebuia făcut; n-avea cum să izbutească, dacă nu folosea Puterea – dar Renna și-ar fi dat seama imediat. Odată brățara prinsă, pe chipul celeilalte apăru o expresie care-o făcu pe Egwene să se înspăimânte.

— Ai condus Puterea, zise Renna cu un glas amăgitor de blând și cu o scânteie mânioasă în privire. Știi că nu ți-e îngăduit decât când suntem amândouă.

Egwene își umezi buzele cu limba.

— Poate că am fost prea bună cu tine. Poate că ți se pare că, de vreme ce ești prețioasă, ai să ai parte de îngăduințe. Cred că am greșit că te-am lăsat să-ți păstrezi numele. Când eram copil, aveam o pisicuță pe nume Tuli. De-acum așa o să te cheme. Pleacă, Min! Vizita la Tuli s-a sfârșit.

Min șovăi numai cât să-i arunce lui Egwene o privire îngrijorată. N-ar fi putut face sau spune nimic ca s-o ajute; cu toate astea, Egwene se uită cu jale la ușa care se închidea în urma ei. Renna se încruntă și aduse scaunul mai aproape.

— Trebuie să te pedepsesc aspru pentru asta. O să fim

chemate amândouă la Curtea celor Noua Luni - tu pentru ceea ce poți face, iar eu pentru că-ți sunt *sul'dam* și prim-dascăl. N-am să-ți îngădui să mă faci de rușine în ochii împărătesei. Am să mă opresc numai când îmi spui ce mult îți place să fii *damane* și cât de ascultătoare ai să fii, după treaba asta. Ai grijă, Tuli. Convinge-mă că ești sinceră.

CAPITOLUL 43

O cale de scăpare

Afară, în coridorul jos, Min își înfipse unghiile în palme la auzul primului țipăt sfâșietor care umplu încăperea. Înainte să-și dea seama ce făcea se apropie de ușă. Apoi se opri, dar din ochi îi izvorâră lacrimi. „Lumina să m-ajute, nu pot s-o ajut în nici un fel. Îmi pare rău, Egwene. Îmi pare rău.”

Simțindu-se inutilă, își sumeți fustele și o luă la fugă. Strigătele lui Egwene o urmăreau. Nu avea curajul să rămână, însă și fuga i se părea un semn de lașitate. Aproape orbită de lacrimi, se trezi afară înainte să-și dea seama. Se gândise să se întoarcă în camera ei, dar acum nu mai putea. N-ar fi putut îndura să se știe la căldură și adăpost, în casa de alături, în timp ce Egwene era chinuită. Frecându-se la ochi, își potrivea mantia pe umeri și o apucă în josul străzii. De câte ori își ștergea lacrimile, acestea începeau din nou să curgă. Nu era obișnuită să plângă în văzul tuturor, dar nici să se simtă atât de neajutorată și de prisos. Nu știa unde merge, doar că trebuia să fugă cât mai departe de strigatele lui Egwene.

— Min!

Chemarea înfundată o făcu să tresară. La început, nu văzu cine o strigase. Era foarte aproape de locuințele păstrate pentru *damane*, așa că pe stradă nu erau mulți trecători. În afară de un bărbat, care încerca să-i convingă pe doi soldați Seanchani să-l plătească pentru a le face portretele, cu cretă colorată, toți localnicii încercau să treacă iute, fără să pară ca o luau de-a dreptul la fugă. Pe lângă ea trecură și două *sul'dam*, urmate de *damane*, cu privirile țintă în pământ. Femeile Seanchan vorbeau despre câte *marath'damane* se așteptau să mai găsească, înainte să plece cu corăbiile. Privirile lui Min alunecară chiar pe deasupra celor două femei cu mantale lungi din blană de oaie, apoi se întoarseră uimite la ele, când veniră mai aproape.

— Nynaeve? Elayne?

— Chiar noi, zâmbi încordată Nynaeve; ambele erau schimbate la față, de parcă se luptau cu îngrijorarea și mânia, dar Min se gândi că nu fusese niciodată mai fericită. Îți vine bine culoarea, continuă Nynaeve. De mult trebuia să te îmbraci așa. Cu toate că eu m-am gândit la pantaloni, de când te-am văzut. Ce-i cu tine? Întrebă ea, ascuțindu-și glasul, după ce se apropie îndeajuns ca să-i vadă fața.

— Ai plâns, spuse Elayne. S-a întâmplat ceva cu Egwene?

Min tresări și se uită peste umăr. O *sul'dam* și o *damane* coborâră pe scările pe care venise și ea, apoi o luară în cealaltă parte, către grajduri și curțile pentru cai. Altă femeie cu rochia brodată cu fulgere stătea în capul scărilor, vorbind cu cineva rămas înăuntru. Min își apucă prietenele de braț și le duse iute în josul străzii, către port.

— Pentru voi două e primejdios să fiți aici. Pe Lumină, e primejdios până și să rămâneți în oraș. Peste tot sunt *damane* și dacă vă găsesc... Știți ce sunt astea? Of, e așa de bine să vă văd... Nici nu vă dați seama.

— Pentru noi e încă și mai bine, spuse Nynaeve. Știi unde e Egwene? Într-una din casele alea, cumva? E bine?

— Da... atât cât se poate, răspunse Min, șovăind.

Știa foarte bine că, dacă le spunea ce i se întâmpla lui Egwene, chiar în clipa aceea, Nynaeve putea să izbucnească și să dea năvală înăuntru, încercând să pună capăt chinurilor. „Lumină, fă să se fi terminat. Fă să-și plece gâtul ăla îndărătnic măcar o dată, înainte să ajungă cineva să i-l frângă.”

— Dar nu știu cum să fac s-o scot de-acolo. Am găsit un căpitan de corabie care cred că o să ne ia, dacă ajungem până în port cu ea - mai înainte nu o să ne ajute, și nu pot să-l învinovățesc - dar nici asta nu știu cum s-o fac.

— O corabie, spuse gânditoare Nynaeve. Eu mă gândisem să plecăm spre răsărit, călare, dar trebuie să mărturisesc că eram îngrijorată. Din câte îmi dau seama, ar trebui să lăsam mult în urmă Capul Toman, ca să scăpăm de patrurile Seanchanilor. Iar în Șesul Almoth este război, din câte am auzit. La corăbii nu mă gândisem. Avem cai, dar nu și bani pentru călătorie. Cât vrea omul asta?

— N-am ajuns să vorbim de asta, zise Min, ridicând din umeri. Nici noi nu avem bani. Credeam că pot să amân discuția despre plată până după plecare. Și dacă ne debarcă, nu cred că ne-ar fi lăsat într-un port unde erau Seanchani. Așa că nu putea să ne fie mai rău decât aici. Greutatea e să-l convingem să plece. Vrea s-o facă, dar patrulele umblă și prin port, și n-avem de unde știi dacă pe una din corăbii nu se află vreo *damane*, decât când e prea târziu. „Dacă aș avea și eu o *damane* la bord, aș pleca în clipa asta”, mi-a spus. Apoi a început să bodogăne despre curenți și stâncile de sub apă și maluri. N-am înțeles nimic, dar am observat că atâta vreme cât îi zâmbesc și dau din când în când din cap, el îi dă înainte cu vorba. Până la urmă, tot vorbind așa, o să se convingă singur să plece, mai spuse ea, apoi trase aer în piept, tremurând; ochii începuseră iarăși s-o usture. Numai că mi se pare că nu mai avem răgaz să-l lăsăm să vorbească, Nynaeve. Egwene va fi trimisă în Seanchan, și încă repede.

— Dar de ce? Întrebă cu sufletul la gură Elayne.

— Poate găsi minele în pământ, răspuse Min, nefericită. Mi-a spus că plecarea va fi în câteva zile și nu știu dacă asta e îndeajuns pentru ca omul meu să se lase convins să ridice pânzele. Și chiar și așa, cum să facem să-i scoatem zgarda aia blestemată? Și cum să o scoatem din casă?

— De ce nu-i Rand aici? oftă Elayne; celelalte o priviră mirate, iar ea roși și spuse repede: Are o sabie, nu? Aș vrea s-avem alături pe cineva cu o sabie. Vreo zece bărbați. O sută.

— Nu de săbii și de brațe puternice avem acum nevoie, zise Nynaeve, ci de minte. De cele mai multe ori, bărbații gândesc cu părul de pe piept. Unii dintre ei, cel puțin, mai spuse ea, pipăindu-și fără să-și dea seama pieptul, ca și cum căuta ceva pe dedesubtul mantalei.

— Ne-ar trebui o armată, grăi Min. O armată numeroasă. Seanchanii erau puțini când au înfruntat soldații din Tarabon și din Doman și au câștigat cu ușurință toate bătăliile, din câte am auzit.

Când o *sul'dam* și o *damane* se apropiară de ele, venind din josul străzii, le trase iute la o parte pe Nynaeve și Elayne, dar văzu cu bucurie că nu era nevoie să le prevină. Se uitau la

cele două femei legate una de alta la fel de bănuitoare ca și ea.

— De vreme ce nu avem armata, va trebui să ne descurcam noi trei. Sper ca uneia dintre voi să-i vină în minte ceva la care eu nu m-am gândit. Mi-am stors creierii, dar când ajung la *a'dam*, lesa și zgarda acelea, mă împiedic. Nici o *sul'dam* nu te lasă să te uiți de-aproape la ea, atunci când îl deschide. Dar cred că va pot strecura înăuntru, măcar pe una din voi, dacă v-ajută. Pe mine mă privesc ca pe-o slujnică, dar și slujnicele pot primi pe cineva la ele, câta vreme nu ies din încăperile care le-au fost hărăzite.

Nynaeve se încruntă gânditoare, dar chipul i se luminează aproape imediat. Părea hotărâtă.

— Nu te îngrijora, Min. M-am gândit la mai multe lucruri. N-am stat degeaba de când suntem aici. Du-mă la omul ăsta. Dacă se arată mai încăpățânat și se lasă mai greu decât cei din Sfatul Satului, am să-mi mănânc mantaua.

Elayne încuviință, rânjind. Pentru prima dată de când venise în Faime, Min simți o umbră de nădejde. Se trezi încercând să vadă ce-i spuneau imaginile celor două femei. Primejdie, dar asta era de așteptat – precum și câteva lucruri noi, pe lângă cele văzute și înainte; se mai întâmpla și asta, câteodată. Pe deasupra capului lui Nynaeve se rotea un inel mare și greu, din aur, iar la Elayne văzu un fier încins la roșu și o secure. Asta nu era de bine, era convinsă, dar părea ceva îndepărtat, din viitor. Totul ținu doar o clipă, apoi le văzu în fața ochilor numai pe Elayne și pe Nynaeve, care-o priveau nerăbdătoare.

— E jos, aproape de port, le spuse.

Strada în pantă deveni din ce în ce mai plină de oameni, pe măsură ce coborau. Neguțătorii ambulanți mergeau cot la cot cu cei sosiți din satele din împrejurimi, cu căruțele, care n-aveau să mai plece până după sfârșitul iernii sau cu boccegii cu tăvile agățate de gât, chemați de colo colo de vreun trecător. Oamenii din Faime, cu mantiile lor brodate, se strecurau printre familii întregi de țărani, în mantale grele din blană de oaie. Mulți fugiseră aici din satele aflate în josul coastei. Min nu vedea rostul – scăpaseră de posibilitatea unei

invazii de-a Seanchanilor, dar acum erau înconjurați de aceștia. Auzise, totuși, ce făceau Seanchanii mai întâi de toate, când soseau într-un sat, și nu-i putea învinovați pe săteni pentru că se temeau. Cu toții făceau plecaciuni atunci când vreun Seanchan trecea pe lângă ei, sau vreun palanchin cu perdelele trase era purtat în sus, pe strada abruptă. Min se bucură să observe că Nynaeve și Elayne știau totul despre obiceiul închinării. Nici cărătorii dezbrăcați până la brâu, nici soldații făloși în armură nu dădeau atenție celor care se plecau în fața lor, dar cei care n-o făceau le-ar fi sărit cu siguranță în ochi.

În timp ce mergeau, schimbă câteva vorbe. Cu uimire, Min află că și cele două sosiseră în oraș doar la câteva zile după ea și Egwene. Cu toate astea, își dădu seama că nu era de mirare că nu se întâlniseră, prin atâta mulțime de oameni. Ea, una, își petrecuse alături de Egwene cât de multă vreme fusese cu puțință; se temea mereu că, ducându-se s-o vadă așa cum i se îngăduise, avea s-o găsească plecată. „Iar acum așa va fi, dacă Nynaeve nu se gândește la vreo soluție.”

Mirosul de sare și smoală deveni mai puternic, iar pescărușii începură să se rotească pe deasupra capetelor lor, țipând. Își făcură apariția și marinarii. Mulți erau încă desculți, în ciuda frigului.

Hanul fusese botezat la repezeala *Cele trei flori de prun*, dar pe firmă, printre dărele de vopsea nouă, se mai vedea încă o parte din cuvântul *Neadormiți*. În ciuda mulțimii de afară, sala mare era numai pe jumătate plină. Totul era scump, așa că oamenii nu-și îngăduiau să piardă vremea cu câte o bere în față. Încăperea era încălzită de flăcările care trosneau în cele două cămine, câte unul în fiecare capăt, iar hangiul cel gras era numai în cămașă. Le privi încruntat pe cele trei femei; Min avu impresia că numai rochia sa, croită aidoma cu ale Seanchanilor, îl împiedica să le dea afară. Nynaeve și Elayne, cu mantalele lor țărănești, nu păreau oricum să aibă bani de cheltuială.

Bărbatul pe care-l căuta era singur la o masă din colț, în locul său obișnuit, bând vin și bombănind ca pentru sine.

— Ai vreme să schimbi câteva vorbe cu noi, Căpitane

Domon? Întrebă ea.

El ridică ochii, trecându-și o mână prin barbă când observă că nu era singură. Min nu se obișnuise încă cu barba, care i se părea ciudată, dat fiind că nu avea și mustață.

— Deci zici că ți-ai adus și prietenele să-mi bea banii, așa? Păi, Seniorul ăla Seanchan mi-a cumpărat încărcătura, așa că bani zic că am. Ședeți. Hangiu! mugi el, fără veste, iar Elayne tresări. Adu niște vin dres!

— Stai liniștită, îi spuse Min lui Elayne, așezându-se la capătul uneia dintre băncile de lângă masă. Arată ca un urs și rage tot așa, dar nu e.

Elayne, părând neîncredătoare, se așează la celalalt capăt.

— Un urs zici c-aș fi? râse Domon. Poate că da. Dar tu, fato? Ai renunțat la visurile de plecare? Rochia ta zic că-mi pare Seanchan.

— Niciodată! răspunse aprig Min; apropierea unei slujnice care aducea vinul dres, aburind, o făcu însă să tacă. Domon era la fel de atent. Plăti și așteptă ca fata să plece, și de-abia atunci spuse:

— Bătu-m-ar Soarta, fato, nu voiam să te jignesc. Cei mai mulți oameni doresc să-și vadă de viețile lor, fie că sunt sub Seanchani sau sub alții.

— Și noi vrem asta căpitane, zise Nynaeve, aplecându-se spre el, cu coatele pe masă, dar fără Seanchani. Înțeleg că vrei să pleci curând.

— Aș pleca și azi, dac-aș putea, spuse mohorât Domon. Dar la fiecare două sau trei zile, zic că Turak ăla trimite după mine să-i povestesc despre lucrurile vechi pe care le-am văzut. Arăt eu a Menestrel? Credeam că după ce-i depănam vreo două povești avea să mă lase să plec, dar acum zic că, atunci când n-o să-l mai pot distra, e cu putință să mă alunge sau să-mi ia capul. Moale, zic, mai arăta bărbatul ăla dar pe dinăuntru e tare ca fierul și n-are inimă.

— Și corabia dumitale poate să scape de Seanchani? Întrebă Nynaeve.

— Bătu-m-ar Soarta, dac-aș putea să ies din port fără ca vreo *damane* să facă *Picătura* fărămițe, atunci da. Și dacă nu las nici o corabie Seanchan, cu *damane* cu tot, să se apropie,

după ce ies în larg. De-a lungul coastei e plin de locuri cu apă mică, iar *Picătura* mea zic că se descurcă pe-acolo, unde corăbiile alea mari ale Seanchanilor nu pot pătrunde. La vremea asta, trebuie să se păzească de vânturi, atunci când sunt aproape de țarm, iar după ce ajung cu *Picătura*...

— Atunci vom merge cu dumneata, căpitane, îl întrerupse Nynaeve. O să fim patru și m-aștept să fii gata să plecăm de îndată ce urcăm la bord.

Domon își frecă buza de sus și își aținti privirea în fundul căinii cu vin.

— Mda, cât despre asta, zic că mai e și mica problemă de-a ieși din port, vedeți. Cu o *damane* de-asta...

— Și dacă-ți spun că vei avea cu dumneata ceva mai bun decât o *damane*? întrebă încet Nynaeve; Min făcu ochii mari, dându-și seama ce avea de gând. Elayne murmură, aproape în șoaptă:

— Și tocmai mie îmi spuneai să am grijă.

— Ce vrei să spui dumneata? șopti Domon, bănuitor; avea ochi numai pentru Nynaeve.

Aceasta își desfăcu mantia și scoase la iveală o panglică de piele pe care-o ținea la gât, sub rochie. De ea atârnav două inele de aur. Min rămase cu gura căscată la vederea unuia dintre ele - era cel bărbătesc, masiv, pe care-l observase și în stradă, cu darul ei misterios. Domon făcu și el ochii mari, dar probabil că din pricina celui alt, mai mic, croit pentru degetul unei femei, în formă de șarpe care-și înghițea coada.

— Știi ce înseamnă, spuse Nynaeve, dând să-l scoată de pe panglică, dar Domon îl acoperi cu palma.

— Ascunde-l, șopti, privind neliniștit în jur; nimeni nu se uita la ei, din câte vedea Min, dar căpitanul arăta de parcă se gândea că toți se holbau. Zic că inelul ăsta e primejdios. Zic că dacă-l vede cineva...

— Câtă vreme știi ce înseamnă..., făcu Nynaeve; Min o invidia pentru cât era de calmă. Smulse panglica din mâna lui Domon și și-o legă din nou la gât.

— Știu, răspunse răgușit bărbatul. Zic că știu foarte bine. Poate că, zic, voi s-aveți o șansă... Patru, da? Fata care zice

că-i place să-mi asculte palavrele, înțeleg că e și ea parte. Și dumneata, și..., se încruntă el la Elayne. Că doar n-o fi și copila asta... ca dumneata.

Elayne se încordă mânioasă, dar Nynaeve îi puse o mână pe braț și-i zâmbi dulce lui Domon.

— Călătorește cu mine, căpitane. Ai fi uimit să știi ce putem face, chiar înainte să ne câștigăm inelul. După ce plecăm, vei avea la bord trei femei care le pot înfrunta pe *damane*, dacă-i nevoie.

— Trei, îngână el. Păi zic că s-ar putea face... E cu putință... O clipă, chipul i se luminează, dar uitându-se la ele se posomorî iarăși.

— Ar trebui să vă duc chiar acum la *Picătura* și să ridic pânzele, dar bătu-m-ar Soarta dacă nu vă zic cu ce-o să aveți de-a face aici dacă rămâneți, și poate chiar și dacă plecați cu mine. Ascultați-mă și luați aminte.

Mai privi o dată în jur, îngrijorat, își coborî vocea și mai mult și-și alese vorbele cu grijă:

— Zic c-am văzut o... o femeie care purta un inel ca ăsta, prinsă de Seanchani. Una drăguță, zveltă, cu un ditamai Stră... un ditamai bărbatul cu ea care zic că arată ca unul priceput să folosească sabia. Probabil că nu au fost atenți, pentru că zic că Seanchanii i-au luat prin surprindere. Bărbatul a culcat șase sau șapte soldați la pământ, înainte să moară și el. Iar... femeia... vă zic că au trimis șase *damane* s-o înconjoare. Au ieșit dintr-odată de după colțuri. Am crezut că avea să... să facă ceva - știți ce - dar... eu nu mă pricep la asta. Acum părea hotărâtă să-i facă bucați pe toți, apoi zic că pe chip i s-a așternut spaima și a început să țipe.

— Au silit-o să dea drumul Adevăratului Izvor, spuse Elayne, albă la față.

— N-are a face, răspunse netulburată Nynaeve. N-o să le îngăduim să ne facă și nouă la fel.

— Mda, poate c-așa o fi cum spuneți. Dar n-o să uit până mor. „Ajută-mă, Ryma”, așa a țipat. Iar una dintre *damane* a căzut la pământ plângând, și zic că i-au pus până la urmă și... femeii zgarda de gât și zic că eu am fugit, sfârși Domon, frecându-și nasul și lăsând ochii în jos. Am văzut trei femei

prinse și mi-a ajuns. Ca să plec de-aici, mi-aș lăsa-o și pe maica mare pe chei, dar zic că trebuia să vă spun.

— Egwene mi-a povestit că au două prizoniere, rosti încet Min. Ryma, o Galbenă – iar pe cealaltă nu știa cum o cheamă.

Nynaeve îi aruncă o privire aprigă, iar ea tăcu, roșind. După cum arăta Domon, nu le fusese deloc de ajutor vestea că Seanchanii aveau două Aes Sedai, nu doar una. Cu toate astea el își aținti dintr-odată ochii la Nynaeve și trase o gură strașnică de vin.

— Adică zici că de-asta ești și dumneata aici? Să le eliberezi pe... cele două? Că doar mi-ai zis că veți fi trei.

— De-acum știi tot ce trebuie să știi, îi răspunse scurt Nynaeve. Trebuie să fii gata să ridici pânzele de îndată ce-ți spunem. N-o să treacă mai mult de două, trei zile. Ai s-o faci, sau ai să rămâi aici să vezi dacă-ți taie sau nu capul? Mai sunt și alte corăbii, căpitane, și am de gând ca astăzi să-mi găsesc una.

Min își ținu răsuflarea și-și încrucișă degetele pe sub masă. În cele din urmă, Domon încuviință:

— Am să fiu gata.

Când ieșiră din nou în stradă, Min o văzu cu uimire pe Nynaeve sprijinindu-se de zidul hanului, de îndată ce ușa se închise în urma ei.

— Nynaeve, ți-e rău? Întrebă ea îngrijorată.

Nynaeve inspiră adânc, apoi se ridică, trăgându-și mantaua.

— Când ai de-a face cu unii oameni, spuse ea, trebuie să te arăți sigură pe tine. Dacă le arăți o umbră de îndoială, cât de mică, au să te ducă undeva unde nu vrei s-ajungi. Pe Lumină, ce frică mi-a fost să nu-l aud spunând nu! Haideți, mai avem unele lucruri de vorbit. Au mai rămas vreo două, trei piedici mici de care trebuie să trecem.

— Sper că nu te supără mirosul de pește, Min, spuse Elayne.

„Două, trei piedici mici?” se gândi Min, luându-se după ele. Nădăjduia din tot sufletul că Nynaeve era cu adevărat sigură pe sine și nu doar se prefăcea.

CAPITOLUL 44

Cinci merg mai departe

Perrin se uită la săteni cu luare-aminte, trăgând stingherit de mantia lui prea scurtă, cu broderie pe piept și cu niște găuri care nici măcar nu fuseseră peticite, dar nimeni nu-l băgă în seamă, în pofida hainelor lui amestecate și a securii care îi atârna la brâu. Hurin avea pe sub mantie un surtuc cu spirale albastre pe piept, iar Mat purta o pereche de pantaloni largi, băgați în cizme. Asta era tot ce găsiseră pe măsura lor în satul părăsit. Perrin se întrebă dacă și satul acesta avea să fie părăsit curând. Jumătate din casele de piatră erau goale, iar în fața hanului, ceva mai încolo pe ulița nepavată, erau trei căruțe cu boi, pline-ochi, care gemeau sub greutatea lucrurilor acoperite cu pânză groasă și legate cu funii; lângă ele se adunaseră familiile.

Uitându-se la ei cum se îmbrățișau și își luau rămas-bun de la cei care nu plecau, sau cel puțin nu acum, Perrin își dădu seama că străinii trezeau totuși curiozitatea sătenilor, doar că aceștia se fereau să se uite la el și la ceilalți. Acești oameni învățaseră să nu dea atenție străinilor, chiar și acelor care era limpede că nu sunt Seanchani. La Capul Toman, străinii puteau fi primejdioși în vremurile acestea. Întâlniseră aceeași nepăsare căutată și în alte sate. Aici, la câteva leghe de coastă, erau mai multe orașe, neatârinate. Cel puțin așa stătuseră lucrurile înainte să vină Seanchanii.

— E vremea să încălecăm, spuse Mat, înainte să apuce să ne pună întrebări. O să vină și clipa asta.

Hurin se zgâia la un cerc mare, înnegrit pe iarba maronie a pajiștii satului. Părea vechi, dar nimeni nu făcuse nimic ca să-l șteargă.

— E de acum șase sau opt luni, șopti el, și încă mai duhnește. Tot Sfatul Satului și familiile lor. De ce au făcut oare așa ceva?

— Știe cineva de ce fac ceea ce fac? mormăi Mat.

Seanchanii par să ucidă oamenii fără nici un motiv. În orice caz, eu nu văd nici unul.

Perrin încercă să nu privească peticul de pământ ars.

— Hurin, ești sigur cu privire la Fain? Hurin? De când intra-seră în sat, Hurin aproape că nu se dezlipise de locul acela. Hurin!

— Ce? Ah. Fain. Da. Nările i se lărgiră și numaidecât Hurin își încreți nasul. Nu e nici umbră de îndoială, chiar dacă e veche. Pe lângă asta, Myrddraalii au miros de trandafiri. A trecut pe aici, însă cred că era singur. Oricum, nu avea troloci cu el, iar dacă erau și niște Iscoade ale Celui Întunecat, n-au făcut mare rău.

Se stârni vâlvă lângă han; oamenii strigau și arătau cu degetul. Nu spre Perrin și ceilalți doi, ci la ceva ce Perrin nu zărea limpede, undeva pe dealurile de la răsărit de sat.

— Să aducem caii? zise Mat. S-ar putea să fie Seanchani.

Perrin încuviință, iar Mat și Hurin o rupseră la fugă în spa-tele casei părăsite, acolo unde își prioniseră caii. Tocmai când cei doi se făceau nevăzuți după colțul casei, Perrin se uită din nou spre han și se opri, uluit. Copiii Luminii intrau călare în sat, într-o coloană lungă.

Se repezi după ceilalți.

— Mantii Albe!

Mat și Hurin irosiră o clipă holbându-se neîncrezători la el, după care încălecară. Se ținură departe de ulița mare și ieșiră în galop din sat, luând-o spre apus, uitându-se din când în când peste umăr ca să vadă dacă vine cineva după ei. Ingtar le spusese să se păzească de tot ce i-ar putea încetini, iar Mantiile Albe, cu întrebările lor, precis i-ar fi ținut din drum, chiar de ar fi izbutit să dea răspunsuri mulțumitoare. Perrin era și cu mai multă băgare de seama decât ceilalți; avea motivele lui să nu vrea să se întâlnească cu Mantiile Albe. „Securea din mâna mea. Lumină, ce n-aș da să schimb asta.”

Curând, niște dealuri parțial împădurite ascunseră satul, iar Perrin începu să spere că poate nu îi urmarea nimeni. Își struni calul și le făcu semn și celorlalți să se oprească. După ce făcură întocmai, cercetându-l întrebător, Perrin ciuli urechile. Avea auzul mai ascuțit ca odinioară, însă nu desluși

zgomot de copite.

Fără tragere de inimă, căută cu ochii minții să găsească lupi. Dădu aproape numaidecât peste ei, o haită mica, ce poposise peste zi pe dealurile de deasupra satului din care tocmai pleaseră. Fură niște clipe de mirare atât de puternică, încât mai că îi veni să creadă că era propria lui uimire; acești lupi auziseră tot felul de vorbe, dar tot se îndoiau ca există două-picioare care pot vorbi cu ei. Asudă cât timp trebui să le explice cine e – le dădu imaginea Tăurașului fără voia lui și adăuga și propriul miros, cum era obiceiul printre lupi; lupii erau foarte ceremonioși la primele întâlniri – însă, în cele din urmă, izbuti să le pună întrebarea care îl frământa. Lupii nu se sinchiseau defel de două-picioare care nu puteau vorbi cu ei, dar se învoiră să se ducă să arunce o privire, nevăzuți de ochii oamenilor.

După o vreme, veniră niște imagini de la lupi, ceea ce vedeau. Bărbați călare, îmbrăcați în mantii albe, strânși grămadă în jurul satului, mergând printre case, dând ocol satului, însă neplecând nici unul. Nu spre apus. Lupii ziceau că singurii care mergeau spre apus erau el și alți doi două-picioare, împreună cu trei din cei înalți, cu picioare tari.

Perrin fu bucuros când întrerupse legătura cu lupii. Mat și Hurin se uitau la el.

— Nu vin după noi, spuse Perrin.

— Cum de știi? întreba Mat.

— Știu, se răsti el, apoi adaugă, mai cu blândețe: Pur și simplu, știu.

Mat deschise gura, o închise la loc și, într-un final, grăi:

— Păi, dacă nu vin după noi, eu zic să ne întoarcem la Ingтар și să pornim după Fain. N-o să găsim pumnalul dacă stăm aici.

— Nu putem să-i luăm urma atât de aproape de sat, spuse Hurin, căci o să dăm peste Mantiile Albe. Nu cred că Seniorului Ingтар i-ar plăcea așa ceva, și nici lui Verin Sedai.

Perrin dădu din cap.

— O să mergem oricum după ea câteva mile. Dar fiți cu mare băgare de seamă. Nu suntem prea departe de Faime. N-ajută la nimic dacă ne ferim de Mantiile Albe și intrăm drept

într-o patrulea a Seanchanilor.

Porniră din nou; Perrin se tot întreba ce căutau Mantiile Albe acolo.

Geofram Bornhald se uita iscoditor pe ulița satului, rămânând în șa în vreme ce Copiii se împrăștiau prin sat și la marginea lui. Fusesse ceva la bărbatul lat în umeri care se făcuse nevăzut, ceva care îi aducea aminte de... „Da, firește. Băiatul care zicea că e fierar. Cum îl chema?”

Byar își opri calul în fața lui și duse mâna la inimă.

— Satul e păzit, Senior Căpitan.

Sătenii îmbrăcați în haine grele din blană de oaie se mișcau buimaci, în timp ce soldații cu mantii albe îi mânuiau spre căruțele din fața hanului, care gemeau de greutate. Copii plângând se agățau de fustele mamelor lor. Nimeni nu părea sfidător. Privirile le erau întunecate și așteptau să vadă ce se întâmplă. Bornhald era mulțumit că așa stăteau lucrurile. Nu voia să le dea o lecție acestor oameni și nici nu voia să piardă vremea.

Descălecă și dădu frâiele calului unuia dintre Copii.

— Îngrijește-te ca oamenii să primească de mâncare, Byar. Du-i în han, cu câtă mâncare și apă pot duce, apoi bate toate ușile în cuie și închide obloanele. Dă-le de înțeles că pun oameni de strajă, bine?

Byar duse din nou mâna la inimă, dădu pinteni calului și începu să poruncească în stânga și în dreapta. De data asta oamenii fură mânați în hanul cu acoperiș teșit, în timp ce alți Copii scotoceau prin case după ciocane și cuie.

Uitându-se la chipurile posomorâte care se perindau pe lângă el, Bornhald își zise că aveau să treacă două sau trei zile înainte ca vreunul să își ia inima în dinți și să iasă din han, ca să vadă că nu sunt străji. Două sau trei zile era tot ce îi trebuia, însă nu voia să le dea știre Seanchanilor că se află acolo.

Lăsând în urmă destui oameni cât să îi facă pe Inchizitori să creadă că întreaga legiune era răsfirată pe Șesul Almoth, izbutise să aducă mai bine de o mie de Copii la Capul Toman, fără ca, din câte știa el, să dea de bănuț. Cele trei încăierări

cu patrulele Seanchanilor se isprăviseră repede. Seanchanii se obișnuiseră să înfrunte mulțimi deja înfrânte; Copiii Luminii fuseseră o mare uluire. Totuși, Seanchanii știau să lupte precum hoardele Celui Întunecat, iar Bornhald nu putea să uite că una dintre aceste încăierări îl costase mai mult de cincizeci de oameni. Încă nu știa precis care dintre cele două femei ciuruite de săgeți la care se zgâise după aceea fusese Aes Sedai.

— Byar! Unul dintre oamenii lui Bornhald îi întinse apă într-o cupă de lut; era rece ca gheața.

Bărbatul cu fața scofâlcită se dădu jos din șa.

— Da, Senior Căpitan?

— Când voi ataca dușmanul, Byar, zise Bornhald încetișor, tu o să te ții deoparte. Te vei mulțumi să privești și vei da de știre fiului meu ce se întâmplă.

— Dar, Senior Căpitan....

— Așa poruncesc, Copile Byar! se răsti Bornhald. Îmi vei da ascultare!

Byar înțepeni și se uită drept înainte.

— Cum poruncești, Senior Căpitan.

Bornhald îl cercetă o clipă cu privirea. Bărbatul avea să facă ce îi spusese, dar ar fi fost mai bine să îi dea o altă explicație decât aceea de a-i vesti lui Dain moartea tatălui său. Nu că nu ar fi știut lucruri care ar fi trebuit numaidecât aflate de cei din Amador. De la acea încăierare cu femeile Aes Sedai - „Era doar una, sau două? Treizeci de soldați Seanchan, buni ostași, și două femei m-au costat de două ori mai mulți oameni decât pe ei” - nu se mai așteptase să vadă Capul Toman. Iar dacă cumva Seanchanii nu aveau să se răzbune, probabil că Inchizitorii nu aveau să pregete.

— După ce îl găsești pe fiul meu - ar trebui să fie cu Seniorul Căpitan Eamon Valda lângă Tar Valon - și îi spui, vei merge la Amador și vei vorbi cu Seniorul Căpitan Comandant. Cu Pedron Niall în persoană, Copile Byar. Îi vei spune ce am aflat despre Seanchani; o să-ți dau scris. Încredințează-te că înțelege că nu ne mai putem bizui că vrăjitoarele din Tar Valon se mărginesc să uneltească din umbră. Dacă luptă fățiș de partea Seanchanilor, le vom mai întâlni și prin alte părți.

Șovăi. Ultima parte era cea mai importantă. Trebuiau să știe și cei din Bolta Adevărului că, în pofida jurămintelor cu care se grozăveau, femeile Aes Sedai aveau să pornească la bătlie. Se simțea descurajat - o lume în care femeile Aes Sedai conduceau Puterea în timpul luptei; nu era convins că îi părea rău că o părăsește. Însă mai era un mesaj pe care voia să-l trimită la Amador. Și, Byar... spune-i lui Pedron Niall cum s-au servit Inchizitorii de noi.

— Cum poruncești, Senior Căpitan, zise Byar, iar Bornhald oftă când îi văzu expresia de pe chip. Bărbatul nu înțelegea. Pentru Byar, poruncile trebuiau ascultate, fie că veneau de la Seniorul Căpitan, fie că veneau de la Inchizitori, indiferent despre ce era vorba.

— O să scriu și răvașul pe care să i-l dai lui Pedron Niall, spuse Bornhald. Nu era convins că avea să slujească la mare lucru. Îi trecu ceva prin cap și se încruntă la han, acolo unde câțiva dintre oamenii lui băteau ușile și obloanele în cuie. Perrin, murmură el. Așa îl chema. Perrin, din Ținutul celor Două Râuri.

— Iscoada Celui Întunecat, Senior Căpitan?

— Se prea poate, Byar. Nu era nici el pe deplin convins, însă, cum părea să pună lupii să se bată pentru el, nu putea fi altceva. Oricum, Perrin acesta ucisese doi dintre Copii. Mi s-a părut că l-am văzut când am intrat în sat, dar nu-mi aduc aminte să fi zărit printre prizonieri pe cineva care să aducă a fierar.

— Fierarul lor a plecat acum o lună, Senior Căpitan. Unii se plângeau că ar fi plecat și ei înainte să venim noi dacă nu ar fi trebuit să-și dreagă singuri căruțele. Crezi că era într-adevăr Perrin, Senior Căpitan?

— Indiferent cine era, acum nu mai e aici. Și s-ar putea să le povestească Seanchanilor despre noi.

— O Iscoadă a Celui Întunecat așa ar face, Senior Căpitan. Bornhald înghiți și ultima picătură de apă și azvârli cupa.

— N-o să zăbovim aici, Byar. N-o să-i las pe Seanchani să mă prindă dormind, că le dă de veste Perrin din Două Râuri sau altcineva. Dă poruncă să încalece toată lumea, Copile Byar.

Undeva, deasupra capetelor lor, departe, se învârtea o siluetă uriașă, înaripată, neobservată de nimeni.

În poienița din mijlocul desișului unde își făcuseră tabăra, Rand făcea exerciții cu sabia. Voia să-și alunge toate gândurile. Fusesse și el plecat cu Hurin în căutarea urmei lui Fain; toți fuseseră, câte doi sau câte trei, ca să nu atragă atenția, și până acum nu găsise nici unul nimic. Acum îi așteptau pe Mat și pe Perrin să se întoarcă împreună cu amușinarul; ar fi trebuit să ajungă în urmă cu câteva ceasuri bune.

Loial citea firește, și nu puteai ști dacă urechile îi zvâcneau din pricina a ceea ce era în carte sau din cauza întârzierii celor trei, iar Uno și majoritatea soldaților stăteau încordați, ungându-și săbiile sau priveau scrutător printre copaci ca și cum se temeau că Seanchanii ar putea apărea dintr-o clipă în alta. Numai Verin părea nepăsătoare. Femeia Aes Sedai era așezată pe un buștean de lângă foc, mormăind ceva pentru sine și scriind în țărână cu un băț lung; din când în când scutura din cap, ștergea totul cu piciorul și o lua de la capăt. Toți caii erau înșeuăți și gata de plecare, fiecare legat de o sulită înfiptă în pământ.

— Bâtlanul care înaintează prin papură, spuse Ingтар. Stătea sprijinit de un copac, ascuțindu-și sabia și uitându-se la Rand. N-ar trebui să te mai obosești cu poziția asta. Te lasă complet descoperit.

O clipă Rand rămase în echilibru pe un picior, cu sabia ținută invers cu amândouă mâinile deasupra capului, apoi se lăsă lin pe celălalt picior.

— Lan zice că e bună pentru echilibru.

Nu îi era ușor să își păstreze echilibrul. În hău i se părea adesea că și-ar putea ține echilibrul și pe un bolovan în rostogolire, însă nu îndrăznea să se cufunde în hău. Își dorea prea mult acest lucru ca să se încreadă în sine.

— Când repeți prea mult, nici nu te mai gândești. Așa o să-l străpungi pe celălalt, dacă ești iute, dar nu înainte ca sabia lui să-ți fi intrat printre coaste. E ca și cum l-ai invita să facă asta. Cred că dacă aș vedea pe cineva așa de descoperit,

nu m-aș putea stăpâni să nu bag sabia în el, chiar de aș ști că după aceea are să mă nimerească la rându-i.

— E doar pentru echilibru, Ingтар. Rand, într-un picior, se clatină și trebui să-l pună și pe celalalt jos ca să nu cadă. Vârî sabia la loc în teacă și ridică mantia cenușie. Era mâncată de molii și zdrențuită la margini, dar era căptușită cu blană groasă, iar vântul se întetea și se făcea din ce în ce mai rece. Aș vrea să se întoarcă odată.

Ca și cum dorința lui ar fi fost un semn, Uno zise în șoaptă:

— Se apropie niște nenorociți de călăreți, Seniore.

Tecile zăngăniră când și cei care mai aveau încă săbiile în teacă le scoaseră. Unii se urcară în șa și apucară sulile.

Încordarea se risipi când în poieniță se ivi Hurin, urmat de Mat și de Perrin, dar reveni când acesta începu să vorbească:

— Am găsit urma, Senior Ingтар.

— Am mers aproape până la Faime, spuse Mat descălecând. Roșeața din obrajii lui palizi te-ar fi putut face să crezi că e sănătos, însă nu era decât o părere. Soldații se adunară în jurul lor, la fel de însuflețiți ca și el. Nu e decât Fain, dar nu are unde altundeva să se ducă. Probabil că pumnalul e la el.

— Am dat și peste Mantii Albe, zise Perrin, coborând de pe cal. Sute.

— Mantii Albe? spuse Ingтар, încruntându-se. Aici? Ei, dacă ei nu ne bagă în seamă, n-o să-i băgăm nici noi. Poate că, dacă Seanchanii sunt prinși cu ei, o să ajungem la Corn. Privirea i se opri asupra lui Verin, care stătea încă lângă foc. Probabil că o să-mi zici că ar fi trebuit să te ascult, Aes Sedai. Fain s-a dus într-adevăr la Faime.

— Roata țese după cum îi este voia, spuse Verin liniștită. Când vine vorba de *ta'veren*, ceea ce se întâmplă este ceea ce era sortit să se întâmple. Poate că Pânza avea nevoie de aceste zile în plus. Pânza pune toate lucrurile la locul lor, iar când încercăm să le schimbăm, mai ales dacă sunt și *ta'veren* la mijloc, suntem aduși din nou la locul nostru în Pânză, acolo unde trebuia să fim. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, pe care Verin nu păru să o ia în seamă; tot desena ceva cu bățul.

Acum însă cred că ar trebui să hotărâm ce urmează să facem. Pânza ne-a adus în cele din urmă la Faime. Cornul lui Vaiere e în Faime.

Ingтар se așeză pe vine lângă foc, în fața ei.

— Când mai mulți oameni zic același lucru, înclin să îi cred, iar localnicii spun că Seanchanilor nu le pasă cine intră sau iese din Faime. O să merg cu Hurin și cu alți câțiva în oraș. Odată ce poate ajunge pe urma lui Fain până la Corn... ei bine, o să vedem ce va fi.

Verin șterse cu piciorul roata pe care o scrijelise în țărână. În locul ei desenă două linii scurte, unite la un capăt.

— Ingтар și Hurin. Și Mat, căci el simte pumnalul dacă e destul de aproape. Vrei să te duci și tu, nu-i așa, Mat?

Mat părea chinuit de sentimente potrivnice, dar încuviință.

— N-am încotro, nu-i așa? Trebuie să găsesc pumnalul.

Cea de-a treia linie semăna cu urma lăsată de o pasare. Verin se uită pieziș la Rand.

— Merg și eu, spuse el. De asta am venit. O sclipire ciudată apărură în ochii femeii Aes Sedai, o licărire plină de sensuri ascunse, care îl tulbură. Ca să îl ajut pe Mat să găsească pumnalul, zise Rand tăios, și pe Ingтар să găsească Cornul. „Și pe Fain, adăugă pentru sine. Trebuie să-l găsesc pe Fain dacă nu cumva e deja prea târziu.”

Verin scrijeli o a patra linie, preschimbând urma lăsată de o pasare într-o stea strâmbă.

— Și cine altcineva? întrebă ea cu blândețe. Ținea bățul în echilibru.

— Eu, spuse Perrin, cu o clipă înainte ca Loial să zică și el: Cred că vreau să merg și eu, iar Uno și restul soldaților începură cu toții să strige că merg și ei.

— Perrin a zis primul, spuse Verin, ca și cum asta ar fi hotărât lucrurile. Adăugă o a cincea linie și le închise pe toate într-un cerc. Lui Rand i se ridică părul pe ceafă; era aceeași roată pe care o ștersese la început. Cinci merg mai departe, murmură ea.

— Mi-ar plăcea să văd și eu Faime, zise Loial. N-am văzut niciodată Oceanul Aryth. Și pot căra sipetul, dacă Cornul e încă acolo.

— Ar trebui să mă iei și pe mine, Seniore, spuse Uno. Dumneata și Seniorul Rand veți avea nevoie de o sabie în plus dacă nenorociții ăia de Seanchani încearcă să vă oprească. Ceilalți soldați se arătară și ei dornici să îi însoțească.

— Nu fiți neghiobi, zise Verin tăios. Căutătura ei îi făcu să tacă. Nu puteți merge toți. E drept că Seanchanii nu se sinchiesc de străini, dar nu au cum să nu bage în seamă douăzeci de soldați, iar voi, chiar și fără armuri, tot a soldați arătați. Unul sau doi e același lucru. Cinci sunt îndeajuns de puțini ca să pătrundă în oraș fără să bată la ochi, și e bine că trei dintre ei sunt cei trei *ta'veren*. Loial, nici tu nu poți pleca. La Capul Toman nu sunt Ogieri. Ai atrage tot atâtea priviri cât noi toți la un loc.

— Și dumneata? întrebă Rand.

Verin scutură din cap.

— Uiți de *damane*. Își țuguie buzele când rosti acest cuvânt, parcă scârbită. Nu v-aș putea ajuta decât conducând Puterea, iar asta nu ar sluji la nimic, căci ar năvăli toți asupra voastră. Chiar de nu m-ar vedea, tot ar simți că o femeie – sau un bărbat, de altfel – conduce Puterea, doar dacă s-ar îngriji să nu folosească decât un firicel din această Putere. Nu se uită la Rand; lui Rand i se păru că dinadins nu îl privește, iar Mat și Perrin își lăsară ochii în pământ.

— Un bărbat, pufni Ingтар. Verin Sedai, de ce pomenești de asta? Avem deja destule necazuri și fără să ne gândim că un bărbat ar fi în stare să conducă Puterea. Dar ar fi bine dacă ai merge și dumneata. Dacă avem nevoie de...

— Nu, voi cinci trebuie să mergeți singuri. Începu să șteargă cu piciorul roata pe care o desenase în țărână. Îi cercetă pe fiecare în parte, încruntată și cu luare aminte. Cinci merg mai departe.

Ingтар părea gata să o mai roage o dată, însă, văzându-i privirea, se mulțumi să ridice din umeri și se întoarse spre Hurin.

— În cât timp putem ajunge la Faime?

Amușinarul se scărpină în cap.

— Dacă plecăm acum și mergem toată noaptea, putem

ajunge până mâine dimineață la răsăritul soarelui.

— Atunci așa o să facem. Să nu mai pierdem vremea. Înșeuțați-vă caii. Uno, vino cu ceilalți în urma noastră, dar ține-te deoparte și nu lăsa pe nimeni...

Ingтар continuă să dea porunci oamenilor, iar Rand privea roata pe jumătate ștearsă. Nu mai rămăseseră decât patru spițe. Se înfioră, își dădu seama că Verin se uita țintă la el; ochii ei întunecați străluceau acum ca ochii unei păsări de pradă. Izbuti în cele din urmă să își smulgă privirea de la ea și începu să își adune lucrurile.

„Te lași în voia închipuirilor, își spuse el mânios. Dacă nu e acolo, nu poate face nimic.”

CAPITOLUL 45

Maestrul săbier

Soarele care tocmai răsărea își arătă marginea roșiatică peste linia orizontului și întinse umbre lungi în josul străzilor pietruite din Faime, către port. Briza mării făcu palele de fum care se ridicau pe coșuri, din casele în care se pregătea masa de dimineață, să se îndoiaie. Pe afară nu erau decât cei care se treziseră foarte devreme – răsuflarea lor se preschimba în abur, în răcoarea dimineții. Cam într-un ceas, străzile aveau să fie pline de lume, încât acum păreau aproape pustii.

Șezând pe un butoi răsturnat, în fața unei prăvălii de fierărie, închisă încă, Nynaeve își vârî palmele la subsuori ca să și le încălzească și-și privi armata. Min ședea pe un prag, de cealaltă parte a străzii, înfofolită în mantia ei Seanchan și mâncând o prună uscată. Elayne, cu mantaua sa din blană de oaie, se pitise la marginea unei alei, puțin mai în josul străzii. Alături de Min se afla un sac mare, pe care-l furaseră de pe chei. „Armata mea, se gândi posomorâtă Nynaeve. Dar altcineva nu mai există.”

Zări o *sul'dam* și o *damane* care urcau strada. Prima era blondă, a doua brunetă și amândouă căscau de mama focului. Cei câțiva localnici își întorceau privirile de la ele și le făceau loc. Cât putea vedea, nu mai era nici un Seanchan înspre port. Nu se uită și în direcția opusă, ci se întinse și își mișcă umerii, de parcă voia să se dezmoștească, apoi se așeză în același loc. Min aruncă pruna, pe jumătate mâncată, privi nepăsătoare în susul străzii și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tocul ușii. Drumul era liber și acolo – altfel, și-ar fi pus mâinile pe genunchi. Începu să-și frece palmele, înfrigurată, iar Nynaeve își dădu seama că și Elayne se foia, tot ridicându-se pe vârfuri. „Dacă se dau de gol, le dau cap în cap”, se gândi ea, cu toate că știa că, dacă aveau să fie prinse, soarta avea să le fie hotărâtă de Seanchani. Nu putea să uite nici o clipă că, la urma urmei, nu era câtuși de puțin sigură că ce-și

puseseră în minte avea să iasă bine. Era posibil ca tocmai din vina ei să fie prinse. Își făgădui încă o dată că, dacă le descoperea cineva, avea să atragă cumva atenția asupra ei, pentru ca Min și Elayne să poată fugi. Le spusese s-o ia la picior dacă mergea prost ceva, și le făcuse să creadă că și ea avea să facă la fel. Dar mai departe nu știa ce-avea să fie. „Numai că n-am să-i las să mă prindă vie. Lumină, te implor, asta nu.”

Cele două femei pe care le urmăreau urcară strada, până când ajunseră în dreptul lor. Vreo duzină de localnici se dădură la o parte, cât puteau de mult, din calea lor.

Nynaeve își adună toată furia. Cele-n Lesă și Brațele care strângeau lesa. O blestemăție de zgardă se afla la gâtul lui Egwene, și i-ar fi pus și ei unul, dacă puteau. Și lui Elayne la fel. O silise pe Min să le spună cum făcea o *sul'dam* pentru a-și impune voința. Era convinsă că nu aflase chiar tot ce era mai rău, dar știa îndeajuns pentru a se mânia din cale afară. Într-o clipă, un boboc alb, aflat pe o creangă neagră, plină de spini, se deschise înspre lumină, înspre *saidar*, iar Puterea Supremă o potopi. Știa că era de-acum înconjurată de o sclipire, pe care și altele puteau s-o vadă. Femeia cea palida, *sul'dam*, tresări, iar cea cu zgarda la gât rămase cu gura căscată, dar Nynaeve nu le îngădui nici un răgaz. Conduse un firicel din Putere, numai atât, dar plesni cu el ca dintr-un bici, scuturând din văzduh un grăunte de praf.

Zgarda argintie se desfăcu și căzu cu zgomot pe piatră. Nynaeve oftă ușurată, sărind imediat în picioare. Femeia ce-și spunea *sul'dam* rămase cu privirea ațintită la zgarda de pe jos, ca la un șarpe veninos. Fosta *damane* își duse o mână tremurătoare la gât apoi, înainte ca cealaltă să fi avut vreme să se miște, se întoarse și o lovi cu pumnul în față. Blonda se împletici, aproape cazând la pământ.

— Foarte bine! strigă Elayne, care se apropia în fugă, la fel ca Min.

Înainte ca vreuna dintre ele să o ajungă, fosta *damane* se uită năucită împrejur, apoi o luă la fugă cât putea de repede.

— N-o să-ți facem nici un rău, strigă după ea Elayne. Suntem prietene.

— Taci! șuieră Nynaeve și scoase din buzunar o mână de cârpe pe care le îndesă, fără milă, în gura deschisă a dușmancei, care se clătina; Min se grăbi să scuture sacul, într-un nor de praf, și i-l petrecu celeilalte peste cap, învăluind-o până la brâu. Am atras și-așa prea multă atenție.

Era adevărat, și totuși nu pe de-a-ntregul. Strada dimprejurul lor se golea iute, dar oamenii care se hotărâseră dintr-odată că era mai bine să fie în altă parte nici nu se uitau la ele. Pe asta se și bizuise Nynaeve – că oamenii aveau să facă tot ce puteau ca să nu bage de seamă nimic din ce se întâmpla cu Seanchanii – ca să mai câștige câteva clipe. Până la urma, localnicii aveau să vorbească, dar numai în șoaptă. Puteau trece câteva ceasuri până ca Seanchanii să afle că se întâmplase ceva. Femeia capturată începu să se foiască, scoțând strigate înfundate, prin pânza de sac, dar Nynaeve și Min o apucară strâns și o duseră pe o alee din apropiere. Lesa și zgarda se târâiau peste pietrele de pe caldarâm, clincănind.

— Ridică-le, se răsti Nynaeve la Elayne. Hai, că nu te mușcă.

Elayne trase aer adânc în piept, apoi ridică ușor zgarda argintie, de parcă într-adevăr se temea să nu sară la ea. Nynaeve o înțelegea oarecum, deși nu o aproba – totul depindea de cum își făcea fiecare treaba.

Captiva lor dădea din picioare și tot încerca să se elibereze, dar Nynaeve și Min izbutiră s-o facă să meargă mai departe, pe alee, apoi printr-un alt cotlon dosnic, între două case, ceva mai lat, apoi pe o altă alee pentru ca, în cele din urmă, să intre într-o cabană grosolană, din lemn, care fusese cândva un grajd pentru doi cai – judecând după despărțituri. De la venirea Seanchanilor, nu multă lume își mai permitea să aibă cai. Nynaeve stătuse o zi întreagă cu ochii pe acel loc și nu văzuse pe nimeni intrând. Înăuntru era praf și mirosea a mucegai – semn că locul era părăsit. De cum intrară, Elayne lăsă zgarda să-i cadă și-și frecă mâinile cu paie.

Nynaeve folosi din nou Puterea – un firicel, ca și mai de vreme – și brățara căzu pe podeaua murdară. Femeia cea blondă zbieră înfundat și încerca să se ferească.

— Gata? întrebă Nynaeve, iar celelalte două încuviințară,

și traseră de sac.

Fosta *sul'dam* respira greu. Avea ochii albaștri plini de lacrimi, din pricina sacului, și se înroșise la față – asta, cel puțin, și de mânie. Se năpusti spre ușă, dar o prinseră după primul pas. Nu era nevolnică, dar ele erau trei. Până la urmă, se trezi dezbrăcată până la cămășuța pe care-o avea pe dedesubt, culcată într-o despărțitură, legată fedeleș cu frânghii groase și cu un căluș în gură, legat și el. Mângâindu-și buza umflată, Min cântări din priviri rochia cu fulgerele brodate și încălțările moi pe care le dobândiseră.

— Pentru tine ar putea fi bune, Nynaeve. Pentru mine sau Elayne, nu.

Elayne tocmai își scutura paiele din păr.

— Da, văd și eu. Oricum, pe tine te cunoaște prea multă lume, așa că nu aveai cum s-o faci.

Nynaeve se dezbracă iute, își aruncă veșmintele în lături și puse pe ea rochia prizonierei. Min o ajută să se încheie la spate, încălțările o cam strângeau – și rochia o cam stânjenea, la piept; în rest, îi era largă. Atârna aproape până în pământ. O adevărată *sul'dam* nu ar fi purtat-o așa, dar nici lui Elayne, nici lui Min nu i-ar fi venit mai bine. Ridicând brățara, Nynaeve trase aer în piept și și-o prinse la încheietura stângă. Capetele se uniră – părea dintr-o bucată, o simplă brățară. Se temuse că avea s-o facă să se simtă cu totul altfel.

— Rochia, Elayne.

Ascunseseră acolo doua rochii, una de-a ei și una de-a lui Elayne, pe care le vopsiseră într-o culoare cât mai apropiată de cenușiul-închis destinat unei *damane*. Elayne nu făcu însă nici o mișcare, ci rămase cu privirea ațintită la zgarda desfăcută, umezindu-și buzele cu limba.

— Elayne, trebuie s-o faci. Min nu poate – a fost văzută de prea multă lume. Dacă rochia asta îți venea ție, eram pregătită s-o fac eu.

Îi trecu prin minte că, dacă ar fi trebuit să poarte ea zgarda, ar fi înnebunit de spaimă; tocmai de-asta nu se putea răsti prea aspru la Elayne.

— Știu, oftă aceasta. Numai că mi-aș dori să știu mai

multe despre cum o să fie. Min, ajută-mă, te rog, mai spuse ea, strângându-și buclele roșii-aurii; Min începu să-i desfacă nasturii de la spate.

— Păi, avem o singură cale să ne dăm seama, răspunse Nynaeve. Izbuti să ridice zgarda fără să clipească, apoi, după o clipă de șovăială, se aplecă și o prinse la gâtul prizonierei. „Dacă se poate spune că o merita cineva, ea e aceea”, își zise cu asprime. Poate așa o să ne fie și ea de folos.

Femeia cu ochi albaștri aruncă o privire spre lanțul care se întindea de la gâtul ei la încheietura lui Nynaeve, apoi o privi disprețuitoare pe aceasta din urmă.

— Așa n-o să meargă, spuse Min, dar Nynaeve de-abia o auzi.

Dintr-odată o... simțea... pe cealaltă, îi simțea gândurile, funia care îi rodea gleznele și încheieturile, gustul muced, de pește, de la zdrențele înfundate în gură, paiele care-o înțepau prin pânza subțire a cămășutei. Știa că nu ea, Nynaeve, simțea toate acestea – în minte avea un noian de senzații despre care știa că erau ale celeilalte. Înghiți în sec, încercând să le ignore – dar nu izbuti să le facă să dispară – și-i vorbi femeii legate:

— N-am să-ți fac nici un rău dacă ne răspunzi deschis. Nu suntem Seanchan. Dar dacă minți...

Și ridică amenințătoare lesa. Umerii femeii începură să tremure, iar colțurile gurii îi căzură. Lui Nynaeve îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că râdea. Începu să se mânie, apoi se gândi la ceva. Ghemotocul din mintea ei părea alcătuit din toate senzațiile celeilalte. Încercă să pună și ea ceva acolo.

Fosta *sul'dam* făcu ochii mari și scoase un strigat pe care călușul nu-l înăbuși pe de-a-ntregul. Scuturându-și palmele la spate, de parcă se apăra de ceva, se ghemui în paie, încercând în zadar să scape. Nynaeve se tulbură și se grăbi să alunge senzațiile pe care le adăugase. Cealaltă lăsă umerii în jos, plângând.

— Ce... ce i-ai... făcut? întrebă cu voce stinsă Elayne; Min rămăsese cu gura căscată și nu spunea nimic.

— Ce ți-a făcut și ție Sheriam, când ai aruncat cu pocalul

în Marith, răspunse aspră Nynaeve. „Pe Lumină, ce lucru murdar.”

— Oh, făcu Elayne, înghițind cu zgomot.

— Dar un *a'dam* n-ar trebui să facă așa ceva, zise Min. Din câte am auzit, nu e bun decât pentru femeile care pot conduce Puterea.

— Câte vreme folosește, asta nu contează, spuse Nynaeve, apoi apucă lesa argintie, din locul în care se unea cu zgarda, și o ridică pe cealaltă femeie, ca să i se poată uita în ochi; îi observă teama. Acum ascultă-mă și deschide bine urechile. Vreau răspunsuri; dacă nu le primesc, am să te fac să crezi că te jupoi de vie.

Pe chipul femeii se oglindi o groază adâncă, iar Nynaeve simți un gol în stomac, dându-și pe neașteptate seama că fusese crezută pe cuvânt. „Dar dacă ea crede că pot s-o fac, înseamnă că știe. E din pricina lesei.” Îi veni să-și smulgă brățara de la încheietură și s-o arunce cât colo, dar se sili să pară netulburată și aspră.

— Ești gata să-mi răspunzi? Sau trebuie să te conving?

Cealaltă scutură tare din cap; răspunsul era limpede. Când Nynaeve îi scoase călușul, ea înghiți o dată în sec, apoi începu să îngaime, cu suflul la gura:

— N-am să spun nimănui, jur. Numai scoateți-mi asta de la gât. Am aur. Luați-l. Jur că n-am să spun nimănui.

— Taci, se răsti Nynaeve, iar femeia se supuse imediat. Cum te cheamă?

— Seta. Vă rog. Vă răspund, dar, vă rog... scoateți-l! Dacă mă vede cineva..., grăi Seta, coborând ochii să privească lanțul, apoi strângându-și pleoapele. Va rog..., șopti ea.

Nynaeve își dădu seama că n-ar fi putut niciodată s-o facă pe Elayne să poarte zgarda.

— Hai, mai bine să trecem la treabă, spuse hotărâtă Elayne, care se dezbrăcase și ea. Lasă-mă puțin să-mi pun rochia și...

— Îmbracă-te la loc cu hainele tale, spuse Nynaeve.

— Dar cineva trebuie s-o facă pe *damane*, zise Elayne, altfel n-o să ajungem niciodată la Egwene. Rochia asta îți vine ție, Min nu poate... așa că am rămas eu.

— Ți-am spus să te îmbraci. Avem deja pe cineva care să poarte lesa, rosti Nynaeve și trase de lanțul care-o unea cu Seta; aceasta oftă.

— Nu! Nu, vă rog! Dacă mă vede cineva..., începu ea, dar tăcu la vederea privirii ca de gheață a lui Nynaeve.

— Dinspre partea mea, ești mai rea decât o ucigașă, mai rea decât o Iscoadă de-a Celui Întunecat. Nu știu pe nimeni care să fie mai ticălos ca tine. Gândul că trebuie să port asta la mână, să fiu la fel ca tine fie și numai pentru un ceas, mă îmbolnăvește. Deci dacă-ți trece prin minte că am să mă dau în laturi și n-am să te pedepsesc, mai gândește puțin. Nu vrei să fii văzută? Foarte bine. Nici noi. Dar la o *damane* nimeni nu se uită cu adevărat. Câtă vreme ții capul în jos, așa cum se cuvine să faci Cea din lesă, n-ai să fii observată. Dar ar trebui să faci tot ce poți ca să ne-ajuti să scăpăm și noi. Dacă ne dăm de gol, ai să fii și tu văzută, și dacă asta nu-i de ajuns, îți fâgăduiesc că am să te fac să blestemi ziua în care maică-ta l-a sărutat pentru prima oară pe taică-tău. M-ai înțeles?

— Da, spuse Seta cu glas întretăiat. Jur.

Nynaeve trebui să-și scoată brățara, pentru a izbuti să-i tragă celeilalte peste cap rochia vopsită în cenușiu a lui Elayne. Nu-i venea bine. Era prea largă la piept și strâmtă pe șolduri, dar la fel ar fi fost și a lui Nynaeve – și scurtă pe deasupra. Nynaeve nădărdui că avea dreptate și că, într-adevăr, nimeni nu se uita cu atenție la *damane*. Fără nici o plăcere, își puse brățara la loc. Elayne adună hainele împrăștiate pe jos, le înveli cu cealaltă rochie vopsită și făcu o boccea, numai bună pentru o femeie în veșminte țărănești, care se ținea după o *sul'dam* și o *damane*.

— Gawyn o să moară când o să audă de asta, zise ea și râse, fără să pară cu adevărat veselă.

Nynaeve o sfredeli cu privirea mai întâi pe ea, apoi pe Min. Începeau primejdiile.

— Sunteți gata?

— Sunt gata, răspunse Elayne; zâmbetul i se topise.

— Gata, spuse și Min, fără alte vorbe.

— Și unde... mergeți... mergem, adică? întrebă Seta, apoi adăugă repede: Dacă-mi îngăduiți să întreb.

— În bârlogul leilor, îi spuse Elayne.

— Să dănuim cu Cel Întunecat, rosti și Min.

Nynaeve oftă și clătină din cap.

— Încearcă să-ți spună că mergem acolo unde sunt ținute *damane*, pentru ca vrem s-o eliberăm pe una dintre ele.

Seta rămase cu gura căscată și nu-și reveni nici când o îmbrânciră afară.

Bayle Domon privea răsăritul de pe puntea corăbiei. Cheiurile se umpluseră deja, cu toate că străzile care plecau din port erau încă pustii. Un pescăruș așezat pe un stâlp îl privi; avea ochi nemiloși.

— Ești sigur că faci bine, căpitane? întreba Yarin. Dacă Seanchanii se întreabă ce facem cu toții pe punte...

— Tu ai grijă numai să fie câte o secure lângă fiecare parâmbă, spuse scurt Domon. Și Yarin, fii atent: dacă vreunul încearcă să taie frânghiile înainte să urce femeile alea, am să-i sparg țeasta.

— Și dacă nu vin, căpitane? Dacă în locul lor apar soldații Seanchan?

— Ține-ți firea, omule! Dacă vin soldații, o să ne îndreptăm repede spre gura portului, și fie ca Lumina să se milostivească de noi toți. Dar până atunci, zic că am de gând să le aștept. Acum, du-te și prefă-te că te învârti pe-aici fără nici o treabă.

Domon își întoarse din nou privirile spre oraș, către casele pentru *damane*. Degetele sale băteau înfrigurate darabana în parapet.

Briza mării aducea miros de mâncare la nasul lui Rand și încerca să îi umfle mantia mâncată de molii, însă el o ținea închisă cu o mână. Roșcatul se apropia de oraș. Printre hainele pe care le găsiseră nu era nimic pe măsura lui, așa că se gândise că era mai bine să țină ascunsă broderia fină de argint de pe mâneci și bătlanii de pe guler. Atitudinea Seanchanilor față de oamenii cucerți care purtau arme putea să nu fie aceeași și pentru cei cu săbii cu pecetea bătlanului.

În fața lui, se întindeau primele umbre ale dimineții. De-

abia dacă îl mai vedea pe Hurin, care mergea printre curțile cu căruțe și ocolurile pentru cai. Doar unul sau doi bărbați umblau printre rândurile de căruțe ale neguțătorilor, iar ei purtau șorțuri lungi de rotari sau de fierari. Ingтар, care ajunsese primul, deja nu se mai vedea. Perrin și Mat veneau în urma lui Rand, păstrând distanța. Rand nu se uită în spate, să vadă ce fac. Nu voia să arate că avea vreo legătură cu ei; erau cinci bărbați care intrau în Faime la răsăritul soarelui, dar nu împreună.

Se trezi înconjurat de ocoluri pentru cai; dobitoacele se adunaseră deja lângă gard, așteptând să primească de mâncare. Hurin își iți capul printre două grajduri, cu porțile încă închise și zăvorâte, îl văzu pe Rand și îi făcu semn, apoi se trase înapoi. Rand își struni murgul într-acolo.

Hurin își ținea calul de căpăstru. Purta o vestă lungă în loc de surtuc și, în pofida mantiei lungi care îi ascundea sabia scurtă și pumnalul cu lamă zimțată, tremura de frig.

— Seniorul Ingтар e acolo, spuse Hurin, arătând cu capul spre pasajul îngust. Zice să ne le lăsăm caii aici și să mergem pe jos. Rand descălecă, iar amușinarul adăugă: Fain a luat-o pe strada aia, Senior Rand. Îi simt mirosul de aici.

Rand îl duse pe Roșcat până la locul unde Ingтар își pripo-nise și el calul, în spatele grajdului. Ingтар nu aducea defel a Senior, îmbrăcat cum era într-o haină murdară de blană, plină de găuri, iar sabia legată la cingătoare peste haină arăta ciudat. Avea o sclipire înfrigurată în privire.

Rand îl legă pe Roșcat lângă armăsarul lui Ingтар și se uită la desagi. Șovăia. Nu se îndurase să se despartă de flamură. Nu credea că soldații ar fi putut să îi scotocească prin desagi, dar cu Verin nu se știa niciodată și nu-și putea închipui ce ar fi făcut dacă ar fi găsit flamura. Totuși, nu îi venea la îndemână să o ia cu el. Se hotărî să lase desagii legați în spatele șeii.

Mat veni și el și, câteva clipe mai târziu, Hurin îl aduse și pe Perrin. Mat purta niște pantaloni largi vârați în cizme, iar Perrin mantia lui prea scurtă. După părerea lui Rand, arătau toți ca niște cerșetori mârșavi, însă prin sate oamenii aproape că nici nu-i băgaseră în seamă.

— Haideți, spuse Ingтар. Să vedem ce găsim.

Porniră agale pe strada nepavată, ca și cum n-aveau nici o țintă, vorbind între ei; trecură pe lângă curțile cu căruțe și pătrunseră pe străzile pietruite. Rand habar nu avea ce zisese, cu atât mai puțin despre ce discutaseră ceilalți. Planul lui Ingтар fusese să arate toți ca un grup de oameni care se plimbă împreună, dar pe străzi erau foarte puțini oameni. La ora aceea a dimineții ei cinci făceau cât o mulțime.

Mergeau toți laolaltă, însă Hurin era cel care îi conducea, adulmecând aerul și cotind la dreapta și la stânga. Ceilalți îl urmau, de parcă aveau toți același gând.

— A străbătut orașul în cruciș și-n curmeziș, murmură Hurin, cu o strâmbătură. Îi simt mirosul peste tot, dar duhoarea e atât de puternică, încât nu știu care urmă e mai veche și care mai recentă. Măcar știu că e încă aici. Unele urme nu sunt mai vechi de o zi sau două, sunt sigur. Sunt sigur, adăugă el, cu mai puțină îndoială în glas.

Începură să mai apară oameni, ici un neguțător de fructe care își întindea marfa pe tarabă, colo un bărbat care mergea grăbit cu niște pergamente sub braț și o tăblița de ardezie în spate, un ascuțitor de cuțite care își ungea mânerul tocilei. Două femei trecură pe lângă ei și se îndreptară în partea cealaltă, una cu ochii în pământ și o zgardă de argint în jurul gâtului, cealaltă îmbrăcată într-o rochie brodată cu fulgere și cu un lanț încolăcit de argint în mână.

Lui Rand i se puse un nod în gât; îi fu greu să nu se întoarcă să se uite la ele.

— Era?... Ochii lui Mat, înfundați în orbite, se făcuseră mari de uimire. Crezi că era *damane*?

— Așa se zice că arată, spuse Ingтар tăios. Hurin, o să batem toate străzile din nenorocitul ăsta de oraș?

— A umblat peste tot, Senior Ingтар, zise Hurin. Îi simt duhoarea peste tot. Ajunseseră într-un loc unde casele de piatră aveau trei sau patru caturi și erau la fel de mari ca niște hanuri.

Cotiră pe o stradă, iar Rand înlemni când văzu un grup de vreo douăzeci de soldați Seanchan care stăteau de strajă în fața unei case de pe marginea străzii - și două femei îmbrăcate în rochii brodate cu fulgere care vorbeau pe

treptele unei case din față. Deasupra casei păzite de soldați flutura o flamură: un șoim auriu cu fulgere în gheare. Cât despre casa unde stăteau de vorbă femeile, nimic nu o făcea să bată la ochi. Armura ofițerului era strălucitoare, în nuanțe de roșu, negru și auriu, iar coiful era aurit și astfel pictat încât să semene cu un cap de păianjen. Apoi Rand zări cele două siluete uriașe, cu piele tare, ghemuite printre soldați, și mai că se împiedică.

„Grolmi.” Nu era nici o îndoială. Aveau capetele în forma de pană și trei ochi. „Nu e cu puțință.” Poate că dormea și era doar un coșmar. „Poate că încă nu am plecat spre Faime.”

Ceilalți se zgâiră și ei la lighioane când trecură pe lângă casa păzită.

— În numele Luminii, ce sunt? întrebă Mat.

Lui Hurin aproape că îi ieșiseră ochii din orbite.

— Senior Rand, sunt... Sunt...

— Nu contează, spuse Rand. După o clipă, Hurin dădu din cap a încuviințare.

— Am venit aici după Corn, zise Ingтар, nu ca să ne holbăm la monștrii Seanchanilor. Caută urma lui Fain, Hurin.

Soldații abia dacă le aruncară o privire. Strada dădea drept în port. Rand vedea corăbiile ancorate acolo; corăbii înalte, pătrătoase, cu catarge mari, ce păreau mici din pricina depărtării.

— A fost de multe ori pe aici. Hurin se frecă la nas cu dosul palmei. Îi simt putoarea. Cred că a fost aici și ieri, Senior Ingтар. Poate chiar aseară.

Deodată, Mat se apucă de surtuc cu amândouă mâinile.

— E acolo, șopti el. Se întoarse și porni în urmă, privind casa înaltă cu flamură deasupra. Pumnalul e acolo. Nu mi-am dat seama mai înainte, căci erau... lighioanele alea, dar îl simt.

Perrin îl împunse cu degetul în coaste.

— Bine, dar nu te mai holba așa, altminteri or să înceapă să-și pună întrebări.

Rand aruncă o privire peste umăr. Ofițerul se uita după ei. Mat se întoarse și el, posomorât.

— Aveți de gând să mergem mai departe? E înăuntru, v-

am zis.

— Am plecat după Corn, mârâi Ingтар. Vreau să-l găsesc pe Fain și să-l fac să-mi spună unde e. Nu-și încetini pașii.

Mat nu mai zise nimic, dar chipul îi era rugător. „Și eu trebuie să-l găsesc pe Fain, își spuse Rand. Trebuie.” Însă, după ce se uită la fața lui Mat, grăi:

— Ingтар, dacă pumnalul e în casa aia, probabil că și Fain e tot acolo. Nu cred să fi plecat de lângă pumnal și de lângă Corn.

Ingтар se opri. După o clipă zise:

— Se prea poate, dar de aici de-afară nu avem cum să știm sigur.

— L-am putea pândi, să vedem când iese, spuse Rand. Dacă iese din casă așa de devreme, atunci e limpede că a stat aici peste noapte. Și pun rămășag că unde doarme el, acolo e și Cornul. Dacă îl vedem ieșind, ne întoarcem la Verin până la amiază și până diseară scornim noi ceva.

— Nu vreau s-o aștept pe Verin, zise Ingтар și nici nu vreau să aștept să se facă seară. Am așteptat deja prea mult. Vreau ca să fie în mâinile mele Cornul înainte de apusul soarelui.

— Știu ca pumnalul e acolo, spuse Mat.

— Iar Hurin zice că Fain a fost aici aseară. Ingтар nu luă aminte la încercările lui Hurin de a mai adăuga ceva. E prima data când nu vorbești de urme vechi de o zi sau două. O să luăm Cornul acum. Acum!

— Cum? întrebă Rand. Ofițerul nu se mai uita la ei, dar tot mai erau cel puțin douăzeci de soldați în fața casei. Și doi grolmi. „E nebunie curată. Nu e cu puțință să fie grolmi aici.” Chiar dacă își spunea asta, lighioanele tot acolo rămâneau.

— Mi se pare că în spatele caselor sunt grădini, zise Ingтар, privind gânditor în jur. Dacă vreuna din aleile astea merge pe lângă zidul unei grădini... Câteodată oamenii uită să-și păzească și spatele. Haideți. Se îndreaptă spre cel mai apropiat pasaj dintre două case. Hurin și Mat îl urmară, cu pași repezi.

Rand schimbă o privire cu Perrin - prietenul lui cu părul creț se mărgini să ridice din umeri - și se luară și ei după Ingтар.

Aleea era atât de îngustă încât abia izbutiră să se strecoare, însă, după ce meraseră printre zidurile unor grădini, ajunseră într-o altă alee, destul de mare cât să intre o roabă sau o căruță mai mică. Era și ea pietruită, dar dădea în spatele caselor; obloanele erau trase, iar zidurile înalte ale grădinilor erau acoperite de crengi aproape desfrunzite.

Ingтар îi conduse pe alee, până ajunseră față în față cu flamura care flutura. Ingтар își scoase mânușile de fier de sub haină, și le puse și sări să se prindă de marginea zidului, apoi se ridică să se uite în grădină.

— Copaci. Răzoare de flori. Alei. Nu e nimeni. Stați! Un paznic. Un singur bărbat. Nici n-are coif. Numărați până la cincizeci, după care veniți după mine. Își trecu piciorul peste zid și se rostogoli în grădină, dispărând înainte ca Rand să apuce să spună ceva.

Mat începu să numere rar. Rand își ținea răsuflarea. Perrin își mângâia securea, iar Hurin apucase plăselele sabiei.

— ...Cincizeci. Hurin se cățăără peste zid înainte ca Mat să își fi isprăvit vorba. Perrin îl urmă numaidecât.

Rand își spuse ca Mat ar putea avea nevoie de ajutor - era palid și tras la față - dar acesta se sui sprinten pe zid. Aveai de ce te ține și, câteva clipe mai târziu, Rand era și el ghemuit la pământ, alături de Mat, Perrin și Hurin.

Toamna era pe sfârșite, pe răzoarele de flori nu erau decât câteva tufe, iar crengile copacilor erau golașe. Vântul care umfla flamura aducea praful pe dalele aleilor. Rand nu îl zărea pe Ingтар. Apoi îl văzu, cu spinarea lipită de peretele din spate al casei, cum le face semn, cu sabia în mână.

Rand alergă până la el, pe vine, mai atent la ferestrele casei decât la prietenii care fugeau pe lângă el. Fu o ușurare să se sprijine și el de perete.

Mat tot mormăia pentru sine:

— E acolo. Îl simt.

— Unde e paznicul? Întrebă Rand în șoaptă.

— E mort, răspunse Ingтар. Avea prea multă încredere în el. Nici n-a încercat să țipe. I-am ascuns leșul sub o tufă.

Rand se zgâi la el. „Seachanul avea prea multă încredere în el?” Singurul lucru care îl făcea să nu se întoarcă din drum

erau mormăiturile lui Mat.

— Aproape am ajuns. Și Ingтар parcă vorbea pentru sine. Aproape am ajuns. Haideți.

Rand scoase sabia înainte să înceapă să urce treptele din spate. Hurin apucă și el sabia scurtă și pumnalul cu lamă zimțată, iar Perrin își scoase securea de la cingătoare, fără tragere de inimă.

Coridorul dinăuntru era întunecat. Ușa întredeschisă de la dreapta lor ducea probabil spre bucătărie, judecând după miros. Erau mai mulți oameni acolo; se auzeau voci și, din când în când, zângănitul unei tigăi.

Ingтар îl puse pe Mat să îi conducă și se strecurară pe ușă. Rand se uită la deschizătura din ce în ce mai mică până când ajunseră la următorul colț.

O femeie tânără și zveltă, cu păr închis la culoare, ieși dintr-o încăpere din fața lui, purtând o tavă cu o ceașcă pe ea. Încremeniră. Femeia o luă în cealaltă parte, fără să privească spre ei. Rand făcu ochii mari de mirare. Rochia ei albă, lungă, era aproape transparentă. Femeia dispăru după un colț.

— Ai văzut? întrebă Mat răgușit. Vedeai prin...

Ingтар îi acoperi gura cu mâna și șopti:

— Nu de asta suntem aici. Găsește-l. Găsește-mi Cornul.

Mat arătă spre un șir îngust de trepte în spirală. Le urcară și se treziră în partea din fața a casei. Nu era multă mobilă pe coridor și toată părea curbată. Din loc în loc, mai era câte o tapiserie sau câte un paravan, pe care erau pictate câteva pasări pe o creangă sau flori. Pe unul din paravane era desenat un râu, dar, în afară de apa involburată și de malurile înguste, nu mai era nimic altceva.

Rand auzea glasuri de oameni și târșăit de papuci pe podea. Nu vedea pe nimeni, însă își închipuia cum ar fi dacă cineva ar intra pe coridor și ar da peste cinci bărbați furișându-se pe acolo, înarmați...

— Acolo, murmură Mat, arătând spre două uși mari, glisante, cu ivăre cioplite. Cel puțin acolo e pumnalul.

Ingтар îl privi pe Hurin; amușinarul deschise ușile, iar Ingтар se năpusti înăuntru, cu sabia pregătită. Nu era nimeni. Rand și ceilalți se grăbiră să intre și Hurin închise ușile în

urma lor.

Paravanele pictate ascundeau pereții și celelalte uși și estompa lumina care intra pe ferestrele ce dădeau, de buna seamă, în stradă. Într-un capăt al camerei era un scrin înalt și rotund. În celălalt era o măsuță, cu un jilț în față. Rand auzi răsuflarea întretăiată a lui Ingtar, dar lui nu-i venea decât să ofteze ușurat. Cornul lui Vaiere era așezat pe măsuță, pe un postament. Dedesubt scânteia rubinul de pe plăselele pumnalului. Mat se repezi spre masă și înșfăcă Cornul și pumnalul.

— Gata, striga el, strângând pumnalul în pumn. Le-am găsit pe amândouă.

— Nu țipa așa, zise Perrin, tresărind. Încă n-am ieșit de aici. Se juca încet cu coada securii; părea că ar fi vrut să țină altceva în mână.

— Cornul lui Vaiere. În glasul lui Ingtar se ghicea smerenia. Atinse Cornul, șovăitor, mergând cu degetul pe marginea literelor gravate cu argint de jur împrejurul pâlniei, tălmăcindu-le în șoaptă, apoi își trase mâna înapoi, înfrigurat. Acesta este. Lumină, acesta este! Sunt salvat!

Hurin mișcă paravanele care ascundeau ferestrele. Îl dădu și pe ultimul la o parte și se uită iscoditor afară.

— Soldații sunt încă acolo, de parcă ar fi prins rădăcini. Și... lighioanele alea.

Rand se duse lângă el. Cele două creaturi erau grolmi; nu era nici o umbră de îndoială.

— Cum de au?...

Ridică privirea și nu își mai sfârși vorba. Se uită în grădina casei mari de cealaltă parte a străzii. Vedea locul unde zidurile fuseseră dărâmate, ca să mai fie alăturate și alte grădini. Femeile stăteau pe bănci sau se plimbau, mereu câte două. Femei legate una de alta cu lanțuri de argint. Una din femeile cu zgardă înălță capul. Era prea departe ca să-i vadă deslușit chipul, ochii părură să li se întâlnească o clipă și își dădu seama cine era. Se îngălbeni la față.

— Egwene, șopti el.

— Ce tot spui acolo? zise Mat. Egwene e la adăpost, în Tar Valon. Mi-aș dori să fiu și eu acolo.

— E aici, spuse Rand. Cele două femei se întorceau, îndreptându-se spre una din casele din celalalt capăt al grădinilor alăturate. E acolo, chiar peste stradă. Lumină, are zgardă la gât!

— Ești convins? întrebă Perrin. Veni să se uite și el pe fereastră. N-o văd, Rand. Și, chiar de aş vedea-o, de la depărtarea asta n-aş recunoaşte-o.

— Sunt convins, zise Rand. Cele două femei intrară într-una din casele care dădeau în strada următoare. Stomacul i se făcuse ghem. „Ar fi trebuit să fie la adăpost. Ar fi trebuit să fie în Turnul Alb.” Trebuie să o scot de acolo. Voi, ceilalți...

— Aşa deci! Vocea bolborosită era la fel de slabă ca și zgomotul ușilor care glisau. Nu sunteți cine mă așteptam să fiți.

O clipă, Rand nu făcu decât să se zgâiască. Bărbatul înalt cu capul ras care intrase în cameră purta o robă lungă, albastră, care mătura pământul, și avea niște unghii atât de lungi încât Rand se întrebă cum de putea apuca ceva. Cei doi bărbați care stăteau slugarnic în spatele lui aveau capul ras doar pe jumătate, iar restul părului, închis la culoare, era împletit într-o coadă care le atârna pe lângă obrazul drept. Unul dintre ei ținea o sabie în teacă.

Numaidecât paravanele se prăbușiră, scoțând la iveală, în fiecare colț al odăii, câte o ușă în care stăteau patru sau cinci soldați din Seanchan, fără coifuri, dar îmbrăcați în armură și cu săbiile în mână.

— Vă aflați în prezența Înaltului Stăpân Turak, începu să spună bărbatul care ținea sabia, aruncând căutături furioase lui Rand și celorlalți, însă un mic semn dintr-un deget cu unghia vopsită în albastru îl făcu să se oprească. Celalalt servitor făcu un pas înainte, înclinându-se, și începu să desfacă roba lui Turak.

— Când unul din paznicii mei a fost găsit mort, zise liniștit bărbatul cu capul ras, l-am bănuیت pe bărbatul care își spune Fain. Am avut îndoieli în privința lui încă de când Huon a murit în împrejurări atât de misterioase și apoi întotdeauna a vrut să pună mâna pe pumnal. Întinse brațele pentru ca slujitorul să îi scoată roba. În ciuda glasului lui blând, aproape cântat, mușchi puternici îi acopereau brațele și pieptul neted,

dezgolit până la centura albastră de la brâu, care ținea o pereche de pantaloni lungi și albi, ce păreau făcuți din sute de pliuri. Părea indiferent la săbiile pe care le țineau în mână. Și acum dau peste niște străini care vor nu numai pumnalul, ci și Cornul. Îmi va face plăcere să omor pe câțiva dintre voi pentru că mi-ați tulburat dimineața. Cei care vor supraviețui îmi vor spune cine sunteți și de ce ați venit. Întinse o mână fără să se uite – bărbatul cu sabia în teaca îi puse în palmă plăselele – și scoase lama grea, curbată. N-o să vă las să vă atingeți de Corn.

Turak nu mai făcu nici un semn, dar unul dintre soldați intră cu pași mari în cameră și luă Cornul. Rand nu știa dacă ar trebui să râdă sau nu. Bărbatul era îmbrăcat în armură, însă chipul lui îngâmfat era la fel de nepăsător la vederea armelor lor ca și Turak.

Mat puse capăt poveștii. Când Seanchanul întinse mâna, Mat îl tăie cu pumnalul cu rubin pe plăsele. Blestemând, soldatul se dădu înapoi, uluit. Apoi scoase un strigat. Toți înghețară, cuprinși de uimire. Mâna tremurătoare pe care o ținea în fața ochilor se înnegrea de la tăietura de pe mijlocul palmei. Deschise mult gura și urlă, apucându-se de braț, apoi de umăr. Dând din picioare, smucindu-se, se prăbuși pe podea, tăvălindu-se pe covorul de mătase, țișând ascuțit pe măsură ce fața i se înnegrea, iar ochii întunecați îi ieșeau din orbite ca niște prune prea coapte, până când, în cele din urmă, limba neagră și umflată îi închise gura. Se zvârcoli, se înecă, bătu din călcâie și nu se mai mișcă. Fiecare bucățică de carne era neagră ca păcura și părea că are să se desprindă la cea mai mică atingere.

Mat își umezi buzele și înghiți în sec; parcă îi venea să dea drumul la pumnal. Până și Turak rămăsese cu gura căscată, uluit.

— După cum vezi, spuse Ingтар încetișor, nu suntem o pradă ușoară. Deodată sări peste leș și se repezi la soldații care încă se mai zgâiau la ce rămăsese din bărbatul care, cu doar câteva clipe înainte, stătuse lângă ei. Shinowa! strigă el. După mine! Hurin se avântă după el, iar soldații îi urmară, în zăngănit de oțel.

Seanchanii de la celalalt capăt al camerei dădură să se apropie, dar apoi se traseră înapoi, mai mult de teama pumnalului lui Mat decât din pricina securii pe care o învârtea Perrin, mârâind.

Câteva clipe Rand rămase singur, față în față cu Turak. Momentul de uimire trecuse. Se uita pătrunzător la Rand; era ca și cum trupul negru și umflat al soldatului său nici nu exista. Nu părea să existe nici pentru ceilalți doi servitori, tot așa cum nu existau nici Rand și sabia lui, nici larma luptei, care devenea acum din ce în ce mai slabă. Slujitorii începuseră să împăturească liniștiți roba lui Turak de îndată ce Înaltul Stăpân apucase sabia și nu ridicaseră privirea nici măcar la auzul țipetelor soldatului mort; acum îngenuncheaseră lângă ușă și se uitau la ei cu ochi nepăsători.

— Bănuiam ca o să ajungem aici. Turak răsuci sabia, întâi într-o parte, apoi în cealaltă; degetele cu unghii lungi i se mișcau delicat pe plasele. Unghiile nu păreau să îl stânjenească deloc. Ești tânăr. Hai să vedem cât de îndemânatic trebuie să fii ca să dobândești bătălanul în partea asta a lumii.

Deodată văzu. Pe sabia lui Turak era un bătălan. El, un ageamiu, se afla față în față cu un adevărat maestru săbier. Se grăbi să își scoată mantia, scăpând de greutate, ca să fie mai puțin stingherit în mișcări. Turak aștepta.

Rand voia cu disperare să se cufunde în hău. Era limpede că va avea nevoie de toată dibăcia lui și, chiar și așa, nu erau mari șanse să plece viu de acolo. Trebuia să plece viu. Egwene era așa de aproape încât putea să o strige și trebuia să o elibereze cumva. Dar în hău îl aștepta *saidinul*. Acest gând îi făcea inima să tresalte de bucurie, însă îi întorcea și stomacul pe dos. La fel de aproape ca Egwene erau și celelalte femei, *damane*. Dacă atingea *saidinul* și dacă nu se putea stăpâni să nu conducă Puterea, aveau să afle, așa îi zisese Verin. Să afle și să își pună întrebări. Erau atât de multe, atât de aproape. Era posibil să supraviețuiască luptei cu Turak și să moară apoi înfruntându-le pe *damane*, ori nu putea să moară înainte să o elibereze pe Egwene. Rand ridică

sabia.

Turak se aruncă fără zgomot pe el. Săbiile se loviră și răsunară, precum ciocanul pe nicovală.

Rand înțelese de la bun început că bărbatul îl încerca; voia să vadă de ce e în stare și îl ataca din ce în ce mai puternic. Nu atât iscusința, cât mai ales mișcările iuți din încheieturi și din picioare îl făcură pe Rand să reziste. Fără hău, rămânea mereu o clipă în urmă. Turak îl împunse cu vârful sabiei sub ochiul stâng. O fâșie din mânecă îi atârna de pe umăr și, din pricina sudorii, părea și mai întunecată. Simțea cum umezeala calduță de la tăietura de sub brațul drept i se răspândește pe coaste.

Pe chipul Înaltului Stăpân se citea dezamăgirea. Făcu un pas în spate, scârbit.

— Unde ai găsit sabia aia, băiete? Sau oare aici pecetea bătlanului nu e decât pentru cei la fel de îndemânatici ca tine? Nu contează. A venit vremea să mori. Îl atacă din nou.

Rand fu împresurat de hău. *Saidinul* pluti spre el, strălucind de făgăduința Puterii Supreme, dar Rand nu-l băgă în seamă. Era ca și cum ar fi încercat să nu bage în seamă un spin ascuțit care îi pătrundea în carne. Refuză să lase Puterea să pătrundă în el, refuză să fie una cu jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor.

Era una cu sabia pe care o ținea în mână, una cu podeaua de sub picioare, una cu pereții. Una cu Turak.

Recunoscă pozițiile pe care le folosea Înaltul Stăpân; erau puțin deosebite de cele pe care le învățase el, dar nu foarte mult. Rândunica se ridică în zbor se înfrunta cu Sfâșierea mătăsi. Luna pe apă se înfrunta cu Dansurile cocoșului-de-munte. Panglica în văzduh se înfrunta cu Pietre rostogolindu-se de pe o stâncă. Se învăteau prin cameră ca într-un dans, iar muzica era zângănitul oțelului pe oțel.

Dezamăgirea și scârba dispărură din privirea întunecată a lui Turak și în locul lor apărură mirarea, apoi încordarea. Broboane de sudoare acoperiră fruntea Înaltului Stăpân. Fulgerul cu trei dinți se înfrunta cu Frunza în bătaia vântului.

Gândurile lui Rand pluteau în afară hăului, departe de sine, abia simțite. Nu era îndeajuns. Era față în față cu un

maestru săbier și, deși era cufundat în hău și își folosea toată dibăcia, de-abia reușea să reziste. De-abia. Trebuia să pună capăt luptei înaintea lui Turak. „Saidinul? Nu! Uneori e nevoie să bagi sabia în teaca propriului tău trup.” Însă asta nu i-ar fi fost de nici un ajutor lui Egwene. Trebuia să termine acum. Acum.

Turak făcu ochii mari când Rand alunecă spre el. Până acum se mărginise să se apere; acum ataca. Mistrețul o ia la fugă pe munte. Fiecare mișcare a sabiei era o încercare de a-l atinge pe Înaltul Stăpân; acum Turak nu putea decât să se retragă și să se apere. Ajunse până aproape de ușă.

Într-o clipă, în timp ce Turak încă se străduia să facă față mistrețului, Rand se năpusti asupra lui. Râul sapă malul. Se lăasă într-un genunchi și lovi cu sabia, aproape la întâmplare. Nu fu nevoie să audă găfâitul lui Turak sau împotrivirea la atingerea sabiei ca să știe ce se întâmpla. Auzi două bufnituri și întoarse capul, știind dinainte ce are să vadă. Se uită la tăișul sabiei, ud și roșu, la locul unde zăcea Înaltul Stăpân, la sabia care îi căzuse din mâna moale, la umezeala întunecată care mânjea pasărilor țesute în covorul de sub trupul său. Turak avea încă ochii deschiși, dar deja sticloși.

Hăul se cutremură. Mai înfruntase troloci, mai înfruntase creaturi ale Umbrei. Însă niciodată nu se luptase cu un om cu sabia, afară de lecțiile cu Lan sau în joacă. „Tocmai am omorât un om.” Hăul se cutremură, iar *saidinul* încercă să îl scalde.

Se eliberă anevoie, apoi se uită în jur, răsufând întretăiat. Tresări când văzu că cei doi servitori stăteau încă în genunchi lângă ușă. Uitase de ei și acum nu știa ce să facă. Nici unul nu părea înarmat, dar era destul ca unul să strige...

Nu se uitau nici la el, nici unul la celalalt. Aveau ochii ațintiți asupra trupului Înaltului Stăpân. Scoaseră niște pumnale de sub robe, iar Rand strânse și mai puternic sabia; fiecare duse însă vârful pumnalului la piept.

— De când mă nasc și până când mor, spuseră ei într-un glas, îi slujesc pe cei de Sânge.

Și își împlântară pumnalele în inimă. Se prăbușiră liniștit în față, cu capetele atingându-le podeaua, ca și cum s-ar fi

înclinat adânc în fața Seniorului lor.

Rand se zgâi la ei, fără să-i vină să creadă. „Nebuni, își spuse. Poate că o să înnebunesc și eu, dar ei precis erau nebuni.”

Tocmai se căznea să se ridice în picioare când se întoarseră Ingтар și ceilalți. Toți aveau tăieturi; haina lui Ingтар era plină de pete. Mat avea Cornul și pumnalul, iar lama era acum mai întunecată decât rubinul de pe plasele. Și securea lui Perrin era roșie și el arăta de parcă îi venea să verse.

— Ai terminat cu ei? întrebă Ingтар, uitându-se la leșurile de pe jos. Atunci putem pleca, dacă nu a dat cineva alarma. Proștii ăștia n-au strigat defel după ajutor, nici măcar o dată.

— Mă duc să văd dacă paznicii au auzit ceva, spuse Hurin și se grăbi spre fereastră.

Mat clatină din cap.

— Rand, oamenii ăștia sunt nebuni. Știu c-am mai zis asta și altă dată, dar ăștia chiar sunt nebuni. Servitorii ăia... Rand își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă fiecare dintre ei ucisese pe cineva. Mat zise: De fiecare dată când ne vedeau luptând, îngenuncheau, își lipeau frunțile de podea și își acopereau capetele cu mâinile. Nu se mișcau, nu scoteau nici un țipăt; nu au încercat nici măcar o dată să-i ajute pe soldați sau să dea alarma. Din câte știu sunt încă aici.

— N-aș prea crede că or să rămână în genunchi, spuse Ingтар sec. Trebuie să plecăm cât mai iute.

— Plecați voi, zise Rand. Egwene...

— Neghiobule! se răsti Ingтар la el. Am găsit ce căutam. Cornul lui Vaiere. Nădejdea izbăvirii. Ce mai contează o fată, chiar de o iubești, pe lângă Corn și tot ce înseamnă el?

— Cornul n-are decât să ajungă la Cel Întunecat, nu-mi pasă! Ce contează că am găsit Cornul dacă trebuie să o părăsesc așa pe Egwene? Dacă aș face una ca asta, Cornul nu m-ar putea izbăvi. Creatorul însuși nu m-ar putea izbăvi. M-aș osândi singur.

Ingтар se uită țintă la el; nu i se citea nimic pe chip.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Se întâmplă ceva, zise Hurin. Tocmai a venit un bărbat și se frământă toți ca niște pești într-o găleată. Stați! Ofițerul

intră în casă!

— Plecați! Încercă să ia Cornul, dar Mat fugea deja. Rand șovăi, însă Ingтар îl apucă de braț și îl trase pe coridor. Ceilalți o luară și ei după Mat; Perrin îi aruncă lui Rand o privire îndurerată, după care se duse. Nu poți salva fata dacă stai aici și mori!

Alergă laolaltă cu ei. Se ura că fuge, dar altă parte din el șoptea: „O să mă întorc. O s-o eliberez cumva.”

Când ajunseră la piciorul scărilor înguste, în spirală, auziră vocea grava a unui bărbat dinspre partea din față a casei, care cerea mândios ca cineva să se ridice și să vorbească. O servitoare îmbrăcată într-o rochie aproape transparentă îngenunche la piciorul scărilor și o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată toată în lână albă, cu un șorț lung, plin de făină, îngenunche lângă ușa de la bucătărie. Stăteau amândouă întocmai cum le înfățișase Mat, cu frunțile lipite de podea și acoperindu-și capetele cu mâinile și nici nu se clintiră când Rand și ceilalți trecură în grabă pe lângă ele. Fu ușurat să vadă că totuși respirau.

Traversară gradina într-o fugă nebună și se cățărară iute peste zid. Ingтар sudui când Mat aruncă Cornul lui Vaiere înainte să sară și încercă din nou să îl ia când ajunse de partea cealaltă, însă Mat îl înșfăcă, zicând: „Nu e nici măcar zgâriat” și o șterse pe alee.

„O să mă întorc după ea. Cumva.” Rand o zbughi după ceilalți, cât îl țineau picioarele.

CAPITOLUL 46

leșirea din umbră

Pe măsură ce se apropiau de casele pentru *damane*, Nynaeve și celelalte auziră țipete din depărtare. Mulțimile începeau să se adune, iar oamenii de pe stradă erau tulburați, mergeau cu pași grăbiți și aruncau priviri mai bănuitoare decât de obicei către Nynaeve, cu rochia sa brodată cu fulgere, și către femeia pe care o ducea de lesa argintie. Aranjându-și îngrijorată bocceaua, Elayne trase cu ochiul către locul din care veneau strigătele: era o casă aflată cam la o stradă depărtare, deasupra căreia flutura flamura șoimului auriu cu trăsnetul în gheare.

— Ce se întâmplă?

— Nu ne privește, spuse Nynaeve, sigură pe sine.

— Așa nădăjduiești, adăugă Min. Și eu la fel.

Și mări pasul, grăbindu-se să urce scările înaintea celorlalte, pătrunzând în casa înaltă, din piatră. Nynaeve trase de lanț, aducându-și captiva mai aproape.

— Ține minte, Seta, vrei la fel de tare ca noi să scăpăm cu bine din asta.

— Vreau, răspunse înfrigurată femeia Seanchan, ținându-și bărbia în piept ca să-și ascundă chipul. N-am să vă fac necazuri, jur.

Tocmai când o apucară pe treptele de piatră cenușie, la capătul lor apărură două femei: *sul'dam* și *damane*, care coborau. Nynaeve le aruncă o singură privire, ca să fie sigură că femeia cu zgardă nu era Egwene. Se folosea de *a'dam* ca s-o țină pe Seta aproape, pentru ca, în cazul în care acea *damane* străină ar fi simțit că una dintre ele putea conduce Puterea, să nu fie bănuită. Dar tot simți sudoarea curgându-i pe spate, până ce își dădu seama că nu fuseseră remarcate. Nu vedeau decât o rochie brodată cu fulgere și una cenușie, două femei unite prin acel *a'dam* argintiu. Brațul care Strângea Lesa și Cea din Lesă, cu o localnică venind în grabă

în urma lor, probabil ducând o boccea care-i aparținea femeii *sul'dam*.

Nynaeve împinse ușa și intrară toate trei. Înăuntru nu era încă nici un semn de tulburare, așa cum observaseră trecând pe lângă locuința lui Turak. Era numai femei care treceau de colo-colo prin fața intrării – locul fiecăreia se putea vedea după rochie. Trei *damane* cu rochii cenușii, fiecare cu câte o *sul'dam*. Alte două femei cu fulgere pe rochie stăteau de vorbă, iar trei tocmai treceau pe acolo, singure. Patru îmbrăcate la fel ca Min, cu rochii simple de lână, în culori închise, se grăbeau la treburile lor.

Min le așteptă. Le aruncă o privire, apoi se îndepărtă. Nynaeve o conduse pe Seta pe coridor, pe urmele prietenei sale, iar Elayne se grăbi și ea să le ajungă. Din câte i se păru lui Nynaeve, nimeni nu le băga în seamă, cu toate că pârâiașul de sudoare care-i curgea pe spate amenința să devină un adevărat torent. Nu-i îngădui Setei să încetinească, pentru ca nimeni să nu aibă vreme să se uite mai de aproape la ea – sau, și mai rău, să-i pună vreo întrebare. Seta, însă, nu ridica privirile și nu avea nevoie să fie trasă – ar fi luat-o la fugă, se gândi Nynaeve, dacă n-ar fi fost împiedicată de laț.

Ajunsă în partea din spate a casei, Min o luă în sus pe niște trepte înguste, în spirală. Nynaeve o împinse pe Seta în fața ei, până la catul al patrulea. Acolo, tavanul era jos, iar coridoarele pustii și tăcute. Nu se auzeau decât niște suspine înfundate. Cineva plângea. Părea firesc pentru un asemenea loc înghețat.

— Ce groaznic, începu Elayne, apoi clătină din cap. Mă simt...

— Da, înțeleg, spuse înnegurată Nynaeve, uitându-se urât la Seta care nu-și ridica ochii; era palidă la față, din pricina fricii, și mai albă decât de obicei.

Fără să mai spună nimic, Min deschise o ușă și intră, iar celelalte o urmară, pătrunzând într-o încăpere mare care fusese împărțită în alte câteva mai mici, cu ajutorul unor pereți grosolani de lemn. Rămăsese loc și pentru un coridor îngust care ducea la fereastră. Min se grăbi spre ultima ușă pe dreapta și intră. Nynaeve dădu și ea buzna. La o masă

mică se afla o fată zveltă, cu părul negru, cu capul pe brațe. Înainte să ridice ochii, Nynaeve o recunoscuse – era Egwene. Avea zgarda la gât, iar lanțul sclipitor se întindea până la brățara atârnată pe perete, într-un cui. Făcu ochii mari atunci când le văzu și deschise gura, fără să vorbească. Atunci când Elayne trase ușa după ea, Egwene chicoti și-și duse mâinile la gura. Micuța încăpere era neîncăpătoare pentru atâta lume.

— Știu că nu visez, spuse Egwene cu un tremur în glas, pentru că dac-aș visa, ați fi Rand și Galad, venind la galop pe niște armăsari înalți. Dar am și visat. Am crezut că Rand se află aici. Nu l-am văzut, dar mi s-a părut că..., mai zise ea, apoi tăcu.

— Dacă vrei să-i aștepți..., răspunse sec Min.

— Ah, nu. Nu, nu... mă bucur nespuse să vă văd. E minunat. De unde-ați apărut? Cum de-ați reușit? Nynaeve cu rochia aia și cu un *a'dam* și împreună cu..., strigă dintr-odată Egwene, ascuțindu-și glasul. Asta-i Seta. Cum?... Tare mi-ar plăcea s-o arunc și pe ea într-o oală cu apă clocotită, mai spuse ea, cu un glas atât de aspru încât Nynaeve aproape că nu-l recunoscuse. Seta își ținea pleoapele strânse și mâinile încleștate pe rochie; tremura.

— Dar ce ți-au făcut? exclamă Elayne. Ce puteau să-ți facă, să ajungi să-ți dorești așa ceva?

Egwene n-o scăpa din priviri pe femeia Seanchan.

— Aș vrea s-o fac să simtă și ea. Odată, m-a făcut să mă simt ca și cum eram cufundată până la gât în..., zise ea, apoi se înfioră. Habar n-ai ce înseamnă să porți așa ceva, Elayne. Nu știi ce-ți pot face. Nu știu care e mai rea, Seta sau Renna, dar le urăsc pe amândouă.

— Cred că eu știu, spuse încet Nynaeve; simțea sudoarea care-i scalda spatele Setei și fiorii reci care-i scuturau trupul – semnele groazei; de-abia se abținu să nu-i materializeze, acolo, pe loc, toate temerile.

— Puteți să-mi scoateți asta? întreba Egwene, pipăind zgarda. Probabil că da, dacă ați putut-o prinde pe aia la gâtul...

Nynaeve trimise către ea un fir de Putere. Vederea zgărzii la gâtul lui Egwene o mâniase îndeajuns; oricum, s-ar fi putut

bizui pe frica Setei, pe care o știa a fi îndreptățită, și pe propriile sale gânduri despre cum ar fi putut s-o pedepsească. Atunci când zgarda se deschise și căzu pe podea, Egwene își duse mâinile la gât, părând năucită.

— la rochia și mantaua mea, îi spuse Nynaeve; Elayne desfăcuse deja bocceaua și o întinsese pe pat. O să plecăm de-aici și nimeni n-o să te observe.

Se gândi o clipă să nu dea drumul la *saidar* - era îndeajuns de mânioasă, iar sentimentul era minunat - și totuși, fără mare tragere de inimă, o făcu. Se aflau în singurul loc din Faime în care nici o *sul'dam* și nici o *damane* nu ar fi venit peste ele să vadă ce se întâmplă, dacă simțeau pe cineva conducând Puterea; cu toate acestea, dacă o *damane* dădea cu ochii de o *sul'dam* înconjurată de aură strălucitoare, s-ar fi dat de gol.

— Nu înțeleg cum de n-ai plecat și singură. Chiar dacă nu-ți puteai da seama cum să-ți scoți aia de la gât, puteai să-l iei după tine și să fugi. Așa, fără nici o strajă...

În vreme ce Min și Elayne o ajutau cu mișcări iuți să-și pună pe ea vechea rochie a lui Nynaeve, Egwene le explică totul despre neputința de a mișca brățara și despre greața care-o copleșea atunci când conducea Puterea fără *sul'dam*. Chiar în dimineața aceea, descoperise cum se putea deschide zgarda fără ajutorul Puterii - și, de asemenea, că dacă o atingea dorind s-o deschidă, brațul îi amorțea și nu mai putea să-l folosească. Putea s-o atingă atât cât dorea, câtă vreme nu se gândea s-o scoată. Altfel, însă... Nynaeve simți că-i venea și ei rău, din pricina brățării de la încheietură. Era ceva îngrozitor. Voia s-o scoată de la mână înainte să afle și alte lucruri despre *a'dam*, lucruri care, cine știe, ar fi făcut-o se simtă murdărită pentru totdeauna pentru c-o purtase. Desfăcând brățara, o scoase, o închise la loc și o atârna într-un cui.

— Să nu crezi că asta înseamnă că poți să începi să strigi după ajutor, îi spuse Setei, amenințătoare. Dacă deschizi gura, încă te mai pot face să-ți dorești să nu te fi născut niciodată. Și nici măcar nu am nevoie de... mizeria aia.

— Nu... nu o să mă lăsați aici cu el, nu? șopti Seta. Nu se

poate. Legați-mă, puneți-mi căluș ca să nu pot striga. Vă rog.

— Lasă-i-l la gât, râse amar Egwene. N-o să strige după ajutor chiar și fără căluș. În locul tău, Seta, mi-aș dori să mă găsească cineva care să-mi scoată zgarda și să nu-mi dezvăluie taina. Taina cea rușinoasă...

— Ce vrei să spui? Întrebă Elayne.

— M-am gândit mult la asta, veni răspunsul. Numai asta puteam să fac, atunci când mă lăsau singură aici. Femeile care devin *sul'dam* spun că după câțiva ani încep, chipurile, să „învețe”. Cele mai multe dintre ele își dau seama imediat data când o alta conduce Puterea, chiar dacă nu sunt unite cu ea. Nu eram chiar convinsă, dar acum Seta mi-a dovedit-o.

— Ce anume? Întrebă Elayne, apoi făcu ochii mari; își dăduse seama. Egwene continua:

— Nynaeve, un *a'dam* nu e de folos decât pentru o femeie care poate conduce. Nu înțelegeți? Orice *sul'dam* poate s-o facă, la fel ca o *damane*.

Seta gemu înfundat, scuturând din cap și împotrivindu-se gândului din toate puterile.

— Ar alege moartea, mai degrabă decât să mărturisească așa ceva, chiar dacă ar ști. Ca să nu mai spunem că nu au parte de nici un fel de instrucție, așa că nu le e de nici un folos. Și totuși pot conduce.

— V-am spus, zise Min care tocmai încheia ultimii nasturi de la rochia lui Egwene. Zgarda n-ar fi trebuit să fie de nici un folos la gâtul ei. O femeie care nu conduce Puterea și-ar fi bătut joc de tine, dacă încercai s-o stăpânești cu un *a'dam*.

— Dar cum se poate? rosti Nynaeve. Credeam că Seanchanii le strâng pe toate femeile care conduc Puterea.

— Pe toate cele pe care le găesc, îi spuse Egwene. Dar acestea sunt ca tine, ca mine, ca Elayne – noi ne-am născut înzestrate și eram gata s-o facem cu sau fără învățătură. Dar ce zici de fetele Seanchan care nu se nasc așa, dar care pot învăța? Nu toate femeile pot ajunge... Brațe care să strângă Lesa. Renna mi-a povestit – chipurile, în semn de prietenie. Am înțeles că în satele lor e zi de sărbătoare când vin *sul'dam* să pună fetele la încercare. Caută unele ca tine și ca mine, le pun zgarda de gât, dar le îngăduie și celorlalte să încerce

brățara, ca să vadă dacă se pot uni cu sărmana *damane*. Cele care pot sunt luate pentru a fi pregătite ca *sul'dam*. Acestea sunt femeile care pot învăța să conducă Puterea.

— Nu, nu, nu, jelea Seta, fără încetare, pe înfundate.

— Știu că e o ticăloasă, zise Elayne, dar parcă aș vrea s-o ajut cumva. Ne-ar fi putut fi soră, numai că Seanchanii au stricat totul.

Nynaeve deschise gura să spună că mai bine se preocupau de ele însele, când ușa se deschise. Renna intră și se opri cu mâinile în șolduri, privind-o țintă pe Nynaeve.

— Ce-i aici? O audiență? N-am dat nimănui îngăduința să se lege cu micuța mea Tuli. Nici măcar nu știu cine...

Apoi o zări pe Egwene – care nu mai era îmbrăcată în cenușiu, ci în rochia lui Nynaeve, și nu mai avea zgarda la gât. Făcu ochii mari, dar nu mai avu răgazul să strige. Înainte ca altcineva să se fi putut mișca, Egwene luă carafa cu apă pentru spălat și o lovi pe Renna în pânțele. Carafa se sparse, iar femeia își pierdu răsuflarea, scoase un sunet slab și se îndoi de mijloc. După ce o văzu la pământ, Egwene sări la ea, mârâind, și luă zgarda pe care-o purtase și care încă zăcea pe podea. I-o prinse la gât, apoi, dintr-o singură mișcare, luă și brățara și și-o potrivi la încheietură. Rânjea ca o fiară și o privea fix pe Renna, spintecând-o cu ochii. Îngenunchind pe umerii ei, îi astupă gura cu ambele mâini. Renna se cutremură din tot trupul; ochii stăteau să-i iasă din orbite; din gât îi ieșeau strigate înfundate; călcâiele i se zbăteau pe podea.

— Gata, Egwene! strigă Nynaeve, apucând-o de umeri și trăgând-o de pe Renna. Egwene, oprește-te! Nu asta vrei!

Renna zăcea pe spate cu ochii în tavan, vânăta la față și gâfâind. Dintr-odată, Egwene se aruncă în brațele lui Nynaeve și începu să suspine.

— Mi-a făcut rău, Nynaeve. M-a chinuit. Toate m-au chinuit, iarăși și iarăși, până când le-am făcut pe voie. Le urăsc. Le urăsc pentru că m-au chinuit și pentru că nu le-am putut opri să mă silească să fac ce voiau.

— Știu, spuse cu blândețe Nynaeve, mângâind-o pe păr. Ai dreptate să le urăști, Egwene. E firesc – o merită. Dar nu e drept să le îngădui să te facă asemenea lor.

Seta rămăsese cu fața în palme. Renna își pipăia zgarda, nevenindu-i să creadă; mâna îi tremura. Egwene se desprinsese din brațele lui Nynaeve și-și șterse lacrimile cu mișcări iuți.

— Nu sunt asemenea lor, nu. Nu sunt. Dar mi-ar plăcea să le omor, spuse ea, scoțându-și brățara și aruncând-o.

— O merită, zise mohorâtă Min, privindu-le pe cele două.

— Rand i-ar ucide pe cei care fac așa ceva, spuse Elayne, de parcă își făcea singură curaj. Sunt convinsă.

— Poate că da, răspunse Nynaeve. Poate că o merită, poate că el le-ar ucide. Dar bărbații greșesc adesea, crezând că răzbunarea și omorul înseamnă dreptate.

Își aminti cum stătuse adesea la judecată cu Soborul Femeilor. Câteodată, li se înfățișau bărbați care credeau că femeile aveau să se lase mai ușor convinse decât semenii lor din Sfatul Satului. Credeau că le puteau amăgi cu vorbe frumoase, sau implorându-le mila. Soborul Femeilor era îndurător cu cei care-o meritau, dar era mereu drept – și Meșterea trebuia să dea glas hotărârii luate. Ridica brățara aruncată de Egwene și o închise.

— Dacă-aș putea, le-aș elibera pe toate femeile de aici, și le-aș nimici pe toate cele de teapa ăstora. Dar, de vreme ce nu pot..., continuă ea, prinzând brățara în cui, alături de cealaltă, și întorcându-se către cele două *sul'dam*; „Ba nu, nu trebuie să le mai spun așa. Nu mai sunt Brațe care strâng Lesa.” Dacă nu faceți zgomot, cine știe, poate că veți rămâne aici singure îndeajuns de multă vreme ca să vă scoateți zgărzile. Roata țese după cum îi este voia și poate că ați făcut îndeajuns de mult bine la viața voastră ca să acopere răul și-atunci o să vi se îngăduie să le scoateți. Dacă nu, atunci până la urmă veți fi găsite. Și cred că aceia care vă găsesc o să vă întrebe multe lucruri, înainte să vi le scoată. Poate că veți ajunge s-aveți parte chiar voi de traiul pe care l-ați hărăzit altora. Asta-i dreptatea, sfârși ea adresându-se prietenelor sale.

Renna rămăsese cu ochii în gol, îngrozită. Seta suspina cu fața în palme; umerii i se cutremurau. Nynaeve își oțeli sufletul – „Asta-i dreptatea își spuse. Cu adevărat.” – și le scoase pe celelalte din cameră. Nici la ieșire nu le băgă

nimeni în seamă. Probabil că era din pricina rochiei, se gândi Nynaeve – cu toate că de-abia aștepta s-o dea jos, să-și pună orice altceva pe ea – cea mai murdară zdreanță i s-ar fi părut mai ușor de îndurat. Fetele rămaseră tăcute, mergând foarte aproape de ea, până când ajunseră iarăși în strada pietruită. Poate că din pricina a ceea ce făcuse sau de frică să nu le oprească cineva – nu știa. Se încruntă: oare s-ar fi simțit mai bine dacă le-ar fi lăsat să-și piardă firea și să le omoare pe cele două?

— Cai, spuse Egwene. O să avem nevoie de cai. Știu grajdul în care-au dus-o pe Bela, dar nu cred că putem ajunge acolo.

— Pe Bela va trebui s-o lăsăm, zise Nynaeve. Plecăm cu o corabie.

— De ce nu e nimeni pe-aici? Întrebă Min, iar Nynaeve își dădu seama că strada era pustie.

Oamenii dispăruseră fără urmă, fiecare prăvălie și fereastră erau ferecate. În susul străzii, dinspre port, urca un grup de soldați Seanchan – vreo sută sau poate mai mulți – frumos încolonați. În frunte mergea un ofițer, cu armura sa pictată. Erau destul de departe de cele patru, dar veneau cu pași neînduplecați, solemni, iar lui Nynaeve i se păru că toți ochii erau îndreptați către ea. „E o prostie. Nici nu le văd ochii, din pricina coifurilor. Dacă ar fi dat cineva alarma, ar fi fost în spatele nostru.” Și totuși se opri.

— Sunt și în spate, șopti Min – de-acum, într-adevăr, se auzea zgomotul de pași. Nu știu care-o să ne ajungă primii.

Nynaeve trase aer adânc în piept și se uită, dincolo de soldații care se apropiau, către portul plin de corăbiile înalte, masive, ale Seanchanilor. *Picătura* nu se zărea, dar nădăjdui că era încă acolo, pregătită.

— N-au treabă cu noi. O să trecem frumușel pe lângă ei. „Pe Lumină, oare vom putea?”

— Și dacă-ți cer să vii cu ei, Nynaeve? Întrebă Elayne. Din pricina rochiei. Dacă încep să pună întrebări?

— Nu mă las dusă înapoi, spuse sumbră Egwene. Mai bine mor. Le arăt eu ce m-au învățat.

Nynaeve observă, dintr-odată, o strălucire aurie împrejurul

celelalte.

— Nu! striga ea, dar era prea târziu.

Cu un zgomot ca de tunet, strada de sub picioarele primelor rânduri de soldați Seanchan explodează. Noroiul, pietrele și bărbații înarmați fură aruncați într-o parte, ca apa dintr-o fântână. Egwene se întoarce cu fața către ceilalți. Strălucea încă. Mugetul se făcu iarăși auzit și o ploaie de noroi căzu asupra lor. Soldații Seanchan, strigându-și poruncile, se adăpostiră, tot în formație, pe alei și prin tot felul de cotloane. În câteva clipe dispăruseră cu toții, cu excepția celor care zăceau împrejurul celor două cratere din caldarâm. Unii dintre aceștia încă se mai mișcau. Peste tot se auzeau gemete. Nynaeve ridică brațele, încercând să privească în toate părțile.

— Proastă ce ești! Încercam să nu fim observate...

De-acum acest lucru devenise imposibil. Nu nădăjduia decât să-și poată croi drum pe lângă soldați, strecurându-se pe alei până în port. „De-acum, probabil că orice *damane* și-a dat seama. E imposibil să n-o fi făcut.”

— N-o să le las să-mi pună iarăși zgarda, spuse aprigă Egwene. Nu!

— Aveți grijă! strigă Min.

Țiuid, o minge de foc mare cât un cal se arcui în văzduh peste acoperișuri și începu să cadă direct spre ele.

— Fugiți! zberă Nynaeve, aruncându-se către aleea cea mai apropiată, între două prăvălii prăbușite. Căzu greu, pe burtă și gemu, cu răsuflarea aproape tăiată. Mingea de foc lovi. Un vânt fierbinte trecu pe deasupra ei, prin aleea îngustă. Gâfâind, se răsuci pe spate și se uită în spate, în stradă. Pietrele din locul în care se aflaseră erau sparte și înnegrite, cam la vreo zece pași în toate părțile. Elayne se ghemuise pe o altă alee, de cealaltă parte a străzii. Min și Egwene nu se vedeau. Nynaeve își duse mâna la gură, îngrozită. Elayne păru să-și dea seama ce gândea și clătină tare din cap, arătându-i cu degetul în josul străzii. Plecaseră într-acolo.

Nynaeve oftă, ușurată, apoi simți un fior de mânie. „Fată neghioabă! Puteam să trecem pe lângă ei!” Dar nu era vreme

pentru învinuiri. Merse pe brânci până la colț și privi, cu mare grijă, pe lângă zid. O minge de foc, mare cât capul ei, pluti prin aer, venindu-i din față. Sări din loc chiar înainte ca aceasta să lovească, nimerind tocmai în locul în care stătuse și împrôșcând-o cu sfărâmături de piatră. Înainte să-și dea seama, furia o făcu să se umple de Putere. Din văzduh căzu un trăsnet, lovind undeva în susul străzii, de unde venise mingea de foc. Un altul sfărâmă cerul. În clipa următoare, o luă la fugă în jos, pe alee. În urma ei, trăsnetul culca totul la pământ.

„Dacă Domon nu ne așteaptă cu corabia, am să-l... Lumină, fă să ajungem acolo nevătămate.”

Bayle Domon sări în picioare când trăsnetele se întinseră pe cerul cenușiu, căzând undeva în oraș, iarăși și iarăși. „Zic că nu-s nori îndeajuns pentru așa ceva!”

Se auzi și un muget puternic, iar o minge de foc se prăbuși pe un acoperiș, aproape de chei, aruncând împrejur țiglele sfărâmate. Cheiul era pustiu de ceva vreme – rămăseseră numai câțiva Seanchan care acum o luaseră la fugă, scoțându-și săbiile și strigând. Dintr-un depozit apăru un bărbat cu un grolm, alergând, ca să poată ține pasul cu salturile fiarei. Dispărură pe o stradă care urca. Unul din oamenii lui Domon apucă o secure și o ridică deasupra unei frânghii. Din doi pași, Domon prinse securea într-o mână și gâtul bărbatului în cealaltă.

— Am zis că *Picătura* rămâne aici până zic eu să plecăm, Aedwin Cole!

— Au înnebunit cu toții, căpitane! strigă Yarin.

Ecourile unei explozii umplu portul. Pescărușii se înălțară în văzduh, țipând ascuțit, iar trăsnetul căzu iarăși, undeva în oraș.

— Femeile alea, *damane*, o să ne omoare pe toți! Să plecăm cât încă se mai omoară între ele. N-o să ne observe!

— Am zis că mi-am dat cuvântul, spuse Domon, smulgând securea din mâna lui Cole și aruncând-o cu zgomot pe punte. Am zis că mi-am dat cuvântul. „Hai mai repede, femeie, se gândi el, Aes Sedai sau ce zici c-oi fi. Mai repede!”

Geofram Bornhald privi trăsnetele care cădeau peste Faime, apoi își luă gândul de la asta. O dihanie zburătoare, uriașă – un alt monstru de-al Seanchanilor, fără îndoială – bătea sălbatic din aripi ca să scape de fulgere. Dacă începea o furtună, avea să-i stânjenească pe dușmani la fel de mult ca și pe el. Orașul era încă ascuns de dealuri aproape despădurite – numai câteva aveau în vârf desigurii rare.

Cei o mie de bărbați erau răspândiți în jurul său într-un șir lung de călăreți care șerpuia prin văioagele dintre dealuri. Vântul rece le flutura mantile albe și flamura pe care-o avea alături, soarele auriu, cu multe raze, însemnul Copiilor Luminii.

— Du-te, Byar, porunci el; bărbatul tras la față șovăi, iar Bornhald se răsti aprig: Am spus să pleci, Copile Byar!

— Cum poruncești, Senior Căpitan, răspunse acela, ducându-și mâna la inimă, apoi trase de frâie. Fiecare mișcare arăta cât de mult își dorea să rămână. Bornhald și-l scoase din minte. Făcuse tot ce fusese cu putință. Ridică glasul:

— Legiunea s-o pornească la pas!

Șeile scârțâiră când șirul lung de bărbați cu mantii albe o porni încet către Faime.

Rand privi, pe după colț către Seanchanii care se apropiau, apoi se ghemui la loc în aleea îngustă dintre două grajduri, strâmbându-se. Aveau să ajungă în curând. Pe obraz avea sânge închegat. Tăieturile făcute de Turak îl ardeau, dar nu avea timp pentru ele. Trăsnetul umplu iarăși cerul; îl simți cazând, prin tălpile încălțărilor. „Pe Lumina, ce se întâmplă oare?”

— Sunt aproape? întrebă Ingтар. Cornul lui Vaiere trebuie salvat, Rand.

În ciuda Seanchanilor, în ciuda trăsnetelor și a ciudatelor explozii care umpleau orașul, părea să nu dea atenție decât propriilor gânduri. Mat, Perrin și Hurin erau la celalalt capăt al aleii, urmărind altă patrulă Seanchan. De-acum, locul în care-și lăsaseră caii era aproape – dar, oare, puteau ajunge acolo?

— Egwene are necazuri, murmură Rand. Egwene. Un gând

ciudat i se înfipsese în minte, de parcă anumite părți ale vieții sale erau în primejdie. Egwene era una dintre ele, un fir din frânghia împletită care era viața lui, dar mai erau și altele – și pe toate le simțea amenințate. Aici, în Faime. Iar dacă vreunul dintre aceste fire se rupea, viața lui nu avea să mai fie niciodată întreagă, așa cum fusese sortită. Nu înțelegea asta, dar o simțea și era convins.

— Aici, un bărbat poate ține piept altor cincizeci, spuse Ingтар; grajdurile erau foarte apropiate – și ei doi de-abia aveau loc să stea unul lângă altul. Un bărbat înfruntând alți cincizeci, într-o alee îngustă. Nu-i un chip rău de-a-ți găsi moartea. S-au făcut cântece și despre fapte mai puțin mărețe.

— Nu-i nevoie de așa ceva, spuse Rand. Nădăduiesc.

În oraș, un acoperiș explodează. „Cum să fac să ajung acolo? Trebuie să dau de ea. De ele?” Clătinând din cap, privi iarăși pe după colț. Seanchanii se apropiau, nu se opriseră.

— N-am știut ce avea de gând să facă, spuse încet Ingтар, ca și cum vorbea cu sine însuși; își scosese și sabia, încercându-i tăișul cu degetul. Era un omuleț alb la față, pe care nu-l vedeai nici când te uitai drept la el. Mi s-a spus să-l duc în Fal Dara, până în fortăreață. N-am vrut, dar am fost obligat. Înțelegi? Am fost silit. Nu știam ce-avea de gând, până când nu l-am văzut trăgând cu săgeata aceea. Nici acum nu știu dacă era pentru Supremă sau pentru tine.

Rand se înfioră. Cu ochii țintă la Ingтар, șopti:

— Ce vrei să spui?

Ingтар, care-și cerceta tăișul sabiei, nu părea să-l fi auzit.

— Peste tot, omenirea se prăbușește. Semnțiile se sfărâmă și pier. Iscoadele Celui Întunecat sunt peste tot, și nimănui dintre cei de la miazăzi nu pare să-i pese sau măcar să observe. Noi ne luptăm pentru ca Hotarele să nu cadă, pentru a-i ține la adăpost în casele lor și totuși, în fiecare an, în ciuda eforturilor noastre, Mana Pustiitoare înaintază. Iar oamenii din miazăzi cred că trolocii sunt mituri și Myrddraalii povești de-ale Menestrelilor. Părea singura cale, continuă el, încruntându-se și clătinând din cap. Aveam să pierim degeaba apărându-i pe unii pe care nici nu știau și care nu dădeau doi

bani pe noi. Părea de înțeleș. De ce să ne prăpădim de dragul lor, atunci când puteam încheia pace? Mai bine Umbra m-am gândit eu, decât să cădem în uitarea zădărniceii, precum Carallain, Hardar sau... părea atât de ușor de înțeleș, atunci.

— Aiurezi, spuse Rand, apucându-l de pulpane. „Nu poate fi adevărat. N-are cum.” Spune limpede ce ai de spus. Parc-ai fi nebun!

Ingтар îl privi pentru prima oară. În ochii săi sclipeau lacrimi încă neplânse.

— Ești un om mai bun ca mine. Păstor sau nobil, dar ești mai bun. Profetia spune: „Fie ca acela care mă face să răsun să nu se gândească la glorie, ci doar la mântuire.” La mântuirea mea mă gândeam. Aș vrea să sun din Corn și să-i călăuzesc pe eroii tuturor Vârștelor la luptă cu Shayol Ghul. Așa ceva, cu siguranță, ar fi îndeajuns pentru a mă salva. Nimeni nu poate păși pe calea Umbrei într-atât de mult încât să nu mai poată ieși la Lumină. Așa se spune. Dacă-ai fi sunat din Corn, m-aș fi curățat de tot ce-am fost și de tot ce-am făcut, cu siguranță.

— Vai, pe Lumină, Ingтар, oftă Rand, dându-i drumul și sprijinindu-se de peretele grajdului. Cred... cred că e de ajuns să-ți dorești. Cred că nu trebuie să faci altceva decât să nu mai fii... unul dintre ei.

Ingтар se înfioră, de parcă ar fi spus-o de-a dreptul: Iscoada Celui Întunecat.

— Rand, atunci când Verin ne-a adus aici prin Piatra de Trecere, am... am trăit alte vieți. Câteodată țineam Cornul în mâini, dar nu s-a-ntâmplat niciodată să sun din el. Am încercat să scap de ceea ce ajunsesem, dar n-am putut niciodată. Mereu mi se cerea altceva, ceva mai rău decât înainte, până ce am... Dar tu erai gata să renunți la tot pentru a-ți salva prietenul. Nu te gândeai la glorie. Oh, Lumina să m-ajute.

Rand nu știa ce să spună – era ca și cum Egwene i-ar fi spus că ucisese niște copii. Era ceva prea îngrozitor ca să poată crede. O mărturisire prea înfricoșătoare ca să nu fie adevărată. Prea înfricoșătoare. După o vreme, Ingтар vorbi din nou, fără să șovăie:

— Trebuie să fie un preț, Rand. Toate au un preț. Poate că-l pot plăti aici.

— Ingтар, eu...

— E dreptul fiecărui bărbat, Rand, să-și aleagă clipa când să Bage sabia în teaca propriului trup. Până și al unuia ca mine.

Înainte ca Rand să apuce să spună ceva, Hurin veni în fugă pe alee.

— Patrula s-a întors din drum, spuse el în grabă, și s-a dus în oraș. Par să se adune acolo. Mat și Perrin au pornit-o mai departe, adăugă, după ce aruncase o privire fugară în stradă și se trăsese la loc. Ar fi bine să-i urmărim și noi, Senior Ingтар, Senior Rand. Seanchanii ăia cu cap de gândac aproape c-au ajuns.

— Du-te, Rand, spuse Ingтар, întorcându-se cu fața spre stradă, fără să-i mai privească pe Rand sau pe Hurin. Du Cornul acolo unde trebuie să ajungă. Am știut de la bun început că Suprema trebuia să-ți dea ție însărcinarea. Dar nu mi-am dorit decât ca Shienar să rămână întreg, să nu se piardă în vârtej și să nu fie uitat.

— Știu, Ingтар, spuse Rand, trăgând aer adânc în piept. Să te scalde Lumina, Senior Ingтар din Casa Shinowa, și fie ca mâna Creatorului să te ocrotească. Fie să primești ultima îmbrățișare a mamei, să te întâmpine acasă, mai zise el, atingându-l pe umăr; Hurin rămase cu gura căscată.

— Îți mulțumesc, spuse încet Ingтар, apoi păru să se liniștească; pentru prima oară din noaptea în care trolocii atacaseră Fal Dara, Rand îl văzu așa cum fusese la început: încrezător și netulburat. Mulțumit. Rand se întoarse pe călcăie și-l văzu pe Hurin holbându-se la el, la amândoi.

— E vremea să plecăm.

— Dar Seniorul Ingтар...

— ...Face ceea ce are de făcut, răspunse iute Rand. Noi, însă, plecăm.

Hurin încuviință, iar Rand se luă după el. De-acum, se auzeau și zgomotele pașilor Seanchanilor. Cu toate astea, nu întoarse capul.

CAPITOLUL 47

Mormântul nu-mi stinge chemarea

Mat și Perrin încălecaseră deja când Rand și Hurin îi prinseră din urmă. Undeva în spatele lui, Rand îl auzi pe Ingтар strigând: „Lumina și Shinowa”, apoi zăngănit de oțel amestecat cu larma celorlalte glasuri.

— Unde e Ingтар? întrebă Mat. Ce se petrece? Legase Cornul lui Vaiere de oblâncul șeii, ca și cum ar fi fost un corn obișnuit, dar pumnalul îl ținea la cingătoare, ocrotind plăselele cu mâna lui palidă, ce părea făcută doar din oase și ligamente.

— Se luptă pe viață și pe moarte, spuse Rand tăios, urcându-se pe Roșcat.

— Atunci trebuie să-l ajutăm, zise Perrin. Mat poate duce Cornul și pumnalul...

— Face asta ca să putem noi scăpa, spuse Rand. „Și pentru asta.” O să-i ducem toți Cornul lui Verin și apoi voi o să o ajutați să-l ducă unde zice ea că trebuie să se afle.

— Ce vrei să spui? întrebă Perrin. Rand dădu pinteni murgului, iar Roșcatul porni în galop spre dealurile de dincolo de oraș.

— Lumina și Shinowa! se auzi în spatele lui strigatul lui Ingтар, triumfător și fulgere brăzdară cerul, ca și cum i-ar fi răspuns.

Rand dădu bice Roșcatului, după care se întinse pe gâtul murgului; calul galopa nebunește, cu coama și coada fluturând. Ar fi vrut să nu i se pară că fuge de țipătul lui Ingтар, că fuge de ceea ce ar fi trebuit să facă. „Ingтар, Iscoada Celui Întunecat. Nu-mi pasă. Era prietenul meu.” Galopul calului nu îl îndepărta și de propriile gânduri. „Moartea e mai ușoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte. Atâtea datorii. Egwene. Cornul. Fain. Mat și pumnalul. De ce nu puteau apărea pe rând? Trebuie să mă îngrijesc de toate odată. Oh, Lumină, Egwene!”

Trase de hățuri atât de brusc încât Roșcatul alunecă și se opri, lăsându-se pe picioarele din spate. Erau într-un mic desiş de copaci desfrunziți, în vârful unuia dintre dealurile de lângă Faime. Ceilalți se apropiară în galop.

— Ce vrei să spui? întrebă Perrin. Noi o s-o ajutăm pe Verin să ducă Cornul acolo unde trebuie? Și tu unde mergi?

— Poate că deja începe să înnebunească, spuse Mat. Dacă ar înnebuni, n-ar vrea să mai stea cu noi. Nu-i așa?

— Voi trei duceți-i Cornul lui Verin, zise Rand. „Egwene. Atâtea fire și o primejdie atât de mare. Atâtea datorii.” Nu aveți nevoie de mine.

Mat mângâie plăselele pumnalului.

— Bun, și tu ce faci? Arde-m-ar, nu e cu putință să fi început deja să înnebunești. Nu e cu putință! Hurin se uita la ei cu gura căscată, neînțelegând nici pe jumătate ce se petrece.

— Mă întorc, răspunse Rand. Nici nu ar fi trebuit să plec. Asta nu îi suna bine; parcă nu era ce trebuia. Trebuie să mă întorc. Acum. Asta suna mai bine. Egwene e încă acolo. Și are o zgardă din aia în jurul gâtului.

— Ești convins? întrebă Mat. Eu n-am văzut-o. Aaaaa! Dacă tu spui că-i acolo, atunci așa e. O să-i ducem Cornul lui Vaiere lui Verin și apoi o să ne întoarcem cu toții după ea. Doar nu crezi că o s-o las acolo, nu?

Rand clătină din cap. „Fire. Datorii.” Se simțea de parcă urma să explodeze ca un artificiu. „Lumină, ce se întâmplă cu mine?”

— Mat, Verin trebuie să meargă cu tine și cu pumnalul în Tar Valon, ca să poți scăpa în sfârșit de el. Nu ai vreme de pierdut.

— Egwene nu e pierdere de vreme! Însă mâna lui Mat strânse cu putere pumnalul.

— N-o să ne întoarcem nici unul, zise Perrin. Nu acum. Uite! Arată spre Faime.

Curțile cu căruțe și ocolurile de cai se umpleau de soldați Seanchani, mii de soldați în șiruri nesfârșite, unii călare pe li-gchioane cu solzi, alții îmbrăcați în armură călare pe cai, ofițerii purtând flamuri colorate. Erau și grolmi pe acolo și tot

felul de alte creaturi curioase, ce aduceau a păsări și șopârle monstruoase și niște dihanii ce nu semănau cu nimic din ceea ce știa el, cu pielea creată și cenușie și colți imenși. Din loc în loc erau grupuri de *sul'dam* și *damane*. Rand se întrebă dacă Egwene era și ea pe acolo. În spatele soldaților, în oraș, exploda din când în când câte un acoperiș, iar cerul era încă brăzdat de fulgere. Două creaturi cu aripile uriașe desfăcute se ridicară în văzduh, ferindu-se de fulgere.

— Toate astea din pricina noastră? zise Mat neîncrezător. Cine or fi crezând că suntem?

Lui Rand îi trecu un răspuns prin cap, dar îl alungă înainte să prindă formă.

— N-o s-o apucăm nici pe dincolo, Senior Rand, spuse Hurin. Mantiile albe. Sute.

Rand întoarse calul ca să se uite înspre unde arăta amușinarul. Un șir lung de mantii albe șerpuia încet peste dealuri, îndreptându-se spre ei.

— Senior Rand, murmură Hurin, dacă ăia zăresc Cornul lui Vaiere, n-o să mai apucam să-l ducem la Aes Sedai. N-o să mai apucam nici noi să mai ajungem în preajma lui.

— Poate că de asta se adună Seanchanii, zise Mat cu speranță în glas. Din pricina Mantiilor Albe. Poate că, de fapt, nu are nimic de-a face cu noi.

— Oricum ar fi, spuse Perrin sec, în câteva clipe o să înceapă o bătălie.

— Și unii și alții ne-ar putea omorî, grăi Hurin, chiar dacă nu văd Cornul. Iar dacă îl văd...

Rand nu izbutea să se gândească nici la Mantiile Albe, nici la Seanchani. „Trebuie să mă întorc. Trebuie.” Își dădu seama că se zgâia la Cornul lui Vaiere. Toți se zgâiau. Cornul încovoiat, răsucit, atârna la oblâncul șei lui Mat și toți ochii erau ațintiți asupra lui.

— Trebuie să fie acolo în momentul Ultimei Bătălii, spuse Mat, umezindu-și buzele. Nimic nu spune că nu poate fi folosit înainte. Luă Cornul și se uită tulburat la el. Nimic nu spune că nu se poate.

Nimeni nu mai zise nimic. Rand nu credea că e în stare să vorbească; avea altele la care trebuia să se gândească și care

nu sufereau amânare. „Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc.” Cu cât se uita mai mult la Corn, cu atât își dădea seama că nu mai poate aștepta. „Trebuie. Trebuie.”

Lui Mat îi tremură mâna când duse Cornul lui Vaiere la gură.

Scoase un sunet limpede, auriu precum Cornul. Copacii din jurul lor părură să răsune, deopotrivă cu pământul de sub picioare și cerul de deasupra capului. Acel singur sunet lung păru să cuprindă totul.

Ceața începu să se ridice de nicăieri. La început niște firișoare subțiri, ce atârnavă în aer, apoi talazuri mai mari, din ce în ce mai mari, până când învălui ținutul ca niște nori.

Geofram Bornhald înțepeni în șa când sunetul umplu văzduhul, un sunet atât de dulce, încât îi venea să râdă, atât de trist încât îi venea să plângă. Părea să vină din toate părțile odată. Începu să se ridice o pâclă subțire, ce se făcea din ce în ce mai groasă.

„Seanchanii. Pun ceva la cale. Știu că suntem aici.”

Era prea curând, orașul prea departe, dar scoase sabia – iar cei din spatele lui făcură la fel – și strigă:

— La trap!

Ceața acoperea totul, dar știa că Faime era în față. Caii iuțiră pasul; nu-i vedea, însă îi auzea.

Deodată pământul zbură în aer, cu un bubuit asurzitor, țărână și pietre se revărsară peste el. Din pâcla albă din dreapta se mai auzi un bubuit; oamenii și caii începură să țipe; apoi din stânga; din nou. Din nou. Tunete și țipete, ascunse de ceață.

— La atac! Calul se avântă în față când îi dădu pinteni și auzi cum restul legiunii, cât mai rămăsese din ea, îl urmează.

Tunete și țipete, învăluite în ceață.

Ultimul lui gând fu de părere de rău. Byar nu avea să poată să-i povestească fiului său, Dain, despre cum își găsise sfârșitul.

Rand nu mai vedea copacii din jurul lor. Mat luase Cornul de la gură, însă sunetul lui încă îi mai răsuna lui Rand în

urechi. Ceața acoperea totul, în valuri de alb precum cea mai fină lână înălbită; totuși, Rand vedea. Vedea, dar era nebun. Faime plutea undeva sub el, împresurat de șiruri de Seanchani, cu străzile lovite de fulgere. Faime atârna deasupra capului lui. Trei Mantii Albe atacară și muriră când pământul se deschise sub copitele cailor. Trei bărbați alergau încoace și încolo pe punțile corăbiilor mari, pătrătoase, din port și pe una dintre corăbii, pe care o știa prea bine, așteptau speriați niște oameni. Recunoscă până și fața căpitanului. Bayle Domon. Se apucă de cap cu amândouă mâinile. Copacii erau ascunși vederii, însă restul îl putea vedea deslușit. Hurin tulburat. Mat mormăind, înspăimântat. Perrin de parcă știa că așa trebuie să se întâmple. Ceața se rostogoli ca un tăvălug în jurul lor. Hurin deschise gura de mirare.

— Senior Rand! Nu era nevoie să arate cu degetul.

Niște siluete coborau călare pe talazul de ceață, de parcă ar fi fost un povârniș de munte. La început nu se vedeau prea bine, însă se apropiară și fu rândul lui Rand să deschidă gura de uimire, îi cunoștea. Bărbați, nu toți în armură, și femei. Cu haine și arme din toate Vârstele. Îi cunoștea pe toți.

Rogosh Ochi-de-Vultur, un bărbat cu înfățișare blândă, cu părul alb și cu ochii atât de pătrunzători încât îi întreceau cu mult numele. Gaidal Cain, un bărbat smead, cu două săbii atârdate la spate. Birgitte cea Bălaie, cu arcul ei strălucitor de argint și tolba plină de săgeți de argint. Alții. Le cunoștea chipurile, le cunoștea numele. Dar auzi o sută de nume când se uită la fiecare față în parte, nume atât de deosebite încât aproape că nici nu-și dădea seama că sunt nume, deși știa că așa e. Michael în loc de Mikel. Patrick în loc de Paedrig. Oscar în loc de Otarin. Îl cunoștea și pe bărbatul care mergea în fruntea lor. Înalt, cu nas coroiat, cu ochi întunecați, adânci, cu sabia uriașă a dreptății la brâu. Artur Aripă-de-Șoim.

Mat îi privi uluit când se opriră în fața lui și a celorlalți.

— Aștia sunteți?... Aștia sunteți toți? Erau ceva mai mult de o sută, văzu Rand, și își dădu seama că, într-un fel sau altul, știuse că atâția vor fi. Hurin stătea cu gura căscată; ochii mai că îi ieșeau din cap.

— Nu e nevoie doar de curaj ca să legi un bărbat de Corn.

Glasul lui Artur Aripă-de-Șoim era grav, un glas obișnuit să poruncească.

— Sau o femeie, spuse Birgitte tăios.

— Sau o femeie, încuviință Aripă-de-Șoim. Doar câțiva sunt legați de Roată, răsucii, torși, mereu și mereu, pentru ca voia Roții să treacă în Pânza Vârstelor. I-ai putea spune tu asta, Lews Therin, dacă ți-ai aduce aminte. Se uită la Rand.

Rand clătină din cap, dar nu avea de gând să piardă vremea tăgăduind.

— Au venit cotropitorii, bărbați care își spun Seanchani și care folosesc în luptă femei Aes Sedai legate cu lanțuri. Trebuie alungați înapoi spre mare. Și... mai e și o fată. Egwene al'Vere. O novice din Turnul Alb. E ținută prizonieră de Seanchani. Trebuie să mă ajutați s-o eliberez.

Spre mirarea lui, câțiva din bărbații din spatele lui Artur Aripă-de-Șoim chicotiră, iar Birgitte, care tocmai își încerca arcul, râse.

— Întotdeauna îți alegi femei care îți aduc necazuri, Lews Therin. Glasul îi era cald, ca între niște prieteni vechi.

— Numele meu este Rand al'Thor, se răsti el. Trebuie să vă grăbiți. Nu mai e vreme.

— Vreme? zise Birgitte, zâmbind. Avem tot timpul. Gaidal Cain dădu drumul la hățuri și, mânându-și calul cu genunchii, apucă câte o sabie cu fiecare mână. Se auzi cum și ceilalți își scoteau săbiile din teci, își potriveau arcurile, ridicau sulitele sau securile.

Sabia dreptății strălucea ca o oglindă în mâna înmănușată a lui Artur.

— Am luptat lângă tine de nenumărate ori și te-am înfruntat tot de atâtea. Roata ne toarce ca să slujească Pânza, nu pe noi. Eu te cunosc, chiar dacă tu nu te cunoști pe tine însuși. O să-i alungăm pe cotropitori.

Calul i se ridică în două picioare, iar el privi în jur, încruntat.

— Ceva nu e bine. Ceva mă ține în loc. Deodată își întoarse privirea sfredelitoare spre Rand. Tu ești aici. Ai flamura? Un murmur trecu printre cei din spatele lui.

— Da. Rand deschise desăgii și scoase flamura

Dragonului. Atârna până aproape de genunchii armăsarului. Murmurele se întetiră.

— Pânza se țese în jurul gâtleurilor noastre ca un ștreang, spuse Artur Aripă-de-Șoim. Tu ești aici. Flamura e aici. Aceasta clipă este țesută. Am venit la chemarea Cornului, dar trebuie să urmăim flamura. Și Dragonul. Hurin scoase un sunet slab, ca și cum i se pusese un nod în gât.

— Arde-m-ar, șopti Mat. E adevărat. Arde-m-ar!

Perrin șovăi o clipă, apoi se dădu jos de pe cal și porni cu pași mari prin ceață. Se auzi cum taie ceva și, când se întoarse, ducea cu el trunchiul unui copăcel, fără crengi.

— Dă-mi-l, Rand, spuse el grav. Dacă au nevoie de el... Dă-mi-l.

Rand se grăbi să îl ajute să lege flamura de băț. Când Perrin urcă din nou în șa, cu bățul în mână, o pală de vânt păru să unduiască flamura, așa încât Dragonul șerpuitor păru să se miște, de parcă ar fi fost viu. Vântul nu atingea ceața groasă, ci doar flamura.

— Rămâi aici, îi spuse Rand lui Hurin. După ce se termină... O să fii la adăpost aici.

Hurin își scoase sabia scurtă, ținând-o ca și cum chiar i-ar fi fost de folos de pe cal.

— Îmi cer iertare, Senior Rand, dar nu cred. Nu pricep nici a zecea parte din ce am auzit... sau din ce văd – glasul i se preschimbă în șoaptă, apoi îl ridică din nou – dar am venit până aici și cred că o să merg până la capăt.

Artur Aripă-de-Șoim îl bătu pe amușinar pe umăr.

— Câteodată Roata ne face mai numeroși, prietene. Poate că într-o zi o să te găsești și tu printre noi. Hurin stătea drept, de parcă urma să fie încoronat. Aripă-de-Șoim se înclină ceremonios în fața lui Rand. Cu îngăduința dumitale... Senior Rand. Trâmbițașule, suna din Corn. Cornul lui Vaieră trebuie să ne trimită în cântec la bătalie. Sangeagașule, vrei să pornești?

Mat sună din nou din Corn – pâcla răsună – iar Perrin dădu piteni calului. Rand scoase sabia cu pecetea bătlanului și o luă printre ei.

Nu vedea decât talazurile nesfârșite de albeață, însă

cumva vedea încă ce văzuse și mai înainte. Faime, unde cineva conducea Puterea pe stradă, portul, Seanchanii, Mantiile Albe, pe moarte, totul sub el, totul deasupra lui, totul întocmai cum fusese. Era ca și cum nu se scursese nici o clipă de când Mat sunase prima dată din Corn, ca și cum timpul se oprise în loc cât timp eroii veniseră la chemarea Cornului și de-abia acum pornea din nou.

Sunetul Cornului răsună în ceață, iar tropotele copitelor se întetiră. Rand se avântă în păclă, întrebându-se dacă știa spre ce se îndreaptă. Norii se îndesiră, ascunzând rândurile din urmă ale eroilor care galopau de o parte și de alta a lui, învăluindu-i din ce în ce mai mult, până când nu îi mai văzu deslușit decât pe Mat, pe Perrin și pe Hurin. Hurin care se făcuse mic în șa, cu ochii mari de spaimă și tot îmboldindu-și calul. Mat care suna din Corn și râdea. Perrin, cu ochii lui galbeni strălucind, cu flamura Dragonului fluturând în spatele lui. Apoi dispărură cu toții și Rand merse mai departe singur.

Într-un fel încă îi mai vedea, însă tot așa cum vedea și Faime, și pe Seanchani. Nu știa unde sunt sau unde e el însuși. Strânse și mai tare sabia și privi pâcla din față. Înainta singur prin ceață și cumva știa că așa trebuie să se întâmple.

Deodată Ba'alzamon se ivi în fața lui, dând brațele în laturi.

Roșcatul se dădu înapoi, aruncându-l pe Rand din șa. Rand se agăță de sabie când fu azvârlit în aer. Nu îl duru când se lovi de pământ. „De fapt, își spuse el mirat, era ca și cum nu se lovise de nimic, în clipa dinainte plutise prin păclă, iar acum nu mai plutea.”

Când se ridică în picioare, calul dispăruse, dar Ba'alzamon era încă acolo, îndreptându-se cu pași mari spre el, cu toiagul înnegrit în mână. Erau singuri, doar ei și ceața. În spatele lui Ba'alzamon era umbra. Pâcla din spatele lui nu era neagră; negreala nu atingea ceața albă.

Rand își dădu seama și de alte lucruri. Artur Aripă-de-Șoim și ceilalți eroi se înfruntau cu Seanchanii. Perrin, cu flamura în mână, învărtea securea mai mult ca să-i țină la distanță pe cei care încercau să-l atingă decât ca să-i lovească. Mat suna încă din Corn. Hurin coborâse de pe cal și lupta cu sabia și cu

pumnalul cu lamă zimțată, așa cum știa. Părea că Seanchanii, mult mai numeroși, aveau să îi zdrobească într-o clipă; totuși, Seanchanii fură cei ce căzură răpuși.

Rand merse să îl înfrunte pe Ba'alzamon. Fără tragere de inimă, se cufundă în hău, se întinse după Adevăratul Izvor, se lăsă potopit de Puterea Supremă. Nu era altă cale. Poate că nu avea deloc sorți de izbândă în fața Celui Întunecat, dar, dacă voia măcar să încerce să-l biruiască, trebuia să folosească Puterea. Îi pătrunse în mădulare, păru să înece totul în jurul lui, hainele, sabia. Simțea că ar trebui să strălucească precum soarele. Era încântat; îi venea să verse.

— Dă-te din fața mea, rosti el. Nu am venit aici pentru tine.

— Fata? Ba'alzamon râse. Gura i se preschimba în flăcări. Arsurile erau aproape vindecate; nu mai rămăseseră decât câteva cicatrice rozalii, care dispăreau și ele.

Arăta ca un bărbat chipeș de vreo patruzeci de ani. Mai puțin gura și ochii.

— Care dintre ele, Lews Therin? De data asta n-o să te mai ajute nimeni. Vei fi al meu sau vei muri. Iar dacă mori, vei fi al meu oricum.

— Mincinosule! mârâi Rand. Dădu să îl lovească pe Ba'alzamon, însă toiagul de lemn înnegrit îi abătu sabia într-o ploaie de scânteii. Părintele Minciunii!

— Neghiobule! Oare neghiobii ceilalți pe care i-ai chemat nu ți-au spus cine ești? Vâlvătaile vuiră de râs.

Chiar plutind în hău, Rand se înfioră. „Să mă fi mințit? Nu vreau să fiu Dragonul Renăscut.” Strânse sabia cu și mai multă putere. Sfâșierea mătăsii; Ba'alzamon îi pară fiecare lovitură. Ieșeau scânteii ca din cuptorul unui fierar.

— Am treburi în Faime și nici o treaba cu tine. Niciodată cu tine, spuse Rand. „Trebuie să îl rețin cât mai mult, până când reușesc ei să o elibereze pe Egwene.” În mod ciudat, vedea luptele care se dădeau printre curțile și ocoalele de cai învăluite în ceață.

— Ticălos sărman. Ai sunat din Cornul lui Vaiere. Acum ești legat de el. Crezi că viermii din Turnul Alb or să-ți mai dea drumul? Or să-ți pună lanțuri de gât, lanțuri așa de grele de o

nu să le poți rupe niciodată.

Rand fu atât de uluit încât o simți și prin hău. „Nu știe totul. Nu știe!” Era sigur că i se citea și pe față. Ca s-o ascundă, se repezi la Ba'alzamon. Colibriul care sărută trandafirul. Luna pe apă. Rândunica zboară prin văzduh. Fulgere se dezlănțuiră între sabie și toiag. Un puhoi de scântei se revărsă peste ceață. Totuși, Ba'alzamon nu se dădea bătut; ochii îi ardeau ca niște cuptoare încinse.

Dincolo de hău, Rand văzu cum Seanchanii se luptau cu disperare pe străzile din Faime. Femeile *damane* despicau pământul în două folosind Puterea Supremă, dar nu izbuteau să îl atingă pe Artur Aripă-de-Șoim sau pe ceilalți eroi ai Cornului.

— Vrei să rămâi în continuare un biet melc care se ascunde sub un bolovan? mârâi Ba'alzamon. Întunericul din spatele lui începu să fiarbă. Te omori stând aici. Puterea se dezlănțuie în tine. Te arde. Te ucide! Doar eu te pot învăța cum s-o stăpânești. Slujește-mă și trăiește mai departe. Slujește-mă sau mori!

— Niciodată! „Trebuie să îl rețin cât mai mult. Grăbește-te, Aripă-de-Șoim. Grăbește-te.” Se năpusti din nou spre Ba'alzamon. Turturica se ridică în zbor. Frunza căzătoare.

De data asta trebui să se tragă el înapoi. Văzu cum Seanchanii atacau, venind printre grajduri. Își înteti loviturile. Regele și maimuța. Seanchanii dădură înapoi, în fața loviturilor lui Artur Aripă-de-Șoim și ale lui Perrin, care luptau unul lângă celalalt. Snopul de fân. Ba'alzamon se apăra și Rand fu nevoit să sară în laturi înainte ca toiagul să îi crape capul; vântul stârnit de lovitură îi zbârli părul. Seanchanii tâsniră înainte. Scântei izbindu-se. Scântele căzură precum grindina, Ba'alzamon se dădu la o parte, iar Seanchanii fura siliți să se retragă spre străzile pietruite.

Lui Rand îi venea să urle. Știa acum că cele două lupte erau legate. Când el înainta, eroii veniți la chemarea Cornului îi făceau pe Seanchani să dea înapoi; când el se retrăgea, Seanchanii atacau.

— N-or să te salveze, spuse Ba'alzamon. Cele care ar putea să te salveze vor fi duși departe, dincolo de Oceanul

Aryth. Dacă o să le mai vezi vreodată, vor fi doar niște sclave cu zgarda la gât, care te vor uide la porunca noilor lor stăpâni.

„Egwene. Nu-i pot lăsa să îi facă așa ceva.” Glasul lui Ba'alzamon îi acoperea gândurile.

— Nu e decât o cale, Rand al'Thor. Lews Therin Ucigașul-de-Neam. Eu sunt singura ta scăpare. Slujește-mă și îți voi pune lumea la picioare. Împotrivește-te și te voi răpune, cum am făcut-o și altădată. Dar de data aceasta îți voi distruge și sufletul, te voi nimici pe vecie.

„Am câștigat din nou, Lews Therin.” Gândul era dincolo de hău, dar tot îi fu greu să nu îl bage în seamă, să nu se gândească la toate viețile în care îl auzise. Învârti sabia, iar Ba'alzamon își pregăti toiagul.

Rand își dădu seama pentru prima dată ca Ba'alzamon se purta ca și cum sabia cu pecetea bătlanului l-ar fi putut vătăma. „Oțelul nu îl poate vătăma pe Cel Întunecat.” Însă Ba'alzamon se uita cu luare-aminte la sabia. Rand era una cu sabia. Simțea fiecare părticică din ea, bucățele mici de tot, de o mie de ori prea mici ca să fie văzute cu ochiul liber. Și simțea cum Puterea care îl cuprindea trecea și în sabia, croindu-și drum prin oțelul lucrat de Aes Sedai în timpul Războaielor Troloce.

Auzi un alt glas. Cel al lui Lan. „Va veni o vreme când o să vrei ceva mai mult decât viața.” Glasul lui Ingtar. „E dreptul fiecărui bărbat să aleagă când să bage sabia în teaca propriului trup.” O văzu pe Egwene, cu zgardă la gât, petrecându-și întreaga viață ca *damane*. „Ițele vieții mele în primejdie. Egwene. Dacă Aripă-de-Șoim pătrunde în Faime, o poate salva.” Luase fără să își dea seama poziția Bătlanului care înaintează prin papură. Stătea în echilibru într-un picior, cu sabia ridicată, descoperit și fără apărare. „Moartea e mai ușoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte.” Ba'alzamon îl privi.

— De ce rânjești ca un nerod? Nu știi că te pot răpune pe vecie?

Rand simți o altă liniște decât a hăului.

— Nu te voi sluji niciodată, Părinte al Minciunii. Nici într-o

mie de vieți. Nu te-am slujit niciodată. Știu asta. N-am nici o îndoială. Vino. E vremea să mori.

Ba'alzamon făcu ochii mari; o clipă vâlvătăile din ochii lui se acoperiră de sudoarea chipului lui Rand. Bezna din spatele lui Ba'alzamon fierbea, iar fața i se înăspri.

— Atunci mori, vierme! Aruncă cu toiagul, de parcă era suliță.

Rand țipă când îl simți pătrunzându-i în coaste, arzând ca un vătrai încins. Golul tremura, dar se ținu de el cu ultimele fărâme de putere și împlântă sabia cu pecetea bătlanului în inima lui Ba'alzamon. Ba'alzamon urlă și urlă și întunericul din spatele lui. Lumea izbucni în flăcări.

CAPITOLUL 48

Cea dintâi

Min se strecura cu greu pe strada pietruită, printre mulțimea de oameni care stăteau împietriți în loc, albi la față – aceia care nu zbierau fără să se poată stăpâni. Câțiva alergau, dar păreau să nu știe încotro – cei mai mulți, însă, se mișcau precum niște păpuși prost mânuite. Le era mai teamă să plece decât să rămână. Le privi chipurile, nădăjduind să dea de Egwene, de Elayne sau de Nynaeve, dar nu văzu decât localnici. Ceva o trăgea înainte – fără cruțare, de parcă ar fi fost legată cu o funie.

O dată, se întoarse să privească îndărăt. În port, corăbiile Seanchanilor ardeau – se zăreau și altele, ceva mai departe în larg, dar tot cuprinse de flăcări. Multe corăbii masive aproape că pieriseră deja către asfințit, plutind pe cât de iute le îngăduiau vânturile, chemate de *damane*, iar alta se îndepărta cu greu de port, răsucindu-se ca să prindă vântul care s-o împingă pe lângă coasta. *Picătura*. Nu-l putea învinui pe Bayle Domon pentru că nu le mai așteptase, mai ales după ceea ce văzuse. Era de mirare că stătuse pe loc atâta vreme.

Una dintre corăbiile din port nu ardea, cu toate ca turnurile sale erau negre din pricina flăcărilor deja stinse. Era a Seanchanilor. Atunci când tocmai se strecura către gura portului, o siluetă călare apăru dintr-odată de după stâncile care apărau portul. Călărea pe deasupra valurilor. Min rămase cu gura căscată. Silueta ridică arcul – sclipind ca argintul. O dâră strălucitoare porni către corabia lată, ca o trăsătură ce unea arcul cu catargele. Cu un zgomot ca de tunet, pe care-l auzi chiar de la depărtare, focul cuprinse din nou corabia, iar marinarii se năpustiră pe punte.

Min clipi, iar atunci când ridică iarăși privirea, silueta dispăruse. Corabia continua să plutească încet către ocean; echipajul se lupta cu flăcările. Se scutură din tot trupul, apoi începu să urce iar. Văzuse prea multe în ziua aceea pentru a

se lăsa năucită mai mult de-o clipă de cineva care călărea pe apă. „Chiar dacă era într-adevăr Birgitte, cu calul său. Și Artur Aripă-de-Șoim. Pe care chiar l-am văzut. L-am văzut.”

Năucită, se opri în fața uneia dintre clădirile înalte, de piatră, fără să-i bage în seamă pe oamenii care se înghesuiau pe lângă ea. Acolo înăuntru trebuia să ajungă. Se năpusti pe scări și deschise ușa. Nimeni nu încercă s-o oprească. Din câte își dădea seama, nu era nimeni înăuntru. Cei mai mulți localnici erau afară, în stradă, încercând să-și dea seama dacă nu cumva înnebuniseră cu toții. Străbătu casa, ajunsese în grădina din spate și îl văzu.

Rand zăcea întins pe spate sub un stejar, alb la față și cu ochii închiși, cu mâna stângă pe plăselele unei săbii din tăișul căreia rămăsese numai o bucată cam de un picior. Restul părea că se topise. Pieptul lui se ridica și cobora mult prea încet – nu părea să răsuflă așa cum era firesc. Trăgând adânc aer în piept ca să se liniștească, Min se apropie să vadă ce putea face pentru el. Mai întâi trebuia să scape de ciotul sabiei; dacă Rand se apuca să dea cu ea în stânga și-n dreapta, putea să-și facă rău singur sau s-o rănească pe ea. Îi desfăcu degetele și se cutremură când văzu că plăselele i se înfipseseră în carne. Aruncă sabia la o parte, strâmbându-se. În palma băiatului se vedea pecetea cu bătlanul. Dar îi era limpede că nu din pricina asta zăcea acolo, fără cunoștință. „Cum s-o fi întâmplat? Oricum, Nynaeve se poate ocupa de asta mai târziu.”

Cercetându-l în grabă, văzu că multe dintre tăieturile și vânătăile sale nu erau noi – sângele apucase măcar să se închege, iar vânătăile se îngălbeniseră pe la margini – în schimb, în partea stângă a surtucului, se vedea o arsură care fusese făcută de curând. Desfăcându-i surtucul, îi trase și cămașa, apoi fluieră printre dinți. La șold, Rand avea o rană, cu marginile foarte curate, din pricina flăcărilor care-o purificaseră. Îl atinse și se tulbură. Aducea cu un sloi de gheață – împrejurul său, văzduhul părea încins.

Apucându-l de umeri, începu să-l tragă către casă. Atârna fără viață, ca o povară neînsuflețită.

— Boulean ce ești, mormăi ea. Nu puteai să fi mic și

ușurel? Trebuia să ai picioarele lungi și umerii lați... Mai bine te-aș lăsa să zaci acolo.

Cu toate astea, se chinui să urce treptele, cu grijă, ca să nu-l lovească prea rău, și-l trase înăuntru. Îl lăsă chiar dincolo de ușă și începu să se frece pe spate, bombănind ceva despre Pânză, apoi porni iute să cerceteze locurile. În spatele casei se afla un dormitor mic – camera unui slujitor, probabil – cu un pat pe care se aflau câteva paturi și cu căminul deja plin de bușteni. Nu-i luă mult să dea păturile la o parte și să aprindă focul, precum și o lampă așezată pe masa de lângă pat. Apoi se întoarse după Rand.

Îi veni destul de greu – răsufla întretăiat, dar asta era tot – să-l aducă înăuntru și să-l urce în pat, dar izbuti până la urmă, și-l înveli bine. După câteva clipe, își vârî mâna pe sub pături, clipi surprinsă și clătină din cap. Cearșafurile erau reci ca gheața – trupul său nu emana căldură. Oftând – cam prefăcut, ce e drept – se strecură pe sub cuverturi lângă el. În cele din urmă, își puse capul pe brațul lui. Rand avea ochii închiși și răsufla greu – dar dacă se ducea după Nynaeve, avea să-l găsească mort, se gândi ea. „Are nevoie de o Aes Sedai. Eu nu pot încerca decât să-l încălzesc puțin.”

Rămase o vreme cu privirile ațintite pe chipul lui. Nu văzu nimic altceva – nu izbutea niciodată să-i citească pe cei fără cunoștință.

— Îmi plac bărbații mai în vârstă, îi spuse. Îmi plac bărbații educați și spirituali. De ferme, de oi sau de păstori nu-mi pasă deloc. Mai ales de păstorii tineri.

Oftând, îi dădu părul la o parte de pe față – era mătăsos la pipăit.

— Dar tu nu ești păstor, nu-i așa? Vremea aceea a trecut. Lumină, de ce trebuia ca Pânza să mă prindă alături de tine? De ce n-am avut parte de ceva sigur și simplu – să fiu aruncată pe un mal pustiu, fără hrană și cu vreo doisprezece Aieli înfometați după mine, de pildă?

În coridor se auzi un zgomot. Ușa se deschise, iar Min își înălță capul. O văzu pe Egwene, care se uita fix la ei, în lumina focului și a lămpii.

— Oh, spuse ea; atât și nimic mai mult.

Min se înroși la față. „De ce mă port ca și cum aș fi făcut ceva ce nu trebuie? Neghioabă...”

— Am... am încercat să-l încălzesc. Și-a pierdut cunoștința și e rece ca gheața.

Egwene nu se apropie.

— L-am simțit... chemându-mă. Am simțit că avea nevoie de mine. Și Elayne la fel. Credeam că are de-a face cu... cu ceea ce e, însă Nynaeve n-a simțit nimic. Elayne și Nynaeve s-au dus după cai, mai spuse ea, după ce trase aer în piept, tremurând. Am găsit-o pe Bela. Seanchanii nu au luat cu ei aproape nici un cal. Nynaeve zice că ar trebui să plecăm cât mai repede și... și... Min, știi ce este el, nu-i așa?

— Știu, răspuse Min; voia să-și tragă brațul de sub capul lui Rand, dar nu putea. Cred că știu, cel puțin. Orice ar fi, însă, acum e rănit. Nu pot face nimic decât să-l încălzesc. Poate că Nynaeve...

— Min, știi... știi că nu se poate însura. Cu el... nici una dintre noi nu am fi în siguranță.

— Spune-ți ție, asta, rosti Min și lipi fața lui Rand de sân. Elayne a zis-o bine. L-ai dat la o parte, pentru Turnul Alb. Ce-ți pasă dacă-l iau eu?

Egwene o privi - i se păru că trecuse multă vreme până să-și întoarcă ochii. O privi numai pe ea - pe Rand, deloc. Simți cum se înroșea și ar fi vrut să se ferească, dar nu putea.

— Am s-o aduc pe Nynaeve, spuse în cele din urmă Egwene și ieși din încăpere, foarte țeapănă, cu fruntea sus.

Min ar fi vrut să strige, să fugă după ea, dar rămase întinsă acolo, ca o stană de piatră. Lacrimi de mânie și neputință îi izvorăra din ochi. „Așa trebuie să fie. O știu. Am văzut-o la ei toți. Pe Lumină, nu vreau să mă bag în așa ceva.”

— E numai vina ta, îi spuse lui Rand, care tot nu se mișcase. Nu, nu e. Dar tu vei plăti, din câte mi se pare. Suntem prinși cu toții, ca muștele într-o pânză de păianjen. Dacă i-aș fi spus că mai trebuie să apară și altă femeie, una pe care nici nu o cunoaște? Că veni vorba, tu ce-ai spune de asta, mult stimate Senior Pastor? Ești foarte chipeș, dar... Pe Lumină, nici măcar nu știu dacă pe mine mă vei alege. Nici nu

știu dacă vreau să fie așa. Sau ai de gând să încerci să ne legeni pe toate trei pe genunchi? N-o fi vina ta, Rand al'Thor, dar nu e drept.

— Nu-i spune Rand al'Thor, rosti un glas armonios, de la ușă. Spune-i Lews Therin Telamon. Dragonul Renăscut.

Min rămase cu ochii holbați. Era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse vreodată, cu pielea albă și moale, cu plete lungi și închise la culoare și ochii negri ca noaptea. Purta o rochie pe lângă care zăpada ar fi părut murdară, încinsă cu argintiu. Toate podoabele pe care le avea cu ea erau tot de argint. Min se zbârli:

— Ce vrei să spui? Cine ești?

Femeia se apropie de pat – mișcându-se cu atâta grație încât Min se simți invidioasă, cu toate că nu invidiasse până atunci nici o altă femeie – și-l mângâie pe Rand pe păr, de parcă cealaltă nici nu era acolo.

— Nu mă crede încă, pare-mi-se. Știe, dar nu crede. L-am călăuzit, l-am împins de la spate, l-am tras și l-am ispitit. Dintotdeauna a fost încăpățânat, dar de data asta am să-l fac eu să se schimbe. Ishamael crede că stăpânește tot ce se întâmplă, dar, de fapt, eu sunt aceea.

Degetul ei mângâie fruntea lui Rand, ca și când l-ar fi însemnat; tulburată, Min se gândi că desenase ceva ce aducea cu Colțul Dragonului. Rand se mișcă și murmură ceva – pentru prima dată de când îl găsise.

— Cine ești? întrebă Min; femeia o privi – doar atât, și totuși se trezi că se trăgea înapoi, afundându-se în perne, ținându-l pe Rand strâns în brațe.

— Mi se zice Lanfear, fetițo.

Pe neașteptate, gura lui Min se uscă într-atât încât n-ar fi putut vorbi nici măcar ca să-și scape viața. „Una dintre Rătăciți! Nu! Lumină, nu!” Nu izbuti decât să scuture din cap – ceea ce-o făcu pe Lanfear să zâmbească.

— Lews Therin a fost și este al meu, fetițo! Ai mare grijă de el, până când vin să-l iau.

Apoi dispăru. Min rămase cu gura căscată. Acum o văzuse, apoi dispăruse. Își dădu seama că strângea și mai tare în brațe trupul inert al lui Rand. Și-ar fi dorit, însă, să nu simtă

că el ar fi trebuit să fie cel care s-o apere.

Cu hotărârea întipărită pe chipul său slab, Byar galopa, lăsând în urmă soarele la apus. Nu întorcea niciodată capul. Văzuse tot ce trebuia să vadă – chiar și cu ceața aceea blestemată. Legiunea pierise, Seniorul Căpitan Geofram Bornhald murise și el, și asta nu putea însemna decât un lucru – fuseseră trădați de Iscoadele Celui Întunecat, Iscoade precum acel Perrin din Ținutul celor Două Râuri. Asta trebuia să-i spună lui Dain Bornhald, fiul Seniorului Căpitan, care se afla printre Copiii care păzeau Tar Valon. Dar avea și lucruri mai rele de povestit – numai pentru Pedron Niall, și nimeni altcineva. Trebuia să spună ce văzuse în cer, deasupra orașului. Biciui calul cu frâiele și nu privi niciodată înapoi.

CAPITOLUL 49

Ce era sortit

Rand deschise ochii și se trezi privind la razele soarelui care se strecurau printre crengile unui copac ale cărui frunze late și mari erau încă verzi, în ciuda iernii care se apropia. Vântul care le făcea să foșnească aducea cu el făgăduința zăpezii, odată ce se făcea seară. Zăcea pe spate, simțind sub palme păturile cu care erau acoperit. Din câte își dădea seama, rămăsese fără cămașă și surtuc, dar pieptul îi era legat cu ceva și îl durea, în partea stângă a trupului. Întoarse capul și o zări pe Min, așezată pe jos, privindu-l. Purta fuste, așa că aproape n-o recunoscuse. Îi zâmbi, stânjenită.

— Min, tu ești? De unde-ai apărut? Unde suntem?

Încet, încet își aminti – întâi un lucru, apoi altul. Cu trecutul îi venea mai ușor, însă ultimele câteva zile păreau cioburi dintr-o oglindă spartă, care i se învârtteau prin minte, aruncându-i frânturi de imagini și dispărând înainte să le vadă cum trebuia.

— Din Faime, zise ea. Acum suntem la cinci zile, spre răsărit. Iar tu ai dormit tot timpul.

— Faime...

Alte amintiri. Mat sunase din Cornul lui Vaiere.

— Egwene! E?... Au eliberat-o? Întrebă, ținându-și răsuflarea.

— Nu știu despre cine vorbești, dar Egwene e liberă. Noi înșine am eliberat-o.

— Noi? Nu înțeleg. „E liberă. Măcar ea...”

— Nynaeve, Elayne și cu mine.

— Nynaeve? Elayne? Cum? Erați în Faime toate patru? strigă el, chinându-se să se ridice, dar Min îl împinse la loc fără nici o greutate și se așeză alături, cu mâinile pe umerii lui, privindu-l țintă. Unde este Egwene?

— A plecat, răspunse Min, înroșindu-se. Au plecat cu toții. Egwene, Nynaeve, Mat, Hurin și Verin. Hurin nu prea voia să

te părăsească. Au pornit spre Tar Valon. Egwene și Nynaeve se vor întoarce la învățătură, în Turnul Alb, iar de Mat și de pumnal trebuie să aibă grijă surorile. Au luat și Cornul. Nu-mi vine să cred că l-am văzut cu adevărat.

— Au plecat, murmură el. Nici măcar n-a așteptat să mă trezesc.

Min se înroși mai tare și se așază la loc, cu ochii ațintiți în poală. Rand ridică brațele să-și atingă fața și se opri, uitându-se năucit la palmele sale. De-acum avea și în palma stângă un bătlan, încrustat în carne, la fel ca acela din dreapta. Se vedea foarte bine. „Bătlani și-o dată și de două ori, pentru-așternut de cale și pentru nume-adevărat.”

— Nu!

— Au plecat, spuse Min. Degeaba spui „nu”.

Clătină din cap. Ceva îi spunea că durerea din partea stângă a trupului însemna ceva. Nu-și amintea cum se rănise, dar era important. Dădu să ridice păturile ca să vadă, dar ea îi dădu mâinile la o parte.

— Nu faci bine. Nu s-a vindecat încă de tot. Verin a încercat să te Tămăduiască, dar a spus că nu a mers așa cum ar fi trebuit, rosti Min, apoi se opri, mușcându-și buzele. Moiraine zice că probabil Nynaeve a izbutit să-ți facă ceva, altfel n-ai fi scăpat cu viață până ce te-am dus la Verin, dar Nynaeve spune că era prea speriată și n-ar fi putut aprinde nici o lumânare. Ceva... ceva nu e în regulă cu rana ta. Va trebui să aștepți să se vindece în timp, sfârși ea, părând tulburată.

— Moiraine e aici? râse el amar. Când mi-ai spus că Verin a plecat, am crezut că scăpasem iarăși de Aes Sedai.

— Sunt aici, spuse Moiraine, apărând, îmbrăcată în albastru, netulburată de parcă se afla în Turnul Alb, și apropiindu-se de locul în care era culcat. Min se încruntă. Rand simți că parcă voia să-l apere de femeia Aes Sedai, ceea ce-l mira.

— Mai bine nu erai, îi spuse. Dinspre partea mea, poți să te întorci în ascunziș și să rămâi acolo.

— Nu m-am ascuns, răspunse liniștită Moiraine. Am făcut ce-am putut și aici, la Capul Toman, și în Faime. N-a fost mare

lucru, deși am aflat o sumedenie. N-am izbutit să-mi salvez două surori, pe care Seanchanii au apucat să le urce pe corăbii cu Cele-n Lesă, dar am făcut ce-am putut.

— Ce-ai putut. Ai trimis-o pe Verin să mă păstorească, dar eu nu sunt oaie, Moiraine. Mi-ai spus că mă puteam duce unde voiam. Iar eu am vrut să merg acolo unde nu erai tu.

— N-am trimis-o eu pe Verin, se încruntă Moiraine. A venit singură. Multă lume se interesează de tine, Rand! Fain te-a găsit pe tine sau tu pe el?

Schimbarea subiectului îl luă prin surprindere.

— Fain? Nu. Ce mai erou sunt! Am încercat s-o salvez pe Egwene, dar Min mi-a luat-o înainte. Fain mi-a spus că avea de gând să aducă răul în Emond's Field, dacă nu-l înfrunt, și n-am dat ochii cu el. A plecat cu Seanchanii?

— Nu știu, răspunse Moiraine, clătinând din cap. Mi-aș dori, însă. Dar e bine că n-ai dat ochii cu el, câtă vreme nu știai ce este.

— E Iscoada Celui Întunecat.

— Mai mult de-atât. E și mai rău. Padan Fain era făptura Celui Întunecat până în străfundurile sufletului, dar cred că, în Shadar Logoth, a dat peste Mordeth – dușmanul Umbrei, însă la fel de stricat ca și aceasta. Mordeth a încercat să-i soarbă sufletul, să aibă iar trup de om, dar a găsit un suflet care fusese atins de însuși Cel Întunecat și ce-a ieșit de-aici... Ce-a ieșit nu mai este nici Padan Fain, nici Mordeth, ci ceva mult mai spurcat, un amestec al celor doi. Fain... să-i spunem tot așa... este mai primejdios decât crezi. S-ar fi putut să nu scapi cu viață dintr-o asemenea întâlnire, iar dac-ai fi făcut-o, puteai s-ajungi mai rău decât dacă te-ai fi dat de partea Umbrei.

— Dacă-i în viață, dacă nu s-a dus cu Seanchanii, trebuie să..., începu Rand, dar se opri atunci când ea îi întinse sabia, scoțând-o de sub mantie. Tăișul se termina brusc. Nu mai rămăsese decât o bucată din el, de parcă s-ar fi topit. Amintirile îi reveniră. L-am ucis, spuse el încet. De data asta, l-am ucis.

Moiraine puse sabia sfărâmată la o parte, ca un lucru nefolositor, și își șterse palmele.

— Cel Întunecat nu pierde atât de ușor. Numai faptul că a apărut pe cer, deasupra orașului, este mai mult decât tulburător. N-ar fi trebuit să poată face asta, dacă era ferecat, așa cum credeam. Iar dacă nu era, de ce nu ne-a distrus pe toți?

Min se foi neliniștită.

— Pe cer? Întrebă Rand, uimit.

— Erați acolo amândoi, spuse Moiraine. V-ați luptat pe cer, sub ochii tuturor oamenilor din Faime. Poate că și al celor de la Capul Toman, dacă e să credem numai pe jumătate din ceea ce se spune.

— Am... am văzut totul, zise Min cu voce slabă și își puse o mână peste cea a lui Rand, în semn de mângâiere.

Moiraine își vârî iarăși mâna sub mantie și scoase un sul de pergament, o foaie mare așa cum foloseau artiștii din Faime. O desfăcu. Liniile de cretă erau ușor șterse, dar tabloul era destul de limpede. Un om cu chip de flăcăi se lupta, cu un toiag, împotriva altuia înarmat cu o sabie. Erau printre nori, cu trăsnetele dănuind în jurul lor și cu flamura Dragonului care unduia în spate. Chipul lui Rand era ușor de recunoscut.

— Câtă lume a văzut asta? Întrebă el. Rupe-o. Arde-o.

Femeia Aes Sedai strânse pergamentul la loc.

— Degeaba, Rand. Am cumpărat-o acum două zile, dintr-un sat prin care am trecut. Sunt sute, poate mii la fel ca asta, iar povestea zboară peste tot – cum Dragonul s-a luptat cu Cel Întunecat în ceruri, deasupra orașului.

Rand o privi pe Min, care încuviință, parcă fără voia ei, și-i strânse mâna. Părea înfricoșată, dar nu se feri de el. „Mă întreb dacă de-asta a plecat Egwene. Avea dreptate s-o facă.”

— Pânza se țese din ce în ce mai strâns în jurul tău, zise Moiraine. Ai mai multă nevoie de mine ca niciodată.

— N-am nevoie, spuse el aspru, și nu te vreau alături. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Își aminti că i se spusese Lews Therin, nu doar de către Ba'alzamon, ci și de către Artur Aripă-de-Șoim.

— Nu. Pe Lumină, Dragonul are să frângă iarăși lumea, să sfărâme totul. Nu vreau să fiu Dragonul.

— Ești ceea ce ești, răspunse Moiraine. Din pricina ta, lumea a început să se tulbure. Ajah Neagră a ieșit la iveală după două mii de ani. Arad Doman și Tarabon erau pe picior de război și va fi și mai rău când vor primi veștile despre Faime. În Cairhien este război civil.

— N-am făcut nimic în Cairhien, protestă el. Pentru asta nu poți da vina pe mine.

— A nu face nimic a fost dintotdeauna un vicleșug al Marelui Joc, oftă ea, mai ales așa cum se joacă acum. Tu ai fost scânteia, iar Cairhien a izbucnit precum artificiile. Ce crezi că se va-ntâmpla când veștile despre Faime vor ajunge în Arad Doman și Tarabon? Au fost mereu oameni gata să se dea de partea unuia care-și spunea Dragonul, chiar și fără asemenea semne. Și mai e ceva. Uite.

Îi întinse o punguță. El șovăi puțin, apoi o deschise. Înăuntru erau sfărâmături din ceea ce părea să fie ceramică, pictată în alb și negru. Mai văzuse cândva ceva asemănător.

— Altă pecete a temniței Celui Întunecat, îngână Rand; Min oftă - atingerea mâinii sale nu-i mai oferea consolare, ci o căuta de la el.

— Două, zise Moiraine. De-acum, trei din cele șapte s-au sfărâmat. Una o aveam, iar alte două le-am găsit în Faime, în casa Înaltului Domn. Când se vor sfărâma toate, sau poate chiar înainte, peticul pe care oamenii l-au întins peste spărtura din temnița făurită de Creator se va da la o parte, iar Cel Întunecat va izbuti iarăși să scoată brațul pe acolo și să atingă lumea. Iar singura nădejde este că Dragonul Renăscut va fi acolo să-l înfrunte.

Min încercă să-l împiedice să dea păturile la o parte, dar el o împinse cu blândețe în lături.

— Am nevoie de-o plimbare.

Îl ajută să se ridice, dar oftă mult și tot mormăi felurite lucruri despre el, făcându-l să-l doară și mai tare. Observă că pieptul îi era legat cu feșe. Min îi puse o pătură pe umeri, ca o mantie.

O clipă, rămase cu ochii la sabia cu pecetea bătlanului, sau la ceea ce mai rămăsese din ea. „Sabia lui Tam. Sabia tatălui meu.” Fără să vrea, chinuindu-se mai mult decât o

făcuse vreodată, lăsa să i se stingă nădejdea că avea să afle că Tam îi era cu adevărat tată. Se simțea de parcă și-ar fi scos inima din piept. Dar la Tam se gândea cu aceleași sentimente ca întotdeauna, iar Emond's Field rămăsese singura lui casă. „Fain este lucrul cel mai important. Mai am o datorie. Să-l opresc.”

Cele două femei trebuiau să-l ducă, fiecare de câte un braț, către locul în care focurile ardeau deja, nu departe de un drum de pământ bătătorit. Loial era acolo, citind o carte – *Plutind dincolo de Apus* – la fel ca și Perrin, care stătea cu privirile ațintite în flăcări. Oamenii din Shienar pregăteau masa de seară. Lan ședea sub un copac, ascuțindu-și sabia; Străjerul îi aruncă o privire reținută, apoi îi făcu semn cu capul. Și mai era ceva – flamura Dragonului unduia în vânt, în mijlocul taberei. Se găsisse de undeva și un mâner adevărat, în locul copăcelului lui Perrin.

— Ce caută asta aici, unde-o poate vedea oricine trece? întrebă Rand.

— E prea târziu să te mai ascunzi, Rand, spuse Moiraine. Dar, la urma urmei, așa a fost mereu.

— Măcar nu pune semne care să arate că aici mă aflu. N-am să-l găsesc niciodată pe Fain, dacă mă ucide cineva din pricina flămurii, rosti el, întorcându-se apoi către Loial și Perrin. Mă bucur c-ați rămas. Dar dacă n-o făceați, aș fi înțeleș.

— Și de ce să nu rămân? întrebă Loial. Ești și mai *ta'veren* decât te-am crezut, e adevărat, dar ești în continuare prietenul meu. Cel puțin așa nădăjduiesc, mai spuse el, zvâcnind din urechi în semn de nesiguranță.

— Da, sunt, zise Rand. Câtă vreme ești la adăpost în preajma mea, și chiar și după aceea.

Ogierul rânji; chipul i se despică aproape în două.

— Rămân și eu, spuse Perrin, cu o undă de resemnare sau împăcare în glas. Roata ne țese strâns în Pânză, Rand. Cine-ar fi crezut-o, pe când eram cu toții acasă în Emond's Field?

Cei din Shienar se adunau împrejur. Spre mirarea lui Rand, căzura cu toții în genunchi, cu ochii la el.

— Vrem să-ți jurăm credință, spuse Uno, iar cei îngenun-

cheați alături de el încuviințară.

— Credința voastră este pentru Ingтар și Seniorul Agelmar, protestă Rand. Ingтар a murit așa cum se cuvenea, Uno. A murit pentru ca noi ceilalți să putem scăpa, odată cu Cornul.

Nu mai avea de ce să le spună și restul. Nădăjduia că Ingтар se întorsese în Lumină.

— Spune-i asta Seniorului Agelmar, atunci când te întorci în Fal Dara.

— Se zice, răspunse codindu-se bărbatul cu un singur ochi, că atunci când Dragonul va Renaște, va rupe toate jurămintele și va tăia orice chingi. De-acum nu mai suntem legați. Vrem să-ți jurăm credință.

Își scoase sabia și o așeză în fața lui Rand, cu plăselele îndreptate spre el; ceilalți îl imitară.

— Te-ai luptat cu Cel Întunecat, spuse Masema, cel care-l urâse și care-l privea acum ca pe o minune desprinsă din Lumină. Te-am văzut, Senior Dragon. Te-am văzut. Sunt omul tău, până la moarte.

Ochii săi negri sclipeau de ardoare.

— Trebuie să alegi, Rand, spuse Moiraine. Lumea se va frânge fie din pricina ta sau nu. Tarmon Gai'don va veni, și, chiar și numai din pricina asta, lumea se va sfărâma. Ai de gând să încerci să te mai ascunzi de ceea ce ești și să lași lumea fără apărare, în clipa Ultimei Bătălii? Alege.

Cu toții îl priveau și așteptau. „Moartea e mai ușoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte.” Se hotărî.

CAPITOLUL 50

După

Poveștile despre prevestirile de la Faime fură purtate de corăbii și călăreți, de căruțele neguțătorilor și de oamenii ce umblau pe jos, spuse și răspuse, schimbate, dar rămânând aceleași, până la Arad Doman și Tarabon și chiar mai departe. Iar oamenii spuneau ca sunt de partea Dragonului, apoi era răpuși de alții, care erau răpuși la rândul lor.

Se răspândiră și alte povești, despre o coloană care venea de la apus, străbătând Șesul Almoth. O sută de oameni din Ținuturile de la Hotar, așa se spunea. Nu, o mie. Nu, o mie de eroi ridicați din morminte ca să vină la chemarea Cornului lui Vaiere. Zece mii. Nimiciseră o întreagă legiune de Copii ai Luminii. Alungaseră oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim care se întorseseră înapoi în mare. Ei erau oștirile lui Artur Aripă-de-Șoim care se întorseseră. Se îndreptau spre munți, spre răsărit.

Un lucru rămânea la fel în fiecare poveste. În fruntea lor era un bărbat al cărui chip apăruse pe cerul de deasupra orașului Faime, iar ei mergeau sub flamura Dragonului Renăscut.

Și oamenii i-au strigat Creatorului, spunându-i: O, Lumină a Cerurilor, Lumină a Lumii, fie ca cel Făgăduit să se nască din munte, așa cum spun profețiile, cum a fost în vremurile trecute și cum va fi din nou în cele ce vor veni. Fie ca Seniorul Zorilor să cânte pământului, pentru ca cele verzi să crească și mieii să zburde prin văi. Fie ca brațul Seniorului Zorilor să ne adăpostească de întuneric, iar marea sabie a dreptății să ne apere. Fie ca Dragonul să plutească din nou pe aripile timpului.

(din *Charal Drianaan to Calamon, Ciclul Dragonului*, Autor necunoscut, Vârsta a patra)

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR.

De la Frângerea Lumii, pe scară largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii și cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârșitul Frângerii, punctul său inițial a fost stabilit arbitrar. La sfârșitul Războaielor Troloce, multe cunoștințe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat și o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, așa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârșitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de amenințarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). După tulburările, masacrele și distrugerile provocate de Războiul de O Sută de Ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit și acum.

A'dam: O unealtă, alcătuită dintr-o zgardă și o brățara unite printr-o lesă de metal argintiu, care poate fi folosită pentru a stăpâni, împotriva voinței sale, orice femeie care poate conduce Puterea. Zgarda este purtată de *damane*, brățara de *sul'dam*. Vezi și *damane*, *sul'dam*.

Adevăratul Izvor: Forța motrice a universului, cea care face să se învâртеască Roata Timpului. Este alcătuit din două părți - jumătatea masculină (*saidin*) și jumătatea feminină (*saidar*), care se luptă una cu cealaltă și în același timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbați, iar *saidar* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea celui Întunecat. Vezi de asemenea Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu

Vremea Nebuniei nu mai exista decât femeii Aes Sedai. Privite cu neîncredere și temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulți vinovate de Frângerea Lumii și se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În același timp, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar și în acele țărâmurii unde o astfel de legătură trebuie ținută secretă. *Vezi de asemenea Ajah; Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.*

Agelmar, Seniorul Agelmar din Casa Jihad: Seniorul din Fal Dara. Blazonul său reprezintă trei vulpi roșii care aleargă.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi și curajoși. Își acoperă chipul cu un vâl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu vâl pe față” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruțători atât înarmați, cât și cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreții lor îi însoțesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul”. *Vezi și: Frățiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel*

Ajah: Frății în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare Aes Sedai, în afară de Suprema Înscăunată, făcând parte dintr-o astfel de frăție. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roșie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Brună, Ajah Galbenă și Ajah Cenușie. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme și la țelurile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roșie își pune toată energia în slujba găsirii și domolirii bărbaților care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumești și este în căutarea cunoașterii. Există zvonuri (negate cu înverșunare și nerostite vreodată de față cu o femeie Aes Sedai) referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe cel Întunecat.

Ajah Roșie: *Vezi Ajah.*

Alanna Mosvani: Femeie Aes Sedai din Ajah Verde.

alantin: În limba veche, „Frate”, prescurtarea pentru *tia avende alantin*, „Fratele copacilor”.

Alar: Cel mai în vârstă dintre Fruntașii din *steddingul* Tsofu.

Aldieb: În Limba Veche, „Vântul de Apus”, vântul care aduce ploile de primăvară.

al'Meara, Nynaeve: Femeie din Emond's Field, din districtul numit Ținutul celor Două Râuri, din regatul Andor.

al'Thor, Rand: Tânăr, cândva păstor, din Emond's Field.

al' Vere, Egwene: Tânără din Emond's Field.

Anaiya: Femeie Aes Sedai din Ajah Albastră.

angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor. Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai știe cum era făurit. În lume nu exista prea multe. *Vezi de asemenea sa'angreal, ter'angreal*.

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth.

Arafel: Unul dintre Ținuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roșu, alături de trei trandafiri roșii pe fond alb.

Aripă-de-Șoim, Artur: Rege legendar (AL 943-994) care a unit toate ținuturile de la apus de Osia Lumii, precum și câteva ținuturi de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar și oștiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanșat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un șoim auriu în zbor.

Vezi, de asemenea, Războiul de O Sută de Ani.

Avendesora: În Limba Veche, „Copacul Vieții”. Pomenit în multe povești și legende.

Aybara, Perrin: Tânăr, fost ucenic de fierar, din Emond's Field.

Ba'alzamon: În limba trolocilor, „Inima Întunericului”. Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat. Vezi și: Cel Întunecat, troloci.

Barthanes, Senior, din Casa Damodred: Nobil din Cairhien, al doilea ca putere după rege. Însemnul său este Mistrețul Furios. Însemnele casei Damodred sunt Coroana și Copacul.

Bel Tine: Festivalul primăverii în Ținutul celor Două Râuri. Se sărbătorește sfârșitul iernii, primele mlădițe ale recoltelor și nașterea primilor miei.

Birgitte: Eroină de legendă, care apare în sute de povești de-ale Menestrelilor, cu părul blond auriu; avea un arc și săgeți de argint, cu care nu rata niciodată ținta.

Bornhald, Geofram: Senior Căpitan al Copiilor Luminii.

Byar, Jaret: Ofițer dintre Copiii Luminii.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și numele capitalei acestui neam. Orașul a fost pârjolit și prădat în timpul Războiului Aiel (976-978 NE). Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastru cerului.

Carallain: Una dintre națiunile desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim, în vremea Războiului de O Sută de Ani.

Cu timpul, și-a pierdut puterile, iar ultimele sale urme au dispărut cam prin 500 NE.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ținutul celor Două Râuri.

Câinii de Piatră: Vezi frățiile războinice ale Aielilor.

Cei o sută de tovarăși: O sută de bărbați Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduși de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniță. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin*; cei o sută de tovarăși au înnebunit și au început Frângerea Lumii. Vezi și: Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.

Cel Întunecat: Numele cel mai obișnuit, folosit în toate ținuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creației într-o temniță din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniță a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidin*, Frângerea Lumii și la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme și fiecare persoană care poate conduce Puterea Supremă stăpânește unele mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa și Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, și mai puțin pe celelalte. Câțiva, foarte puțini, pot stăpâni foarte bine chiar trei, dar, de la sfârșitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar și pe vremea aceea, acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, așa că unele persoane care pot conduce Puterea Supremă sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acțiuni cu ajutorul

Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre Cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer și de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Apă și Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbați și la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul și/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbați, iar cea de a folosi Apa și/sau Aerul mai ales la femei. Erau și excepții, dar pentru că așa stăteau în general lucrurile, Pământul și Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul și Apa – puteri feminine. În general nu se face o ierarhie a Puterilor, deși există o vorba printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul și apa să nu o distrugă, nici un foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbușe sau vântul să nu-l stingă.” Trebuie să remarcăm faptul că aceasta zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicală asemănătoare printre bărbații Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

„Cele-n lesă”: Vezi damane.

Ciclul Karaethon: Vezi Profetiile Dragonului.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. Vezi și Puterea Supremă

Colțul Dragonului: Semn stilizat, de obicei de culoare neagră, o linie curbă cucapătul în formă de lacrimă. Scrijelit pe ușa unei case, îi acuză pe cei dinăuntru că sunt de partea răului, sau reprezintă o încercare de a atrage atenția Celui Întunecat asupra lor și astfel, de a le face rău.

Copacul: Vezi Avendesora.

Copii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara

numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizație militară, cu vederi extrem de rigide și pe deplin convinsă că este singura care deține adevărul și știe ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Corenne: În limba veche, „întoarcerea”.

Cornul lui Vaiere: Obiectul legendar din Marele Alai pornit pe urmele Cornului. Se spune că acest Corn poate readuce la viață vitejii morți pentru a lupta împotriva Umbrei.

Cuendillar: Vezi inimă de piatra.

Cupola Adevărului: Mare sala de primire a Copiilor Luminii, aflată în Amador, capitala regatului Amadicia. Există și un rege al Amadicie, dar Copiii conduc în toate privințele, chiar dacă nu oficial. Vezi și: Copiii Luminii.

Daes Dae'mar: Marele Joc, numit și Jocul Caselor – intrigile, comploturile și mașinațiile menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preț pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparenta atingerii altuia, și pe obținerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil.

Dai Shan: Titlu de noblețe, în ținuturile de la Hotare, care înseamnă „Senior Încununat al Războiului”. Vezi și: Ținuturile de la Hotare.

Damane: În limba veche, „Cele-n lesă”. Femei care pot conduce Puterea și care sunt ținute prizoniere cu un *a'dam* și folosite de Seanchani pentru multe scopuri, în primul rând pentru lupte. Vezi și: Seanchan, *a'dam*, *sul'dam*.

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred și al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne și Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Descântător: Ogier care are înzestrarea de a le cânta copacilor, fie pentru a-i vindeca fie pentru a-i ajuta să crească și să înflorească, sau pentru a făuri obiecte din lemn, fără a le face rău. Obiectele astfel făurite se numesc lemn descântat și sunt foarte prețuite. Pe lume nu se mai află prea mulți Descântători, înzestrarea pare să dispară.

Distrugătorul Speranței: Vezi Ishamael.

Do Miere A'vron: Vezi Neadormiții care străjuiesc apele.

domolite: Acțiunea, făcută de femeile Aes Sedai, de a izola bărbații care pot conduce Puterea Supremă. Această acțiune este necesară întrucât orice bărbat care învață să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* și, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârși fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, și dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. Vezi și: Puterea Supremă, Încătușare.

Domnița Amalisa: Femeie din Shienar, din casa Jagad, sora Seniorului Agelmar.

Domnița Moștenitoare: Titlul moștenitoarei la tronul Andomului. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Domon, Bayie: Căpitanul *Picăturii*, colecționar de obiecte vechi.

Draghkar: Lighioană de-a Celui Întunecat, creată mai întâi prin pângărirea impurilor de oameni. Draghkarul aduce cu un bărbat înalt, cu aripi ca de liliac, dar are pielea prea albă și ochii prea mari pentru a fi luat drept om. Cântecele său atrage prada, răpindu-i voința. Există și o zicală: „Sărutul Draghkarului aduce moartea.” Nu mușca, dar sărutul său soarbe mai întâi sufletul victimei, apoi îi ia și viața.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toți bărbații Aes Sedai, Lews Therin i-a ucis pe toți cei de același sânge cu el, precum și pe toți cei pe care îi iubea, ceea ce a făcut să fie numit Ucigașul-de-Neam. Acum se folosește expresia „luat de Dragon” sau „posedat de Dragon” pentru cineva care îi pune în primejdie sau îi amenința pe cei din jurul lui, cu precădere fără motiv. *Vezi de asemenea* Dragonul Renăscut.

Dragon Fals: Din când în când, oamenii pretind că sunt Dragonul Renăscut și câteodată unul dintre ei are suficienți susținători cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulți au fost bărbați incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câțiva au reușit. Cu toate acestea, toți au dispărut sau au fost prinși și uciși înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profețiile despre Renașterea Dragonului. Acești oameni sunt numiți Falși Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestrați au fost Raolin Dușmanul Întunecimii (DFL 335-6), Yurian Arc-de-piatră (circa 1300-1308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939-43) și Logain (997 NE) *Vezi de asemenea* Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit profeției și legendei, Dragonul se va naște din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu își doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profețiile spun că, odată cu renașterea Dragonului, lumea se

va Frânge din nou, iar Lews Therin Ucigașul-de-Neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe oameni să se cutremure, chiar dacă au trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. *Vezi de asemenea* Dragonul; Dragon Fals, profețiile Dragonului.

Duminică: Zi de sărbătoare și de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulți oameni.

Elaida: Femeie Aes Sedai din Ajah Roșie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Proorocirii. *Vezi și:* Proorocie.

Elayne: Fiica reginei Morgase, Domnița-Moștenitoare a tronului Andomlui. Blazonul ei este un crin auriu.

Fain, Padan: Bărbat întemnițat în Fal Dara, ca Iscoadă a Celui Întunecat.

FarDareasMai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frățiile de războinici ale Aielilor, spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători și rămâne în frăție, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naște este dat spre crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai știe cine era mama copilului. („Nu poți aparține nici unui bărbat și nici un bărbat și nici un copil nu îți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.”) Acești copii sunt foarte prețuiți, deoarece una dintre profeții spune că un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile și va readuce Aielilor măreția pe care au cunoscut-o în timpul Vârstei Legendelor. *Vezi și:* Aiel, frățiile războinice ale Aielilor.

Fiica Noptii: *Vezi* Lanfear.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului, al Supremei Încăunate și al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frățiile Războinice ale Aielilor: Toți războinicii Aieli fac parte din câte un clan, precum Căinii de Piatră, Pavezele Roșii sau Fecioarele Suliței. Fiecare clan își are propriile obiceiuri și, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roșii au în sarcină menținerea ordinii. Adesea, Căinii de Piatră jură să nu se retragă, odată bătălia începută, și mor până la ultimul dacă este nevoie, pentru a nu-și încălca jurământul. Clanurile Aielilor se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiași Frății nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar și atunci când războiul s-a stârnit. Vezi și: *Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai*

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbați Aes Sedai care își pierduseră mințile și care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat fața pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanțuri de munți, au înălțat alți munți, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări, au făcut oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părți ale lumii populația a dispărut aproape cu totul, iar supraviețuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în povești, legende și în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi de asemenea Vremea Nebuniei.*

Gaidin: literal „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. Vezi și: Străjer.

Galad: Vezi Damodred, Seniorul Galadedrid.

Galldrian su Riatin Rie: literal – Galldrian din Casa Riatin, Rege. Regele din Cairhien. Vezi și: Cairhien.

Gawyn: Fiul Reginei Morgase și fratele lui Elayne. Blazonul său este un mistreț alb.

Goaban: Una dintre națiunile desprinse din imperiul lui

Artur Aripă-de-Șoim, în vremea Războiului de O Sută de Ani. A slăbit și a dispărut în jur de 500 NE. Vezi și: Artur Aripă-de-Șoim, Războiul de O Sută de Ani.

Hailene: În limba veche, „Cei care sosesc dintâi”, „Înaintașii”.

Hardan: Una dintre națiunile desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim. Demult uitată. Se întindea între Cairhien și Shienar.

Hurin: Om din Shienar, care are înzestrarea de a găsi după miros locurile în care s-au comis acte de violență și de a lua urma celor care le-au provocat. Numit și „amușinar”, se află în slujba Regelui, în Fal Dara, Shienar.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu același nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Ingтар; Seniorul Ingтар din Casa Shinowa: Războinic din Shienar. Blazonul său este Bufnița Cenușie.

Inimă de piatră: O substanță indestructibilă făurită în Vârsta Legendelor. Orice putere folosită pentru a o frânge este absorbită, făcând-o și mai tare.

Iscoadele celui Întunecat: Cei care îl urmează pe Cel Întunecat și cred ca vor fi răsplătiți și vor dobândi mari puteri și chiar nemurirea, când acesta va fi eliberat din temniță.

Ishamael: În limba veche, „Distrugătorul Speranței”. Unul dintre rățăciți. Numele dat conducătorului acelor Aes Sedai care au trecut de partea Celui Întunecat în Războiul Umbrei. Se spune că el și-a uitat numele adevărat. Vezi și: Rățăciți.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăției Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și

dezvăluirea Iscoadelor celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, așa cum le înțeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toți Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și nu trebuie decât să își facă victima să mărturisească. Inchizitorii își spun „Mâna Luminii”, brațul care scoate adevărul la iveală, și uneori acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unșilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roșie ca sângele.

Încătușare: Procedeu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către Aes Sedai. Ea își păstrează capacitatea de a simți Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge.

Jocul caselor: Vezi *Daes Dae'mar*.

Jumate Om: Vezi Myrddraali.

Laman: Rege în Cairhien, din Casa Damodred, care și-a pierdut tronul și viața în războiul cu Aielii.

Lan; al'Lan Mandragoran: Războinic de la miazănoapte; însoțitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroană din Malkier, Dai Shan. Ultimul Senior Malkier în viață. Vezi și: Străjer, Moiraine, Malkier, Dai Shan.

Lanfear: În limba veche, „Fiica Noptii”. Una dintre Rătăciți, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalți Rătăciți, și-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon. Vezi și: Rătăciți, Dragonul.

Leane: Aes Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. Vezi și: Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.

Lemn descântat: Vezi „Cel care descântă copacii”.

Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigaşul-de-Neam: Vezi Dragonul.

Liandrin: Femeie Aes Sedai din Ajah Roşie, originară din Tarabon.

Logain: Fals Dragon, domolit de Aes Sedai.

Loial: Ogier din *steddingul* Shangtai.

Luc; Seniorul Luc din Casa Mantear: Fratele lui Tigraine, despre care se spune că ar fi fost Cel Dintâi Prinţ Săbier când aceasta a urcat pe tron. Se crede că dispariţia lui în Mana Pustiitoare (971 NE) are o legătură cu dispariţia ulterioară a lui Tigraine. Blazonul lui era o ghindă.

Luthair: Vezi Mondwin, Luthair Paendrag.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ținuturile de la hotar, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: Vezi Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de cel Întunecat. Vizuina trolocilor, Myrddraalilor şi a altor creaturi ale celui Întunecat.

Mandarb: În Limba Veche, „Tăiş”.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact şi de asemenea capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce.

Mantiile Albe: Vezi Copiii Luminii.

Marele Joc: Vezi Daes Dae'mar.

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de povești referitoare la căutarea legendară a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârșitul Războaielor Troloce și începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor povești ar dura zile întregi.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Șarpe: Simbolul timpului și eternității, deja vechi în momentul în care începe Vârsta Legendelor, constând dintr-un șarpe care își mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Maram'damane: În limba veche, „Cele care trebuie puse-n lesă”. Termen folosit de Seanchani pentru femeile care pot conduce, dar care nu au fost încă prinse cu zgarda. Vezi și: *damane*, *a'dam*, Seanchan.

Masema: Soldat din Shienar care urăște Aielii.

Mashiara: În limba veche, „iubită” – o iubire care s-a pierdut și nu mai poate fi regăsită.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat și clown. Ușor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, Menestrellii merg în principal prin sate sau prin orașele, deoarece orașele mari au la dispoziție alte feluri de distracții.

Merrilin, Thom: Menestrel.

Meștereașă: În sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca și prezice vremea și este de asemenea înzestrată cu buna judecată. O poziție de mare responsabilitate și autoritate, atât în fapt, cât și implicit. Este de obicei considerată egala Starostelui și, în unele sate, chiar superioara acestuia. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viață și se întâmplă foarte rar ca o Meștereașă să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcție de ținut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, Înțeleaptă sau Cititoare.

Min: Tânăra care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zărește uneori împrejurul feluriților oameni.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră.

Mondwin, Luthair Paendrag: Fiul lui Artur Aripă-de-Șoim, aflat la comanda armatelor trimise peste Oceanul Aryth. Flamura sa era un șoim auriu, cu aripile întinse, cu fulgere în gheare. Vezi și: Aripă-de-Șoim, Artur.

Morgase: Regina din Andor, Prima Înscăunată a Casei Trakand.

Mordeth: Sfetnic care a convins locuitorii din Aridhol să se lupte cu Iscoadele Celui Întunecat folosind aceleași tactici ca și acestea, și astfel a distrus orașul care a căpătat un nou nume, Shadar Logoth („Locul în care umbra așteaptă”). În Shadar Logoth a rămas o singură făptură vie, în afară urii care a ucis orașul, și aceea este însuși Mordeth, închis între ruine de două mii de ani, în așteptarea cuiva căruia să-i soarba sufletul pentru a dobândi un nou trup.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafață, dar este sluțit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric

și la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-și face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire și cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puținele lor slăbiciuni cunoscute este reticența de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuți sub diferite nume, în funcție de ținut: Jumate-Om, Fără-de-Ochi, Umbrărau, Pândarul, Pieritul.

Neadormiții care străjuiesc apele: Grup de oameni care cred că armatele trimise de Artur Aripă-de-Șoim dincolo de Oceanul Aryth se vor întoarce într-o bună zi, așa că veghează din orașul Faime, de la Capul Toman.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. Vezi și: Copiii Luminii.

Nisura, domniță: Femeie de origine nobilă din Shienar, una dintre însoțitoarele Domniței Amalisa.

Nodul Sorții: Vezi *ta'maral'ailen*.

Oamenii Mării: Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Mării. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth și din Marea Furtunilor, petrec puțin timp pe acele insule, trăindu-și viața la bordul corăbiilor. Comerțul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Osia Lumii: Șir înalt de munți, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ținuturile de la apus.

Pactul celor Zece Neamuri: O uniune formată în secolele de după Frângerea Lumii, când neamurile s-au refăcut pentru prima dată (cca. 300 DFL). Are drept scop înfrângerea Celui Întunecat. Destrămată de Războaiele Troloce. Vezi și: Războaiele Troloce

Pavezele Roșii: Vezi frățiile războinice ale Aielilor.

Păstorul Noptii: Vezi Cel Întunecat.

Păstrătoarea Cronicilor: A doua ca putere după Suprema Încăunată, căreia îi este și secretară. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiași Ajah ca și Suprem. Vezi și: Suprema Încăunată, Ajah.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului țese firele vieților omenești într-o Pânză a Vârstei, numita uneori pur și simplu Pânza, care alcătuiește substanța realității acelei Vârste. *Vezi de asemenea ta'veren.*

Profețiile Dragonului: Puțin cunoscute și pomenite, profețiile înscrise în Ciclul Karaethon spun ca Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea și că Lews Therin Telamon, Dragonul, cel care a frânt lumea, va renaște pentru a purta ultima bătălie cu umbra, Tarmon Gai'don. Vezi și: Dragonul.

Pustiul Aiel: Ținutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii. Puțini străini se aventurează acolo, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci și pentru că Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri și nu sunt binevoitori cu străinii.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să învețe să conducă Puterea Supremă. Foarte puțini pot fi învățați să conducă Puterea și încă și mai puțin se nasc cu această capacitate. Aceștia din urmă nu au nevoie să fie învățați nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor și conduc Puterea Supremă, uneori fără să își dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul maturității. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control, sau dacă nu învață singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorți de izbândă), moartea este

inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească și toți – chiar și cei care au învățat să țină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca și nebunia, de pângărirea *saidin* de către cel Întunecat. Pentru femeile care nu știu să țină Puterea sub control moartea este mai puțin îngrozitoare, dar tot inevitabilă. Femeile Aes Sedai caută fetele și bărbații care au această capacitate înăscută; pe fete pentru a le salva, dar și pentru a crește numărul de Aes Sedai, iar pe bărbați pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceștia le fac, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. Vezi și: a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Ragan: Războinic din Shienar.

Rătăciții: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați și femei Aes Sedai cunoscuți vreodată, care au trecut de partea celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât și unor fragmente din consemnările istorice, au fost închiși împreună cu cel Întunecat când temnița lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianțe aflate într-o permanentă mutație, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populația din multe ținuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost fărâmițat și s-au constituit neamurile de astăzi.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în

jurul anului 1000 DFL și au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciți sau împinși înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puțini supraviețuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. *Vezi de asemenea* Pactul celor Zece Neamuri.

Războiul Umbrei: Cunoscut și sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puțin timp după încercarea de a-l elibera pe cel Întunecat și curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare fațetă a acestuia, adesea mânăjită de atingerea celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârșit prin închiderea celui Întunecat la loc în temniță.

Renna: femeie din Seanchan, *sul'dam*. Vezi și: Seanchan, *sul'dam*.

Rhyagelle: În limba veche, „Cei care vin acasă”.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare spiță reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învâртеște, Vârstele vin și pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit și sunt uitate până la întoarcerea aceleiași Vârste. Pânza Vârstei este ușor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste și de fiecare dată au loc schimbări și mai importante, dar în esență este aceeași Vârstă.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenția și provoacă inevitabil ghinion, în cel mai bun caz, sau dezastru, în cel mai rău caz. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpân-pe-Groapă, Păstorul Noptii, Otrava-n Sânge, Mușcă-Inimă, Arde-larba și Mană-n-Frunze.

Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rostește numele Celui Întunecat”.

Stăpânii Spaimei: Bărbații și femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce și au condus oștirile trolocilor.

sa'angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-și pună viața în primejdie. Sa'angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai știe cum era făurit. Au rămas încă și mai puține decât angrealele.

saidar, saidin: Vezi Adevăratul Izvor.

Saldaea: Unul dintre ținuturile de la Hotar. Însemnul acestui ținut reprezintă trei pești argintii pe fond albastru închis.

Sanche, Siuan: Aes Sedai, fostă din Ajah Albastră. Aleasă Supremă Însăunată în 985 NE. Face parte, astfel, din toate cele șapte Ajah și din nici una.

Seanchan: 1. Descendenții armatelor pe care Artur Aripă-de-Șoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, și care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ținuturile strămoșilor lor.

2. Pământul de unde vin aceștia. Vezi și: Hailene, Corenne, Rhyagelle.

Seandar: Capitala regatului Seanchan, unde se află împărăteasa, Însăunată pe Tronul de Cristal, la Curtea celor Nouă Luni.

Selene: Femeie întâlnită în drumul spre Cairhien.

Seta: Femeie Seanchan, *sul'dam*. Vezi și: Seanchan, *sul'dam*.

Shadar Logoth: Oraș părăsit și ocolit de oameni încă de la sfârșitul Războaielor Troloce. Este un loc spurcat și nici măcar o pietricică nu este ferită de primejdii. Vezi și: Mordeth.

Shai'tan: Vezi Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ținuturile Pârjolite, locul în care se află temnița Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră, Mai-Marea peste novicele din Turnul Alb.

Shienar: Unul dintre ținuturile de la Hotar. Însemnul Shienarului este un șoim negru care se năpustește asupra prăzii.

shoufa: Articol de îmbrăcăminte al Aielilor, o bucată de pânză, de obicei de culoarea nisipului sau a stâncilor, care se înfășoară în jurul capului și al gâtului, lăsând numai fața descoperită.

Spoitori: Vezi Tuatha'an.

stedding: Căminul Ogierilor. Multe *steddinguri* au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfățișate în povești ca locuri de refugiu, și pe bună dreptate. Sunt cumva apărate, deși nimeni nu mai înțelege cum, așa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă și nici măcar nu poate simți existența Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui *stedding* nu au nici un efect în interiorul *steddingului*. Trolocii nu intră într-un *stedding* decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră în *steddinguri* decât dacă nu au de ales, și chiar și atunci o fac cu scârbă și fără tragere de inimă. Până și Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt

în largul lor în interiorul unui *stedding*.

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătura are de-a face cu Puterea Supremă și prin ea bărbatul dobândește capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare și de odihnă vreme îndelungată și de a simți de la distanță atingerea celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viață, femeia Aes Sedai de care este legat știe că trăiește, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va ști când și cum a murit. Totuși, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află și în ce direcție. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roșie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câți Străjeri dorește. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviințeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi de asemenea* Aes Sedai.

Sul'dam: Femeie care a trecut testul și a dovedit că poate purta brățara unui *a'dam* și stăpâni o *damane*. Vezi și: *a'dam*, *damane*.

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viață de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecărei dintre cele șapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puțin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur și simplu Suprema.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Suroth, Înaltă Doamnă: Femeie nobilă, de rang foarte înalt, din Seanchan.

Tai'shar: În limba veche, „Adevăratul sânge al...”

ta'maral'ailen: În Limba Veche, „Nodul Sorții”. O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor *ta'veren*. Vezi și: Pânza unei Vârste, *ta'veren*.

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi Aripă-de-Șoim, Artur.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. Vezi și: Profețiile dragonului, Cornul lui Vaiere.

Tar Valon: Oraș de pe o insulă de pe râul Erinin. Central puterii femeilor Aes Sedai și locul unde se află Turnul Alb.

ta'veren: Persoana în jurul căreia Roata Timpului țese toate firele alăturate și poate chiar toate firele vieții, pentru a forma Nodul Sorții. *Vezi de asemenea* Pânza unei Vârste.

Tear: Port important la Marea Furtunilor.

Telamon, Lews Therin: *Vezi de asemenea* Dragonul.

Ter'angreal: Rămășiță din Vârsta Legendelor, obiect care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* și *sa'angreale*, acestea au fost create pentru un anumit scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcă. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Unele pot ucide sau pot răpi înzestrarea de a conduce puterea. Vezi și: *angreal*, *sa'angreal*.

Thakan'dar: Vale permanent învăluită în ceață de la poalele munților Shayol Ghul.

Tia avende alantin: „Fratele copacilor”.

Tia mi aven Moridin isainde vadin: În limba veche, „Mormântul nu-mi stinge chemarea”. Inscripția de pe cornul lui Vaiere (vezi).

Tigraine: Ca Domnița-Moștenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Disparația ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele sau Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea și a provocat evenimentele din Cairhien care au declanșat în cele din urmă Războiul Aiel. Blazonul său reprezintă o mână de femeie strângând tulpina plină de țepi a unui trandafir de culoare albă.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriașă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman și animal șiucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi și trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori și mănâncă orice fel de carne, chiar și carne de om și de troloc. Având și natură omenească, se pot încrucișa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morți sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizați în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal și Kno'mon.

Tuama'an: Nomazi, cunoscuți și sub numele de Spoitori sau de Seminția Pribegilor, care trăiesc în căruțe viu colorate și urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitați în multe sate deoarece se povestește că fură copii și încearcă să îi convertească pe tineri la credințele lor. Sunt printre puținii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, căci Aielii evita cu strictețe orice apropiere de ei.

Turak, Înaltul Senior din Casa Aladon: Seanchan de origine foarte nobilă, comandant peste Hailene. Vezi și: Seanchan, Hailene.

Turnul Alb: Palatul Supremei Înscăunate din Tar Valon și locul în care femeile își primesc instrucția pentru a deveni Aes Sedai.

Ținuturile Pârjolite: Ținuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Ținuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei și cu Frângerea Lumii. O perioadă în care Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi de asemenea* Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei.

Verin: Aes Sedai din Ajah Bruna.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbații Aes Sedai au înnebunit și au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ținut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. *Vezi și:* cei o Sută de Tovarăși, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.

Ucigașii-de-Copaci: Nume dat de Aieli pentru cei din Cairhien, rostit mereu pe un ton de groază și scârbă.